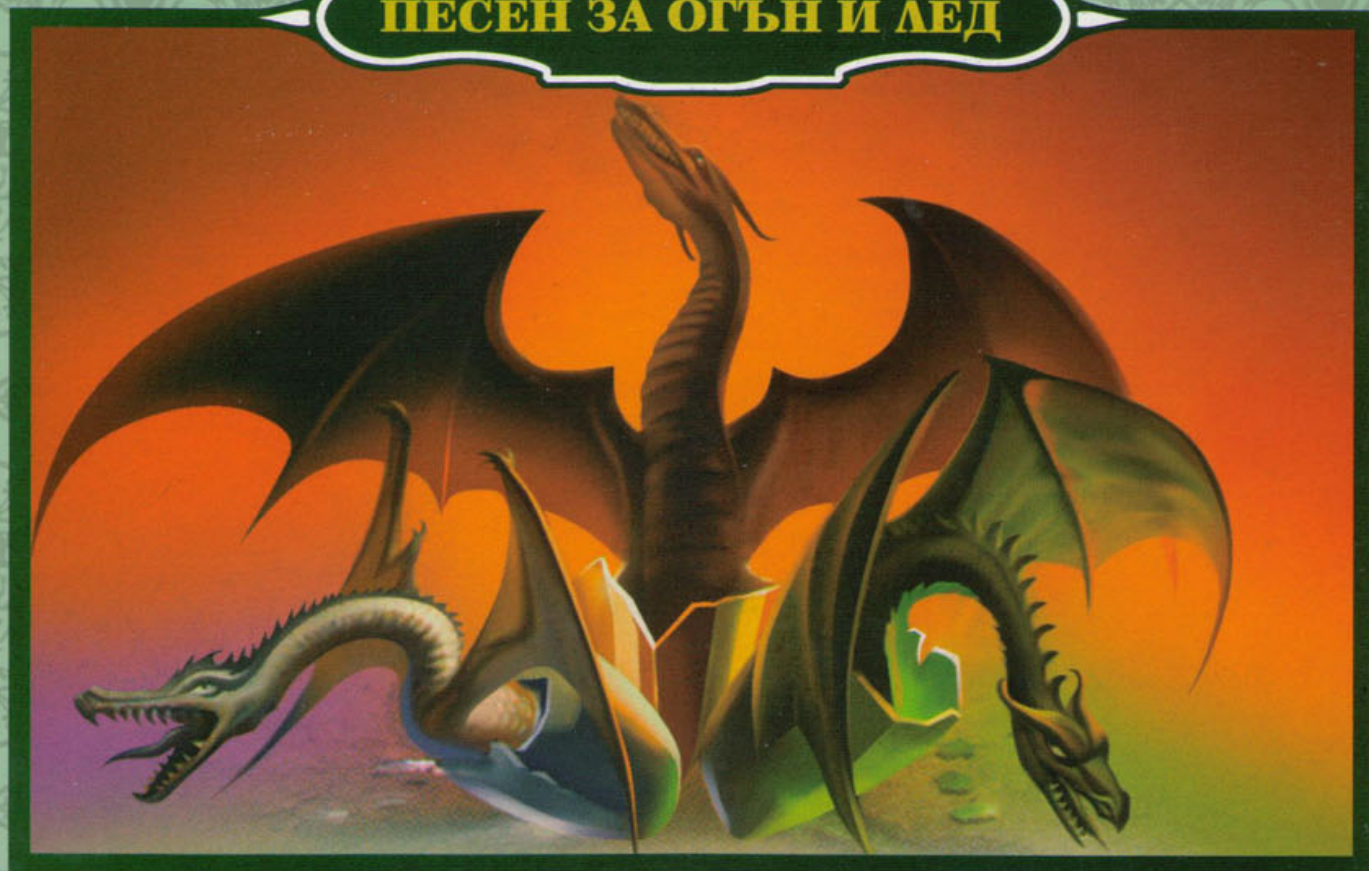

ФЕНТЪЗИ ЕПОС НА ГОДИНАТА

ТАНЦ С ДРАКОНИ

СВЕТОВЕН БЕСТСЕЛЪР!

ПЕСЕН ЗА ОГЪН И ЛЕД

ДЖОРДЖ Р.Р.МАРТИН

ДЖОРДЖ Р. Р. МАРТИН

ТАНЦ С ДРАКОНИ

Перевод: Валерий Русинов

chitanka.info

Джордж Р. Р. Мартин си спечели международно признание със своя монументален цикъл епично фентъзи. Авторът на бестселър №1 на „Ню Йорк Таймс“ поднася петата книга от своята епохална поредица... където познати лица и изненадващо нови сили съперничат за място в една раздробена империя.

След колосално сражение бъдещето на Седемте кралства виси на косъм. Нови и нови заплахи възникват отвсякъде. На изток Денерис Таргариен, последната издънка на дома Таргариен, властва с трите си дракона като кралица в град, съграден от прах и смърт. Но Денерис има хиляди врагове. Докато те се сбират, един младеж предприема изпълнено с прекеждия пътешествие, за да намери кралицата — но със съвсем различна цел.

Беглецът от Вестерос Тирион Ланистър също се отправя към Денерис. Но най-новите му съюзници не са жалки отрепки, каквито изглеждат: между тях има един, който би могъл да осуети претенцията на Денерис за Вестерос завинаги.

На север се простира чудовищно огромният Вал от лед и камък... силен само дотолкова, доколкото са силни неговите бранители. Там Джон Сняг, 998-ият лорд-командир на Нощния страж, ще се изправи пред най-голямото си предизвикателство. Защото има могъщи врагове не само в Стража, но и отвън, в земята на съществата от лед.

От всички краища отново се разпалват жестоки конфликти, извършват се лични измени и разбойници и жреци, войници и превъплъщенци, благородници и роби ще се изправят пред привидно непреодолими препятствия. Някои ще се провалят, други ще израснат в силата на мрака. Но във време на нарастващ смут вълните на съдба и политика неизбежно ще доведат до най-грандиозния танц от всички.

„Какво е «Песен за огън и лед»? Това е единствената фентъзи поредица, която бих поставил на нивото на «Властелинът на пръстените» на Дж. Р. Р. Толкин... Това е фентъзи поредица за яки хора, дори за тези, които не четат фентъзи.“

Чикаго Трибюн

тази е за моите фенове

за Лоуди, Требла, Стего, Под,
Карес, Ягс, X-Рей и мистър X,
Кейт, Чатая, Мормон, Мич,
Джейми, Ванеса, Ро,
за Стъби, Луис, Агравайн,
Уерт, Малт, Джо,
Мауз, Телисиан, Блекфир,
Брон Стоун, Дъщерята на койота,
и останалите луди мъже и диви жени
от Братството без знамена

за
чародеите на моя уебсайт
Илио и Линда, лордове на Вестерос,
Уинтър и Фабио от WIC,
и Гибс от Драконов камък, които започнаха всичко

за мъжете и жените в Испания,
които ни пяха за един мечок и хубава девица,
и страхотните фенове от Италия,
които ми дадоха толкова много вино,
за моите читатели във Финландия, Германия, Бразилия,
Португалия,
Франция и Холандия
и всички други далечни земи,
където сте чакали този танц,

и за всички приятели и фенове,
които тепърва ще срещна

благодаря ви за търпението

ДРЕБНА ЗАБЕЛЕЖКА ПО ХРОНОЛОГИЯТА

Мина доста време между двете книги, знам. Така че едно уточнение може би ще е уместно.

Книгата, която държите в ръцете си, е петият том на „Песен за огън и лед“. Четвъртият том беше „Пир за врани“. Само че този том не толкова следва онзи в традиционния смисъл, колкото върви в тандем с него.

И „Танцът“, както и „Пирът“, подхващат разказа веднага след събитията от третия том в тази поредица, „Вихър от мечове“. Докато „Пирът“ бе съсредоточен върху събития във и около Кралски чертог, на Железните острови и в Дорн, „Танцът“ ни отвежда на север до Черен замък и Вала (и отвъд него), и през Тясното море до Пентос и Робския залив, за да подхване историите на Тирион Ланистър, Джон Сняг, Денерис Таргариен и всички други герои, които не видяхте в предния том. Вместо последователни, двата тома са успоредни... разделени географски, а не хронологично.

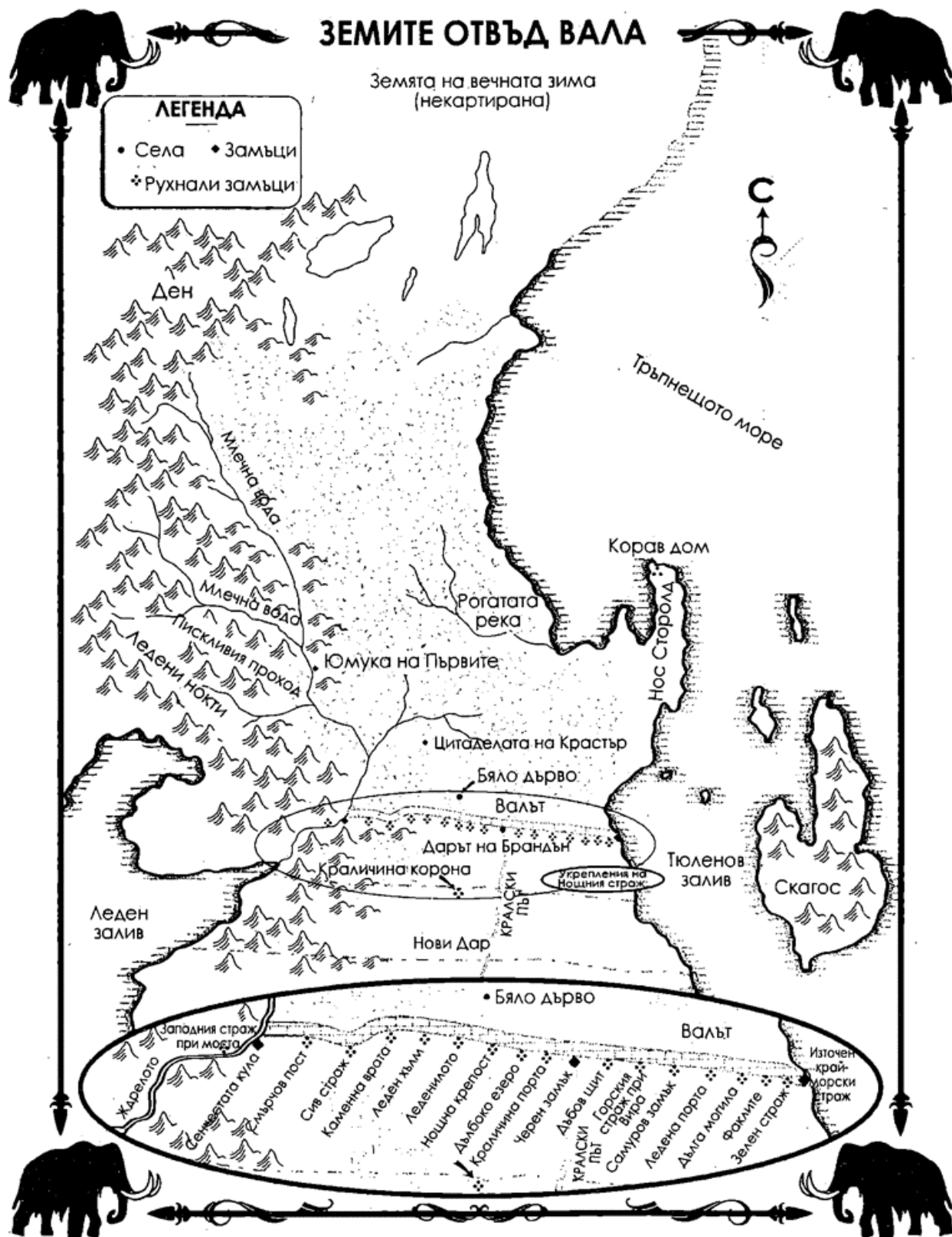
Но само донякъде.

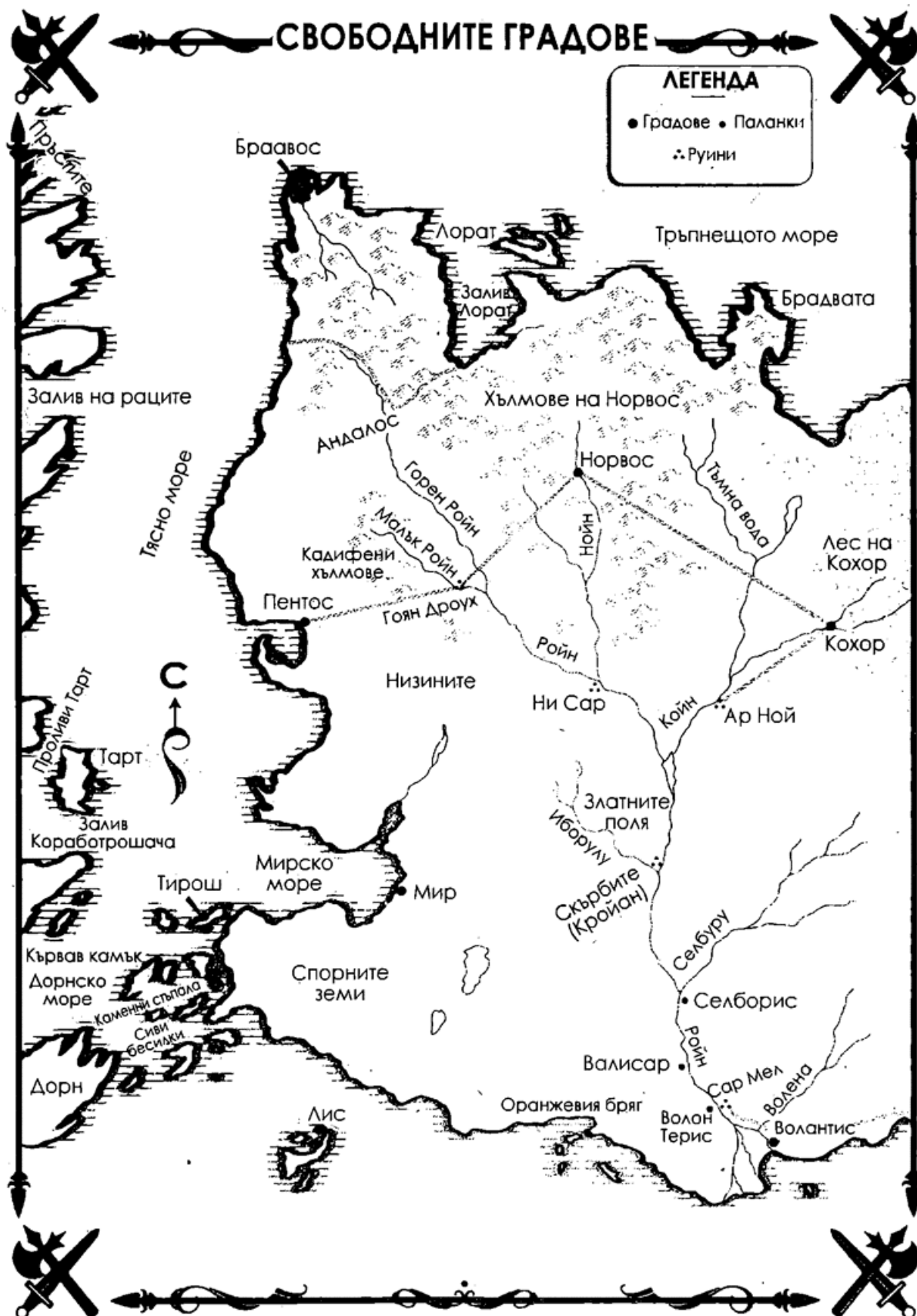
„Танц с дракони“ е по-дълга книга от „Пир за врани“ и покрива по-дълъг период. Във втората половина на този том ще забележите, че някои гледни точки на герои от „Пир за врани“ се появяват отново. А това означава точно каквото си мислите: разказът е надхвърлил времевата рамка на „Пира“ и двата потока отново се сливат.

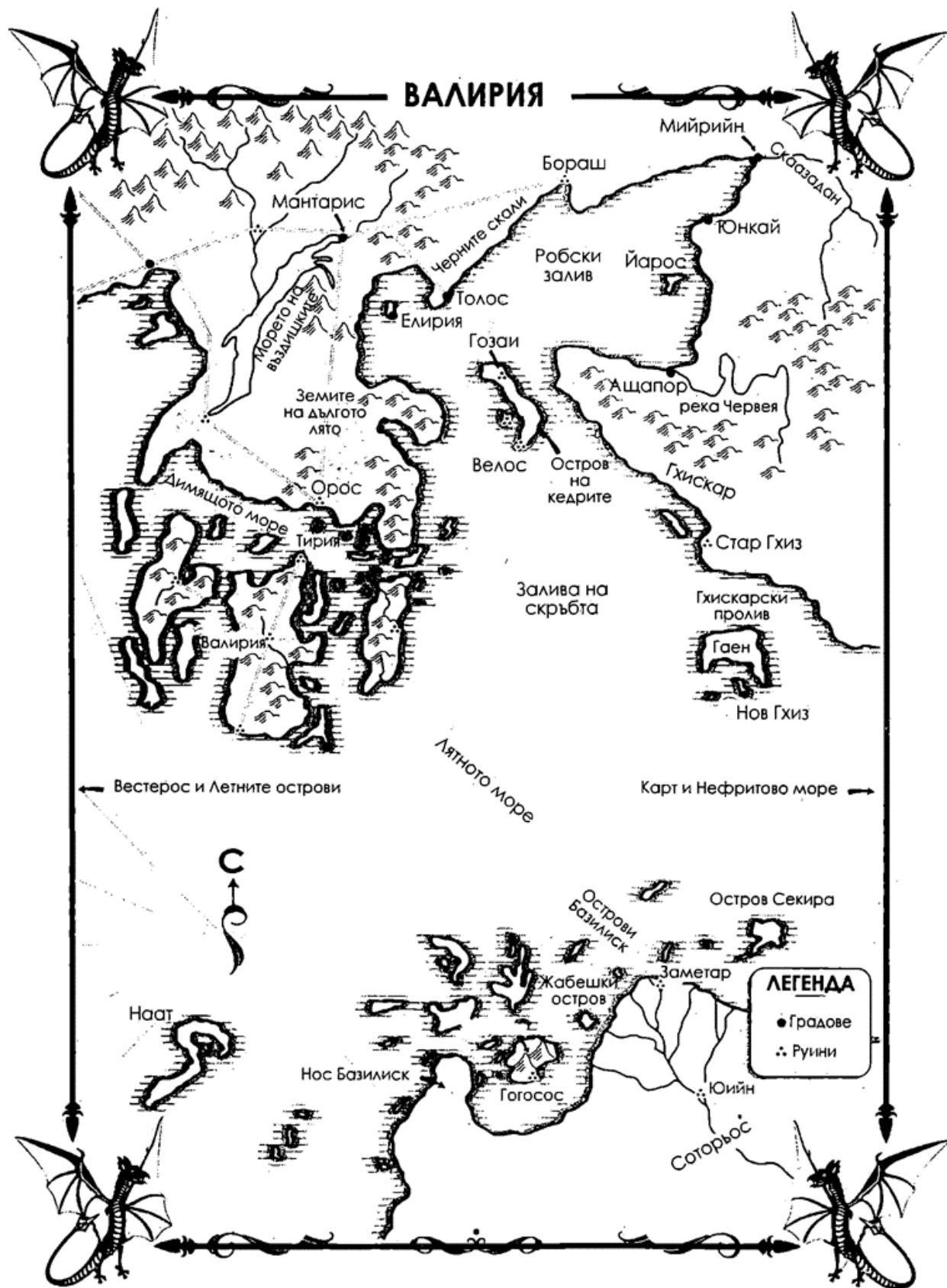
Следва „Ветровете на зимата“. В която, надявам се, всички ще тръпнем заедно отново...

Джордж Р. Р. Мартин

Април 2011 г.

ПРОЛОГ

Човешка смрад изпълваше нощта.

Варгът, с изпъстрена от сянката сиво-кафява козина, спря под едно дърво и подуши. Въздишка на вятъра сред боровете донесе към него човешката воня, натрапваща се над по-смътните мириси на лисица и заек, на тюлен и елен, та и на вълк дори. И те бяха човешки миризми, знаеше варгът. Вмирисани стари кожи, зловоние на смърт и вкиснало, почти удавено под по-силната миризма на пушек, на кръв и гнило. Само човек смъкваше кожата от други зверове и носеше по себе си козината и космите им.

За разлика от вълците, варгите не се бояха от човеците. Омраза и глад се стегнаха на кълбо в корема му и той тихо изръмжа, в зов към едноокия си брат и малката си лукава сестра. Бягаше през дърветата, а спътниците му в глутницата го следваха неотлъчно по петите. Те също бяха уловили миризмата. Докато тичаше, виждаше и през техните очи и зърваше сам себе си напред. Дъхът на глутницата лъхаше топъл и бял от дългите сиви челюсти. Лед бе замръзнал между лапите им, корав като камък, но ловът вече почнал, плячката бе пред тях. „Плът — помисли варгът. — Месо.“

Човекът бе уязвимо същество. Голямо и силно, с добри и остри очи, ала с притъпено ухо и с глух за мирисите нос. Сърните, лосовете, че дори и зайците бяха по-бързи, а мечките и глиганите — по-свирепи в бой. Обаче в глутници хората бяха опасни. Щом се доближиха до плячката, варгът чу плач на кутре, прашене на заледелия се сняг под тромави човешки лапи, скърцане на твърди кожи и дрънчане на дълги сиви зъби, каквито носеха човеците.

„Мечове — изшепна глас в него. — Копия.“

Дърветата бяха пуснали ледени зъби, изпънати надолу от голите кафяви клони. Едноокият се вряза през шубраците и пръсна сняг. Глутницата го последва. Нагоре по хълма, надолу по другия склон, а после лесът се разтвори пред тях и разкри човеците. Едното същество бе женско. Увитото в козина вързопче, което притискаше до себе си,

беше кутрето ѝ. „Остави я за накрая — изшепна гласът, — мъжкарите са опасността.“ Ревяха си един на друг, както правеха човеците, но варгът надушваше страха им. Един имаше дървен зъб, висок колкото него. Хвърли го, ала ръката му трепереше и зъбът излетя нависоко.

Глутницата връхлетя.

Едноокият му брат събори зъбохвъргача на гръб в снега и му разкъса гърлото. Сестра му се шмугна зад другия мъжкар и го нападна отзад. Така женската и кутрето ѝ останаха за него.

Тя също имаше зъб, малък и направен от кост, но го пусна, щом челюстите на варга се стегнаха около крака ѝ. Щом падна, обгърна с ръце вресливото си кутре. Под животинските кожи женската бе само кожа и кости, но бозките ѝ бяха пълни с мляко. Най-сладко беше месото на кутрето. Вълкът запази най-добрите късове за брат си. Около трупове замръзналият сняг ставаше розов и червен, докато глутницата пируваше.

На левги оттам, в малка колиба със сламен покрив с дупка за дима и под от здраво утъпкана пръст, Варамир потрепери, закашля се и облиза устни. Очите му бяха зачервени, устните му напукани, гърлото му — пресъхнало и раздрано, ала вкусът на кръв и тлъстина изпълваше устата му, макар подутият му корем да ревеше за храна. „Детска плът — помисли, спомнил си за Бъмп. — Човешко месо.“ Толкова ниско ли бе паднал, че да копнее за човешко месо? Можеше почти да чуе ръмженето на Хагон:

— Хора може да ядат плътта на зверове и зверове — плътта на хора, но човек, който яде плът на човек, е гнусна мерзост.

Мерзост. Открай време това бе любимата дума на Хагон. Мерзост, мерзост, мерзост. Да ядеш човешка плът беше мерзост, да се сношаваш като вълк с вълк беше мерзост, а да заграбиш тялото на друг човек бе най-голямата мерзост от всички. „Хагон беше слаб, плашеше го собствената му сила. Умря разплакан и сам, когато изтръгнах от него втория му живот.“ Варамир лично бе изгълтал сърцето му. „На много и много ме научи, а последното, което научих от него, бе вкусът на човешка плът.“

Онова беше като вълк обаче. Никога не беше ял месото на хора с човешки зъби. Но нямаше да му се зловиди за пира на глутницата му. Вълците бяха също толкова прегладнели като него, мършави и изтръпнали от студ, и гладни, а плячката... „двама мъже и жена, жена с

бебе, побягнали от поражение към смърт. Тъй или инак, скоро щяха да загинат от студ или от глад. Така бе по-добре, по-бързо. Милост.“

— Милост — промълви той на глас.

Гърлото му бе раздрано, но беше хубаво да чуе човешки глас, та дори и собствения си. Въздухът миришеше на плесен и влага, подът бе студен и твърд, а огънят даваше повече дим, отколкото топлина. Доближи се до пламъците, колкото посмя. Кашляше и трепереше, хълбокът му пулсираше от отворилата се рана. Кръв се бе просмукала до коленете в кожените му панталони и бе засъхнала на твърда кафява кора.

Трън го беше предупредила, че може да стане така.

— Заших я колкото можах — беше рекла, — ама трябва да почиваш и да я оставиш да зарасте, че плътта ще се разкъса и пак ще зейне.

Трън бе последната от спътниците му, жена на копието, корава като стар корен, цялата с брадавици, обрулена от вятъра и сбръчкана. Другите ги бяха оставили по пътя. Един по един изоставаха или драпаха напред, запътени към старите си селца или към Млечна вода, или Твърдината, или към самотната смърт в леса. Варамир не знаеше, а и му беше все едно. „Трябваше да взема някого от тях, докато имах възможност. Един от близнаците или едрият мъж с нашареното с белези лице, или червенокосия младок.“ Беше го страх обаче. Някой от другите можеше да разбере какво става. После щяха да му се нахвърлят и да го убият. А и думите на Хагон го глождеха, тъй че бе пропуснал възможността.

След битката хиляди от тях се бяха тътрили през леса гладни, наплашени и бягащи от касапницата, развихрила се над тях при Вала. Някои бяха говорили за връщане в изоставените си домове, други — за втори щурм на портата, но повечето бяха объркани, без никаква представа накъде да тръгнат и какво да правят. Бяха избягали от враните в черните наметала и рицарите в сивата им стомана, но вече ги дебнеше още по-безмилостен враг. Ден след ден оставяха все повече трупове по пътя си. Някои умираха от глад, някои от студ или от болест. Други бяха избити от прежните си братя по оръжие, когато тръгнаха на юг с Манс Райдър, Краля отвъд Вала.

„Манс е паднал — казваха си един другиму оцелелите с отчаяни гласове, — Манс е пленен, Манс е мъртъв.“

— Харма е мъртва, а Манс е пленен, другите се разбягаха и ни оставиха — бе заявила Трън, докато шиеше раната му. — Тормунд, Ревливеца, Шестте кожи, всичките храбри щурмоваци. Къде са сега?

„Тя не ме познава — осъзна тогава Варамир. — А и защо?“ Без зверовете си не приличаше на велик мъж. „Бях Варамир Шестте кожи, който кършеше хляб с Манс Райдър.“ Беше се нарекъл Варамир още на десет. „Име като за господар, име за песни, могъщо име и страховито.“ А бе побягнал от враните като подплашен заек. Страшният лорд Варамир се бе оказал страхливец, но не можеше да понесе тя да узнае това, тъй че каза на жената на копието, че името му е Хагон. После се питаше защо точно това име бе дошло на езика му от всички, които можеше да си избере. „Изядох сърцето му и изпих кръвта му, а той все още ме терзае.“

Един ден, както бягаха, ги догони ездач, препуснал в галоп на мършав бял кон, и им ревна, че всички трябвало да тръгнат за Млечна вода, че Ревливеца събирал воители да прехвърлят Моста на черепите и да завземат Сенчестата кула. Мнозина го последваха, повечето — не. После някакъв мрачен воин в кожи и янтар минаваше от огнище на огнище и подканяше всички оцелели да се запътят на север и да намерят убежище в долината на Денн. Защо смяташе, че там ще са в безопасност, след като самите Денн бяха напуснали мястото, Варамир така и не разбра, но го последваха стотици. Други стотици тръгнаха подир горската вещица, получила видение за кораби, идещи да откарат свободния народ на юг.

— Морето трябва да потърсим! — викна Майка Къртица и следовниците ѝ свърнаха на изток.

Варамир можеше да е сред тях, само да беше по-силен. Обаче морето беше сиво, студено и далечно и той знаеше, че така и няма да доживее да го види. Девет пъти беше умрял и издъхвал, но това сега щеше да е истинската му смърт. „Наметало от катерича кожа — спомни си. — Наръга ме с нож заради едно наметало от катерича кожа.“

Собственичката му бе мъртва, тилът ѝ — размазан на червена каша, наръсена с парчета кост, но наметалото ѝ изглеждаше топло и дебело. Валеше сняг, а Варамир бе изгубил наметалата си при Вала. Кожите му за спане и вълнените му долни дрехи, ботушите от овча кожа и обшитите с козина ръкавици, запасите му от медовина и

скътана храна, кичурите коса, които взимаше от жените, с които спеше, даже златните гривни, които Манс му беше дал — всичко бе изгубено и захвърлено. „Изгарях и умирах, а после бяха побъркан от болка и ужас.“ Споменът все още го караше да се срамува, ала не беше сам. Други също бяха побягнали, стотици, хиляди. Битката бе изгубена. Рицарите бяха дошли, несъкрушими в стоманата си, и избиваха всеки, който останеше да се бие. Изборът бе да побегнеш или да умреш.

Не беше лесно да надпревариш смъртта обаче. Тъй че щом се натъкна на мъртвата в леса, Варамир коленичи да смъкне наметалото от нея и така и не видя момчето, когато изскочи от скривалището си да забие дългия нож в хълбока му и да изтръгне наметалото от стисналите го пръсти.

— Майка му — каза му Трън по-късно, след като момчето избяга. — Беше наметалото на майка му и като те видя да я крадеш...

— Тя беше мъртва — отвърна Варамир и изохка, щом костената й игла прониза плътта му. — Някой й беше разбил главата. Някоя врана.

— Не врана. Ония от Рогова стъпка, дето табаните им са като копита. Видях го. — Иглата й дръпна плътта и затвори раната на хълбока му. — Диваци, а кой е останал да ги усмири? — „Никой. Щом Манс е мъртъв, свободният народ е обречен.“ Денн, великаните и Рогова стъпка, обитателите на пещери с наострените им зъби и хората от западния бряг с колесниците им от кост... всички те също бяха обречени. Дори враните. Те можеше и да не го знаят още, но и кучите синове с черните наметала щяха да погинат с останалите. Врагът идеше.

Грубият глас на Хагон отекна в главата му:

— Дванайсет смърти ще умреш, момче, и всяка една ще боли... ала щом дойде истинската смърт, пак ще живееш. Вторият живот е по-прост и по-сладък, викат.

Варамир Шестте кожи много скоро щеше да научи истината за това. Усещаше вкуса на истинската си смърт в лютивия дим, надвиснал във въздуха, усещаше я в жежкото под пръстите си, щом пххнеше ръка под дрехите си да напипа раната. Мразът обаче също бе вътре в него, дълбоко в костите му. Този път студът щеше да го убие.

Последната му смърт беше от огън. „Изгорях.“ Отпървом, в объркването си, бе помислил, че някой стрелец на Вала го е пронизал с огнена стрела... но огънят бе *вътре* в него, поглъщаше го. А болката...

Бе умрял девет пъти преди това. Веднъж бе умрял промушен от копие, веднъж от мечи зъби в гърлото му, а веднъж — окъпан в кръв, докато изтръгваше мъртвородено кутре. Първата си смърт умря едва на шест, когато бравата на баща му разцепи черепа му. Дори онова не беше толкова мъчително като огъня във вътрешностите му, запращял по крилете му да го *погълне*. Когато се опита да излети от него, ужасът раздуха пламъците и ги разгоря още по-знойни. В един момент кръжеше над Вала и орловите му очи зърваха движенията на мъжете долу. После пламъците направиха сърцето му на черен въглен и отпратиха духа му с писък обратно в кожата му, и за малко той полудя. Дори само споменът стигаше да го накара да потръпне.

Забеляза, че огънят е загаснал.

Само сива и черна купчина овъглено дърво бе останала, с няколко въглена мъждукащи в пепелта. „Още има дим, трябва само дърво.“ Стиснал зъби да надмогне студа, Варамир се добра до накуршените клони, сбрани от Трън, преди да излезе на лов, и хвърли няколко съчки върху пепелта.

— Хвани се — изграчи. — Разпали се!

Задуха в жарта и зареди безмълвна молитва към безименните богове на дърво, на хълм и поле.

Боговете не отвърнаха. След малко димът също спря да се вдига. Малката колиба започна да изстива. Варамир нямаше кремък, нито прахан, нито огниво. Така и нямаше да успее да накара огъня да се разпали отново, не и сам.

— Трън — извика с хриплив, изтънял от болка глас. — Трън!

Брадичката ѝ беше остра, а носът — сплескан и имаше бенка на едната буза, с четири тъмни косъма, израснали от нея. Грозно лице и сурово, и все пак бе готов толкова много да даде, само да я зърне на прага на колибата. „Трябваше да я взема, преди да тръгне.“ От колко време я нямаше? Два дни? Три? Варамир не беше сигурен. В колибата бе тъмно, а той се беше унасял в сън и пробуждал, без да знае дали навън е ден, или е нощ.

— Почакай — беше му казала. — Ще се върна с храна.

И той като глупак чакаше и сънуваше Хагон, Бъмп и всички грехове, които бе извършил в дългия си живот, но дни и нощи бяха отминали, а Трън не се беше завърнала. „Няма да се върне.“ Варамир се зачуди дали сам не се е издал. Можеше ли да е разбрала какво си мисли само като го е погледнала, или беше бълнувал в трескавия си сън?

„Мерзост“, чу да говори Хагон. Сякаш беше ей тук, в същата тая колиба.

— Тя е просто жена на копието — отвърна му Варамир. — Аз съм велик мъж. Аз съм Варамир, варгът, превъплъщенецът, и не е редно тя да живее, а аз да умира.

Никой не му отвърна. Нямаше кой. Трън си бе отишла. Изоставила го беше и тя, като всички други.

Собствената му майка също го бе изоставила. „Плака за Бъмп, но за мене така и не плака.“ Заранта, когато баща му го измъкна от постелята да го заведе при Хагон, тя дори не го и погледна. Беше врецял и ритал, когато го повлякоха в леса, докато баща му не го зашлеви и не му каза да млъкне.

— Мястото ти е при твоя вид — само това рече, когато го хвърли в нозете на Хагон.

„Не грешеше — помисли Варамир и потръпна. — На много ме научи Хагон, че и отгоре. Научи ме как да ловя дивеч и риба, как да изкормя труп и да обезкостя риба, как да си намирам пътя из леса. И ме научи как да живея като варг, и на тайните на превъплъщенеца, макар дарбата ми да бе по-силна от неговата.“

Години по-късно се бе опитал да намери родителите си, да им каже, че техният Лъмп е станал великият Варамир Шестте кожи, ала и двамата бяха мъртви и изгорени. „Отиде си в дърветата и потоците, в камъните и земята си отиде. На пръст и пепел стана.“ Това каза горската вещица на майка му в деня, в който Бъмп умря. Лъмп^[1] не искаше да е бучка спечена пръст. Момчето мечтаеше за ден, когато бардове ще пеят за подвизите му и красиви момичета ще го целуват. „Когато порасна, ще стана Кралят отвъд Вала“, беше си обещал Лъмп. Така и не стана, но се бе доближил. Варамир Шестте кожи бе име, вдъхващо страх у хората. В бой яздеше снежнобяла мечка, висока тринайсет стъпки, държеше обвързани към себе си три вълка и една скална котка и седеше от дясната страна на Манс Райдър. „Тъкмо Манс

ме доведе тук. Не трябваше да го слушам. Трябваше да се шмугна в мечката си и да го разкъсам на парчета.“

Преди Манс Варамир Шестте кожи бе нещо като господар. Живееше сам в голяма къща от мъх, глина и окастрени дънери, която преди това беше на Хагон, а зверовете му прислужваха. Дузина села му плащаха дан в хляб, сол и сайдер, носеха му плодове и зеленчуци от градините си. Пожелаеше ли жена, пращаше скалната си котка да я издебне и на което и момиче да хвърлеше око, идваше покорно в постелята му. Варамир им даваше семето си, взимаше кичур от косата им, за да ги помни по него, и ги връщаше. От време на време по някой селски герой идваше с копие в ръка да убие човека звяр и да спаси сестра, любима или дъщеря. Тях той убиваше, но жените не нараняваше никога. Някои дори го благословиха с деца. „Дребосъци. Малки, слаби същества като Лъмпи и нито едно с дарбата.“

Страхът го вдигна на крака. Зави му се свят. Стиснал хълбока си да запуши капещата от раната кръв, Варамир залитна към прага и дръпна опърпаната кожа. Озова се пред бяла стена. Сняг. Нищо чудно, че беше станало толкова тъмно и запушено вътре. Падналият сняг бе затрупал колибата.

Варамир натисна и снегът поддаде и се разсипа, още мек и мокър.

Нощта беше бяла като смърт. Тънки бледи облаци кръжаха в кротък танц покрай сребристите луна под хладния поглед на хиляди звезди. Видях гърбиците на други колиби под преспите сняг, а зад тях — бледата сянка на язово дърво, бронирано в лед. На юг и на изток хълмовете бяха необятна бяла пустош, по която не се движеше нищо, ако не се броеше навяваният от вятъра сняг.

— Трън — извика немощно Варамир, зачуден колко може да се е отдалечила. — Трън. Къде си?

Някъде отдалече му отвърна вълчи вой.

Варамир потръпна. Познаваше този вой толкова добре, колкото майката на Лъмпи познаваше някога гласа му. *Едноокия*. Най-старият от тримата му, най-големият, най-свирепият. Крадливеца беше по-стегнат, по-бърз, по-млад, Хитрата — по-лукава, но и двамата имаха страх от Едноокия. Старият вълк беше неустрашим, неумолим и жесток.

Варамир бе изгубил власт над другите си зверове в агонията на орловата смърт. Скалната му котка побягна в леса, а снежната му мечка

обърна ноктите си срещу хората наоколо — разкъса четирима мъже, преди да падне пронизана от копие. Щеше да убие и Варамир, ако я беше доближил. Мечката го мразеше, гневеше се всеки път, когато влезеше в кожата ѝ или се качваше на гърба ѝ.

Вълците му обаче...

„Моите братя. Глутницата ми.“ Не една студена нощ беше спал с вълците си, косматите им тела около него да му пазят топло. „Когато умра, ще пируват с плътта ми и ще оставят само кокали да срещнат пролетното топене.“ Мисълта бе странно утешителна. Вълците често му бяха носили храна, докато скитаха. Изглеждаше съвсем уместно и той да ги нахрани накрая. Като нищо можеше да започне втория си живот, разкъсвайки топлата мъртва плът на собствения си труп.

Псетата бяха най-лесните същества, с които да се обвържеш. Живееха толкова близо до хората, че бяха почти очовечени. Да се пъхнеш в кожата на псе бе като да обуеш стар ботуш, омекнал от носене. Както един ботуш е оформен да побере крак, така едно псе е оформено да приеме нашийник, макар и нашийник невидим за човешко око. Вълците бяха по-трудни. Човек можеше да се сприятели с вълк, дори да прекърши волята на вълк, но никой човек не можеше истински да *опитом*и вълк.

— Вълците и жените се свързват до живот — казваше Хагон. — Вземеш един и това е венчаване. Вълкът е част от теб от този ден насетне и ти си част от него. И двамата ще се промените.

Други зверове е най-добре да не закачаш, казваше му ловецът. Котките са суетни и жестоки, винаги готови да се обърнат срещу теб. Лосовете и сърните са плячка. Носи ли твърде дълго кожата им, и най-храбрият мъж става страхливец. Мечки, глигани, язовци, невестулки... Такива Хагон не понасяше.

— Някои кожи е най-добре никога да не носиш, момче. Няма да ти хареса това, в което ще се превърнеш. — Птиците бяха най-зле, ако го слушаше човек. — Хората не са създадени да напускат земята. Поживееш ли много дълго в облаците, никога вече няма да ти се доще да се върнеш долу. Дори в собствените си кожи седят отвейни, зазяпани в проклетото синьо.

Не всички превъплъщенци изпитваха същото обаче. Веднъж, докато бе още на десет, Хагон го беше завел на едно тяхно сборище. Варгите бяха най-многобройните в тази компания, вълците братя, но за

момчето други се оказаха по-странни и по-обаятелни. Борок толкова много приличаше на глигана си, че само бивните му липсваха, Орелл си имаше своя орел, Бриар — нейната скална котка (още като ги видя, на Лъмп му се дощя да си има скална котка), жената коза Гризела...

Обаче никой от тях не бе толкова силен като Варамир Шестте кожи, нито дори като Хагон, висок, мрачен и с корави като камък длани. Ловецът умря разплакан, след като Варамир му взе Сива кожа, пропъди го, за да си присвои звяра. „Няма втори живот за тебе, старче.“ Варамир Три кожи се наричаше тогава. Със Сива кожа станаха четири, макар че старият вълк беше немощен и почти беззъб и скоро последва Хагон в смъртта.

Варамир можеше да вземе всеки звяр, който поиска, да го подчини на волята си и да направи плътта му своя. Псе или вълк, мечка или язовец...

„Трън“, сети се той.

Хагон щеше да го нарече мерзост, най-черния грях от всички, но Хагон беше мъртъв, изяден и изгорен. Манс също щеше да го прокълне, но Манс беше убит или пленен. „Никой изобщо няма да разбере. Ще бъда Трън, жената на копието, а Варамир Шестте кожи ще е мъртъв.“ Дарбата му вероятно щеше да загине с тялото му. Щеше да загуби вълците си и да преживее останалите си дни като мършава покрита с брадавици жена... но щеше да живее. „Ако се върне. Ако още съм достатъчно силен да я взема.“

Причерня му и падна на колене, ръцете му затънаха в снега. Почна да го тъпче в устата си, затърка го по брадата и напуканите си устни, загълта жадно. Водата беше толкова студена, че чак пареше, и той отново осъзна, че изгаря.

Стопеният сняг само усили глада му. За храна копнееше коремът му, не за вода. Снегът бе спрял, но вятърът се усили, изпълни въздуха с кристалчета и запердаши в лицето му. Варамир залиташе из преспите, а раната на хълбока му се отваряше и затваряше. Дъхът му излизаше на раздран бял облак.

Стигна до язовото дърво и намери паднал клон, достатъчно дълъг за патерица. Стисна го и закрета към най-близката колиба. Селяните все трябва да бяха забравили нещо... спаружени ябълки, гранясало сушено месо, каквото и да е, само да го опази жив, докато Трън се върне.

Почти беше стигнал, когато патерицата се прекърши под тежестта му и краката му поддадоха.

Колко дълго лежа, докато кръвта му багреше снега в червено, нямаше как да разбере. „Снегът ще ме погребее.“ Щеше да е кротка смърт. „Казват, че ти става топло към края, топло и ти се спи.“ Щеше да е добре да почувства отново топлина, макар да го натъжаваше мисълта, че никога вече няма да види зелените земи, топлите земи отвъд Вала, за които пееше Манс.

— Светът отвъд Вала не е за нашия вид — казваше Хагон. — Свободният народ се бои от превъплъщенците, но също тъй ни и зачита. На юг от Вала коленичещите ни гонят и колят като прасета.

„Ти ме предупреди — помисли Варамир, — но също така ми показва Източен страж.“ Не можеше да е бил на повече от десет. Хагон размени десет наниза янтар и една шейна животински кожи за шест меха вино, буца сол и едно медно котле. Източен страж беше по-добро място за размяна от Черен замък. Там идваха корабите, натоварени със стоки от приказните отвъдморски земи. Враните знаеха Хагон като ловец и приятел на Нощния страж и ги радваше вестта, която носеше за живот отвъд техния Вал. Някои го знаеха и като превъплъщенец, но никой не говореше за това. Тъкмо там, на Източен крайморски страж, някогашното момче замечта за първи път за топлия юг.

Варамир усещаше как снежинките се стапят на челото му. „Не е толкова лошо като изгарянето. Нека заспя и да не се събудя изобщо повече, нека почне вторият ми живот.“ Вълците му вече бяха близо. Усещаше ги. Щеше да остави зад себе си тази немощна плът и да се слее с тях, да ловува в нощта и да вие към луната. Варгът щеше да се превърне в истински вълк. „Кой обаче?“

Не и Хитрата. Хагон щеше да го нарече мерзост, но Варамир често се беше пъхал в кожата ѝ, докато Едноокия я качваше. Обаче не искаше да прекара новия си живот като кучка, освен ако нямаше друг избор. Крадливеца може би щеше да го устрои по-добре, по-младият мъжкар... макар че Едноокия беше по-едър, по-неустрашим и тъкмо Едноокия качваше Хитрата всеки път, щом тя се разгонеше.

— Казват, че забравяш — каза му Хагон няколко седмици преди смъртта си. — Когато плътта на човек умре, духът му заживява в звяра, но всеки ден паметта му гасне и звярът става малко по-малко варг,

малко повече вълк, докато от човека не остане нищо и само звярът остава.

Варамир знаеше, че това е самата истина. Когато завладя някогашната птица на Орелл, усети гнева на другия превъплъщенец от присъствието му. Орелл беше убит от враната ренегат Джон Сняг и омразата към убиеца му бе толкова силна, че самият Варамир се усети, че мрази момчето звяр. Беше разбрал какво представлява Сняг в мига, в който видя онова грамадно бяло вълчище да се прокрадва тихо край него. Един превъплъщенец винаги може да усети друг. „Манс трябваше да ми позволи да взема вълчището. Щеше да е втори живот, достоен за крал.“ Можеше да го направи, не се съмняваше. Дарбата у Сняг беше силна, но младокът бе необучен, все още се бореше с естеството си, след като трябваше да ликува от него.

Ясно виждаше червените очи на язовото дърво, зяпнали към него от белия ствол. „Боговете ме преценяват.“ Полазиха го тръпки. Беше вършил лоши неща, ужасни неща. Беше крал, убивал, изнасилвал. Беше ял човешка плът и бе лочил кръвта на издъхващи хора, бликнала червена и топла от разкъсаните им гърла. Дебнал беше врагове из леса, убивал ги беше, докато спят, с нокти беше изтръгвал червата им и ги беше пръскал по калната пръст. „Колко вкусно беше месото им.“

— Онова беше звярът, не аз — промълви с дрезгав шепот. — Беше дарбата, която ми дадохте.

Боговете не отвърнаха. Дъхът му увисна бял и мъглив във въздуха. Усещаше леда, стягащ се по брадата му. Варамир Шестте кожи затвори очи.

Засънува стар сън, за колиба край морето, три скимтящи псета и сълзи на жена.

„Бъмп. Тя плаче за Бъмп, но така и не плака за мен.“

Лъмп се беше родил месец преждевременно и боледуваше толкова често, че никой не очакваше да оживее. Майка му изчака да стане почти на четири, преди да му даде подходящо име, но дотогава бе станало много късно. Цялото село бе почнало да го нарича Лъмп, както го бе нарекла сестра му Меха, докато още беше в корема на мама. Меха бе дала името и на Бъмп, но малкото братче на Лъмп се беше родило в точното време, червено и здраво, и сучеше жадно от мамината гърд. Тя щеше да го нарече на тате. „Но той умря. Умря, когато беше на две, а аз бях на шест, три дни преди да ги навърши.“

— Малкият ти вече е с боговете — каза горската вещица на майка му, когато тя заплака. — Никога вече няма да го боли, никога няма да гладува, нито да плаче. Боговете го взеха в земята, в дърветата. Боговете са навсякъде около нас, в скали и потоци, в птици и зверове. Твоят Бъмп отиде да се слее с тях. Ще е светът и всичко, което е в него.

Думите на старицата се бяха врязали в Лъмп като нож. „Бъмп вижда. Гледа ме. Знае.“ Лъмп не можеше да се скрие от него, не можеше да се пхне зад полите на мама или да побегне с псетата и да се спаси от гнева на татко. Псетата. Рязана опашка, Душещия, Ръмжилото. „Добри псета бяха. Бяха ми приятели.“

Когато баща му завари псетата да душат около тялото на Бъмп, нямаше как да разбере кое от тях го е направило, тъй че вдигна брадвата си и срещу трите. Ръцете му трепереха толкова, че трябваша два удара, за да усмири Душещия, и четири, за да свали Ръмжилото. Миризмата на кръв надвисна тежко във въздуха и квиченето на умиращите псета беше ужасно, но Рязана опашка все пак дойде, когато баща му го повика. Беше най-старото куче и тренировката надмогна ужаса му. Докато Лъмп се пхне в кожата му, беше много късно.

„Не, тате, моля те“, опита се да каже, но псетата не говореха човешка реч, тъй че излезе само жалко скимтене. Брадвата се вряза в черепа на старото псе, а момчето в колибата нададе писък. „Така разбраха.“ Два дни по-късно баща му го завлече в горите. Носеше брадвата си, тъй че Лъмп си помисли, че е решил да го убие също като псетата. Но го даде на Хагон.

Варамир се събуди внезапно. Целият трепереше.

— Ставай — крещеше някакъв глас, — ставай, трябва да тръгваме. Те са стотици.

Снегът го беше загърнал с корава бяла завивка. „Толкова е студено.“ Понечи да се раздвижи и откри, че ръката му е залепнала за земята. Остави парче кожа, щом я дръпна.

— Стани! — изкрещя тя отново. — Те *идат*!

Беше се върнала. Държеше го за раменете, разтърсваше го и крещеше в лицето му. Варамир надуши дъха ѝ и усети топлината му по изтръпналите си от студа страни. „Сега — помисли. — Направи го сега или умри.“

Събра всичката сила, която все още бе в него, изскочи от кожата си и се натика в нея.

Трън изви гръб и запищя.

Мерзост. Тя ли беше това, или той, или Хагон? Така и не разбра. Старата му плът се свлече в снежната пряспа, щом пръстите ѝ се отпуснаха. Жената на копието се загърчи бясно и запищя. Скалната му котка често се бореше диво с него, а бялата мечка почти се побъркваше в началото, блъскаше в дървета, скали и в пустия въздух, но това бе още по-лошо.

— Махай се, *махай се!* — чу как извика устата ѝ.

Тялото ѝ залитна, падна и се надигна отново, ръцете ѝ махаха, краката ѝ се мятаха в нелеп танц, докато духът му и нейният дух се бореха за плътта. Тя засмука глътка леден въздух и Варамир за миг се опияни от вкуса и заликува от силата на това младо тяло, преди зъбите ѝ да щракнат и да напълнят устата му с кръв. Тя вдигна ръце към лицето му. Той се опита да ги избута надолу, но ръцете не искаха да му се подчинят, а тя забиваше нокти в очите му. „Мерзост“, спомни си той, докато се давеше в кръв, болка и лудост. Когато понечи да изкрещи, тя изплю езика си.

Белият свят се завъртя и пропадна. За миг сякаш беше в язовото дърво, зяпнал през издълбани червени очи как един издъхващ мъж вяло се гърчи на земята, а една полудяла жена се лута сляпа и цялата в кръв под луната, как плаче с червени сълзи и раздира дрехите си. После двамата изчезнаха и той вече се извисяваше, стапяше се и духът му се понесе в студения вятър. Беше в снега и в облаците, беше лястовица, катерица, дъб. Рогат бухал прелетя тихо между дърветата, подгонил заек. Варамир беше в бухала, в заека, в дърветата. Дълбоко в замръзналата земя червеи ровеха слепешком в тъмното, а той беше и в тях. „Аз съм дървото и всичко, което е в него“, помисли ликуващо. Сто гарвана се понесоха във въздуха и заграчиха, щом го усетиха как премина през тях. Грамаден лос нададе тръбен рев и вся смут в присвилите се на гърба му деца. Заспало вълчище вдигна глава и изръмжа на пустия въздух. Преди сърцата им да забият отново, той вече ги беше подминал, за да подири своите, Едноокия, Хитрата и Крадливеца, да подири глутницата си. Вълците му щяха да го спасят.

Това бе последната му мисъл като човек.

Истинската смърт дойде внезапно. Усети как го удари студът все едно, че се бе гмурнал в ледените води на замръзнало езеро. След това се усети, че тича по огрените от лунна светлина снегове с глутницата

по петите му. Половината свят бе помръкнал. „Едноокия“, разбра той. Излая, а Хитрата и Крадливеца му отвърнаха.

Щом стигнаха билото, спряха. „Трън“, спомни си той и част от него изпита скръб заради изгубеното, а друга част — разкаяние за стореното. Долу светът бе станал на лед. Пръсти скреж бавно лазеха нагоре по язовото дърво и се пресягаха един към друг. Запустялото село вече не беше пусто. Синеоки сенки крачеха сред купчините сняг. Някои носеха кафяво, някои — черно, а някои бяха голи и плътта им бе станала бяла като сняг. Вятър завъздиша сред хълмовете, натежал от миризмите им: мъртва плът, засъхнала кръв, кожи, които воняха на плесен, гнило и пикня. Хитрата изръмжа и оголи зъби, козината ѝ настръхна. „Не човеци. Не плячка. Тези не.“

Съществата долу се движеха, но не живееха. Едно по едно заповдигаха глави към трите вълка на хълма. Последното, което погледна нагоре, бе доскорошната Трън. Беше облечена във вълна и кожи, а над това бе загърната в бял скреж, който пращеше, щом помръднеше, и лъщеше на лунната светлина. Розови ледунки висяха от пръстите ѝ, десет дълги ножа замръзнала кръв. А в дупките на мястото на очите ѝ мъждукаше бледа синкава светлина и придаваше на грубите ѝ черти зловеща красота, каквато никога не бяха познавали приживе.

„Тя ме вижда.“

[1] Випр — подутина; лупр — бучка. — Б.пр. ↑

ТИРИОН

Пи по целия път през Тясното море.

Корабът беше малък, каютата му още по-малка, но капитанът не искаше да го пусне горе на палубата. Стомахът му се обръщаше от люшкането и вкусът на храната ставаше още по-гаден от повдигането. Но за какво му беше осоленото телешко, твърдото сирене и гъмжащият от червеи хляб, след като имаше вино, което да го засити? Беше червено и горчиво, много силно. Понякога повръщаше и виното, но винаги имаше още.

— Светът е пълен с вино — мърмореше в тъмната каюта. Баща му не понасяше пияници, но какво от това? Баща му беше мъртъв. Той го беше убил. „Метална стрела в корема, милорд, и цялата за теб. Само да бях по-добър с арбалета, щях да я нанижа в оня кур, с който си ме направил, проклето копеле.“

Под палубата нямаше ни нощ, ни ден. Тирион отмяташе времето по влизанията и излизанията на корабния прислужник, момчето, дето му носеше храната, която не ядеше. Винаги носеше и четка с ведро, за да почисти.

— Дорнско вино ли е това? — попита го веднъж Тирион, когато дръпна запушалката на един мях. — Винаги ми напомня за една определена змия, която познавах. Забавен тип беше, докато не го затрупа една планина.

Прислужникът не отвърна. Грозно момче, но несъмнено полицеприятно от едно определено джудже с половин нос и с белег от окото до брадичката.

— Обидих ли те? — попита Тирион, докато момчето търкаше. — Да не са ти заповядали да не говориш с мен? Или някое джудже баламоса майка ти? — И това остана без отговор. — Накъде плаваме? Това ми кажи. — Джайм беше споменал за Свободните градове, но така и не каза кой. — За Браавос ли? За Тирош? За Мир? — По-скоро би избрал да иде в Дорн. „Мирцела е по-голяма от Томен и според

дорнския закон Железният трон е неин. Ще ѝ помогна да поиска правата си, както посъветва принц Оберин.“

Оберин беше мъртъв обаче. Главата му бе разбита на кървава буца от бронирания юмрук на сир Грегър Клегейн. А без Червената пепелянка, който да го насъска, щеше ли Доран Мартел изобщо да си помисли за такъв рискован план? „По-скоро може да ми щракне прангите и да ме върне на милата ми сестра.“ Валът можеше да е по-безопасен. Стария мечок Мормон бе казал, че Нощният страж се нуждаел от мъже като Тирион. „Мормон може да е мъртъв обаче. Може Слинг вече да е лорд-командирът.“ Онзи касапски син едва ли щеше да е забравил кой го прати на Вала. „Наистина ли искам да прекарам остатъка от живота си в ядене на солено говеждо и каша в компанията на убийци и крадци?“ Не че остатъкът от живота му щеше да продължи дълго. Джанос Слинг щеше да се погрижи за това.

Прислужникът намокри четката и продължи да търка упорито.

— Ходил ли си някога в домовете за удоволствие в Лис? — попита го джуджето. — Дали пък там не заминават курвите? — Тирион май не можеше да си спомни валирианската дума за курва, а и все едно, беше много късно. Момчето хвърли четката във ведрото и се разкара.

„Виното е замъглило ума ми.“ Беше се научил да чете висок валириански на коляното на майстера си, макар че това, дето го говореха в Деветте свободни града... ами, не беше толкова диалект, колкото девет диалекта, на път да се превърнат в отделни езици. Тирион знаеше малко браавоски и повърхностно мирски. В Тирош щеше да може да кълне боговете, да нарече някого мошеник и да си поръча ейл, благодарение на един наемник, когото бе познавал някога в Скалата. „В Дорн поне говорят на Общата реч.“ Като дорнската храна и дорнския закон, дорнският говор бе подправен с аромата на ройните, но човек можеше да го схване. „Дорн, да. За мен — Дорн.“ Пъхна се в леглото си и се вкопчи в тази мисъл като дете в куклата си.

Сънят никога не спохождаше лесно Тирион Ланистър, а на борда на този кораб идваше още по-рядко, ако въобще дойдеше, макар че от време на време успяваше да се напие достатъчно, за да се отнесе за малко. Поне не сънуваше. Достатъчно бе сънувал за един толкова малък живот. „И то за такива глупости: любов, справедливост, приятелство, слава. Все едно да сънуваш, че си висок.“ Всичко това

беше недостижимо за него. Тирион вече го знаеше. Не знаеше обаче накъде отиват курвите.

— Накъдето отиват курвите — бе казал баща му. Последните му думи, и какви думи само! Арбалетът *дрънна*, лорд Тивин се смъкна отново на седалката, а Тирион Ланистър вече газеше в тъмното с Варис до него. Трябваше да се е спуснал по шахтата, двеста и трийсет стъпала надолу до нажежените въглени, грейнали в оранжево в устата на железен дракон. Нищо не помнеше от това. Само звука, който издаде арбалетът, и смрадта от изпусналите се черва на баща му. „Дори в смъртта си намери начин да се изсере върху мен.“

Варис го бе придружил през тунелите, но изобщо не говориха, докато не излязоха до Черна вода, където Тирион беше спечелил славна победа и загуби носа си. Точно тогава джуджето се обърна към евнуха и рече:

— Убих баща си. — Със същия тон, с който би казал: „Навехнах си палеца на крака.“

Надзорникът на слухарите се бе предрешил като просещ брат, в прояден от молци халат от кафява грубо тъкана вълна, с качулка, която скриваше гладките му тлъсти бузи и плешивата кръгла глава.

— Не трябваше да се катерите по онази стълба — укори го той.

— Накъдето отиват курвите. — Тирион бе предупредил баща си да не изрича онази дума. „Ако не бях стрелял, щеше да се погрижи заплахите ми да останат напразни. Щеше да дръпне арбалета от ръцете ми, както някога изтръгна от прегръдките ми Тиша. Надигаше се, когато го убих.“

— Аз и Шае убих — призна той на Варис.

— Знаехте я каква е.

— Знаех. Но не знаех той какъв е.

Варис се изкиска.

— Е, вече знаете.

„Трябваше и евнуха да убия.“ Още малко кръв на ръцете му, какво толкова? Не можеше да каже какво бе спряло камата му. Не беше благодарност. Варис го беше спасил от меча на палача, но само защото Джайм го бе принудил. „Джайм... не, по-добре да не мисля за Джайм.“

Вместо това си намери нов мях вино и го засмука като женска гръд. Горчивата червена течност покапа по брадичката му и попи в потната туника, същата, която носеше в килията си. Палубата се

люшкаташе под него, а когато понечи да се изправи, се надигна на една страна и го натресе в стената. „Буря — осъзна той. — Освен ако не съм по-пиян, отколкото осъзнавам.“ Повърна виното и полежа малко, зачуден дали корабът ще потъне. „Това ли е отмъщението ти, татко? Да не би Отецът горе да те е направил своя Ръка?“

— Това е отплатата за родоубиеца — промълви той. Вятърът отвън виеше. Не изглеждаше честно да се удавят прислужникът, капитанът и всички останали заради нещо, което бе направил той, но пък кога ли боговете са били честни?

Някъде по това време мракът го погълна.

Когато се събуди, главата му щеше да се пръсне, а корабът се въртеше на замайващи кръгове, макар капитанът да настояваше, че са пристанали. Тирион си каза наум да мълчи и зарита вяло, когато един грамаден плешив моряк го награби под мишница и го замъкна в трюма, където го чакаше празно буре. Тумбесто малко буре, тясно дори за джудже. Тирион се напика, докато се бореше. Не че имаше някаква полза от борбата. Натикаха го с главата напред в бурето, с колене, събрани до ушите. Пънчето на носа му засмъдя ужасно, но ръцете му бяха затиснати толкова плътно, че не можеше да посегне да го почеше. „Носилка по мярка за мъж с моя ръст“, помисли, докато заковаваха капака. Чу викове, докато го вдигаха. При всяко тръскане главата му се удряше в дъното на бурето. Светът закръжи и закръжи, когато изтъркаляха бурето, и след това спря с трясък, от който му идеше да запищи. Друго буре се блъсна в неговото и Тирион прехапа език.

Това бе най-дългото пътуване, предприемано някога от него, макар да не можеше да е продължило повече от половин час. Вдигаха го и го смъкваха, търкаляха го и го стоварваха, обръщаха го с главата надолу и обратно, и пак го търкаляха. Чувахе мъжки викове, а веднъж наблизко изцвили кон. Заклещените му крака започнаха да изтръпват и скоро го заболяха толкова, че забрави блъскането в главата си.

Свърши както бе започнало, с още едно търкаляне, което го остави още по-замаян и раздрусан. Отвън непознати гласове говореха на някакъв чужд език. Някой започна да чука по бурето и капакът изведнъж се откряна. Светлината нахлу, а с нея — и хладен въздух. Тирион задиша жадно и понечи да се изправи, но успя само да обърне бурето и да се изсипе върху под от здраво утъпкана пръст.

Над него се извиси нелепо дебел мъж с раздвоена жълта брада, с дървен чук и желязно длето в ръцете. Нощният му халат бе достатъчно голям за павилион на рицарски турнир; хлабаво вързаният колан се бе развързал и се виждаше огромен корем и две тежки цици, провиснали като торби лой и покрити с груби жълти косми. Напомни на Тирион за един умрял морж, изхвърлен от вълните в пещерите на Скалата на Кастърли.

Дебелакът го изгледа отгоре и се усмихна.

— Пияно джудже. — Каза го на Общата реч на Вестерос.

— Сплут морж.

Устата на Тирион бе пълна с кръв. Изплю я в краката на дебелия. Намираха се в дълго сумрачно подземие със сводести като бъчви тавани. Каменните стени бяха зацапани със селитра. Обкръжаваха ги бурета с вино и ейл, предостатъчно пиене за едно жадно джудже за през нощта. „Или за цял живот.“

— Безочлив си. Харесва ми това у едно джудже. — Дебелият се разсмя и месата му се раздрусаха толкова силно, че Тирион се уплаши да не паднат и да го затиснат. — Гладен ли си, мой малки приятелю? Уморен ли си?

— Жаден. — Тирион се надигна с усилие на колене. — И мръсен.

Дебелият подуши.

— Първо баня, точно така. После храна и меко легло, нали? Слугите ми ще се погрижат за това. — Домакинът му остави настрана чука и длетото. — Къщата ми е твоя. Всеки приятел на мой приятел отвъд водата е приятел на Илирио Мопатис, да.

„А на всеки приятел на Варис Паяка ще повярвам дотолкова, доколкото мога да го преметна.“

Дебелият се представи добре с обещаната баня обаче. Още щом се отпусна в горещата вода и затвори очи, Тирион заспа дълбоко. Събуди се гол, в постеля от гъши пух, толкова мека, че все едно го беше глътнал облак. Езикът му сякаш беше пуснал четина и гърлото му бе надрано, но членът му се беше втвърдил като желязна пръчка. Изтъркаля се от леглото, намери нощно гърне и се постара да го напълни, като простена от удоволствие.

В стаята бе полутъмно, но между дъските на капаците се процеждаха лъчи светлина. Тирион тръсна последните капки и се

заклатушка по пъстрите мирски килими, меки като пролетна трева. Изкатери се непохватно на стола до прозореца и отвори капаците да види къде са го пратили Варис и боговете.

Под прозореца му шест череша стояха на стража около мраморно езерце, разперили тънки голи кафяви клони. Над водата стоеше голо момче, в поза като за двубой, с разбойнически меч в ръка. Беше жилаво и красиво, не по-голямо от шестнайсет, с права руса коса, забърсала раменете му. Толкова живо изглеждаше, че на джуджето му трябваше доста време, докато разбере, че е направено от боядисан мрамор, макар мечът му да блестеше като истинска стомана.

Зад езерцето се издигаше тухлена стена, дванайсет стъпки висока и с железни шипове по върха. Отвъд нея беше градът. Море от керемидени покриви, струпани нагъсто около залива. Видя четвъртити тухлени кули, голям червен храм, далечно имение на някакъв хълм. Слънчева светлина блещукаше над дълбоките води в далечината. В залива плуваха рибарски лодки и платната им пърхаха на вятъра. Видя и мачти на по-големи кораби, щръкнали покрай брега. „Някой от тях със сигурност е за Дорн или за Източен крайморски страж.“ Нямаше с какво да плати за превоза обаче, нито беше годен да гребе. „Сигурно бих могъл да се хвана за прислужник и да си платя пътя, като оставя екипажа да ме клати по Тясното море.“

Зачуди се къде е. „Дори въздухът тук мирише другояче.“ Дъх на странни подправки се долавяше в мразовития есенен въздух, чуваха се неясни викове, понесли се над стената откъм улиците зад нея. Звучеше донякъде като валириански, макар да не можеше да разпознае повече от една дума от пет. „Не е Браавос — заключи той. — Нито Тирош.“ Голите клони и студът отхвърляха възможността да е Лис, Мир или Волантис също така.

Чу вратата да се отваря, обърна се и попита дебелия си домакин:

— Това е Пентос, нали?

— Точно така. Къде другаде?

Пентос. Е, не беше Кралски чертог. Толкова можеше да се каже за града.

— *Накъдето отиват курвите ли?* — попита неволно.

— Курви се намират в тукашните бардаци, както и във Вестерос. Няма да ти трябват обаче, мой малки приятелю. Избери си измежду слугините ми. Никоя няма да посмее да ти откаже.

— Роби? — попита джуджето натъртено.

Дебелакът поглади единия рог на мазната си чаталеста брада — забележително неприличен жест според Тирион.

— Робството е забранено в Пентос според условията в договора, които браавосите са ни наложили преди сто години. Все пак няма да ти откажат. — Илирио го удостои с тромав поклон. — Но сега моят малък приятел трябва да ме извини. Имам честта да бъда магистър на този велик град, а принцът ни е призовал на заседание. — Усмихна се и показва уста, пълна с криви пожълтели зъби. — Проучи имението и дворовете колкото ти харесва, но в никакъв случай не излизай извън стените. Най-добре никой да не знае, че си тук.

— Къде тук?

— Имаме достатъчно време да си говорим тази вечер. Моят малък приятел и аз ще ядем и пием, и ще кроим велики планове, нали?

— Да, мой дебели приятелю — отвърна Тирион.

„Мисли да ме използва за своя изгода.“ Всичко при търговските принцове на Свободните градове се свеждаше до изгода. „Войници на подправки и господари на сирене“, наричаше ги баща му с презрение. Зазореше ли се денят, в който Илирио Мопатис щеше да види повече изгода в едно мъртво джудже, отколкото в живо, до свечеряване щеше да се намери натикан в друго буре. „Ще е добре да съм се махнал, преди да дойде този ден.“ А че щеше да дойде, не се съмняваше. Церсей едва ли щеше да му прости, а дори Джайм щеше да се ядоса, като намери желязната стрела в корема на баща им.

Лек ветреца раздвижи водите в езерцето около голия фехтовач. Напомни му как Тиша обичаше да роши косата му в лъжливата пролет на брака им, преди той да помогне на стражите на баща си в изнасилването ѝ. Беше мислил за тези стражи по време на бягството си, мъчеше се да си спомни колко точно бяха. Би трябвало да помни, нали? Но не помнеше. Десет? Двайсет? Сто? Не можеше да каже. Всички бяха големи мъже, високи и силни... макар че всички мъже бяха високи за едно тринайсетгодишно джудже. „Тиша знаеше колко са.“ Всеки от тях ѝ беше дал сребърен елен, тъй че трябваше само да преброи монетите. „Сребърен за всеки и златен за мен.“ Баща му бе настоял и той да ѝ плати. „Един Ланистър винаги плаща дълговете си.“

„Накъдето отиват курвите“ — чу отново думите на лорд Тивин и тетивата на арбалета отново *дрънна*.

Магистърът го бе поканил да проучи имението. Тирион намери чисти дрехи в един кедров скрин, инкрустиран с лапис и седеф. Дрехите бяха скроени за малко момче, забеляза, докато се мъчеше да се напъха в тях. Тъканта бе достатъчно фина, макар и леко мухлясала, но кройката се оказа твърде издължена в краката и много къса в ръцете, с яка, от която лицето му щеше да почернее като на Джофри, ако успееше някак да я стегне. Освен това бяха проядени от молци. „Поне не смърдят на повръщано.“

Започна проучванията си с кухнята, където две дебели жени и кухненското ратайче го поглеждаха предпазливо, докато похапваше сирене, хляб и смокини.

— Добро ви утро, прелестни дами — каза им с поклон. — Знаете ли накъде отиват курвите? — След като не отвърнаха, повтори въпроса си на висок валириански, макар да се наложи да каже *куртизанка* вместо *курва*. Този път по-младата и по-дебела готвачка му отвърна със свиване на рамене.

Зачуди се какво ще да направят, ако ги хване за ръце и ги замъкне в спалнята си. „Никоя няма да посмее да ти откаже“, бе казал Илирио, но Тирион някак си не мислеше, че е имал предвид тези двете. По-младата бе достатъчно стара, за да му е майка, а по-старата сигурно беше *нейната* майка. Двете бяха дебели почти колкото Илирио, с цици по-големи от неговата глава. „Бих могъл да се задуша в плът.“ Тия бяха най-лошите начини да се умре. Както баща му умря например. „Трябваше да го накарам да изсере малко злато, преди да издъхне.“ Лорд Тивин можеше да е бил скъперник с одобрението и обичта си, но станеше ли въпрос за пари, винаги беше с широка ръка. „Единственото по-жалко нещо от джудже без нос е джудже без нос, което няма злато.“

Тирион остави дебелианите със самуните и котлите им и тръгна да потърси мазето, където Илирио го беше излял от бурето предната нощ. Не беше трудно за намиране. Имаше достатъчно вино да го държи пиян сто години: сладки червени вина от Дорн, светъл пентошки кехлибар, зелен мирски нектар, шейсет бурета арборско злато, дори вина от приказния изток, от Карт, Юай Тай и Асшаи край Сянката. Накрая Тирион си избра буре силно вино, със знака от личната изба на лорд Рънсфорд Редвин, дядото на сегашния господар на Арбор. Вкусът му бе упоителен и замайващ на езика, цветът — толкова тъмен пурпур, че изглеждаше почти черен в смътно осветеното подземие. Тирион си

напълни чаша и бутилка за всеки случай, и ги отнесе горе в градините да пие под черешите.

Случайно излезе през друга врата и така и не намери езерцето, което бе зърнал от прозореца си, но все едно. Градините зад къщата бяха също толкова приятни, а и много по-просторни. Поскита из тях, докато пиеше. Стените можеха да засрамят всеки истински замък, а декоративните железни шипове изглеждаха странно голи без главите, които да ги красят. Тирион си представи как би изглеждала главата на сестра му там горе, с катран в златната коса и бръмчащи мухи в устата. „Да, а за Джайм — шипът до нея. Никой не бива да застава между брат ми и сестра ми.“

С въже и кука можеше да се прехвърли през стената. Имаше силни мускули и не тежеше много. Трябваше да може да я изкатери, стига да не се нанижеше на някой шип. „Ще си потърся въже утре.“

Видя три врати, докато обикаляше: главния вход с къщичката за вратаря, задна врата при кучкарниците и градинска вратичка, скрита зад плет от светлозелен бръшлян. Последната беше с верига, другите се пазеха. Пазачите бяха дебели и с лица, гладки като бебешко дупе, и всеки носеше бронзова шапка с остър шип. Тирион можеше да познае евнуси, като ги видеше. Знаеше с какво са прочути. Казваха, че не се боят от нищо, не изпитват никаква болка и са верни до гроб на господарите си. „Няколкостотин от тях биха ми свършили добра работа. Жалко, че не помислих за това, преди да стана просяк.“

Мина покрай една колонада и островърх свод и се озова в настлан с плочи двор, където някаква жена переше дрехи до един кладенец. Изглеждаше на неговата възраст, с тъмночервена коса и широко лице, напръскано с лунички.

— Искаш ли вино? — попита я. Тя го погледна колебливо. — Нямам втора чаша обаче, ще се наложи да пием от една. — Перачката се захвана пак да изстиска ризите и да ги окачва да съхнат. Тирион се настани на една каменна пейка с бутилката. — Кажи ми, доколко мога да се доверя на магистър Илирио? — Името я накара да извърти очи към небето. — Чак толкова? — Той се изкиска, кръстоса късичките си крака и отпи глътка. — Мразя да играя ролята, която този сиренар си е наумил за мен, но как мога да му откажа? Вратите се пазят добре. Сигурно ти би могла да ме измъкнеш под полите си? Толкова ще съм ти благодарен, че мога даже да се ожения за теб. Имам вече две жени,

защо да не станат три? Ех, но къде ще живеем? — Усмихна ѝ се мило, доколкото това бе постижимо за човек с половин нос. — Имам племенница в Слънчево копие, казах ли ти? Голяма пакост бих могъл да направя в Дорн с Мирцела. Бих могъл да насъскам племенницата и племенника ми във война, няма ли да е забавно? — Перачката овеси една от ризите на Илирио, толкова голяма, че от нея можеше да станат две платна. — Би трябвало да се засрамя, че си мисля такива зли неща, много си права. По-добре да потърся Вала. Всички престъпления се изчистват, щом един мъж влезе в Нощния страж, казват. Но се опасявам, че няма да ми разрешат да те задържа, миличко. Никакви жени в Стража, няма място там за сладки женички с лунички да ти топят нощем леглото, само студени ветрове, солена треска и слаба бира. Мислите ли, че ще изглеждам по-висок в черно, милейди? — Напълни отново чашата. — Какво казваш? На север или на юг? Стари грехове ли да изкупя, или нови да натрупам?

Перачката му хвърли последен поглед, вдигна коша и си замина. „Не мога да задържа жена за много дълго“, помисли Тирион. Бутилката му незнайно как се бе изпразнила. „Май трябва да се смъкна пак в мазетата.“ Само че силното вино замайваше главата му, а стъпалата до мазето бяха много стръмни.

— Накъде отиват курвите? — попита той пърхащото пране на простора. Може би трябваше да попита перачката. „Не да намекна, че ти си курва, скъпа, но пък може би знаеш накъде отиват.“ Или още по-добре, трябваше да попита баща си. „Накъдето отиват курвите“ — каза лорд Тивин. „Тя ме обичаше. Беше дъщеря на селяк, обичаше ме и ми се довери.“

Празната бутилка се изплъзна от ръката му и се затъркаля по двора. Тирион се смъкна от пейката и тръгна да я прибере. Пътьом видя гъби, израснали от напуканото в една плоча. Чисто бели бяха, на петънца и тъмночервени отдолу, като кръв. Джуджето откъсна една и я подуши. „Вкусно. И смъртоносно.“

Бяха седем. Може би Седемте се опитваха да му кажат нещо. Откъсна ги всичките, дръпна една ръкавица от простора, уви ги грижливо и ги пхна в джоба си. Усилието го замая, тъй че след това се изкатери отново на пейката, присви се на кълбо и затвори очи.

Когато се събуди, беше в спалнята си, потънал в постелята от гъши пух, а едно русокосо момиче го разтърсваше за рамото.

— Милорд — рече тя, — банята ви чака. Магистър Илирио ви очаква на трапезата след час.

Тирион се подпря на възглавниците и се хвана за главата.

— Сънувам ли, или наистина говориш на Общата реч?

— Да, милорд. Бях купена, за да задоволя краля. — Беше синеока и светла, млада и жилава като върба.

— Сигурен съм, че си успяла. Имам нужда от чаша вино.

Тя му наля.

— Магистър Илирио каза, че трябва да ви изтъркам гърба и да стопля леглото. Казвам се...

— Не ме интересува. Знаеш ли накъде отиват курвите?

Тя се изчерви.

— Курвите се продават за монети.

— Или накити, или дрехи, или замъци. Но накъде заминават?

Момичето не можа да схване въпроса.

— Това гатанка ли е, милорд? Не ме бива с гатанките. Ще ми кажете ли отговора?

„Не — помисли той. — И аз мразя гатанките.“

— Няма да ти кажа нищо. Направи ми същата услуга. — „Единственото, което ме интересува в теб, е онова между краката ти“, за малко да каже. Думите бяха на езика му, но кой знае защо така и не излязоха. „Не е Шае — каза си джуджето, — само някаква малка глупачка, която мисли, че си играя на гатанки.“ Честно казано, и пътката ѝ не го интересуваше много. „Сигурно съм болен или умрял.“ — Спомена за баня? Не бива да караме великия сиренар да чака.

Докато се къпеше, момичето уми краката му, изтърка гърба му и изми косата му. След това натри благоуханен мехлем в прасците му да облекчи болезките и отново го облече в момчешки дрехи — мухлясали тъмночервени бричове и син кадифен жакет със златиста подплата.

— Дали милорд ще ме пожелае, след като се нахрани? — попита тя, докато му връзваше ботушите.

— Не. Писнало ми е от жени. — „Курви.“

Момичето понесе разочарованието прекалено добре за вкуса му.

— Ако милорд предпочита момче, мога да пратя някое да ви чака в леглото.

„Милорд би предпочел жена си. Милорд би предпочел едно момиче на име Тиша.“

— Само ако знае накъде отиват курвите.

Момичето стисна устни. „Презира ме — осъзна той, — но не повече, отколкото сам се презирам.“ Тирион Ланистър не се съмняваше, че е чукал много жени, които го ненавиждаха само заради външността му, но другите поне имаха благоприличието да се преструват, че им харесва. „Малко искрена ненавист може да се окаже освежаваща. Като стипчиво вино след твърде много сладко.“

— Май премислих — каза й. — Чакай ме в леглото. Гола, ако обичаш. Ще съм твърде пиан да те събличам. Дръж си устата затворена и бедрата разтворени и би трябвало да си изкараме чудесно. — Ухили й се похотливо с надеждата да й вдъхне страх, но тя само го погледна с отвращение. „Никой не се плаши от джудже.“ Дори лорд Тивин не се беше уплашил, макар Тирион да държеше арбалет. — Стенеш ли, когато те чукаат? — попита той грейката за легло.

— Ако милорд пожелае.

— Милорд може да пожелае да те удуши. Така обслужих последната си курва. Мислиш ли, че господарят ти ще възрази? Със сигурност не. Има още сто като теб, но никой друг като мен. — Този път си получи страха, който искаше, щом се ухили.

Илирио се беше излегнал на мекия диван и похапваше люти чушлета и лъскави лукчета от дървена купа. Челото му бе наръсено от капчици пот, свинските му очи лъщяха над тлъстите бузи. По ръцете му проблясваха накити, щом се раздвижеха: оникс и опал, тигрово око и турмалин, рубин, аметист, сапфир, смарагд, гагат и нефрит, черен диамант и зелен бисер. „Бих могъл да живея години наред от пръстените му — прецени Тирион, — макар че сигурно ще ми потрябва сатър да ги взема.“

— Ела седни, малки мой приятелю — подкани го с жест Илирио.

Джуджето се покатери на един стол. Беше твърде голям за него, отрупан с възглавнички трон, предназначен да поеме внушителния магистърски задник, с дебели и здрави крака да понесат тежестта му. Тирион Ланистър цял живот бе живял в свят твърде голям за него, но в имението на Илирио Мопатис усещането за несъразмерност придобиваше нелепи размери. „Аз съм мишок в леговище на мамут,

макар че мамутът поне поддържа хубава изба.“ При тази мисъл отново ожадня. Поръча си вино.

— Хареса ли ти момичето, което ти пратих? — попита Илирио.

— Ако ми трябваше момиче, щях да си поискам.

— Ако не те е задоволила...

— Направи всичко, което се изискваше от нея.

— Дано. Обучавана е в Лис, където правенето на любов е изкуство. Кралят остана много доволен от нея.

— Аз убивам крале, не си ли го чувал? — Тирион се усмихна злобно над ръба на чашата си. — Не искам кралски трохи.

— Твоя воля. Хайде да ядем. — Илирио плесна с ръце и слугите влязоха тичешком.

Започнаха със супа от раци и морски дявол, както и студен яйчено-лимонен бульон. После дойдоха пълпърци в мед, агнешко филе, гъши дроб, задушен във вино, пащърнак в масло и прасе сукалче. На Тирион му приля от цялата тази гледка, но се насили да опита лъжица супа от учтивост, а след като я вкуси, не можа да спре. Готвачките можеше да са стари и дебели, но си знаеха работата. Никога не беше ял толкова добре, дори в кралския двор.

Докато оглозгваше месото от кокалчетата на пълпърка, попита Илирио за сутрешното заседание. Магистърът сви рамене.

— Има неприятности в Изтока. Ащатор е паднал, както и Мийрийн. Гхискарските робски градове, които са били стари още когато светът е бил млад.

Прасето сукалче беше нарязано. Илирио си взе от изпечената кожичка, топна я в сливов сос и я изяде с мляскане.

— Робският залив е далече от Пентос. — Тирион набучи парче гъши дроб на върха на ножа си. „Никой не е толкова прокълнат като родоубиеца — каза си, — но бих могъл да се науча да ми харесва този ад.“

— Така е — съгласи се Илирио, — но светът е една огромна паяжина и човек не смее и една нишка да пипне, за да не затреперят всички други. Още вино? — Лапна поредното чушле. — Не, нещо по-добро. — Магистърът плесна с ръце.

Щом чу сигнала, един от слугите влезе с покрито блюдо. Постави го пред Тирион, а Илирио се наведе над масата и махна капака.

— Гъби — заяви магистърът, щом миризмата лъхна. — Целунати с чесън и къпани в масло. Казвали са ми, че вкусът е изключителен. Вземи си една, приятелю. Две си вземи.

Тирион почти бе вдигнал тлъста черна гъба към устата си, но нещо в гласа на Илирио изведнъж го спря.

— След вас, милорд. — Бутна блюдото към домакина си.

— Не, не. — Магистър Илирио побутна блюдото назад. За миг сякаш пакостливо момче надникна от подпухналата плът на търговеца на сирене. — След теб. Настоявам. Готвачката ги приготви специално за теб.

— Сериозно? — Спомни си готвачката, с брашното по ръцете, тежките цици, нашарени с тъмносини вени. — Много мило от нейна страна, но... не. — Тирион пусна гъбата в локвичката масло, откъдето я бе взел.

— Твърде подозрителен си. — Илирио се усмихна зад раздвоената жълта брада. „Маже я всяка сутрин, за да лъщи като злато“, помисли Тирион. — Страхлив ли си? Не бях чувал това за теб.

— В Седемте кралства се смята за тежко нарушение на гостоприемството да отровиш госта си на вечеря.

— Тук също. — Илирио Мопатис посегна за чашата си. — Но пък когато един гост явно желае да сложи край на живота си, какво пък, домакинът му трябва да се подчини, нали? — Удари глътка. — Магистър Ордело беше отровен с гъба няма и преди половин година. Не било кой знае колко болезнено, казват. Малко стягане в червата, внезапна болка зад очите — и край. Защо да умре човек с вкус на кръв в устата, щом може да е масло и чесън?

Джуджето изгледа блюдото пред себе си. Устата му се напълни със слюнка от миризмата на чесън и масло. Отчасти ги искаше тия гъби, макар да знаеше какво са. Не беше достатъчно храбър да понесе хладна стомана в корема си, но с гъба нямаше да е толкова трудно. Това го уплаши неописуемо.

— Бъркате ме с някого.

— Нима? Чудя се. Ако по-скоро си готов да се удавиш във вино, само кажи и ще стане, и то бързо. Давенето чаша по чаша хаби и време, и вино.

— Бъркате ме — повтори Тирион, този път по-високо. Гъбите в маслото лъщяха на светлината на лампата, тъмни и подканящи. —

Нямам никакво желание да умра, уверявам ви. Имам... — Гласът му заглъхна разколебан. „Какво имам всъщност? Живот да живея ли? Работа ли да свърша? Деца да отгледам, земи да управлявам, жена да обичам?“

— Нищо нямаш — довърши вместо него магистър Илирио. — Но това можем да го променим. — Взе си гъба и я сдъвка енергично. — Вкусно.

— Значи не са отровни. — Тирион се подразни.

— Не. Защо да ти желая злото? — Магистър Илирио изяде още една. — Трябва да покажем малко доверие един към друг. Хайде, хапни. — Плесна отново с ръце. — Чака ни работа. Малкият ми приятел трябва да укрепи силите си.

Слугите поднесоха чапла пълнена със смокини, телешки котлети, бланширани с бадемов сок, селда в сметана, захаросани лукчета, миризливи сирена, плата с охлюви и сладки хлебчета, и черен лебед в перушината. Тирион отказа лебеда, понеже му напомни за една вечеря със сестра му. Подкрепи се с чапла и селда обаче и хапна няколко подсладени лукчета. А слугите пълнеха чашата му с вино всеки път, щом я опразнеше.

— Пиеш доста вино за толкова малък човек.

— Родоубийството е суха работа. От нея човек ожаднява.

Очите на дебелия мъж лъснаха като скъпоценните камъни на пръстите му.

— Някои във Вестерос биха казали, че убийството на лорд Ланистър е просто едно добро начало.

— Добре ще е да не го казват пред сестра ми, че може да се окажат с един език по-къси. — Джуджето разчупи на две една питка. — А вие ще е добре да внимавате какво говорите за семейството ми, магистър. Родоубиец или не, все пак съм лъв.

Това сякаш безкрайно развесели господаря на сиренето. Той се плесна по месестото бедро и рече:

— Всички във Вестерос сте едни и същи. Зашиете някой звяр на парче коприна и изведнъж всички сте лъвовے, дракони или орли. Мога да те заведа при истински лъв, малки ми приятелю. Принцът държи цял прайд в менажерията си. Би ли искал да споделиш някоя клетка с тях?

Лордовете на Седемте кралства наистина придаваха твърде голяма важност на гербовете си, трябваше да признае Тирион.

— Е, добре — отстъпи той. — Ланистъррови не са лъвове. Но все пак съм син на баща си. Аз съм този, който ще убие Джайм и Церсей.

— Колко странно, че споменаваш хубавата си сестра — рече Илирио, докато похапваше от охлювите. — Кралицата е предложила лордска титла за този, който ѝ донесе главата ти, колкото и низше да е потеклото му.

Не беше повече, отколкото Тирион бе очаквал.

— Ако си решил да ѝ угодиш, накарай я и да ти разтвори краката си. Най-добрата част от мен за най-добрата част от нея. Честна сделка.

— По-скоро бих поискал собственото си тегло в злато. — Търговецът на сирене се разсмя толкова силно, че Тирион се уплаши да не се пръсне. — Всичкото злато в Скалата на Кастърли, защо не?

— Златото ти го отстъпвам — отвърна Тирион облекчен, че няма да се удави всеки момент в порой от полусмлени змиорки и захаросани бадеми. — Но Скалата е моя.

— Точно така. — Магистърът покри уста и се оригна мощно. — Мислиш ли, че крал Станис ще ти я даде? Казват, че много държал на закона. Брат ти носи белия плащ, тъй че си наследник според всички закони във Вестерос.

— Станис като нищо би могъл да ми даде Скалата на Кастърли — отвърна Тирион. — Ако не беше дреболията с кралеубийството и отцеубийството. Заради тях би ме скъсил с една глава, а аз и така съм си достатъчно къс. Но защо мислиш, че се каня да взема страната на лорд Станис?

— Иначе защо ще ходиш на Вала?

— Станис е на Вала? — Тирион се потърка по носа. — Какво, в името на седемте проклети ада, прави Станис на Вала?

— Трепери, предполагам. В Дорн е по-топло. Може би трябваше да отплава натам.

Тирион започваше да подозира, че една определена жена с лунички разбира Общата реч повече, отколкото си дава вид.

— Племенницата ми Мирцела е в Дорн, между другото. Върти ми се в ума да я направя кралица.

Илирио се усмихна; слугите пълнеха купи с черни череши и сладък крем за двамата.

— Какво ти е сторило горкичкото дете, че желаяш смъртта му?

— Дори един родоубиец не е длъжен да избие *всичките* си роднини — отвърна Тирион обидено. — Да я направя кралица, казах. Не да я убия.

Търговецът на сирене гребна лъжичка череши.

— Във Волантис използват една монета, дето е с корона на едната страна и с главата на смъртта на другата. И все пак е същата монета. Да я направиш кралица значи да я убиеш. Дорн може да се вдигне за Мирцела, но Дорн не стига. Ако си толкова умен, колкото твърди приятелят ни, го знаеш.

Тирион изгледа дебелия мъж с подновен интерес. „Прав е и за двете неща. Да я направя кралица значи да я убия. И го знаех.“

— Останаха ми само напразните жестове. Този поне би накарал сестра ми да лее горчиви сълзи.

Магистър Илирио избърса сладкия крем от устата си с опакото на тлъстата си ръка.

— Пътят до Скалата на Кастърли не минава през Дорн, малки ми приятелю. Нито минава под Вала. Но все пак има такъв път, уверявам те.

— Аз съм доказан изменник, кралеубиец и родоубиец. — Този разговор за пътища го дразнеше. „Наистина ли мисли, че това е игра?“

— Това, което направи един крал, друг може да отмени. В Пентос имаме принц, приятелю. Седи начело на празненства и пирове и обикаля из града на носилка от слонова кост и злато. Трима херолди вървят пред него със златните везни на търговията, железния меч на войната и сребърния бич на правосъдието. Първия ден на всяка нова година той трябва да откъсне цветовете на девицата на полята и на девицата на моретата. — Илирио се надвеси напред, подпрял лакти на масата. — Но провали ли се реколта или се изгуби война, режем му гърлото, за да умилостивим боговете, и избираме нов принц между четирийсетте фамилии.

— Напомни ми никога да не ставам принц на Пентос.

— Толкова ли сте различни Седемте кралства? Във Вестерос няма никакъв мир, нито правосъдие, нито вяра... а скоро и храна няма да има. Когато хората гладуват и се поболят от страх, търсят спасител.

— Може да търсят, но ако намерят само Станис...

— Не Станис. Нито Мирцела. — Жълтата усмивка се разшири.
— Друг. По-силен от Томен, по-благороден от Станис, с по-добри претенции, отколкото на момиченцето Мирцела. Спасител, дошъл отвъд морето да превърже раните на кървящия Вестерос.

— Хубави думи. — Тирион не беше впечатлен. — Думите са вятър. Кой е този проклет спасител?

— Дракон. — Търговецът на сирене видя изражението му и се изсмя. — Дракон с три глави.

ДЕНЕРИС

Чуваше как качват мъртвеца по стъпалата. Бавният отмерен звук на стъпките го предшестваше и отекваше между пурпурните колони на тронната зала. Денерис Таргариен го очакваше на абаносовата пейка, която бе превърнала в свой трон. Очите ѝ бяха подуты от съня, сребристорозлатната ѝ коса се беше разрошила.

— Ваше величество, не е нужно да виждате това — каза Баристан Селми, лорд-командирът на гвардията ѝ.

— Той умря за мен.

Дани притисна лъвската кожа до гърдите си. Чисто бяла ленена риза я покриваше отдолу до средата на бедрото. Беше сънувала къща с червена врата, когато Мисандей я събуди. Не ѝ бе останало време да се облече.

— Халееси — прошепна Ирри, — не трябва да докосвате мъртвеца. Лош късмет е да докоснеш мъртвец.

— Освен ако не си го убил сам. — Джикуйи беше с по-едър кокал от Ирри, с широки бедра и едри гърди. — Това е друго.

— Да, друго е — съгласи се Ирри.

Дотраките бяха вещи, станеше ли дума за коне, но в много други неща бяха пълни глупци. „А са и още момичета освен това.“ Слугините ѝ бяха на нейните години. Външно — пораснали жени с черна коса, медна кожа и бадемови очи, но все пак деца. Хал Дрого ѝ ги беше дал, когато се омъжи. Дрого ѝ беше дал и кожата с главата на *хракар*, белия лъв на Дотракското море, която носеше. Много голяма беше за нея и миришеше на мухъл, ала я караше да се чувства все едно, че нейното слънце и звезди все още е до нея.

Пръв на стълбището се появи Сив червей, с факел в ръка. Бронзовият му шлем бе увенчан с три шипа. Последваха го четирима от неговите Неопетнени, понесли мъртвия на рамене. Шлемовете им бяха само с по един шип, а лицата им издаваха толкова малко, че все едно и те бяха излети от бронз. Положиха трупа в нозете ѝ. Сир

Баристан дръпна оцапаната с кръв плащаница. Сив червей наведе факела, за да може Дани да види.

Лицето на мъртвия беше гладко и без косми, страните му бяха прерязани от ухо до ухо. Личеше си, че е бил висок мъж, синеок и хубаволик. „Някое дете от Лис или от Стар Волантис, отвлечено от корсари и продадено в робство в червения Ащадор.“ Очите бяха отворени, но сухи, плачеха раните му. Толкова рани, че не можеше да ги преброи.

— Ваше величество — промълви сир Баристан, — на тухлите в задната уличка, където е намерен, имало нарисувана харпия...

— Удавен в кръв. — Денерис вече знаеше как става. Синовите на Харпията вършеха кланетата си нощем и оставяха знака си над всеки убит. — Сив червей, защо този човек е бил сам? Не е ли имал другар? — Когато обикаляха нощем улиците на Мийрийн, Неопетнените винаги вървяха по двама.

— Кралице, вашият слуга Верен щит не беше снощи в наряд — отвърна капитанът. — Отишъл е на едно... на едно място... да пийне и да се повесели...

— На какво място?

— Дом за удоволствия, ваше величество. — Лицето на Сив червей под бронзовия шлем беше все едно изсечено от камък.

„Бардак.“ Половината от освободените ѝ бяха от Юнкай, чиито Мъдри господари бяха прочути с обучението на роби за ложето. „Изкуството на седемте въздишки.“ Бардаците бяха изникнали като гъби из цял Мийрийн. „Нищо друго не знаят. Трябва да оцеляват.“ Храната поскъпваше ежедневно, а насладите на плътта поевтиняваха. В по-бедните квартали между стъпаловидните пирамиди на знатните робовладелци в Мийрийн имаше бардаци, задоволяващи всеки възможен еротичен вкус, знаеше го. „И все пак...“

— Какво може да се надява да намери в бардак един евнух? — попита Дани.

— Дори лишените от мъжки части все пак имат мъжко сърце, ваше величество — отвърна Сив червей. — На този са му казвали, че Верен щит понякога давал пара на жените в бардаците, да лягат с него и да го прегръщат.

„Кръвта на дракона не плаче.“

— Верен щит — промълви тя със сухи очи. — Това ли беше името му?

— Да, ваше величество.

— Хубаво име. — Добрите господари на Ащатор не бяха позволявали на своите роби войници дори имена. Някои от Неопетнените ѝ си бяха върнали рождените имена, след като ги освободи. Други си бяха избрали нови. — Знае ли се колко души са нападнали Верен щит?

— Този не знае. Много.

— Шестима или повече — каза сир Баристан. — Ако се съди по раните, връхлетели са му от всички страни. Намерили са го с празна ножница. Възможно е да е ранил някои от нападателите си.

Дани се помоли наум дано някъде някой от Синовете на Харпията точно сега да издъхва, притиснал корема си с ръце, и да се гърчи от болка.

— Защо са му разрязали страните така?

— Милостива кралице — отвърна Сив червей, — убийците бяха натикали гениталиите на пръч в гърлото на вашия слуга Верен щит. Този ги махна, преди да го донесем тук.

„Не са могли да го нахранят със собствените му гениталии. Ащаторците не са му оставили ни ствол, ни корен.“

— Синовете стават все по-дръзки — заяви Дани. Досега бяха ограничавали нападенията си върху невъоръжени освободени: колежа ги по улиците или нахлуваха в домовете им под прикритието на нощта, за да ги убият в леглата им. — Това е първият от моите войници, когото са убили.

— Първият, но не и последният — предупреди сир Баристан.

„Все още съм във война — помисли Дани. — Само че сега се сражавам със сенки.“ Беше се надявала, че убийствата ще спрат и ще си отдъхне. Малко време за съграждане и изцеряване.

Смъкна от раменете си лъвската кожа, коленичи до трупа и затвори очите на мъртвия, без да обръща внимание на ахването на Джикуи.

— Верен щит няма да бъде забравен. Разпоредете се да бъде измит и облечен като за битка и го погребете с шлема, щита и копията му.

— Ще бъде както повели ваше величество — заяви Сив червей.

— Пратете хора в Храма на Грациите и разпитайте дали някой е идвал при Сините грации с рана от меч. И огласете, че добре ще платим в злато за меча на Верен щит. Разпитайте също касапите и козарите и разберете кой е скопявал напоследък пръчове. — Можеше да извадят късмет и някой изплашен козар да направи признания. — И от днес никой от хората ми да не излиза сам след стъмване, все едно дали е по служба, или не.

— Тези ще се подчинят.

Денерис оправи косата си с ръка и отсече:

— Намерете ми ги тези страхливци. Намерете ги, за да мога да науча Синовете на Харпията какво е да събудиш дракона.

Сив червей отдаде чест. Четиримата му Неопетнени отново загърнаха плащаницата, вдигнаха мъртвия на раменете си и го изнесоха от залата. Сир Баристан Селми се задържа. Бяла беше косата му и врански стъпки имаше в ъгълчетата на светлосините му очи. Но гърбът му все още не се беше огънал и годините все още не го бяха лишили от бойните дарби.

— Ваше величество. Боя се, че евнусите ви са непригодни за задачите, които им възлагате.

Дани се отпусна на пейката и отново загърна раменете си с лъвската кожа.

— Неопетнените са най-добрите ми воители.

— Войници, не воители, ваше величество. Създадени са за бойното поле, да стоят рамо до рамо зад щитовете си, с насочени напред копия. Обучението ги приучва да се подчиняват безстрашно, съвършено, без мисъл и без колебание... но не да разкриват тайни или да задават въпроси.

— Рицарите по-добре ли биха ми послужили в това? — Селми й подготвяше рицари, учеше синове на роби да се бият с пика и дълъг меч в стила на Вестерос... но що за работа щяха да свършат пиките срещу страхливци, които убиват от сенките?

— Не в това — призна старият мъж. — А и ваше величество все още няма рицари освен мен. Ще минат години, докато момчетата се подготвят.

— Тогава кой, ако не Неопетнените? Дотраките ще са още по-зле.

Дотраките се сражаваха от конски гръб. Конниците бяха повече от полза в открити поля и хълмове, отколкото в тесните улици и улички на града. Извън многоцветните тухлени стени на Мийрийн властта на Дани в най-добрия случай беше рехавя. Хиляди роби все още превиваха гръб в просторните имения на хълмовете, отглеждаха жито и маслини, пасяха овце и кози, копаеха сол и мед. В складовете на Мийрийн все още имаше зърно, масло, маслини и сушени плодове, но запасите намаляваха. Затова Дани бе изпратила своя халазар да подчини прилежащите земи — командваха го тримата й кръвни братя, а Бен Плум Кафявия бе отвел своите Втори синове на юг, да пазят срещу нахлувания от Юнкай.

Най-жизненоважната задача бе поверила на Даарио Наарис, хлевоустия Даарио с неговия златен зъб и брада като тризъбец, с лукавата му усмивка под тъмночервените мустаци. Оттатък хълмовете на изток беше планинската верига от пясъчник, проходът Кизаи и Лхазар. Ако Даарио успееше да убеди лхазарите да отворят отново търговските пътища, при нужда можеше да се докара зърно по реката или през хълмовете... но Агнешките хора нямаха причина да изпитват обич към Мийрийн.

— Когато Бурните врани се върнат от Лхазар, навярно ще можем да ги използваме по улиците — отвърна тя на сир Баристан. — Но дотогава имам само Неопетнените. — Дани стана. — Трябва да ме извините, сир. Молителите скоро ще са пред вратите. Трябва да си сложа клепналите уши и да стана отново тяхната кралица. Призовете Резнак и Бръснатото теме. Ще ги видя след като се облека.

— Както повели ваше величество — отвърна Селми и се поклони.

Великата пирамида се извисяваше на осемстотин стъпки, от огромната си квадратна основа до високия връх, където бяха личните покои на кралицата, обкръжени от зеленина и уханни езерца. Щом прохладното синьо утро озари града, Дани излезе на терасата. На запад слънчевата светлина огряваше златните куполи на Храма на Грациите и врязваше дълбоки сенки зад стъпаловидните пирамиди на могъщите. „В някоя от тези пирамиди в този миг Синовете на Харпията кроят нови убийства, а аз съм безсилна да ги спра.“

Визерион долови безпокойството й. Белият дракон лежеше увит около една круша, отпуснал глава на опашката си. Когато Дани мина

покрай него, очите му се отвориха — две езера разтопено злато. Рогата му също бяха златни, както и люспите по гърба му, от главата до опашката.

— Мързелив си — каза му тя и го почеса под челюстта. Люспите му бяха горещи на допир, като броня, оставена дълго на слънце. „Драконите са огън, превърнат в плът.“ Беше го прочела в една от книгите, които сир Джора ѝ бе поднесъл като сватбен дар. — Трябва да си на лов с братята си. Пак ли се бихте с Дрогон? — Драконите ѝ ставаха все по-диви напоследък. Регал беше щракнал със зъби на Ирри, а Визерион беше опърлил токара на Резнак последния път, когато сенешалът го бе призовал. „Твърде дълго ги оставих сами, но откъде да намеря време и за тях?“

Визерион плесна с опашка и тупна ствола на дървото толкова силно, че една круша падна в краката на Дани. Крилете му се разгънаха и той подскокна и кацна на парапета. „Расте“, помисли тя, щом драконът се понесе в небето. „И тримата растат. Скоро ще са достатъчно големи, за да понесат тежестта ми.“ Тогава щеше да полети, както бе летял Егон Завоевателя, нагоре и нагоре, докато Мийрийн стане толкова мъничък, че да може да го затули с палеца си.

Загледа как Визерион се извиси на уширяващи се кръгове, докато не се изгуби от погледа ѝ отвъд калните води на Скаазадан. Чак тогава се прибра в пирамидата, където я чакаха Ирри и Джикуи да я срещат и да я облекат както подобава на кралица на Мийрийн, в гхискарски токар.

Одеждата беше тежка и тромава, дълго хлабаво платно, което трябваше да се увие около бедрата, под мишницата и над едното рамо, като полюшващите се по краищата пискюли се нагласят грижливо. Увиеше ли се много хлабаво, можеше да се смъкне; увиеше ли се много плътно, щеше да стяга, да се заплита и да я спъва. Дори когато се увиеше правилно, токарът принуждаваше облеклия го да го придържа с лявата ръка. Вървенето в токар изискваше ситни превзети стъпки и изключително равновесие, иначе можеше да настъпиш някой от тежките провиснали пискюли. Не беше дреха като за човек, който има да върши работа. Токарът беше господарско облекло, знак за богатство и власт.

Дани поиска да забрани токара, когато завзе Мийрийн, но съветът я разубеди.

— Майката на драконите трябва да облича токара, иначе ще я намразят завинаги — предупреди Зелената грация, Галаза Галаре. — Във вълнените дрехи на Вестерос или в рокля от мирска дантела ваше сияние завинаги ще си остане чужденка сред нас, нелепа другоземка, варварска завоевателка. Кралицата на Мийрийн трябва да е дама от Стари Гхиз. — Бен Плум Кафявия, капитанът на Вторите синове, го беше изразил по-недвусмислено: „Който иска да царува над зайци, да си сложи клепнали уши.“

Клепналите уши, които си избра днес, бяха от чисто бял лен, поръбен със златни пискюли. С помощта на Джикуи на третия опит успя да увие правилно токара около себе си. Ирри донесе короната ѝ, изкована във формата на триглавия дракон на дома ѝ. Навитото му на кълбо тяло бе от злато, крилете от сребро, а трите глави — от бяла кост, оникс и нефрит. Шията и раменете на Дани щяха да се схванат от тежестта ѝ, преди да е свършил денят. „Една корона не бива да е лека.“ Някой от царствените ѝ предци го беше казал. „Някой Егон, но кой от всички?“

Петима Егоновци бяха властвали над Седемте кралства на Вестерос, а можеше и да са шестима, ако псетата на Узурпатора не бяха убили братовия ѝ син още като кърмаче. „Ако беше жив, можеше да съм омъжена за него. Егон щеше да е повече на възрастта ми, отколкото Визерис.“ Дани едва-що беше родена, когато бяха убили Егон и сестра му. Баща им бе загинал още по-рано, убит от Узурпатора на Тризъбеца. Брат ѝ Визерис бе умрял с писъци във Вес Дотрак, с корона от разтопено злато на главата. „И мен ще убият, ако го позволя. Ножовете, убили моя Верен щит, са предназначени всъщност за мен.“

Не беше забравила робските деца, които Великите господари бяха приковали покрай пътя от Юнкай. Сто шестдесет и три деца, по едно на всяка миля, приковани на милеарните стълбове с едната ръка изпъната, за да сочи към нея. След като Мийрийн падна, Дани прикова същия брой Велики господари. Рояци мухи обслужваха бавната им смърт, а вонята дълго се задържа на площада. И въпреки това понякога се боеше, че изобщо не е направила достатъчно. Подъл и упорит народ бяха тези мийрийнци, съпротивляваха се на всяка промяна. Бяха освободили робите си, да... но само за да ги наемат отново като слуги с толкова жалко заплащане, че повечето едва можеха да се изхранят. Твърде старите или прекалено младите освободени, негодни за работа,

бяха изхвърлени на улицата, наред с болнавите и недъгавите. А Великите господари продължаваха да се събират по високите си пирамиди и да се оплакват как драконовата кралица била напълнила благородния им град с орди мръсни просяци, крадци и курви.

„За да властвам над Мийрийн, трябва да спечеля гражданите му, колкото и да ги презирам.“

— Готова съм — каза на Ирри.

Резнак и Скааз чакаха на мраморното стълбище.

— Велика кралице — заяви Резнак мо Резнак, — днес сте толкова сияйна, че се боя да ви погледна. — Сенешалът носеше токар от светлокафява коприна със златни пискюли. Беше дребен и потен, миришеше все едно се е къпал в парфюм и говореше завалено на висок валириански, с доста провлачен акцент, обагрен с плътно гхискарско ръмжене.

— Много мило от ваша страна, че го казвате — отвърна Дани на същата реч.

— Кралице — проръмжа Скааз мо Кандак, с бръснатата глава. Гхискарската коса бе гъста и твърда; стар обичай беше в Робовладелските градове мъжете да я заплитат в рогове, шипове и крилца. Като се обръсна, Скааз бе оставил зад гърба си стария Мийрийн, за да приеме новия. Родствениците му бяха последвали примера му, други също, но дали от страх, от мода или амбиция, Дани не можеше да каже. „Бръснати темета“ ги наричаха. Скааз беше Бръснатото теме... и най-злият от изменниците на Синовеите на Харпията и пасмината им. — Казаха ни за евнуха.

— Името му е Верен щит.

— И още ще умрат, ако не бъдат наказани убийците. — Дори с бръснатия череп Скааз имаше противно лице: изпъкнало чело, малки очи с тежки торбички под тях, голям нос, потъмнял от черните пъпки, мазна кожа, която изглеждаше по-жълта от обичайния гхискарски кехлибар. Грубо, жестоко, гневно лице. Дано само да беше и честно.

— Как мога да ги накажа, като не знам кои са? — попита тя строго. — Това ми кажете, храбри Скааз.

— Не ви липсват врагове, ваше величество. Можете да видите пирамидите им от терасата. Зак, Хазкар, Гхазеен, Меррек, Лорак, всичките стари робовладелски фамилии. Пал. Пал най-вече. Вече дом

на жени. Вгорчени, жадни за кръв старици. Жените не забравят. Жените не прощават.

„Да — помисли Дани. — И псетата на Узурпатора ще го научат, щом се върна във Вестерос.“ Истина беше, че между нея и дома Пал имаше кръв. Ознак за Пал бе посечен от Белвас Силния. Баща му, командир на градската стража, бе загинал при отбраната на портите, когато Патката на Джозо ги разби на трески. А сред сто шестдесет и тримата на площада бяха и трима негови чичовци.

— Колко злато сме предложили за сведения, свързани със Синовете на Харпията? — обърна се Дани към Резнак.

— Сто хонора, ако ваше величество не възразява.

— Не бих възразила и срещу хиляда.

— Ваше величество не ме попита за съвет — заговори Скааз Бръснатото теме, — но според мен кръвта трябва да се плати с кръв. Вземете по един от фамилиите, които споменах, и заповядайте да го убият. Следващия път, когато убият някой от вашите, вземете по двама от всеки голям дом и убийте и двамата. Трето убийство няма да има.

Резнак писна от ужас.

— Неее... милостива кралице, такава жестокост ще навлече гнева на боговете. Ще открием убийците, обещавам ви, и ще се докаже, че са долнопробна измет, ще видите.

Сенешалът беше с гола глава като Резнак, само дето в неговия случай виновни бяха боговете. „Един косъм да има наглостта да се появи, бръснарят ми стои готов с бръснача“, беше заявил, когато го издигна. Понякога Дани се чудеше дали този бръснач няма да свърши по-добра работа за гърлото на Резнак. Беше полезен човек, но не й допаднаше много, а още по-малко му вярваше. Немрящите от Карт й бяха казали, че ще бъде трижди предадена. Мирри Маз Дуур беше първата, сир Джора — вторият. Щеше ли Резнак да е третият? Или Бръснатото теме? Или Даарио? „Или ще е някой, когото изобщо не подозирам, сир Баристан или Сив червей, или Мисандей?“

— Скааз, благодаря за съвета. Резнак, виж какво могат да постигнат хиляда хонора.

Денерис придърпа токара, плъзна се покрай тях и заслиза по широките мраморни стъпала. Вземаше ги едно по едно, за да не се спъне в пискюлите и да се изтъркаля чак до двора.

Мисандей възвести появата ѝ. Имаше сладък, звучен и силен глас.

— Всички на колене пред Денерис Родената в буря, Неизгоримата, кралица на Мийрийн, кралица на андалите и на ройнарите, и на Първите хора, халееси на Великото тревно море, Трошачка на окови и Майка на дракони.

Залата бе пълна. Неопетнените стояха с гърбове към колоните, стиснали щитове и копия, шиповете на шлемовете им стърчаха като изпъната редица ножове. Гражданите на Мийрийн се бяха скупчили под източните прозорци. Освободените ѝ стояха на разстояние от бившите си господари. „Докато не застанат заедно, Мийрийн няма да види мир.“

— Станете. — Дани се настани на пейката. Залата стана. „Това поне го правят като един.“

Резнак мо Резнак имаше списък. Обичаят повеляваше кралицата да започне с посланика на Ащатор, бивш роб, който се беше нарекъл лорд Гаел, макар че май никой не знаеше на какво е лорд.

Лорд Гаел имаше гнили кафяви зъби и издължено жълтеникаво лице на невестулка. Имаше и дар също така.

— Клеон Велики изпраща тези пантофки в знак на своята любов към Денерис Родената в буря, Майката на дракони.

Ирри постави пантофките на краката на Дани. Бяха от позлатена кожа, украсени със зелени сладководни бисери. „Нима Кралят касапин вярва, че с някакви си пантофки ще спечели ръката ми?“

— Крал Клеон е изключително щедър. Можете да му предадете благодарността ми за този хубав дар. — „Хубав, но направен за дете.“ Дани имаше малки стъпала, но все пак пантофките стегнаха пръстите ѝ.

— Клеон Велики ще се зарадва да научи, че ви се нравят — отвърна лорд Гаел. — Негово величество ми възложи да ви предам, че е готов да брани Майката на дракони от всичките ѝ врагове.

„Ако пак предложи да се омъжа за Клеон, ще го замеря с пантофките му по главата“, помисли Дани, но този път поне посланикът на Ащатор не спомена за кралска женитба. Вместо това заяви:

— Дошло е време Ащатор и Мийрийн да сложат край на жестоката власт на Мъдрите господари на Юнкай, заклетите врагове на

всички, които живеят в свобода. Клеон Велики ми повели да ви кажа, че той и неговите нови Неопетнени скоро ще тръгнат в поход.

„Неговите нови Неопетнени са боклук.“

— Крал Клеон ще прояви повече мъдрост, ако се погрижи за своите градини и остави юнкайците да се грижат за техните.

Не че изпитваше особена любов към юнкайците. Все повече започваше да съжалява, че остави непревзет Жълтия град, след като срази армията му на бойното поле. Мъдрите господари се бяха върнали към робовладелството веднага щом тя продължи напред и енергично събираха набори, купуваха наемници и сключваха съюзи срещу нея.

Самозванецът Клеон „Велики“ обаче не беше много по-добър. Кралят касапин беше възстановил робството в Ащатор — единствената промяна бе в това, че сега бившите роби бяха господари, а бившите господари — роби.

— Аз съм само едно младо момиче и не разбирам много от военни дела — каза тя на лорд Гаел, — но чух, че Ащатор гладува. Нека крал Клеон да си нахрани народа, преди да го поведе на битка. — Махна с ръка в знак, че срещата е приключила, и Гаел се оттегли.

— Ваше величество — заговори бързо Резнак мо Резнак, — ще изслушате ли благородния Хиздар зо Лорак?

„Пак ли?“ Дани кимна и Хиздар закрачи напред: висок мъж, много строен, с гладка кехлибарена кожа. Поклони се точно там, където допреди малко бе лежал мъртвият Верен щит. „Нужен ми е този човек“, напомни си Дани. Хиздар беше преуспяващ търговец с много приятели в Мийрийн и още повече отвъд морската шир. Беше посещавал Волантис, Лис и Карт, имаше близки в Толос и Елирия, разправяха дори, че упражнявал известно влияние в Нови Гхиз, където юнкайците се опитваха да възбудят вражда срещу Дани и управлението ѝ.

И беше богат. Несметно, баснословно богат.

„И ще забогатее още повече, ако удовлетвори петицията му.“ Когато беше закрила бойните ями, цената на дяловете им се беше сринала. Хиздар зо Лорак ги беше наградил с шепи и сега притежаваше повечето бойни ями в Мийрийн.

Благородникът имаше криле от тъмночервена коса, щръкнали от слепоочията му все едно, че главата му всеки миг ще полети. Дългото

му лице ставаше още по-дълго от брадата, овързана със златни пръстени. Пурпурният му токар беше обшит с аметисти и бисери.

— Ваше величество сигурно знае причината, поради която съм тук.

— Ами сигурно защото нямате друга причина, освен да ми досаждате. Колко пъти вече ви отказах?

— Пет пъти, ваше величество.

— Вече са шест. Няма да позволя тези ями да се отворят отново.

— Ако ваше величество благоволи да изслуша аргументите ми...

— Слушала съм ги. Пет пъти. Носите ли ми нови аргументи?

— Стари аргументи — призна Хиздар, — нови думи. Прекрасни думи и изящни, по-годни да трогнат една кралица.

— Основанието ви намирам за недостатъчно, не думите. Слушала съм доводите ви толкова често, че бих могла сама да пледирам за каузата ви. Искате ли? — Наведе се към него. — Бойните ями са част от Мийрийн, откакто е основан. Двубоите по природа са дълбоко религиозни, кръвно приношение на боговете на Гхиз. *Смъртното изкуство* на Гхиз не е просто касапница, а изява на храброст, умение и сила, които най се нравят на боговете. Победоносните борци се хранят, за тях се полагат грижи, възхваляват ги, а убитите се почитат и имената им се помнят. С отварянето на ямите ще покажа на народа на Мийрийн, че зачитам нравите и обичаите му. Ямите са прочути по цял свят. Привличат търговия в Мийрийн и пълният градската хазна с монети от най-далечни краища на земята. Всички хора изпитват жажда за кръв, която ямите уталожват. Така Мийрийн става по-спокоен. За престъпниците, осъдени да умрат на пясъците, ямите представляват съд с битка, последна възможност човек да докаже невинността си. — Дани отметна косата си. — Е? Как се справих?

— Ваше величество изложи основанието много по-добре, отколкото бих могъл да се надявам, че ще го направя аз самият. Разбирам, че сте не само красива, но и красноречива. Напълно ме убедихте.

Нямаше как да не се засмее.

— Благодаря... но не съм.

— Ваше величество — зашепна в ухото ѝ Резнак мо Резнак, — обичайно е градът да прибира десятък от всички приходи на бойните

ями след приспадане на разходите, като данък. Толкова пари биха могли да се вложат в много благородни начинания.

— Би могло... макар че ако *наистина* отново отворим ямите, трябва да прибираме десятъка си преди разходите. Аз съм само едно младо момиче и не разбирам много от търговия, но съм живяла достатъчно дълго с Илирио Мопатис и Ксаро Ксоан Даксос, за да знам поне това. Хиздар, ако можехте да строяте армии така, както редите доводите си, можехте да завладеете света... но отговорът ми все пак е *не*. За шести път.

Той отново се поклони, дълбоко като преди. Перлите и аметистите му дръннаха тихо на мраморния под. Много гъвкав в кръста беше Хиздар зо Лорак.

„Можеше да мине за чаровен, ако не беше тази глупава прическа.“ Резнак и Зелената грация настойчиво бяха убеждавали Дани да вземе за свой съпруг някой мийрийнски благородник, за да примири града с управлението си. Хиздар зо Лорак може би заслужаваше внимателен оглед. „По-скоро него, отколкото Скааз.“ Бръснатото теме бе предложил да остави съпругата си заради нея, но от тази мисъл й се гадеше. Хиздар поне знаеше как да се усмихва.

— Ваше величество — заговори Резнак, поглеждайки списъка си. — Благородният Граздан зо Галаре би искал да се обърне към вас. Ще го изслушате ли?

— С най-голямо удоволствие — отвърна Дани, възхитена от блясъка на златото и лъскавината на зелените перли по пантофките на Клеон, като в същото време се мъчеше да не обръща внимание на стягането в пръстите. Граздан, както я бяха предупредили, бе братовчед на Зелената грация, чиято подкрепа се бе оказала безценна. Жрицата беше глас за мир, за приемане, за подчинение пред една законна власт. „Мога да удостоя братовчед й с почтително изслушване, каквото и да желае.“

Това, което желаше, се оказа злато. Дани беше отказала да възмезди Великите господари за цената на робите, които бе освободила, но мийрийнците продължаваха да измислят всевъзможни начини да изскубнат пари от нея. Благородният Граздан бил притежавал робиня, много добра тъкачка; плодовете на тъкачния й стан се ценели високо не само в Мийрийн, но и в Нови Гхиз, Ащатор и Карт. Когато тази жена се състарила, Граздан закупил няколко млади

момичета и заповядал на старицата да ги научи на тайните на занаята си. Старата жена вече била умряла. Освободените млади ученички отворили дюкян до пристанищната стена и там продавали изделията си. Граздан зо Галаре молеше да му се отстъпи част от печалбата им.

— Те дължат умението си на мен — настоя той. — Аз ги измъкнах от робското тържище и ги сложих зад стана.

Дани го изслуша спокойно, с кротко лице. Когато свърши, го попита:

— Как се казваше старата тъкачка?

— Робинята? — Газдан се намръщи. — Беше... Елза, като че ли. Или Ела. Умря преди шест години. Имах много роби, ваше величество.

— Да кажем, че е Елза. — Дани вдигна ръка. — Ето какво отсъждаме. От момичетата няма да получите нищо. Елза ги е научила на тъкането, не вие. От вас момичетата ще получат нов стан, най-добрия, който може да се купи. Това е защото сте забравили името на старата жена.

Резнак щеше да призове още някой токар, но Дани настоя да покани някой от освободените. От този момент редуваше по един бивш господар и един бивш роб. Много и много от проблемите, които поставяха пред нея, включваха обезщетяване. След падането си Мийрийн беше опустошен жестоко. Стъпаловидните пирамиди на могъщите бяха пощадени от най-ужасните погроми, но по-скромните части на града бяха подложени на оргия от плячкосване и убийства, след като робите в града се вдигнаха, а прегладнелите орди, следвали я от Юнкай и Ацапор, се изляха през съборените градски порти. Нейните Неопетнени бяха възстановили реда, но превземането бе оставило след себе си напаст от проблеми. Тъй че всички идваха да се жалват на кралицата.

Дойде една богата жена, чийто мъж и синове бяха загинали, бранейки крепостните стени. По време на опустошенията тя избягала при брат си от страх. Когато се върнала, заварила къщата си превърната в бардак. Курвите се навлекли с нейните дрехи и накити. Искаше къщата да ѝ се върне, както и скъпоценностите.

— Дрехите може да задържат — отстъпи жената.

Дани ѝ върна накитите, но отсъди, че е загубила къщата, след като я е изоставила.

Дойде един бивш роб — обвиняваше благородник от фамилията Зак. Наскоро бил взел за съпруга освободена жена, която топлела ложето на благородника, преди градът да падне. Благородникът отнел девствеността ѝ, използвал я за удоволствие и ѝ направил дете. Новият ѝ съпруг искаше благородникът да бъде скопен заради изнасилване и искаше кесия злато също така, да изплати отглеждането на благородническото копеле. Дани му даде златото, но не и скопяването.

— Когато е легнал с нея, съпругата ви е била негова собственост, можел е да прави с нея каквото пожелее. По закон изнасилване няма.

Разбираше, че решението не го удовлетворява, но ако почнеше да скопява всеки, който е насиллил робиня, скоро щеше да управлява град от скопци.

Дойде едно момче, съвсем младо, мършаво и с белег, облечено в омачкан сив токар с провиснали сребърни ресни. Гласът му се накъса, щом ѝ заразказва как двама от домашните роби на баща му се вдигнали през нощта, когато бе паднала портата. Единият убил баща му, другият — по-големия му брат. Двамата изнасилили майка му, после убили и нея. Момчето се отървало само с белега на лицето, но единият от убийците продължавал да живее в бащината му къща, а другият станал войник на кралицата — един от Мъжете на Майката. Искаше бесило и за двамата.

„Аз съм кралица на град, построен върху прах и смърт.“ Дани нямаше друг избор, освен да му откаже. Беше обявила пълно опрощение за всички престъпления, извършени по време на щурма. А и не можеше да накаже роби затова, че са се вдигнали срещу господарите си.

Щом му го каза, момчето се втурна към нея, но краката му се оплетоха в токара и то се просна по очи на пурпурния мрамор. Белвас Силния мигом се озова до него, вдигна го с една ръка и го разтърси, както мастиф разтърсва плъх.

— Стига, Белвас — извика Дани, а на момчето каза: — Цени този токар, защото ти спаси живота. Ти си още момче, затова ще забравя какво се случи тук. Ти също трябва да го забравиш. — Но на излизане момчето погледна през рамо и щом видя очите му, Дани помисли: „Харпията си има още един син.“

Към обед вече усещаше тежестта на короната и твърдостта на скамейката. При толкова много чакащи не прекъсна за обяд, а прати

Джикуи до кухните да ѝ донесе питка, маслини, смокини и сирене. Хапваше по някой залък, докато слушаше, и отпиваше по глътка разрежено вино. Смокините бяха чудесни, маслините — още по-прекрасни, но виното оставяше в устата ѝ стипчив метален вкус. От дребното бледожълто грозде, характерно за тези райони, не ставаше добро вино. „С вино няма да търгуваме.“ А и Великите господари бяха изгорили най-добрите лозя, наред с маслиновите дървета.

Следобеда дойде скулптор и предложи да подмени главата на голямата бронзова харпия на Площада на Очищението с друга, изваяна в образа на Дани. Тя му отказа възможно най-учтиво. В Скаазадан беше уловена щука с безпрецедентна големина и рибарят искаше да я подари на кралицата. Тя се възхити на рибата, възнагради рибаря с пълна кесия сребърници и прати щуката в кухните. Медникар ѝ беше направил броня от лъскави халки, за да я носи във война. Прие я с искрена благодарност; беше красива, лъскавата мед щеше да блести чудесно под слънцето, макар че ако я застрашеше истинска битка, щеше да предпочете да е облечена в стомана. Може и да беше само едно младо момиче, което нищо не знае за военни дела, но от това разбираше.

Пантофките, пратени ѝ от Краля касапин, я стискаха непоносимо. Дани ги изу, изрита ги, подви единия си крак под себе си, а другия залюля напред-назад. Не беше много величествена поза, но не държеше да е величествена. От короната я болеше главата, а задникът ѝ бе изтръпнал.

— Сир Баристан — подвикна тя. — Вече знам от какво най-много се нуждае един владетел.

— Кураж ли, ваше величество?

— От бузи като желязо. Долните имам предвид.

— Ваше величество поема твърде много върху себе си. Трябва да прехвърлите това на съветниците си.

— Твърде много съветници имам и твърде малко възглавнички.

— Дани се обърна към Резнак. — Колко още?

— Двайсет и трима, ваше величество. Със съответно толкова претенции. — Сенешалът огледа списъка. — Едно теле и три кози. Другите ще са овце и агнета, несъмнено.

— Двайсет и трима? — Дани въздъхна. — Моите дракони развиват разточителен вкус към овнешко, откакто започнахме да

плащаме на овчарите за загубите им. Тези претенции доказани ли са?

— Някои хора са донесли изгорени кости.

— Хората палят огньовете. Хората пекат овнешко. Изгорените кости не доказват нищо. Кафявия Бен твърди, че по хълмовете срещу града имало червени вълци, чакали и диви псета. Трябва ли да плащаме ценно сребро за всяко агне, изтървано между Юнкай и Скаазадан?

— Не, ваше величество. — Резнак се поклони. — Да изпъдя ли тези мошеници, или ще пожелаете да ги набият с камшик?

Денерис се намести на пейката.

— Никой не бива да се бои да идва при мен. Платете им. — Не се съмняваше, че някои от претенциите са фалшиви, но повечето бяха основателни. Драконите ѝ бяха станали твърде големи, за да се задоволяват с плъхове, котки и кучета. „Колкото повече ядат, толкова по-големи ще стават — беше я предупредил сир Баристан, — а колкото по-големи стават, толкова повече ще ядат.“ Особено Дрогон обикаляше много надалече и лесно можеше да погълне по овца на ден. — Платете им цената на животните — обърна се тя към Резнак, — но оттук насетне ищците трябва да се представят в Храма на Грациите и да полагат свещена клетва пред боговете на Гхиз.

— Да, ваше величество. — Резнак се обърна към ищците. — Нейно величество се съгласи да обезщети всеки от вас за животните, които сте загубили — заговори им на гхискарската реч. — Представете се утре заран на служителите ми и ще ви се плати в монети или в натура, както предпочитате.

Думите му бяха приети с навъсено мълчание. „Защо не са доволни? — ядоса се Дани. — Получиха каквото искат. Нищо ли не може да задоволи тези хора?“

Един мъж се задържа, докато другите се изнизваха: нисък мъж с обрулено от вятъра лице, дрипав. Косата му бе като шапка от червено-черна оплетена тел, нахлузена над ушите, в едната си ръка държеше платнена торба. Стоеше с наведена глава, зяпнал в мраморния под, сякаш е забравил къде е. „А този пък какво иска?“, зачуди се Дани.

— Всички на колене пред Денерис Родената в буря, Неизгоримата, кралица на Мийрийн, кралица на андалите и на ройнарите, и на Първите хора, халееси на Великото тревно море,

Трошачка на окови и Майка на дракони — извика Мисандей със сладкия си звучен глас.

Дани се изправи и токарът ѝ започна да се смъква. Тя го задържа и го придърпа на място.

— Ти, с торбата — подвижна. — С нас ли искаш да говориш? Можеш да се приближиш.

Той вдигна глава. Очите му бяха като отворени рани, зачервени и кървясали. Дани зърна с крайчеца на окото си как сир Баристан се плъзна до нея като бяла сянка.

Мъжът се приближи, влачеше бавно крака, стъпка след стъпка, стиснал торбата. „Пиян ли е, или е болен?“, зачуди се тя. Под напуканите му жълти нокти имаше пръст.

— Какво има? — попита Дани. — Жалба ли имаш към нас, някаква молба? Какво можем да направим за теб?

Езикът му нервно пробяга по изпръхналите напукани устни.

— Аз... такова... донесох...

— Кости ли? — прекъсна го тя нетърпеливо. — Изгорени кости?

Той обърна торбата и я изсипа на мрамора.

Кости бяха. Начупени и почернели. По-дългите бяха разтрошени за мозъка.

— Черният беше — изръмжа мъжът на гхискарски. — Крилатата сянка. Спусна се от небето и... и...

„Не!“ Дани потръпна. „Не, не, о, не!“

— Глух ли си, глупако? — сгълча го Резнак мо Резнак. — Не чу ли какво казах? Виж утре служителите ми и ще ти се плати за овцата.

— Резнак — тихо промълви сир Баристан, — затвори си устата и си отвори очите. Тези кости не са на овца.

„Не са — помисли Дани. — Тези кости са на дете.“

ДЖОН

Белият вълк тичаше през черна гора, под бяла стръмнина, висока като небето. Луната тичаше с него, плъзгаше се през сплетените голи клони горе по звездното небе.

— Сняг — промълви луната. Вълкът не отвърна. Сняг прачеше под лапите му. Вятърът въздишаше сред дърветата.

Чуваше отдалече зова на събратята си от глутницата, брат към брат. Те също ловуваха. Бесен дъжд плисна по гърба на черния му брат, щом той разкъса плътта на огромен козел, и отми кръвта от хълбока му, където дългият рог на козела го беше раздрал. Някъде другаде малката му сестра вдигна глава да запее на луната и сто малки сиви братовчеди прекъснаха лова си, за да запоят с нея. Хълмовете бяха по-топли там, където бяха те, и пълни с храна. Много нощи глутницата на сестра му се угощаваше с плътта на овце, на крави и коне, дивеча на хората, а понякога — с плътта на самия човек.

— Сняг — отново извика с кикот луната. Белият вълк пристъпваше по дирята на мъжа под ледената стръмнина. Вкусът на кръв бе на езика му, а ушите му кънтяха от песента на стоте братовчедата. Някога бяха шест, пет скимтяха слепи в снега до мъртвата си майка, сучеха студено мляко от твърдите ѝ мъртви бозки, докато той изпълзя далече от тях, сам. Четири останаха... а единия белият вълк вече не можеше да усети.

— Сняг — настоя луната.

Белият вълк бягаше от нея, затичан към пещерата от нощ, където се бе скрило слънцето, и дъхът му замръзваше във въздуха. В беззвездните нощи голямата стръмнина беше черна като камък — мрак, извисен над широкия свят, но щом излезеше луната, блещукаше светла и ледена като замръзнал поток. Вълчата козина беше дебела и космата, но щом вятърът задухаше покрай леда, никаква козина не можеше да опази от студа. От другата страна вятърът бе по-студен, усещаше вълкът. Точно там беше брат му, сивият брат, който миришеше на лято.

— Сняг. — Ледена висулка падна от един клон. Белият вълк се обърна и оголи зъби. — Сняг! — Козината му настръхна, щом дърветата наоколо изчезнаха. — Сняг, сняг, сняг! — Чу ударите на криле. През сумрака долетя гарван.

Кацна на гърдите на Джон Сняг с тупване и дращене на нокти.

— СНЯГ! — изграчи в лицето му.

— Чувам те. — Стаята бе полутъмна, постелята му — корава. Сива светлина се процеждаше през капациите с обещание за мрачен и студен ден. — Така ли будеше Мормон? Разкарай си перата от лицето ми. — Джон измъкна ръка изпод завивките, за да пропъди гарвана. Беше голяма птица, стара, нахална и без никакъв страх.

— Сняг — изграчи тя и плесна с криле към пилона на леглото му. — Сняг, сняг. — Джон награби възглавница и я хвърли, но птицата излетя във въздуха. Възглавницата удари стената, пръсна се и разпиля перушина навсякъде тъкмо когато главата на Ед Толет Скръбния надникна през открехнатата врата.

— Прощавайте — рече той, без да обръща внимание на вихрушката пера, — да донеса ли малко закуска на милорд?

— Гжито — изграчи гарванът. — Гжито, гжито.

— Печен гарван — подхвърли Джон. — И половница ейл.

Още му беше странно да има стюард, който да му слугува. До неотдавна самият той носеше закуската на командир Мормон.

— Три зърна и един печен гарван — каза Ед Скръбния. — Само че Хоб приготви варени яйца, черна наденица и ябълки, сготвени със сушени сливи. Ябълките, сготвени със сушени сливи, са чудесни, стига да не бяха сливите. Аз лично не ям сушени сливи. Е, някога Хоб ги скълцваше с кестени и моркови и пълнеше с тях кокошки. Никога не вярвайте на готвач, милорд. Ще ти пробута сушена слива когато най-малко очакваш.

— По-късно. — Закуската можеше да почака, Станис не можеше. — Някакви неприятности от затворите нощес?

— Не и откакто поставихте пазачи на пазачите, милорд.

— Добре. — Хиляда диваци бяха окошарени извън Вала, пленниците, които Станис Баратеон беше взел, когато рицарите му разбиха дрипавата орда на Манс Райдър. Много от пленниците бяха жени и някои от пазачите ги измъкваха да стоплят леглата им. Мъже на краля, на кралицата, все едно. Няколко черни братя бяха опитали

същото. Мъжете си бяха мъже, а тези жени бяха единствените на хиляда левги наоколо.

— Още двама диваци дойдоха да се предадат — продължи Ед. — Майка с момиче, вкопчено в полите й. Имаше и момче, бебенце, увито в кожи, обаче мъртво.

— Мъртво — каза гарванът. Една от любимите му думи. — Мърртво, мърртво, мърртво.

От свободния народ прииждаха почти всяка нощ, прегладнели и премръзнали същества, избягали от битката под Вала, за да се дотърят отново след като разберат, че няма безопасно място, където да избягат.

— Разпитаха ли майката? — попита Джон.

Станис Баратеон беше разбил ордата на Манс Райдър и бе направил Краля отвъд Вала свой пленник... но диваците все още бяха навън, Ревливеца, Тормунд Ужаса на великаните, и хиляди още.

— Да, милорд — отвърна Ед, — но знаем само, че е побягнала по време на битката и след това се е крила в горите. Натъпкахме я с каша и я пратихме в кошарите, а бебето изгорихме.

Изгарянето на мъртви деца бе престанало да безпокои Джон Сняг. Живите бяха друга работа. „Двама крале да събудят дракона. Бащата първо, а после синът, за да умрат и двамата крале.“ Беше го измърморил един от хората на кралицата, докато майстер Емон почистваше раните му. Джон се беше опитал да приеме думите му като трескаво бълнуване. Емон обаче бе възразил.

— Сила има в кръвта на кралете — предупреди старият майстер. — И по-добри мъже от Станис са правили по-лошо от това. — „Кралят може да е суров и безмилостен, да, но пък чак бебе? Само чудовище би дало живо дете на пламъците.“

Джон се изпика в нощното гърне. Гарванът на Стария мечок продължаваше да мърмори. Вълчите сънища ставаха все по-силни и се улавяше, че ги помни дори след като се събуди. „Дух знае, че Сив вятър е мъртъв.“ Роб беше умрял при Близнаците, предаден от хора, в които беше вярвал, че са му приятели, и вълкът му бе загинал с него. Бран и Рикон също бяха убити, обезглавени по заповед на Теон Грейджой, повереник на лорд баща им... но ако сънищата не лъжеха, техните вълчища се бяха спасили. При Краличина корона един бе излязъл от тъмното, за да спаси живота на Джон. „Лято трябва да

беше. Козината му беше сива, а на Рошльо е черна.“ Зачуди се дали нещо от мъртвите му братя не продължава да живее във вълците им.

Наля вода в легена, изми си лицето и ръцете, облече си чисти черни вълнени дрехи, върза черния кожен елек и нахлузи протъркани ботуши. Гарванът на Мормон го гледаше с умните си черни очи; после прехвъркна до прозореца.

— За свой роб ли ме мислиш?

Дръпна прозореца — стъклата бяха дебели, оформени като диамант, жълти — и утринният студ го удари в лицето. Вдиша дълбоко да прочисти нощния задух от дробовете си, а гарванът излетя. „Твърде умна е тази птица.“ Беше спътник на Стария мечок от дълги години, но това не го беше спряло да накълве лицето му, когато умря.

Стълбището се спускаше до по-голямо помещение, в което имаше груба ожулена чамова маса и десетина стола от дъб и кожа. След като Станис бе в Кулата на краля, а Кулата на лорд-командира бе изгоряла на скелет, Джон се беше настанил в скромните покои на Донал Ноя зад оръжейната. След време, несъмнено, щеше да му потрябва по-голяма квартира, но засега тази щеше да свърши работа, докато се приспособи към командването.

Съглашението, което кралят му бе представил за подпис, беше на масата под сребърна чаша за пиене, някогашна собственост на Донал Ноя. Едноръкият ковач бе оставил малко лични вещи: чашата, шест петака и медна звезда, брошка от ниело^[1] със счупена закопчалка, мухлясал жакет от брокат, с елена на Бурен край. „Съкровищата му бяха сечивата му и мечовете и ножовете, които правеше. Животът му бе в ковачницата.“ Джон отмести чашата и прочете отново свитъка. „Ако сложа печата си на това, завинаги ще ме запомнят като лорд-командира, предал Вала. Но ако откажа...“

Станис Баратеон се оказваше раздразнителен и нервен гост. Беше препуснал чак до Краличина корона, заора през празните колиби на Къртичино, огледа рухналите укрепления при Краличина порта и Дъбов щит. Всяка нощ минаваше по зъберите на Вала с лейди Мелисандра, а денем посещаваше затворите и подбираше пленници, за да ги разпитва червената жена. „Не обича да му се инатят.“ Това утро нямаше да е приятно, опасяваше се Джон.

От оръжейната се чуваше дрънчене на щитове и мечове — последните момчета и новобранци се снаряжаваха. Чуваше ясно гласа

на Емет Железния, който ги подканяше да побързат. Котър Пайк не беше доволен, че ще го загуби, но младият щурмовак имаше дарба да обучава мъжете. „Обича да се бие и ще научи момчетата също да заобичат боя.“ Така поне се надяваше.

Наметалото на Джон висеше на една кука до вратата, оръжейният му колан — на съседната. Навлече ги и тръгна към оръжейната. Чергата, на която спеше Дух, беше празна. Зад прага стояха двама стражи с черни наметала, железни полушлемове и копия в ръце.

— Ще иска ли свита милорд? — попита Гарс.

— Мога да намеря пътя до Кралската кула и сам.

Джон мразеше след него да се мъкнат стражи навсякъде, където тръгне. Това го караше да се чувства като патица, повела след себе си процесия патенца.

Момчетата на Емет Железния вече бяха на двора, затъпените им мечове блъскаха по щитовете и кънтяха един в друг. Джон спря за малко да погледа как Коня притисна Робин Скокливия назад към кладенеца. Коня имаше качества на добър боец. Беше силен и ставаше все по-силен, и инстинктите му бяха здрави. Робин Скокливия беше друга приказка. Не стигаше дървеният му крак, но и го беше страх да не го ударят. „Можем да го направим стюард.“ Боят приключи с падането на Робин на земята.

— Много добре — каза Джон на Коня, — но смъкваш щита твърде ниско в атака. Така ще те прободат.

— Да, милорд. Вече ще го държа по-високо. — Коня помогна на Робин да стане.

Няколко рицари на Станис се упражняваха в другия край на двора. „Хора на краля в единия ъгъл и хора на кралицата в другия — помисли Джон. — Но само няколко. Твърде студено е за повечето от тях.“ Докато ги подминаваше, гръмък глас викна след него:

— Момче! Ей, момче!

„Момче“ не беше най-лошото, което го бяха наричали, откакто го избраха за лорд-командир. Джон Сняг се направи, че не е чул.

— Сняг — настоя гласът, — лорд-командире.

Този път той спря.

— Сир?

Рицарят се извисяваше с цяла педя над него.

— Мъж, който носи валирианска стомана, би трябвало да я използва за нещо повече, освен да си чеше задника.

Джон го беше виждал из замъка. Много прославен рицар, ако слушаше човек собствените му хвалби. В битката под Вала сир Годри Фаринг беше убил бягащ великан: препуснал след него и го пронизал с пика в гърба, а после слязъл и отсякъл нищожно малката глава на съществото. Хората на кралицата бяха започнали да го наричат Годри Великаноубиеца.

Джон си спомни Игрит, разплакана. „Последният великан.“

— Използвам Дълъг нокът когато трябва, сир.

— Колко добре обаче? — Сир Годри извади меча си. — Покажи ни. Обещавам да не те нараня, момко.

„Колко мило от твоя страна.“

— Някой друг път, сир. Боя се, че имам други задължения точно сега.

— Боиш се. Виждам го. — Сир Годри се ухили на приятелите си. — Бои се — повтори за несхватливите.

— Ще ме извините. — Джон им обърна гръб.

В бледата утринна светлина Черен замък изглеждаше унил и запуснат. „По-скоро развалина, отколкото твърдина“, помисли с тъга Джон Сняг. Кулата на лорд-командира беше на скелет, от трапезарията бе останала купчина овъглени греди, а кулата на Хардин изглеждаше така, сякаш следващият полъх на вятъра ще я събори... въпреки че бе изглеждала така от години. Зад тях се издигаше Валът: огромен, страховит и студен, с плъпналите по него строители, които избутваха нагоре серпантинено стълбище, за да свържат останките от старото. Работеха от зори до мрак. Без стълбите нямаше как да се стигне до върха на Вала, освен с макарата. Нямаше да им послужи, ако диваците нападнаха отново.

Големият златен боен пряпорец на дома Баратеон плющеше над Кралската кула. Там беше дебнал Джон Сняг с лък в ръка, докато избиваха воители на Денн и на свободния народ със Сатена и Дик Фолард Глухия. Двама души на кралицата стояха разтреперани на стъпалата, пхнали ръце под мишниците си и подпрели копията си на вратата.

— Тези платнени ръкавици изобщо няма да ви свършат работа — каза им Джон. — Вижете се с Боуен Марш утре, ще ви даде кожени,

подплатени с козина.

— Да, милорд, благодарим — отвърна по-старият страж.

— Стига да не ни измръзнат ръцете дотогава — добави помладият, дъхът му излезе на бяла мъгла. — Пък аз си мислех, че в Дорнските блатата е студено. Какво ли знаех?

„Нищо — помисли Джон Сняг — Също като мен.“

По-нагоре по витите стъпала се натъкна на Самуел Тарли, запътил се надолу, и го попита:

— От краля ли идваш?

— Майстер Емон ме прати с писмо.

— Разбирам. — Някои лордове доверяваха на майстерите си да четат писмата им и да им предадат съдържанието, но Станис настояваше сам да чупи печатите.

— Как го прие Станис?

— Не се зарадва, ако се съди по лицето му. — Сам продължи шепнешком: — Не бива да говоря за това.

— Тогава недей. — Джон се зачуди кой от знаменосците на баща му е отказал да положи васална клетва пред крал Станис този път. „Много бързо се разпространи вестта, когато Кархолд се обяви на негова страна.“ — Как се оправяш с дългия лък?

— Намерих една добра книга за стрелба с лък. — Сам се намръщи. — Да го правиш е по-трудно, отколкото да четеш за него обаче. Излизат ми мазоли.

— Продължавай. Лъкът ти може да ни потрябва на Вала, ако Другите се появят някоя тъмна нощ.

— О, дано да не се появят.

Пред кралския соларий стояха още стражи.

— Никакви оръжия не са разрешени в присъствието на краля, милорд — каза сержантът им. — Ще трябва да взема меча ви. И ножовете ви също.

Нямаше смисъл да възразява, така че им даде оръжията си.

Въздухът в солария бе топъл. Лейди Мелисандра седеше край огъня, рубинът ѝ блещукаше над бялата кожа на гърлото ѝ. Игрит бе целуната от огън. Червената жрица беше огън, а косата ѝ бе кръв и пламък. Станис стоеше зад грубо рендосаната маса, на която се бе хранил Стария мечок. Сега масата бе покрита с голяма карта на

Севера, изрисувана върху опърпано парче кожа. Лоена свещ затискаше единия ѝ край, а стоманена ръкавица — другия.

Кралят бе с бричове от агнешка кожа и ватиран жакет, но изглеждаше някак скован и вдървен, все едно носеше ризница и броня. Кожата му беше бледа и набръчкана, брадата — подрязана толкова късо, че изглеждаше нарисувана. От черната му коса бе останал само един полукръг, стигащ до слепоочията. Държеше пергамент със счупен печат от тъмнозелен восък.

Джон коленичи. Кралят го изгледа намръщено и тропна ядосано със свитъка по масата.

— Стани. Кажи ми: коя е *Лиана Мормон*?

— Една от дъщерите на лейди Мейг, ваше величество. Най-малката. Беше наречена на сестрата на милорд баща ми.

— За да спечели благоволението на милорд баща ти, не се съмнявам. Знам как се играе тази игра. На колко години е това нещастно момиченце?

Джон трябваше да помисли за миг.

— Десет. Или почти на толкова. Може ли да знам с какво е оскърбила ваше величество?

Станис зачете:

— „Мечият остров не познава друг крал освен краля на Севера, чието име е СТАРК.“ Момиче на десет, казваш, а си позволява да мъмри законния си крал. — Късо подстриганата му брада бе като сянка на хлътналите му страни. — Гледай да запазиш тази новина за себе си, лорд Сняг. Кархолд е с мен, само това трябва да знаят хората. Няма да търпя братята ти да приказват как това дете плюе на мен.

— Както заповядате, ваше величество.

Мейг Мормон беше тръгнала на юг с Роб, знаеше Джон. Най-голямата ѝ дъщеря също се бе присъединила към войската на Младия вълк. Дори и двамата да бяха умрели обаче, лейди Мейг имаше други дъщери, някои със свои деца. Бяха ли тръгнали и те с Роб? Лейди Мейг, разбира се, щеше да е оставила поне една от по-големите си дъщери като кастелан. Не разбираше защо Лиана е трябвало да пише на Станис и неволно се запита дали отговорът на момичето щеше да е различен, ако писмото бе подпечатано с вълчище вместо с коронован елен и подписано от Джон Старк, владетел на Зимен хребет. „Твърде късно е за такива опасения. Вече направи избора си.“

— Пратихме две ята гарвани — оплака се кралят, — а не получаваме никакъв отговор освен мълчание и непокорство. Всеки лоялен поданик дължи васална клетва на своя крал. Но всички знаменосци на баща ти са ми обърнали гръб, освен Карстарките. Нима Арнолф Карстарк е единственият мъж на честта в Севера?

Арнолф Карстарк беше чичо на покойния лорд Рикард. Бяха го назначили за кастелан на Кархолд, когато племенникът му и неговите синове заминаха на юг с Роб, и той беше първият, отзовал се на призива за васална клетва на крал Станис, като заяви верността си с гарван. „Карстарките нямаха друг избор“, можеше да отвърне Джон. Рикард Карстарк беше предал вълчището и бе пролял кръвта на лъвовете. Еленът бе единствената надежда за Кархолд.

— В такива смутни времена дори мъжете на честта са объркани на кого да са верни. Ваше величество не е единственият крал, който настоява за васална клетва.

Лейди Мелисандра се размърда и каза:

— Кажете ми, лорд Сняг... къде бяха тези други крале, когато диваците щурмуваха вашия Вал?

— На хиляда левги оттук и глухи за нуждата ни — отвърна Джон. — Не съм забравил това, милейди. Нито ще го забравя. Но знаменосците на баща ми имат да защитават жени и деца, и простолудие. Ще умрат, ако изборът им се окаже погрешен. Негово величество иска прекалено много от тях. Дайте им време и ще получите отговорите им.

— Отговори като този ли? — Станис смачка писмото на Лиана в шепата си.

— Дори в Севера хората се боят от гнева на Тивин Ланистър. Болтън също може да са опасни врагове. Неслучайно са сложили одран мъж на знамената си. Северът тръгна с Роб, проляха кръвта си с него, умряха с него. Наситили са се на скръб и смърт, а сега вие идвате да им предложите друга служба. Нима ги обвинявате, че се въздържат? Простете, ваше величество, но някои вероятно виждат във вас само още един обречен претендент.

— Ако негово величество е обречен, вашето владение също е обречено — каза лейди Мелисандра. — Запомнете това, лорд Сняг. Пред вас стои единственият истински крал на Вестерос.

Лицето на Джон не трепна.

— Както кажете, милейди.

— Пестиш думите си все едно че всяка е златен дракон — изсумтя Станис. — Питам се колко ли злато си заделил?

— Злато ли? — „Това ли са драконите, които червената жена смята да събуди? Драconi от злато?“ — Данъците, които събираме, се плащат в натура, ваше величество. Стражът е богат на ряпа, но беден на пари.

— Ряпата едва ли ще задоволи Саладор Саан. Трябва ми злато и сребро.

— За това ви е нужен Бял пристан. Не може да се сравни със Староград или с Кралски чертог, но все пак е процъфтяващо пристанище. Лорд Мандърли е най-богатият от знаменосците на милорд баща ми.

— Лорд „твърде дебел да яхне кон“. — Писмото от лорд Виман Мандърли от Бял пристан споменаваше за старостта и немоцта му, и почти нищо повече. Станис бе заповядал на Джон и за това да не говори.

— Може би на негово благородие ще му хареса някоя дивачка за жена — каза лейди Мелисандра. — Женен ли е този дебелак, лорд Сняг?

— Лейди съпругата му отдавна е мъртва. Лорд Виман има двама пораснали синове и внуци от по-големия. И *наистина* е твърде дебел, за да яхне кон, сто и деветдесет кила най-малко. Вал изобщо не би го приела.

— Би могъл да се опиташ поне веднъж да ми дадеш отговор, който да ме зарадва, лорд Сняг — изръмжа недоволно кралят.

— Бих се надявал истината да ви задоволи, ваше величество. Хората ви наричат Вал „принцеса“, но за свободния народ тя е само сестрата на мъртвата жена на краля им. Ако я принудите да се венчае за мъж, когото не иска, най-вероятно ще му пререже гърлото още в брачната им нощ. Дори ако приеме съпруга си, това не означава, че диваците ще тръгнат с него или с вас. Единственият, който може да ги обвърже за каузата ви, е Манс Райдър.

— Знам това — отвърна сърдито Станис. — Говорих много часове с него. Знае твърде много за истинския ни враг и е умен, признавам го. Но дори да му върнем кралството, този човек си остава клетвопрестъпник. Позволиш ли на един дезертьор да живее,

окуражаваш други да дезертират. Не. Законите трябва да са направени от желязо, не от тесто. Манс Райдър е осъден на смърт според всички закони на Седемте кралства.

— Законът свършва на Вала, ваше величество. Бихте могли да се възползвате добре от Манс.

— И смятам да го направя. Ще го *изгоря* и Северът ще види как се разправям с изменници и предатели. Имам други хора, които да поведат диваците. И разполагам със сина на Райдър, не забравяй. Щом бащата умре, палето му ще стане Кралят отвъд Вала.

— Ваше величество греши. — „Нищо не знаеш, Джон Сняг“, казваше често Игрит. Ала вече се беше научил. — Бебето не е повече принц, отколкото Вал — принцеса. Човек не става Крал отвъд Вала, защото баща му е бил крал.

— Знам — заяви Станис. — Но няма да търпя други крале във Вестерос. Подписа ли съглашението?

— Не, ваше величество. — „Ето, че си дойдохме на думата.“ Джон затвори обгорените си пръсти и ги отвори отново. — Искате твърде много.

— *Искам? Поисках* да станеш владетел на Зимен хребет и Гарант на Севера. *Трябват ми* тези замъци.

— Отстъпихме ви Нощна крепост.

— Плъхове и руини. Скъпернически дар, който не струва нищо на дарителя. Твоят Ярвик твърди, че ще трябва половин година, докато замъкът стане годен за обитаване.

— Другите укрепления не са по-добри.

— Знам. Все едно. Само тях имаме. По Вала има деветнайсет укрепления, а ти имаш хора само в три от тях. Смятам да поставя гарнизон във всяко от тях, преди да е изтекла годината.

— Нямам възражения за това, ваше величество. Но казват, че също така смятате да подарите тези замъци на рицарите и лордовете си, да ги държат за свои седалища като васали на ваше величество.

— От кралете се очаква да бъдат щедри към васалите си. Лорд Едард на нищо ли не е научил копелето си? Много от рицарите и лордовете ми изоставиха богати земи и здрави замъци на юг. Нима верността им трябва да остане невъзнаградена?

— Ако ваше величество иска да загуби всички знаменосци на милорд баща ми, няма по-сигурен начин от това да даде северните

замъци на южняшки лордове.

— Как може да изгубя хора, които нямам? Надявах се да поверя Зимен хребет на северняк, както може би помниш. На син на Едард Старк. Той захвърли предложението в лицето ми. — Когато беше недоволен, Станис Баратеон ставаше като мастиф с кокал: сдъвкваше го на трески.

— По право Зимен хребет трябва да се предаде на сестра ми Санса.

— На лейди Ланистър искаш да кажеш? Толкова ли си нетърпелив да видиш Дяволчето чучнато на стола на баща ти? Гарантирам ти, това няма да стане, докато съм жив, лорд Сняг.

Джон бе достатъчно разумен, за да не настоява повече.

— Ваше величество. Някои твърдят, че възнамерявате да дарите земи на Дрънчащата ризница и магнаря на Денн.

— Кой ти каза това?

Говореше се из цял Черен замък.

— Ако държите да знаете, чух го от Джили.

— Коя е пък тази Джили?

— Кърмачката — намеси се лейди Мелисандра. — Ваше величество ѝ даде свобода да обикаля из замъка.

— Не и да дърдори обаче. Нужна е заради ненките си, не заради езика си. Искам от нея повече мляко и по-малко *приказки*.

— Черен замък няма нужда от приказливи уста — съгласи се Джон. — Изпращам Джили на юг, със следващия кораб от Източен страж.

Мелисандра опипа рубина на шията си.

— Джили кърми сина на Дала. Жестоко ще е от ваша страна да лишите малкия ни принц от млечния му брат, милорд.

„По-внимателно сега.“

— Само кърмата е общото между тях. Синът на Джили е по-едър и по-здрав. Рита принца, щипе го и го избутва от гърдата. Баща му Крастър е жесток и алчен мъж, а кръвта вода не става.

Кралят се обърка.

— Мислех, че кърмачката е *дъщеря* на този Крастър.

— И жена, и дъщеря, ваше величество. Крастър се женеше за всичките си дъщери. Момчето на Джили е плод на съюза им.

— Собственият ѝ баща ѝ е направил това дете? — Станис беше потресен. — В такъв случай най-добре да се отървем от нея. Няма да търпя тук такива мерзости. Това не е Кралски чертог.

— Мога да намеря друга кърмачка. Ако няма между диваците, ще помоля от планинските кланове. Дотогава козето мляко би трябвало да е достатъчно за момчето, ако ваше величество благоволи.

— Жалка храна за принц... но по-добре от млякото на курва, да. — Станис забарабани с пръсти по картата. — Я по-добре да се върнем на проблема с тези укрепления.

— Ваше величество — рече Джон с ледена учтивост, — настаних хората ви и ги храних, на скъпа цена за зимните ни складове. Облякох ги, за да не измръзнат.

Станис не отстъпваше.

— Е, да, споделихте с нас солта, свинското и кашата си и ни подхвърлихте няколко черни дрипи да ни държат топло. Дрипи, които диваците щяха да смъкнат от трупове ви, ако не бях дошъл на север.

Джон все едно не го чу.

— Дадох фураж за конете ви, а щом стълбището се довърши, ще ви заема строители да възстановят Нощна крепост. Дори се съгласих да ви позволя да заселите диваци на Дара, който е даден на Нощния страж за вечни времена.

— Предлагаш ми пусти земи и развалини, а ми отказваш замъците, които ми трябва да възнаградя лордовете и знаменосците си.

— Нощният страж е построил тези замъци...

— И Нощният страж ги изостави.

— ... за да брани Вала — довърши Джон упорито, — а не за седалища на южняшки лордове. Камъните на тези крепости са споени с кръвта и костите на отдавна мъртвите ми братя. Не мога да ви ги дам.

— Не можеш или не искаш? — Вратните жили на краля се издуха, остри като мечове. — Предложих ти име.

— Имам си име, ваше величество.

— Сняг. Имало ли е по-злокобно име някога? — Станис докосна дръжката на меч си. — Кой точно си въобразяваш, че си?

— Стражът на стените. Мечът в тъмното.

— Не ми пробутвай глупости. — Станис извади меч, който наричаше Светлоносец. — *Ето* го твоя меч в тъмното. — По лезвието

заигра светлина, ту червена, ту жълта, ту оранжева, и обагри лицето на краля в сурови ярки цветове. — Дори едно неопитно момченце би трябвало да види това. Сляп ли си?

— Не, ваше величество. Съгласен съм, че в тези замъци трябва да се поставят гарнизони...

— Момчето командир е съгласно. Какъв късмет.

— ... от Нощния страж.

— *Нямаш хора!*

— Тогава ми дайте хора, ваше величество. Ще осигуря офицери за всяко от изоставените укрепления, опитни командири, които познават Вала и земите отвъд него и добре знаят как да оцелеят в идещата зима. В отплата за всичко, което ви дадохме, дайте ми хора, които да попълнят гарнизоните. Войници, стрелци с арбалети, новобранци. Ще взема дори вашите ранени и недъгави.

Станис го зяпна невярващо. После се изсмя.

— Много си дързък, Сняг, признавам ти го. Но си луд, ако мислиш, че мъжете ми ще облекат черното.

— Могат да носят всякакво цветно наметало, което си изберат, стига да се подчиняват на офицерите ми все едно, че са ваши.

Кралят бе непреклонен.

— Имам рицари и лордове на служба при мен, потомци на благородни домове със стара чест и слава. Не може да се очаква да служат под командата на браконieri, селянци и убийци.

„А може би и копелета, ваше величество?“

— Вашата Ръка е контрабандист.

— *Беше* контрабандист. Скъсих му пръстите заради това. Казват, че си деветстотин деветдесет и осмият мъж, командващ Нощния страж, лорд Сняг. Какво според теб би казал деветстотин деветдесет и деветият за тези замъци? Да види главата ти, набучена на шип, би могло да го вдъхнови да е по-сговорчив. — Кралят положи бляскавия си меч върху картата по дължината на Вала и стоманата заблещука като слънчева светлина по вода. — Ти си лорд-командир само по мое благоволение. Би било добре да запомниш това.

— Лорд-командир съм, защото братята ми ме избраха. — Имаше сутрини, когато Джон Сняг не вярваше много на себе си, когато се събуждаше с мисълта, че това е някакъв безумен сън. „Все едно че

обличаш нови дрехи — беше му казал Сам. — Струват ти се странни отначало, но щом ги поносиш, ти стават удобни.“

— Алисър Торн се оплаква от начина, по който са те избрали, а не мога да кажа, че няма основание за недоволството си. — Картата лежеше помежду им като бойно поле, обагрена от цветовете на сияещия меч. — Броенето било направено от *слепец*, с твоя дебел приятел до лакътя му. А Слинг те нарича „обърни-плащ“.

„А кой би могъл да познае такъв по-добре от Слинг?“

— Един „обърни-плащ“ ще ви каже това, което искате да чуете, и по-късно ще ви предаде. Ваше величество знае, че бях избран честно. Баща ми винаги казваше, че сте справедлив човек. — „Просто малко суров“, бяха точните думи на лорд Едард, но Джон не смяташе, че е разумно да сподели и това.

— Лорд Едард не ми беше приятел, но не му липсваше благоразумие. Той щеше да ми даде тези замъци.

„Никога.“

— Не мога да кажа какво е щял да направи баща ми. Дадох клетва, ваше величество. Валът е мой.

— Засега. Ще видим колко добре го държиш. — Станис го посочи с пръст. — Задръж си руините, щом значат толкова много за теб. Но помни: ако някоя от тях остане празна до края на годината, ще ги взема с твое съгласие или без него. И ако само една падне в ръцете на врага, ще ти падне и главата. Сега си върви.

Лейди Мелисандра се надигна от мястото си край огнището.

— С ваше позволение, ваше величество, ще заведе лорд Сняг до покоите му.

— Защо? Той знае пътя. — Станис махна с ръка. — Добре де, прави каквото искаш. Деван, гладен съм. Варени яйца и лимонова вода.

След топлината на кралския соларий студът в охраняваното стълбище смразяваше до костите.

— Вятърът се усилва, милейди — предупреди сержантът Мелисандра, докато подаваше оръжията на Джон. — Може би ще ви трябва по-топло наметало.

— Вярата ми ме топли. — Червената жена тръгна с Джон надолу по стъпалата. — Негово величество започва да те харесва.

— Виждам. Заплаши да ме обезглави само два пъти.

Мелисандра се засмя.

— Трябва да се боиш от мълчанието му, не от думите му. — Щом излязоха на двора, вятърът изду наметалото на Джон и то заплуся срещу нея. Червената жрица избута настрани черната вълна и пхна ръка под мишницата му. — Може да се окаже, че не грешиш за краля на диваците. Ще се помоля на Господаря на Светлината да ми изпрати напътствие. Когато се вирам в пламъците, мога да виждам през камък и пръст и да откривам истината в човешките души. Мога да говоря с отдавна мъртви крале и с все още неродени деца и да гледам как годините и сезоните припламват и гаснат до самия край на времето.

— Пламъците ви никога ли не грешат?

— Никога... въпреки че, ние, жриците, сме смъртни и понякога грешим. Бъркаме „това трябва да стане“ с „това би могло да стане“.

Джон усещаше топлината ѝ дори през вълната и щавената кожа. Както бяха хванати под ръка, привличаха любопитни погледи. „Ще си шепнат в казармите тази нощ.“

— Ако наистина можете да видите утрешния ден във вашите пламъци, кажете ми кога и къде ще дойде следващият щурм на диваците. — Издърпа ръката си.

— Р'хлор ни праща каквито видения пожелае. Но ще подиря за този Тормунд в пламъците. — Червените устни на Мелисандра се извиха в усмивка. — Виждала съм те в пламъците си, Джон Сняг.

— Заплаха ли е това, милейди? И вие ли се каните да ме изгорите?

— Погрешно ме разбра. — Погледна го изпитателно. — Боя се, че те правя неспокоен, лорд Сняг.

Джон не го отрече.

— Валът не е място за жена.

— Грешиш. Мечтала съм за вашия Вал, Джон Сняг. Велико е знанието, което го е издигнало, и велики са заклинанията, затворени под леда му. Ние крачим под една от опорните точки на света. — Мелисандра погледна нагоре по ледената стена и дъхът ѝ заизлиза на топъл влажен облак във въздуха. — Това място е толкова мое, колкото твое, и много скоро може да се окаже, че имаш огромна нужда от мен. Не отказвай приятелството ми, Джон. Виждала съм те в бурята, ужасно затруднен, с врагове отвсякъде. Имаш толкова много врагове. Да ти кажа ли имената им?

— Знам имената им.

— Не бъди толкова сигурен. — Рубинът на гърлото на Мелисандра заблещука по-ярко. — Не от враговете, които те проклинат в лицето, трябва да се боиш, а от тези, които ти се усмихват, докато ги гледаш, и точат ножовете си, когато обърнеш гръб. Добре би било да държиш вълка си близо до теб. Лед виждам, и ками в тъмното. Замръзнала кръв, червена и твърда, и оголена стомана. И е много студено.

— Винаги е студено на Вала.

— Така ли мислиш?

— *Знам* го, милейди.

— Значи нищо не знаеш, Джон Сняг — прошепна Мелисандра.

[1] Черна метална сплав от сребро, мед, олово и сяра с инкрустации. — Б.пр. ↑

БРАН

„Стигнахме ли вече?“

Бран никога не изричаше думите на глас, но често бяха на устните му, докато раздърпаната им група се тътреше през горички стари дъбове и извисяващи се сиво-зелени смърчове, покрай мрачни борове и светлокафяви кестени. „Близо ли сме?“ — питаше се момчето, докато Ходор се катереше по каменист склон или се спускаше в някой тъмен овраг, където преспите мръсен сняг пращяха под краката му. „Колко още остава? — мислеше си, докато грамадният лос цапаше през полузамръзнал поток. — Колко още? Толкова е студено. Къде е триоката врана?“

Люшна се в плетения кош и се изгърби. Снегът отново се сипеше, мокър и тежък. Ходор вървеше с едното око затворено и замръзнало, гъстата му кафява брада бе плетеница от скреж, ледени висулки бяха провиснали от краищата на рунтавите му мустаци. Все така стискаше ръждясалия дълъг меч, който беше взел от криптите под Зимен хребет, и от време на време замахваше по някой клон и смъкваше облак сняг.

— Ход-д-дор — промърморваше и зъбите му изтракваша.

Звукът бе странно успокоителен. В пътуването си от Зимен хребет към Вала Бран и спътниците му бяха скъсили милите, като си говореха и си разказваха приказки, но тук беше друго. Дори Ходор го усещаше. Неговите *ходор* не излизаха толкова често, колкото на юг от Вала. В тази гора имаше някаква затаеност, различна от всичко, което Бран бе виждал. Преди да започнат снеговете, вятърът се завихряше около тях и облаци сухи кафяви листа се вдигаха от земята с тихо шумолене, което му напомняше за хлебарки, разтичали се в някой килер, но сега всички листа бяха заровени под бяла завивка. От време на време гарван прелиташе над главите им, големи черни криле плясваха в студения въздух. Иначе светът беше безмълвен.

Лосът лъкатушеше между преспите, навел глава, огромните му рога бяха покрити с лед. Обходникът седеше на широкия му гръб

мрачен и безмълвен. „Студени ръце“ бе името, което му даде дебелото момче Сам, защото макар лицето на обходника да беше бяло, дланите му бяха черни и корави като желязо, и студени като желязо също. Останалото от него беше увито в пластове вълна, щавена кожа и плетена ризница, чертите му бяха засенчени от качулката на наметалото, черен вълнен шал бе увит около долната част на лицето.

Зад обходника Мийра Тръстиката бе прегърнала брат си да го пази от вятъра и студа с топлината на собственото си тяло. Под носа на Джойен се бе оформила коричка замръзнал сопол и от време на време той потреперваше силно. „Изглежда толкова малък — помисли Бран, докато го гледаше как се полюшва. — Вече изглежда по-малък от мен, и по-слаб също, а аз съм сакатият.“

Лято държеше тила на малката им група. Дъхът на вълчицето заскрежаваше горския въздух. Още накуцваше със задния крак от стрелата, която го бе улучила при Краличина корона. Бран усещаше болката от старата рана всеки път, щом се шмугнеше в кожата на големия вълк. Напоследък всъщност обличаше тялото на Лято по-често от своето. Вълкът усещаше ухапката на студа въпреки дебелата си козина, но можеше да вижда по-надалече, да чува по-добре и да надушва повече от момчето в коша, увито като бебе в пелени.

В други моменти, щом му омръзнеше да е вълк, Бран се пъхваше в кожата на Ходор. Нежният великан проплакваше, щом го усетеше, и почваше да тръска глава, но не толкова силно колкото първия път, при Краличина корона. „Знае, че съм аз — казваше си момчето. — Вече е свикнал с мен.“ Все пак никога не се чувстваше удобно в кожата на Ходор. Едрото конярче така и не разбираше какво става и Бран усещаше вкуса на страх в устата му. По-добре беше в Лято. „Аз съм той и той е аз. Чувства каквото аз чувствам.“

Понякога долавяше как вълчицето души след лоса и се питаше дали няма да му скочи. Лято беше свикнал с коне в Зимен хребет, но това беше лос, а лосовете бяха дивеч. Вълчицето усещаше топлата кръв, течаща под рунтавата козина на лоса. Дори само миризмата бе достатъчна, та от челюстите му да потекат лиги, а станеше ли това, устата на Бран се пълнеше със слюнка при мисълта за сочно, още топло месо.

От един близък дъб изграчи гарван и Бран чу звука от криле, когато друга голяма черна птица изпърха и кацна до него. Денем само

пет-шест гарвана оставаха с тях, прехвърчаха от дърво на дърво или се возеха на рогата на лоса. Останалите летяха напред или се задържаха назад. Но по залез се връщаха, спускаха се от небето на черните криле на нощта, докато всеки клон по всяко дърво не натежеше от тях на много разтези наоколо. Някои прехвърчаха към обходника и му мърмореха, а на Бран му се струваше, че разбира граченето и крякането им. „Те са неговите очи и уши. Разузнават за него и му шепнат за опасностите напред и назад.“

Както сега. Лосът изведнъж спря, а обходникът скочи леко от гърба му и потъна до коленете в снега. Лято му изръмжа и настръхна. Вълчището не харесваше миризмата на Студени ръце. „Мъртво месо, суха кръв и смътен лъх на гнило. И студено. Най-студеното.“

— Какво има? — попита Мийра.

— Зад нас — каза Студени ръце, гласът му бе приглушен от черния вълнен шал през носа и устата му.

— Вълци ли? — попита Бран. Знаеха вече от няколко дни, че ги следват. Всяка нощ чуваха скръбния вой на глутницата и всяка нощ вълците бяха сякаш малко по-близо. „Ловци, и гладни. Могат да надушат колко сме слаби.“ Бран често се будеше разтреперан часове преди разсъмване, заслушан в зова им един към друг в далечината, докато чакаше слънцето да се вдигне. „Щом има вълци, трябва да има и плячка“, мислеше си, докато не се сети, че *те* са плячката.

Обходникът поклати глава.

— Хора. Вълците още се държат надалече. Тези хора не са толкова боязливи.

Мийра Тръстиката смъкна качулката си. Мокрият сняг, който я беше покрил, се изсипа на земята с тихо изтупване.

— Колко хора? Какви са?

— Врагове. Ще се справя с тях.

— Ще дойда с теб.

— Ти ще останеш. Момчето трябва да се защити. Напред има езеро, още не е замръзнало съвсем. Като излезете на него, завийте на север и продължете по брега. Ще стигнете до рибарско село. Потърсете убежище там, докато ви настигна.

Бран помисли, че Мийра ще възрази, но брат ѝ рече:

— Направи каквото казва. Той познава тази земя.

Очите на Джойен бяха тъмнозелени, с цвета на мъх, но натежали от умора, каквато Бран не беше виждал в тях преди. *Малкият дядко*. Южно от Вала момчето от наколните жилища бе изглеждало мъдро не за годините си, но тук беше също толкова объркано и уплашено, колкото и те. Все пак Мийра винаги го слушаше.

Това все още бе вярно. Студени ръце се шмугна между дърветата назад, откъдето бяха дошли, и четири гарвана плеснаха с криле след него. Мийра погледа след него, докато не се скри. Страните ѝ бяха зачервени от студ, дъхът ѝ излизаше бял от ноздрите. Придърпа качулката си, смуши лоса и продължиха напред. Преди да изминат двайсетина крачки обаче тя се обърна да погледне назад и рече:

— *Хора?* Какви хора? Диваци ли има предвид? Защо не иска да каже?

— Каза, че ще иде и ще се справи с тях — отвърна Бран.

— *Каза*, да. Каза и че ще ни заведе при тази триока врана. Онази река, дето я прехвърлихме тази сутрин, е същата като преди четири дни, кълна се. Обикаляме в кръгове.

— Реките завиват и лъкатушат — каза Бран колебливо, — а където има езера и хълмове, трябва да заобикаляш.

— Твърде много *заобикаляне* има — настоя Мийра, — и твърде много тайни. Не ми харесва. *Той* не ми харесва. И не му вярвам. Дори да оставим ръцете му. Обаче крие лицето си и едно име не иска да каже. Кой е той? *Какво* е? Всеки може да облече черно наметало. Всеки или *всяко нещо*. Не яде, изобщо не пие, и като че ли не усеща студа.

Вярно беше. Бран го беше страх да говори за това, но го бе забелязал. Всеки път, щом си намереха подслон за нощта, докато той с Ходор и Тръстиката се сгушваха един до друг за топло, обходникът се държеше настрана. Понякога Студени ръце затваряше очите си, но Бран не мислеше, че спи. А и още нещо имаше...

— Шалът. — Бран се огледа неспокойно, но нито един гарван не се виждаше наоколо. Всички черни птици бяха отлетели с обходника. Никой не подслушваше. Въпреки това заговори тихо: — Шалът на устата му никога не се втвърдява от лед като брадата на Ходор. Дори когато говори.

Мийра го изглежда рязко.

— Прав си. Никога не сме виждали дъха му, нали?

— Не. — Бяло облаче възвестяваше всяко ходор на Ходор. Когато Джойен или сестра му заговореха, техните думи също можеше да се видят. Дори лосът изпускаше във въздуха топла мъгла, щом издишаше.

— Ако не диша...

Бран неволно си спомни приказките, които му разправяше баба Нан, докато беше бебе. „Отвъд Вала живеят чудовищата, великаните и таласъмните, дебнещите сенки и мъртвите, които ходят — казваше, докато го завиваше под бодливото вълнено одеяло, — но те не могат да преминат, докато Валът стои здраво и мъжете на Нощния страж са верни. Тъй че спи, мой малък Брандън, момченцето ми, и сънувай сладки сънища. Няма чудовища тук.“ Обходникът носеше черното на Нощния страж, но ако изобщо не беше човек? Ако беше някое чудовище и ги водеше при други чудовища, за да ги изядат?

— Обходникът спаси Сам и момчето от съществата — каза Бран колебливо. — И ме води при триоката врана.

— Защо тази триока врана не иска да дойде при нас? Защо не можа *тя* да ни срещне при Вала? Враните имат криле. Брат ми отслабва с всеки ден. Докога ще вървим?

Джойен се закашля.

— Докато стигнем.

Скоро стигнаха до езерото и завиха на север, както им бе казал обходникът. Това беше лесното.

Снегът валеше от толкова дни, че Бран бе изгубил броя им, и беше превърнал езерото в огромна бяла пустош. Където ледът бе плосък, а земята неравна, минаването беше лесно, но там, където вятърът бе навял снега в бреговете, беше трудно да се разбере къде свършва езерото и къде започва сушата. Дори дърветата не бяха надежден водач, защото в езерото имаше гористи острови, а по брега — широки участъци, където не растяха дървета.

Лосът вървеше където намереше за добре, без да се съобразява с желанието на Мийра и Джойен на гърба му. Вървеше предимно под дърветата, но където брегът се отдръпваше на запад, хващаше по-прекия път през замръзналото езеро, заораваше в снежните преспи, повисоки от Бран, а ледът пукаше под копитата му. На откритото вятърът бе по-силен, студен северен вятър, който виеше над езерото, врязваше се през пластовете вълна и кожа и всички се разтреперваха. Духнеше ли в лицата им, навяваше в очите им сняг и ги заслепяваше.

Минаха часове в мълчание. Между дърветата започнаха да се промъкват сенки, дългите пръсти на сумрака. Толкова далече на север тъмнината идваше рано. Бран бе започнал да се плаши от това. Всеки ден сякаш ставаше по-къс от предишния, но докато дните бяха само студени, нощите бяха ледени.

Мийра отново ги спря.

— Трябваше вече да сме стигнали до селото. — Гласът ѝ прозвуча приглушено и странно.

— Може ли да сме го подминали? — попита Бран.

— Надявам се, че не. Трябва да намерим подслон, преди да падне нощта.

Права беше. Устните на Джойен бяха посинели, а нейните бузи бяха станали лилави. Лицето на самия Бран бе изтръпнало. Брадата на Ходор бе станала на корав лед. Снегът му беше почти до коленете и Бран го виждаше как се олюлява. Никой не беше толкова силен като Ходор, никой. Щом и неговата огромна сила се изчерпваше...

— Лято може да намери селото — каза Бран и думите му излязоха на мъгла във въздуха. Не дочака да чуе отговора на Мийра, а затвори очи и се остави да изплува от прекършеното си тяло.

Щом се вмъкна под кожата на Лято, мъртвият лес изведнъж оживя. Допреди миг бе само тишина, ала сега чу: вятър в дърветата, дишането на Ходор, дишането на лоса. Познати миризми изпълниха ноздрите му: влажни листа и мъртва трева, умряла катерица в храсталака, киселата воня на човешка пот, тежкият мирис на лоса. *Храна. Месо.* Лосът усети вниманието му. Извърна нащрек глава към вълчището и наведе големите си рога.

„Той не е дивеч — прошепна момчето на звяра, в чиято кожа се бе приютило. — Остави го. Тичай.“

Лято затича. Затича през езерото, лапите му замятаха облачета сняг. Дърветата се извисяваха, рамо до рамо като мъже в бойна линия, всички загърнати в бяло. Тичаше над корени и камъни, през преспи, ледената кора праснеше под тежестта му. Лапите му станаха мокри и студени. Следващият хълм бе обрасъл с борове и острата миризма на игличките им изпълни въздуха. Щом стигна върха, Лято се завъртя в кръг, задуши въздуха, после вдигна глава и нададе вой.

Миризмите бяха там. Човешки миризми.

„Пепел — помисли Бран. — Стара и едва доловима, но пепел.“
Миризма на изгоряло дърво, сажди и въглени. Загаснал огън.

Тръсна снега от муцуната си. Вятърът се усилваше и беше трудно да се проследят миризмите. Вълкът се въртеше и душеше. Наоколо — само гърбици сняг и високи дървета, загърнати в бяло. Вълкът изплезе език, за да вкуси мразовития въздух. Дъхът му излизаше на бяла мъгла, а снежинките се топяха на езика му. Щом затича към миризмата, Ходор веднага загази след него. На лоса му трябваше повече време да реши, тъй че Бран с неохота се върна в тялото си и каза:

— Натам. Последвайте Лято. Надуших го.

Лунният сърп надникна през облаците и видяха селото край езерото. За малко да минат право през него — не изглеждаше с нищо по-различно от другите места покрай брега. Затрупаните от снега кръгли каменни къщи можеше лесно да минат за канари или купчини нападали дървета, като онази, дето Джойен беше сбъркал за постройка предния ден — разровиха я, но намериха само счупени клони и изгнили дънери.

Селото беше празно, изоставено от диваците като всички други села, които бяха подминали. Някои бяха изгорени, сякаш обитателите им бяха искали да са сигурни, че няма да могат да докретат обратно, но това се оказа пощадено от огъня. Под снега намериха десетина колиби и дълга къща с покрив от чимове и дебели стени от грубо одялани дънери.

— Поне ще се скрием от вятъра — каза Бран.

— Хо-дор — каза Ходор.

Мийра и брат ѝ помогнаха на Бран да се измъкне от плетения кош.

— Диваците може да са оставили някаква храна — рече тя.

Напразна надежда. В дългата къща намериха само пепел от огнище, подове от здраво отъпкана пръст и студ, който пронизваше до костите. Но поне имаха покрив над главите и дървени стени, които да ги пазят от вятъра. Наблизо течеше поточе, покрито с тънка ледена кора. Лосът я разчупи с копито, за да пие. Щом Бран, Джойен и Ходор се приютиха, Мийра донесе няколко парчета лед, за да ги изсмучат. Топящата се вода бе толкова студена, че Бран потрепери.

Лято не влезе с тях. Бран усещаше вълчия глад като сянка на своя.

— Иди на лов — каза му, — но лоса остави на мира. — Отчасти съжаляваше, че и той не може да тръгне на лов. Навярно щеше да може, по-късно.

Вечерята им бе шепа жълъди, натрошени и смачкани, толкова горчиви, че Бран се задави, докато се мъчеше да ги задържи в стомаха си. Джойен Тръстиката дори не ги опита. По-малък и по-крехък от сестра си, той отслабваше с всеки ден.

— Джойен, трябва да ядеш — каза Мийра.

— После. Сега искам просто да си почина. — Джойен се усмихна отпаднало. — Няма да умра днес, сестро. Обещавам ти.

— За малко не падна от лоса.

— За малко. Студено ми е и съм гладен, нищо повече.

— Яж тогава.

— Жълъди? Коремът и без това ме боли. Само ще стане още по-зле. Остави ме, сестро. Мечтая си за печено пиле.

— Мечтите няма да те нахранят.

— Само тях имаме.

„Само тях.“ Последната храна, която бяха взели от юг, бе свършила преди десет дни. Оттогава гладът вървеше с тях ден и нощ. Дори Лято не можеше да намери дивеч в тези гори. Преживяваха с кестени, жълъди и сурова риба. Горите бяха пълни със замръзнали потоци и студени черни езера, а Мийра я биваше за рибар с нейното тризъбо копие, както повечето хора с кука и връв. Устните ѝ посиняваха от студ, докато се върне при тях с улова си, гърчещ се на зъбците. Но бяха минали три дни, откакто бе уловила последната риба. Коремът на Бран бе толкова празен, че можеше да са три години.

След като изядоха жълъдите, Мийра седна, облегна се на стената и започна да точи камата си. Ходор клечеше до вратата, поклащаше се напред-назад и мърмореше:

— Ходор, ходор, ходор.

Бран затвори очи. Беше твърде студено, за да си говорят, а не смееха да запалят огън. Студени ръце ги бе предупредил да не го правят. „Тези гори не са толкова пусти, колкото мислите — беше казал. — Не знаете какво може да привлече светлината от тъмното.“ Споменът го накара да потръпне.

Сънят не идваше, не можеше да дойде. Вместо него имаше вятър, пронизващ студ, лунна светлина по сняг — и огън. Беше се върнал в Лято, на много левги оттук, а нощта бе наситена с миризмата на кръв. Мирисът бе силен. „Убита жертва, близо.“ Месото все още щеше да е топло. Лига потече между зъбите му, щом гладът се пробуди в него. „Не е лос. Нито сърна.“

Вълчището тръгна към месото, мършава сива сянка, плъзгаща се от дърво на дърво, през езерца от лунна светлина и над гърбици сняг. Вятърът лъхаше около него и менеше посоката си. Изгуби миризмата, намери я, после пак я изгуби. Докато я търсеше, долови далечен звук и ушите му щръкнаха.

„Вълк“, разбра го веднага. Лято застъпва дебнешком към звука, вече нащрек. Много скоро миризмата на кръв се върна, но вече имаше други миризми. Пикня и сухи кожи, курешки, пера и вълк, вълк, вълк. Глутница. Щеше да се наложи да се бие за месото си.

Те също го подушиха. Когато излезе от тъмното на дърветата и пристъпи в опръсканата с кръв поляна, го гледаха. Женската дъвчеше кожен ботуш, в който все още имаше половин крак, но при появата му го пусна. Водачът на глутницата, стар мъжкар с прошарена с бяло муцуна и сляпо око, тръгна да го пресрещне и заръмжа, оголил зъби. Зад него по-млад мъжкар също показва зъбите си.

Светложълтите очи на вълчището попиха гледката наоколо. Кълбо от черва, намотани през един храст и оплетени в клоните му. Пара, вдигаща се от разпран корем, наситена с миризмите на кръв и месо. Глава, взряна невиждаща в рогатата луна, страни, раздрани и разкъсани до кървав кокал, дупки вместо очи, врат, свършващ на раздрано пънче. Локва замръзнала кръв, лъснала червена и черна.

„Хора.“ Вонята им изпълваше света. Живи щяха да са колкото пръстите на човешка лапа, но вече ги нямаше. „Мъртви. Свършили. Месо.“ Загърнати в наметала и качулки преди, но вълците бяха разкъсали облеклото им на парцали в страстта си да стигнат до плътта. Тези, на които все още бяха останали лица, бяха с гъсти бради, покрити с лед и замръзнали сополи. Падащият сняг бе започнал да погребва останките им, толкова бледи на фона на черното от разкъсаните наметала и бричове. „Черно.“

На много левги оттам момчето се размърда неспокойно.

„Черно. Нощният страж. Те са от Нощния страж.“

За вълчището бе все едно. Бяха месо. Беше гладен.

Очите на трите вълка грееха жълти. Вълчището люшна глава, после оголи зъби и изръмжа. По-младият мъжкар заотстъпва. „Опашка — разбра той. Но едноокият отвърна с ръмжение и тръгна напред. — Глава. И не се бои от мен, макар да съм дважд по-голям.“

Погледите им се кръстосаха.

Варг!

После двамата връхлетяха един срещу друг, вълк и вълчище, и вече нямаше време за мислене. Светът се сви до зъб и нокът, хвърчеше сняг, докато се търкаляха, въртяха и деряха един друг, а другите вълци ръмжаха и щракаха със зъби около тях. Челюстите му се стегнаха над сплъстена козина, хлъзгава от скреж, на крайник, тънък като суха пръчка, но едноокият задращи към корема му и се изтръгна, превъртя се и скочи върху него. Жълти зъби изщракаха на гърлото му, но той отръска от себе си стария сив братовчед като плъх и след това връхлетя и го събори. Търкаляха се, деряха, ритаха, биеха се, докато и двамата бяха раздрани и свежа кръв обагри снега. Но накрая едноокият вълк легна на гръб и оголи корема си. Вълчището му изщрака още два пъти със зъби, подуши задника му и вдигна крак над него.

Няколко изщраквания, предупредително ръмжение и женската и опашката също се покориха. Глутницата бе негова.

Плячката — също. Тръгна от човек на човек, душеше, докато се спря на най-големия, безлико същество, стиснало черно желязо в една ръка. Другата липсваше, откъсната от китката, чуканът бе овързан в кожа. Кръвта течеше гъста и лепкава от раната на гърлото му. Вълкът я загълта с език, облиза безоката развалина на носа и страните му, после зарови муцуната си в шията му, разпори я и изгълта къс сладко месо. Не помнеше да е ял толкова вкусно месо.

Когато свърши с този, се премести на следващия и изяде най-хубавите късове и от него. Гарвани го гледаха от дърветата, присвити, чернооки и безмълвни по клоните, снегът се сипеше. Другите вълци се примириха с останките от пира му. Старият мъжкар яде пръв, после женската, после опашката. Вече бяха негови. Бяха глутница.

„Не — прошепна момчето, — имаме си друга глутница. Лейди е мъртва и може би Сив вятър също, но някъде все още ги има Рошльо, Нимерия и Дух. Помниш ли Дух?“

Падащият сняг и пируващите вълци взеха да заглъхват. В лицето го лъхна топлина, утешителна като майчини целувки. „Огън — помисли той. — Дим.“ Носът му потрепна от миризмата на печено месо. А след това лесът пропадна и той отново, бе в дългата къща, върнал се в сакатото си тяло и зяпнал огъня. Мийра Тръстиката обръщаше къс месо над пламъците, оставяше го да се запече и зацвърчи.

— Тъкмо навреме — каза му. Бран потърка очи с опакото на ръката си и се изтързуи до стената да седне. — За малко да проспиеш вечерята. Обходникът намери свиня.

Зад нея Ходор ръфаше буца горещо овъглено месо и по брадата му капеше кръв и мазнина. Между пръстите му се вдигаха вейки дим.

— Ходор — мърмореше между хапките, — ходор, ходор.

Мечът му лежеше на пръстения под до него. Джойен Тръстиката отхапваше от своето парче на малки хапки, сдъвкваше всяко късче месо десетина пъти, преди да го глътне.

„Обходникът е убил прасе.“ Студени ръце стоеше до вратата, един гарван бе кацнал на рамото му, и двамата бяха вторачени в огъня. Отражения от пламъците мъждукаха в четирите черни очи. „Той не яде — спомни си Бран. — И го е страх от пламъците.“

— Каза „никакъв огън“ — напомни на водача им.

— Стените скриват светлината, а утрото е близо. Скоро ще тръгнем.

— Какво стана с хората? Враговете зад нас?

— Няма да ви безпокоят.

— Кой бяха те, диваци ли?

Мийра обърна месото да опече другата страна. Ходор дъвчеше, гълташе и си мърмореше тихо и щастливо. Само Джойен като че ли усети какво става, когато Студени ръце извърна глава към Бран.

— Бяха врагове.

„Мъже от Нощния страж.“

— Ти си ги убил. Ти и гарваните. Лицата им бяха целите разкъсани и очите им ги нямаше. — Студени ръце не го отрече. — Те бяха твои *братя*. Видях. Вълците бяха разкъсали дрехите им, но все пак го разбрах. Наметалата им бяха черни. Като ръцете ти. — Студени ръце не отвърна. — Кой си ти? *Защо са ти черни ръцете?*

Обходникът загледа дланите си все едно, че изобщо не беше ги забелязвал досега.

— Щом сърцето спре да бие, кръвта на човек изтича до крайниците му и там се сгъстява и съсирва. — Гласът му хриптеше в гърлото, тънък и мършав като него. — Дланите и стъпалата му се подуват и стават черни като пудинг. Останалото от него става бяло като мляко.

Мийра Тръстиката се надигна с тризъбото копие в ръка и парчето димящо месо още в другата.

— Покажи ни лицето си.

Обходникът не се подчини.

— Той е мъртъв. — Бран усети горчив вкус в гърлото си. — Мийра, той е нещо мъртво. Чудовищата не могат да преминат, докато Валът стои и мъжете на Нощния страж стоят верни, така казваше баба Нан. Той дойде да ни срещне при Вала, но не можа да премине. Затова изпрати Сам с онова момиче диваче.

Ръката на Мийра се стегна около дръжката на тризъбото копие.

— Кой те прати? Кой е тази триока врана?

— Приятел. Ясновидец, чародей, както искаш го наречи. Последният зеленозрящ.

Дървената врата на дългата къща се отвори с трясък. Отвън вятърът виеше, студен и черен. Дърветата бяха пълни с грачещи гарвани. Студени ръце не помръдна.

— Чудовище — каза Бран.

Обходникът го погледна все едно, че останалите не съществуваха.

— Твое чудовище, Брандън Старк.

— Твое — повтори гарванът от рамото му. Отвън гарваните в дърветата подеха зова му и нощта заотеква с песента: — *Твое, твое, твое.*

— Джойен, сънува ли това? — попита Мийра брат си. — Кой е той? Какво е? Какво ще правим сега?

— Вървим с обходника — отвърна Джойен. — Стигнахме твърде далече, за да се връщаме, Мийра. Никога няма да успеем да се върнем живи до Вала. Вървим с чудовището на Бран или умираме.

ТИРИОН

Напуснаха Пентос през портата Слънчев изгрев, макар Тирион Ланистър така и да не видя изгрева.

— Ще е все едно, че изобщо не си идвал в Пентос, мой малки приятелю — обеща магистър Илирио, след като дръпна тъмночервените кадифени завески на носилката. — Никой не трябва да види, че напускаш града, както никой не видя идването ти.

— Никой освен моряците, дето ме натикаха в онова буре, прислужника, дето почисти след мен, момичето, дето го прати да ми топли леглото, и онази коварна луничава перачка. А, и твоите стражи. Освен ако не си им отрязал ума с топките им, знаят, че не си сам тук.

Носилката бе окачена между два гигантски товарни коня на тежки кожени ремъци. Четирима евнуси крачеха до конете, по двама от всяка страна, а други се тътреха отзад да пазят кервана с багажа.

— Неопетнените не приказват — увери го Илирио. — А галерата, която те докара, вече е на път към Асшаи. Ще минат две години, докато се върне, ако морето е милостиво. Колкото до прислугата ми, те ме обичат много. Никой не би ме предал.

„Залъгвай се с тази мисъл, мой дебел приятелю. Един ден ще издълбаем тези думи на криптата ти.“

— Трябваше да се качим на галерата — каза джуджето. — Най-бързият път до Волантис е по море.

— По море е рисковано — отвърна Илирио. — Есента е сезон на бури, а пиратите все още си правят свърталища по Каменните стъпала и дръзко нападат честните хора. Никак няма да е добре за малкия ми приятел, ако попадне в такива ръце.

— По Ройн също има пирати.

— Речни пирати. — Търговецът на сирене се прозя и покри уста с опакото на ръката си. — Капитани хлебарки, щъкат за трохи.

— Разправят и за каменни хора.

— Съвсем истински са, горките проклети същества. Но защо да говорим за такива неща? Денят е твърде хубав за подобни приказки.

Скоро ще видим Ройн и там ще се отървеш от Илирио и големия му корем. Дотогава — нека прием и мечтаем. Имаме сладко вино и вкусотиин, на които да се насладим, защо да се занимаваме с поквара и смърт?

Защо наистина? Тирион чу отново дрънването на арбалет и се зачуди. Носилката се поклащаше, успокоително движение, което го караше да се чувства като дете, полюшвано от майка си да заспи. „Не че държа да знам какво беше.“ Копринени възглавнички, натъпкани с гъши пух, смекчаваха друсането под бузите на задника му. Тъмночервените кадифени стени се извиваха отгоре на покрив и правеха вътрешността приятно топла въпреки есенния студ навън.

Зад тях се нижеше керван мулета, понесли сандъци, бурета и бъчви, и кошове с лакомства да не огладнее господарят на сиренето. Тази сутрин похапнаха люти наденички и ги поляха с тъмнокафяво къпиново. Желирани змиорки запълниха следобеда им. Надвечер бяха резенчета шунка, варени яйца и печени чучулиги, пълнени с чесън и лук, със светъл ейл и мирски огнени вина да помогнат на храносмилането им. Носилката обаче бе колкото удобна, толкова и бавна, и джуджето скоро усети, че го обзема нетърпение.

— Колко дни още, докато стигнем реката? — попита той Илирио вечерта. — При тази скорост драконите на кралицата ти ще станат поголеми от трите на Егон, преди да съм успял да им хвърля поглед.

— Де да беше така. Един голям дракон вдъхва повече страх от малък. — Магистърът сви рамене. — Колкото и да ми се ще да можех да кажа „Добре сте дошла във Волантис“ на кралица Денерис, трябва да разчитам на теб и на Гриф за това. Най-добре мога да ѝ послужа в Пентос, като огладя пътя за връщането ѝ. Докато съм с теб обаче... е, един стар дебелак трябва да си има удобствата, нали? Хайде, пийни чаша вино.

— Кажи ми — рече Тирион, след като отпи, — защо трябва един магистър на Пентос да дава и три фурми за това кой носи короната във Вестерос? Къде ви е печалбата в това начинание, милорд?

Дебелият мъж изтри мазнината от устните си.

— Аз съм стар човек, уморен от този свят и коварствата му. Толкова ли е странно, че може да ми се доще да направя нещо добро, преди да са свършили дните ми, да помогна на едно мило младо момиче да си върне рожденото право?

„Още малко и ще ми предложиш вълшебна броня и дворец във Валирия.“

— Ако Денерис е само едно мило младо момиче, Железният трон ще я нареже на мили млади късчета.

— Не бой се, мой малки приятелю. Кръвта на Егон Дракона тече в жилите ѝ.

„Наред с кръвта на Егон Недостойния, Мегор Жестокия и Белор Пияния.“

— Кажу ми повече за нея.

Дебелият мъж се замисли.

— Денерис беше още почти дете, когато дойде при мен, и въпреки това по-прелестна дори от втората ми жена, толкова красива, че бях изкусен да я взема за себе си. Но беше толкова боязливо и наплашено същество, че разбрах: не бива да си доставям удоволствие, като се сноша с нея. Вместо това повиках една грейка за легло и я чуках здраво, докато лудостта премине. Честно казано, не мислех, че Денерис ще оцелее дълго сред господарите на коне.

— Това не ти попречи да я продадеш на хал Дрого...

— Дотраките нито купуват, нито продават. Да кажем по-скоро, че брат ѝ Визерис я даде на Дрого, за да спечели приятелството на хала. Суетен младеж, и алчен при това. Визерис жадуваше за бащиния си трон, но също така жадуваше за Денерис и негодуваше от това, че трябва да я отстъпи. Нощта преди принцесата да се венчае, се опита да се промъкне в леглото ѝ: настояваше, че щом не може да има ръката ѝ, трябва поне да има девствеността ѝ. Ако не бях взел предпазни мерки да поставя стража на вратата ѝ, Визерис можеше да провали години планиране.

— Бил е абсолютен глупак.

— Визерис беше син на Лудия Егон, точно така. Денерис... Денерис е доста различна. — Лапна една печена чучулига и я схруска шумно, с костите и всичко. — Наплашеното дете, което се подслони в имението ми, умря в Дотракското море и се прероди в кръв и огън. Драконовата кралица, която носи името ѝ, е истинска Таргариен. Когато пратих кораби да я върнат у дома, тя зави към Робския залив. За няколко дни завладя Ащадор, принуди Юнкай да коленичи и опустоши Мийрийн. Мантарис ще е следващият, ако продължи по старите

валириански пътища. Ако дойде по море, е... флотата ѝ трябва да натовари храна и вода във Волантис.

— По суша или по море, има много левги между Мийрийн и Волантис — отбеляза Тирион.

— Петстотин и петдесет, както лети драконът — през пустини, планини, блата и обитавани от демони руини. Много и много ще загинат, но тези, които оцелеят, ще са по-силни, докато стигнат Волантис... където ще намерят теб и Гриф да ги чакате, с пресни сили и достатъчно кораби да ги превозят всички през морето до Вестерос.

Тирион се замисли за всичко, което знаеше за Волантис, най-стария и най-горд от деветте Свободни града. Нещо тук не беше наред. Можеше да го надуши, макар и с половин нос.

— Казват, че на всеки свободен човек във Волантис има петима роби. Защо ще искат триарсите да помагат на кралица, която разби търговията с роби? — Вдигна показалец към Илирио. — Впрочем, ти защо би ѝ помагал? Робството може да е забранено от законите на Пентос, но ти също имаш пръст в тази търговия, а може би цяла ръка. И въпреки това заговорничиш в полза на драконовата кралица, а не срещу нея. Защо? Какво се надяваш да спечелиш от кралица Денерис?

— Пак ли се връщаме на това? Ти си един упорит дребосък. — Илирио се засмя и се потупа по корема. — Както искаш. Кралят просяк се закле, че ще стана неговият монетен надзорник и лорд над лордовете при това. Щом си сложеше златната корона, щях да имам своя избор на замъци... дори Скалата на Кастърли, ако пожелаех.

— На баща ми щеше да му хареса да чуе това.

— Лорд баща ти нямаше повод за притеснение. Защо да искам скала? Имението ми е достатъчно голямо за всекиго и по-удобно от вашите ветровити вестероски замъци. Виж, монетен надзорник... — Дебелият мъж си обели яйце. — Обичам монетите. Има ли звук по-сладък от дрънкането на злато по злато?

„Сестрини врясъци.“

— А сигурен ли си, че Денерис ще изпълни обещанията на брат си?

— Или ще ги изпълни, или не. — Илирио отхапа половината яйце. — Казах ти, мой малки приятелю, не всичко, което прави човек, е за печалба. Ако искаш вярвай, но дори дебели стари глупци като мен имат приятели и дългове на обич за изплащане.

„Лъжец — помисли Тирион. — В това начинание има нещо, което струва повече от пари или замъци.“

— Малко хора се срещат напоследък, които да ценят приятелството повече от златото.

— Съвсем вярно — отвърна дебелакът, глух за иронията.

— Как така Паяка ти стана толкова скъп?

— Младостта ни мина заедно. Две зелени момчета в Пентос.

— Варис дойде от Мир.

— Така е. Запознах се с него скоро след като пристигна, на стъпка пред търговците на роби. Денем спеше в каналите, нощем кръстосваше по покривите като котка. Аз бях почти толкова беден, малък престъпник в мръсни коприни, препитавах се с меч. Сигурно си зърнал статуята до езерцето ми? Пито Маланон я извая, когато бях на шестнайсет. Красива е, макар че сега плача, като я видя.

— Възрастта прави всички ни развалини. Аз още скърбя за носа си. Но Варис...

— В Мир беше принц на крадците, докато един крадец съперник го издаде. В Пентос го издаваше говорът му, а когато се разчу, че е евнух, го презираха и биеха. Защо избра аз да го защита, може така и да не науча, но се споразумяхме. Варис шпионираше дребните крадци и им взимаше плячката. Аз предлагам помощ на жертвите им, като обещавах да им възстановя ценностите срещу заплащане. Скоро всеки понесъл загуба идваше при мен, докато градските разбойници и джебчийи търсеха Варис... половината за да му срежат гърлото, другата половина — да му продадат каквото са откраднали. Забогатяхме и двамата, а още повече забогатяхме, когато Варис обучи мишките си.

— В Кралски чертог гледаше птичета.

— Мишки ги наричахме тогава. По-старите крадци бяха глупаци, които не мислеха по-далече от това да обърнат нощната плячка на вино. Варис предпочиташе момчета сираци и малки момичета. Избираше най-дребните, бързите и тихите и ги учеше да се катерят по стени и да се пъхат в комини. Учеше ги и да четат. Златото и скъпоценните камъни оставяхме за обикновените крадци. Нашите „мишки“ крадяха писма, счетоводни тефтери, чертежи... след това ги четяха и ги връщаха на местата им. „Тайните са по-ценни от сребро или сапфири“, твърдеше Варис. Точно така. Станах толкова почитан, че един братовчед на принца на Пентос ми позволи да се оженя за

девствената му дъщеря, а мълвата за дарбите на един определен евнух прехвърли Тясното море и стигна до ушите на един определен крал. Много *неспокоен* крал, който не се доверяваше изцяло на сина си, нито на жена си, нито на Ръката си, негов приятел от младини, който бе станал нагъл и свръхгорделив. Вярвам, че знаеш останалото от тази история, не е ли тъй?

— Повечето — призна Тирион. — Разбирам, че в крайна сметка си доста повече от търговец на сирене.

Илирио кривна глава.

— Много мило, че го казваш, мой малки приятелю. А аз от своя страна разбирам, че си точно толкова схватлив, колкото твърдеше лорд Варис. — Усмихна се, като показва всичките си криви жълти зъби, и викна за нова делва от мирското огнено вино.

Когато магистърът се унесе в дрямка с делвата вино до лакътя, Тирион се промъкна по възглавничките да я измъкне от месестия ѝ затвор и си наля чаша. Изпи я, прозя се и си наля пак. „Ако изпия достатъчно огнено вино, може би ще сънувам дракони.“

Докато все още бе само самотно дете в дълбините на Скалата на Кастърли, често сънуваше дракони, представяше си, че е някой изгубен малък принц Таргариен или валириански господар на дракони, зареян високо над поля и планини. Веднъж, когато чичовците му го попитаха какъв подарък иска за рождения си ден, ги помоли за дракон.

— Няма нужда да е голям. Може да е мъничък, като мен.

Чичо му Герион реши, че това е най-смешното, което е чувал, но чичо му Тигет рече:

— Последният дракон е умрял преди цял век, момче.

Беше му се сторило толкова чудовищно нечестно, че онази нощ плака чак докато не заспа.

И все пак, ако можеше да се вярва на господаря на сиренето, дъщерята на Лудия крал бе излюпила три живи дракона. „Два повече, отколкото биха му трябвали дори на един Таргариен.“ Тирион почти съжаляваше, че е убил баща си. Щеше да е забавно да види лицето на лорд Тивин, когато научеше, че кралица Таргариен е тръгнала към Вестерос с три дракона, подкрепена от коварен евнух и търговец на сирене, огромен колкото половината Стена на Кастърли.

Толкова се беше натъпкал, че се наложи да разкопчае колана си и да развърже горните каишки на бричовете. В момчешките дрехи, в

които го бе облякъл домакинът му, се чувстваше като четири кила наденица в ципа за две кила. „Ако ядем така всеки ден, ще съм колкото Илирио, преди да срещна тази драконова кралица.“

Навън бе паднала нощ. Вътре беше съвсем тъмно. Тирион се заслуша в хърканията на Илирио, в скърцането на кожените ремъци и в бавното тупкане на подкованите копита на впряга по твърдия валириански път, но сърцето му се вслушваше за изтупването на кожени криле.

Когато се събуди, зората бе дошла. Конете пристъпваха бавно, носилката скърцаше и се полюшваше между тях. Тирион дръпна завеската на половин пръст, за да надникне навън, но нямаше много за гледане, освен жълто-червени полета, светлокафяви брястове и самия път, широко каменно платно, което вървеше право като копие чак до хоризонта. Беше чел за валириански пътища, но този бе първият, който виждаше. Свободните владения се простираха чак до Драконов камък, но не и до континента на самия Вестерос. „Странно. Драконов камък е само една скала. Богатството е по̀ на запад, но те са имали дракони. Със сигурност са знаели, че е там.“

Твърде много беше пил. Главата му щеше да се пръсне и дори лекото полюшване на носилката стигаше храната в търбуха му да се вдигне до гърлото. Макар да не се оплака, страданието му явно бе очевидно.

— Хайде, пий с мен — подкани го дебелакът. — Люспа от дракона, който те изгори, както казват. — Наля им от една делва къпиново вино, толкова сладко, че привличаше повече мухи и от мед. Тирион ги пропъди с ръка и отпи дълбоко. Вкусът се оказа толкова пресищащ, че едва успя да го задържи. Втората чаша мина по-леко обаче. Все пак нямаше никакъв апетит и когато Илирио му предложи купа къпини в сметана, махна с ръка за отказ.

— Сънувах кралицата — каза Тирион. — Бях на колене пред нея и ѝ дадох клетва за вярност, но тя ме сбърка с брат ми Джайм и ме даде за храна на драконите си.

— Да се надяваме, че този сън не е пророчески. Ти си умно дяволче, точно както каза Варис, а на Денерис ще ѝ трябват умни хора. Сир Баристан е доблестен и верен рицар, но никой не го е наричал умен, доколкото знам.

— Рицарите знаят само един начин да решат проблем. Навеждат пиката и нападат. Едно джудже гледа другояче на света. Но какво да кажем за теб? Ти също си умен човек.

— Ласкаеш ме. — Илирио махна небрежно с ръка. — Уви, не съм за дълго пътуване, тъй че ще те пратя на Денерис вместо мен. Направи голяма услуга на нейно величество, когато уби баща си, и се надявам, че ще й направиш много повече. Денерис не е глупачка като брат си. Добре ще се възползва от теб.

„Като подпалка?“ — помисли Тирион и се усмихна вежливо.

Този ден смениха впряговете само три пъти, макар че май спираха поне два пъти за по час, за да може Илирио да слезе от носилката и да се изпикае. „Нашият господар на сиренето е голям колкото слон, но има мехур колкото фъстък“, помисли джуджето. Тирион използва едно от спиранията, за да огледа пътя по-добре. Знаеше какво ще открие: не отъпкана земя, нито тухли, нито плочи, а ивица споен камък, издигнат на половин стъпка над земята, за да може дъждът и стопеният сняг да се оттичат от банкетите. За разлика от калните друмища, които минаваха за „пътища“ в Седемте кралства, валирианските пътища бяха достатъчно широки, за да минат три фургона наведнъж, и нито времето, нито движението ги разваляха. Все така си стояха непокътнати вече четири столетия, откакто самата Валирия бе срещнала съдбата си. Огледа за бразди и пукнатини, но намери само купчина топли фъшкии.

Това го накара да се замисли за лорд баща си. „Долу в някой ад ли си, тате? Хубав студен пъкъл, където можеш да погледнеш нагоре и да видиш как помагам на дъщерята на Лудия Ерис да си върне Железния трон?“

Щом подновиха пътуването си, Илирио извади торба печени кестени и отново заговори за Драконовата кралица.

— Последните вести, които имаме за кралица Таргариен, са стари и баяти, опасявам се. Но трябва да допуснем, че вече е напуснала Мийрийн. Най-сетне си има своя войска, разкапана орда наемници, конни господари дотраки и пехота Неопетнени, и несъмнено ще ги поведе на запад да си върне бащиния трон. — Магистър Илирио отвъртя капака на гърне с охлюви с чесън, подуши ги и се усмихна. — Във Волантис ще имаме свежи новини за Денерис, да се надяваме — рече, след като изсмука един от черупката му. —

Драконите и младите момичета са капризни и може би ще ти се наложи да пригодиш плановете си. Гриф ще знае какво да правите. Искаш ли охлюв? Чесънът е от собствените ми градини.

„Бих могъл да яхна охлюв и да се движа по-бързо от тая твоя носилка.“ Тирион махна, че не иска, и каза:

— Голямо доверие имаш на този Гриф. Друг приятел от детството ли?

— Не. Наемник би могъл да го наречеш, но родом от Вестерос. Денерис има нужда от мъже достойни за каузата ѝ. — Илирио вдигна ръка. — Знам! „Наемниците поставят златото пред честта“, това си мислиш. „Този Гриф ще ме продаде на сестра ми.“ Не е така. Вярвам на Гриф като на свой брат.

„Нова смъртоносна грешка.“

— Тогава и аз ще го направя.

— Златната дружина се движи към Волантис, докато си говорим с теб, да изчака там идването на кралицата ни от Изтока.

„Под златото — горчивата стомана.“

— Бях чул, че Златната дружина е на договор с друг от свободните градове.

— Мир. — Илирио се подсмихна. — Договорите може да се прекъсват.

— В сиренето имало повече пари, отколкото предполагах — подхвърли Тирион. — Как го постигна?

Магистърът размърда тлъстите си пръсти.

— Някои договори са написани с мастило, други с кръв. Повече не казвам.

Джуджето се замисли над това. За Златната дружина се носеше слава, че е най-добрата от свободните чети, основана преди столетие от Горчивата стомана, копеле на Егон Недостойния. Когато друг от така наречените Велики копелета на Егон се бе опитал да заграби Железния трон от законния си брат, Горчивата стомана се присъединил към бунта. Демън Блекфир обаче бе погинал на полето Червена трева, а с него — и бунтът му. Верните на Черния дракон обаче, които отказали да коленичат, избягали през Тясното море, а сред тях — помладите синове на Демън, Горчивата стомана и стотици обезземлени лордове и рицари, които скоро се оказали принудени да продават мечовете си, за да има какво да ядат. Някои се стекли в Дрипавия

пряпорец, други във Вторите синове или Мъжете на девата. Горчивата стомана видял как силата на дома Блекфир се разпилява на четирите вятъра, тъй че основал Златната дружина, за да обедини изгнаниците.

От него ден, та досега мъжете на Златната дружина бяха живели и умирали в Спорните земи, биейки се за Мир, за Лис или Тирош в техните безсмислени малки войни и сънувайки изгубената земя на бащите си. Бяха изгнаници и синове на изгнаници, лишени и неопростени... и все пак страховити бойци.

— Възхищавам се на силата ти на убеждение — каза Тирион на Илирио. — Как все пак убеди Златната дружина да приемат каузата на нашата мила кралица, след като толкова от историята им е минало в боеве *срещу* Таргариените?

Илирио отпъди възражението като досадна муха.

— Черен или червен, драконът си е дракон. Когато Мелис Чудовищния умря на Каменните стъпала, това бе краят на рода Блекфир. — Търговецът на сирене се усмихна зад раздвоената си брада. — А Денерис ще даде на изгнаниците това, което Горчивата стомана и Блекфирите така и не можаха. Ще ги върне у дома.

С огън и меч. Завръщане, каквото и Тирион желаше.

— Десет хиляди меча е царствен дар, признавам ти го. Нейно величество би трябвало да е изключително удовлетворена.

Магистърът кимна скромно и гушите под брадичката му се разтресоха.

— Никога не бих дръзнал да предполагам какво би могло да удовлетвори нейно величество.

„Колко благоразумно.“ Тирион знаеше предостатъчно за благодарността на кралете. Защо кралиците трябваше да са по-различни?

Скоро магистърът заспа дълбоко и остави Тирион да размишлява сам. Той се запита какво би си помислил Баристан Селми за едно влизане в бой със Златната дружина. През войната на Кралете на деветте петака Селми бе изсякъл кървава пътека през редовете им, за да убие последния от претендентите на Блекфир. „Един бунт води до странни приятелства. А нищо по-странно няма от този дебелак и мен.“

Търговецът на сирене се събуди, когато спряха да сменят конете, и поръча нова кошница с лакомства.

— Докъде стигнахме? — попита го джуджето, докато се тъпчеха със студен петел с плънка от моркови, стафиди и късчета лимон и портокал.

— Това е Андалос, приятелю. Земята, откъдето са дошли вашите андали. Взели са я от косматите хора, които са били тук преди тях, братовчеди на косматите хора на Айб. Сърцевината на древното кралство на Хюгор лежи на север от нас, но ние минаваме през южните му покрайнини. В Пентос ги наричат Низините. Още по на изток са Кадифените хълмове, накъдето сме се запътили.

Андалос. Вярата учеше, че самите Седмина някога са вървели по хълмовете на Андалос в човешки облик.

— „Отецът протегна ръка в небесата и смъкна седем звезди — цитира по памет Тирион, — и една по една ги постави на челото на Хюгор от Хълма да направи сияйна корона.“

Магистър Илирио го изгледа с любопитство.

— Не предполагах, че малкият ми приятел е толкова набожен.

Джуджето сви рамене.

— Остатък от детството ми. Знаех, че от мен няма да стане рицар, тъй че реших да стана Висш септон. Все пак кристалната корона вдига ръста ти с цяла стъпка. Проучвах свещените книги и се молах, коленете ми бяха вечно ожулени, но домогването ми приключи трагично. Стигнах една определена възраст и взех, че се влюбих.

— Девица? Знам как става това. — Илирио пхна дясната си ръка в левия си ръкав и извади сребърен медальон с капаче. Вътре имаше изрисувано лице на жена с големи сини очи и златиста коса, прошарена със сребро. — Серра. Намерих я в една „къща с възглавници“ в Лис и я взех у дома уж да ми топли леглото, но накрая се ожених за нея. Аз, чиято първа жена беше братовчедка на принца на Пентос. Оттогава портите на двореца се затвориха за мен. Но ми беше все едно. Цената беше твърде малка, за Серра имам предвид.

— Как умря тя? — Тирион знаеше, че е мъртва. Никой мъж не говори с такава обич за жена, която го е изоставила.

— Браавоска търговска галера спря в Пентос на връщане от Нефритеното море. Казваше се „Съкровище“. Караше карамфил и шафран, гагат и нефрит, ален брокат, зелена коприна... и сивата смърт. Избихме гребците й, когато слязоха на брега, и изгорихме закотвения кораб, но плъховете се промъкнаха по греблата и изпълзяха на кея.

Чумата взе две хиляди души, докато се изчерпа. — Магистър Илирио затвори медальона. — Пазя ръцете й в спалнята си. Ръцете й, които бяха толкова нежни...

Тирион си помисли за Тиша. Загледа се навън към полетата, където някога бяха вървели боговете.

— Що за богове правят плъхове, чуми и джуджета? — Спомни си друг пасаж от „Седемлъчата звезда“: — „Девата му доведе момиче, гъвкаво като върба и с очи като дълбоки сини езера, и заяви Хюгор, че я иска за своя невяста. И тъй, Майката я направи плодовита, а Старицата предрече, че ще роди на краля четирийсет и четирима могъщи сина. Войнът вля сила в мишците им, а Ковача изкова за всеки от тях броня от железни плочи.“

— Вашият Ковач трябва да е бил ройнски — подхвърли Илирио саркастично. — Андалите са научили изкуството за обработка на желязо от ройнарите, обитавали бреговете на реката. Това е известно.

— Не и на нашите септони. — Тирион махна към полетата. — Кой обитава тези ваши Низини?

— Орачи и копачи, привързани към земята. Има градини, стопанства, мини... Аз самият притежавам доста, макар че рядко ги посещавам. Защо да хабя време тук навън, при неизброимите удоволствия подръка в Пентос?

— Неизброими удоволствия. — „И огромни дебели стени.“ Тирион разклати виното в чашата си. — Не видяхме никакви градове след Пентос.

— Те са руини. — Илирио махна с една кълка към завеските. — Конните господари минават оттук всеки път, когато на някой хал му хрумне да позяпа морето. Дотраките не си падат по градове, би трябвало да знаете това дори във Вестерос.

— Нападнете един от тези халазари, унищожете го и може би дотраките няма да напират толкова да прехвърлят Ройн.

— По-евтино е да подкупиш враговете с храна и дарове.

„Само да се бях сетил да донеса хубаво сирене на битката при Черна вода, може би все още щях да си имам целия нос.“ Лорд Тивин винаги бе изпитвал презрение към Свободните градове. „Бият се с монети вместо с мечове — казваше често. — Златото си има приложения, но войните се печелят с желязо.“

— Дадеш ли злато на врага, той просто ще се върне за още, казваше баща ми.

— Това същият баща ли е, когото уби? — Илирио хвърли кокала от кълката през завеските. — Наемниците няма да устоят срещу дотраките. Доказа се при Кохор.

— Дори твоят храбър Гриф ли? — заяде се Тирион.

— Гриф е друго нещо. Има син, когото обича безумно. Гриф Младия, така се нарича момчето. Никога не е имало по-благороден момък.

Виното, храната, слънцето, полюшването на носилката, бръмченето на мухите — всичко това го приспиваше. Тъй че спеше, будеше се и пиеше. Илирио не му отстъпваше с чашите. А когато небето се обагри в тъмен пурпур, дебелият мъж захърка.

През нощта Тирион сънува битка, от която хълмовете на Вестерос бяха станали червени като кръв. Беше в разгара ѝ, сееше смърт с брадва голяма колкото него и се биеше редом с Баристан Храбрия и Горчивата стомана, а в небето над тях кръжаха дракони. В съня имаше две глави, и двете без нос. Баща му водеше врага, така че отново го уби. После уби брат си Джайм, сече лицето му, докато не стана на червена каша, и се смееше при всеки удар. Чак когато боят свърши осъзна, че едната му глава плаче.

Когато се събуди, краката му се бяха вкочанили като желязо. Илирио ядеше маслини.

— Къде сме? — попита Тирион.

— Все още не сме напуснали Низините, мой нетърпеливи приятелю. Скоро пътят ни ще навлезе в Кадифените хълмове. Там започваме изкачването си към Гоян Дроух, на Малък Ройн.

Гоян Дроух беше някогашен ройнски град. Драконите на Валирия го бяха превърнали в тлеещи развалини. „Пътувам както през левги, така и през години — помисли Тирион. — Назад през историята до времето, когато дракони са властвали на земята.“

Тирион спеше, будеше се и спеше отново, и сякаш престана да има значение дали е ден, или нощ. Кадифените хълмове го разочароваха.

— Половината курви в Ланиспорт имат по-големи цици от тези хълмове — каза той на Илирио. — Трябвало е ги наречете Кадифените

цици. — Видяха кръг изправени камъни, за които Илирио твърдеше, че са вдигнати от великани, а по-късно — едно дълбоко езеро.

— Тук имаше свърталище на крадци, нападаха всеки, който мине по пътя — каза Илирио. — Разправят, че още живеели под водата и че ако някой влезел да лови риба в езерото, го дърпали надолу и го изяждали.

Следващата вечер стигнаха до огромен валириански сфинкс, присвит край пътя. Имаше драконово тяло и женско лице.

— Драконова кралица — каза Тирион. — Добра поличба.

— Кралят ѝ липсва. — Илирио посочи гладкия каменен плинт, на който бе стоял някога вторият сфинкс, сега обрасъл с мъх и разцъфтели лози. — Конните господари го качиха на дървени колела и го закараха във Вес Дотрак.

„Това също е поличба — помисли Тирион. — Макар и не толкова обнадеждаваща.“

Късно вечерта, по-пиян от обичайното, се разпя:

*— И яхнал кон пое по улиците на града,
от своя хълм висок,
по криви улички и стъпала, да търси
въздишка на една жена.
Че беше му съкровище безценно,
тя беше негов срам и благослов.
Че колко струват замък и една верига
пред женската целувка и любов.*

Бяха всичките думи, които знаеше, освен припева. „Че златните ръце са винаги студени, но, ах, как топят женските ръце.“ Ръцете на Шае го бяха удряли, докато златните ръце се впиваха в гърлото ѝ. Не помнеше дали бяха топли. Докато силата я напускаше, ударите ѝ ставаха като мушици, пърхащи по лицето му. Всеки път щом усучеше веригата още веднъж, златните ръце стискаха по-силно. „Че колко струват замък и една верига пред женската целувка и любов.“ Беше ли я целунал за последен път, след като умря? Не можеше да си спомни... макар все още да помнеше първия път, когато я целуна, в палатката си край Зелена вилка. Колко сладък бе вкусът на устата ѝ.

Помнеше и първия път с Тиша. „Тя не знаеше повече от мен. Непрекъснато си чукахме носовете, но когато докоснах езика ѝ с моя, тя потръпна.“ Затвори очи, за да върне в ума си лицето ѝ, но вместо него видя баща си, клекнал в нужника, с нощния халат надигнат около кръста. „Накъдето заминават курвите“, каза лорд Тивин, а арбалетът *дрънна*.

Джуджето се превъртя и притисна половин нос в копринените възглавнички. Сънят се разтвори отдолу като кладенец и той се хвърли в него с охота, и се остави мракът да го глътне.

ЧОВЕКЪТ НА ТЪРГОВЕЦА

„Приключение“ смърдеше.

Корабчето се гордееше с шейсетте си гребла, единичното платно и дългия тънък корпус, който обещаваеше бързина. „Малко е, но би могло да свърши работа“, помисли Куентин, щом го видя, но това беше преди да се качи на борда и да го лъхне миризмата. „Прасета“, беше първата му мисъл, но щом подуши отново, размисли. Прасетата имаха по-чиста миризма. Тази воня беше на пикня, на гниещо месо и нощно сране, беше смрадта на трупна плът, гнойни мехури и забрали рани, толкова силна, че надмогваше соления въздух и миризмата на риба в пристанището.

— Ще повърна — каза той на Герис Пийвода. Чакаха да се появи корабовладелецът, плувнали в пот в горещината и отвратени от вонята.

— Ако капитанът смърди като кораба си, може да сбърка повръщането ти с парфюм — отвърна Герис.

Куентин тъкмо се канеше да предложи да пробват друг кораб, когато собственикът най-сетне се появи с двама гадни на вид моряци. Герис го поздрави с усмивка. Макар да не говореше езика на Волантис толкова добре като Куентин, хитрината им налагаше той да говори от името на двамата. В Дъсченото градче Куентин бе играл ролята на продавача на вино, но маскарадът го бе затруднил, тъй че когато смениха корабите в Лис, смениха и ролите си. На борда на „Чучулига“ Клетъс Ирънууд стана търговецът, Куентин — слугата. Във Волантис, след като Клетъс го убиха, Герис бе приел ролята на господаря.

Висок и красив, със синьо-зелени очи, изсветляла от слънцето пясъчноруса коса и стройно и изящно тяло, Герис Пийвода излъчваше някакво високомерие, самоувереност, граничеща с наглост. Никога не изглеждаше притеснен и дори когато не знаеше езика, намираше начин да го разберат. Куентин изглеждаше невзрачен в сравнение с него: късокрак и набит, със здрави мишци, с кафява като прясно обърната пръст коса. Челото му беше прекалено високо, челюстите му прекалено квадратни, носът — прекалено широк. „Добро и честно

лице — беше казало веднъж едно момиче, — но трябва да се усмихваш повече.“

Усмивките така и не се удаваха на Куентин Мартел. Не повече, отколкото на лорд баща му.

— Колко бърз е „Приключение“? — каза Герис в колебливо подобие на висок валириански.

Господарят на „Приключение“ разпозна акцента и отвърна на Общата реч на Вестерос.

— Няма по-бърз, ваше превъзходителство. „Приключение“ може да надбяга самия вятър. Кажете ми къде желаете да отплавате и бързо ще ви превозя там.

— Търся превоз до Мийрийн за себе си и двама слуги.

Това разколеба капитана.

— Мийрийн ми е добре познат. Бих могъл да ви откарам, м-да... но защо? Никакви роби не може да се намерят в Мийрийн, никаква печалба няма там. Сребърната кралица сложи край на това. Тя дори затвори бойните ями, тъй че горкият моряк не може дори да се позабавлява, докато чака да напълнят трюмовете му. Кажи ми, вестероски приятелю, какво толкова има в Мийрийн, че искаш да идеш там?

„Най-красивата жена на света — помисли Куентин. — Бъдещата ми невеста, ако боговете са добри.“ Понякога нощем лежеше буден, представяше си лицето и тялото ѝ и се питаше защо такава жена изобщо би поискала да се омъжи точно за него от всички принцове на света. „Аз съм от Дорн — казваше си. — Тя ще иска Дорн.“

Герис отвърна с приказката, която бяха съчинили.

— Виното е фамилната ни търговия. Баща ми притежава големи лозя в Дорн и иска да намеря нови пазари. Надеждата е, че в Мийрийн ще приемат с охота това, което продавам.

— Вино? *Дорнско* вино? — Капитанът не беше убеден. — Робските градове са във война. Възможно ли е да не знаете това?

— Боят е между Юнкай и Ацапор, както чухме. Мийрийн не е въввлечен.

— Засега. Но скоро. Един посланик на Жълтия град е във Волантис точно сега, събира наемници. Дългите пики вече са взели кораб за Юнкай, а Брулените от вятъра и Дружината на котката ще ги

последват, след като попълнят редиците си. Златната дружина също върви на изток. Всичко това се знае.

— Щом казвате. Аз се занимавам с вино, не с войни. Гхискарското вино не струва, всички са съгласни с това. Мийрийнците ще платят добра цена за чудесните ми дорнски сортове.

— На мъртвите им е все едно какво вино пият. — Собственикът на „Приключение“ поглади брадата си. — Не съм първият капитан, към когото се обръщате, мисля. Нито десетият.

— Не сте — призна Герис.

— А кой? Стотният?

„Почти“, помисли Куентин. Волантинците обичаха да се хвалят, че стоте острова на Браавос може да се пуснат в дълбокия им залив и да потънат. Куентин никога не беше виждал Браавос, но можеше да го повярва. Богат, презрял и загнил, Волантис покриваше устието на Ройн като топла влажна целувка, проснат по хълмове и блата от двете страни на реката. Кораби имаше навсякъде, плъпнали по реката или поели навън в морето, струпани по докове и кейове, докато товарят или разтоварват. Бойни кораби и китоловци, търговски галери, въоръжени гемии и скифове, дълги кораби, ладии, кораби от Толос, от Юнкай и от Базилиските. Толкова много, че Куентин, когато за първи път видя пристанището от борда на „Чучулига“, каза на приятелите си, че ще се задържат тук само за три дни.

Но ето, че бяха минали двацет дни, а си стояха тук, без да са намерили кораб. Капитаните на „Мелънтайн“, „Дъщерята на триарха“ и „Целувката на русалката“ им бяха отказали веднага. Един помощник-капитан на „Дръзкият пътешественик“ им се беше изсмял. Господарят на „Делфин“ ги наруга, че му губят времето, а собственикът на „Седемте сина“ ги обвини, че са пирати. И всичко това още първия ден.

Само капитанът на „Фавън“ им бе обяснил причините за отказа си.

— Вярно е, че плавам на изток — каза им над чаша разрежено вино. — На юг покрай Валирия и оттам към изгрев-слънце. Ще вземем вода и провизии в Нови Гхиз, после гребем към Карт и Нефритените острови. Всяко пътуване си има рискове, дългите още повече. Защо да търся още опасности, като обърна към Робския залив? „Фавън“ ми е

препитанието. Няма да рискувам да откарам трима луди дорнци наред война.

Куентин бе започнал да мисли, че може би щяха да се оправят по-добре, ако си бяха купили собствен кораб от Дъсченото градче. Щяха да привлекат нежелано внимание обаче. Паяка имаше осведомители навсякъде, дори в залите на Слънчево копие.

— Дорн ще пусне кръв, ако целта ви бъде разкрита — беше го предупредил баща му, докато гледаха как децата лудуват в езерцата и фонтаните на Водните градини. — Това, което правим, е измяна. Не допускай грешка. Доверявай се само на спътниците си и направи всичко възможно да не привлечете внимание.

Тъй че Герис Пийвода дари капитана на „Приключение“ с най-обезоръжаващата си усмивка.

— Честно казано, не броих всички страхливци, които ни отказаха, но в Търговския дом чух да казват, че сте от по-храбрия сорт, от мъжете, които биха рискували всичко за достатъчно злато.

„Контрабандист“, помисли си Куентин. Точно така наричаха другите търговци господаря на „Приключение“ в Търговския дом.

— Той е контрабандист и търговец на роби, наполовина контрабандист и наполовина сводник, но може да се окаже най-добрата ви надежда — беше им казал ханджията.

Капитанът потърка пръсти.

— А колко злато ще е достатъчно според вас за такова пътуване?

— Три пъти обичайната ви такса за превоз до Робския залив.

— За всеки от вас? — Капитанът се озъби в нещо, което сигурно трябваше да мине за усмивка и от което злобното му лице придоби още по-злобно изражение. — Кога искате да тръгнем?

— Утре сутринта ще е идеално.

— Готово. Елате час преди разсъмване, с приятелите ви и с виното. Най-добре ще е да потеглим, докато Волантис спи, та никой да не задава неудобни въпроси накъде пътуваме.

— Както кажете. Значи час преди разсъмване.

Усмивката на капитана се разшири.

— Радвам се, че мога да ви помогна. Чака ни щастливо пътуване, нали?

— Убеден съм — отвърна Герис. После капитанът поръча ейл и двамата вдигнаха тост за договорката.

— Сладък човек — каза Герис, докато двамата с Куентин се връщаха по кея, в края на който ги чакаше наетият *хатай*. Въздухът беше горещ и душен, а слънцето беше толкова ярко, че бяха присвили очи.

— Сладък град — съгласи се Куентин. „Толкова сладък, че да те заболят зъбите.“ В околностите гледаха захарно цвекло в изобилие и го поднасяха почти на всяко ядене. Волантинците правеха и студена супа от него, гъста и сладка като мед. Вината им също бяха сладки. — Боя се, че щастливото ни пътуване ще е кратко обаче. Този сладък човек не мисли да ни закара до Мийрийн. Прекалено бързо прие предложението. Ще вземе три пъти повече от обичайното, несъмнено, а щом се качим на борда и се отдалечим от сушата, ще ни пререже гърлата и ще вземе и останалото ни злато.

— Или ще ни окове на греблата като онези нещастници, които подушихме. Мисля, че трябва да намерим по-добър клас контрабандист.

Коларят ги чакаше до своя хатай. Във Вестерос биха го нарекли волска кола, въпреки че беше доста по-пищен от всяка кола, която беше виждал Куентин, и не го теглеше вол. Теглеше го слон джудже — слоница всъщност — с кожа с цвят на мръсен сняг. Улиците на Стар Волантис бяха пълни с такива.

Куентин би предпочел да походят, но бяха на няколко мили от хана. Освен това ханджията в Търговския дом го беше предупредил, че ходенето пеш ще ги принизи в очите както на чуждите капитани, така и на местните волантинци. Хората от сой пътуваха с паланкини или се возеха на хатай... ханджията, между другото, имал един братовчед, собственик на няколко такива возила, и с удоволствие щял да им послужи.

Коларят им беше един от робите на братовчедата, дребен мъж с колело, татуирано на едната буза, гол, само с препаска около бедрата, плюс сандали. Кожата му бе с цвета на тиково дърво, а очите му лъщяха като парчета кремък. Помогна им да се настанят на пейката с възглавнички и се качи на гърба на слоницата.

— Търговският дом — каза му Куентин. — Но мини покрай кейовете.

Освен крайречната улица с лекия й ветреца улиците и уличките на Волантис бяха толкова горещи, че можеха да удавят човек в

собствената му пот, поне отсам реката.

Коларят извика нещо на слоницата и тя тръгна и заразмахва хобота си насам-натам. Колата се затъркаля след нея. Коларят подвикваше на моряци и роби да разчистят пътя. Беше много лесно да ги различи човек. Всички роби бяха татуирани: маска от сини пера, мълния, минаваща от челюстта до челото, монета на бузата, леопардови петна, череп, стомна. Майстер Кедри казваше, че имало по петима роби на всеки свободен човек във Волантис, макар да не доживя достатъчно, за да потвърди преценката си. Загина заранта, когато корсарите се изсипаха на борда на „Чучулига“.

Същия ден Куентин загуби други двама приятели: Вилам Кладенците, с неговите лунички и кривия нос, безстрашен с пиката, и Клетъс Ирънууд, чаровен въпреки ленивото си око, вечно похотлив и винаги засмян. Клетъс беше най-скъпият приятел на Куентин през половината му живот и брат във всяко отношение, освен по кръв.

— Целуни невястата си от мен — прошепна му Клетъс, преди да умре.

Корсарите бяха нападнали точно преди разсъмване, докато „Чучулига“ стоеше на котва край брега на Спорните земи. Екипажът ги отблъсна с бой, с цената на дванайсет живота. След това моряците смъкнаха ботушите, коланите и оръжията на мъртвите корсари, опразниха им кесиите и свалиха скъпоценните камъни от ушите и пръстите им. Един беше толкова дебел, че корабният готвач трябваше да отсече пръстите му със сатър, за да му вземе пръстените. Трина души едва успяха да го изтъркалят по палубата и да го хвърлят в морето. Другите го последваха, без никакви молитви или церемонии.

Със своите мъртви се отнесоха по-грижливо. Зашиха телата им в платно и ги спуснаха с баласт от камъни, за да потънат по-бързо. Капитанът на „Чучулига“ каза молитва за душите им, а после се обърна към дорнските си пътници — бяха останали трима от шестимата, качили се на борда в Дъсченото градче. Дори Големия мъж беше излязъл, пребледнял и болнав, едва се държеше на краката си, изтътри се горе от дълбините на корабния трюм, за да отдаде последна почит.

— Някой от вас трябва да каже няколко думи за мъртвите ви, преди да ги предадем на морето — рече капитанът. Герис се бе подчинил и лъга с всяка дума, понеже не смееше да каже истината кои са и за какво са дошли.

„Не трябваше да свършат така.“

— Това ще е история, която ще разправяме на внуците си — беше заявил Клетъс в деня, когато тръгнаха. А Вил отвърна:

— Приказка, която ще разправяме на кръчмарските курвета, имаш предвид. С надеждата да си вдигнат полите.

Клетъс го плесна по гърба.

— За внуци ти трябва деца. За деца трябва да ти вдигнат някоя пола.

По-късно, в Дъсченото градче, дорниците бяха вдигали тостове за бъдещата невеста на Куентин, правеха си мръсни шеги за предстоящата брачна нощ и приказваха за нещата, които щяха да видят, за подвизите, които щяха да извършат, за славата, която щяха да спечелят. „Спечелиха само чувал от корабно платно с по един камък вътре.“

Колкото и да скърбеше за Вил и Клетъс, Куентин най-остро усещаше загубата на майстера. Кедри владееше съвършено езиците на всичките Свободни градове, дори нечистия гхискарски, който говореха хората по бреговете на Робския залив.

— Майстер Кедри ще ви придружи — каза баща му в нощта, когато се разделиха. — Слушай съветите му. Посветил е половината си живот на проучването на деветте Свободни града.

Куентин се питаше дали нямаше да им е много по-лесно, ако той беше още с тях да ги напътства.

— Майка си съм готов да продам за малко ветреца — каза Герис, докато колата се провираше през пристанищните тълпи. — Влажно е като пътката на Девата, а още няма и пладне. Мразя го този град.

Куентин също го мразеше. Потискащо влажната жегата на Волантис изсмукваше силата му и го караше да се чувства мръсен. Най-лошото беше, че нощта нямаше да донесе облекчение. По високите ливади на север от именията на лорд Ирънууд въздухът винаги беше свеж и прохладен след мръкване, колкото и горещ да е бил денят. Не и тук. Във Волантис нощите бяха почти толкова горещи, колкото дните.

— Утре „Богинята“ ще отплава за Нови Гхиз — напомни му Герис. — Това поне ще ни доведе по-близо.

— Нови Гхиз е остров и пристанището му е много по-малко от това. По-близо ще сме, да, но може да заседнем там. А и Нови Гхиз се

е съюзил с Юнкай. — Тази новина не беше изненадала Куентин. Нови Гхиз и Юнкай бяха гхискарски градове. — Ако и Волантис се съюзи с тях...

— Трябва да намерим кораб от Вестерос — предложи Герис. — Някой търговски от Ланиспорт или Староград.

— Малко идват толкова далече, а които напълнят трюмовете си с коприна и подправки от Нефритеното море, обръщат греблата си към дома.

— Може би браавоски кораб? Говорят за пурпурни платна чак до Асшаи и островите на Нефритеното море.

— Браавосците са потомци на избягали роби. Не търгуват в Робския залив.

— Имаме ли достатъчно злато да купим кораб?

— А кой ще го кара? Ти ли? Аз? — Дорнците изобщо не бяха добри мореплаватели. Не и откакто Нимерия бе изгорила своите десет хиляди кораба. — Моретата около Валирия са опасни и пълни с корсари.

— До гуша ни дойде от корсари. Хайде да не купуваме кораб.

„За него това все още е просто игра — осъзна Куентин. — Също като онзи път, когато ни поведе шестимата горе в планината да намерим старата бърлога на Краля лешояд.“ Не беше в характера на Герис Пийвода да си представи, че може да се провалят, още по-малко — че може да загинат. Дори смъртта на трима приятели не бе успяла да го вразуми. „Оставя го за мен. Знае, че моят характер е точно толкова предпазлив, колкото неговият е дързък.“

— Може би Големия мъж е прав — каза Герис. — Пикай му на морето. Можем да довършим пътуването по суша.

— Знаеш защо го казва — отвърна Куентин. — Той по-скоро ще умре, отколкото кракът му да стъпи на друг кораб. — Големия мъж страдаше от морската болест всеки ден по време на пътуването им. В Лис отидоха четири дни, докато възстанови силите си. Наложиха се да вземат стаи в един хан и майстер Кедри да го напъха в легло и да го храни с бульон и отвари, докато поне малко розовина се върне на страните му.

Вярно беше, че можеха да идат до Мийрийн по суша. По старите валириански пътища. Драконови пътища, така наричаха хората големите каменни пътища на Свободните владения, но пътят източно

от Волантис до Мийрийн си бе спечелил по-зловещо име — Демонския път.

— Демонският път е опасен и прекалено *бавен* — каза Куентин. — Веднага щом вестта стигне до Кралски чертог, Тивин Ланистър ще прати свои хора при кралицата. — Баща му беше убеден в това. — С ножове. Ако ни изпреварят...

— Да се надяваме, че драконите й ще ги надушат и ще ги изядат — отвърна Герис. — Е, щом не можем да намерим кораб и не даваш да яздим, бихме могли да вземем превоз обратно до Дорн.

„Да се върна в Слънчево копие победен, с подвита опашка?“ Разочарованието на баща му щеше да е по-голямо, отколкото Куентин можеше да понесе, а присмехът на Пясъчните змии щеше да е унищожителен. Доран Мартел беше поставил съдбата на Дорн в ръцете му. Не можеше да го провали.

От улицата се вдигаше гореща мараня. Хатаят трополеше и друсаше на стегнатите в железни обръчи колелета. Между складовете и кейовете покрай брега се редуваха дюкяни и сергии с всевъзможни стоки. Тук можеше да се купят пресни стриди, там — железни вериги и пранги, там пък — фигури *киваси*, изваяни от слонова кост и нефрит. Имаше и храмове, където моряците правеха жертвоприношения на чуждите богове, и „къщи с възглавнички“, от чиито балкони жени подвикваха на мъжете долу.

— Погледни ей онази там — сръга го Герис, докато минаваха покрай една къща с възглавнички. — Мисля, че е влюбена в теб.

„А колко струва любовта на курва?“ Честно казано, момичетата изнервяха Куентин, особено хубавичките.

Първия път, когато бе в Ирънууд, беше лапнал по Инис, най-голямата от дъщерите на лорд Ирънууд. Макар така и да не спомена за чувствата си, таеше мечтите си с години... до деня, в който я изпратиха да се венчае за сир Рион Алирион, наследника на Божия милост. Последния път, когато я видя, държеше момченце на гърдата си и друго, вкопчено в полите й.

След Инис бяха дошли близначките на Пийвода, две смугли млади девиси, които обичаха да ходят на лов със соколи, да се катерят по скали и да карат Куентин да се изчервява. Едната му беше дала първата целувка, макар така и да не разбра коя беше. Като дъщери на

оземлен рицар, близначките бяха с твърде низше потекло за женитба, но според Клетъс това не бе причина да спре да се целува с тях.

— След като се ожениш, може да вземеш едната за любовница. Или и двете, защо не?

Но Куентин измисли няколко причини „защо не“, тъй че оттогава се постара да отбягва близначките и втора целувка нямаше.

По-наскоро най-малката от дъщерите на лорд Ирънууд го беше взела да пообиколят из замъка. Гуинет бе едва на дванайсет, малко слабичко момиче, чиито тъмни очи и кафява коса я отличаваха в този дом на синеоки и русокоси. Беше умна обаче, и толкова приказлива, колкото и чевръста, и обичаше да казва на Куентин, че трябва да изчака да разцъфне, за да може да се омъжи за него.

Това беше преди принц Доран да го повика във Водните градини. А сега най-красивата жена на света го чакаше в Мийрийн и той беше решен да изпълни дълга си и да я вземе за своя невеста. „Няма да ми откаже. Ще уважи споразумението.“ На Денерис Таргариен щеше да ѝ трябва Дорн, за да спечели Седемте кралства, а това означаваше, че щеше да ѝ трябва той. „Не означава, че ще ме обича, обаче. Може да не ме хареса дори.“

Там, където реката се събираше с морето, улицата извиваше и покрай завоя се бяха струпали многобройни продавачи на животни. Предлагаха украсени със скъпоценни камъни гущери, гигантски намотани на кълба змии и пъргави маймунки с пъстри опашки и ловки розови длани.

— Може би на сребърната ти кралица ще ѝ хареса маймуна — подхвърли Герис.

Куентин нямаше представа какво може да хареса Денерис Таргариен. Беше обещал на баща си да се върне с нея в Дорн, но все повече и повече се чудеше дали е подходящ за задачата.

„Изобщо не исках това.“

Отвъд широката синя ивица на Ройн се виждаше Черната стена, вдигната от валирианците още когато Волантис е бил само преден пост на империята им: огромен овал от споен камък, двеста стъпки висока и толкова дебела, че шест колесници с по четири коня можеха да препускат една до друга по нея, както правеха всяка година в чест на основаването на града. Другоземци, чужденци и освободени роби не се допускаха в Черната стена освен по покана на обитаващите вътре

потомци на Старата кръв, които можеха да проследят потеклото си чак до самата Валирия.

Тук движението беше по-гъсто. Бяха близо до западния край на Дългия мост, който свързваше двете половини на града. Улиците бяха пълни с фургони, коли и хатаи, всички идващи от моста или запътени към него. Пълно беше с роби навсякъде, щъкаха като хлебарки по господарските работи.

Недалече от Рибния площад и Търговския дом от една пресечка изригнаха викове и десетина копиеносци на Неопетнените, с пищна броня и наметала от тигрова кожа, се появиха сякаш отникъде и разбутаха всички настрана, за да може да мине триархът със свитата си. Слонът на триарха беше огромен, покрит с натруфена лъскава броня, която подрънкваше тихо, докато се движеше, а куличката на гърба му бе толкова висока, че остърга върха на декоративния каменен свод, под който мина.

— Триарсите са толкова велики, че по време на едногодишната им служба краката им не бива да стъпват на земята — обясни Куентин на приятеля си. — Затова яздят слонове.

— Само запушват улиците и оставят купища тор за такива като нас — отвърна Герис. — Защо на Волантис му трябва тринама принцове, след като Дорн се оправя с един, така и няма да разбере.

— Триарсите не са нито крале, нито принцове. Волантис е свободно владение, като Стара Валирия. Всички свободно родени земевладелци споделят управлението. Дори на жените е позволено да гласуват, стига да притежават земя. Тримата триарси се избират от онези благородни фамилии, които могат да докажат непрекъснатата родословна линия от Валирия, за да служат до първия ден на новата година. Щеше да знаеш всичко това, ако си беше направил труда да прочетеш книгата, която ти даде майстер Кедри.

— Нямаше картинки.

— Имаше карти.

— Картите не се броят. Ако ми беше казал, че е за тигри и слонове, можеше и да пробвам. Подозрително приличаше на история.

Когато стигнаха до Рибния площад, слонцата вдигна хобота си и нададе крясък като огромна бяла гъска — отказваше да навлезе в гъстото гъмжило от впрягове, носилки и пешеходци напред. Водачът им я смуши с пети и я подкара.

Продавачите на риба бяха многобройни и хвалеха шумно сутрешния си улов. Куентин разбираше най-много по една-две думи, но нямаше нужда да знае думите, за да познае рибата. Видя треска и риба меч, сардела и бъчви с речни и морски миди. Пред една сергия бяха накачени низи змиорки. На друга бяха изложили гигантска морска костенурка, овесена за краката на железни вериги и тежка като кон. Раци дращеа в бурета със солена вода водорасли. Няколко продавачи пържеха риба с лук и цвекло или продаваха пиперена рибешка яхния, сготвена в железни котлета.

В центъра на площада, под напуканата обезглавена статуя на мъртъв триарх, бе започнала да се събира тълпа, защото няколко джуджета показваха представление. Дребосъците бяха облечени в дървена броня като миниатюрни рицари, подготвящи се за турнир. Едно яхна куче, а друго скочи на гърба на прасе... но се хлъзна и падна от него под бурния смях на зяпачите.

— Забавни изглеждат — каза Герис. — Дали да не спрем да погледаме боя? Малко смях ще ти се отрази добре, Куент. Приличаш на старец, който не си е раздвижвал червата от половин година.

„На осемнайсет съм, шест години по-малък от теб — помисли Куентин. — Не съм старец.“ Вместо това отвърна:

— Не ни трябва смешни джуджета. Освен ако нямат кораб.

— Ще е малък според мен.

Високият четири етажа Търговски дом господстваше над доковете, кейовете и складовете. Тук търговците от Староград и Кралски чертог се срещаха с партньорите си от Браавос, Пентос и Мир, с космати хора от Ибен, светлокожи пътешественици от Карт, черни като въглен обитатели на Летните острови в техните наметала от пера и дори с маскираните „вречени“ от Асшаи край Сянката.

Куентин слезе от хатая. Камъните на уличната настилка пареха стъпалата му дори през подметките на ботушите. Под сянката пред Търговския дом бе изнесена маса, украсена с дълги тесни синьо-бели знамена, които пърхаха при всеки полъх на вятъра. Четирима намръщени наемници седяха отпуснати около нея и подвикваха на всеки минаващ мъж и момче. Бяха от Брулените от вятъра. Търсеха свежа плът да попълнят редовете си, преди да отплават за Робския залив. „И всеки, който подпише с тях, е още един меч за Юнкай, още едно острие, което трябва да пие кръвта на бъдещата ми невеста.“

Един от Брулените им подвикна.

— Не говоря езика ти — отвърна Куентин. Можеше да чете и пише на висок валириански, но нямаше голям опит с говоримия. А волантинската ябълка се бе изтъркаляла доста далече от валирианското дърво.

— Вестероси? — попита мъжът на Общата реч.

— Дорнци. Господарят ми е търговец на вино.

— Господар? Майната му. Ти роб ли си? Ела с нас и ще бъдеш господар на себе си. В легло ли искаш да умреш? Ще те научим на меч и копие. Ще влизаш в битка с Дрипавия принц и ще се върнеш по-богат от лорд. Момчета, момичета, злато, каквото си поискаш, стига да си достатъчно мъж да го вземеш. Ние сме Брулените от вятъра и шибае богинята на касапницата в задника.

Двама от наемниците запяха, по-точно зареваха някаква маршова песен. Куентин разбираше достатъчно, за да схване смисъла. „Ние сме Брулените от вятъра — пееха. — Издухай ни до Робския залив, ще убием Краля касапин и ще нашибае Драконовата кралица.“

— Ако Клетъс и Вил бяха все още с нас, можехме да дойдем с Големия мъж и да ги избием — каза Герис.

„Клетъс и Вил са мъртви.“

— Не им обръщай внимание.

Наемниците заподхвърляха подигравки след тях, докато се провираха към входа на Търговския дом, наричаха ги малокръвни страхливци и наплашени момиченца.

Големия мъж ги чакаше в стаите им на втория етаж. Макар господарят на „Чучулига“ горещо да им беше препоръчал хана, това не значеше, че Куентин може да остави стоката и златото им без охрана. Във всяко пристанище има крадци, плъхове и курви, а във Волантис ги имаше в изобилие.

— Канех се да изляза да ви търся — каза сир Арчибалд Ирънууд, след като дръпна резето да ги пусне. Братовчед му Клетъс бе започнал да го нарича Големия мъж и прякорът си беше заслужен — Арч беше шест стъпки и половина висок, широк в раменете и с грамаден корем, с крака като дървесни стволоче, ръце като глигански бутове и почти без врат. Всичката му коса бе окапала от някаква детска болест. — Е? — попита ги намръщено. — Какво вика контрабандистът? Имаме ли кораб?

— Имаме — отвърна Куентин. — Но само до най-близкия ад. Герис седна на хлътналото легло и смъкна ботушите си.

— Дорн ми звучи все по-привлекателно.

— Все пак викам да тръгнем по Демонския път — каза Големия мъж. — Може пък да не е толкова опасен, колкото разправят. А и да е, това само означава повече слава за тия, които дръзнат да тръгнат по него. Кой ще посмее да ни закача? Водичката с меча, аз с чука, голяма лъжица ще сме за устата на всеки демон.

— А ако Денерис загине, преди да стигнем до нея? — каза Куентин. — Трябва да вземем кораб. Дори да е „Приключение“.

Герис се засмя.

— Явно жадуваш за Денерис по-отчаяно, отколкото си мислех, щом си готов да изтърпиш толкова месеци онази воня. След три дни ще ги моля да ме убият. Не, принце, моля те, само не „Приключение“.

— Имаш ли по-добро решение? — сопна се Куентин.

— Имам. Току-що ми хрумна. Има си някои рискове и не би могло да се нарече достойно, признавам... но ще те отведе до кралицата ти по-бързо от Демонския път.

— Казвай — подкани го Куентин Мартел.

ДЖОН

Джон Сняг чете писмото, докато думите не започнаха да се размиват пред очите му. „Не мога да подпиша това. Няма да подпиша това.“

Искаше му се да изгори пергаментата и да се свърши. Но вместо това отпи глътка ейл — последните капки от половницата, останали от самотната му вечеря. „Трябва да го подпиша. Избраха ме за лорд-командир. Валът е мой и Стражът е мой. Нощният страж не участва.“

Изпита облекчение, когато Ед Толет Скръбния отвори вратата да му каже, че Джили е отвън. Джон остави писмото на майстер Емон настрана.

— Ще я видя. — Страх го беше от това. — Намери ми Сам. Искан после да говоря с него.

— Той сигурно е долу с книгите. Стариата ми септон разправяше, че книгите са говорът на умрелите. Умрелите трябва да си мълчат, викам аз. Никой не иска да слуша дрънкането на умрял. — Ед Скръбния излезе, като мърмореше нещо за червеи и паяци.

Щом влезе, Джили веднага падна на колене. Джон заобиколи масата и я вдигна.

— Не трябва да коленичиш пред мен. Само пред кралете. — Макар да беше съпруга и майка, Джили все още му приличаше на дете, слабичко дребно същество, загърнато в едно от старите наметала на Сам. Наметалото беше толкова голямо, че можеше да скрие още няколко момичета като нея. — Бебетата добре ли са?

Дивото момиче се усмихна плахо под качулката си.

— Да, милорд. Беше ме страх, че няма да имам достатъчно мляко и за двете, но колкото повече сучат, толкова повече имам. Силни са.

— Имам да ти кажа нещо тежко. — За малко да каже „да те помоля“, но се овладя в последния момент.

— За Манс ли? Вал помоли краля да го пощади. Каза, че би се съгласила някой коленичещ да се ожени за нея и няма никога да му пререже гърлото, само ако Манс може да живее. Този Господар на

костите трябва да бъде пощаден. Крастър все се кълнеше, че ще го убие само ако си покаже лицето из цитаделата. Манс не е направил и половината неща, които правеше той.

„Единственото, което направи Манс, бе да поведе армия срещу кралството, което някога се е заклел да брани.“

— Манс изрече думите ни, Джили. След това обърна плаща си, ожени се за Дала и се самопровъзгласи за Крал отвъд Вала. Сега животът му е в ръцете на краля. Не за него трябва да говорим. За сина му. За момчето на Дала.

— Бебето ли? — Гласът ѝ трепереше. — То не е нарушило никаква клетва, милорд. Само спи, плаче и суче, не е направило нищо лошо на никого. Не ѝ позволявайте да го изгори. Спасете го, моля ви.

— Само ти можеш да направиш това, Джили. — Джон ѝ обясни как.

Друга жена щеше да му закрещи, да го ругае, да го прокълне в седемте ада. Друга жена можеше да го зашлеви, да го изрита, да издере очите му с нокти. Друга жена можеше да захвърли непокорството си в лицето му.

Джали поклати глава.

— Не. Моля ви, не.

Гарванът подхвана думата.

— Не — изграчи.

— Откажеш ли, момчето ще изгори. Не утре, не вдругиден... но скоро, щом на Мелисандра ѝ се наложи да събуди дракон, да вдигне вятър или да направи някое друго заклинание, изискващо кралска кръв. Манс ще е пепел и кост дотогава, тъй че ще вземе сина му за огъня, а Станис няма да ѝ откаже. Ако не отведеш момчето, *тя ще го изгори.*

— Ще замина — каза Джили. — Ще го взема, ще взема и двете, момчето на Дала *и моето.* — По страните ѝ затекоха сълзи. Ако не бяха лъснали на светлината на свещта, Джон можеше изобщо да не разбере, че плаче. „Жените на Крастър сигурно са научили дъщерите си да леят сълзите си във възглавница. Може би са излизали да плачат навън, далече от юмруците на Крастър.“

Сви пръстите на дясната си ръка.

— Вземеш ли двете момчета, хората на кралицата ще тръгнат след теб и ще те върнат. Момчето все пак ще изгори... и ти с него. —

„Ако почна да я утешавам, ще си помисли, че сълзите може да ме трогнат. Трябва да разбере, че няма да се огъна.“ — Ще вземеш едното момче и то ще е момчето на Дала.

— Една майка не може да остави сина си, защото ще бъде прокълната завинаги. Ние го *спасихме*, двамата със Сам. Моля ви. Моля ви, милорд. Спасихме го от студа.

— Казват, че смъртта от замръзване била почти неусетна. Огън обаче... виждаш ли свещта, Джили?

Тя погледна към свещта.

— Да.

— Пипни пламъка. Сложи дланта си над него.

Големите ѝ кафяви очи станаха още по-големи. Не помръдна.

— Направи го. — „Убий момчето.“ — Веднага.

Разтреперано, момичето протегна ръка, но я задържа много над мигащото пламъче на свещта.

— Надолу. Нека те целуне.

Джали навее ръката си. Един пръст. Още един. Когато пламъкът облиза плътта ѝ, дръпна ръката си и захлипа.

— Огънят е жестока смърт. Дала умря, за да даде живот на това дете, но ти го кърмиш, обичаш го. Спаси собственото си момче от леда. Сега спаси нейното от огъня.

— Ще изгорят моето бебе тогава. Червената жена. Ако детето на Дала го няма, ще изгори моето.

— Твоят син няма кралска кръв. Мелисандра не печели нищо, ако го даде на огъня. Станис иска свободният народ да се бие за него и няма да изгори невинно същество без сериозна причина. Твоето момче ще е в безопасност. Ще му намеря кърмачка и ще бъде отгледано тук, в Черен замък, под моя закрила. Ще се научи да ловува и да язди, да се бие с меч, брадва и лък. Дори ще се погрижа да го научат на четмо и писмо. — На Сам щеше да му хареса това. — А щом порасне достатъчно, ще научи истината за това кой е. Ще бъде свободен да те потърси, ако поиска.

— Ще направите врана от него. — Изтри сълзи с опакото на малката си бяла длан. — Няма. Няма.

„Убий момчето“, помисли Джон.

— Ще го направиш. Иначе ти гарантирам: в деня, в който изгорят момчето на Дала, ще умре и твоето.

— Мре — вресна гарванът на Стария мечок. — Мре, мре, мре.

Момичето седеше изгърбено и присвито, зяпнало пламъка на свещта, с блеснали в очите сълзи.

— Имаш позволението ми да заминеш — каза Джон. — Не говори за това, но гледай да си готова да тръгнеш час преди разсъмване. Хората ми ще дойдат да те вземат.

Джили се изправи. Пребледняла и безмълвна. Излезе, без да го погледне повече. Джон чу стъпките ѝ, когато забърза през оръжейната. Почти тичаше.

Отиде да затвори вратата и видя, че Дух се е проснал под наковалнята и дъвче волски кокал. Голямото бяло вълчище вдигна глава, щом го приближи.

— Крайно време беше да се върнеш.

Върна се на стола си, за да прочете още веднъж писмото на майстер Емон.

Самуел Тарли се появи след малко, с наръч книги. Щом влезе, гарванът на Мормон хвъркна към него и настоя за зърно. Сам се постара да се подчини, като му предложи няколко зърна от чувала до вратата. Гарванът почна да ги кълве от шепата му. Сам изохка, птицата хвъркна, зърното се разпиля.

— Скъса ли ти кожата тоя нещастник? — попита Джон.

Сам смъкна плахо ръкавицата си.

— Да. Пусна ми кръв.

— Всички леем кръвта си за Стража. Сложи си по-дебели ръкавици. — Джон избута с крак един стол към него. — Седни и погледни това. — Подаде му пергамента.

— Какво е това?

— Хартиен щит.

Сам бавно зачете.

— Писмо до крал Томен?

— В Зимен хребет Томен се биеше с брат ми Бран с дървени мечове — спомни си Джон. — Носеше толкова подплата по себе си, че приличаше на пълнена гъска. Бран го смъкна на земята. — Отиде до прозореца и отвори капациите. Въздухът отвън беше хладен и свеж, макар небето да беше унило и сиво. — И все пак Бран е мъртъв, а пухкавичкият Томен с розовото лице седи на Железния трон, с корона, кацнала на златните му къдрици.

Сам го изгледа странно и за миг сякаш понечи да каже нещо. Но само преглътна и отново се обърна към пергамента.

— Не си подписал писмото.

Джон поклати глава.

— Стария мечок непрекъснато молеше Железния трон за помощ. Пратиха му Джанос Слинг. Никакво писмо няма да накара Ланистърите да ни заобичат повече. Не и след като чуят, че помагаме на Станис.

— Само да защитим Вала, не и в този бунт. Това *пише* тук.

— Разликата може да убегне на лорд Тивин. — Джон дръпна писмото. — Защо да ни помага сега? Никога преди не го е правил.

— Ами, няма да иска да се каже, че Станис е дошъл да защити владенията, докато крал Томен си играе с играчките си. Това би навлякло присмех над дома Ланистър.

— Смърт и разруха искам да нанеса над дома Ланистър, не присмех. — Джон зачете от писмото. — „Нощният страж не участва във войните на Седемте кралства. Заклели сме се да браним владенията, а те сега са изложени на смъртна опасност. Станис Баратеон ни подпомага срещу враговете ни отвъд Вала, макар да не сме негови хора...“

Сам помръдна на стола си.

— Ами, наистина не сме. Нали?

— Дадох на Станис храна, подслон и Нощната крепост и разрешихме да засели част от свободния народ в Дара. Нищо повече.

— Лорд Тивин ще каже, че е твърде много.

— Станис казва, че не е достатъчно. Колкото повече даваш на един крал, толкова повече иска. Вървим по мост от лед с бездна от двете страни. Да удовлетвориш един крал е достатъчно трудно. Да удовлетвориш двама едва ли е възможно.

— Да, но... ако Ланистърите надделеят и лорд Тивин реши, че сме предали краля, като сме помагали на Станис, това може да означава края на Нощния страж. Има зад себе си Тирелите с цялата мощ на Планински рай. И все пак надви лорд Станис на Черна вода.

— Черна вода беше една битка. Роб спечели всичките си битки и все пак загуби главата си. Ако Станис успее да вдигне Севера...

Сам се поколеба, после каза:

— Ланистърите също имат северняци. Лорд Болтън и копелето му.

— Станис има Карстарките. Ако спечели Бял пристан...

— Ако — натърти Сам. — Ако не... милорд, дори един хартиен щит е по-добре от никакъв.

— Предполагам. — „И той като Емон.“ Някак си се беше надявал Сам Тарли да го види другояче. „Това е само мастило и пергамент.“ Примирен, грабна перото и подписа. — Подай ми восъка за печата. — „Преди да съм премислил.“ Сам бързо се подчини. Джон натисна печата на лорд-командира и му връчи писмото. — Занеси това на майстер Емон и му кажи да прати птица до Кралски чертог.

— Добре. — Сам въздъхна облекчено. — Милорд, ако може да попитам... Видях Джили да излиза оттук. Почти плачеше.

— Вал я прати да моли отново за Манс — излъга Джон и поговориха малко за Манс и Станис, и за Мелисандра от Асшаи. Гарванът изкълва последните зърна и изграчи:

— Ккръв!

— Изпращам Джили далече оттук — каза Джон. — Нея и момчето. Ще трябва да намерим друга кърмачка за млечния му брат.

— Козе мляко може да свърши работа дотогава. По-добро е за бебе от кравето. — Приказките за женски гърди явно караха Сам да се чувства неловко и той изведнъж заговори за история и за момчета командири, живели и умрели преди стотици години. Джон го прекъсна с:

— Кажи ми нещо полезно. Нещо за врага ни.

— Другите. — Сам облиза устни. — Споменати са в хрониките, макар и не толкова често, колкото мислех. Хрониките, които намерих и прегледах, искам да кажа. Има още, които не съм намерил, знам. Някои от по-старите книги се разпадат. Страниците се ронят, щом се опитам да ги разгърна. А *наистина* старите книги... или съвсем са се разпаднали, или са забутани някъде, където още не съм погледнал, или... добре, може изобщо да няма такива книги и никога да не е имало. Най-старите истории, които имаме, са написани след като андалите са дошли във Вестерос. Първите хора са ни оставили само руни по камъни, тъй че всичко, което мислим, че знаем за Века на героите и Века на зората, и за Дългата нощ, идва от описания на септони, съставени хиляди години по-късно. В Цитаделата има

архимаysterи, които оспорват всичко това. Тези стари истории са пълни с крале, управлявали стотици години, и с рицари, които са странствали хиляда години преди да станат рицари. Знаете приказките, Брандън Строителя, Симиън Звездоокия, Краля на нощта... казваме, че вие сте деветстотин деветдесет и осмият лорд-командир на Нощния страж, но най-старият списък, който съм намерил, показва шестстотин седемдесет и четири командира, което предполага, че е бил написан през...

— Отдавна — прекъсна го Джон. — Какво за Другите?

— Намерих упоменаване за драконово стъкло. По времето на Века на героите Децата на леса давали на Нощния страж сто обсидианови ками всяка година. Другите идват когато е студено, според повечето сказания. Или пък става студено, когато дойдат. Понякога се появяват по време на снежни бури и се стапят, щом небето се проясни. Крийт се от слънчевата светлина и изникват нощем... или пък пада нощ, щом се появят. Според някои истории яздят трупове на мъртви животни. Мечки, вълчища, мамути, коне, все едно, стига звярът да е мъртъв. Онзи, дето уби Малкия Пол, яздеше мъртъв кон, тъй че тази част явно е вярна. Не знам какво представляват. Мъже, паднали в битка срещу Другите, трябва да се изгарят, иначе мъртвите пак ще се вдигнат като техни роби.

— Знаем всичко това. Въпросът е как се бием с тях?

— Бронята на Другите е неуязвима за повечето обикновени оръжия, ако може да се вярва на сказанията, и мечовете им са толкова студени, че трошат стомана. Огънят ги плаши обаче и са уязвими от обсидиан. Намерих едно описание на Дългата нощ, в което последният герой избива Други с меч от драконова стомана. Вероятно не могат да устоят срещу нея.

— Драконова стомана ли? — Терминът беше нов за Джон. — *Валирианска* стомана?

— И аз си помислих първо за това.

— Значи, ако успея да убедя лордовете на Седемте кралства да ни дадат валирианските си оръжия, всичко ще бъде спасено? Няма да е трудно. — „Не по-трудно, отколкото да ги помоля да се откажат от парите и замъците си.“ Изсмя се горчиво. — Откри ли кои са Другите, откъде идват и какво искат?

— Още не, милорд, но може би е защото просто не попадам на подходящите книги. Има стотици, които още не съм прегледал. Дайте ми още време и ще намеря каквото може да се намери.

— Няма повече време. Трябва да си събереш нещата, Сам. Заминаваш с Джили.

— Заминавам? — Сам го зяпна с отворена уста, все едно не разбираше смисъла на думата. — Заминавам? За Източен страж ли, милорд?

— За Староград.

— Староград?! — изписука смаяно Сам.

— Емон също.

— Емон? *Майстер* Емон? Но... той е на сто и две години, милорд, не може да... изпращате него *и* мен? Кой ще се грижи за гарваните? Ако има болни или ранени, кой ще...

— Клидас. Той е бил с Емон от много години.

— Клидас е само стюард и очите му са зле. Трябва ви *майстер*. Майстер Емон е толкова крехък, че едно пътуване по море... може да... стар е и...

— Животът му ще е изложен на риск. Знам го, Сам, но рискът тук е по-голям. Станис знае кой е Емон. Ако на червената жена й потрябва кръв за заклинанията й...

— О! — Тлъстото лице на Сам стана съвсем бяло.

— Дареон ще тръгне с вас от Източен страж. Надявам се песните му да спечелят мъже за нас на юг. „Черна птица“ ще ви закара до Браавос. Оттам сами ще си уредите превоза до Староград. Ако все още смяташ да обявиш бебето на Джили за свое копеле, прати я с детето до Рогов хълм. Ако не, Емон ще й намери място за слугиня в Цитаделата.

— Мое к-копеле. Да... майка ми и сестрите ми ще помогнат на Джили с детето. Дареон би могъл да я заведе до Староград също като мен. Аз... Работя над стрелбата си с лък всеки следобед с Ълмър, както заповядахте... е, освен когато съм в подземията, но нали ми казахте да потърся за Другите. От дългия лък раменете ми се схващат и ми прави мазоли на пръстите. — Показа ръцете си на Джон. — Но го правя все пак. Вече все по-често мога да улуча мишената, въпреки че още съм най-лошият стрелец, огъвал някога лък. Харесват ми разказите на Ълмър обаче. Някой трябва да ги запише и да ги събере в книга.

— Ти го направи. В Цитаделата имат мастило и пергамент, както и дълги лъкове. Ще очаквам да продължиш с упражненията си. Сам, Нощният страж има стотици мъже, които могат да стрелят, но само шепа, които могат да четат и пишат. Трябва да станеш новият ми майстер.

— Милорд, аз... работата ми е тук, книгите...

— ... ще са тук, когато се върнеш.

Сам се хвана за гърлото.

— Милорд, Цитаделата... Там те карат да режеш трупове. Не мога да нося верига.

— Можеш. Ще я носиш. Майстер Емон е стар и сляп. Силата му го напуска. Кой ще заеме мястото му, като умре? Майстер Мълин в Сенчестата кула е повече боец, отколкото учен, а майстер Хармун в Източен страж е по-често пиян, отколкото трезвен.

— Ако помолите Цитаделата за повече майстери...

— Мисля да го направя. Ще са ни нужни. На Емон Таргариен трудно ще се намери приемник обаче. — „Не върви така, както се надявах.“ Знаеше, че с Джили щеше да е трудно, но беше предполагал, че Сам с радост ще замени опасностите на Вала за топлината на Староград. — Сигурен бях, че това ще те зарадва — каза озадачено. — Толкова много книги има в Староград, че никой не може да се надява да ги прочете всичките. Ще ти е добре там, Сам. Знам го.

— Не. Обичам книгите, но... един м-майстер трябва да е лечител, а от к-кръвта ми призлява. — Аз съм Сам Плашливеца, не съм Сам Убиеца.

— Страх те е? От какво? От мъмренето на старци? Сам, ти видя онези изчадия, когато се изсипаха на Юмрука, порой от оживели мъртъвци с черни ръце и светлосини очи. Уби Друг.

— Беше д-д-драконовото стъкло, не бях аз.

— Млъкни — сопна се Джон. След Джили нямаше да търпи сълзите на дебелия младеж. — Ти лъга и заговорничи, за да ме направиш лорд-командир. *Ще ми се подчиниш!* Ще отидеш в Цитаделата и ще изковеш верига, и ако трябва да режеш трупове — ще режеш. В Староград поне труповете няма да възразят.

— Милорд, моят б-б-баща, лорд Рандил, той, той, той... животът на един майстер е живот в *робство*. Никой син на дома Тарли никога няма да носи верига. Мъжете на Рогов хълм не се кланят и не

раболепничат на дребни лордове. Джон, не мога да наруша волята на баща ми.

„Убий момчето — помисли Джон. — Момчето в теб, момчето в него. Убий ги и двамата, проклето копеле.“

— Ти нямаш баща. Само братя. Само нас. Животът ти принадлежи на Нощния страж, тъй че иди и натъпчи долните си дрехи в торба, с всичко останало, което държиш да си вземеш за Староград. Тръгваш час преди разсъмване. И още една заповед. От днес нататък няма да се наричаш плашливец. През изтеклата година се изправи срещу повече неща, отколкото повечето мъже за цял живот. Можеш и с Цитаделата да се справиш, но ще го направиш като Заклет брат на Нощния страж. Не мога да ти заповядам да си храбър, но мога да ти заповядам да криеш страховете си. Ти изрече думите, Сам. Помниш ли?

— Аз... ще се опитам.

— Няма да се опиташ. Ще се подчиниш.

— Подчиниш. — Гарванът на Мормон плесна с големите си черни криле.

Сам се оклюма.

— Както заповяда милорд. Зна... знае ли майстер Емон?

— Беше толкова негова идея, колкото и моя. — Джон му отвори вратата. — Никакви сбогувания. Колкото по-малко хора знаят за това, толкова по-добре. Час преди разсъмване, до гробището.

Сам побягна от него също като Джили.

Беше уморен. „Трябва да поспя.“ Беше стоял буден половината нощ, за да рови из карти, да пише писма и крои планове с майстер Емон. Но дори след като легна в тясното си легло, сънят не го споходи лесно. Знаеше какво го очаква и се въртеше неспокойно, докато размисляше над последните думи на майстер Емон.

— Позволете ми да дам на милорд един последен съвет — беше казал старият мъж, — същия съвет, който дадох някога на брат ми, когато се разделихме за сетен път. Беше на трийсет и три, когато Великият съвет го избра да се възкачи на Железния трон. Пораснал мъж, вече със свои синове, но в някои отношения — все още момче. У Ег имаше някаква невинност, доброта, която всички обичахме. „Убий детето в себе си — казах му в деня, в който взех кораб за Вала. — Мъж е нужен, за да управлява. Егон, не Ег. Убий момчето и нека мъжът се

роди.“ — Старецът опипа лицето на Джон. — Ти си на половината години на Ег тогава и се боя, че твоето бремене е по-жестоко. Малко радост ще ти носи властта, но мисля, че имаш в себе си силата да направиш каквото трябва. Убий момчето, Джон Сняг. Зимата почти е дошла. Убий момчето и нека мъжът се роди.

Джон навлече наметалото си и излезе. Правеше обиколките си на Черен замък всеки ден, проверяваше мъжете на пост и изслушваше докладите им от първа ръка, наблюдаваше Ълмър и подопечните му на стрелбището, говореше с хората на краля, както и на кралицата, крачеше горе по леда на Вала, за да погледа леса. Дух пристъпваше като бяла сянка до него.

Сега на Вала пазеше Кедж Бялото око. Кедж беше на четирийсет и няколко, трийсет от които на Вала. Лявото му око беше сляпо, а дясното — зло. В пустошта, сам с брадвата и малкото гонче, беше един от най-добрите обходници на Стража, но така и не се разбираше добре с другите мъже.

— Спокоен ден — каза той на Джон. — Нищо за докладване, освен сбъркания патрул.

— Какъв сбъркан патрул?

Кедж се ухили.

— Двама рицари. Потеглиха преди час, на юг по кралския път. Когато Дивен ги видя накъде се отвяха, каза, че са сбъркан патрул.

— Аха, ясно.

Повече научи от самия Дивен, след като старият горянин изгълта паницата си ечемичена супа в казармата.

— Да, милорд, видях ги. Хорп и Маси бяха. Викаха, че Станис ги пратил, но така и не казаха за какво, нито кога ще се върнат.

Сир Ричард Хорп и сир Джъстин Маси бяха хора на кралицата и с високо положение в кралските съвети. „Двама обикновени конници щяха да са достатъчни, ако Станис е поискал разузнаване — помисли Джон Сняг. — Рицари са по-подходящи за вестоносци или пратеници.“ Котър Пайк беше известил от Източен страж, че Луковия лорд и Саладор Саан са отплавали за Бял пристан да преговарят с лорд Мандърли. Логично беше Станис да прати други посланици. Негово величество не беше от търпеливите.

Дали „сбърканият патрул“ щеше да се върне, беше друг въпрос. Можеше и да са рицари, но не познаваха Севера. „По кралския път има

очи и не всички са приятелски.“ Това не беше грижа на Джон обаче. „Станис нека си има своите тайни. Боговете знаят, аз си имам моите.“

Дух спа до леглото му и поне тази нощ Джон не сънува, че е вълк. При все това спа неспокойно, въртя се дълго, докато най-сетне потъна в кошмар. В него беше Джили, плачеше и го умоляваше да остави бебетата ѝ на мира, но той ги изтръгна от ръцете ѝ и им отсече главите, после ги размени и ѝ каза да ги зашие обратно.

Когато се събуди, Ед Скръбния беше надвиснал над него в тъмната спалня.

— Милорд? Време е. Часът на вълка. Наредихте да ви събудя.

— Донеси ми нещо горещо. — Джон отметна завивките.

Докато се облече, Ед се върна с димяща паница. Джон очакваше да е греяно вино и се изненада, като разбра, че е супа, рядък бульон, който миришеше на праз и моркови, но май нямаше никакъв праз и моркови в него. „Миризмите са по-силни във вълчите ми сънища и храната също е по-вкусна. Дух е по-жив от мен.“

Тази сутрин на вратата му пазеше Бурето.

— Искам да говоря с Бедвик и Джанос Слинг — каза му Джон. — Кажи на двамата да са тук на разсъмване.

Отвън светът бе черен и тих. „Студено, но не опасно студено. Още не. Ще е по-топло, когато изгрее слънцето. Ако боговете са добри, Валът може да плаче.“

Когато стигнаха до гробището, колоната вече се беше оформила. Джон бе поверил на Джак Бълвър Черния да командва ескорта, с дузина подчинени му щурмоваци и два фургона. Единият беше пълен догоре със сандъци, бурета и чували, провизии за пътя. Другият имаше корав покрив от щавена кожа, да пази от вятъра. Майстер Емон бе седнал отзад в него, загърнат в меча кожа: изглеждаше мъничък като дете. Сам и Джили стояха наблизо. Очите на Джили бяха зачервени и подпухнали, но момчето бе в ръцете ѝ, добре увито. Дали беше нейното момче, или на Дала, не можеше да е сигурен. Беше ги видял заедно само няколко пъти. Момчето на Джили бе по-голямо, на Дала — по-здро, но бяха почти еднакви на възраст и големина, тъй че никой, който не ги познаваше добре, не можеше да различи лесно едното от другото.

— Лорд Сняг — каза майстер Емон, — оставих книга за вас в покоите си. „Нефритеният компендиум“. Написана е от един

волантински авантюрист, Колокво Вотар, който е пътувал на изток и е посетил всички земи на Нефритеното море. Има един пасаж, който може да ви се стори интересен. Казах на Клидас да ви го отбележи.

— Непременно ще го прочета.

Майстер Емон избърса носа си.

— Знанието е оръжие, Джон. Въоръжи се добре, преди да тръгнеш на битка.

— Добре. — Джон усети нещо мокро и студено на лицето си. Сняг. „Лоша поличба.“ Обърна се към Джак Бълвър. — Гледай да пътувате колкото може по-бързо, но не поемай глупави рискове. Караш старец и кърмаче. Погрижи се да им е топло и да са добре нахранени.

— Вие направете същото, милорд. — Джили май изобщо не бързаше да се качи във фургона. — Направете същото за другото. Намерете кърмачка, както казахте. Обещахте ми. Момчето... момчето на Дала... малкият принц, искам да кажа... намерете му някоя добра жена, та да порасте голямо и силно.

— Имаш думата ми.

— Не му давайте име. Не го правете, преди да е навършило две години. Лош късмет е да им дадеш име, докато още сучат. Вие враните може да не знаете това, но е вярно.

— Както заповядате, милейди.

— Не ме наричайте така. Аз съм майка, а не лейди. Жена на Крастър и дъщеря на Крастър, и *майка*. — Подаде бебето на Скръбния Ед, докато се качи във фургона и се завие с кожите, и когато той ѝ го върна, го сложи на гърдата си. Сам извърна очи, изчервен, и яхна кобилата си.

— Хайде да го свършим това — каза Джак Бълвър Черния и плесна с камшика си. Фургоните се затъркаляха напред.

Сам се задържа за миг.

— Е, сбогом.

— И на теб, Сам — каза Скръбния Ед. — Корабът ти едва ли ще потъне, не мисля. Корабите потъват само когато аз съм на борда.

— Първия път, когато видях Джили, се беше притиснала в стената на цитаделата на Крастър — каза Джон. — Слабичко тъмнокосо момиче с голям корем, дърпаше се от Дух. Беше я намерил между зайците ѝ и мисля, че се беше уплашила да не я разпори и да ѝ изяде бебето... но не от Дух трябваше да я е страх, нали?

— По-храбра е, отколкото знае — каза Сам.

— Ти също, Сам. Желая ти бързо и безопасно пътуване, и се грижи за нея, за Емон и за детето. — Студените капки по лицето му му напомниха за деня, в който се беше сбогувал с Роб в Зимен хребет, без да знае, че е за последен път. — И си вдигни качулката. Снежинките се топят в косата ти.

Докато малката колона се стопи в далечината, небето на изток вече бе станало от черно сиво, а снегът падаше обилно.

— Великана ще чака благоволението на лорд-командира — напомни му Скръбния Ед. — Джанос Слинг също.

— Да.

Джон Сняг погледна към Вала, извисил се над тях като ледена стръмнина. „Сто левги дълъг и седемстотин стъпки висок.“ Силата на Вала беше във височината му. Дължината беше слабостта му. Джон си спомни нещо, което баща му беше казал веднъж. „Една стена е силна само толкова, колкото са силни мъжете, които стоят зад нея.“ Мъжете на Нощния страж бяха достатъчно храбри, но бяха твърде малко за задачата, пред която бяха изправени.

Великана чакаше в оръжейната. Истинското му име беше Бедвик. Едва пет стъпки на ръст, той беше най-дребният в Нощния страж. Джон веднага заговори по същество.

— Трябват ни повече очи на Вала. Крайпътни укрепления, където патрулите ни да могат да се скрият от студа и да намерят топла храна и отпочинали коне. Поставям гарнизон в Леден знак и ти възлагам командването му.

Великана бръкна с кутрето в ухото си да почисти ушната кал.

— Да командвам? Аз? Милорд знае, че съм само една селска издънка, дошъл на Вала заради браконьерство, нали?

— Бил си обходник дванайсет години. Преживя Юмрука и Цитаделата на Крастър, и се върна да разкажеш. По-младите ти се възхищават. Извисяваш се в очите им.

Дребният мъж се засмя.

— Само в очите на джуджетата, милорд. Не мога да командвам. Едва мога да си напиша името.

— Поискал съм още майстери от Староград. Ще имаш два гарвана за спешна нужда. Когато не е спешно, пращай ездачи. Докато

не получим повече майстери и птици, съм решил да създам линия от сигнални кули по върха на Вала.

— И колко нещастни глупаци ще командвам?

— Двайсет, от Стража — отвърна Джон. — И още десет от Станис. — „Стари, неопитни или ранени.“ — Няма да са най-добрите му мъже, но ще се подчиняват. Използвай ги за каквото можеш. Четирима от братята, които пращам с теб, ще са от Кралски чертог, които дойдоха с Джанос Слинг. Тях ги дръж под око, а с другото наблюдавай за катерачи.

— Можем да пазим, милорд, но ако достатъчно катерачи се доберат до върха на Вала, трийсет души няма да стигнат да ги изхвърлим.

„И триста може да не стигнат.“ Джон затаи съмнението за себе си. Вярно, катерачите бяха ужасно уязвими, докато се катереха. Отгоре можеха да ги засипят с камъни, копия и котли горящ катран и те щяха да могат само да се вкопчат отчаяно в леда. Понякога самата стена сякаш ги отърсваше от себе си както псе се отърсва от бълхи. Джон беше видял това с очите си, когато един леден пласт се пропука под любовника на Вал Джарл и го отпрати долу на смърт.

Но ако катерачите стигнеха върха на Вала незабелязани, всичко се променяше. С времето можеха да се укрепят и да спуснат въжета и стълби за хиляди други, които да се изкатерят след тях. Точно така го беше направил Реймън Червената брада, Краля отвъд Вала по времето на дядото на дядо му. Джак Мъсгуд бил лорд-командир по онова време. Веселия Джак го бяха наричали, преди от север да дойде Червената брада; Заспалия Джак — оттогава насетне. Ордата на Реймън я беше сполетял кървав край на бреговете на Дългото езеро, заклещена между лорд Вилам от Зимен хребет и Пияния великан, Хармънд Ъмбър. Червената брада го беше убил Артос Неумолимия, по-младият брат на лорд Вилам. Мъжете на Стража бяха дошли твърде късно за боя с диваците, но навреме да ги погребат, задачата, която Артос Старк им бе възложил в гнева си, докато скърбял над обезглавения труп на падналия си брат.

Джон не възнамеряваше да го запомнят като Джон Сняг Заспалия.

— Трийсет мъже ще имат по-голям шанс от няколко — каза на Великана.

— Съвсем вярно — отвърна дребният мъж. — Само Леден знак ли ще е, или милорд ще отвори и другите укрепления?

— Смятам да снабдя с гарнизони всички, с времето. Но засега ще са само Леден знак и Сив страж.

— А решил ли е милорд кой ще командва в Сив страж?

— Джанос Слинг — отвърна Джон. „Боговете да са ни на помощ.“ — Един мъж не се издига до командир на златните щитове без способности. Слинг е касапски син по рождение. Беше капитан на Желязната порта, когато Манли Стоукуорт умря и Джон Арин го издигна и му възложи защитата на Кралски чертог. Лорд Джанос не може да е толкова голям глупак, колкото изглежда. — „И искам да е по-надалече от Алисър Торн.“

— Може и така да е — отвърна Великана. — Но все пак бих го пратил в кухните да помага на Трипръстия Хоб в рязането на ряпа.

„Ако го направя, няма да посмея изобщо да ям повече ряпа.“

Половината предобед мина, преди лорд Джанос да се яви, както му бе заповядано. Джон почистваше Дълъг нокът. Някои щяха да възложат тази задача на стюард или скуайър, но лорд Едард бе научил синовете си да се грижат сами за оръжията си. Бурето и Ед Скръбния дойдоха със Слинг. Джон им благодари и покани лорд Джанос да седне.

Той седна, без да благодари, скръсти ръце и се намръщи. Изобщо не поглеждаше оголената стомана в ръцете на лорд-командира. Джон хлъзгаше намазания парцал по острието на дългия си меч, гледаше играта на светлината по метала и мислеше колко лесно може да се вреже ръбът му през кожа, тлъстина и сухожилия, за да отдели грозната глава на Слинг от тялото му. Всички престъпления на човек се заличаваха, щом облечеше черното, и всички негови предишни клетви за вярност също, но при все това му бе трудно да мисли за Джанос Слинг като за брат. „Кръв има между нас. Този мъж помогна в убийството на баща ми и направи всичко по силите си, за да бъде убит и аз.“

— Лорд Джанос. — Джон пхна меч в ножницата. — Давам ви командването на Сив страж.

Това стъписа Слинг.

— Сив страж... Сив страж беше където изкатерихте Вала с приятелите ви диваци...

— Да. Укреплението е в жалко състояние, признавам. Ще го възстановите по най-добрия възможен начин. Започнете с разчистването на гората. Вземете камъни от рухналите постройки, за да поправите тези, които още се крепят. — „Работата ще е тежка и жестока — можеше да добави. — Ще спиш на камъка, твърде изтощен, за да негодуваш или заговорничиш, и скоро ще забравиш какво е топло, но може би ще си спомниш какво е да си мъж.“ — Ще имате трийсет мъже. Десет оттук, десет от Сенчестата кула и десет отстъпени на Стража от крал Станис.

Лицето на Слинг беше станало мораво. Гушите му затрепериха.

— Мислиш ли, че не мога да разбера какво правиш? Джанос Слинг не е човекът, когото ще преметнеш толкова лесно. Бяха ми възложили защитата на Кралски чертог, когато още си се напикавал в пелените си. Задръж си развалината, копеле.

„Давам ви шанс, милорд. Повече, отколкото вие дадохте на баща ми.“

— Не ме разбрахте, милорд — каза Джон. — Това е заповед, не предложение. До Сив страж са четирийсет левги. Стегнете си оръжието и бронята, сбогувайте се и се пригответе да тръгнете утре призори.

— Не. — Лорд Джанос скочи на крака и столът му се катурна. — Няма да тръгна покорно, за да замръзна и да умра. Никое копеле на предател не може да заповядва на Джанос Слинг! Не ми липсват приятели, предупреждавам те. Тук, както и в Кралски чертог. Аз бях лордът на Харънхъл! Дай развалината ей на някой от слепите глупци, които пуснаха камък за тебе, аз няма да я взема. Чу ли ме, момченце? *Няма да я взема!*

— Ще я вземете.

Слинг не посмя да отвърне на това, но на излизане изрита стола настрана.

„Още ме вижда като момче — помисли Джон. — Зелено момче, което ще сплаши с гневни думи.“ Можеше само да се надява, че нощният сън ще вразуми лорд Джанос.

На заранта се оказа, че надеждата е напразна.

Джанос Слинг закусваше в трапезарията. С него бяха сир Алисън Торн и няколко от приятелите му. Смееха се на нещо, когато Джон слезе по стъпалата с Емет Железния и Скръбния Ед, а зад тях

Мъли, Коня, Червения Джак Краб, Ръждиви цветя и Оуен Тъпия. Трипръстия Хоб разливаше с черпак каша от едно котле. Хора на кралицата, на краля и черни братя седяха на отделните си маси, някои наведени над паници с каша, други пълнеха коремите си с пържен хляб и бекон. Джон видя Пип и Грен на една маса, Боуен Марш — на друга. Миришеше на пушек и мас, тракането на ножове и лъжици отекваше под сводестия таван.

Всички гласове изведнъж замряха.

— Лорд Джанос — каза Джон. — Ще ви дам един последен шанс. Оставете тази лъжица и идете в конюшните. Наредих да оседлаят коня ви. Пътят до Сив страж е дълъг и тежък.

— Тогава го хващай сам, момче. — Слинг се изсмя и опръска брадата си с каша. — Сив страж е добро място за такива като теб. Далече от свестните богоугодни хора. Знакът на звяра е на теб, копеле.

— Отказвате ли да се подчините на заповедта ми?

— Можеш да си навреш заповедта в копелдашкия си задник — отвърна Слинг и гушите му затрепериха.

Алисър Торн се подсмихна, впил черните си очи в Джон. На друга маса Годри Великаноубиеца се разсмя.

— Както желаете. — Джон кимна на Емет Железния. — Отведете лорд Джанос до Вала...

„... и го затворете в ледена килия“, можеше да каже. Десетина дни в леда щяха да го оставят разтреперан, плувнал в треска и да се моли да го пуснат, не се съмняваше Джон. „А в мига, в който излезе навън, двамата с Торн отново ще започнат да заговорничат.“

„... и го вържете на коня му“, можеше да каже. Щом Слинг не желаше да отиде в Сив страж като негов командир, можеше да иде като негов готвач. „Ще е само въпрос на време, докато дезертира. А колко други ще вземе със себе си?“

— ... и го обесете — довърши Джон.

Лицето на Джанос Слинг стана бяло като мляко. Лъжицата се изплъзна от пръстите му. Ед и Емет тръгнаха към него, стъпките им закънтяха по каменния под... Боуен Марш отваряше и затваряше уста, но не излизаха думи. Сир Алисър Торн посегна към меча си. „Хайде — помисли Джон. Дълъг нокът бе затегнат на гърба му. — Покажи ми стоманата си. Дай ми повод да го направя и аз.“

Половината мъже в трапезарията бяха станали. Южняшки рицари и войници, верни на крал Станис или на червената жена, или на двамата, и Заклети братя от Нощния страж. Някои бяха избрали Джон да е техният лорд-командир. Други бяха пуснали камъчетата си за Боуен Марш, за сир Денис Малистър, за Котър Пайк... а някои — за Джанос Слинг. „Стотици, доколкото помня.“ Джон се зачуди колко от тези мъже са тук сега. За миг светът сякаш се крепеше на острието на меч.

Алисър Торн свали ръката си от меча и се отдръпна, за да пропусне Ед Толет.

Скръбния Ед подхвана Слинг под едната мишница, Емет Железния — под другата. Заедно го вдигнаха от пейката.

— Не — възрази възмутено лорд Джанос и от устните му пръснаха капки каша. — Не, пуснете ме! Той е просто момче, *копеле*. Баща му беше предател. Знакът на звяра е на него, онзи негов вълк... Пуснете ме! Ще съжалите за деня, в който сте посегнали на Джанос Слинг. Имам приятели в Кралски чертог. Предупреждавам ви... — Още викаше възмутено, когато го повлякоха нагоре по стъпалата.

Джон ги последва. Трапезарията зад него се опразни. При клетката Слинг се изтръгна за миг и се опита да се бие, но Емет Железния го спипа за гърлото и го заблъска в железните решетки, докато не спря да упорства. Вече всички от Черен замък бяха излезли да гледат. Дори Вал беше на прозореца си, заметнала през рамо дългата си златна плитка. Станис стоеше на стъпалата на Кралската кула, обкръжен от рицарите си.

— Ако момчето си мисли, че може да ме уплаши, сбъркал е — завика лорд Джанос. — Няма да посмее да ме обеси. Джанос Слинг има приятели, *важни* приятели, ще видите... — Вятърът отвя останалите му думи.

„Това е грешно“, помисли Джон.

— Спрете.

Емет се обърна и се намръщи.

— Милорд?

— Няма да го обеса — заяви Джон. — Доведете го тук.

— О, Седмината да ни спасят дано — чу вика на Боуен Марш.

Усмивката на лорд Джанос Слинг в този момент имаше всичката сладост на гранясало масло. Докато Джон не каза:

— Ед, донеси дръвник.

И извади Дълъг нокът.

Докато намерят подходящ дръвник, лорд Джанос опита да се вмъкне в клетката на макарата, но Емет Железния го стисна за врата и го спря.

— Не — завика Слинг, докато Емет го буташе и дърпаше през двора. — Пуснете ме... не можете да... когато Тивин Ланистър чуе за това, всички ще съжаляват...

Емет го изрита в краката. Скръбния Ед го натисна с крак да падне на колене, докато Емет намести дръвника под главата му.

— По-леко ще е, ако стоиш кротко — каза му Джон Сняг. — Размърдаш ли се да избегнеш удара, пак ще умреш, но смъртта ще е по-гадна. Изпънете врата си, милорд. — Бледата утринна светлина пробяга по острието, щом Джон стисна дръжката на дългия меч с две ръце и го вдигна високо. — Ако имате някакви последни думи, сега е моментът да ги изречете — каза му; очакваше последно проклятие.

Джанос Слинг изви врат и го зяпна отдолу.

— Моля ви, милорд. Милост. Ще... Ще отида, да, ще...

„Не — помисли Джон. — Ти затвори тази врата.“ Дълъг нокът изсвистя.

— Може ли да му взема ботушите? — попита Оуен Тъпака, щом главата на Джанос Слинг се търкулна на калната земя. — Почти нови са. Подплатени с кожа.

Джон хвърли поглед през рамо към Станис. За миг очите им се срещнаха. После кралят кимна и се прибра в кулата си.

ТИРИОН

Събуди се сам и разбра, че носилката е спряла.

Купчина смачкани възглавници бе останала на мястото, където се беше излегнал Илирио. Гърлото на джуджето бе пресъхнало и раздрано. Беше сънувал... какво беше сънувал? Не помнеше.

Отвън непознати гласове говореха на непознат език. Тирион люшна крака през завесите, скочи на земята и видя магистър Илирио до конете, двама ездаци се извисяваха над него. Бяха с ризи от протрита кожа под наметала от тъмнокафява вълна, но мечовете им бяха в ножниците и дебелият мъж не изглеждаше да е в опасност.

— Трябва да се изпия — заяви джуджето. Заклатушка се настрана от пътя, развърза бричовите си и се облекчи в трънаците. Отне доста време.

— Добре пикае поне — отбеляза единият от двамата вече на Общата реч.

Тирион тръсна последните капки и върза бричовите.

— Пикаенето е най-малкият ми талант. Трябва да видите как сера. — Обърна се към магистър Илирио. — Тия двамата познати ли са ти, магистре? Приличат на разбойници. Да си потърся ли брадвата?

— Брадвата ти? — възкликна по-едрият ездач, плещест мъж с рунтава брада и къса жълто-червеникава коса. — Чу ли, Халдон? Дребосъкът иска да се бие с нас!

Приятелят му беше по-стар, гладко обръснат, с набръчкано аскетично лице. Косата му бе прибрана назад и стегната в сплит зад главата.

— Малките мъже често изпитват нужда да докажат смелостта си с непристойни хвалби — заяви той. — Съмнявам се, че може да убие патка.

Тирион сви рамене.

— Дай патката насам.

— Щом настояваш. — Ездачът погледна спътника си.

Плещестият измъкна дългия меч от ножницата на гърба си.

— Аз съм Дък^[1], устато нощно гърненце.

„О, богове милостиви.“

— Имах предвид по-малка патка.

Едрият зарева от смях.

— Чу ли, Халдон? Искане *по-малка* патка!

— Каквато — такава. — Халдон изглежда Тирион с хладните си сиви очи, после се обърна към Илирио. — Имате ли сандъци за нас?

— И мулета да ги носят.

— Мулетата са много бавни. Имаме товарни коне, ще преместим сандъците на тях. Паток, погрижи се.

— Защо винаги Патока да се грижи за всичко? — Едрият прибра мечата си в ножницата. — *Ти* за какво ще се погрижиш, Халдон? Кой е рицарят тук, ти или аз? — Все пак закрачи тежко към товарните мулета.

— Как е момчето ни? — попита Илирио, докато преместваша сандъците. Тирион преброи шест, дъбови, с железни закопчалки. Патока ги местеше много лесно, метнати на рамо.

— Вече е висок колкото Гриф. Преди три дни събори Патока в едно конско корито.

— Не ме събори. Сам паднах, просто да го разсмея.

— Номерът ти пожъна голям успех — рече Халдон. — Чак аз се разсмях.

— Има подарък за момчето в един от сандъците. Захаросан джинджифил. От малък го обича. — Илирио изглеждаше странно натъжен. — Мислех, че ще мога да продължа с вас до Гоян Дроух. Един пир за сбогуване, преди да тръгнете надолу по реката...

— Нямаме време за пирове, милорд — отвърна Халдон. — Гриф иска да потегли надолу веднага щом се върнем. Нагоре дойдоха новини и нито една не е добра. Видели са дотраки на север от Езерото на кинжала, конни съгледвачи от халазара на стария Мото, а хал Зеко не е далече зад него, придвижва се през Леса на Кохор.

Дебелият мъж изпръхтя презрително.

— Зеко посещава Кохор на всеки три-четири години. Кохорците му дават чувал злато и пак се връща на изток. Колкото до Мото, мъжете му са стари почти колкото него и стават все по-малко с всяка година. Заплахата е...

— ... хал Поно — довърши Халдон. — Мото и Зеко бягат от него, ако приказките са верни. Според последните сведения Поно е близо до горните притоци на Селору с халазар от трийсет хиляди. Гриф не иска да го хванат на брода, ако Поно реши да рискува по Ройн. — Хвърли поглед към Тирион. — Джуджето ви язди ли толкова добре, колкото пикае?

— Язди — намеси се Тирион, преди господарят на сиренето да успее да отговори вместо него, — макар че язди най-добре със специално седло и кон, който познава добре. Говори също така.

— Виждам. Аз съм Халдон, лечителят в малката ни банда братя. Някои ме наричат Полумайстера. Приятелят ми е сир Дък.

— Сир Роли — каза едрият. — Роли Дъкфилд. Всеки рицар може да направи рицар и Гриф ме направи. А ти, джудже?

Илирио побърза да се обади:

— Йоло се казва.

„Йоло? Йоло е име за маймуна.“ Още по-лошо, беше пентошко име, а и последният глупак можеше да види, че Тирион не е от Пентос.

— В Пентос съм Йоло — каза той бързо, за да поправи колкото може нещата, — но майка ми ме е нарекла Хюгор Хълма.

— Малък крал ли си, или малко копеле? — попита Халдон.

Тирион осъзна, че ще е добре да внимава с Халдон Полумайстера.

— Всяко джудже е копеле в очите на баща си.

— Несъмнено. Добре, Хюгор Хълма, отговори ми следното. Как Сервин Огледалния щит е убил дракона Уракс?

— Подходил е зад щита си. Уракс видял само отражението му, а Сервин изскочил и забил копието си в окото му.

Халдон не се впечатли.

— Дори Дък я знае тая приказка. Можеш ли да ми кажеш името на рицаря, който е опитал същата хитрина с Вхагар по време на Танца на драконите?

Тирион се ухили.

— Сир Бейлон Суан. За наказание опечен... само че драконът се казва Сайракс, а не Вхагар.

— Боя се, че грешиш. В „Танца на драконите, истинска история“, майстер Мункун пише...

— ... че е Вхагар. Грандмайстер Мункун греши. Скуайърът на Бейлон е видял смъртта на господаря си и е написал на дъщеря му как точно е станало. Според неговото описание е Сайракс, драконка на Ренира, което е по-логично от версията на Мункун. Суан е син на пограничен лорд, а Бурен край е бил на страната на Егон. Вхагар е бил язден от принц Емонд, брата на Егон. Защо Суан ще иска да я убива?

Халдон присви устни.

— Гледай да не се катурнеш от коня. Иначе най-добре се връщай пеш до Пентос. Нашата свенлива девица няма да чака мъж, нито джудже.

— Свенливите девици са ми любимият тип. Освен палавите. Кажете ми, накъде отиват курвите?

— Приличам ли ти на мъж, който общува с курви?

Дък се изсмя.

— Не смее. Лемор ще го накара да се моли за прошка, момчето ще иска да иде с него, а Гриф може да му отреже кура и да му го натика в гърлото.

— Е, на един майстер не му трябва кур — каза Тирион.

— Халдон е само полумайстер обаче.

— Джуджето май ти е забавно, Дък — рече Халдон. — Можеш да го вземеш с теб.

Обърна коня си и препусна.

Отне още малко време, докато Дък нагласи сандъците на Илирио на трите товарни коня. Халдон междувременно беше изчезнал. Дък не изглеждаше притеснен. Метна се на седлото, награби Тирион за яката и го вдигна пред себе си.

— Не мърдай много и няма да има проблеми. Кобилата има хубава равна стъпка, а драконовият път е гладък като маймунски задник. — Сир Роли сбра юздите в дясната си ръка, поводитите на товарните коне — в лявата, и подкара в отривист галоп.

— На добър час — извика Илирио след тях. — Кажете на момчето, че съжалявам, че няма да съм с него на сватбата му. Ще се съберем с вас във Вестерос. Заклевам се в ръцете на милата ми Серра.

Тирион Ланистър погледна назад към магистъра. Илирио Мопатис стоеше до носилката си, изгърбил огромните си рамене. От толкова далече господарят на сиренето му се стори почти джудже.

Дък догони Халдон Полумайстера след четвърт миля. Оттам вече продължиха един до друг. Тирион се беше вкопчил в седлото, изпружил непохватно късите си крака настрани: знаеше, че го чакат пришки и натъртен задник.

— Как мислиш, какво ли ще си помислят пиратите от Езерото на кинжала за нашето джудже? — подхвърли Халдон.

— Че става за яхния с джудже? — предположи Дък.

— Урхо Неумития е най-лошият от тях — продължи Халдон. — Само вонята му стига да убие човек.

Тирион сви рамене и отбеляза:

— За щастие нямам нос.

Халдон му се усмихна коварно.

— А ако се натъкнем на лейди Кора от Вещерски зъби, бързо ще ти залипсват и други части. Кора Жестоката я наричат. Корабът ѝ е с екипаж от млади красиви девизи. Скопяват всеки мъж, когото пленят.

— Ужасяващо. Току-виж съм се напикал в бричовете.

— По-добре недей — предупреди го Дък.

— Както кажеш. Ако се натъкнем на тази лейди Кора, просто ще облека рокля и ще кажа, че съм Церсей, прочутата брадата красавица на Кралски чертог.

Този път Дък се засмя, а Халдон рече:

— Доста забавно типче си, Йоло. Казват, че Господаря в плащаницата ще възнагради щедро всеки, който може да го разсмее. Може би негова Сива милост ще те избере да красиш скалистия му двор.

Дък погледна неспокойно приятеля си.

— Не е добре да се шегуваш с него. Не и когато сме толкова близо до Ройн. Чува.

— Мъдрост от патка — изсумтя Халдон. — Моля да ме извиниш, Йоло. Няма защо да пребледняваш толкова, само се пошегувах. Принцът на скърбите не дарява току-така сивата си целувка.

„Сивата си целувка.“ Настръхна при тази мисъл. Смъртта бе изгубила ужаса си за Тирион Ланистър, но сивата люспа беше друга работа. „Господаря в плащаницата е само легенда — каза си, — не по-реален от Лан Умния, който според някои витаел в Скалата на Кастърли.“ Все пак си задържа езика зад зъбите.

Внезапното мълчание на джуджето мина незабелязано, понеже Дък бе започнал да го забавлява със собствената си биография. Баща му бил оръжейник в Горчив мост, така каза, тъй че той се родил с кънтежа на стомана в ушите, а с меч се захванал още почти пеленаче. Порасъл едро и хубаво момче и привлякъл окоето на стария лорд Касуел, който му предложил място в гарнизона си, но момчето искало повече. Гледало как хилавият син на Касуел бил обявен за паж, за скуайър, а накрая за рицар.

— Мършав и хилав подлец си беше, но старият лорд имаше четири дъщери и само един син, тъй че никой не можеше дума да каже срещу него. Другите скуайъри не смееха с пръст да го пипнат в двора.

— Ти не си бил толкова плах обаче. — Тирион разбираше накъде ще тръгне много скоро тази история.

— Баща ми ми подари меч, като станах на шестнайсет — каза Дък, — но на Лорент толкова му хареса, че ми го взе, а проклетият му баща така и не го озапти. Когато се оплаках, Лорент ми каза в лицето, че ръката ми била направена да държи чук, а не меч. Тъй че взех един чук и му строших ръцете и половината ребра. След това трябваше да напусна Предела по най-бързия начин. Добрах се през водата до Златната дружина. Занимавах се с ковачество няколко години, после сир Хари Стрикланд ме взе за скуайър. Когато Гриф извести, че търси някой да обучава сина му с оръжията, Хари ме прати при него.

— И Гриф те направи рицар?

— След година.

Халдон Полумайстера се подсмихна и подметна:

— Защо не кажеш на малкия ни приятел как се сдобил с това име?

— Да, на един рицар му трябва повече от едно име. Ами, бяхме в едно поле, когато ме посвети, погледнах нагоре, видях ги ония патици и... стига де, не се смейте.

Малко след залез-слънце отбиха от пътя, за да си починат в един буренясал двор до стар каменен зид. Тирион скочи да раздвижи схванатите си прасци, докато Дък и Халдон напоят конете. След това хапнаха — простичка вечеря от осолено свинско и студен бял боб, и ейл също. За Тирион скромната храна бе приятна промяна след богатите лакомства, с които се беше тъпкал с Илирио.

— Сандъците, които ви донесохме — заговори, докато дъвчеха.
— Отначало помислих, че е злато за Златната дружина, докато не

видях как сир Роли ги носеше на рамо. Ако бяха пълни с монети, изобщо нямаше да може да ги вдигне толкова лесно.

— Само леки брони — отвърна Дък и сви рамене.

— И дрехи — намеси се Халдон. — Дворцово облекло, за цялата ни група. Хубава вълна, кадифе, копринени наметала. Човек не отива пред кралица опърпан... нито с празни ръце. Магистърът бе така добър да ни снабди с подходящи дарове.

Щом луната изгря, отново пое на изток. Стариет валириански път блещукаше пред тях като дълга сребърна ивица, лъкатушеша през гори и долчинки. За малко Тирион Ланистър се почувства в почти пълен душевен мир.

— Ломас Дългата крачка го е разказал вярно. Пътят е чудо.

— Ломас Дългата крачка ли? — попита Дък.

— Писател, отдавна умрял — обясни Халдон. — Прекарал живота си в пътуване по света. Описал е земите, които е посетил, в две книги, наречени „Чудеса“ и „Чудеса, направени от човека“.

— Един мой чичо ми ги даде, докато бях още малко момче — рече Тирион. — Четох ги, докато не се разпаднаха.

— „Боговете са направили седем чудеса, а смъртният човек е направил девет“ — цитира Полумайстера. — Доста нечестиво от страна на смъртния човек да направи с две повече от боговете, но това е. Каменните пътища на Валирия са едно от деветте на Дългата крачка. Петото, мисля.

— Четвъртото — поправи го Тирион: беше запомнил всичките шестнайсет чудеса още като момче. Чичо му Герион обичаше да го вдига на масата по време на пировете и да го кара да ги изрежда. „Много го обичах това, нали? Да стоя там между блюдата, всички пируващи да ме гледат и да доказвам колко умно дяволче съм.“ Години наред след това беше лелеял мечтата един ден да пътува по света и да види сам чудесата на Дългата крачка.

Лорд Тивин беше сложил край на тази надежда десет дни преди шестнайсетия рожден ден на своя син джудже, когато Тирион го помоли да обиколи деветте Свободни града, както бяха направили чичовците му на същата възраст.

— На братята ми можеше да се разчита, че няма да посрамят дома Ланистър — каза баща му. — Никой от тях не се ожени за курва. — А когато Тирион му напомни, че след десет дни ще е пораснал мъж,

свободен да пътува където пожелае, лорд Тивин заяви: — Никой не е свободен. Само децата и глупците си въобразяват друго. Замини, моля. Облечи се пъстро и стой на главата си, за да забавляваш лордовете на подправките и кралете на сиренето. Просто гледай сам да си плащаш пътя и забрави за връщане. — При тези думи упорството на момчето рухна. — Ако искаш полезно занимание, ще го имаш — добави баща му. Тъй че в чест на пълнолетието му на Тирион му бе възложено да надзирава всички канали и водохранилища в Скалата на Кастърли. „Може би се надяваше да падна в някое от тях.“ Лорд Тивин се беше разочаровал в това. Каналите никога не бяха отводнявали толкова добре, колкото докато той отговаряше за тях.

„Имам нужда от чаша вино. Да отмие вкуса на Тивин от устата ми. Мях вино ще ми дойде още по-добре.“

Яздиха цяла нощ. Тирион спеше на пресекулки, задрямваше, клюмваше и се събуждаше внезапно. От време на време се изхлузваше от седлото, но сир Роли го хващаше и го наместваше. До разсъмване краката на джуджето се бяха схванали, а бузите на задника му бяха ожулени и натъртени.

Чак на другия ден стигнаха околностите на Гоян Дроух, плътно до реката.

— Прочутата Ройн — каза Тирион, щом зърна мудните зелени води от един хълм.

— Малката Ройн — отвърна Дък.

— М-да.

„Съвсем приятна река, но и най-малкият ръкав на Тризъбеца е два пъти по-широк и всичките три текат по-бързо.“ Градът не се оказа по-впечатляващ. Гоян Дроух никога не е бил голям, припомни си Тирион от четените истории, но бил хубаво място, зелено и процъфтяващо, град на канали и фонтани. „До войната. Докато не дошли драконите.“ Хиляда години по-късно каналите бяха обрасли с тръстика и затлачени с кал, а в застоялата вода се въдеха рояци мухи. Натрошените камъни на храмове и дворци затъваха в земята, изкорубени стари върби се редяха покрай речните брегове.

Малко хора бяха останали сред тази мизерия, копаеха малките си градини сред бурените. Тропотът на подковани копита по стария валириански път ги караше да се разбягат по дупките си, откъдето бяха изпъззели, но по-смелите се задържаха на слънцето да позяпат след

минаващите ездачи с унили, нелюбопитни очи. Едно голо момиче с кални до коленете крака не можеше да откъсне очите си от Тирион. „Никога не е виждала джудже — осъзна той, — да не говорим за джудже без нос.“ Изкриви лице, изплезе й се и момичето заплака.

— Какво й направи? — попита Дък.

— Пратих й въздушна целувка. Всички момичета плачат, когато ги целуна.

След върбите пътят изведнъж прекъсна и завиха на север и продължиха покрай реката. Скоро стигнаха до стар каменен кей, обрасъл с високи кафяви бурени.

— Дък! — чу се вик. — Халдон!

Тирион изви глава и видя момче, застанало на покрива на ниска дървена постройка; махаше със сламена шапка с широка периферия. Беше пъргав и добре сложен младок, с дългнеста фигура и къса тъмносиня коса. Джуджето му даде някъде около петнайсет-шестнайсет години.

Покривът, на който стоеше момчето, се оказа каютата на „Свенливата девица“, стара разнебитена едномачтова лодка. Беше широка и плитка, идеална за каране по най-слабите течения и над пясъчни плитчини. „Грозничка девица — помисли Тирион. — Но понякога най-грозните са най-страстни в леглото.“ Лодките, които пореха реките на Дорн, често бяха ярко оцветени и пищно резбовани, но не и тази девица. Боята й беше сиво-кафява, зацапана и олющена, голямото извито кормило на кърмата — просто и без украса. „Цвят на пръст — прецени той. — Но несъмнено това е целта.“

Дък вече викаше за поздрав. Кобилата зацапа през плитчините и затъпка тръстиките. Останалите от екипажа на „Свенливата девица“ също се появиха. Двама по-възрастни с характерни ройнски черти застанаха до кормилото, а една достолепна септа излезе от вратата на каютата и избута от очите си кичур тъмнокафява коса.

Но Гриф не можеше да се сбърка с никого.

— Хайде стига викане — рече той.

Над реката внезапно се възцари тишина.

„С този ще си имам неприятности“, разбра тутакси Тирион.

Наметалото на Гриф бе направено от кожата и главата на червен вълк от Ройн. Под него носеше кафява щавена кожа, стегната с железни халки. Гладко обръснатото му лице също приличаше на

щавена кожа, с бръчици в ъглите на очите. Макар косата му да беше синкава като на сина му, имаше червени корени, а веждите му бяха още по-червени. На кръста му висяха меч и кама. И да се радваше, че Дък и Халдон са се върнали, криеше го добре, но не си направи труда да прикрие неприязънта си, като видя Тирион.

— Джудже? Какво значи това?

— Знам, надявал си се на пита сирене. — Тирион се обърна към младия Гриф и го дари с най-обезоръжаващата си усмивка. — Синята коса може да ти свърши работа в Тирош, но във Вестерос децата ще те замерват с камъни, а момичетата ще ти се смеят в лицето.

Момчето се стъписа.

— Майка ми беше лейди на Тирош. Боядисвам си косата в нейна памет.

— Какво е това същество? — настоя Гриф.

— Илирио праща писмо да обясни — отвърна Халдон.

— Ще го видя. Заведи джуджето в каютата ми.

„Не ми харесват очите му“, помисли Тирион, щом наемникът седна срещу него в сумрака на вътрешността на лодката, с надраскана дървена маса и лоена свещ между тях. Бяха леденосини, светли, студени. Джуджето не обичаше светли очи. Очите на лорд Тивин бяха светлозелени, напръскани със златно.

Загледа наемника, докато той четеше. Това, че *можеше* да чете, говореше нещо само по себе си. Колко наемници можеха да се похвалят с това? „Даже изобщо не мърда устни.“

Най-сетне Гриф вдигна глава от пергамента и светлите очи се присвиха.

— Тивин Ланистър е мъртъв? От *твоята* ръка?

— От моя пръст. Този. — Тирион го вдигна, та Гриф да му се възхити. — Лорд Тивин седеше в един нужник, тъй че пуснах стрела на арбалет в корема му, да видя дали наистина сере злато. Не сереше. Жалко, малко злато щеше да ми дойде добре. И майка му убих, някъде преди това. А, и племенника му Джофри, отрових го на сватбения му пир и гледах как се задави до смърт. Търговецът на сирене да не би да е пропуснал тази част? Смятам да добавя брат си и сестра си към списъка, преди да приключа, ако вашата кралица благоволи.

— Да *благоволи*? Илирио да не си е изгубил ума? Защо си въобразява, че нейно величество ще приеме службата на един

самопризнал се кралееубиец и изменник?

„Уместен въпрос“, помисли Тирион, но отвърна:

— Кралят, когото убих, седеше на нейния трон, а всички онези, които предадох, бяха лъвоове, тъй че според мен вече съм направил добра услуга на кралицата. — Почеса се по пънчето на носа. — Не бой се, теб няма да убия, не си ми роднина. Бих ли могъл да видя какво е написал търговецът на сирене? Обичам да чета за себе си.

Гриф пренебрегна молбата. Поднесе писмото към пламъка на свещта и загледа как пергаментът почерня, заогъва се и пламна.

— Между Таргариен и Ланистър има кръв. Защо искаш да подкрепиш каузата на кралица Денерис?

— За злато и слава — отвърна ведро джуджето. — А, и от омраза. Ако си срещал сестра ми, щеше да разбереш.

— От омраза разбирам достатъчно. — От начина, по който го каза, Тирион разбра, че това поне е вярно. „Подхранвал се е с омраза. Топлила го е нощем години наред.“

— В такъв случай имаме нещо общо, сир.

— Не съм рицар.

„Не само лъжец, но лош. Това беше непохватно и глупаво, милорд.“

— И все пак сир Дък твърди, че вие сте го посветили.

— Дък говори твърде много.

— Някои биха се учудили, че една патка изобщо може да говори. Все едно, *Гриф*. Ти не си рицар, а аз съм Хюгор Хълма, малко чудовище. *Твоето* малко чудовище, ако ти харесва. Имаш думата ми: единственото ми желание е да бъда верен слуга на вашата драконова кралица.

— И как предлагаш да й служиш?

— С езика си. — Облиза пръстите си, един по един. — Мога да казвам на нейно величество как мисли сладката ми сестра, ако това изобщо може да се нарече мислене. Мога да казвам на военачалниците й кой е най-добрият начин да победят брат ми Джайм в битка. Знам кои лордове са храбри и кои — страхливи, кои са верни и кои — вероломни. Мога да й осигурявам съюзници. И знам много и много за дракони, както ще те увери твойт полумайстер. Освен това съм забавен и не ям много. Смятай ме за своето вярно дяволче.

Гриф претегли думите му за миг.

— Разбери следното, джудже. Ти си най-маловажният и най-дребният в групата ни. Дръж си езика зад зъбите и прави каквото ти се казва, или скоро ще съжалиш.

„Слушам, тате“, за малко да отвърне Тирион.

— Както кажете, милорд.

— Не съм лорд.

„Лъжец.“

— Беше вежливост, приятелю.

— Не съм ти и приятел.

„Нито рицар, нито лорд, нито приятел.“

— Жалко.

— Спести ми иронията си. Ще те взема до Волантис. Ако си послушен и полезен, може да останеш с нас и да служиш на кралицата по най-добрия начин. Окажеш ли се по-голяма неприятност, отколкото си струва, можеш да си тръгнеш сам по пътя.

„Да, и пътят ми ще ме отведе на дъното на Ройн, а рибата ще яде каквото е останало от носа ми.“

— Валар дохерис.

— Можеш да спиш на палубата или в трюма, както предпочиташ. Юсила ще ти намери завивки.

— Колко мило от нейна страна. — Тирион се поклони и се заклатушка към вратата, но на прага се обърна. — Ами ако намерим кралицата и открием, че тази приказка за дракони е само пиянска моряшка измишльотина? Този широк свят е пълен с подобни безумни приказки. Гръмкини и снарки, призраци и духове, русалки, скални таласъми, крилати коне, крилати прасета... крилати лъвови.

Гриф го изгледа намръщено.

— Предупредих те най-откровено, Ланистър. Дръж си езика зад зъбите, или ще го загубиш. Кралства са заложили тук. Животът ни, имената ни, честта ни. Това не е игра, която играем за твое забавление.

„Разбира се, че е — помисли Тирион. — Играта на тронове.“

— Както кажеш, капитане — отвърна и отново се поклони.

[1] Duck — патка. — Б.пр. ↑

ДАВОС

Мълния разцепи небето на север и очерта черната кула на Нощния фар на синкавобелия небесен фон. Шест удара на сърцето след това последва гърмът, като далечен барабанен тътен.

Стражите подкараха Давос Държеливия по мост от черен базалт и под железния полуърждасал портикул. Зад него над дълбок ров, пълен с морска вода, се изпъваше подвижен мост, поддържан от две тежки вериги. Зелената вода кипеше и мятеше бели пръски в основите на замъка. Последва втора портална кула, по-голяма от първата — камъните ѝ бяха обрасли със зелено водорасло, — и разкалян двор. Ръцете на Давос бяха вързани отпред. Студеният дъжд щипеше очите му. Стражите го подкараха нагоре по стъпалата и в сводестата крепост на Вълнолома.

Щом влязоха, капитанът смъкна наметалото си и го окачи на една кука, за да не оставя локви на изтъркания мирски килим. Давос последва примера му и се засуети, докато разкопчае токата с вързаните си ръце. Не беше забравил дворцовите си маниери, научени на Драконов камък през годините служба.

Лордът беше сам в сумрака на трапезарията: вечеряше бира, хляб и сестринска яхния. Двайсет железни скоби бяха завинтени на дебелите каменни стени, но само в четири имаше факли и нито една не беше запалена. Две дебели лоени свещи мятаха слаба мигаща светлина. Давос чуваше дъжда, пердашещ стените отвън, и постоянното капене от пропукания покрив.

— Милорд — заговори капитанът, — намерихме този човек в „Търбуха на кита“, докато се опитваше да си купи изход от острова. Имаше дванайсет дракона, и това нещо също. — Капитанът го постави на масата до лорда: широка лента от черно кадифе, обшито със златна тъкан и с три печата. Коронован елен в златен ромб, пламтящо сърце в червен и ръка — в бял.

Давос зачака, целият вир-вода, врязалото се в кожата въже жулеше китките му. Една дума от този лорд и щеше да увисне от

Портата на бесилките на Систъртън, но поне не беше под дъжда и под краката му имаше здрав камък, а не люшкаща се палуба. Беше прогизнал, целият в рани и измършавял, изтощен от скръб и измяна и болен до смърт от бури.

Лордът избърса уста с опакото на ръката си и вдигна лентата, за да я огледа. Отвън блесна мълния, от която амбразуриите грейнаха синьо-бели за миг. „Едно, две, три, четири“, преброи Давос, преди да последва гърмът. Щом затихна, се вслуша в капенето и в по-глухия грохот под краката си, където вълните се блъскаха в огромните каменни сводове на Вълнолома и кръжаха на въртопи из подземията. Като нищо можеше да свърши там долу, окован и оставен да се удави, когато нахлуеше приливът. „Не — помъчи се да се убеди, — един контрабандист може да умре така, но не и Кралска ръка. Струвам повече, ако ме продаде на кралицата си.“

Лордът опипа лентата и огледа намръщено печатите. Беше грозен мъж, едър и месест, с яки рамене на гребец и без врат. Груба сива четина покриваше страните и брадичката му, тук-там израснала на бели туфи. Голямо ръбато чело, плешив. Носът му беше месест и червен, с нахъсани сини жили, устните му бърнест, и имаше нещо като ципа между трите средни пръста на дясната ръка. Давос беше чувал, че някои от лордовете на Три сестри имат ципести ръце и крака, но винаги го беше отхвърлял като поредната моряшка приказка.

Лордът се отпусна назад и каза:

— Срежи му въжето. И му свали тия ръкавици. Искam да му видя ръцете.

Капитанът изпълни заповедта. Когато дръпна нагоре осакатената ръка на пленника си, мълнията блесна отново и сянката на скъсените пръсти на Давос Държеливия падна върху грубото сурово лице на Годрик Борел, лорд на Сладка сестра.

— Всеки може да открадне една лента — каза лордът, — но тези пръсти не лъжат. Ти си Луковият рицар.

— Наричали са ме така, милорд. — Самият Давос беше лорд и беше рицар вече от дълги години, но дълбоко в себе си все още бе контрабандист от простолюдието, купил рицарството си с товар лук и солена риба. — Наричали са ме и по-лоши неща.

— Да. Изменник. Бунтовник. Обърни-плащ.

Настръхна, като чу последното.

— Никога не съм си обръщал плаща, милорд. Аз съм кралски човек.

— Само ако Станис е крал. — Лордът го измери с твърдите си черни очи. — Повечето рицари, които слизат на бреговете ми, ме търсят в замъка ми, а не в „Търбуха на кита“. Мръсна контрабандистка бърлога. Връщаш ли се към стария си занаят, луков рицарю?

— Не, милорд. Търсех превоз до Бял пристан. Кралят ме прати с послание до лорда му.

— Тогава си на грешното място, с грешния лорд. — Лорд Годрик изглеждаше развеселен. — Това е Систъртън, на Сладка сестра.

— Знам.

Нищо сладко нямаше в Систъртън обаче. Беше мизерно градче, мръсно, малко и вмирисано на свински говна и гнила риба. Давос го помнеше добре от времето си като контрабандист. Три сестри бяха любимо обиталище за контрабандисти от стотици години и пиратско гнездо преди това. Улиците на Систъртън бяха от кал и дъски, къщите му — колиби от кал и плет със сламени покриви, а при Портата на бесилките винаги имаше обесени мъже с провиснали черва.

— Имаш приятели тук, несъмнено — каза лордът. — Всеки контрабандист има приятели на Сестрите. Някои от тях са и мои приятели. Които не са, ги беся. Оставям ги да се задушат бавно и червата им да пляскат в коленете. — Залата отново се огря от мълния, светнала в прозорците. След два удара на сърцето последва гърмът. — Щом си тръгнал за Бял пристан, защо си в Систъртън? Какво те доведе тук?

„Кралска заповед и приятелска измяна“, можеше да каже Давос. Вместо това отвърна:

— Бури.

Двайсет и девет кораба бяха отплавали от Вала. Ако половината от тях все още плаваха, Давос щеше да се изуми. Черни небеса, жестоки ветрове и проливни дъждове ги бяха подгонили всички надолу покрай брега. Галерите „Оледо“ и „Синът на старата майка“ бяха изхвърлени в рифовете на Скагос, острова на еднорози и канибали, където дори Сляпото копеле се боеше да слезе. Големият ког „Саатос Саан“ потъна край Сивите скали.

— Станис ще плаща за тях — кипнал беше Саладор Саан. — Ще плаща за тях със злато, много злато.

Сякаш някакъв гневен бог ги беше наказал заради лекия им път на север, когато бяха преминали южно от Драконов камък към Вала. Друга хала бе разкъсала такелажата на „Обилна жътва“ и Сала бе принуден да я вземе на буксир. На десет левги северно от Вдовичи страж вълните се вдигнаха отново, блъснаха „Жътвата“ в галерата, която я теглеше, и потопиха и двата кораба. Останалото от лисенския флот се бе разпръснало по Тясното море. Някои щяха да се домъкнат до едно или друго пристанище. Други изобщо нямаше да ги видят повече.

— Саладор Просяка, това ме направи твоят крал — негодуваше Саладор Саан пред Давос, когато докретаха през Захапката. — Саладор Смачкания. Къде са ми корабите? Къде ми е златото, къде е всичкото злато, което ми бе обещано? — Когато Давос се опита да го увери, че ще му се плати, Сала избухна. — Кога, кога? Утре, на новолуние, когато червената комета дойде отново? Той ми обещава злато и скъпоценни камъни, винаги обещава, но това злато не съм го виждал. Може ли Саладор Саан да яде кралската дума? Може ли да утоли жаждата си с пергаменти и восъчни печати? Може ли да бутне обещания в пухено легло и да ги шиба, докато запищят?

Давос се беше опитал да го убеди да остане верен. Ако Сала изостави Станис и каузата му, изтъкна, изоставя надеждата да си събере парите, които му се дължат. Защото ако Томен победи, едва ли ще изплати дълговете на победения си чичо, нали така. Единствената надежда за Сала е да остане верен на Станис Баратеон, докато той спечели Железния трон. Иначе изобщо няма да види и един грош от парите си. Каза му, че трябва да е търпелив.

Може би някой лорд с меден език щеше да склони лисенския пиратски принц, но Давос беше луков рицар и думите му само предизвикаха Сала да избухне отново.

— На Драконов камък бях търпелив, когато червената жена изгори дървени богове и пищащи хора. По целия дълъг път до Вала бях търпелив. На Източен страж бях търпелив... и премръзнал, ужасно премръзнал. Писна ми, казвам ти. Писна ми от твоето търпение и ми писна от твоя крал. Хората ми са гладни. Искат да чукат отново жените си, да броят синовете си, да видят Каменните стъпала и градините за удоволствия на Лис. Лед, бури и празни обещания, тях *не щат*. Толкова на север е твърде студено и става все по-студено.

„Знаех, че ще дойде този ден — каза си Давос. — Харесваше ми старият дявол, но никога не съм бил толкова голям глупак, че да му се доверя.“

— Бури. — Лорд Годрик изрече думата с умиление, с каквото друг щеше да изрече името на любовницата си. — Бурите са били свещени на Сестрите, преди да дойдат андалите. Старите ни богове са Господарката на вълните и Господарят на небесата. Правят бури, когато се съвкупяват. — Наведе се над масата. — Тези крале изобщо не се интересуват от Сестрите. Защо да го правят? Ние сме малки и бедни. И все пак ти си тук. Предаден ми от бурите.

„Предаден ти от приятел“, помисли Давос.

Лорд Годрик се обърна към капитана си.

— Остави този човек с мен. Никога не е бил тук.

— Да, милорд. Никога. — Капитанът излезе; мокрите му ботуши оставиха влажни стъпки по килима. Под пода морето ръмжеше гневно и блъскаше в подножието на замъка. Външната врата се затвори с грохот като далечен гръм и мълнията отново дойде, като в отговор.

— Милорд — каза Давос, — ако ме пратите до Бял пристан, негово величество би го сметнал за приятелски акт.

— Бих могъл да те пратя до Бял пристан — съгласи се лордът. — Или да те пратя в някой студен и мокър ад.

„Систъртън е достатъчен ад.“ Давос се опасяваше от най-лошото. Трите сестри бяха непостоянни кучки, верни само на себе си. Уж трябваше да са заклети на Арините от Долината, но хватката на Орлово гнездо над островите в най-добрия случай беше слаба.

— Съндърленд щеше да поиска да те предам, ако знаеше за теб. — Борел беше дал васална клетва за Сладка сестра, както Лонгторп за Дълга сестра и Торент за Малка сестра. Всички се бяха заклели на Тристън Съндърленд, владетеля на Три сестри. — Би те предал на кралицата за гърне ланистърско злато. Горкичкият се нуждае от всеки дракон с неговите седем сина, всички решени да станат рицари. — Лордът взе дървената лъжица и отново нападна яхнията. — Кълнях боговете, че ми дадоха само дъщери, докато не чух Тристън да се оплаква от цената на дестриерите. Ще се изненадаш, ако разбереш колко риба трябва, за да купиш една прилична броня.

„И аз имах седем синове, но четирима изгоряха и са мъртви.“

— Лорд Съндърленд се е заклел на Орлово гнездо — каза Давос. — По право би трябвало да ме предаде на лейди Арин. — Щеше да има по-добър шанс с нея, отколкото с Ланистърите. Макар да не беше взела участие във Войната на петимата крале, Лиза Арин бе дъщеря на Речен пад и леля на Младия вълк.

— Лиза Арин е мъртва — каза лорд Годрик. — Убита от някакъв певец. Сега лорд Кутрето управлява Долината. Къде са пиратите? — След като Давос не отвърна, почука с лъжицата по масата. — Лисенците. Торент е видял платната им от Малка сестра, а преди него хората на Флинт от Вдовичи страж. Оранжеви платна, зелени и розови. Саладор Саан. Къде е той?

— По море. — Сала щеше да плава покрай Пръстите и по Тясното море. Връщаше се към Каменни стъпала с няколкото останали му кораба. Може би щеше да се сдобие с още няколко по пътя, стига да се натъкнеше на търговци. „Малко пиратство, да минат по-леко левгите.“ — Негово величество го прати на юг, да безпокои Ланистърите и приятелите им. Лъжата, която си беше повтарял, докато гребеше към Систъртън през дъжда. Рано или късно светът щеше да научи, че Саладор Саан е изоставил Станис Баратеон, като го е оставил без флот, но нямаше да го чуят от устата на Давос Държеливия.

Лорд Годрик разбърка кашата си.

— Онзи стар пират Саан накара ли те да плуваш до брега?

— Дойдох до брега в открита лодка, милорд. — Сала беше изчакал, докато светлината на Нощния фар огря левия борт на „Валириан“, преди да го остави. Приятелството им заслужаваше поне това. Лисенецът с радост щял да го вземе със себе си на юг, така поне се кълнеше, но Давос отказа. Станис се нуждаеше от Виман Мандърли и се бе доверил на него да му го спечели. Нямаше да предаде това доверие, каза на Сала.

— Ба — отвърна му пиратският принц, — той ще те убие с тези твои представи за чест, стари приятелю. Ще те убие.

— Никога не съм имал Ръка на крал под покрива си — каза лорд Годрик. — Станис дали би те откупил?

„Дали?“ Станис беше дал на Давос земи, титли и служби, но щеше ли да плати злато, за да откупи живота му? „Той няма злато. Иначе щеше още да има Сала.“

— Ще намерите негово величество в Черен замък, ако пожелаете да го попитате за това.

Борел изсумтя.

— И Дяволчето ли е в Черен замък?

— Дяволчето? — Давос не разбра въпроса. — Той е в Кралски чертог, осъден на смърт за убийството на племенника си.

— Валът се учи последен, казваше баща ми. Джуджето е избягало. Проврял се е през решетките на килията си и е разпрал баща си с голи ръце. Един страж го видял да бяга, червен от главата до петите, все едно се е къпал в кръв. Кралицата ще направи лорд всеки, който го убие.

Давос не можеше да повярва.

— Тивин Ланистър е мъртъв?

— Убит от сина си, да. — Лордът отпи от бирата. — Когато на Сестрите е имало крале, не сме търпели живи джуджета. Хвърляли сме ги всички в морето, като жертвен дар на боговете. Септоните са ни накарали да спрем това. Сган благочестиви глупци. Защо боговете биха дали такова тяло на човек, ако не да го дамгосат като чудовище?

„Лорд Тивин мъртъв. Това променя всичко.“

— Милорд, ще ми позволите ли да пратя гарван до Вала? Негово величество ще иска да разбере за смъртта на лорд Тивин.

— Ще разбере. Но не от мен. Нито от теб, докато си под капещия ми покрив. Няма да позволя да се каже, че съм дал помощ и съвет на Станис. Съндърленд въвлякоха Сестрите в два от бунтовете на Блекфир и всички пострадахме тежко заради това. — Лорд Годрик махна с лъжицата си към един стол. — Седни. Преди да си паднал, сир. Домът ми е студен, влажен и тъмен, но не сме лишени от благоприличие. Ще ти намерим сухи дрехи, но първо ще ядеш. — Извика и в залата влезе една жена. — Имаме гост. Донеси бира, хляб и сестринска яхния.

Бирата беше кафява, хлябът чер, яхнията — с бял каймак. Поднесоха му я в купа, издълбана от престоил самун. Беше гъста и пълна с праз, ечемик, бяла и жълта ряпа, миди, късчета треска и рачешко месо, които плуваха в гъст каймак и масло. Беше яхния, която стопля човек чак до костите, най-подходящото нещо за мокра и студена нощ.

— Опитвал ли си сестринска яхния преди?

— Да, милорд. — Същата яхния поднасяха навсякъде из Три сестри, във всеки хан и кръчма.

— Тази е най-добрата. Гела я прави. Дъщерята на дъщеря ми. Женен ли си, лукови рицарю?

— Да, милорд.

— Жалко. Гела не е. Грозничките жени стават най-добрите съпруги. Три вида раци има вътре. Червени раци, бодливи крабове и завоеватели. Не ям бодлив краб, освен в сестринска яхния. Кара ме да се чувствам наполовина канибал. — Негово благородие посочи знамето, увиснало над студената черна камина. На него бе извезан бодлив краб на сиво-зелено поле. — Чухме приказки, че Станис изгорил Ръката си.

„Ръката преди мен.“ Мелисандра беше дала Алестер Флорент на своя бог на Драконов камък, за да вдигне вятъра, който ги откара на север. Лорд Флорент беше силен и мълчеше, когато хората на кралицата го вързаха за стълба, и достоен, колкото може да се надява да е един полугол мъж, но щом пламъците заблизаха краката му, започна да крещи и крясъците му ги бяха издухали чак до Източен крайморски страж, ако можеше да се вярва на червената жена. Давос не беше харесал този вятър. Струваше му се, че мирише на горяща плът, а свиренето му беше изпълнено с болка, докато играеше между въжетата. „Също толкова лесно можеше да съм аз.“

— Не изгорях — увери той лорд Годрик. — Макар че едва не замръзнах на Източен страж.

— Валът го прави това. — Жената им донесе пресен самун, още горещ от пещта. Когато видя ръката ѝ, Давос се сепна. Лорд Годрик не пропусна да го забележи. — Има я дамгата, да. Като всички Борел, от пет хиляди години. Дъщерята на дъщеря ми. Не тази, която прави яхнията. — Разчупи хляба и предложи половината на Давос. — Яж. Хубав е.

Хубав беше, въпреки че старата кора щеше да му е също толкова вкусна. Означаваше, че е гост тук, поне за тази една нощ. Владетелите на Три сестри имаха мрачна слава, а най-вече Годрик Борел, лорд на Сладка сестра, Щит на Систъртън, Господар на замък Вълнолома и Пазител на Нощния фар... но дори лордовете крадци и плячкаджии бяха обвързани с древните закони на гостоприемството. „Ще видя утрото поне — каза си Давос. — Ял съм от хляба му и от солта му.“

Въпреки че в тази сестринска яхния имаше по-странни подправки от сол.

— Шафран ли е този вкус?

Шафранът беше по-скъп от злато. Давос го бе опитал само веднъж преди, когато крал Робърт му прати половин риба на един пир на Драконов камък.

— Да. От Карт. И пипер има. — Лорд Годрик щипна с палеца и показалеца си и поръси по купата си. — Скълцан черен пипер от Волантис, няма по-хубав. Вземи колкото искаш, ако ти харесва по-люто. Четирийсет сандъка имам от него. Да не говорим за карамфил и мускат, и един фунт шафран. Отмъкнах ги от една девица с бадемови очи. — Лордът се засмя. Беше запазил всичките си зъби, забеляза Давос, въпреки че повечето бяха жълти, а един горе беше черен и мъртъв. — Беше се запътила за Браавос, но една хала я отмете в Захапката и се разби в скалите ми. Тъй че, виждаш, не си единственият дар, който са ми донесли бурите. Морето е коварно и жестоко.

„Не толкова коварно, колкото хората“, помисли Давос. Предците на лорд Годрик бяха пиратски крале, докато Старките не ги бяха връхлетели с огън и меч. В днешно време Сестрениците оставяха откритото пиратство на Саладор Саан и хора от неговия сой и се задоволяваха с инсцениране на корабокрушения. Маяците, които светеха по бреговете на Три сестри, трябваше уж да предупреждават за плитчини, рифове и скали и да водят към безопасен курс, но в бурни и мъгливи нощи някои Сестреници прибягваха до лъжливи светлини и обричаха на гибел непредпазливите капитани.

— Бурите са ти направили добро, като са те издухали до вратата ми — каза лорд Годрик. — Щеше да получиш хладно посрещане в Бял пристан. Много закъсняхте, сир. Лорд Виман е решил да коленичи, и не пред Станис. — Глътна от бирата си. — Мандърли не са северняци, не и в корена си. Дошли са на север преди не повече от деветстотин години, натоварени с всичкото си злато и богове. Били са велики владетели на Мандър, докато не са попаднали в собствения си капан и зелените ръце са ги тръшнаи. Вълчийт крал им взел златото, но им дал земя и им разрешил да си запазят боговете. — Топна залък хляб в яхнията си. — Ако Станис си мисли, че дебелакът ще яхне елена, греши. „Лъвска звезда“ се отби в Систъртън преди дванайсет дни, да

си напълнят буретата с вода. Знаеш ли я? Пурпурни платна и златен лъв на носа. И пълна с мъже на Фрей, тръгнали за Бял пристан.

— Фрей? — Беше последното, което можеше да очаква. — Фрей са убили сина на лорд Виман, както чухме.

— Да. И дебелакът беше толкова разгневен, че се закле да живее на сух хляб и вино, докато не получи възмездие. Но не мина и ден и започна отново да тъпче миди и питки. Има кораби, които кръстосват между Сестрите и Бял пристан непрекъснато. Продаваме им раци, риба и козе сирене, те ни продават дърво, вълна и кожи. От всичко, което чувам, негово благородие е по-дебел от всякога. Толкова с клетвите. Думите са вятър, а вятърът от устата на Мандърли не значи повече от вятъра, излязъл от задника му. — Лордът отчупи нов залък, за да отопи дъното на купата си. — Фрей носеха на дебелия глупак торба кокали. Някои го наричат благоволение, да донесеш на човек кокалите на мъртвия му син. Да беше мой син, щях да върна благоволението и да благодаря на Фрей, преди да ги обеса, но дебелакът е твърде благороден за това. — Лапна залъка, сдъвка и преглътна. — Фрей ми дойдоха на вечеря. Един седеше точно където ти седиш сега. Регар, така се нарече. За малко да се изсмея в лицето му. Бил загубил жена си, каза, но решил да си намери нова в Бял пристан. Гарвани прехвърчали напред-назад. Лорд Виман и лорд Уолдър били сключили пакт и били решили да го скрепят с женитба.

Давос се почувства все едно, че лордът го беше ударил с юмрук в корема. „Ако казва истината, кралят ми е загубил.“ Станис Баратеон отчаяно се нуждаеше от Бял пристан. Ако Зимен хребет беше сърцето на Севера, то Бял пристан беше устата му. Тесният му залив беше оставал незаледен и в най-дълбоката зима от столетия. С идещата зима това можеше да означава много и много. Както и среброто на града. Ланистърите имаха всичкото злато на Скалата на Кастърли и се бяха венчали за богатството на Планински рай. Ковчежетата на крал Станис бяха опразнени. „Трябва да се опитам поне. Може би има някакъв начин да успея да предотвратя този брак.“

— Трябва да стигна до Бял пристан. Ваше благородие, моля ви, помогнете ми.

Лорд Годрик започна да яде копанката си от хлебна кора, като я разкъса с големите си ръце. Яхнията беше смекчила баятия хляб.

— Не обичам северняците — заяви той. — Майстерите твърдят, че Изнасилването на Трите сестри е било преди две хиляди години, но Систертън не е забравил. Преди това сме били свободни хора, с наши крале да ни управляват. След това е трябвало да коленичим пред Орловото гнездо, за да прогонят северняците. Вълкът и соколът са се били за нас хиляда години, докато оглозгат всичката тлъстина и плът от кокалите на тези бедни острови. Колкото до твоя крал Станис, когато беше началник на корабите на Робърт, изпрати флота в пристанището ми без мое разрешение и ме накара да обеся дванайсет чудесни приятели. Мъже като теб. Стигна дотам, че заплаши *мен* да обеси, ако случайно някой кораб заседне, защото Нощният фар е угаснал. Трябваше да търпя арогантността му. — Изяде още малко от хлебната купа. — Сега идва на север унижен и с подвита опашка. Защо да му предлагам помощ? Отговори ми на това.

„Защото е законният ти крал — помисли Давос. — Защото е силен и справедлив човек, единственият, който може да възстанови кралството и да го защити от заплахата, която се трупа на север. Защото има магически меч, който блести със светлината на слънцето.“ Думите заседнаха в гърлото му. Не можеше да ги каже на владетеля на Сладка сестра. Нито една от тях нямаше да го доближи и на стъпка до Бял пристан. „Какъв отговор иска? Трябва ли да му обещаю злато, каквото нямаме? Знатен съпруг за дъщерята на дъщеря му? Земи, почести, титли?“ Лорд Алестер Флорент се бе опитал да играе тази игра, докато кралят не го изгори за това.

— Ръката май си е изгубила езика. Не му харесва вкусът на сестринската яхния, нито на истината. — Лорд Годрик избърса устата си.

— Лъвът е мъртъв — бавно отрони Давос. — Ето я вашата истина, милорд. Тивин Ланистър е мъртъв.

— Какво от това?

— Кой управлява в Кралски чертог? Не е Томен, той е още дете. Сир Кеван ли е?

Светлината на свещта блесна в черните очи на лорд Годрик.

— Ако беше той, щеше да си окован. Кралицата управлява.

Давос разбра. „Храни съмнения. Не иска да се окаже на губещата страна.“

— Станис удържа Бурен край срещу Тирел и Редвин. Отне Драконов камък от последните Таргариени. Разби Железния флот край Светлия остров. Това дете крал не може да надделее срещу него.

— Това дете крал държи богатството на Скалата на Кастърли и разполага с мощта на Планински рай. На негова страна са Болтън и Фрей. — Лорд Годрик потърка брадичката си. — Все пак... на този свят единствено зимата е сигурна. Нед Старк каза това на баща ми. Тук, в същата тази зала.

— Нед Старк е бил тук?

— В навечерието на бунта на Робърт. Лудия крал бе поискал от Орлово гнездо главата на Старк, но Джон Арин му отвърна с непокорство. Градът на гларуса остана верен на трона обаче. За да се върне у дома и да призове знамената си, Старк трябваше да прехвърли планините до Пръстите и намери един рибар, който да го преведе през Захапката. По пътя ги хвана буря. Рибарят се удави, но дъщеря му докара Старк до Сестрите, преди лодката да потъне. Казват, че я оставили с торба сребро и копеле в корема. Джон Сняг го нарекла, на Арин.

— Както и да е — продължи той. — Баща ми седеше където ти седиш сега, когато лорд Едард дойде в Систъртън. Нашият майстер ни убеждаваше да предадем главата на Старк на Ерис, за да докажем верността си. Щеше да ни донесе голяма награда. Лудия крал беше щедър с тези, които му угаждаха. Но тогава разбрахме, че Джон Арин е завзел Града на гларуса. Робърт бил първият, който се качил на стената и убил Марк Графтън лично. „Този Баратеон е неустрашим — казах аз. — Бие се както подобава на крал.“ Майстерът ни се изсмя и ни каза, че принц Регар със сигурност ще надвие този бунтовник. Тогава Старк рече: „На този свят само зимата е сигурна. Можем да загубим главите си, вярно... но ако надделеem?“ Баща ми го отпрати с главата му на раменете. „Ако загубиш — каза на Едард, — никога не си бил тук.“

— Както и аз — каза Давос Държеливия.

ДЖОН

Изведоха напред Краля отвъд Вала. Ръцете му бяха вързани с конопено въже, около врата му имаше клуп.

Другият край на въжето беше увит около рога на седлото на бегача на сир Годри Фаринг. Великаноубиеца и конят му бяха бронирани с посребрена стомана, инкрустирана с ниело. Манс Райдър носеше само тънка туника и ръцете и краката му бяха голи на студа. „Можеха да му оставят наметалото — помисли Джон Сняг, — онова, което дивачката закърпи с ивици алена коприна.“

Нищо чудно, че Валът плачеше.

— Манс познава призрачния лес по-добре от всеки обходник — беше казал Джон на крал Станис в последно усилие да го убеди, че Кралят отвъд Вала ще е по-полезен за тях жив, отколкото мъртъв. — Познава Тормунд Ужаса на великаните. Бил се е с Другите. И притежаваше рога на Джорамун, а не го наду. Не срина Вала, когато можеше.

Думите му попаднаха на глухи уши. Станис остана равнодушен. Законът беше изричен: животът на един дезертър бе обречен.

Под плачещия Вал лейди Мелисандра вдигна снежнобелите си ръце.

— *Всички трябва да избираме* — провъзгласи тя. — Мъж или жена, млад или стар, господар или селяк, изборът ни е един и същ. — Гласът ѝ напомни на Джон Сняг за анасон, мускат и карамфил. Стоеше до краля на дървено скеле, издигнато над ямата. — Избираме светлината или мрака. Избираме доброто или злото. Избираме верния бог или лъжливия.

Гъстата сиво-кафява коса на Манс Райдър се развяваше около лицето му. Той я избута от очите си с вързаните си ръце и се усмихна. Но когато видя клетката, куражът му го изостави. Хората на кралицата я бяха направили от дърветата на призрачния лес, от млади фиданки и гъвкави корени, борови клони, лепкави от смола, и костенобели клони на язово дърво. Бяха ги огънали и усукали, за да оплетат дървена

решетка, а след това я бяха вдигнали над дълбоката яма, пълна с цепеници, листа и подпалки.

Дивашкият крал се присви уплашен от гледката.

— Не! — извика. — Милост! Това е грешно, не съм кралят, те...

Сир Годри дръпна въжето. Кралят отвъд Вала нямаше друг избор освен да залитне след него и клупът задави думите му. Годри го задърпа. Манс беше плувнал в кръв, когато хората на кралицата го натикаха в клетката. Десетина войници задърпаха заедно и го вдигнаха високо във въздуха.

Лейди Мелисандра го изчака да се изправи.

— **СВОБОДЕН НАРОДЕ!** Ето го вашия крал на лъжите. И ето го рога, с който той се заклани да срине Вала. — Двама от хората на кралицата изнесоха рога на Джорамун, черен и обкован със старо злато, осем стъпки дълъг. В златния обков бяха всечени руни, писмото на Първите хора. Джорамун беше умрял преди хиляди години, но Манс Райдър бе намерил гроба му под един ледник, високо в Замръзналите зъбери. „И наду Джорамун Рога на Зимата, и вдигна великаните от земята.“ Игрит бе казала на Джон, че Манс така и не намерил рога. „Излъга ме, или Манс го е запазил в тайна дори от своите.“

Хиляда пленници гледаха през дървените решетки на затвора си, докато вдигаха рога високо. Всички бяха дрипави и примрели от глад. „Диваци“ ги наричаха в Седемте кралства. Те самите се наричаха „свободния народ“. Не изглеждаха нито диви, нито свободни — само гладни, уплашени и изтръпнали.

— Рогът на Джорамун ли? — каза Мелисандра. — Не. Наречете го Рога на Мрака. Ако Валът падне, пада и нощта, дългата нощ, която не свършва никога. Не трябва да стане това, *няма* да стане! Господарят на Светлината е видял, че децата му са застрашени, и им изпрати поборник, Азор Ахаи преродения. — Махна с ръка към Станис и големият рубин на гърлото ѝ запулсира със светлина.

„Той е камък, а тя е пламък.“ Очите на краля бяха като синини, хлътнали дълбоко в мършавото лице. Носеше сива броня и общито с козина златоткано наметало, спускащо се от широките рамене. Нагръдникът му имаше пламтящо сърце, инкрустирано над неговото. Червено-златна корона обрамчваше челото му, върховете ѝ бяха като извиващи се пламъци. Вал стоеше до него, висока и светла. Бяха я

короновали с проста коронка от тъмен бронз и все пак изглеждаше по-царствено в бронз, отколкото Станис в злато. Очите ѝ бяха сиви и безстрашни, нетрепващи. Под хермелиновото наметало носеше бяло и златно. Меденорусата ѝ коса беше стегната в дебела плитка, която висеше над дясното рамо до кръста ѝ. Студът бе зачервил страните ѝ.

Лейди Мелисандра не носеше корона, но всички знаеха, че тя е истинската кралица на Станис Баратеон, а не невзрачната жена, която бе оставил да трепери в Източен крайморски страж. Говореха, че кралят смятал да повика кралица Селайз и дъщерите им едва след като Нощната крепост стане годна за обитаване. Джон ги съжаляваше. Валът предлагаше малко от удобствата, с които бяха свикнали южняшките дами и знатни момиченца, а Нощната крепост не предлагаше никакви. Беше мрачно място дори в най-добри времена.

— *СВОБОДЕН НАРОДЕ!* — извика Мелисандра. — Вижте съдбата на тези, които избират мрака!

Рогът на Джорамун лумна в пламъци.

Изригна със свисък, щом вихрещите се езици зелен и жълт пламък подскочиха нагоре и запрацяха по цялата му дължина. Конят на Джон се задърпа уплашено, по редиците други също се мъчеха да усмирят конете си. От заграждението отекна стон, когато пленниците от свободния народ видяха как изгаря надеждата им. За миг връзаните в златния обков руни сякаш заблестяха във въздуха. Хората на кралицата натиснаха и рогът се катурна в огнената яма.

В клетката Манс Райдър дращеше клупа около врата си с връзаните си ръце и крещеше несвързано за предателство и за вещерство, отричаше се от кралството си, отричаше се от народа си, от името си, отричаше се от всичко, което бе доскоро. Пищеше за милост, проклинаше червената жена, а накрая започна да се смее истерично.

Джон гледаше всичко това, без да мигне. Не смееше да изглежда гнуслив пред братята си. Беше строил навън двеста души, повече от половината гарнизон на Черен замък. На коне, в строги черни редици, с дългите копия в ръце; бяха смъкнали качулките си, за да засенчат лицата си... и да прикрият факта, че толкова много от тях са сивобради старци и голобради момчета. Свободният народ се боеше от Стража. Джон искаше да отнесат този страх със себе си в новите си домове на юг от Вала.

Рогът рухна с трясък сред цепениците и треските за разпалка. За три удара на сърцето цялата яма пламна. Стиснал решетките на клетката с вързаните си ръце, Манс хлипаше и се молеше. Когато огънят го достигна, заподскача. Писъците му се сляха в дълъг безсловесен крясък, изпълнен с болка и страх. Пърхаше в клетката си като горящо листо, като мушица, попаднала в пламъка на свещта.

Джон неволно си спомни една песен:

*Братя, братя, свършиха дните ми,
че живота ми взе този дорнец,
но какво от това, всеки мре.
Аз пък вкусих жената на дорнеца!*

Вал стоеше на платформата неподвижна, все едно бе изваяна от каменна сол. „Няма да заплаче, нито ще извърне очи.“ Джон се запита какво ли щеше да направи Игрит на нейно място. „Жените са силни.“ Неволно се замисли за Сам и майстер Емон, за Джили и бебето. „Тя ще ме прокълне с последния си дъх, но не видях друг начин.“ От Източен страж съобщаваха за свирепи бури по Тясното море. „Исках да ги опазя. Дали вместо това не нахраних раците с тях?“ Предната нощ бе сънувал как Сам се дави, как Игрит умира, поразена от неговата стрела (не беше негова стрелата, но в сънищата му винаги беше), как Джили плаче с кървави сълзи.

Джон Сняг беше видял достатъчно.

— Сега — каза.

Ълмър от Кралския лес заби копието си в земята, смъкна лъка си и дръпна черна стрела от колчана си. Донел Хил Сладура отметна назад качулката си, за да направи същото. Гарт Сивото перо и Брадатия Бен заредиха стрели, огънаха лъковете си и стреляха.

Една стрела порази Манс Райдър в гърдите, една в корема, една — в гърлото. Четвъртата удари една от дървените решетки и затрептя за миг, преди да пламне. Женски хлипове отекнаха от Вала, щом кралят на диваците се смъкна омекнал на пода на клетката си, обгърнат в пламъци.

— И вече свърши неговият Страж — тихо промълви Джон. Манс Райдър бе някога мъж на Нощния страж, преди да замени черното си

наметало за друго, обшито със светлочервена коприна.

Станис гледаше намръщено от платформата. Джон отказа да срещне погледа му. Дъното на дървената клетка беше пропаднало, а решетките ѝ се кършеха. Всеки път, щом пламъците заближеха нагоре, се откъсваха нови клони, тъмночервени и черни.

— Господарят на Светлината направи слънцето, луната и звездите, за да огряват пътя ни, и ни даде огъня, за да държи нощта надалече — говореше Мелисандра на диваците. — Никой не може да устои на пламъците му.

— Никой не може да устои на пламъците му — повториха хората на кралицата.

Пурпурният халат се вихреше около червената жена, бронзовата ѝ коса очертаваше ореол около лицето ѝ. Високи жълти пламъци заиграха от върховете на пръстите ѝ, като нокти.

— **СВОБОДЕН НАРОДЕ!** Лъжовните ви богове не могат да ви помогнат. Лъжовният ви рог не ви спаси. Лъжливият ви крал ви донесе само смърт, отчаяние и разгром... но ето го истинския крал. **ВИЖТЕ БЛЯСЪКА МУ!**

Станис Баратеон извади Светлоносец.

Мечът засия червен, жълт и оранжев, оживял от светлина. Джон вече беше виждал това... но никога *точно това*, никога преди — като *това*. Светлоносец беше слънцето, превърнато в стомана. Когато Станис вдигна оръжието над главата си, хората трябваше да извърнат глави или да закрийт очите си. Заскачаха уплашени коне, един хвърли ездача си. Блясъкът в огнената яма сякаш се сви пред тази буря от светлина, като малко кученце, разтреперано пред по-голям пес. Самият Вал засия в червено, розово и оранжево, щом вълните от цветове заиграха по леда. „Това ли е силата на кралската кръв?“

— Вестерос има само един крал — прокънтя гласът на Станис груб и суров, без музиката в тона на Мелисандра. — С този меч браня своите поданици и унищожавам тези, които ги застрашават. Прегънете коляно и ви обещавам храна, земя и правосъдие. Паднете на колене, и ще живеете. Или си идете — и умрете. Изборът е ваш. — Светлоносец се хлъзна в ножницата и светът отново помръкна, сякаш слънцето се скри зад облак. — Отворете портите.

— **ОТВОРЕТЕ ПОРТИТЕ** — ревна сир Клейтън Съгс с глас, дълбок като боен рог. — **ОТВОРЕТЕ ПОРТИТЕ** — повтори сир Корлис

Пени, командващ охраната. — *ОТВОРЕТЕ ПОРТИТЕ* — завикаха сержантите. Разтичаха се мъже, за да изпълнят заповедта. Изтръгнаха от земята заострените колове, спуснаха дъски над дълбоките ровове и портите на заграждението се разтвориха широко. Джон Сняг вдигна ръка и я пусна и черните редици на братята му се отдръпнаха надясно и наляво, за да разчистят пътя към Вала, където Скръбния Ед Толет разтвори желязната порта.

— Хайде — подкани ги Мелисандра. — Елате към светлината... или побегнете обратно към мрака. — Огънят прашеше в ямата под нея. — Ако изберете живота, елате при мен.

И те отидоха. Бавно в началото, пленниците заизлизаха от грубо скованата си кошара, някои куцукащи, други — подкрепяни от приятелите си. „Ако искате да ядете, елате при мен — помисли Джон. — Ако не искате да умрете от студ и от глад, покорете се.“ Колебливо, уплашени да не би да ги чака капан, първите няколко пленници минаха по дъските и през кръга от колове, към Мелисандра и Вала. Последваха ги още и още, след като видяха, че нищо лошо не сполетя тръгналите пред тях. После още, докато не потекоха в непрекъснат поток. Хората на кралицата в стегнати кожени куртки и полушлемове подаваха на всеки минаващ мъж, жена или дете парче от бяло язово дърво: пръчка, откършена клонка, бяла като счупена кост, шепав кървавочервени листа. „Късче от старите богове, за да подхранят новия.“ Джон сви пръстите на дясната си ръка.

Зноят от огнената яма бе осезаем дори отдалече. За диваците сигурно бе изгарящ. Видяха мъже да се присвиват от страх, чу детски плач. Неколцина свърнаха назад към леса. Видяха как една млада жена залитна натам с по едно дете във всяка ръка. На всеки няколко стъпки поглеждаше назад, за да се увери, че никой не е тръгнал след нея, а щом наближи дърветата, побягна. Един старец с посивяла брада взе клона, който му връчиха, и го размаха като оръжие, докато хората на кралицата не се струпяха около него с копията си. Другите трябваше да заобикалят тялото му, докато сир Корлис не нареди да го хвърлят в огъня. Още от свободния народ избраха горите след това — някъде по един на всеки десет.

Но повечето продължиха напред. Зад тях имаше само студ и смърт. Напред беше надеждата. Прииждаха, стиснали късчетата си дърво, докато дойдеше мигът да ги хвърлят в пламъците. Р'хлор беше

ревнив и ненаситен бог. Тъй че новият бог поглъщаше трупа на стария и мяташе огромните сенки на Станис и Мелисандра по Вала, черни на фона на ръждивочервените отражения по леда.

Сигорн бе първият, който коленичи пред краля. Новият магнар на Денн беше по-млад, по-ниско копие на баща си: слаб, оплешивяващ, облечен в части от броня, с дълга кожена ризница, обшита с бронзови плочки. След това дойде Дрънчащата ризница с подрънкващата си костена броня и щавена кожа, с шлема си от великански череп. Изпод кокалите надничаше съсипано окаяно същество с натрошени кафяви зъби и прежълтели очи. „Дребен, злобен и коварен човек, толкова глупав, колкото и жесток.“ Джон и за миг не повярва, че ще остане верен. Запита се какво ли изпитва Вал, докато го гледа как коленичи да получи опрощение.

Последваха ги по-дребни водачи. Двама главатари на кланове от хората на Роговата стъпка, чиито ходила бяха черни и твърди. Мъдра старица, почитана от хората на Млечна вода. Мършаво чернооко дванайсетгодишно момче, синът на Алфин Враноубиеца. Халек, братът на Харма Песоглавата, с нейните прасета. Всеки от тях коленичи пред краля.

„Твърде студено е за този парад на глумци“, помисли Джон.

— Свободният народ презира коленичещите — беше предупредил той Станис. — Оставете ги да съхранят гордостта си и ще ви заобичат повече.

Негово величество не се вслуша. Каза:

— Мечовете им искам, не целувките.

След като коленичеха, диваците повличаха крака покрай редиците на черните братя към портата. Джон бе назначил Коня, Сатена и още половин дузина да ги превеждат през Вала с факли. От другата страна ги чакаха купи с гореща лучена супа, комати хляб и наденица. Дрехи също: наметала, бричове, ботуши, ризи, топли кожени ръкавици. Щяха да спят върху бали чиста слама, с греещи огньове, които да гонят нощния студ. Кралят беше последователен, не можеше да му се отрече. Рано или късно обаче Тормунд Ужаса на великаните отново щеше да щурмува Вала и дойдеше ли този час, Джон се питаше чия страна ще изберат новите поданици на Станис. „Можеш да им дадеш земя и милост, но свободният народ сам избира кралете си, а бяха избрали Манс, не теб.“

Боуен Марш приближи коня си до коня на Джон.

— Не мислех, че някога ще видя този ден. — Лорд-стюардът беше отслабнал забележимо след раната в главата при Моста на черепите. Част от едното му ухо я нямаше. „Вече не прилича много на нар“, помисли Джон. Марш продължи: — Пуснахме кръв, за да спрем диваците при Ждрелото. Добри мъже загинаха там, приятели и братя. За какво?

— Кралството ще ни прокълне всички заради това — заяви със злъчен тон Алисър Торн. — Всеки честен човек във Вестерос ще обърне главата си и ще плюе при споменаването на Нощния страж.

„Какво знаеш ти за честните хора?“

— Тихо там, в строя.

Сир Алисър беше станал по-предпазлив, след като лорд Джанос загуби главата си, но злобата все още я имаше. Джон си беше поиграл с идеята да му възложи командването, което Слингт бе отказал, но предпочиташе да го държи близо до себе си. „Винаги е бил по-опасният от двамата.“ Вместо това прати един побелял стюард от Сенчеста кула да поеме командването на Сив страж.

Надяваше се двата нови гарнизона да променят сериозно нещата. „Стражът може накара свободния народ да пуснат кръв, но в крайна сметка не можем да се надяваме да ги спрем.“ Предаването на Манс Райдър на огъня не отменяше тази истина. „Все пак сме твърде малко, а те са твърде много, а без обходници все едно, че сме слепи. Трябва да пратя хора навън. Но ако го направя, дали ще се върнат?“

Тунелът през Вала беше тесен и извит, а много от диваците бяха стари, болни или ранени, тъй че преминаването течеше болезнено бавно. Докато последният от тях превие коляно, нощта бе паднала. Огънят в ямата загасваше, а сянката на краля се бе смалила до четвърт от предишния си ръст. Джон Сняг виждаше дъха му във въздуха. „Студено — помисли си. — И става все по-студено. Този маскарад продължи твърде дълго.“

В заграждението се задържаха четирийсетина души. Между тях имаше четирима великани, грамадни космати същества с изгърбени рамене, с крака големи колкото три дънера и с огромни плоски ходила. Колкото и големи да бяха, все пак можеха да минат през Вала, но единият не искаше да остави мамута си, а другите не искаха да оставят него. Всички останали бяха с човешки ръст. Имаше умрели и

издъхващи; повечето бяха техни роднини или близки приятели и не искаха да ги изоставят дори и за купа лучена супа.

Някои треперещи, други — твърде изтръпнали, за да могат и да треперят, заслушаха се, когато гласът на краля прогърмя от Вала.

— Свободни сте да си идете — каза им Станис. — Кажете на своите хора какво видяхте. Кажете им, че видяхте истинския крал и че са добре дошли в кралството му, стига да спазват мира му. Иначе най-добре да бягат и да се крият. Няма да търпя повече щурмове на моя Вал.

— Едно кралство, един бог, един крал! — извика лейди Мелисандра.

Хората на кралицата подеха вика и заудряха с копията си по щитовете.

— Едно кралство, един бог, един крал! СТАНИС! СТАНИС! ЕДНО КРАЛСТВО, ЕДИН БОГ, ЕДИН КРАЛ!

Вал не се присъедини към възгласите, видя Джон. Нито братята на Нощния страж. По време на възгласите малкото останали диваци се стопиха между дърветата. Великаните тръгнаха последни, двама яхнали мамут, другите двама — пеш. Останаха само мъртвите. Станис слезе от платформата, Мелисандра вървеше до него. „Червената му сянка. Никога не го оставя задълго.“ Почетната стража на краля ги обкръжи: сир Годри, сир Клейтън и още дузина рицари, всички хора на кралицата. Лунната светлина блещукаше по бронята им, вятърът плющеше в наметалата.

— Лорд-стюард — каза Джон на Марш, — съборете оградата за дърва за огрев и хвърлете труповете в пламъците.

— Както заповяда милорд. — Марш зарева заповеди и стюардите му се откъснаха от редиците, за да нападнат дървените стени. Лорд-стюардът ги загледа намръщен. — Тези диваци... мислите ли, че ще останат верни, милорд?

— Някои — да. Не всички. Ние също имаме своите страхливци и негодници, своите слабаки и глупци, като тях.

— Клетвите ни... заклели сме се да браним кралството...

— Щом хората от свободния народ се заселят в Дара, ще станат част от кралството — изтъкна Джон. — Времената са ужасни и вероятно ще стават още по-отчайващи. Виждали сме лицето на своя истински враг, мъртвешки бяло лице с яркосини очи. Свободният

народ също са виждали това лице. Станис е прав в това. Каузата ни трябва да стане обща с диваците.

— Обща кауза срещу общ враг. Бих могъл да се съглася с това — каза Боуен Марш. — Но това не значи, че трябва да позволим десетки хиляди примрели от глад диваци да минат през Вала. Да се върнат в селата си и да се бият с Другите там, а ние да запечатаме портите. Няма да е трудно, както ми казва Отел. Трябва само да запълним тунелите с камъни и да излеем вода през амбразуриите. Валът прави останалото. Студът, тежестта... за един лунен кръг ще е все едно че никога не е имало порта. Всеки враг ще трябва да си изсече пътя, за да влезе.

— Или да го изкачи.

— Едва ли. Не са щурмоваци, нападнали да откраднат жена или плячка. Тормунд ще има със себе си стари жени, деца, стада овце и кози, дори *мамути*. Трябва му *порта*, а остават само три. А и да прати нагоре катерачи, защитата срещу тях е проста, все едно да нанижеш риба в казан.

„Рибата никога не се изкатерва от казана и не забива копие в корема ти.“ Джон сам беше изкатерил Вала.

Марш продължи:

— Стрелците на Манс Райдър трябва да са хвърлили десет хиляди стрели по нас, ако се съди по онези, които събрахме. По-малко от сто стигнаха до хората ни горе на Вала, повечето вдигнати от някой капризен порив на вятъра. Алин Червения от Розов лес беше единственият, който загина горе, и го уби падането му, не стрелата, забила се в крака му. Донал Ноя умря, докато удържаше портата. Доблестен акт, да... но ако порталът беше запечатан, нашият храбър оръжейник можеше все още да е сред нас. Дали сме изправени срещу сто противници, или срещу сто хиляди, докато ние сме горе на Вала, а те долу, не могат да ни навредят.

„Не греша.“ Воинството на Манс Райдър се беше разбило във Вала като вълна в скалист бряг, макар бранителите да не бяха повече от шепа старци, зелени момчета и сакати. И все пак това, което предлагаше Боуен, противоречеше на инстинктите на Джон.

— Ако запечатаме портите, не можем да прасаме обходниците си — изтъкна той. — Ще бъдем като слепи.

— Последният обход на лорд Мормон струва на Стража една четвърт от мъжете ни, милорд. Трябва да съхраним колкото сила ни е останала. Всяка смърт ни смалва, а сме останали прекалено малко... Заеми високия терен и печелиш битката, казваше чичо ми. Няма висока позиция от Вала, лорд-командире.

— Станис обещава земя и справедливост на всички диваци, които прегънат коляно. Никога няма да позволи да запечатаме портите. Марш се поколеба.

— Лорд Сняг, не съм от тези, които вярват на слухове, но се говори, че ставате прекалено... дружелюбен с лорд Станис. Някои дори намекуват, че сте...

„Бунтовник и обърни-плащ, да. И копеле, и варг също така.“ Джанос Слинг можеше да е свършил, но лъжите му си оставаха.

— Знам какво казват. — Джон беше чувал слуховете, виждал беше мъже да се извързват, когато минаваше през двора. — Какво искат да направя, да ни вдигна срещу Станис и диваците едновременно ли? Негово величество има три пъти повече бойци от нас, а освен това е наш гост. Законите на гостоприемството го пазят. И освен това сме му задължени.

— Лорд Станис ни помогна, когато се нуждаехме от помощ — настоя Марш, — но все пак е бунтовник и каузата му е обречена. Обречена, както ще сме и ние, ако Железният трон ни дамгоса като предатели. Трябва да сме сигурни, че не избираме губещата страна.

— Нямам намерение да избирам ничия страна — отвърна Джон. — Но не съм толкова сигурен за изхода на тази война, колкото, изглежда, сте вие, милорд. Не и след като лорд Тивин е мъртъв. — Ако можеше да се вярва на приказките, идващи от кралския път, Ръката на краля беше убит от своя син джудже, докато седял в един нужник. Джон се беше срещнал за кратко с Тирион Ланистър. „Стисна ръката ми и ме нарече приятел.“ Трудно беше да се повярва, че малкият човек е имал куража да убие собствения си баща, но фактът, че лорд Тивин е мъртъв, изглеждаше извън съмнение. — Лъвът в Кралски чертог е кутре, а Железният трон е нарязвал на късчета възрастни мъже.

— Може и да е момче, милорд, но... крал Робърт беше много обичан и повечето мъже все още приемат, че Томен е негов син. Колкото повече виждат лорд Станис, толкова по-малко го обичат, а още

по-малко им харесва лейди Мелисандра с нейните огньове и този неин мрачен червен бог. Оплакват се.

— Оплаквах се и от лорд-командир Мормон. Мъжете обичат да се оплакват от жените си и от лордовете си, каза ми веднъж той. А които нямат жени, се оплакват два пъти повече от лордовете си. — Джон Сняг погледна към дървеното заграждение. Две стени бяха съборени, трета падаше бързо. — Ще ви оставя да довършите тук, Боуен. Погрижете се всички трупове да бъдат изгорени. Благодаря ви за съвета. Обещавам ви, ще обмисля всичко, което казахте.

Във въздуха покрай ямата все още се носеше дим и разпръснатата от вятъра пепел. Джон смуши коня към портата. Там слезе и го поведе през леда към южната страна. Скръбния Ед тръгна пред него с факел. Пламъците му облизваха тавана, тъй че с всяка стъпка студени сълзи капеха отгоре им.

— Голямо облекчение беше като видях как изгоря оня рог, милорд — заговори Ед. — Тъкмо нощес сънувах, че пикая от Вала, когато някой реши да надуе рога. Не че се оплаквам. По-добър беше от стария ми сън, в който Харма Песоглавата ме дава за храна на прасетата си.

— Харма е мъртва — отвърна Джон.

— Но не и прасетата. Гледат ме както Колача имаше навик да гледа свински бут. Не казвам, че диваците ни мислят злото. Да де, насякохме боговете им и ги накарахме да изгорят парчетата, но им дадохме лучена супа. Какво е един бог в сравнение с хубава паница лучена супа? И аз не бих отказал една.

Миризмите на пушек и изгоряла плът се бяха просмукали в черните дрехи на Джон. Знаеше, че трябва да хапне, но жадуваше за компания, не за храна. „Чаша вино с майстер Емон, няколко кротки думи със Сам, малко смях с Пип, Грен и Жабока.“ Емон и Сам бяха заминали обаче, а другите му приятели...

— Ще вечерям с мъжете тази вечер.

— Варено телешко с цвекло. — Скръбния Ед Май винаги знаеше какво готвят. — Хоб казва, че му е свършил хрянът обаче. Какво му е хубавото на вареното телешко без хрян?

Откакто диваците бяха изгорили старата трапезария, мъжете на Нощния страж се хранеха в каменната изба под оръжейната, сводесто помещение, разделено от два реда четвъртити каменни колони, с

извити тавани и големи бурета с вино и ейл покрай стените. Когато Джон влезе, на масата най-близо до стъпалата четирима строители играеха на плочки. По-близо до огнището бяха насядали обходници и няколко души от хората на краля и си говореха тихо.

По-младите се бяха събрали на друга маса, където Пип беше намушкал ряпа с ножа си.

— Нощта е тъмна и пълна с ряпа — заяви той тържествено. — Нека се помолим за сърнешко, чеда мои, с малко лук и вкусна масчица. — Приятелите му се разсмяха: Грен, Жабока, Сатена, цялата компания.

Джон Сняг се въздържа.

— Да се подиграваш с молитвата на друг човек е глупава работа, Пип. И опасна.

— Ако червеният бог се е обидил, нека ме порази.

Смеховете замряха.

— Смеехме се на жрицата — каза Сатена, гъвкав и хубав младок, някогашно момче курва в Староград. — Само си правехме майтап, милорд.

— Имате си своите богове, а тя — своя. Оставете я на мира.

— Тя не оставя нашите богове на мира — възрази Жабока. — Нарича Седемте „лъжовни богове“, милорд. Старите богове също. Накара диваците да изгорят клони от язово дърво. Видяхте.

— Лейди Мелисандра не ми е подчинена. Вие сте. Няма да търпя вражда между кралските хора и моите.

Пип сложи ръка на рамото на Жабока.

— Стига си квакал, храбри Жабок, нашият Велик лорд Сняг каза. — Стана и удостои Джон с насмешлив поклон. — Моля за извинение. Отсега насетне няма дори да си мърдам ушите без височайшето позволение на негово благородие.

„Мисли си, че всичко това е някаква игра.“ Трябваше да му набие малко здрав разум в главата.

— Мърдай си ушите колкото щеш. Не те, а плямпацият ти език създава неприятностите.

— Ще се погрижа да внимава повече — обеща Грен, — и ще го цапардосам, ако много дрънка. — Поколеба се. — Милорд, ще вечеряте ли с нас? Оуен, свий се малко и направи място за Джон.

Нищо повече не искаше Джон. „Не — наложи се да си каже. — Онова време свърши.“ Осъзнаването го прониза в корема като нож.

Бяха го избрали да ги командва. Валът беше негов, и животът им — също. „Един лорд може да обича хората, които командва — чу сякаш гласа на лорд баща си, — но не може да им бъде приятел. Един ден може да се наложи да ги съди или да ги изпрати на смърт.“

— Друг път — излъга лорд-командирът. — Ед, ти сядай да вечеряш. Трябва да свърша една работа.

Въздухът отвън бе станал сякаш още по-студен. Срещу замъка се виждаха светлинките на свещи, блеснали от прозорците на Кралската кула. Вал стоеше на покрива на кулата, загледана нагоре към Вала. Станис я държеше затворена в стаите над своите, но ѝ разрешаваше да се разхожда по бойниците, за да се раздвижи. „Изглежда самотна — помисли Джон. — Самотна и хубава.“ Иргит беше хубава по свой начин, с червената ѝ коса, целуната от огъня, а усмивката ѝ правеше лицето ѝ толкова живо... Вал нямаше нужда да се усмихва. Щеше да завърти мъжките глави във всеки двор по широкия свят.

Въпреки това принцесата на диваците не беше обичана от тъмничарите си. Презираше ги всички като „коленичеши“ и на три пъти се бе опитала да избяга. Когато един войник прояви небрежност в нейно присъствие, беше измъкнала камата му от канията и го беше пронизала в шията. Два пръста по-наляво и можеше да е умрял. „Самотна, хубава и смъртно опасна — помисли Джон. — А можеше да я имам. Нея и Зимен хребет, и името на лорд баща ми.“ Вместо това бе избрал черно наметало и стена от лед. Вместо това бе избрал честта. „Чест като за копеле.“

Валът надвисна от дясната му страна, щом прекоси двора. Отвесният лед искреше смътно, но отдолу всичко беше сняг. При портата, между решетките, грееше мътно оранжево сияние — мъжете от охраната се бяха подслонили от вятъра. Джон чу скърцане на вериги, когато клетката на макарата се люшна и застърга в леда. На върха часовите сигурно се бяха свили в навеса за топлене около горящ мангал и си викаха, за да надмогнат воя на вятъра. Или пък бяха потънали в мълчание.

Докато вървеше под скелето на кулата на лорд-командира, покрай мястото, където Игрит бе издъхнала в прегръдката му, до него се появи Дух и топлият му дъх заизлиза на бяла пара в студа. На лунната светлина червените му очи грееха като езерца от огън. Вкус на гореща кръв изпълни устата на Джон и той разбра, че Дух е убил тази

нощ. „Не. Аз съм човек, не вълк.“ Избърса устата си, без да сваля ръкавицата, и се изплю.

Клидас все още обитаваше стаите под гарванарника. Щом Джон почука, той се дотътри със свещ в ръка и откряхна вратата.

— Натрапвам ли се?

— Ни най-малко. — Клидас отвори вратата по-широко. — Тъкмо греех вино. Ще пийне ли чаша милорд?

— С удоволствие. — Ръцете му се бяха вкочанили от студа. Смъкна ръкавиците и раздвижи пръстите си.

Клидас се върна при огнището, за да разбърка виното. „Поне на шейсет е. Старец. Изглеждаше по-млад единствено в сравнение с Емон.“ Нисък и закръглен, Клидас имаше мътнорозовите очи на някое нощно същество. Няколко бели косъма се бяха задържали по черепа му. Когато наля, Джон взе чашата с две ръце, подуши подправките и отпи. Топлината се разля в гърдите му. Отново отпи, дълго и дълбоко, за да отмие вкуса на кръв от устата си.

— Хората на кралицата казват, че Кралят отвъд Вала умрял като страхливец. Плакал за милост и се отрекъл, че е крал.

— Да. Светлоносец беше по-ярък, отколкото съм го виждал някога. Ярък като слънцето. — Джон вдигна чашата си. — За Станис Баратеон и неговия магически меч. — Виното му загорча.

— Негово величество не е лесен. Малцина, които носят корона, са лесни. От добри мъже са се получавали лоши крале, казва майстер Емон, а някои лоши мъже са се оказвали добри крале.

— Той би трябвало да знае. — През живота си Емон Таргариен беше видял деветима крале на Железния трон. Беше кралски син, кралски брат, кралски чичо. — Погледнах в онази книга, която майстер Емон ми остави. „Нефритеният компендиум“. Страниците, които разказват за Азор Ахαι. Светлоносец бил неговият меч. Закален с кръвта на жена му, ако може да се вярва на Вотар. Оттам насетне Светлоносец никога не бил студен на допир, а топъл като Ниса. В битка оръжието изгаряло нажежено като огън. Веднъж Азор Ахαι се сразил с чудовище. Когато забил меч в корема му, кръвта му закипяла. Дим и пара изригнали от устата му, очите му се разтопили и потекли по страните му, а тялото му лумнало в пламъци.

Клидас примига.

— Меч, който излъчва собствена топлина...

— ... би бил нещо чудесно на Вала. — Джон остави чашата и надяна ръкавиците си от къртича кожа. — Жалко, че мечът, който Станис владее, е студен. Ще ми е интересно да видя как *неговият* Светлоносец се държи в битка. Благодаря ти за виното. Дух, с мен. — Джон вдигна качулката на наметалото си и тръгна към вратата. Белият вълк го последва в нощта.

Оръжейната беше тъмна и затихнала. Джон кимна на стражите, преди да продължи покрай пирамидите копия към покоите си. Окачи оръжейния си колан на кука до вратата, а наметалото си — на друга. Отне му доста време, докато запали свещите. Дух се сви на чергата си и заспа, но Джон все още не можеше да се отпусне. Надрасканата чамова маса бе покрита с карти на Вала и земите отвъд него, разписание на обходите и писмо от Сенчеста кула, написано с плавния почерк на сир Денис Малистър.

Прочете писмото отново, подостри перо и отпуши гърненце гъсто черно мастило. Написа две писма, първото до сир Денис, второто — до Котър Пайк. И двамата го тормозеха за още хора. Холдър и Жабока прати на запад до Сенчеста кула, Грен и Пип — в Източен крайморски страж. Мастилото съхнеше и всичките му думи изглеждаха резки, груби и недодялани, но продължи.

Когато най-сетне остави перото, в стаята беше сумрачно и студено, а стените й сякаш се свиваха. Кацнал над прозореца, гарванът на Стария мечок го гледаше отгоре с умните си черни очи. „Моят последен приятел — помисли унило Джон. — И най-добре ще е да те надживея, иначе ще изкълвеш и моето лице.“ Дух не се броеше. Дух беше по-близък от приятел. Дух беше част от него.

Джон стана и изкачи стъпалата до тясното си легло, което беше някога на Донал Ноя. „Това е моята участ — осъзна, докато се събличаше. — От днес и до края на дните ми.“

ДЕНЕРИС

— Какво има? — извика тя, когато Ирри я разтърси леко за рамото. Навън беше тъмна нощ. „Нещо не е наред“, разбра Денерис веднага. — Даарио ли е? Какво се е случило?

В съня ѝ бяха мъж и жена, прости хора, които живеяха прост живот във висока каменна къща с червена врата. В съня ѝ той я беше целувал навсякъде: по устата, по шията, по гърдите.

— Не, халееси — промълви Ирри. — Вашият евнух Сив червей и плешивите мъже. Ще ги видите ли?

— Да. — Косата ѝ беше разчорлена, а нощницата омачкана. — Помогни ми да се облека. И ми налей чаша вино. Да прочисти главата ми. — „Да удави съня ми.“ Долови тихо хлипане. — Кой плаче?

— Вашата робиня Мисандей. — Джикуи държеше свещ.

— Слугинята ми. Няма роби. — Дани не разбра. — Защо плаче?

— За онзи, който беше неин брат — каза Ирри.

Останалото научи от Скааз, Резнак и Сив червей, когато ги пуснаха при нея. Разбра, че новините са лоши, още преди да са казали и дума. Един поглед към грозното лице на Бръснатото теме бе достатъчен.

— Синове на Харпията?

Скааз кимна. Устата му бе стисната.

— Колко мъртви?

Резнак закърши ръце.

— Д-девет, ваше величество. Мръсна работа, и подла. Ужасна нощ, ужасна.

„Девет.“ Думата я прониза като кама в сърцето. Всяка нощ тайната война се повеждаше отново под стъпалчатите пирамиди на Мийрийн. Всяко утро слънцето изгряваше над пресни трупове, с харпии, изрисувани на тухлите до тях. Всеки освободен, който се издигнеше прекалено или заговореше без задръжки, биваше белязан за смърт. „Но девет в една нощ...“ Това я изплаши.

— Кажете ми.

Сив червей отвърна:

— Вашите слуги са били нападнати, докато са обикаляли тухлите на Мийрийн, за да пазят мира на ваше величество. Всички бяха добре въоръжени, с копия, щитове и къси мечове. Двама по двама обикаляха и двама по двама са умрели. Вашите слуги Черен юмрук и Сетерис са убити от стрели на арбалет в Лабиринта на Маздан. Вашите слуги Мосадор и Дъран са премазани от падащи камъни под речната стена. Вашите слуги Еладон Златокосия и Вярно копие са отровени в една винарна, където се отбиваха всяка нощ при обиколките си.

„Мосадор.“ Дани сви юмрук. Мисандей и братята ѝ бяха отвлечени от дома им на Наат от разбойници от Островите на Базилиска и продадени в робство в Ащapor. Още като момиче Мисандей бе проявила такава дарба с езиците, че Добрите господари я бяха направили писар. Мосадор и Марселен не бяха извадили такъв късмет. Бяха ги скопили и бяха пратени в редовете на Неопетнените.

— Заловен ли е някой от убийците?

— Вашите слуги са арестували собственика на винарната и дъщерите му. Твърдят, че са в неведение, и молят за милост.

„Всички твърдят, че са в неведение, и молят за милост.“

— Дайте ги на Бръснатото теме. Скааз, дръж ги отделно от другите и ги подложи на разпит.

— Ще бъде сторено, ваше величество. Мило ли ще благоволите да ги разпитам, или грубо?

— Мило, в началото. Чуй какво ще кажат и какви имена ще ти дадат. Може да нямат участие в това. — Дани се поколеба. — Каза девет, Резнак. Кои още?

— Трима освободени, убити в домовете им — каза Бръснатото теме. — Един лихвар, един общар и арфистката Рилонa Рий. Отрязали са ѝ пръстите, преди да я убият.

Кралицата потръпна. Рилонa Рий беше свирила на лира сладко като Девата. Като робиня в Юнкай беше свирила на всяка знатна фамилия в града. В Мийрийн се беше превърнала във водачка сред юнкайските освободени, беше техният глас в съветите на Дани.

— Никакви задържани ли нямаме освен този винар?

— Никакви, признава този със скръб. Молим ви за извинение.

„Милост — помисли Дани. — Ще получат милостта на дракона.“

— Скааз, премислих. Разпитай мъжа грубо.

— Бих могъл. Или мога да разпитам грубо дъщерите, докато той гледа. Това ще изтръгне някои имена от него.

— Направи каквото сметнеш, че ще е най-добре, но ми донеси имена. — Гневът ѝ бе като огън в корема ѝ. — Няма да позволя да бъдат избивани повече Неопетнени. Сив червей, изтегли мъжете си в казармите им. Оттук насетне нека пазят стените ми, портите и особата ми. От този ден ще се пада на мийрийнците да пазят мира в Мийрийн. Скааз, направи ми нова стража, съставена от равни части бръснати темета и освободени.

— Както заповядате. Колко души?

— Колкото прецениш.

Резнак мо Резнак ахна.

— Ваше величество, откъде ще дойдат парите за заплатите на толкова хора?

— От пирамидите. Наречи го кръвен данък. Ще взема по сто жълтици от всяка пирамида за всеки освободен, убит от Синовеите на Харпията.

Това докара усмивка на лицето на Бръснатото теме.

— Ще бъде сторено — заяви той. — Но ваше сияние трябва да знае, че Великите господари на Зак и Меррек се готвят да оставят пирамидите си и да напуснат града.

На Денерис ѝ приляваше до смърт от Зак и Меррек. Приляваше ѝ от всички мийрийнци, велики и дребни.

— Остави ги да си ходят, но гледай да не вземат повече от дрехите на гърбовете си. Погрижи се всичкото им злато да остане тук. Запасите им храна също.

— Ваше величество — промълви Резнак мо Резнак, — не можем да знаем дали тези велики благородници са решили да се присъединят към враговете ви. По-вероятно е просто да са тръгнали за именията си в хълмовете.

— В такъв случай няма да имат нищо против да пазим златото им. Нищо няма за купуване по хълмовете.

— Страх ги е за децата им — каза Резнак.

„Да — помисли Денерис. — Мен също.“

— Трябва и тях да опазим. Ще взема по две деца от всеки от тях. От другите пирамиди също. Момче и момиче.

— Заложници — каза зарадвано Скааз.

— Пажове и виночерпци. Ако Великите господари възразят, кажете им, че във Вестерос е голяма чест дете да бъде избрано да служи в двора. — Останалото премълча. — Направете каквото заповядах. Мъртви имам да оплаквам.

Когато се върна в покоите си на върха на кулата, завари Мисандей да плаче тихо на постелята си: мъчеше се да приглуши хлиповете си.

— Ела да спиш с мен — каза Дани на малката писарка. — До разсъмване има още няколко часа.

— Ваша милост е толкова добра с тази. — Мисандей се пъкна под чаршафите. — Той беше добър брат.

Дани прегърна момичето.

— Разкажи ми за него.

— Учеше ме да се катеря по дърветата, когато бяхме малки. Можеше да хваща риба с ръце. Веднъж го намерих заспал в градините ни със сто пеперуди накацали по него. Толкова красив изглеждаше онази сутрин, че тази... искам да кажа, обичах го.

— Както той теб. — Дани я погали по косата. — Кажеш думата, миличко, и ще те изпратя далече от това ужасно място. Все някак ще намеря кораб и ще те пратя у дома. В Наат.

— По-скоро бих останала с вас. На Наат ще ме е страх. Ами ако пак дойдат търговците на роби? Чувствам се в безопасност, когато съм с вас.

„Безопасност.“ Очите на Дани се напълниха със сълзи.

— Искам да те опазя. — Мисандей бе още дете. С нея се чувстваше все едно че и тя можеше да е дете. — Никой не ме пазеше, когато бях малка. Е, сир Вилем ме пазеше, но после умря, а Визерис... искам да те защитя, но... толкова е трудно. Да бъдеш силна. Не винаги знам какво трябва да направя. *Трябва* да знам обаче. Те си имат само мен. Аз съм кралицата... и... и...

— ... майка — прошепна Мисандей.

— Майка на дракони. — Дани потръпна.

— Не. Майка на всички нас. — Мисандей се сгуши до нея. — Ваша милост трябва да поспи. Скоро ще дойде утрото и дворцовият съвет.

— Двете ще спим, и ще сънуваме сладки сънища. Затвори очи. — Момичето се подчини, а Дани го целуна по клепачите и го накара да

се засмее.

Сънят не дойде толкова лесно, колкото целувките обаче. Дани стисна очи и се опита да помисли за дома, за Драконов камък и Кралски чертог, и за всички други места, за които Визерис ѝ беше разправял, в по-милостива земя от тази... но мислите ѝ непрекъснато се връщаха към Робския залив, като кораби, пленени от бурен вятър. Щом Мисандей заспа дълбоко, Дани стана и излезе на терасата. Опря се на тухления парапет и се загледа над града. Хиляди покриви се простираха под нея, обагрени в костенобяло и сребристо от луната.

Някъде под тези покриви Синовеите на Харпията се бяха събрали и крояха как да я убият, нея и всички, които я обичаха, и да оковат отново децата ѝ. Някъде там долу гладно дете плачеше за мляко. Някъде старица лежеше на смъртен одър. Някъде мъж и девица се прегръщаха и опипваха дрехите си с жадни ръце. Но тук горе беше само сиянието на лунната светлина над пирамиди и ями, без намек за онова, което лежеше под нея. Тук горе беше само тя. Сама.

Беше кръвта на дракона. Можеше да убие Синовеите на Харпията, и синовеите на синовеите, и синовеите на синовеите на синовеите. Но дракон не можеше да нахрани гладно дете, не можеше да облекчи болката на умираща жена. „И кой изобщо би посмял да обикне дракон?“

Улови се, че мисли отново за Даарио Наарис. Даарио със златния му зъб и тризъбата брада, със силните му ръце, отпуснати на дръжките на неговия аракх и стилето, дръжки изковани от злато във формата на голи жени. В деня, в който се сбогува с нея, докато се прощаваха, той леко бе забърсал кокалчетата на палците си по тях, напред и назад. „Ревнувам от дръжка на меч — бе осъзнала тя, — от жени, направени от злато.“ Отпращането му при Агнешките хора се бе оказало разумно. Беше кралица, а у Даарио Наарис я нямаше маята за крал.

— Толкова време мина — беше казала на сир Баристан едва предния ден. — Ами ако Даарио ме е предал и е отишъл при враговете ми? — „Три измени ще познаеш.“ — Ами ако е срещнал други жени, някоя принцеса на лхазарите?

Старият рицар нито харесваше, нито вярваше на Даарио, знаеше го. При все това бе отвърнал галантно.

— Няма жена по-красива от ваше величество. Само слепец би могъл да повярва друго, а Даарио Наарис не е слепец.

„Не е — помисли тя. — Очите му са тъмносини, почти лилави, а златният му зъб блести, когато ми се усмихне.“

Сир Баристан обаче беше сигурен, че той ще се върне. Дани можеше само да се моли да се окаже прав.

„Една баня ще ме успокои.“ Застъпва боса през тревата към езерцето на терасата. Водата бе хладна и тя настръхна. Малки рибки закълваха ръцете и краката ѝ. Затвори очи и се унесе.

Тихо шумолене я сепна. Дани се надигна и се огледа.

— Мисандей? — извика. — Ирри? Джикуи?

— Те спят — чу глас.

Под сливовото дръвче стоеше жена, загърната в халат с качулка, който стигаше до тревата. Под качулката лицето ѝ бе твърдо и лъскаво. „Носи маска — сети се Дани. — Дървена маска, покрита с червен лак.“

— Куайте? Сънувам ли? — Щипна ухото си и изохка от болка. — Сънувах те на „Балерион“, когато за първи път отидохме в Ащадпор.

— Не сънува. Нито тогава, нито сега.

— Какво правиш тук? Как мина през стражите ми?

— Дойдох по друг път. Стражите ти изобщо не ме видяха.

— Ако ги повикам, ще те убият.

— Ще ти се кълнат, че не съм тук.

— А тук ли си?

— Не. Чуй ме, Денерис Таргариен. Стъклените свещи горят. Скоро иде бялата кобила, а след нея другите. Кракен и черен пламък, лъв и грифон, синът на слънцето и драконът на глумеца. Не вярвай на никого от тях. Помни Немрящите. Пази се от напарфюмирания сенешал.

— Резнак? Защо трябва да се боя от него? — Дани се надигна от езерцето. По краката ѝ на вадички се стече вода, кожата ѝ настръхна в хладния въздух. — Ако искаш нещо от мен, кажи го ясно. Какво искаш от мен, Куайте?

Лунната светлина грейна в очите ѝ.

— Да ти покажа пътя.

— Помня пътя. Отивам на север, за да ида на юг, на изток, за да ида на запад, назад, за да ида напред. И за да пипна светлината, трябва да мина под сянката. — Изстиска водата от сребристата си коса. — Повдига ми се от гатанки. В Карт бях просякиня, но тук съм кралица. Заповядвам ти...

— Денерис. Спомни си Немрящите. Помни коя си.

— Кръвта на дракона. — „Но драконите ми реват в тъмното.“ — Помня Немрящите. „Дете на трима“ ме нарекоха. Три коня ми обещаха, три огъня и три измени. Веднъж за кръв, веднъж за злато и веднъж за...

— Ваша милост? — Мисандей стоеше на вратата на спалнята на кралицата, с фенер в ръка. — На кого говорите?

Дани отново погледна към сливовото дръвче. Никаква жена нямаше там. Никакъв халат с качулка, нито лъскава маска. Нямаше никаква Куайте.

„Сянка. Спомен. Никой.“ Беше кръвта на дракона, но сир Баристан я бе предупредил, че в тази кръв има поквара. „Дали не полудявам?“ Бяха нарекли баща ѝ луд, нали така?

— Молах се — каза Дани на момичето от Наат. — Скоро ще се съмне. По-добре да хапна нещо преди дворцовия съвет.

— Ще ви донеса да закусите.

Отново сама, Дани обиколи цялата пирамида с надеждата да намери Куайте, покрай изгорелите дървета и овъглена пръст, където хората ѝ се бяха опитали да хванат Дрогон. Но единственият звук бе шумоленето на вятъра в плодните дръвчета, а единствените същества в градините бяха няколко светли мушици.

Мисандей се върна с диня и купа твърдо сварени яйца, но Дани откри, че няма никакъв апетит. Докато небето изсветляваше и звездите гаснеха една по една, Ирри и Джикуи ѝ помогнаха да облече токар от виолетова коприна, везана със злато.

Когато дойдоха Резнак и Скааз, тя се усети, че ги поглежда накриво, замислена за трите измени. „Пази се от напарфюмирания сенешал.“ Подсмръкна подозрително към Резнак мо Резнак. „Мога да заповядам на Бръснатото теме да го задържи и да го подложи на разпит.“ Щеше ли това да предотврати пророчеството? Или някой друг предател щеше да заеме мястото му? „Пророчествата са подвеждащи — напомни си тя, — а Резнак може би не е нищо повече от това, което изглежда.“

В пурпурната зала Дани намери абаносовата си пейка отрупана със сатенени възглавнички. Гледката предизвика вяла усмивка на устните ѝ. „Работа на сир Баристан.“ Старият рицар беше добър човек,

но понякога я разбираше твърде буквално. „Беше само шега, сир.“ Но все пак седна на една от възглавничките.

Безсънната ѝ нощ скоро си каза своето. Едва надвиваше прозявката си, докато Резнак дърдореше за занаятчийските гилдии. Каменоделците, изглежда, ѝ бяха разгневени. Зидарите с тухли също. Някои бивши роби дялаха камък и редяха тухли, отнемайки работата на калфи и майстори от гилдията.

— Освободените работят твърде евтино, ваше великолепие — каза Резнак. — Някои се наричат калфи и дори майстори, титли, полагащи се по право само на занаятчиите на гилдиите. Зидарите и строителите най-почтително умоляват ваше величество да потвърдите древните им права и обичаи.

— Освободените работят евтино, защото са гладни — изтъкна Дани. — Ако им забраня да дялат камък или да редят тухли, свещарите, тъкачите и златарите скоро ще са пред портите ми и ще искат да бъдат изключени и от тези занаяти. — Помисли малко. — Да се запише, че оттук насетне само на членове на гилдията ще се позволява да се самоназовават калфи или майстори... стига гилдиите да отворят регистрите си за всеки освободен, който може да покаже изискваните умения.

— Така ще се провъзгласи — заяви Резнак. — Ще благоволи ли ваше величество да изслуша благородния Хиздар зо Лорак?

„Никога ли няма да признае поражение?“

— Пуснете го.

Днес Хиздар не носеше токар. Беше облякъл прост халат в сиво и синьо. И беше остриган също така. „Обръснал си е брадата и си е подрязал косата.“ Не беше станал съвсем бръснато теме, но поне ги нямаше онези негови нелепи крилца.

— Бръснарят ти те е обслужил добре, Хиздар. Надявам се, че си дошъл да ми покажеш работата му, а не пак да ме тормозиш за бойните ями.

Мъжът направи дълбок почтителен поклон.

— Ваше величество, боя се, че трябва.

Дани отвърна с гримаса. Дори нейните хора не се примиряваха по въпроса. Резнак мо Резнак наблягаше на парите, които щяха да се съберат чрез данъци. Зелената грация твърдеше, че отварянето на ямите ще е угодно на боговете. Бръснатото теме смяташе, че това ще ѝ

спечели подкрепа срещу Синовете на Харпията. „Нека се бият“, мърмореше Белвас Силния, някогашен шампион в ямите. Сир Баристан предлагаше турнири на мястото им. Сираците му можели да излизат на арените и да се бият в групов бой с притъпени оръжия, казваше той — предложение, което според Дани беше колкото добронамерено, толкова и безнадеждно. Кръв жадуваха да видят мийрийнците, не умение. Иначе биещите се в ямите роби щяха да носят броня. Само малката писарка Мисандей като че ли споделяше опасенията на кралицата.

— Отказах ти шест пъти — напомни Дани на Хиздар.

— Ваше величество има седем богове, тъй че навярно ще погледне на седмия ми апел благосклонно. Днес не дойдох сам. Ще изслушате ли приятелите ми? Те също са седмина. — Представи ги един по един.

— Ето го Краз. Барсена Черната коса, винаги храбра и доблестна. Камарон и Гогор Великана. Това е Пъстрата котка, този — Итоук Безстрашния. Последен, Белақво Трошача на кокали. Дошли са, за да добавят гласовете си към моя и да помолят ваше величество да разреши бойните ни ями да се отворят отново.

Дани знаеше седмината по име, ако не по външност. Всички бяха между някогашните най-прочути биещи се роби на Мийрийн... а тъкмо биещите се в ямите роби, освободени от прангите си от нейните канални плъхове, бяха повели въстанието, което ѝ спечели града. Дължеше им кръвна дан.

— Ще ви изслушам — отстъпи тя.

Един по един те я помолиха да разреши бойните ями да се отворят отново.

— Защо? — запита тя, след като Итоук приключи. — Вие вече не сте роби, обречени да умрете по прищявката на някой господар. Аз ви освободих. Защо трябва да искате да свършите живота си на червените пясъци?

— Аз тренира от три — каза Гогор Великана. — Убива от шест. Майка на дракони казва аз свободен. Защо не свободен да се бия?

— Щом искаш бой, бий се за мен. Закълни меча си на Мъжете на Майката, или на Свободните братя, или на Здравите щитове. Научи другите ми освободени как да се бият.

Гогор поклати глава.

— Преди аз бия за господар. Ти казва, бия за теб. Аз казва, бия за мен. — Грамадният мъж се потупа по гърдите с юмрук като свински бут. — За злато. За слава.

— Гогор говори за всички нас. — Пъстрата котка носеше леопардова кожа през рамо. — Последния път, когато ме продадоха, цената беше триста хиляди хонора. Докато бях роб, спях на кожи и ядях червено месо от кокала. Сега, като съм свободен, спя на слама и ям солена риба, ако мога да си я позволя.

— Хиздар се кълне, че победителите ще делят половината от всички пари, събрани на портите — каза Краз. — *Половината*, така се кълне, а Хиздар е почтен човек.

„Не, той е хитрец.“ Денерис се почувства натясно.

— А губещите? Те какво ще получат?

— Имената им ще бъдат всечени на Портите на Съдбата сред другите паднали храбро — заяви Барсена. За осем години беше убила всяка друга жена, хвърлена срещу нея, както разправяха. — Всички мъже трябва да умрат, и жени също... но не всички ще бъдат запомнени.

Дани нямаше отговор на това. „Ако хората ми наистина желаят това, имам ли право да им го отказвам? Беше техен град, преди да стане мой, и те искат да прахосат собствения си живот.“

— Ще обмисля всичко, което казахте. Благодаря ви за съвета. — Стана. — Ще продължим утре.

— Всички на колене пред Денерис Родената в буря, Неизгоримата, кралица на Мийрийн, кралица на андалите и на ройнарите, и на Първите хора, халееси на Великото тревно море, Трошачка на окови и Майка на дракони — призова Мисандей.

Сир Баристан я придружи до покоите ѝ.

— Разкажете ми история, сир — каза Дани, докато се изкачваха. — Някоя история за доблест с щастлив край. — Изпитваше нужда да чуе за щастлив край. — Разкажете ми как се спасихте от Узурпатора.

— Ваше величество. Нищо доблестно няма в това да бягаеш за живота си.

Дани се настани на възглавничка, скръсти крака и го загледа.

— Моля ви. Нали Младият узурпатор ви освободи от Кралската гвардия...

— Джофри, да. Изтъкнаха като причина възрастта ми, макар истината да беше друга. Момчето искаше бял плащ за своето куче Сандор Клегейн, а майка му искаше Кралеубиеца за свой лорд-командир. Когато ми казаха, аз... свалих наметалото си, хвърлих меча си в краката на Джофри и говорих неразумно.

— Какво казахте?

— Истината... но истината никак не беше желана в онзи двор. Излязох от тронната зала с високо вдигната глава, макар да не знаех къде отивам. Нямах друг дом освен Кулата на Белия меч. Знаех, братовчедите щяха да ми намерят някое място в Житен замък, но нямах никакво желание да им навлека неприязънта на Джофри. Събирах си нещата, когато ме осени, че сам съм си докарал това, като приех опрощението на Робърт. Беше добър рицар, но лош крал, защото нямаше право на трона, на който седна. Точно тогава разбрах, че за да изкупя грешката си, трябва да намеря верния крал, и да му служа вярно с цялата сила, която все още ми бе останала.

— Моят брат Визерис.

— Такова беше намерението ми. Когато стигнах до конюшните, златните плащове се опитаха да ме задържат. Джофри ми беше предложил кула, в която да умра, но бях отхвърлил дара му, тъй че сега бе решил да ми предложи тъмница. Лично командирът на Градската стража се изправи срещу мен, окуражен от празната ми ножница, но имаше само трима мъже със себе си, а аз все още имах ножа си. Разпрах лицето на един, когато се опита да ме хване, и препуснах през другите. Докато пришпорвах към портите, чух Джанос Слинг да им вика да тръгнат след мен. Извън Червената цитадела улиците бяха задръстени, иначе можеше да се измъкна чисто. Но ме хванаха при Речната порта. Златните плащове, които ме бяха подгонили, викнаха на пазачите на портата да ме спрат и те кръстосаха копията си да ми преградят пътя.

— А вие без меч? Как минахте през тях?

— Един истински рицар струва колкото десет стражи. Мъжете на портата бяха изненадани. Прегазих един, изтръгнах му копието и го забих в гърлото на най-близкия си преследвач. Другите се пръснаха, щом минах през портата, тъй че пришпорих коня си в галоп и препуснах колкото ми сили държат покрай реката, докато градът не се скри от погледа ми. Същата нощ продадох коня си за шепа петапи и

няколко дрипи, а на другата сутрин се влях в потока простолюдие, запътено към Кралски чертог. Бях излязъл от Калната порта, тъй че се върнах през Портата на боговете с кал по лицето, четина по страните и никакво оръжие освен една дървена тояга. С опърпаните дрехи и окаляните ботуши бях просто поредният старец, побягнал от войната. Златните плащове ми взеха един елен и ме пуснаха да мина. Кралски чертог беше препълнен с прости хора, дошли да потърсят убежище от боевете. Изгубих се сред тях. Имах малко сребро, но то ми трябваше да си купя превоза през Тясното море, тъй че спах в септи и задни улички и се хранех в коптори. Пуснах си брада и се предреших като старец. В деня, в който лорд Старк загуби главата си, отидох във Великата септа и благодарих на седемте богове, че Джофри ме е лишил от наметалото.

— Старк беше изменник и го сполетя краят на изменника.

— Ваше величество — каза Селми, — Едард Старк изигра роля в падането на баща ви, но не хранеше лоши чувства към вас. Когато евнухът Варис ни каза, че носите дете, Робърт поиска да ви убият, но лорд Старк се изказа против. Вместо да подкрепи убийството на деца, каза на Робърт да си намери друга Ръка.

— Забравихте ли принцеса Ренис и принц Егон?

— Никога. Това обаче беше работа на Ланистър, ваше величество.

— Ланистър или Старк, каква разлика? Визерис ги наричаше „кучетата на Узурпатора“. Ако едно дете е нападнато от глутница хрътки, важно ли е коя разкъсва гърлото му? Всички кучета са просто също толкова виновни. Вината... — Думата заседна в гърлото ѝ. — „Хазея“, помисли Дани и изведнъж се чу да казва: — Трябва да видя ямата. — Гласът ѝ бе като детски шепот. — Заведете ме, сир, ако благоволите.

На лицето на стария мъж пробяга неодобрение, но не му бе присъщо да оспорва желанията на кралицата си.

— Както заповядате.

Най-бързият път надолу беше по слугинското стълбище. Не беше импозантно, а стръмно, право и тясно, скрито в стените. Сир Баристан носеше фенер. Тухли в двайсет различни цвята ги притискаха от двете страни и помръкваха до сиво и черно отвъд светлината му. Три пъти

подминаха стражи от Неопетнените, неподвижни като изсечени от камък. Чуваше се само тихият шепот на стъпките им.

Приземното ниво на Великата пирамида на Мийрийн беше тихо и изпълнено с прах и сенки. Външните му стени бяха трийсет стъпки дебели. Звукът вътре отекваше от сводовете и многоцветните тухли, между конюшни, обори и складове. Минаха под три високи арки, надолу по осветена с факли рампа и в подземията под пирамидата, покрай щерни с вода, затворнически килии и стаи за изтезание, където роби бяха бити с камшици, драни живи изгаряни с нажежени железа. Най-сетне стигнаха до две огромни железни врати с ръждясали панти, пазени от Неопетнени.

По нейна заповед един от тях извади железен ключ. Вратата се отвори с жалния писък на панти. Денерис Таргариен пристъпи в горещия мрак и спря на ръба на дълбока яма. На четирийсет стъпки под нея драконите ѝ вдигнаха глави. Четири очи грейнаха в сенките: две от разтопено злато, две — от бронз.

Сир Баристан я хвана за ръката.

— Не приближавайте повече.

— Мислиш, че ще посегнат на мен?

— Не знам, ваше величество. Но не бих рискувал живота ви, за да науча отговора.

Регал изрева и жълт пламък блъвна и за миг огря тъмнината като ден. Огнят облиза стените и Дани усети горещината на лицето си, лъхнала сякаш от пещ. В другия край на ямата крилете на Визерион се разгънаха и раздвижиха спарения въздух. Опита се да излети към нея, но веригите се изпънаха, щом се надигна, и го смъкнаха долу по корем. Брънки, големи колкото мъжки юмрук, стягаха краката му към пода. Желязната гривна около врата му беше завинтена към стената зад него. Регал носеше същите вериги. На светлината на фенера люспите му блестяха като нефрит. Между зъбите му се вдигаше дим. В краката му лежаха разпръснати кости, напукани, обгорени и разтрошени. Въздухът беше неприятно горещ и миришеше на сяр и овъглено месо.

— Порасли са. — Гласът на Дани отекна от опърлените каменни стени. Капка пот потече от челото ѝ и падна на гърдите ѝ. — Вярно ли е, че драконите никога не престават да растат?

— Стига да имат достатъчно храна и пространство, за да растат. Но оковани тук...

Великите господари бяха използвали ямата като затвор. Беше достатъчно голяма, за да побере петстотин души... и предостатъчно за два дракона. „За колко дълго обаче? Какво ще стане, когато станат твърде големи за ямата? Ще станат ли изнурени и слаби, с хлътнали хълбоци и съсухрени криле? Ще загаснат ли огньовете преди края?“

Що за майка оставя децата си да гният в тъмното?

„Погледна ли назад, съм изгубена“, каза си Дани... но как можеше да не погледне назад? „Трябваше да го предвидя. Толкова ли сляпа бях, или нарочно си затворих очите, за да не се налага да видя цената на властта?“

Визерис ѝ беше разказал всички истории, докато беше малка. Обичаше да говори за дракони. Дани знаеше как е паднал Харънхъл. Знаеше за Полето на огъня и за Танца на драконите. Един от предците ѝ, третият Егон, беше видял как собствената му майка била погълната от дракона на чичо му. И съществуваша безброй песни за села и кралства, живели в страх от дракони, докато някой храбър драконоубиец ги спаси. В Ацапор очите на търговеца на роби се бяха стопили. По пътя за Юнкай, когато Даарио хвърли в нозете ѝ главите на Салор Плешивия и Прендал на Гезн, децата ѝ си направиха пир с тях. Драконите нямаха страх от хора. А един дракон, достатъчно голям, за да се тъпче с овце, можеше също толкова лесно да грабне дете.

Името ѝ беше Хазея. На четири години. „Освен ако баща ѝ не излъга. Може да е излъгал.“ Никой освен него не беше видял дракона. Доказателството му бяха изгорени кости, но изгорените кости не доказваха нищо. Можеше самият той да е убил момиченцето, за да се отърве от едно нежелано дете, твърдеше Бръснатото теме. „Синовете на Харпията може да са го направили и да са го нагласили все едно, че е работа на дракон, за да ме намрази градът.“ Дани искаше да повярва на това... но ако беше така, защо бащата на Хазея бе изчакал, докато залата за аудиенции почти се опразни, преди да пристъпи напред? Ако целта му бе да разпали гнева на мийрийнците срещу нея, щеше да говори, докато залата беше пълна с уши, които да чуят.

Бръснатото теме я беше убеждавал настойчиво да заповяда да го убият.

— Поне да изтръгнат езика му. Лъжата на този човек може да унищожи всички ни, ваше величество.

Но Дани предпочете да плати кръвната цена. Никой не можеше да ѝ каже каква е цената на една дъщеря, тъй че я определи на стократната цена за изгубено агне.

— Бих ви върнала Хазея, ако можех — каза на бащата, — но някои неща са извън властта дори на една кралица. Костите ѝ ще бъдат положени да почиват в Храма на Грациите и сто свещи ще горят ден и нощ в нейна памет. Връщайте се при мен всяка година на рождения ѝ ден и на другите ви деца няма да липсва нищо... но тази история не трябва никога да излиза от устата ви.

— Хората ще питат — отвърна скърбящият баща. — Ще ме питат къде е Хазея и как е умряла.

— Умряла е от змийско ухапване — настоя Резнак мо Резнак. — Гладен вълк я е отвлякъл. Внезапна болест я е покосила. Кажи им каквото искаш, но никога не споменавай за дракони.

Ноктите на Визерион задраскаха по камъните и огромните вериги издрънчаха, щом се опита отново да се добере до нея. След като не можа, нададе рев, изви главата си назад колкото можа и блъвна златист пламък към стената зад себе си. „Колко още остава, преди огънят му да загори достатъчно горещ, за да разпука камък и да стопи желязо?“

Някога, не много отдавна, го носеше на рамото си, а опашката му бе увита около ръката ѝ. Беше го хранила с овъглени парчета месо със собствената си ръка. Беше първият окован. Денерис лично го беше отвела в ямата и го затвори вътре с няколко вола. След като се беше натъпкал, беше станал сънлив. Бяха го оковали, докато спеше.

Регал се беше оказал по-труден. Може би чуваше брат си, вилнеещ в ямата, въпреки стените от тухла и камък между тях. Накрая се наложи да го покроят с тежка желязна мрежа, докато се грееше на терасата ѝ, и се бореше толкова яростно, че бяха нужни три дни, за да го отнесат долу по слугинското стълбище, както се извиваше и щракаше с челюсти. Шестима мъже бяха изгорели в борбата.

А Дрогон...

„Крилатата сянка“ го бе нарекъл скърбящият баща. Беше най-големият от тримата ѝ, най-свирепият, най-дивият, с люспи черни като нощ и очи като огнени ями.

Дрогон ловуваше надалече, но когато се заситеше, обичаше да се грее на слънцето, кацнал на върха на Великата пирамида, където преди

беше стояла харпията на Мийрийн. Три пъти се бяха опитали да го хванат там и три пъти се бяха провалили. Четирийсет от най-храбрите й мъже бяха рискували живота си, мъчейки се да го пленят. Почти всички бяха понесли изгаряния, а четирима бяха умрели. За последен път беше видяла Дрогон по залез-слънце вечерта на третия опит. Черният дракон бил видян да лети над Скаазадан към високите треви на Дотракското море. Не се беше върнал.

„Майка на дракони — помисли Денерис. — Майка на чудовища. Какво развихрих над света? Кралица съм, но моят трон е направен от изгорели кости и стои на подвижен пясък.“ Без дракони, как можеше да се надява да задържи Мийрийн, още по-малко — да си върне Вестерос? „Аз съм кръвта на дракона. Ако те са чудовища, аз също.“

СМРАД

Плъхът изписка, щом го захапа, загърчи се бясно да се отскубне. Коремчето беше най-меката част. Впи зъби в сладкото месо и топлата кръв потече по устните му. Беше толкова хубаво, че докара сълзи в очите му. Коремът му изръмжа и той преглътна. На третата захапка плъхът спря да се бори и той се почувства почти доволен.

После чу гласовете зад вратата на тъмницата.

Изведнъж застина, не смееше дори да сдъвче. Устата му беше пълна с кръв, месо и косми, но го беше страх да изплюе или да глътне. Заслуша се с ужас, вцепенен като камък, в стърженето на ботуши и дрънченето на железни ключове. „Не. Моля ви, богове, не сега, не сега.“ Толкова време му бе отнело, докато хване плъха. „Ако ме спипат с него, ще ми го вземат и после ще кажат, а лорд Рамзи ще ме накаже.“

Знаеше, че трябва да скрие плъха, но беше ужасно гладен. Два дни бяха минали, откакто беше ял. Или може би три. Тук в тъмното беше трудно да се разбере. Макар ръцете и краката му да бяха тънки като клечки, коремът му беше подут и празен, и толкова болеше, че не можеше да заспи. Щом затвореше очи, се улавяше, че си спомня за лейди Рогов лес. След сватбата им лорд Рамзи я беше затворил в една кула и я остави да умре от глад. Накрая беше изяла пръстите си.

Присви се в един ъгъл на килията, стиснал плячката си под брадичката. Кръв потече от ъгълчетата на устата му, докато разкъсваше плъха с колкото зъби му бяха останали и се мъчеше да изгълта колкото може повече от топлата плът, преди да отворят вратата. Месото беше жилаво, но толкова сочно, че чак му прилошаваше. Дъвчеше и гълташе, вадеше кокалчетата от дупките във венците си, където бяха изтръгнали зъбите му. Дъвченето болеше, но беше толкова гладен, че не можеше да спре.

Звуците отвън се усилваха. „Моля ви, богове, нека да не идва за мен“, замоли се той наум, докато откъсваше единия крак на плъха. Отдавна никой не беше идвал при него. Имаше други килии и други затворници. Понякога чуваше писъците им, дори през дебели

каменни стени. „Жените винаги пицят най-силно.“ Засмука суровото месо и се опита да изплюе кокала, но слюнката покапа и кокалчето се заплете в брадата му. „Иди си — замоли се той, — махни се оттук, подмини ме, моля те, моля те.“

Но стъпките спряха точно когато станаха най-шумни и ключовете издрънчаха точно зад вратата. Плъхът изпадна от пръстите му. Той избърса кръвта от тях в бричовите си.

— Не — изръмжа отчаяно. Петите му задраскаха в сламата, докато се мъчеше да се свре в ъгъла, в студените влажни каменни стени.

Щракването на завъртащата се ключалка бе най-ужасният звук от всички. Когато светлината го удари право в лицето, изкрещя. Трябваше да закрие очите си с ръце. Искаше му се да ги издере.

— Махни я, направи пак тъмно, моля те, о, моля те.

— Това не е той — каза момчешки глас. — Виж го. Сбъркали сме килията.

— Последната килия отляво — отвърна друго момче. — Това е последната килия отляво, нали?

— Да. — Мълчание. — Какво казва?

— Май светлината не му харесва.

— На теб щеше ли да ти хареса, ако изглеждаше *така*? — Момчето се изхрачи. — И вонята му. Ще повърна.

— Ял е плъхове — каза второто момче. — Виж.

Първото момче се изсмя.

— Да. Хе!

„Трябваше.“ Плъховете го хапеха, докато спеше, гризяха пръстите на ръцете и краката му, даже лицето, тъй че щом спипаше някой, не се колебаеше. Яж или ще те изядат — нямаше друг избор.

— Направих го — изломоти той. — Направих го, да, изядох го, те правят същото с мен, моля ви...

Момчетата се приближиха, сламата тихо засушна под краката им.

— Говори ми — каза едното. Беше по-малкото от двете, хилаво момче, но умно. — Помниш ли кой си?

Страхът заклоочи в него и той простена.

— Говори ми. Кажи ми името си.

„Името ми.“ Писък заседна в гърлото му. Бяха го научили как се казва, бяха, бяха, но беше толкова отдавна, че бе забравил. „Ако го кажа грешно, ще ми вземе още един пръст, или по-лошо, ще ме... ще ме...“ Нямаше да мисли за това. Не можеше да мисли за това. В челюстите го боцкаха игли, в очите. Главата му пулсираше.

— Моля ви — изписука с тънък и немощен глас, все едно беше на сто години. Може би беше. „От колко време съм тук?“ — Махнете се — изломоти през счупени зъби и счупени пръсти, стиснал очи срещу ужасно ярката светлина. — Моля ви, можете да вземете плъха, не ме наранявайте...

— *Смрад* — каза по-голямото момче. — Името ти е *Смрад*. Помниш ли? — Беше момчето с факела. По-малкото държеше халката с железните ключове.

„Смрад?“ Сълзи потекоха по бузите му.

— Помня. Да. — Устата му се отвори и затвори. — Името ми е *Смрад*. Римува се с глад. — В тъмното нямаше нужда от име, тъй че беше лесно да се забрави. „Смрад, Смрад, името ми е *Смрад*.“ Не се беше родил с това име. В един друг живот беше някой друг, но тук и сега името му беше *Смрад*. Помнеше.

И момчетата помнеше. Бяха облечени с еднакви вълнени жакети и и двамата бяха на осем, и двамата бяха Уолдър Фрей. „Големия Уолдър и Малкия Уолдър, да.“ Само дето големият беше Малкия, а малкият беше Големия, което забавляваше момчетата и объркваше останалия свят.

— Познавам ви — прошепна с напуканите си устни. — Знам имената ви.

— Трябва да дойдеш с нас — каза Малкия Уолдър.

— Трябваш на негова светлост — каза Големия Уолдър.

Страхът го прониза като нож. „Те са само деца. Две момчета на осем.“ Можеше да надвие две момчета. Колкото и слаб да беше, можеше да вземе факела, да измъкна камата от канията на бедрото на Малкия Уолдър, да избяга. „Не. Не, твърде лесно е. Това е капан. Ако побягна, ще ми отреже още един пръст, ще ми изтръгне още зъби.“

Бягал беше преди. Преди години сякаш, когато все още имаше сили в себе си, когато все още не се беше примирил. Тогава с ключовете бе дошла Кира. Каза му, че ги е откраднала и че знае една задна врата, която никога не се пази.

— Върнете ме в Зимен хребет, милорд — беше го помолила, преbledняла и разтреперана. — Не знам пътя. Не мога да избягам сама. Елате с мен, моля ви.

И той го направи. Тъмничарят беше мъртвопиян, лежеше в локва вино със смъкнати около глезените бричове. Вратата на тъмницата бе отворена и задната вратичка не се пазеше, точно както беше казала тя. Изчакаха луната да се скрие зад облак, измъкнаха се от замъка и зашляпаха през Плачещата вода, залитаха по камъните и в ледената вода. На другия бряг я беше целунал.

— Ти ни спаси — беше й казал. Глупак. Глупак.

Всичко се беше оказало капан, игра, шега. Лорд Рамзи обичаше гонитбата, а най-много обичаше да гони двукрак дивеч. Цялата нощ бягаха през тъмнеещата гора, но щом слънцето изгря, през дърветата смътно се чу далечен рог и лай на хрътки.

— Трябва да се разделим — каза той на Кира, докато кучетата се приближаваха. — Не могат да ни проследят и двамата.

Но момичето беше полудяло от страх и не се откъсна от него, макар да й се закле, че ще събере войска железнородени и ще се върне да я спаси, ако тръгнат след нея.

След час ги хванаха. Едно куче го събори на земята, а друго захапа Кира за крака, докато тя се катереше по склона. Останалите ги обкръжиха с лай и ръмжене, щракаха им със зъби, щом помръднат, и ги задържаха така, докато не дойде Рамзи Сняг с ловците си. Все още беше копеле тогава, не носеше името Болтън.

— Ето ви и вас — рече той и им се усмихна от седлото. — Оскърбихте ме с това бягане. Толкова бързо ли ви омръзна гостоприемството ми? — Тогава Кира грабна камък и го замери по главата. Не го улучи, разбира се, а Рамзи се усмихна. — Трябва да бъдете наказани.

Смрад помнеше отчаяния, уплашен поглед на Кира. Никога не беше изглеждала толкова млада като тогава, все още почти момиче. Но нищо не можеше да направи. „Тя ги доведе до нас. Ако се бяхме разделили, както исках, един от нас можеше да се е измъкнал.“

Споменът стегна гърдите му. Смрад извърна насълзени очи от факела. „Какво иска от мен този път? — помисли отчаяно. — Защо не ме остави на мира? Нищо не съм сгрешил този път, защо просто не ме остави тук, в тъмното?“ Имаше си плъх, тлъст, топъл и мърдащ...

— Дали да не го умием? — попита Малкия Уолдър.

— Негова светлост го харесва вмирисан — отвърна Големия Уолдър. — Затова му викат Смрад.

„Смрад. Името ми е Смрад, римува се с ад.“ Трябваше да запомни това. „Служи, подчинявай се и помни кой си, и нищо лошо няма да те сполети. Той обеща, негова светлост обеща.“ И да искаше да окаже съпротива, не беше му останала сила. Остъргали я бяха от него, с глад я бяха умъртвили, с камшик я бяха одрали. Когато Малкия Уолдър го дръпна да се изправи, а Големия Уолдър размаха към него факела, за да го изкара от клетката, тръгна послушен като куче. Ако имаше опашка, щеше да я подвие между краката си.

„Ако имах опашка, Копелето щеше да я е отрязал.“ Мисълта го споходи неканена, злъчна, опасна мисъл. „Болтън, не Сняг.“ Момчето крал на Железния трон беше направило Рамзи законен лорд, като му беше дал правото да използва името на лорд баща си. Ако някой го наречеше „Сняг“, му напомняше, че е незаконороден, и това го вбесяваше. Трябваше да помни това. И името си, трябваше да помни името си. За миг се изплъзна от ума му и това толкова го изплаши, че се спъна по стръмните стъпала на тъмницата, бричът се съдра и му потече кръв. Малкия Уолдър трябваше да го сбута с факела, за да го накара да се изправи и да тръгне отново.

Изкараха го на двора. Нощта се спускаше над Дредфорт и над източните стени на замъка изгряваше пълна луна. Бледата ѝ светлина хвърляше сенките на високите триъгълни зъбци по замръзналата земя, редица остри черни зъби. Въздухът бе студен, влажен и изпълнен с полузабравени миризми. „Светът — каза си Смрад. — Така мирише светът.“ Не знаеше колко дълго е стоял долу в тъмниците, но трябваше да е поне от половин година. „Поне толкова, или повече. А ако е било пет години, или десет, или двайсет? Дали изобщо ще го науча? А ако съм полудял там долу и половината ми живот си е отишъл?“ Но не, това беше глупост. Не можеше да е било толкова дълго. Момчетата все още бяха момчета. Ако бяха минали десет години, щяха да са вече мъже. Трябваше да помни това. „Не трябва да му позволя да ме побърка. Може да ми отреже пръстите на ръцете и краката, може да ми извади очите и да ми отреже ушите, но не може да ми вземе ума, освен ако не му позволя.“

Малкия Уолдър поведе с факела в ръка. Смрад тръгна покорно след него, с Големия Уолдър зад гърба си. Псетата в кучкарниците се разляяха, щом минаха покрай тях. Вятър залудува из двора, прониза го през мръсните дрипи и кожата му настръхна. Нощният въздух беше студен и влажен, но не видя следи от сняг, макар зимата със сигурност да наближаваше. Смрад се зачуди дали ще е жив да види снеговете. „Колко ли пръста ще имам на ръцете? Колко на краката?“ Вдигна ръката си и се стъписа, като видя колко е бяла и безплътна. „Кожа и кости. Имам ръце на старец.“ Дали не грешеше за момчетата? Ами ако не бяха Малкия Уолдър и Големия Уолдър все пак, а *синовете* на момчетата, които бе познавал?

В голямата зала беше сумрачно и димно. Отляво и отдясно горяха факли, стиснати в костеливи човешки ръце, щръкнали от стените. Високо горе имаше почернели от пушек греди, а сводестият таван се губеше в сянка. Въздухът бе натежал от миризмите на вино, ейл и печено месо. Стомахът на Смрад шумно изръмжа и устата му се напълни със слюнка.

Малкия Уолдър го сбута покрай дългите маси, на които се хранеха мъжете от гарнизона. Усещаше погледите им, вперени в него. Най-добрите места близо до подиума бяха заети от фаворитите на Рамзи, Момчетата на копелето. Бен Кокалите, старецът, който се грижеше за любимите псета на негова светлост. Деймън, наричан Деймън Потанцувай за мен, светлокос и с буен момчешки нрав. Грънт, който беше загубил езика си заради лекомислено дърдорене в присъствието на лорд Рууз. Алин Киселия. Кожаря. Жълтия Дик. Понадолу от солта на гарнизона имаше други, които Смрад познаваше по външност, макар и не по име: заклетите мечове и сержанти, войници, тъмничари и палачи. Но имаше и външни, непознати за него лица. Някои сбръчкваха носове, щом минеше покрай тях, а други се смееха, като го видеха. „Гости — помисли Смрад. — Приятели на негова светлост, а мен са ме довели, за да ги развеселя.“ Потръпна от страх.

На високата маса Копелето на Болтън седеше на стола на лорд баща си и пиеше от бащината си чаша. Двама стари мъже споделяха трапезата му и Смрад от един поглед разбра, че са лордове. Единият беше мършав, с кремъчни очи, дълга бяла брада и лице, студено като зимен скреж. Елекът му бе от дрипава мечка кожа, протрит и мръсен. Под него носеше ризница, дори тук на трапезата. Вторият също беше

слаб, но изкривен, докато първият седеше изправен. Едното му рамо бе много по-високо от първото и се беше изгърбил над яденето си като лешояд над леш. Очите му бяха сиви и алчни, зъбите му жълти, раздвоената му брада — валма от сняг и сребро. Само няколко косъма бяла коса бяха останали по петнистия му череп, но наметалото му беше меко и хубаво, сива вълна, общита с черен самур, и стегнато на рамото с лъчиста звезда от ковано сребро.

Рамзи беше облечен в черно и розово: черни ботуши, черен колан и ножница, черно кожено яке над розов кадифен елек с ивици тъмночервен сатен. На дясното му ухо блестеше гранат, изсечен във формата на капка кръв. Но въпреки пищното облекло си оставаше грозен мъж, с едър кокал, отпуснати рамене и месест, което наемкуваше, че с годините ще надебелее. Кожата на лицето му беше розова и на петна, носът му широк, устата малка, косата — дълга, черна и суха. Устните му бяха широки и месести, но първото, което забелязваха хората у него, бяха очите му. Имаше очите на лорд баща си: малки, сближени, необичайно бледи. „Призрачно сив“, наричаха някои цвета, но всъщност очите му бяха почти безцветни, като две бучки мръсен лед.

Като видя Смрад, влажните му устни се изкривиха в усмивка.

— Ето го и него. Моят кисел приятел. — На мъжете до себе си рече: — Смрад е с мен още откакто бях момче. Даде ми го лорд баща ми, в знак на бащината си обич.

Двамата лордове се спогледаха.

— Чул бях, че слугата ви е мъртъв — каза изгърбеният. — Убит от Старките, разправяха.

Лорд Рамзи се изкиска.

— Железните ще ви кажат, че което е мъртво, никога не може да умре, а се вдига отново, по-крепко и по-силно. Като Смрад. Обаче мирише на гроб, признавам.

— Мирише на пикня и повръщано. — Старият лорд с изгърбените рамене хвърли кокала, който гложгаше, и избърса пръстите си в покривката на масата. — Има ли някаква причина на всяка цена да ни го натрапвате, докато ядем?

Вторият лорд, старецът с изправения гръб и с ризницата, изгледа Смрад с твърдите си като кремък очи.

— Погледни пак — подкани той другия лорд. — Косата му е побеляла и е загубил дващест кила, но това не е слуга. Забравил ли си?

Изгърбеният лорд погледна отново и изведнъж изсумтя.

— Той? Не може да бъде! Повереникът на Старк. Такъв веселяк беше, вечно усмихнат.

— По-рядко се усмихва вече — призна лорд Рамзи. — Може да съм му счупил някой и друг от хубавите бели зъбки.

— По-добре да му беше прерязал гърлото — подхвърли лордът с ризницата. — Куче, което се обръща против господаря си, за нищо не става, освен да му се съдере кожата.

— О, дран е той тук-там — отвърна Рамзи.

— Да, милорд. Лош бях, милорд. Нагъл и... — Облиза устна, мъчеше се да си спомни какво още е направил. „Служи и се подчинявай и той ще те остави да живееш и да си запазиш каквото ти е останало. Служи и се подчинявай и помни името си. Смрад, римува се с гад. Вмирисан, римува се с хрисим.“ — Лош и...

— Има кръв на устата ти — посочи Рамзи. — Пак ли си дъвкал пръстите си, Смрад?

— Не. Не, милорд, кълна се.

Веднъж Смрад се беше опитал да отхапе безименния си пръст, за да спре да го боли, след като бяха одрали кожата му. Лорд Рамзи никога не отрязваше просто пръста на човек. Предпочиташе да го одере и да остави оголената плът да изсъхне, да се напука и да забере. Смрад го бяха били с камшик, бяха го разпъвали и рязали, но никоя болка не беше толкова мъчителна, колкото след одиране. Тази болка докарваше човек до лудост и не можеше да се изтърпи дълго. Рано или късно жертвата започваше да пищи: „Моля ви, стига, стига, нека да спре да ме боли, *отрежете го*.“ И лорд Рамзи се подчиняваше. Беше игра, която играеха. Смрад бе научил правилата и ръцете и ходилата му можеха да го докажат, но тогава ги беше забравил и се опита сам да прекрати болката със зъбите си. Рамзи не остана доволен и обидата струва на Смрад още един пръст.

— Ядох плъх — изломоти той.

— Плъх? — Светлите очи на Рамзи блеснаха на светлината на факлите. — Всички плъхове в Дредфорт са притежание на милорд баща ми. Как смееш да се угощаваш без мое разрешение?

Смрад не знаеше какво да отвърне, тъй че си замълча. Една погрешна дума можеше да му струва още един пръст от краката, даже и от ръцете. Дотук бе загубил два пръста на лявата си ръка и кутрето на дясната, но само малкия пръст на десния крак срещу три на левия. Понякога Рамзи си правеше шеги, че го „подравнява“. „Милорд само се шегува — опита се да се убеди. — Не иска да ме нарани.“ Милорд беше милостив и добър. Можеше да му е одрал лицето заради някои неща, които Смрад беше казвал, преди да научи истинското си име и къде му е мястото.

— Това става досадно — каза лордът с ризницата. — Убий го и да се свърши.

Лорд Рамзи напълни чашата си с ейл.

— Това би провалило празненството ми, милорд. Смрад, имам радостна новина за теб. Скоро ще се женя. Лорд баща ми води едно момиче от Старките. Дъщерята на лорд Едарт, Аря. Помниш малката Аря, нали?

„Аря Препъвачката — за малко да се изтърве. — Аря Конското лице.“ По-малката сестра на Роб, с кафявата коса, с дългото лице, тънка като клечка, винаги мръсна. „Санса беше хубавата.“ Спомни си как си беше мислил някога, че лорд Старк може да го ожени за Санса и да го обяви за свой син, но онова бяха само детски мечти. Но Аря...

— Помня я. Аря.

— Тя ще е лейди на Зимен хребет, а аз — нейният лорд.

„Тя е още момиче.“

— Да, милорд. Поздравления.

— Ще ме придружиш ли на сватбата ми, Смрад?

Той се поколеба.

— Ако пожелаете, милорд.

— О, да.

Замълча отново, разколебан. Дали това не беше някакъв жесток капан?

— Да, милорд. Ако благоволите. Би било чест за мен.

— Трябва да те извадим от онази мръсна тъмница тогава. Да те изтъркаме, да ти стане пак кожата розовичка, чисти дрехи да ти намерим, да ти дадем храна. Малко хубава каша ще ти хареса ли? Може би и грахов пай, с малко бекон. Имам една малка задача за теб, и

трябва да си върнеш силите, ако ще ми служиш. Искаш да ми служиш, знам.

— Да, милорд. Повече от всичко на света. — Потръпна. — Аз съм вашият Смрад. Моля ви, позволете ми да ви служа. Моля ви.

— След като ме молиш толкова мило, как мога да ти откажа? — Рамзи се усмихна. — Тръгвам на война, Смрад. А ти ще дойдеш с мен, за да ми помогнеш да си доведе девствената невеста.

БРАН

Нещо в грака на гарвана го накара да потръпне. „Вече съм почти мъж — напомни си Бран. — Трябва да съм храбър вече.“

Но въздухът беше режещ, студен и пълен със страх. Дори Лято беше уплашен. Козината на врата му беше настръхнала. По склона се протягаха сенки, черни и гладни. Всички дървета се бяха огънали и изгърбили под тежестта на леда. Заровени от корена до короната в замръзналия сняг, бяха се струпали на хълма като великани, чудовищни уродливи същества, присвити срещу ледения вятър.

— Те са тук. — Обходникът извади дългия си меч.

— Къде? — попита с приглушен глас Мийра.

— Близо. Не знам. Някъде.

Гарванът отново изграчи.

— Ходор — изшепна Ходор. Беше пъхнал ръцете си под мишниците. От кафявия храсталак на брадата му висяха ледунки, а мустаците му бяха станали на бучка замръзнала слуз, лъскаво червена на светлината на залеза.

— Онези вълци също са близо — предупреди ги Бран. — Дето ни преследваха. Лято ги надушва всеки път, щом вятърът духне откъм тях.

— Вълците са най-малката ви грижа — каза Студени ръце. — Трябва да се изкачим. Скоро ще се стъмни. Ще е добре да се скриете вътре, преди да падне нощта. Топлината ви ще ги привлече.

Погледна на запад, където светлината на залязващото слънце прозираше между дърветата като блясък на далечен огън.

— Само оттук ли можем да влезем? — попита Мийра.

— Задният вход е на три левги на север, след едно дърво.

Само това оставаше. Дори Ходор не можеше да се спусне в дърво с Бран на гърба, а Джойен можеше да извърви три левги толкова, колкото и да пробяга хиляда.

Мийра изгледа накриво склона на хълма.

— Пътят изглежда чист.

— Изглежда — промърмори мрачно обходникът. — Усещате ли студа? Тук има нещо. *Къде са те?*

— Вътре в пещерата? — предположи Мийра.

— Пещерата е защитена с магия. Не могат да преминат. — Обходникът посочи с меч си. — Виждате входа ей там. На средата на склона между язовите дървета, онази цепнатина в скалата.

— Виждам го — каза Бран. Гарвани се вмъкваха и излитаха оттам.

— Виждам само гънка в скалата — каза Мийра.

— Има проход. Стръмен и извит в началото, път през скалата. Ако успеете да стигнете до него, ще сте в безопасност.

— А ти?

— Пещерата се пази.

Мийра огледа цепнатината на склона.

— Не може да е повече от хиляда крачки дотам.

„Не е — помисли Бран, — но тези хиляда крачки са нагоре.“ Склонът беше стръмен и гъсто обрасъл с дървета. Снегът беше спрял преди три дни, но не се беше стопил. Земята под дърветата бе загърната в бяло покривало, гладко и непокътнато.

— Никой няма тук — каза той храбро. — Погледнете снега. Няма никакви стъпки.

— Белите бродници стъпват леко — рече обходникът. — Няма да намериш стъпки където са минали.

Един гарван се спусна отгоре и кацна на рамото му. Само десетина от големите черни птици бяха останали с тях. Останалите бяха изчезнали по пътя. Всяко утро, щом станеха, за да продължат, виждаха все по-малко.

— Горре — изграчи птицата. — Горре, горре.

„Триоката врана — помисли Бран. — Зеленозрящия.“

— Не е толкова далече. Малко изкачване и ще сме в безопасност. Може и огън да си накладем. — Всички освен обходника бяха премръзнали, мокри и гладни, а Джойен Тръстиката беше твърде изтощен, за да върви без чужда помощ.

— Вие вървете. — Мийра Тръстиката се отпусна до брат си. Той седеше до ствола на един дъб, затворил очи, и трепереше неудържимо. Малкото, което се виждаше от лицето му под качулката и шала, беше бяло като снега, но дъхът му все още излизаше на облаче пара от

ноздрите му при всяко издишване. Мийра го беше носила през целия ден. „Храна и огън ще го оправят“, каза си Бран, макар да не беше толкова сигурен. — Не мога да се бия и да нося Джойен едновременно — каза Мийра. — А изкачването е много стръмно. Ходор, ти занеси Бран до онази пещера.

— Ходор. — Ходор плесна с ръце.

— Джойен просто трябва да яде — каза отчаяно Бран.

Бяха минали дванайсет дни, откакто лосът рухна за трети и последен път, а Студени ръце коленичи до него в снежната пряспа и промълви благословия на някаква странна реч, докато му прерязваше гърлото. Бран плака като малко момиче, когато бликна светлата кръв. Никога не се беше чувствал по-сакат, отколкото тогава, докато гледаше безпомощно как Мийра Тръстиката и Студени ръце насичат на късове храброто животно, което ги беше носило толкова дълго. Каза си, че няма да яде, че е по-добре да продължи гладен, отколкото да се храни с плътта на приятел, но накрая яде два пъти, веднъж в своята кожа, а веднъж — в тази на Лято. Колкото и измършавял от глад да беше лосът, месото, което Студени ръце изрязва от него, ги изхрани седем дни, докато не свършиха и последните късове.

— Трябва да яде — съгласи се Мийра и погали брат си по челото. — Всички трябва да ядем, но тук няма храна. Вървете.

Бран примигна да махне сълзата и усети как замръзна на бузата му. Студени ръце хвана Ходор под мишницата.

— Светлината гасне. И да не са тук сега, скоро ще дойдат. Хайде.

За първи път от толкова време смълчан, Ходор изгупа снега от краката си и заора нагоре през навятия сняг с Бран на гърба. Студени ръце тръгна безшумно до тях с меч в черната си ръка. Лято застъпва отзад. Бран се извърна с усилие в коша и видя как Мийра пхна ръка под брат си, за да го вдигне. „Твърде тежък е за нея. Почти е примряла от глад, не е толкова силна, колкото беше.“ Тя стисна копието си за жаби в другата си ръка и заби зъбите му в снега за опора. Ходор мина между две дървета и Бран изгуби Мийра и брат ѝ от поглед.

Склонът ставаше все по-стръмен. Преспите пращяха под краката на Ходор. Веднъж под крака му се измести камък и той се хлъзна назад и едва не се затъркаля надолу. Обходникът го хвана за ръката и го задържа.

— Ходор — каза Ходор.

Всеки порив на вятъра изпълваше въздуха със ситен бял пращец, който блестеше като стъкло в гаснещата дневна светлина. Гарваните пляскаха с криле около тях. Един прелетя отгоре и се скри в пещерата. „Само осемдесет крачки още — помисли Бран. — Никак не е далече.“

Изведнъж Лято спря пред стръмна ивица непокътнат сняг, завъртя глава, подуши във въздуха и изръмжа. Заотстъпва с настръхнала козина.

— Ходор, спри — каза Бран. — Ходор. Стой! — Нещо не беше наред. Лято го надушваше и той — също. *Нещо лошо. Нещо близо.* — Ходор! Върни се.

Студени ръце продължаваше да се изкачва и Ходор искаше да не изостане.

— Ходор, ходор, ходор — замърмори той високо, за да заглуши протестите на Бран. Задиша бързо. Бяла мъгла изпълни въздуха. Ходор направи една крачка, после — още една. Снегът беше дълбок почти до кръста му, а склонът бе много стръмен. Навеждаше се напред, докопваше с ръцете си камъни и дървета, докато се катереше. Нова крачка. Още една. Снегът зад тях се хлъзна надолу на малка лавина.

„Шейсет крачки.“ Бран се извъртя настрани, за да може по-добре да види пещерата. И видя още нещо.

— Огън! — В малка падина между язовите дървета мъждукаше ръждивочервена светлина и сякаш ги подканяше през усилващия се сумрак. — Виж, някой там...

Ходор изкрещя. Извърна се, залитна и падна.

Бран усети как светът се хлъзна на една страна, когато едрият коняр се завъртя като полудял. Ударът в земята го разтърси и му изкара дъха. Устата му беше пълна с кръв, а Ходор се мятеше, въртеше се и го мачкаше под себе си.

„Нещо го е хванало за крака.“ За миг Бран си помисли, че може някой корен да се е заплел около глезена му... докато коренът не се размърда. „Ръка“, видя той и в този момент съществото изригна от снега.

Ходор го зарита, заби покритата си със сняг пета право в лицето на създанието, но мъртвецът сякаш изобщо не усети. После двамата се счепкаха, удряха с юмруци и дращеха с нокти, докато се хлъзгаха надолу по склона. Сняг напълни устата и носа на Бран, щом се превъртяха, но след миг отново се оказа отгоре. Нещо го удари в

главата, камък или буца лед, или юмрук на мъртвец, така и не разбра, и той изхвърча от коша и се просна на склона, плюеше сняг, а ръката му в ръкавицата беше пълна с коса, която бе откъснал от главата на Ходор.

Около него изпод снега се надигаха оживели мъртъвци.

„Двама, трима, четирима.“ Бран загуби броя им. Изригваха яростно след облаци сняг. Някои носеха черни наметала, други — дрипави кожи, трети бяха съвсем голи. Очите им блестяха като светлосини звезди.

Трима се нахвърлиха върху обходника. Студени ръце посече с един през лицето, но съществото продължи да настъпва, изтласкваше го назад в ръцете на друг оживял мъртвец. Други двама тръгнаха след Ходор, загазиха тремаво надолу по склона. Мийра щеше да се изкачи и да се озове сред всичко това, осъзна Бран и безпомощен ужас го стисна за гърлото. Заудря в снега и извика да я предупреди.

Нещо се вкопчи в него.

Викът му преля в писък. Бран напълни шепата си със сняг и го хвърли, но мъртвецът дори не примигна. Една черна ръка заопипва лицето му, другата — корема. Пръстите бяха твърди като желязо. „Ще ми изтръгне червата.“

Но изведнъж Лято се озова между тях. Бран зърна за миг как кожата се раздра като овехтял плат, чу пукот на кости. Видя ръка, откъсната от китката, бледи гърчещи се във въздуха пръсти, ръкавът — овехтяла черна груба вълна. „Черно. Той носи черно. Бил е от Стража.“ Лято захвърли ръката настрани, изви се и заби зъби в гръкляна на мъртвеца. Дръпна рязко и отпра къс бледо изгнило месо.

Откъснатата ръка продължаваше да се движи. Бран запълзя подалече от нея. Зърна за миг дърветата горе, бели и загърнати в сняг, и оранжевия блясък между тях.

„Петдесет крачки.“ Успееше ли да пропълзи тези петдесет крачки, нямаше да могат да го хванат. Влагата се просмука през ръкавиците му, докато се хващаше за корени и камъни и пълзеше към светлината. „Още малко, само още мъничко. После ще си отдъхнеш до огъня.“

Последната светлина вече бе изчезнала. Беше паднала нощ. Студени ръце сечеше и кълцаше кръга от мъртъвци, които го бяха обкръжили. Лято разкъсваше онзи, когото беше свалил, впил зъби в лицето му. Никой не обръщаше внимание на Бран. Пропълзя още

малко нагоре, като влачеше безполезните си крака. „Ако успея да стигна до пещерата...“

— Ходооор — чу жално скимтене някъде отдолу.

И изведнъж вече не беше Бран, сакалото момче, пълзящо в снега, изведнъж се превърна в Ходор по-долу на склона и се бореше с мъртвеца, който искаше да му издере очите. Изрева, надигна се и запокити съществото настрани. То падна, но веднага започна да се изправя. Бран измъкна дългия меч на Ходор. Все още чуваше вътре жалния хленч на Ходор, ала отвън беше седем стъпки ярост, с желязо в ръката. Вдигна меча и посече мъртвия, изпухтя, щом острието се вряза през мокра вълна, ръждясала ризница и гнила кожа и захапа дълбоко в ребрата.

— ХОДОР! — изрева Бран и посече отново. Този път отнесе главата на съществото и за миг заликува... докато две мъртви ръце не задрачиха слепешком към гърлото му.

Бран отстъпи назад, плувнал в кръв, а Мийра Тръстиката вече бе до него, забиваше жабарското си копие дълбоко в гърба на мъртвия.

— Ходор! — изрева отново Бран и й махна нагоре. — Ходор, ходор. — Джойен се извиваше вяло, оставен долу на снега. Бран отиде до него, пусна дългия меч, взе момчето в прегръдката на Ходор и се надигна отново. — ХОДОР!

Мийра поведе нагоре по хълма, мушкаше с копието срещу мъртъвците, които се опитваха да ги доближат. Съществата бяха неуязвими, но бавни и тромави.

— Ходор — казваше с всяка стъпка Ходор. — Ходор, ходор. — Зачуди се какво ли ще си помисли Мийра, ако й каже, че е влюбен в нея.

Горе над тях, в снега, заиграха обгърнати в пламъци фигури.

„Мъртъвците — осъзна Бран. — Някой е подпалил мъртъвците.“ Лято ръмжеше озъбен и подскачаше около един, огромна човешка развалина, обгърната във вихреци се пламъци. „Не бива да се приближава толкова, какво прави?“ След това видя себе си, проснат по лице в снега. Лято се мъчеше да прогони съществото от него. „Какво ще стане, ако ме убие? — зачуди се момчето. — Ще стана ли Ходор завинаги? Ще се върна ли в кожата на Лято? Или просто ще умра?“

Светът се завъртя. Бели дървета, черно небе, червени пламъци — всичко кръжеше, изместваше се и се въртеше. Усети как залитна,

олюля се. Чу крясъците на Ходор:

— Ходор ходор ходор ходор. Ходор ходор ходор ходор. Ходор ходор ходор ходор.

Облак гарвани се изсипа от пещерата и той видя малко момиче с факла в ръка. За миг си помисли, че е сестра му Аря... Безумие. Знаеше, че сестричката му е на хиляда левги оттук — или е мъртва. И все пак беше тук, въртеше се като вихрушка: дребничка, дрипава, разчорлена. Сълзи напълниха очите на Ходор и замръзнаха.

Всичко се преобърна отвътре навън и с главата надолу и Бран отново се озова в кожата си, полузаровен в снега. Горящият мъртвец се извиси над него на фона на дърветата в снежните им плащаници. Беше един от голите, видя Бран в мига, преди най-близкото дърво да се отърси от покрилия го сняг и да го изсипе върху главата му.

Когато се свести, лежеше върху постеля от борови иглички под тъмен каменен таван. „Пещерата. Аз съм в пещерата.“ Все още имаше вкус на кръв в устата от прехапания език, но вдясно от него гореше огън и топлината обливаше лицето му. Никога не бе изпитвал нещо толкова хубаво. Лято беше тук, душеше го. И Ходор, целият вир-вода. Мийра беше сгушила главата на Джойен в скута си. А съществото Аря стоеше над тях, стиснало факлата си.

— Снегът — каза Бран. — Падна върху мен. Затрупа ме.

— Скри те. Аз те издърпах. — Мийра кимна към момичето. — Но ни спаси тя. Факлата... огънят ги убива.

— Огънят ги *изгаря*. Огънят е винаги гладен.

Не беше гласът на Аря, нито беше глас на дете. Беше глас на жена, звучен и сладък, с някаква странна музика в него, каквато не бе чувал никога, и с тъга, която можеше да разбие сърцето му. Бран примижа, за да я види по-добре. *Беше* момиче, но по-малко от Аря, кожата ѝ бе пъстра като на сърна под наметалото от листа. Очите ѝ бяха чудати: големи и бистри, златнозелени, като котешки. „Никой няма такива очи.“ Косата ѝ беше кълбо от кафяво, червено и златно, есенни цветове, с оплетени в нея лози, клонки и повехнали цветя.

— Коя си ти? — попита Мийра Тръстиката.

Бран знаеше.

— Тя е дете. Дете на леса. — Потръпна, колкото от студ, толкова и от удивление. Бяха попаднали в една от приказките на баба Нан.

— Първите хора ни наричаха деца — заговори мъничката жена.
— Великаните ни наричаха *вох дак наг гран*, катеричия народ, защото сме малки, бързи и обичахме дърветата, но не сме нито катерици, нито деца. Името ни на Вярната реч означава „пеещите песента на земята“. Преди изобщо да се е говорила вашата Стара реч, ние сме пели своите песни десет хиляди години.

— Сега говориш Общата реч — каза Мийра.

— За него. Момчето Бран. Родих се във времето на дракона и от двеста години вървя сред човешкия свят, за да наблюдавам, да слушам и да се уча. Можеше да вървя още, но краката ми се разраниха и сърцето ми се умори, тъй че си тръгнах за дома.

— Двеста години? — възкликна Мийра.

Детето се усмихна.

— Хората са децата.

— Имаш ли име? — попита Бран.

— Когато ми потрябва някое. — Махна с факлата към черната цепнатина в задната стена на пещерата. — Пътят ни е надолу. Сега трябва да дойдете с мен.

Бран потрепери отново.

— Обходникът...

— Той не може да дойде.

— Те ще го убият.

— Няма. Убили са го отдавна. Хайде. Дълбоко долу е по-топло и никой няма да ви нарани там. Той ви очаква.

— Триоката врана ли?

— Зеленозрящият.

Тръгна без нищо повече да каже и нямаха друг избор, освен да я последват. Мийра помогна на Бран да яхне отново Ходор, въпреки че кошът му бе почти натрошен и мокър от топящия се сняг. След това прегърна брат си и го вдигна на крака. Той отвори очи и каза:

— Какво? Мийра? Къде сме? — Видя огъня и се усмихна. — Сънувах най-странния сън.

Проходът беше тесен и лъкатушещ, и толкова нисък, че Ходор вървеше почти приклепнал. Бран се свиваше колкото можеше, но все пак темето му скоро застърга и започна да се чука в тавана. Прах се отронваше при всеки допир и се сипеше в очите и косата му, а веднъж

си удари челото в дебел бял корен, израснал от стената на тунела: тънки пипалца висяха от него като паяжина между пръсти.

Жената-дете вървеше напред с факлата, листата на наметалото ѝ шумоляха зад нея, но проходът завиваше толкова често, че Бран скоро я изгуби от поглед. След това остана само светлината, отразена от стените на прохода. След като слязоха малко, пещерата се раздвои, но едното разклонение беше тъмно като катран, тъй че дори Ходор разбра, че трябва да продължи след движещата се факла по другото.

Сенките се местеха така, сякаш се движеха самите стени. Бран видя големи бели змии, хлъзгащи се навън-навътре от пръстта около тях, и сърцето му се разтуптя от страх. Зачуди се дали не са се набутали в някое гнездо на млечни змии или на гигантски гробни червеи, меки, бели и хлъзгави. „Гробните червеи имат зъби.“ Ходор също ги видя и изхленчи:

— Ходор. — И отказа да продължи. Но когато момичето спря, за да могат да го настигнат, светлината от факлата престана да трепка и Бран разбра, че змиите са само бели корени като онзи, в който си бе ударил главата.

— Това са корени на язово дърво — каза той на Ходор. — Помниш ли дървото на сърцето, Ходор? Бялото дърво с червените листа? Едно дърво не може да те нарани.

— Ходор. — Ходор скочи напред и забърза след детето с факлата, дълбоко навътре в земята. Минаха друго разклонение и още едно, след това влязоха в ехтяща зала, просторна като голямата зала на Зимен хребет, с каменни зъби, увиснали от тавана, и други, щръкнали нагоре през пода. Детето в листатото наметало тъчеше криволичеща пътека през тях. От време на време спираше и им махваше нетърпеливо с факлата.

„Насам — сякаш казваше, — насам, насам, по-бързо.“

След това имаше още странични проходи, още зали и Бран чу капеща вода някъде вдясно. Когато погледна натам, видя очи, които се взираха към тях, дръпнати очи, които блестяха ярко, отразили светлината на факлата. „Още деца — каза си, — момичето не е единственото“, но приказката на баба Нан за децата на Джендел също се върна в ума му.

Корените бяха навсякъде, извиваха се през пръст и камък, запушваха някои от проходите и крепяха таваните на други. „Всички

цветове изчезнаха“, осъзна изведнъж Бран. Светът стана на черна пръст и бяло дърво. Дървото на сърцето в Зимен хребет имаше корени, дебели колкото великански крак, но тези бяха още по-дебели. И Бран никога не беше виждал толкова много. Цяла гора от язови дървета сигурно растеше горе над тях.

Светлината отново изчезна. Колкото и малко да беше, детето, което не беше дете, можеше да се движи бързо, щом поискаше. Когато Ходор затупка след нея, нещо изпращя под краката му и той спря толкова внезапно, че Мийра и Джойен едва не се блъснаха в гърба му.

— Кости — каза Бран. — Това са кости.

Подът на прохода беше осеян с кости на птици и зверове. Но имаше и други кости също, големи, които трябваше да са от великани, и малки, които можеше да са от деца. От двете им страни, в ниши, вдълбани в камъка, ги гледаха черепи. Бран видя мечи череп и вълчи череп, няколко човешки черепа и почти толкова великански. Всички останали бяха малки и причудливо оформени. „Горските деца.“ Корените бяха израснали около тях и през всеки от тях. Няколко гарвана бяха накацали отгоре им и ги гледаха с лъскави черни очи.

Последната част от тъмния им път се оказа най-стръмната. Ходор направи последното спускане на задница, заподскача и се запързала надолу сред тракане на счупени кости, облаци прах и камъчета. Момичето-дете ги чакаше в единия край на естествен мост над зейнала пропаст. Далече долу в тъмното Бран чу шума на бързо течаща вода. „Подземна река.“

— Трябва ли да преминем? — попита Бран, след като Тръстиките се хлъзнаха и тупнаха до него. Това го уплаши. Ако Ходор се подхлъзнеше на тесния мост, щяха да падат и да падат...

— Не, момче — отвърна детето. — Зад вас.

Вдигна факлата по-високо и светлината сякаш се раздвижи и се промени. В един миг пламъците горяха оранжеви и жълти, изпълнили пещерата с ръждивочервено сияние. След това всички цветове заглъхнаха и остана само черно и бяло. Мийра зад тях ахна. Ходор се обърна.

Пред тях, бледен и загърнат в абаносово черно, седеше задрямал владетел в гнездо от преплетени корени, изплетен от язово дърво трон, обвил ръцете и краката му както майка прегръща дете.

Тялото му беше толкова костеливо и дрехите му толкова изгнили, че отначало Бран го взе за поредния труп, мъртвец, оставен да седи така от толкова дълго, че корените бяха израснали над него, под него и през него. Малкото кожа, която се виждаше от трупа, беше бяла, освен кървавото петно, пропълзяло нагоре от шията и по едната му страна. Бялата му коса бе фина и тънка като влакънца на корен, и толкова дълга, че се сипеше по пръстения под. Корени се бяха увили около краката му като дървени змии. Един се беше заровил през бричовете му в изсъхналата плът на бедрото и изникваше отново от рамото му. Вейки тъмночервени листа бяха израснали от черепа му, а челото му бе обрасло със сиви гъби. Малкото останала кожа по лицето му беше изпъната, стегната и твърда като бял пергамент, но дори и тя се ронеше и тук-там прозираше кафявата и жълта кост под нея.

— Ти ли си триоката врана? — попита неволно Бран.

„Една триока врана трябва да има три очи. Той има само едно, и то червено.“ Усещаше как окото се визира в него, лъснало като локва кръв на светлината на факлата. На мястото на другото му око от празната кухня бе израснал тънък корен, надолу по бузата му и в шията.

— Врана...? — Гласът на бледия лорд беше сух. Устните му се движеха бавно, забравили сякаш как да оформят думи. — Някога, да. Черни дрехи, черна кръв. — Дрехите по него бяха изгнили, зацапани с мъх и проядени от червеи, но личеше, че са били черни някога. — Бил съм много неща, Бран. Сега съм такъв, какъвто ме виждаш, и вече разбираш защо не можех да дойда при теб... освен насън. Наблюдавах те от дълго време, гледал съм те с хиляда и едно очи. Видях раждането ти, чух първата ти дума, бях в първия ти сън. Видях, когато падна. А сега ти най-сетне дойде при мен, Брандън Старк, макар часът да е късен.

— Тук съм — каза Бран. — Само че съм сакат. Ти ще... ще ме оправиш ли... краката ми, искам да кажа?

— Не — отвърна бледият лорд. — Това е извън силите ми.

Очите на Бран се напълниха със сълзи. „Дойдохме от толкова далече.“ Грохотът на черната река глухо отекваше в залата.

— Никога повече няма да ходиш отново, Бран — обещаха белите устни. — Но ще летиш.

ТИРИОН

От дълго време не беше помръдвал. Лежеше неподвижно върху купчината стари чували, които му служеха за постеля, заслушан в шумоленето на вятъра във въжетата и в плисъка на водата в корпуса.

Над мачтата се рееше пълна луна. „Преследва ме по реката, наблюдава ме като някое огромно око.“ Въпреки топлината на мухлясалите кожи, с които се беше завил, го полазиха тръпки. „Имам нужда от чаша вино. Десет чаши вино.“ Но по-скоро луната щеше да му намигне, отколкото онзи курвенски син Гриф да му даде да утоли жаждата си. Вместо това пиеше вода и бе прокълнат с безсънни нощи и дни на потене и треперене.

Джуджето се надигна и стисна главата си с ръце. „Сънувах ли?“ Всякакъв спомен му убягваше. Нощите никога не бяха добри към Тирион Ланистър. Спеше лошо дори в пухени легла. На „Свенливата девица“ си направи легло на покрива на кабината, с намотка конопено въже за възглавница. Тук горе му харесваше повече, отколкото в тесния трюм. Въздухът беше по-свеж, а звуците на реката — по-сладки от хъркането на Дък. Тези благини си имаха цена обаче: дъските бяха твърди и се събуждаше схванат и натъртен, с изтръпнали крака.

Сега пулсираха, а прасците му се бяха втвърдили като дърво. Заразтрива ги с пръсти да махне схванатото, но когато се изправи, болката все още бе достатъчна, за да го накара да се намръщи. „Трябва да се изкъпя.“ Момчешките му дрехи се бяха вмирисали, както и той самият. Другите се къпеха в реката, но до този момент той не беше влизал с тях. Някои от костенурките, които беше видял в плитчините, изглеждаха толкова големи, че можеха да го разкъсат на две. Трошачи на кокали, така ги наричаше Дък. Освен това не искаше Лемор да го види гол.

Смъкна се по дървената стълба от покрива на кабината. Нахлузи ботушите и слезе до задната палуба, където до железен мангал седеше Гриф, загърнат в наметало от вълча кожа. Наемникът лично

поддържаше нощната охрана: ставаше, когато другите от шайката му легнеха да спят, и се оттегляше, щом се вдигнеше слънцето.

Тирион клекна срещу него и протегна ръце да ги стопли над въглените. На брега пееха славеи.

— Скоро ще съмне.

— Бавят се — изръмжа Гриф. — Трябва да тръгваме.

Ако зависеше от Гриф, „Свенливата девица“ щеше да продължава по реката и нощем, но Яндри и Юсила отказваха да излагат на риск лодката си в тъмното. Горен Ройн беше пълен с подводни камъни и дънери, всеки от които можеше да разпори корпуса на „Свенливата девица“. Гриф не искаше и да чуе. Искеше Волантис.

Очите на наемника винаги шаваха, озъртаха се в нощта за... за какво? „Пирати? Каменни хора? Ловци на роби?“ Реката криеше опасности, знаеше джуджето, но самият Гриф му се струваше по-опасен от която и да е от тях. Напомняше му за Брон, макар че Брон имаше наемническо чувство за черен хумор, а Гриф — никакво.

— Бих убил за чаша вино — измърмори Тирион.

Гриф не отвърна. „По-скоро ще умреш, но и глътка няма да пиеш“, сякаш казаха светлите му очи. Тирион се беше натряскал до несвяст първата нощ на „Свенливата девица“. На другата сутрин в черепа му се биеха дракони. Гриф му хвърли един поглед, докато повръщаше през борда, и рече:

— С пиенето ти дотук.

— Виното ми помага да заспя — възрази Тирион. „Виното удавя сънищата ми“, можеше да каже.

— Тогава стой буден — отвърна Гриф неумолимо.

Първата бледа светлина на деня заля небето на изток. Водите на Ройн бавно станаха от черни на сини, като косата и брадата на наемника. Гриф се изправи и каза:

— Другите трябва скоро да се събудят. Палубата е твоя.

Щом славеите млъкнаха, речните чучулиги подхванаха песента им. Чапли зацапаха сред тръстиките и оставиха дири по пясъчните ивици. Облаците в небето се обагриха: розово и пурпур, ръждивочервено и златно, перла и шафран. Един му заприлича на дракон. „Зърнал ли е веднъж човек дракон в полет, да си стои у дома и да си копае доволен градината — беше писал някой някога, — защото няма по-велико чудо на този широк свят.“ Тирион се почеса по белега

и се помъчи да си спомни името на автора. Дракони често обсебваха мислите му напоследък.

— Добро утро, Хюгор. — Септа Лемор беше излязла горе в белия си халат, стегнат на кръста с плетен колан в седем цвята. Косата ѝ се диплеше разпусната по раменете. — Как спа?

— Неспокойно, мила госпожо. Пак ви сънувах.

„Блян.“ Не можеше да заспи, тъй че беше пъхнал ръка между краката си и си представи септата отгоре му, с полюшващи се гърди.

— Греховен съм, несъмнено. Ти си порочен. Искаш ли да се помолиш с мен и да поискаш прошка за греховете си?

„Само ако се молим като на Летните острови.“

— Не, но непременно предайте на Девата дълга сладка целувка от мен.

Септата се засмя и тръгна към носа на лодката. Къпеше се в реката всяка сутрин.

— Явно тази лодка не е наречена на вас — подвикна Тирион, докато тя събличаше халата си.

— Майката и Отецът са ни създали по свое подобие, Хюгор. Трябва да се радваме на телата си, защото са дело на боговете.

„Боговете сигурно са били пияни, когато са се захванали с мен.“ Джуджето загледа как Лемор се гмурна във водата. Гледката винаги го надървяше. Имаше нещо възхитително порочно в мисълта как смъква онзи целомъдрено бял халат от септата и ѝ разтваря краката. „Похитена невинност“, помисли... макар че Лемор изобщо не беше толкова невинна, колкото изглеждаше. Имаше белези на корема, които можеше да са само от раждане.

Яндри и Юсила също станаха с изгрева на слънцето и се захванаха с работите си. Яндри поглеждаше скришом към септа Лемор от време на време, докато оправяше въжетата. Малката му смугла жена Юсила не обръщаше внимание. Сложи няколко цепеници в мангала, разбърка въглените с почернялата маша и започна да меси тестото за сутрешните мекици.

Когато Лемор се качи на палубата, Тирион се наслади на гледката на стичащата се между гърдите ѝ вода, на гладката ѝ кожа, засияла златна на утринната светлина. Беше минала четирийсетте, по-скоро чаровна, отколкото хубава, но все пак хващаше окото. „Да си похотлив

е второто най-хубаво нещо след това да си пиан“, реши той. Караше го да се чувства все едно, че още е жив.

— Видя ли костенурката, Хюгор? — попита го септата, докато изстискваше водата от косата си. — Голямата шипеста?

Ранното утро беше най-подходящото време за гледане на костенурки. През деня се гмуркаха и плуваха надълбоко или се криеха в подмолите по бреговете, но по изгрев-слънце излизаха на повърхността. Някои обичаха да плуват покрай лодката. Тирион беше видял десетина различни вида: големи костенурки и малки, плоскогърби и червенобузи, мекочерупчести и кокалотрошачи, ноктести костенурки и рогати костенурки, костенурки, чиито шипове и пъстри коруби бяха покрити с извивки в златно, нефритено и кремаво. Някои бяха толкова големи, че биха могли да носят човек на гърба си. Яндри се кълнеше, че принцовете на Ройнар се возели на тях през реката. Той и жена му бяха зеленокръвни по рождение, двама дорнски сираци, намерили дом при Майка Ройн.

— Изтървах я шипестата. — „Гледах голата жена.“

— Съчувствам ти. — Лемор облече халата си. — Знам, че ставаш рано само заради надеждата да погледаш костенурки.

— И изгрева на слънцето обичам да гледам. — Беше все едно да гледаш девица, ставаща гола от ваната. Някои можеше да са по-хубави от други, но всяка бе изпълнена с обещание. — Костенурките си имат своя чар, признавам. Нищо не радва окото ми толкова, колкото две хубави едри... коруби.

Септа Лемор се засмя. Като всички останали на борда на „Свенливата девица“, и тя си имаше своите тайни. „Да си ги пази. Не искам да я познавам. Искam само да я чукам.“ Тя също го знаеше. Докато окачваше свещения кристал около шията си и той се мушна в цепката между гърдите ѝ, му се усмихна закачливо.

Яндри издърпа котвата, смъкна едно от дългите весла от покрива на кабината и ги избута. Две чапли вдигнаха глави да погледат как „Свенливата девица“ поема по течението. Яндри отиде при кормилото. Юсила обръщаше мекиците. Сложи железния тиган над мангала и пусна в него бекон. Някои дни готвеше мекици и бекон; в други дни беше бекон и мекици. Веднъж на всеки две седмици можеше да е риба, но не днес.

Щом Юсила се обърна с гръб, Тирион грабна една мекица и побягна тъкмо навреме, за да избегне шляпването на ужасната ѝ дървена лъжица. Бяха най-хубави за ядене горещи, докато от тях капеше мед и масло.

Миризмата на пържещия се бекон скоро изкара Дък от трюма. Той подуши над мангала, получи едно перване с лъжицата от Юсила и отиде за сутрешното изпикаване от кърмата.

Тирион се заклатушка и застана до него.

— На това му се вика гледка — подхвърли заядливо, докато изпразваха мехурите си. — Джудже и патка правят могъщата Ройн още по-могъща.

— Майка Ройн няма нужда от водата ти, Йоло — изсумтя презрително Яндри. — Тя е най-голямата река на света.

Тирион тръсна последните капки.

— Достатъчно голяма, за да удави едно джудже, признавам. Обаче Мандър е по-широка. Също и Тризьбеца, близо до устието. Черни води е по-дълбока.

— Не познаваш реката. Почакай и ще видиш.

Беконът стана хрупкав, мекиците — златистокафяви. Гриф Младия излезе на палубата и се прозя.

— Добро утро на всички.

Младежът беше по-нисък от Дък, но дългурестата му фигура подсказваше, че има да расте още. „Това безбрадо момче би могло да има всяка девица в Седемте кралства въпреки синята коса. Тия негови очи ще ги разтапят.“ Също като баща си, Гриф имаше сини очи, но докато на бащата бяха светли, на сина бяха тъмни. На светлината на лампа ставаха черни, а по здрач изглеждаха морави. Клепките му бяха дълги като на момиче.

— Надушвам бекон — каза момчето, докато си нахлузваше ботушите.

— Хубав бекон — рече Юсила. — Сядай.

Нахрани ги на задната палуба, пяхаше мекици в ръцете на Гриф Младия и първаше ръката на Дък с лъжицата всеки път, щом посегнеше да си вземе още бекон. Тирион взе две мекици, напълни ги с бекон и ги отнесе при Яндри при кормилото. След това помогна на Дък да вдигнат голямото триъгълно платно.

Яндри ги откара до средата на реката, където течението беше най-силно. „Свенливата девица“ беше хубава лодка. Газенето ѝ беше толкова плитко, че можеше да се провре и през най-малкия приток, над пясъчните наноси, в които по-големи съдове щяха да заседнат, и при все това с вдигнатото си платно и с помощта на течението вдигаше добра скорост. Това можело да се окаже въпрос на живот и смърт по горните участъци на Ройн, твърдеше Яндри.

— Никакъв закон няма над Скърбите, от хиляда години.

— И никакви хора, доколкото виждам. — Тирион беше зърнал някакви руини по бреговете, купища зидария, обрасли с лози, мъх и цветя, но никакви други признаци на човешки живот.

— Не познаваш реката, Йоло. На всеки завой може да дебне пиратска лодка, а из руините често се крият избягали роби. Ловците на роби рядко идват толкова далече на север.

— Ловците на роби ще са добра промяна след костенурките.

Тирион не беше избягал роб, тъй че нямаше защо да се бои, че ще го хванат. А никой пират нямаше да си прави труда да напада толкова малка лодка надолу по течението. Ценните стоки идваха нагоре по реката от Волантис.

Когато беконът свърши, Дък потупа Гриф Младия по рамото и каза:

— Време е за някоя и друга цицина. Днес мисля да са мечове.

— Мечове? — Гриф Младия се ухили. — Чудесно.

Тирион му помогна да се облече за боя в дебели бричове, ватиран жакет и очукана стара стоманена броня. Сир Роли се напъха в щавената кожа и ризницата. Двамата си сложиха шлемове и избраха затъпени мечове от сандъка с оръжия. Застанаха на задната палуба и започнаха да се нападат настървено. Останалите гледаха.

Когато се биеха с боздугани или затъпени дълги брадви, поголемият тъст и силата на сир Роли надделяваха над уменията на ученика му. С мечове двубоите им бяха по-равностойни. Никой от двамата не беше взел щит тази сутрин, тъй че беше игра на сеч и парирание, напред-назад по палубата. Реката закънтя от трясъка на оръжията им. Гриф Младия нанасяше повече удари, но на Дък бяха по-силни. След малко сир Роли започна да се уморява. Ударите му станаха малко по-бавни, малко по-ниски. Гриф ги отби всичките и поде свирепа атака, която принуди сир Роли да заотстъпва. Когато стигнаха

до кърмата, момчето сплете мечовете, тласна Дък с рамо и той плъосна във водата.

Изплува, като ръсеше слюнки и ругатни, и изрева някой да го измъкне, преди някоя костенурка да му е изяла топките. Тирион му хвърли въже.

— Патките би трябвало да плуват по-добре — подхвърли, щом Яндри издърпа рицаря на борда.

Сир Роли го сграбчи за яката.

— Я да видим как плуват джуджетата — изръмжа и го хвърли с главата надолу в Ройн.

Джуджето се смя последен. Можеше да плува кучешката доста прилично и го направи... докато краката му не започнаха да се схващат. Гриф Младия му подаде прът.

— Не си първият, който се опитва да ме удави — каза Тирион на Дък, докато изливаше водата от единия си ботуш. — Баща ми ме хвърлил в един кладенец в деня, когато съм се родил, но съм бил толкова грозен, че водната вещица не ме взела. — Смъкна другия ботуш и направи странично колело по палубата, като опръска всички.

Гриф Младия се засмя.

— Къде го научи това?

— Глумците ме научиха — излъга Тирион. — Майка ми ме обичаше най-много от всичките си деца, защото нали ме виждате какъв съм мъничък. Кърмеше ме, докато станах на седем. Братята ми ми завиждаха, тъй че ме натикаха в един чувал и ме продадоха на трупa глумци. Когато се опитах да избягам, майсторът им ми отрязва половината нос, тъй че няха друг избор, освен да тръгна с тях и да се науча да съм смешен.

Истината беше доста по-различна. Чичо му го беше научил да се премята, когато беше някъде на шест-седем. Тирион се захвана с желание с това и след половин година вече се премятеше из Скалата на Кастърли и докарваше усмивки на лицата на септони, скуайъри и слуги. Даже Церсей се смя един-два пъти, като го видя.

Всичко това приключи внезапно в деня, когато баща му се върна от дълго пребиваване в Кралски чертог. На вечерята Тирион изненада негова светлост, като мина на ръце по цялата дължина на официалната маса. Лорд Тивин не беше доволен.

— Боговете те направиха джудже. Трябва ли да бъдеш и шут? Ти си роден лъв, а не маймуна.

„А ти си труп, тате, тъй че ще лудувам колкото си искам.“

— Имаш дарба да веселиш хората — каза му септа Лемор, докато той бършеше краката си. — Би трябвало да благодариш на Отеца горе. Той дава дарби на всичките си деца.

— Дава — съгласи се вежливо Тирион. „А когато умра, моля да ме погребат с арбалет, за да мога да благодаря на Отеца горе за даровете му точно както благодарих на отеца долу.“

Дрехите му все още бяха прогизнали от принудителното плуване, полепнали неприятно по ръцете и краката. Гриф Младия слезе долу със септа Лемор, та тя да го учи на мистериите на Вярата, а Тирион смъкна дрехите си и облече сухи. Дък си умря от смях, когато излезе на палубата. Тирион не можеше да го вини — наистина беше комична гледка.

Лявата страна на жакета му беше пурпурно кадифе, а дясната — жълта вълна, извезана на зелени цветчета. Бриحوвете му бяха същите: десният крак тъмнозелен, левият — на червени и бели райета. Един от сандъците на Илирио беше натъпкан с детски дрехи, овехтели, но все още годни за носене. Септа Лемор ги беше разрязала всичките и след това бе зашила половинка с половинка, тъй че се беше получила пълна шарения. Гриф дори беше настоял Тирион да ѝ помогне с рязането и шиенето. Несъмнено го мислеше за унижение, но Тирион бе доволен. Лемор беше приятна компания въпреки досадния си навик да го гълчи всеки път, щом каже нещо грубо за боговете. „Щом Гриф иска да ме направи шут, ще играя играта.“ Знаеше, че някъде лорд Тивин Ланистър е изпаднал в ужас, и това отнемаше жилото на гаврата.

Другото му задължение изобщо не беше шутовско. „Дък си има неговия меч, аз — перото и пергаментата.“ Гриф му беше заповядал да изреди всичко, което знае за дракони. Задачата беше почти непосилна, но Тирион се трудеше над нея всеки ден и драскаше най-старателно с перото.

Беше чел много и много за дракони. Повечето описания бяха празни приказки и не можеше да се разчита на тях, а книгите, които му беше осигурил Илирио, не бяха точно тези, които би предпочел. Това, което всъщност му трябваше, беше пълният текст на „Огньовете на свободната твърд“ на Галендро, историята на Валирия. Но във

Вестерос не беше известно нито едно пълно копие. Дори в Цитаделата липсваха двайсет и седем свитъка. „В Стар Волантис със сигурност има библиотека. Там може да намеря по-добро копие, ако успея да проникна през Черните стени до центъра на града.“

По-малко обнадяден беше по отношение на „Драconi, змейове и двукраки чудовища: тяхната свръхестествена история“ на септон Барт. Барт бил син на ковач, издигнал се до Ръка на краля при царуването на Джеерис Обединителя. Враговете му твърдяха, че бил повече магьосник, отколкото септон. Белор Блажения наредил всички негови трудове да бъдат унищожени, когато се възкачил на Железния трон. Преди десет години Тирион беше прочел един фрагмент от „Свръхестествена история“, убягнал на вниманието на Възлюбения Белор, но се съмняваше, че нещо от труда на Барт е стигнало отвъд Тясното море. И разбира се, още по-малък беше шансът да се добере до фрагментарния, анонимен и просмукан с кръв том, наричан понякога „Кръв и огън“, а понякога „Смъртта на драконите“, единственото оцеляло копие от който уж беше скрито в заключено подземие под Цитаделата.

Когато Полумайстера излезе на палубата и се прозя, джуджето тъкмо изписваше каквото помнеше за любовните навици на драконите, тема, по която Барт, Мункун и Томакс имаха забележително различни мнения. Халдон отиде до кърмата, изпика се срещу слънцето, което блещукаше по водата, и подвикна:

— Би трябвало да стигнем сливането с Нойн до довечера, Йоло.

Тирион вдигна глава от писанието си и отвърна:

— Казвам се Хюгор. Йоло се спотайва в гащите ми. Да го извадя ли да си поиграе?

— По-добре недей. Може да изплашиш костенурките. — Усмивката на Халдон беше остра като резец на кама. — Как каза, че се казвала оная улица в Ланиспорт, където си се родил, Йоло?

— Беше задна уличка. Нямаше име. — Тирион изпитваше саркастично удоволствие да измисля подробности за колоритния живот на Хюгор Хълма, известен още като Йоло, копеле от Ланиспорт. „Най-хубавите лъжи са подправени с малко истина.“ Джуджето знаеше, че изглежда и говори като западняк, и западняк със знатно потекло при това, тъй че Хюгор задължително трябваше да е незаконен изтърсак на някой дребен лорд. Роден в Ланиспорт, защото

познаваше града по-добре от Староград или Кралски чертог, а най-много джуджета се въдеха в градовете. В провинцията нямаше чудати неща, нито представления на глумци... макар да имаше много кладенци, в които да удавиш нежелани котета, триглави телета и бебета като него.

— Виждам, че си съсипал още пергамент, Йоло. — Халдон затегна бричовите си.

— Не всички можем да сме полумайстери. — Ръката на Тирион се беше схванала и той остави перото и размърда дебелиите си пръсти. — Да поиграем пак киваси? — Полумайстера винаги го побеждаваше, но пък играта беше добър начин да се убие времето.

— Довечера. Ще се включиш ли в урока на Гриф Младия?

— Защо не? Все някой трябва да ти поправя грешките.

На „Свенливата девица“ имаше четири каюти. Яндри и Юсила делеха една, Гриф и Гриф Младия друга. Септа Лемор си имаше своя, както и Халдон. Каютата на Полумайстера беше най-голямата от четирите. Едната стена беше покрита с рафтове с книги и под тях сандъци, пълни със стари свитъци и пергаменти. На другата имаше лавици с мехлеми, билки и отвари. През мътното жълто стъкло на кръглия прозорец се процеждаше златиста светлина. Мебелите включваха легло, писалище, стол, трикрако столче и таблата киваси на Полумайстера, с пръснатите по нея резбовани дървени фигури.

Урокът започна с езици. Гриф Младия говореше Общата реч все едно му е майчина и владееше съвършено висок валириански, низшите диалекти на Пентос, Тирош, Мир и Лис, както и търговската моряшка реч. Волантийският диалект беше нов за него, както и за Тирион, тъй че всеки ден учеха по още няколко думи, а Халдон им поправяше грешките. Мийринският беше по-труден. Корените му бяха валириански, но калемът беше присаден на грубия, грозен език на Стар Гхиз.

— Човек трябва да има пчела в носа, за да говори правилно гхискарски — оплака се Тирион. Гриф Младия се засмя, но Полумайстера каза само:

— Още веднъж.

Момчето се подчини, въпреки че завъртя очи. „Има по-добро ухо от моето — призна си с неохота Тирион. — Макар да се обзалагам, че езикът ми е по-гъвкав от неговия.“

След езиците дойде ред на геометрията. Тук момчето беше по-неопитно, но Халдон бе търпелив учител, а и Тирион се оказа от полза. Беше научил тайнствата на квадратите, кръговете и триъгълниците от майстерите на баща си в Скалата на Кастърли и си ги припомни по-бързо, отколкото очакваше.

Когато минаха на историята, Гриф Младия взе да не го свърта.

— Обсъждахме историята на Волантис — каза му Халдон. — Можеш ли да обясниш на Йоло разликата между тигър и слон?

— Волантис е най-старият от деветте Свободни града, първата рожба на Валирия — отвърна отегчено младокът. — След Ориста волантинците благоволили да се обявят за наследници на Свободната твърд и законни владетели на света, но имали разногласие по въпроса как най-добре да се постигне господството. Старата кръв държали на меча, докато търговците и лихварите наблягали на търговията. Когато започнали да си оспорват управлението на града, фракциите станали известни съответно като „тигрите“ и „слоновете“. Тигрите господствали почти цяло столетие след Ориста на Валирия. За известно време имали успех. Волантинският флот завзел Лис, а волантинската армия завладяла Мир и в продължение на две поколения и трите града се управлявали от Черните стени. Това приключило, когато тигрите се опитали да погълнат Тирош. Пентос се намесил във войната на страната на тирошите, както и Кралят на бурите на Вестерос. Браавос снабдил един лисенски изгнаник със сто бойни кораба, Егон Таргариен полетял от Драконов камък на Черния ужас, а Мир и Лис се вдигнали на бунт. Войната превърнала Спорните земи в пустош и освободила Лис и Мир от игото. Тигрите понесли и други поражения. Флотата, която изпратили, за да си върнат Валирия, изчезнала в Димящото море. Кохор и Норвос прекършили мощта им на Ройн, когато огнените галери се сразили на Езерото на кинжала. От изток дошли дотраките, прогонили селяците от колибите им и благородниците от именията им, докато не останали само трева и развалини от леса на Кохор до изворите на Селхору. След столетие война Волантис се оказала съкрушена, фалирала и обезлюдена страна. Тогава надделели слоновете. Оттогава властват те. В някои години тигрите издигат триарх, в други — не, но никога повече от един, тъй че слоновете управляват града от триста години.

— Точно така — каза Халдон. — А сегашните триарси?

— Малакво е тигър, Ниесос и Донифос са слонове.

— И какъв урок можем да извлечем от историята на Волантис?

— Ако искаш да завладееш света, най-добре е да имаш дракони.

Тирион не можа да сдържи смеха си.

По-късно, когато Гриф Младия се качи на палубата, за да помогне на Яндри с платната и веслата, Халдон подреди таблата киваси за играта им. Тирион — наблюдаваше го с различните си очи — рече:

— Момчето е умно. Добре си се справил с него. Половината лордове във Вестерос не са толкова образовани, за съжаление. Езици, история, песни, смятане... Голямо зубрене за един син на наемник.

— Книгата може да е също толкова опасна, колкото меч в подходящи ръце — отвърна Халдон. — Опитай се да ми дадеш подобър отпор този път, Йоло. Играеш киваси толкова лошо, колкото се премяташ.

— Опитвам се да ти внуша лъжливо чувство за увереност — каза Тирион, докато подреждаха пуловете и фигурите си от двете страни на резбованата дървена преграда. — Мислиш, че ти ме научи да играя, но нещата не винаги са такива, каквито изглеждат. Може да съм научил играта от търговеца на сирене, не ти ли е хрумвало?

— Илирио не играе киваси.

„Да — каза си джуджето. — Той играе играта на тронове, а ти, Гриф и Дък сте само фигури, които да се местят накъдето той пожелае и да се пожертват, ако трябва, както жертва Визерис.“

— Вината трябва да е твоя тогава. Ако играя лошо, значи е заради теб.

Полумайстера се изкиска.

— Йоло, ще ми липсваш, когато пиратите ти прережат гърлото.

— Къде са тези прочути пирати? Започвам да подозирам, че ти и Илирио сте си ги измислили.

— Най са нагъсто в участъка на реката между Ар Ной и Скърбите. Над руините на Ар Ной реката се владее от Кохор, а под Скърбите контролират галерите на Волантис. Но никой от двата града не посяга на водите между тях, тъй че пиратите са си ги присвоили. Езерото на кинжала е пълно с острови, където са свърталищата им, в скрити пещери и тайни укрепления. Готов ли си?

— За тебе? Несъмнено. За пиратите? Не толкова.

Халдон махна преградата. Двамата се замислиха над началния строй на противника.

— Учиш се — отбеляза Халдон.

Тирион за малко да посегне към драконката си, но премисли. Последната игра я беше изнесъл напред твърде рано и я загуби срещу требушет.

— Ако наистина срещнем тези прословути пирати, може да тръгна с тях. Ще им кажа, че името ми е Хюгор Полумайстера. — Премести лекия си кон към планините на Халдон.

Халдон отговори със слон.

— Хюгор Малоумника би ти прилягало повече.

— Стига ми само половин ум, за да сме наравно. — Тирион премести тежкия си кон в подкрепление на лекия. — Би ли заложил за изхода?

Полумайстера повдигна вежда.

— Колко?

— Нямам пари. Ще залагаме тайни.

— Гриф може да ми отреже езика.

— Страх те е, а? И мен щеше да ме е страх на твоето място.

— Деня, в който ме победиш на киваси, костенурки ще използват от задника ми. — Полумайстера придвижи копията си. — Имаш баса си, дребосък.

Тирион изпъна ръка към драконката си.

Три часа по-късно дребосъкът най-сетне се изтърти на палубата, за да изпразни мехура си. Дък помагаше на Яндри да се пребори с платното, а Юсила беше хванала кормилото. Слънцето бе надвиснало ниско над тръстиките по западния бряг, а вятърът се бе усилил и къдреше водата. „Ужасно ми трябва мях вино“, помисли джуджето. Краката му бяха схванати от седенето на трикракото столче и се чувстваше толкова замаян, че едва не падна във водата.

— Йоло — подвикна Дък. — Къде е Халдон?

— Легна си, малко му е зле. От задника му използвяха костенурки. — Остави рицаря да гадае над това и се изкатери едва-едва по стълбата на покрива на кабината. На изток, зад един скалист остров, се сбираше мрак.

Септа Лемор го намери там.

— Можеш ли да усетиш бурята във въздуха, Хюгор Хълма? Езерото на кинжала, където дебнат пиратите, е пред нас. А по-натам са Скърбите.

„Не моите. Моите скърби ги нося със себе си, където и да ида.“ Помисли си за Тиша и се зачуди къде отиват курвите. „Защо не във Волантис? Може би ще я намеря там. Човек трябва да се вкопчи в надеждата.“ Запита се какво би й казал. „Съжалявам, че позволих да те изнасят, любима. Мислех, че си курва. Можеш ли да намериш сили да ми простиш? Искam да се върна в къщурката ни, както докато бяхме мъж и жена.“

Островът се смали зад тях. Тирион видя развалини, издигащи се по източния бряг: криви зидове и порутени кули, разбити куполи и редици изгнили дървени стълбове, улици, запълнени с кал и обрасли със синьо-червен мъх. „Още един мъртъв град, десет пъти по-голям от Гоян Дроух.“ Сега тук живееха костенурки, големи кокалотрошачи. Джуджето ги виждаше как се греят на слънцето, кафяви и черни хълмчета с нащърбени костени гребени през средата на черупките. Няколко видяха „Свенливата девица“ и се хлъзнаха във водата, като оставяха вълнички зад себе си. Нямаше да е добро място за плуване.

След това, през кривите полузалети дървета и широки мокри улици, зърна сребристия блясък на слънчева светлина над вода. „Друга река — разбра веднага — Влива се в Ройн.“ Руините станаха по-високи и земята по-тясна, докато градът не свърши на един нос, където стояха останките от огромен палат от розов и зелен мрамор: рухнали куполи и срутени кули се извисяваха над покрит сводест портик. Тирион видя още „трошачи“ задрямали по кейовете, където някога можеше да са приставали петдесет кораба. Веднага разбра какво е. „Онова беше дворецът на Нимерия, а всичко това са останките от Ни Сар, нейния град.“

— Йоло — извика Яндри, щом „Свенливата девица“ подмина носа, — я пак ми кажи за ония вестероски реки, дето били големи колкото Майка Ройн.

— Не знаех — отвърна той. — Никоя река в Седемте кралства не е и наполовина толкова широка. — Вливащата се река беше колкото тази, по която бяха плавали досега, а тя почти не отстъпваше на Мандър или Тризбеца.

— Това е Ни Сар, където Майката прибира Дивата си дъщеря, Нойн — каза Яндри, — но най-широкото си място ще стигне чак когато срещне другите си дъщери. При Езерото на кинжала се влива Койн, Тъмната дъщеря, пълна със злато и кехлибар от Секирата и с борови шишарки от Леса на Кохор. Южно оттам Майката среща Лхорулу, Усмиващата се дъщеря от Златните полета. При сливането им някога се е издигал Кройан, градът на празненствата, където улиците били от вода, а къщите от злато. После пак дълги левги на югоизток, докато допълзи и Селхору, Свенливата дъщеря, чието течение криволичи и се крие в тръстиките. Там Майка Ройн се разширява толкова, че човек на лодка в средата не може да зърне бряг от двете страни. Ще видиш, малки ми приятелю.

„Ще видя“, мислеше джуджето. Забеляза вълни пред носа, на по-малко от шест разтега от лодката. Тъкмо се канеше да ги посочи на Лемор, когато съществото изригна над повърхността с вълна, която разклати „Свенливата девица“.

Беше поредната костенурка, рогата и огромна, тъмнозелената ѝ коруба — на кафяви петна и обрасла с воден мъх и твърди черни речни миди. Вдигна главата си и изрева, гърлен отекващ рев, по-силен и от най-звучния боен рог, който Тирион беше чувал.

— Благословени сме — завика Юсила и сълзи се застичаха по лицето ѝ. — Благословени сме, благословени сме.

Дък дюдюкаше и реवेशе, Гриф Младия също. Халдон излезе на палубата да разбере за какво е цялата тази врява... но много късно. Гигантската костенурка вече се беше скрила под водата.

— Защо беше тази шумотевица? — попита Полумайстера.

— Костенурка — каза му Тирион. — Костенурка, по-голяма от лодката.

— Беше *той* — извика Яндри. — Старецът на реката.

„А защо не?“ Тирион се ухили. „Винаги се появяват богове и чудеса при раждането на крале.“

ДАВОС

„Веселата акушерка“ се шмугна в Бял пристан с вечерния прилив. Закърпеното ѝ платно се къдреше с всеки порив на вятъра.

Беше стар ког и дори в младостта ѝ никой не я беше наричал хубава. Дървената фигура на носа изобразяваше смееща се жена, държаща бебе за единия крак, но бузите на жената, както и дупето на бебето, бяха нашарени с дупки от червеи. Безброй пластове бозавокафява боя покриваха корпуса и платната ѝ бяха сиви и опърпани. Не беше кораб, който ще задържи погледа на човек, освен ако не се зачуди как все още се държи над водата. „Веселата акушерка“ беше позната и в Бял пристан. От години кръстосваше със скромни товари стока оттук до Систъртън и обратно.

Давос Държеливия не беше предвиждал точно такова пристигане, когато отплава със Сала и флотата му. Всичко беше изглеждало по-просто тогава. Гарваните не бяха донесли на крал Станис васалната вярност на Бял пристан, тъй че негово величество щеше да изпрати емисар, за да преговаря лично с лорд Мандърли. В показ на сила Давос щеше да пристигне на борда на галеаса на Сала „Валириан“ с останалите съдове от лисенската флота зад него. Всеки корпус беше боядисан на ивици: черно и жълто, розово и синьо, зелено и бяло, пурпур и злато. Лисенците обичаха ярките цветове, а Саладор беше най-многоцветният от всички. „Саладор Великолепния — помисли Давос. — Но бурите теглиха черта на всичко това.“

Тъй че вместо величествено щеше да влезе в града като контрабандист, както можеше да го е направил преди двацет години. Докато разбере как стояха нещата тук, щеше да е по-благоразумно да е прост моряк, а не лорд.

Стените на Бял пристан от варосан камък се издигнаха пред тях на източния бряг, където Белия нож се врязваше в тесния залив. Някои от градските укрепления бяха подсилени, откакто Давос бе идвал тук за последен път, преди шест години. Дигата, която разделяше вътрешното и външното пристанище, беше укрепена с дълга каменна

стена, трийсет стъпки висока и близо миля дълга, с кули на всеки сто разтега. Дим се вдигаше и от Тюленова скала, където по-рано бяха само развалини. „Това би могло да е добро или лошо, зависи чия страна ще избере лорд Виман.“

Давос винаги беше харесвал този град, още от първия път, когато бе дошъл тук като корабен прислужник на „Дръгливата котка“. Твърде малък в сравнение със Староград и Кралски чертог, той беше чист и добре подреден, с широки прави калдъръмени улици, по които беше лесно да се оправи човек. Къщите бяха от варосан камък със стръмни островърхи покриви от тъмносива плоча. Роро Ухорис, чудатият стар владеец на „Дръгливата котка“, твърдеше, че можел да различи едно пристанище от друго само по миризмата. Градовете са като жените, настояваше той. Всяка си има неповторима миризма. Староград беше цветист като щедро напарфюмирана вдовица. Ланиспорт беше кърмачка, свежа и земна, с дървесен дим в косата. Кралски чертог вонеше като неумита курва. Но миризмата на Бял пристан беше остра и солена, и с лек дъх на риба.

— Мирише, както сигурно мирише русалка — казваше Роро. — Мирише на морето.

„Още мирише така“, помисли Давос, но надушваше и миризмата на торф от Тюленова скала. Морският камък господстваше над подстъпите към външния пристан, огромна сиво-зелена канара, надвиснала на седемдесет стъпки над водите. Върхът ѝ бе увенчан с кръг обрулени от ветровете камъни, пръстеновидно укрепление на Първите хора, което беше стояло запуснато и изоставено стотици години. Сега не беше пусто. Давос успя да зърне балисти и огнемети зад изправените камъни, и стрелци с арбалети, надничащи между тях. „Студено трябва да е там горе, и мокро.“ При всичките му предишни идвания по натрошените скали долу можеше да се видят тюлени, греещи се на слънцето. Сляпото копеле винаги го караше да ги брои, когато „Дръгливата котка“ отплаваше от Бял пристан. Колкото повече са тюлените, казваше Роро, толкова повече късмет щели да имат по пътя си. Сега нямаше никакви тюлени. Пушекът и войниците ги бяха прогонили. „По-благоразумен човек би видял предупреждение в това. Ако имах и един напръстник разум, щях да съм заминал със Сала.“ Можеше да е поел обратно на юг, при Маря и синовете им. „Четири сина загубих на кралска служба, а петият ми служи като негов скуайър.

Би трябвало да имам правото да се порадвам на двете момчета, които все още ми остават. От дълго време не съм ги виждал.“

В Източен страж черните братя му казаха, че Мандърли в Бял пристан и Болтън в Дредфорт не изпитвали особена обич един към друг. Железният трон бе издигнал Рууз Болтън за Гарант на Севера, тъй че беше логично Виман Мандърли да се обяви на страната на Станис. „Бял пристан не може да устои сам. Градът се нуждае от съюзник, от закрилник. Лорд Виман се нуждае от крал Станис точно толкова, колкото Станис от него.“ Така поне изглеждаше в Източен страж.

Систъртън беше подкопал тези надежди. Ако лорд Борел говореше истината, ако Мандърли бяха решили да присъединят силата си към Болтън и Фрей... не, нямаше да размишлява над това. Много скоро щеше да научи истината. Молеше се само да не е закъснял много.

„Онази стена на дигата скрива вътрешния пристан“, осъзна той, щом „Веселата акушерка“ смъкна платното си. Външният пристан беше по-голям, но вътрешният предлагаше по-добри места за закотвяне, заслонен от градската стена от една страна и извисената грамада на Вълчата бърлога от друга, а сега и от стената на дигата. В Източен крайморски страж Котър Пайк бе казал, че лорд Виман строи бойни галери. Можеше да има десетки кораби, скрити зад стените и чакащи само заповед, за да отплават в морето.

Зад дебелиите бели стени на града Новият замък се издигаше горд и светъл. Давос успя да види и куполния покрив на Септата на снеговете, обкръжена от високите статуи на Седмината богове. Мандърли бяха донесли Вярата със себе си на север, след като ги бяха прогонили от Предела. Бял пристан си имаше и своето божие дърво, мрачна плетеница от корени, клони и камък, затворена зад порутените черни стени на Вълчата бърлога, древна крепост, която сега служеше само като затвор. Но тук управляваха предимно септоните.

Тритонът на дома Мандърли се виждаше навсякъде, развят над кулите на Новия замък, над Тюленовата порта и по градските крепостни стени. В Източен страж северняците твърдяха, че Бял пристан никога няма да изневери на Зимен хребет, но Давос не видя и помен от вълчището на Старк. „Няма и никакви лъвови. Лорд Виман не

може да се е обявил на страната на Томен все още, иначе щеше да е вдигнал неговото знаме.“

Пристанищните кейове бяха претъпкани. Малки лодки разтоварваха улова си покрай рибния пазар. Видя и три речни бегача, дълги тънки лодки, строени здрави, за да устоят на бързите течения и скалисти участъци на Белия нож. Най-много обаче го интересуваха морските съдове: два карака, очукани и разнебитени като „Веселата акушерка“, търговската галера „Танцуваща в бурята“, коговете „Храбрият магистър“ и „Рогът на изобилието“, галеаси от Браавос, изпъкващи с пурпурните си корпуси и платна.

... и бойният кораб зад тях.

Това срязва като нож всичките му надежди. Корпусът му беше в черно и златно, статуята на носа — лъв с вдигната лапа. „Лъвска звезда“, гласяха буквите на кърмата му, под пърхащото знаме с герба на момчето крал на Железния трон. Преди година нямаше да може да ги прочете, но майстер Пилос го бе понаучил на буквите на Драконов камък. За първи път четенето не му достави удоволствие. Давос се беше молил галерата да се е изгубила в някои от бурите, опустошили флотата на Сала, но боговете не се оказаха толкова добри. Фрей бяха тук и щеше да му се наложи да се изправи срещу тях.

„Веселата акушерка“ пристана в края на един паянтов дървен кей във външното пристанище, доста далече от „Лъвска звезда“. Докато екипажът я завързваше за кнехтовете и спускаше мостчето, капитанът закрачи тежко към Давос. Касо Могат беше мелез от Тясното море, с майка курва от Систъртън и баща — китоловец от Ибен. Беше само пет стъпки висок и космат, боядисваше косата и мустаците си в мъхнато зелено, от което приличаше на пън с жълти ботуши. Въпреки външността си изглеждаше добър моряк, макар и суров началник на екипажа си.

— Колко време ще те няма?

— Един ден най-малко. Може и повече. — Давос отдавна беше открил, че лордовете обичат да карат хората да чакат. Правеха го, за да те изнервят, подозираше, и да демонстрират силата си.

— „Акушерката“ ще се задържи тук три дни. Не повече. Ще ме търсят в Систъртън.

— Ако нещата тръгнат добре, може да съм тук до утре.

— А ако тръгнат зле?

„Може изобщо да не се върна.“

— Няма нужда да ме чакате.

Двама митничари се качваха на борда, когато слезе по мостчето, но никой от двамата не го и погледна. Бяха дошли да се видят с капитана и да огледат трюма. Обикновени моряци не ги интересуваха, а малцина мъже изглеждаха по-обикновено от Давос. Беше среден на ръст, с хитро селяшко лице, загрубяло от вятър и слънце, с прошарена брада и кафява коса, добре поръсена със сиво. Облеклото му също беше простовато: стари ботуши, кафяви бричове и синя туника, наметало от небоядисана вълна, стегнато с дървена закопчалка. Носеше побелели от сол кожени ръкавици, за да крие чуканчетата на пръстите на ръката, която Станис му беше скъсил преди толкова години. Не приличаше на лорд, още по-малко на кралска Ръка. Всичко това беше за добро, докато не разбере как стоят нещата тук.

Запроправя си път по кея и през рибния пазар. „Храбрият магистър“ товареше медовина. Буретата бяха струпани по четири едно върху друго покрай кея. Зад тях трима моряци играеха на зарове. Понатам продавачки на риба хвалеха шумно пресния улов, а едно момче биеше тимпан и стара проскубана мечка танцуваше в кръг. При Тюленовата порта бяха поставени двама пиконосци с герба на дома Мандърли на гърдите, но бяха твърде улисани в задявките си с една пристанищна курва, за да обърнат внимание на Давос. Портата беше отворена, портикулът вдигнат. Той се вля в минаващото през нея движение.

Зад портата имаше застлан с каменни плочи площад с фонтан в центъра. От водата се издигаше каменен тритон, дванайсет стъпки висок от опашката до короната. Къдравата му брада беше позеленяла и побеляла от лишей, а един от зъбците на тризъбеца му се беше счупил още преди Давос да се е родил, но статуята някак си все още успяваше да впечатли. Дядо Рибокрак, така го наричаха тукашните. Площадът бе наречен на някакъв отдавна умрял лорд, но всички го знаеха само като Двора на Рибокрак.

Гъмжеше от хора. Една жена переше долните си дрехи във фонтана на Рибокрак и ги окачваше на тризъбеца му да съхнат. Под арките на портика писари и сарафи бяха подредили масичките си и въртяха занаята си редом със странстващ чародеец, знахарка и много лош жонгльор. Мъж продаваше ябълки от тарга, жена предлагаше

херинга с накълцан лук. Пилци и деца се мотаеха навсякъде в краката на хората. Огромните врати от дъб и желязо на Старата монетарница винаги бяха затворени, когато Давос бе идвал в Двора на Рибокрак, но днес зееха отворени. Вътре зърна стотици жени, деца и старци, свити на пода върху купища кожи. Някои бяха запалили малки огньове.

Давос спря под колоната, купи си ябълка и попита продавача:

— Кои са тия в Старата монетарница?

— Тия, дето нямат къде другаде да спят. Прости хорица горе от Белия нож повечето. Хора от Рогов лес също. Откакто се развилня Копелето на Болтън, всички искат да са отсам стените. Не знам какво мисли да прави негово благородие с тях. Повечето дойдоха само с парцалите на гърба си.

Давос го жегна чувство за вина. „Дошли са тук за убежище, в град незасегнат от боевете, а аз идвам да ги замъкна отново на война.“ Отхапа от ябълката и се почувства гузен и от това.

— Как се изхранват?

Продавачът на ябълки сви рамене.

— Някои просят. Някои крадат. Много млади момичета хващат занаята... каквото правят винаги момичетата, когато нямат нищо друго за продан. Всяко момче, пораснало от пет стъпки нагоре, може да намери място в казармите на негово благородие, стига да може да държи копие.

„Събира мъже значи.“ Това можеше да е добро... или лошо, зависи. Ябълката беше суха и стипчива, но Давос отхапа още веднъж.

— Лорд Виман с Копелето ли мисли да тръгне?

— Е — отвърна продавачът на ябълки, — следващия път като се замотае тук негово благородие за ябълка, непременно ще го питам.

— Чух, че дъщеря му щяла да се жени за един от Фрей.

— Внучката му. И аз го чух, но негово благородие забрави да ме покани на сватбата. Е, ще я доизядеш ли тая? Да прибера огризката. Семките са добри.

Давос му подхвърли огризката. „Лоша ябълка, но си струваше половин петак, за да науча, че Мандърли събира мъже.“ Заобиколи Дядо Рибокрак, покрай едно момиченце, което продаваше чаши мляко — доеше козата си на място. След като вече бе в града, започваше да си спомня повече неща. По-надолу, накъдето сочеше тризбецът на Дядо Рибокрак, имаше уличка, в която продаваха пържена треска,

хрупкава и златистокафява отвън, крехка и бяла отвътре. Ей там пък се намираше един от по-чистите бардаци, където моряк можеше да се позабавлява с жена, без да го е страх, че ще го ограбят или убият. На другата улица, в една от къщите, прилепени към стените на Вълчата бърлога като рапани по стар корпус, имаше пивоварна, в която правеха черна бира, толкова гъста и вкусна, че едно буре можеше да докара колкото арборско златно в Браавос и пристанището на Ибен, стига местните да оставеха на пивоваря нещо за продан.

Пиеше му се вино обаче: горчиво, тъмно и тежко. Закрачи през площада и после надолу по стъпалата към пивницата, наречена „Ленивата змиорка“, под пълен с овчи кожи склад. По времето му на контрабандист „Змиорката“ бе прочута с това, че предлагаше най-старите курви и най-гадното вино в Бял пристан, наред с месеници, пълни със свинска мас и пача, които или не ставаха за ядене в най-добрия случай, или бяха отровни в най-лошия. При такава стока повечето местни я отбягваха и я оставяха на неосведомените моряци. Човек никога не можеше да види войник от градската стража или митничар в „Ленивата змиорка“.

Някои неща никога не се променят. В „Змиорката“ времето беше спряло. Сводестият като бъчва таван бе почернял от сажди, подът бе от утъпкана пръст, въздухът миришеше на дим, развалено месо и повръщано. Дебелите лоени свещи по масите хвърляха повече дим, отколкото светлина, а виното, което Давос си поръча, изглеждаше по-скоро кафяво, отколкото червено в сумрака. Четири курви бяха насядали близо до вратата и пиеха. Едната му хвърли обнадеедна усмивка, щом влезе. Давос поклати глава и жената каза нещо, което разсмя приятелките ѝ. След това не му обърнаха повече внимание.

Освен курвите и собственика „Змиорката“ бе изцяло на разположение на Давос. Подземието беше голямо, пълно с кътчета и ниши, където човек можеше да остане сам. Той отнесе виното си в една от тях, седна с гръб към стената и зачака.

Скоро се усети, че се е загледал в камината. Червената жена можеше да види бъдещето в огъня, но единственото, което виждаше Давос Държеливия, бяха сенките на миналото: горящите кораби, пламтящата верига, зелените сенки, проблясващи по търбуха на облаците, Червената цитадела, надвиснала мрачно над всичко. Давос беше прост човек, издигнат от случайността, войната и Станис. Не

разбираше защо боговете трябваше да вземат четирима млади мъже, здрави и силни като синовете му, а да пощадят уморения им баща. Някои нощи мислеше, че са го оставили, за да спаси Едрик Буря... но момчето копеле на крал Робърт вече бе в безопасност в Каменните стъпала, а Давос все още си стоеше на този свят. „Дали боговете имат някоя друга задача за мен? — питаше се. — Ако е така, може би Бял пристан е някаква част от нея.“ Опита виното, а после изля половин чаша на пода до крака си.

Когато навън взе да се смрачава, пейките на „Змиорката“ започнаха да се пълнят с моряци. Давос викна на собственика за нова чаша. Той му донесе и свещ и попита:

— Искаш ли ядене? Имаме месеници.

— Какво е месото?

— Обичайното. Добро е.

Курвите се изсмяха.

— Сиво е, иска да каже — подвижна едната.

— Затваряй си проклетата човка. Ядеш ги.

— Ям всякакви говна. Не значи, че ми харесват.

След като собственикът се отдалечи, Давос духна свещта и се отдръпна в сенките. Моряците бяха най-лошите клюкари на света, когато се лееше вино, дори да е толкова евтино като това. Трябваше само да слуша.

Повечето чуто вече го беше научил в Систъртън, от лорд Годрик или от жителите на Търбуха на кита. Тивин Ланистър беше мъртъв, изкормен от сина си джудже. Трупът му миришел толкова лошо, че никой не можел да стъпи във Великата септа на Белор дни след това. Владетелката на Орлово гнездо била убита от някакъв певец. Сега в Долината управлявал Кутрето, но Йон Ройс, наричан Бронзовия Джон, се заклел да го съкруши. Бейлон Грейджой също умрял, а братята му се биели за Морски камък. Сандор Клегейн станал разбойник, грабел и убивал в земите покрай Тризьбеца. Мир, Лис и Тирош се счепкали в нова война. В Изтока бушувало робско въстание.

Други новини бяха по-интересни. Робет Гловър беше в града и се опитваше да събере мъже, с малко успех. Лорд Мандърли бил глух за молбите му. Бял пристан е уморен от война, разправяха, че казал. Това беше лошо. Ризуел и Дъстин изненадали железните хора на Трескавата река и подпалили дългите им кораби. Това беше още по-лошо. А сега

Копелето на Болтън тръгнал на юг с Ходър Ъмбър, за да атакуват Рова на Кайлин.

— Курвенската напаст, лично — твърдеше един лодкар, току-що докарал товар кожи и дървени трупи от Белия нож, — с триста копиеносци и сто стрелци. Мъже от Рогов лес се присъединили към тях, и от Кервините също. — Това беше най-лошото.

— Лорд Виман ще е най-добре да прати войска, ако знае какво е добре за него — рече старецът в края на масата. — Лорд Рууз е Гарантът сега. Честта на Бял пристан налага да отвърне на призива му.

— Какво ли са разбирали Болтънови някога от чест? — подхвърли собственикът на „Змиорката“, докато пълнеше чашите им с още кафяво вино.

— Лорд Виман никъде няма да иде. Адски много е надебелял.

— Чух, че страдал много. По цял ден лежи и плаче, разправят. Твърде болен е, за да стане от леглото си повечето дни.

— Твърде *дебел* искаш да кажеш.

— Дебел или слаб, няма нищо общо с това — рече кръчмарят. — Лъвовете държат сина му.

Никой не говореше за крал Станис. Никой като че ли не знаеше дори, че негово величество е в Севера, за да помогне в защитата на Вала. В Източен страж говореха само за диваци, оживели мъртъвци и великани, но тук май никой не помисляше за тях.

Давос се наведе в светлината на огъня.

— Мислех, че Фрей убиха сина му. Това чухме в Систъртън.

— Убиха сир Вендел — отвърна кръчмарят. — Костите му почиват в Снежната септа, с вечно горящи свещи около тях, ако искаш да ги видиш. Сир Вилис обаче още е пленник.

„Лошо и все по-лошо.“ Знаеше, че лорд Виман има двама синове, но беше мислил, че и двамата са мъртви. „Ако Железният трон държи заложник...“ Самият Давос беше баща на седем сина и бе загубил четирима на Черната вода. Знаеше, че ще направи всичко, което богове или хора поискат от него, за да защити другите трима. Стефон и Станис бяха на хиляди мили от боевете и в безопасност, но Деван бе в Черен замък и скуайър на краля. „Кралят, чиято кауза може да се издигне или пропадне с Бял пристан.“

Приятелите му на чаша вече говореха за дракони.

— Вие не сте в ред — каза един гребец от „Танцуващата в бурята“. — Кралят просяк е мъртъв от няколко години. Някакъв конен господар дотрак му отрязал главата.

— Така разправят — отвърна старият. — Може и да лъжат обаче. Умрял е на половин свят оттук, ако изобщо е умрял. Кой да ти каже? Ако някой крал иска да съм умрял, може да се направи на умрял. Никой от нас не е виждал тялото му.

— Аз и на Джофри не съм му виждал трупа, нито на Робърт — изръмжа собственикът на „Змиорката“. — Може и те да са живи всичките. Може и Белор Блажения само да му е ударил една дрямка през всичките тия години.

Старият изкриви лице.

— Принц Визерис не беше единственият дракон, нали? Сигурни ли сме, че са убили сина на принц Регар? Бебе беше.

— Нямаше ли и някаква принцеса там? — попита една от курвите, същата, която каза, че месото било сиво.

— Две — рече старият. — Едната беше дъщеря на Регар, другата беше сестра му.

— Даена — намеси се лодкарят. — Това беше сестрата. Даена от Драконов камък. Или беше Даера?

— Даена беше жената на стария крал Белор — поправи го гребецът. — Някога гребах на един кораб, наречен на нея. „Принцеса Даена“.

— Щом е била жена на крал, значи е била кралица.

— Белор изобщо не е имал кралица. Бил е свят.

— Не значи, че не се е женил за сестра си — отвърна курвата. — Просто не е лягал с нея, това е. Когато го направили крал, я заключил в една кула. Другите си сестри също. Били са три.

— Денела — извика кръчмарят. — Така се казваше. Дъщерята на лудия крал, искам да кажа, не проклетата жена на Белор.

— *Денерис* — каза Давос. — Нарекли я на Денерис, която се омъжила за принца на Дорн при управлението на Дерон Втори. Не знам какво стана с нея.

— Аз знам — рече мъжът, започнал целия разговор за дракони, браавоски гребец с тъмен вълнен жакет. — Когато ходихме до Пентос, пристаняхме до една търговска галера, „Девицата с бадемовите очи“, и пийнахме със стюарда на капитана й. Разказа ми хубава приказка за

едно момиче. Качило се на борда в Карт и се опитало да си купи превоз до Вестерос, за нея и три дракона. Сребърна коса имала, и лилави очи. „Лично я заведох при капитана — кълнеше ми се стюардът, — но той не даде и дума да се изрече.“ Повече печалба има в карамфила и шафрана, вика ми, а и подправките няма да ти подпалят платната.

Смях разтърси подземията на „Змиорката“. Давос не се присъедини. Знаеше каква съдба бе сполетяла „Девицата с бадемовите очи“. Боговете бяха жестоки: да оставят човек да преплава половината свят, а след това да го пратят да гони лъжлива светлина, когато почти е стигнал до дома. „Капитанът е бил по-храбър от мен“, помисли Давос, запътен към изхода. Едно пътуване до Изтока и човек можеше да живее богато като лорд до края на дните си. Докато беше по-млад, Давос бе мечтал сам той да направи такива пътувания, но годините отминаха, пърхащи като мушици около пламък, и някак си моментът все не се оказваше подходящ. „Един ден — каза си той. — Един ден, когато войната свърши и крал Станис седне на Железния трон, и няма да му трябват повече лукови рицари. Ще взема Дефан с мен. Стеф и Станис също, ако са достатъчно големи. Ще видим тези дракони и всички чудеса на света.“

Отвън вятърът духаше отривист и пламъците на маслените лампи, които огряваха улицата, потрепваха. След залез-слънце беше станало по-студено, но Давос си спомни Източен страж и как вятърът нощем връхлиташе с писък от Вала и режеше през най-топлото наметало така, че да смрази кръвта на човек в жилите. Бял пристан беше топла баня в сравнение с онова.

Имаше и други места, където можеше да напълни ушите си с приказки: един хан, прочут с пайовете си с минога, пивницата, където прекупвачите на вълна и митничарите пиеха ейла си, салон, където за няколко петака можеше да погледа мръснишки представления на глумци. Но се беше наслушал достатъчно. „Твърде късно дойдох.“ По стар инстинкт опипа по гърдите си, където някога пазеше кокалчетата от пръстите си в торбичка на кожена каишка. Нищо нямаше там. Беше изгубил късмета си в пожарите на Черната вода, когато изгуби кораба си и синовете си.

„Какво да направя сега?“ Придърпа по-плътно наметалото си. „Дали да се кача на хълма и да се представя на портите на Новия

замък, за да поднесе безполезния си апел? Дали да се върна в Систертън? Да се прибера при Маря и момчетата си? Да купя кон и да тръгна по кралския път, да кажа на Станис, че няма никакви приятели в Бял пристан, и никаква надежда?“

Кралица Селайз бе угостила Сала и капитаните му в нощта преди флотата да отплава. Котър Пайк се беше присъединил към тях, и още четирима други старши офицери от Нощния страж. На принцеса Шайрийн също бяха разрешили да присъства. Докато поднасяха съомгата, сир Аксел Флорент беше забавлявал масата с разказа за един дребен принц от дома Таргариен, който държал маймуна за домашен любимец. Обличал животното в дрехите на умрелия си син, уж че е дете, твърдеше сир Аксел, и от време на време дори почвал да му търси съпруга. Удостоените с тази чест лордове се чудели как да отклонят предложенията, разбира се.

— Дори и облечена в коприна и кадифе, маймуната си остава маймуна — каза сир Аксел. — Някой по-мъдър принц щеше да знае, че не можеш да пратиш маймуна да свърши работата на мъж. — Хората на кралицата се разсмяха, а няколко се ухилиха към Давос. „Аз не съм маймуна — беше си помислил. — Лорд съм, колкото и вие, дори съм по-добър от вас.“ Но споменът още го жилеше.

Тюленовата порта беше затворена за през нощта. Давос нямаше да може да се върне на „Веселата акушерка“ до разсъмване. Оставаше тук за нощта. Вдигна очи към Дядо Рибокрак със счупения му тризъбец. „Дойдох през дъжд, през ветрове и бури. Няма да се върна, без да направя това, за което дойдох, колкото и безнадеждно да изглежда.“ Можеше да е загубил пръстите си и късмета си, но не беше маймуна в коприна. Беше кралска Ръка.

„Крепостното стълбище“ представляваше улица със стъпала, широк бял каменен път, който водеше от Вълчата бърлога край водата до Новия замък на хълма. Мраморни русалки с купи горящо тюленово масло в ръце осветяваха улицата. Щом стигна върха, Давос се обърна и се загледа назад. Оттук можеше да се видят пристанищата. И двете. Вътрешното пристанище зад стената на дигата бе пълно с бойни галери. Давос преброи дващест и три. Лорд Виман беше дебел мъж, но не и бездеен, явно.

Портите на Новия замък бяха затворени, но една слугинска врата се отвори, когато извика, и един страж излезе да попита по каква

работа е дошъл. Давос показва лентата в черно и златно, с кралските печати.

— Трябва да се видя с лорд Мандърли веднага. Работата ми е с него и само с него.

ДЕНЕРИС

Телата на танцьорите блещукаха, гладко обръснати и покрити с тънък гланц благоуханно масло. Горящи факли кръжаха от ръка на ръка под ритъм на тимпани и трели на флейта. Всеки път, щом две факли се кръстосваха във въздуха, голо момиче скачаше между тях и се завърташе в шеметен кръг. Светлината блясваше по лъскавите ръце и крака, гърди и задник.

Тримата мъже бяха еректирали. Гледката на щръкналите им членове беше възбуждаща, макар Денис Таргариен да я намираше и за комична също. Всички бяха на един ръст, с дълги крака и плоски кореми, всеки мускул рязко очертан, все едно че бяха изваяни от камък. Дори лицата им изглеждаха някак еднакви... което бе повече от странно, тъй като единият имаше кожа черна като абанос, докато на втория беше бяла като мляко, а на третия лъщеше като тъмна мед.

„Да ме възпламенят ли са решили?“ Дани се размърда на копринените си възглавнички. Пред колоните нейните Неопетнени стояха като статуи с шлемовете си с остри шипове и с гладките си безизразни лица. Не беше така с всички мъже. Резнак мо Резнак беше зяпнал и устните му лъщяха влажни, докато гледаше. Хиздар зо Лорак казваше нещо на мъжа до себе си, но очите му не се откъсваха от момичетата. Грозното мазно лице на Бръснатото теме беше строго както винаги, но очите му не изпускаха нищо.

По-трудно бе да се разбере за какво си мечтае почетният ѝ гост. Бледият, слаб, с лице на ястреб мъж, който споделяше масата ѝ на подиума, носеше пищен халат от тъмnochервена коприна и златоткан плат, плешивата му глава блестеше на светлината на факлите, докато ядеше една фурма на малки прецизни и изящни хапки. Опали примигваха покрай носа на Ксаро Ксоан Даксос, щом извърнеше глава да проследи танцьорите.

В негова чест Денерис се беше облякла по модата на Карт: ефирна рокля от виолетов бродат, скроена така, че да оставя лявата ѝ гърда оголена. Сребристозлатната ѝ коса леко забърсваше рамото ѝ и

падеше почти до зърното ѝ. Половината мъже в залата я бяха поглеждали крадешком, но не и Ксаро. „Същото беше в Карт.“ Не можеше по този начин да спечели търговския принц. „А трябва да го спечеля.“ Беше дошъл от Карт на галеаса „Копринен облак“ със свита от още тринайсет галери. Флотата му бе дошла като в отговор на молитва. Мийрийнската търговия се беше стопила до нищо, след като бе отменила робството, но Ксаро имаше властта да я възстанови.

Звукът на тимпаните се извиси до кресчендо и три от момичетата скочиха над пламъците и се завъртяха във въздуха. Мъжете танцьори ги уловиха за кръстчетата и ги хлъзнаха надолу на членовете си. Пред очите на Дани жените заизвиваха гърбове и увиха крака около партньорите си, докато флейтите плачеха, а мъжете забиваха в ритъм с музиката. Виждаше любовен акт и преди. Дотраките се сношаваха толкова открито, колкото кобилите и жребците им. Но за първи път виждаше любовна страст, изиграна на музика.

Лицето ѝ се бе сгорещило. „От виното е“, каза си тя. При все това се улови, че мисли за Даарио Наарис. Пратеникът му бе дошъл тази сутрин. Бурните врани се връщаха от Лхазар. Капитанът ѝ се връщаше при нея, носеше ѝ приятелството на Агнешките хора. „Храна и търговия — помни си тя. — Той не ме провали, нито ще го направи. Даарио ще ми помогне да спася своя град.“ Кралицата копнееше да види лицето му, да погали тризъбата му брада, да му каже за тревогите си... Но Бурните врани все още бяха на много дни път оттук, отвъд прохода Хизай, а тя имаше кралство да управлява.

Димът бе застинал във въздуха между пурпурните колони. Танцьорите коленичиха, навели ниско глави.

— Бяхте превъзходни — каза им Дани. — Рядко съм виждала такова изящество, такава прелест. — Махна с ръка на Резнак мо Резнак и сенешалът заситни до нея. Капчици пот бяха поръсили плешивата му глава. — Придружете гостите ни до баните, за да могат да се освежат, и им поднесете храна и пиене.

— За мен е велика чест, ваше великолепие.

Денерис вдигна чашата си, та Ирри да я напълни отново. Виното беше сладко и силно, изпълнено с ароматите на източни подправки, много по-превъзходно от тънките гхискарски вина, които бяха пълнили чашата ѝ напоследък. Ксаро огледа внимателно плодовете на платото,

което му предложи Джикуи, и си избра слива. Оранжевата ѝ кожичка бе като цвета на опала на носа му. Отхапа и нацупи устни.

— Кисело.

— Би ли предпочел милорд нещо по-сладко?

— Сладкото втръсва. Киселият плод и киселите жени придават вкус на живота. — Ксаро отхапа отново, сдъвка и преглътна. — Денерис, сладка кралице, не мога да ти опиша какво удоволствие изпитвам да се наслаждавам отново на присъствието ти. Едно дете замина от Карт, толкова объркано, колкото и хубаво. Боях се, че тръгва към ориста си, но ето, че сега я намирам на трон, господарка на древен град, обкръжена от могъща войска, която е събрала от мечти.

„Не — помисли тя. — От кръв и огън.“

— Радвам се, че се върна при мен. Хубаво е, че виждам отново лицето ти, приятелю. — „Няма да ти се доверя, но имам нужда от теб. Нуждая се от твоите Тринайсет, трябва ми корабите ти, търговията ти.“

От столетия Мийрийн, Юнкай и Ащapor играеха съществена роля в търговията с роби. Тук дотракските халове и корсарите от Островите на Базилиска продаваха пленниците си, а останалата част от света идваше да купува. Без робите Мийрийн нямаше много, което да предложи на търговците. Медта беше изобилна в Гхискарските хълмове, но металът не беше толкова ценен, колкото докато бронзът бе управлявал света. Кедрите, някога расли по крайбрежието, вече ги нямаше, изсечени от брадвите на Старата империя или погълнати от драконов огън, когато Гхиз се бе вдигнал на война срещу Валирия. След като дърветата бяха изчезнали, почвата се изпичаше под горещото слънце и ветровете я издухваха на гъсти червени облаци. „Тъкмо тези бедствия са превърнали народа ми в търговци на роби“ — беше ѝ казала Галаза Галаре в Храма на Грациите. „А аз съм бедствието, което отново ще превърне тези роботърговци в хора“, беше се заклела пред себе си Дани.

— Трябваше да дойда — заговори небрежно Ксаро. — Дори в далечен Карт до ушите ми стигнаха ужасни приказки. Плаках, като ги чух. Казват, че враговете ти са обещали богатство, слава и сто девствени момичета робини на всеки, който те убие.

— Синовете на Харпията. — „Откъде знае това?“ — Драскат нощем по стени и режат гърлата на честни освободени, докато спят.

Изгрее ли слънцето, крият се като хлебарки. Страх ги е от моите Бронзови зверове. — Скааз мо Кандак й беше дал новата стража, за която го бе помолила, съставена от равен брой освободени и мийрийнци от Бръснатите темета. Обикаляха по улиците денем и нощем с тъмни качулки и с бронзови маски. Синовеите на Харпията бяха заплашили с грозна смърт всеки предател, дръзнал да служи на драконовата кралица, и техните родственици също, тъй че мъжете на Бръснатото теме обикаляха като чакали, бухали и други зверове и криеха истинските си лица. — Можеше да имам причина да ме е страх от Синовеите, ако скитах сама по улиците, но само ако е нощем и ако съм гола и невъоръжена. Те са страхливци.

— Ножът на един страхливец може да убие кралица също толкова лесно, колкото и на герой. Бих спал по-спокойно, ако знаех, че радостта на сърцето ми държи страховитите си конни господари плътно около себе си. В Карт ти имаше трима кръвни ездаци, които никога не се отделяха от теб. Къде са се дянали те?

— Аго, Джого и Ракаро все още ми служат. — „Играе си игри с мен.“ Дани също можеше да играе. — Аз съм само едно младо момиче и не разбирам много от такива неща, но по-стари, по-мъдри хора ми казват, че за да държа здраво Мийрийн, трябва да контролирам околната му територия и земята на запад от Лхазар и на юг, до хълмовете на Юнкай.

— Вътрешната ти територия не е ценна за мен. Личността ти ценя. Сполети ли те нещо лошо, този свят губи сладостта си.

— Радвам се, че милорд е толкова загрижен за мен, но съм добре пазена. — Дани махна с ръка към Баристан Селми, с едната му ръка отпусната на дръжката на меч. — Баристан Храбрия го наричат. Два пъти е спасявал живота ми от убийци.

Ксаро изгледа бегло Селми.

— Баристан Стария ли каза? Твоят рицар мечок беше по-млад и май по-предан.

— Не желая да говоря за Джора Мормон.

— Разбира се. Той бе недоद्याлан и космат. — Търговският принц се наведе над масата. — Да говорим тогава за любов, за мечти и страст, и за Денерис, най-красивата жена на този свят. Пиян съм само от това, че те гледам.

Познати й бяха високопарните картски ухажвания.

— Ако си пиан, обвинявай виното.

— Никое вино не е и наполовина толкова опияняващо, колкото красотата ти. Имението ми изглежда празно като гробница, откакто си замина Денерис, и всички наслади на Кралицата на градовете са като пепел в устата ми. Защо ме изостави?

„Подгонена бях от града ти от страх за живота си.“

— Беше време. Карт пожела да се махна.

— Кой? Те имат вода в жилите си. Търговците на подправки? Имат пача между ушите. А всички Немряци са мъртви. Трябваше да ме вземеш за свой съпруг. Почти съм сигурен, че поисках ръката ти. Молих те дори.

— Само петдесетина пъти — пошегува се Денерис. — Твърде лесно се предавате, милорд. Защото *трябва* да се омъжа, всички са съгласни за това.

— Халееси трябва да има хал — каза Ирри, докато пълнеше отново чашата на кралицата. — Това се знае.

— Да я поискам ли отново? — зачуди се на глас Ксаро. — Не, познавам тази усмивка. Усмивка на жестока кралица, играеща си с мъжките сърца. Смирени търговци като мен не са нищо повече от камъни под драгоценните ѝ пантофки. — Самотна сълза бавно се стече по бледата му страна.

Дани го познаваше твърде добре, за да се трогне. Картските мъже можеха да плачат когато си поискат.

— О, стига вече. — Взе една череша от купата на масата и я хвърли по носа му. — Може да съм младо момиче, но не съм толкова глупава, че да си взема за съпруг мъж, който намира едно плато с плодове за по-възбуждащо от гърдата ми. Видях кои танцьори наблюдавахте.

Ксаро избърса сълзата си.

— Същите, които и ти, да. Ето на, приличаме си. Щом няма да ме вземеш за съпруг, ще се примиря да съм твой роб.

— Не искам роби. Освобождавам те. — Накиченият му със скъпоценни камъни нос бе изкусителна мишена. Този път Дани хвърли по него кайсия.

Ксаро я улови във въздуха и отхапа.

— Откога възникна тази лудост? Трябва ли да се смятам за щастлив, че не освободи собствените ми роби, когато ми гостува в

Карт?

„Бях кралица просякиня, а ти беше Ксаро от Тринайсетте — помисли Дани. — И единственото, което искаше, бяха драконите ми.“

— Робите ти изглеждаха добре гледани и доволни. Едва в Ащадор се отвориха очите ми. Знаеш ли как отглеждат и обучават Неопетнените?

— Жестоко, несъмнено. Когато един ковач прави меч, пъха лезвието в огъня, бие го с чук, след това го потапя в ледена вода, за да закали стоманата. Искаш ли да вкусиш сладостта на плода, трябва да поливаш дървото.

— Това дърво беше поливано с кръв.

— Как иначе, за да стане войник? Твое сияние се наслади на танцьорите ми. Ще те изненада ли, ако научиш, че са роби, гледани и обучавани в Юнкай? Танцуват откакто са проходили. Как иначе да се постигне такова *съвършенство*? — Отпи глътка вино. — Вещи са във всички еротични изкуства също така. Мислех си да ти ги подаря.

— Непременно. — Дани не беше изненадана. — Ще ги освободя. Той потръпна.

— А какво ще правят със свободата си? Все едно да дадеш на риба ризница. Те са създадени да танцуват.

— Създадени от кого? От господарите им? Може би биха предпочели да строят или да пекат, или да копаят? Питал ли си ги?

— Може би слоновете ти предпочитат да са славеи. Вместо със сладка песен нощите на Мийрийн ще са пълни с оглушителен рев, а дърветата ще се чупят под тежестта на гигантски сиви птици. — Ксаро въздъхна. — Денерис, радост моя, под тази хубава млада гръд бие нежно сърце... но приеми съвета на една по-стара, по-мъдра глава. Нещата не винаги са такива, каквито изглеждат. Много неща, които изглеждат зли, може да са добри. Помисли за дъжда.

— За дъжда? — „За глупачка ли ме взима, или просто за дете?“

— Кълнем дъжда, когато пада на главите ни, но без него ще измрем от глад. Светът *се нуждае* от дъжд... и от роби. Кривиш лице, но е истина. Помисли си за Карт. В изкуство, музика, магия, търговия, във всичко, което ни прави нещо повече от зверовете, Карт седи над останалото човечество така, както ти седиш на върха на тази пирамида... но отдолу, вместо върху тухли, величието, наречено Кралицата на градовете, лежи на гърбовете на *робите*. Запитай се, ако

всички хора трябва да ровят в земята за храна, как някой изобщо ще вдигне очите си, за да съзерцава звездите? Ако всеки от нас трябва да превива гръб, за да си построи колиба, кой ще издигне храмове в прослава на боговете? За да бъдат велики някои хора, други трябва да са поробени.

Беше твърде красноречив за нея. Дани нямаше с какво да му отговори. Усети само болка в корема.

— Робството не е същото като дъжда — настоя тя. — Валял ме е дъжд и съм била продавана. Не е *същото*. Никой не иска да бъде *притежаван*.

Ксаро сви рамене равнодушно.

— Между другото, когато слязох на брега в милия ви град, случайно се натъкнах на речния бряг на един мъж, който веднъж ми гостува в имението, търговец, който продаваше редки подправки и отбрани вина. Беше гол до кръста, зачервен и кожата му се белеше, и като че ли копаяше дупка.

— Не е дупка. Изкоп, да докара вода от реката до нивите. Решили сме да насадим боб. Нивите с боб трябва да се напояват.

— Колко мило от страна на стария ми приятел, че помага с копаенето. И колко неписъщо за него. Възможно ли е да не е имал никакъв избор по въпроса? Не, едва ли. Вие в Мийрийн нямате роби.

Дани се изчерви.

— На приятеля ви му се плаща с храна и подслон. Не мога да му върна богатството. Мийрийн има нужда от боб повече, отколкото от редки подправки, а бобът има нужда от вода.

— И моите танцьори ли смяташ да пратиш да копаят канали? Мила кралице, когато ме видя, старият ми приятел падна на колене и започна да ме умолява да го купя като роб и да го върна в Карт.

Почувства се все едно, че я беше зашлевил.

— Купи го тогава.

— Ако те устройва. Сигурен съм, че *него* би го устроило. — Сложи ръка на рамото ѝ. — Има истини, които може да каже само приятел. Помогнах ти, когато дойде в Карт като просякиня, и прекосих дълги левги и бурни води, за да ти помогна отново. Има ли някое място, където бихме могли да поговорим откровено?

Дани усети топлината на пръстите му. „Топъл беше ѝ в Карт — спомни си тя. — До деня, в който вече нямаше полза от мен.“ Стана и

каза:

— Ела.

Ксаро я последва между колоните до широките мраморни стъпала, водещи към личните й покои на върха на пирамидата.

— О, най-прекрасна от всички жени — каза, щом започнаха да се изкачват, — стъпки се чуват зад нас. Някой ни следва.

— Моят стар рицар не те плаши, нали? Сир Баристан се е заклел да пази тайните ми.

Отведе го на терасата. В черното небе над Мийрийн плуваше пълна луна.

— Да се поразходим? — Дани пхна ръката си под мишницата му. Въздухът бе натежал от миризмите на разцъфващи нощем цветя. — Говореше за помощ. Търгувай с мен тогава. Мийрийн има сол за продан, и вино...

— Гхискарско вино? — Ксаро се намръщи. — Морето осигурява всичката сол, от която Карт се нуждае, но с радост бих изкупил толкова маслини, колкото бихте ми продали. Зехтин също.

— Нямам нищо да предложа. Робовладелците изгориха дърветата. — Маслините бяха расли покрай бреговете на Робския залив от столетия, но мийрийнците бяха подпалили древните си горици, когато Дани настъпи към тях, и оставиха пред нея овъглена пустош. — Засаждаме отново, но са нужни седем години, докато едно маслиново дърво започне да ражда, и трийсет, преди да може да се нарече наистина плодносно. Какво ще кажеш за мед?

— Хубав метал, но капризен като жена. Златото, виж... златото е *прямо*. Карт с радост ще даде злато... за роби.

— Мийрийн е свободен град на свободни хора.

— Беден град, който беше богат някога. Гладен град, който някога беше охранен. Кървав град, който беше мирен някога.

Обвиненията му я уязвиха. Твърде много истина имаше в тях.

— Мийрийн ще бъде богат, охранен и мирен отново, и свободен също така. Идете при дотраките, ако ви трябва роби.

— Дотраките правят роби, гхискарите ги обучават. А за да стигнат до Карт, конните господари трябва неизбежно да преведат робите си през червената пустош. Стотици ще измрат, ако не и хиляди... и много коне също, поради което никой хал не би рискувал с

това. А и Карт не иска халазари да вилнеят около стените му. Смрадта от всичките тези коне... без да се обиждаш, халееси.

— Един кон има откровена миризма. Кое то не може да се каже за някои велики лордове и търговски принцове.

Ксаро не забеляза нападката ѝ.

— Денерис, нека бъда откровен с теб, както се полага на приятел. Ти няма да направиш Мийрийн богат, охолоен и мирен. Ще му донесеш само разруха, както направи с Ацапор. Знаеш ли, че при Роговете на Хазат се разрази битка? Кралят касарин избяга в палата си, неговите Неопетнени бягаха по петите му.

— Това се знае. — Бен Плум Кафавия беше донесъл вестта от бойното поле. — Юнкайците са си купили още наемници и два легиона от Нов Гхиз са се били редом с тях.

— Двамата скоро ще станат четири, а после десет. А от Юнкай са пратили емисари до Мир и Волантис, за да съберат още наемници. Дружината на котката, Дългите пики, Брулените от вятъра. Според някои Мъдрите господари са купили и Златната дружина.

Брат ѝ Визерис веднъж беше угостил капитаните на Златната дружина с надеждата, че може да подкрепят каузата му. „Ядоха храната му, слушаха молбите му и му се смееха.“ Дани беше още малко момиче тогава, но помнеше.

— Аз също имам наемници.

— Две чети. Юнкай ще пратят двамайсет срещу теб, ако потрябва. А тръгнат ли, няма да тръгнат сами. Толос и Мантарис са се споразумели за съюз.

Това беше лоша новина, ако беше вярно. Денерис беше пратила мисии до Толос и Мантарис с надеждата да намери нови приятели на запад, за да балансират враждебността на Юнкай на юг. Пратениците ѝ не се бяха върнали.

— Мийрийн се съюзи с Лхазар.

Това само го разсмя.

— Дотракските конни господари наричат лхазарите Агнешките хора. Когато ги стрижеш, само бляят. Не са войнствен народ.

„Дори един овчи приятел е по-добре от никакъв.“

— Мъдрите господари би трябвало да последват примера им. Пощадиш Юнкай преди, но няма да направиш тази грешка отново. Ако посмеят да ме нападнат, този път ще срина Жълтия им град до основи.

— А докато сригаш Юнкай, мила моя, Мийрийн ще се вдигне зад теб. Не си затваряй очите за опасността, Денерис. Твоите евнуси са чудесни войници, но са твърде малко, за да се противопоставят на ордите, които Юнкай ще прати срещу теб, след като падне Ацапор.

— Моите освободени...

— Креватни роби, бръснари и тухлари не печелят битки.

Надяваше се, че греша в това. Освободените бяха разпуснатата сган доскоро, но тя бе организидала мъжете на възраст годна за военна служба в отряди и бе заповядала на Сив червей да ги направи войници. „Нека мисли каквото си иска.“

— Забрави ли? Имам дракони.

— Нима? В Карт рядко те виждахме без дракон на рамото... но сега това прелестно рамо е чисто и голо като сладката ти гърд, забелязвам.

— Драконите ми са пораснали, раменете ми — не. Обикалят надалече, ловуват. — „Хазея, прости ми.“ Зачуди се колко ли знае Ксаро, какви клюки е чул. — Попитай Добрите господари на Ацапор, ако се съмняваш в тях. — „Видях как очите на един търговец на роби се стопиха и потекоха по бузите му.“ — Кажи ми честно, стари приятелю, защо ме потърси, ако не за търговия?

— За да донеса дар за кралицата на сърцето ми.

— Какъв дар? — „Що за капан е това сега?“

— Дарът, за който ме помоли в Карт. Кораби. Има тринайсет галери в залива. Твои са, ако ги пожелаеш. Докарах ти флота, която да ви прекара до Вестерос.

„Флота.“ Беше повече, отколкото можеше да се надява, тъй че това я усъмни, разбира се. В Карт Ксаро ѝ беше предложил трийсет кораба... за един дракон.

— А какво искаш за тези кораби?

— Нищо. Вече не жадувам за дракони. Видях свършеното от тях в Ацапор на път за тук, когато моят „Копринен облак“ се отби за вода. Корабите са твои, мила кралице. Тринайсет галери, и мъже, които да дърпат греблата.

„Тринайсет. Разбира се.“ Ксаро беше един от Тринайсетте. Несъмнено беше убедил всеки от членовете да отстъпи по един свой кораб. Твърде добре познаваше търговския принц, за да помисли, че би пожертвал тринайсет от *своите* кораби.

— Трябва да обмисля това. Може ли да огледам корабите?

— Станала си подозрителна, Денерис.

„Винаги.“

— Станала съм благоразумна, Ксаро.

— Огледай колкото искаш. Останеш ли доволна, закълни ми се, че ще се върнеш незабавно във Вестерос, и корабите са твои. Закълни ми се в своите дракони и в своя бог със седем лица, и в пепелта на своите бащи, и *замини*.

— А ако реша да изчакам година-две, че и три?

Лицето на Ксаро помръкна.

— Това би ме натъжило безмерно, о, радост сладка за очите ми... защото колкото и млада и силна да изглеждаш сега, няма да живееш дълго. Не и тук.

„Предлага ми медена пита с едната ръка и ми показва камшика с другата.“

— Юнкайците изобщо не са толкова страшни.

— Не всички твои врагове са в Жълтия град. Пази се от хора със студени сърца и сини устни. Не бяха минали и две седмици, откакто се махна от Карт, когато Пиат Прий с трима от приятелите му магьосници тръгнаха да те търсят в Пентос.

Вместо да се уплаши, Дани по-скоро я досмеша.

— Добре е, че се отклоних тогава. Пентос е на половин свят от Мийрийн.

— Така е — съгласи се той, — но рано или късно до тях ще стигне вестта за драконовата кралица на Робския залив.

— Това трябва да ме уплаши, така ли? Четиринайсет години живях в страх, милорд. Всяка сутрин се будех уплашена и всяка вечер си лягах уплашена... но страховете ми бяха изпепелени в деня, в който излязох от огъня. Само едно нещо ме плаши сега.

— И кое е това, което те плаши, сладка кралице?

— Аз съм само едно глупаво малко момиче. — Дани се повдигна на пръсти и го целуна по бузата. — Но не толкова глупава, че да ти кажа това. Хората ми ще огледат корабите. Тогава ще ти дам отговора си.

— Както кажеш. — Докосна я леко по голата гръд и прошепна: — Нека остана с теб и да те склоня.

За миг беше изкусена. Може би танцьорите все пак я бяха възбудили. „Бих могла да затворя очи и да си представя, че е Даарио.“ Даарио насън щеше да е по-безопасен, отколкото наяве. Но бързо прогони тази мисъл.

— Не, милорд. Благодаря, но не. — Издърпа се от прегръдката му. — Някоя друга нощ, може би.

— Някоя друга нощ. — Устните му бяха тъжни, но в очите му имаше сякаш повече облекчение, отколкото разочарование.

„Ако бях дракон, можеше да отлетя до Вестерос — помисли тя, след като Ксаро си отиде. — Нямаше да ми трябва нито той, нито корабите му.“ Зачуди се колко души могат да поберат тринайсет галери. Бяха нужни три, за да я пренесат с нейния халазар от Карт до Ащадор, но това беше преди да се сдобие с осем хиляди Неопетнени, хиляда наемни мечи и огромно воинство освободени. „А драконите, какво да правя с тях?“

— Дрогон — прошепна тихо, — къде си?

За миг почти ѝ се стори, че го вижда зареян в небето, с големите му черни криле, затулили звездите.

Обърна гръб на нощта и попита Баристан Селми, застанал безмълвен в сенките.

— Моят брат веднъж ми каза една вестероска гатанка. Кой слуша всичко, но не чува нищо?

— Рицар на Кралската гвардия. — Гласът на Селми бе строг и тържествен.

— Чу ли какво предложение ми направи Ксаро?

— Чух, ваше величество. — Старият рицар се постара да не погледне оголената ѝ гърда, докато ѝ говореше.

„Сир Джора нямаше да извърне очи. Обичаше ме като жена, докато сир Баристан ме обича само като своя кралица.“ Мормон се бе оказал осведомител, донасял беше на враговете ѝ във Вестерос, но все пак ѝ беше давал добри съвети.

— Какво мислиш за това? За него?

— За него — лошо и лошо. Тези кораби обаче... Ваше величество, с тези кораби бихме могли да сме у дома преди да е свършила годината.

Дани никога в живота си не беше познавала дом. В Браавос беше имало една къща с червена врата, но това бе всичко.

— Пази се от картци, носещи дарове, особено ако са търговци от Тринайсетте. Има някакъв капан тук. Може би тези кораби са изгнили или...

— Ако бяха толкова неиздръжливи, нямаше да са прехвърлили морето от Карт — изтъкна сир Баристан, — но ваше величество прояви благоразумие, като настоя за оглед. Ще заведе адмирал Гролео при галерите, щом се съмне, с капитаните му и четирийсет от моряците му. Ще огледаме всяка педя от тези кораби.

— Да, направи го.

„Вестерос. Домът.“ Но ако напуснеш, какво щеше да стане с града й? „Мийрийн никога не е бил твой град — сякаш чу гласа на брат си. — Твоите градове са отвъд морето. Твоите седем кралства, където те очакват враговете ти. Родена си, за да служиш на тях с кръв и огън.“

Сир Баристан се покашля.

— Този магьосник, за когото спомена търговецът...

— Пиат Прий. — Помъчи се да си спомни лицето му, но успя да види в ума си само устните му. Виното на чародеите ги беше направило сини. Вечерната сянка — така го наричаха. — Ако можеше да ме убие заклинание на чародей, вече щях да съм мъртва. Оставих двореца им на пепел. — „Дрогон ме спаси, когато щяха да изцедят живота ми. Дрогон ги изгори всичките.“

— Както кажете, ваше величество. Все пак ще бъда бдителен.

Тя го целуна по бузата.

— Знаем. Хайде, да се върнем на пира.

На другата сутрин Дани бе изпълнена с надежда, както при идването си в Робския залив. Даарио скоро щеше отново да е до нея и заедно щяха да отплават за Вестерос. „За дома.“ Една от младите й заложници й донесе сутрешната храна, пълничко свенливо момиче, казваше се Мезара. Баща й управляваше пирамидата на Мерек. Дани я прегърна и й благодари с целувка.

— Ксаро Ксоан Даксос ми предложи тринайсет галери — каза на Ирри и Джикуи, докато я обличаха за дворцовия съвет.

— Тринайсет е лошо число, халееси — промълви Джикуи на дотракската реч. — Това се знае.

— Знае се — съгласи се Ирри.

— Трийсет щеше да е по-добре — призна Денерис. — Триста — още по-добре. Но тринайсет може да стигнат, за да ни превозят до Вестерос.

Двете дотракски момичета се спогледаха.

— Отровената вода е прокълната, халееси — каза Ирри. — Конете не могат да я пият.

— Нямам намерение да я пия — увери ги Дани.

Тази сутрин я чакаха само четирима молители. Както винаги, първи се представи лорд Гаел. Изглеждаше по-окаян от обикновено.

— Ваше сияние — простена той, проснат върху мраморния под в краката ѝ, — войските на юнкайците се спускат към Ащapor. Моля ви, елате на юг с цялата си мощ!

— Предупредих краля ви, че тази негова война е глупост — напомни му Дани. — Не пожела да ме послуша.

— Клеон Велики искаше само да порази злите търговци на роби от Юнкай.

— Самият Клеон Велики е търговец на роби.

— Знам, че Майката на дракони няма да ни изостави в нашия час на гибел. Заемете ни своите Неопетнени, за да защитят стените ни.

„Ако го направя, кой ще защити моите стени?“

— Много от моите освободени бяха роби в Ащapor. Може би някои ще пожелаят да помогнат в защитата на краля ви. Това е техен избор, като свободни хора. Дадох на Ащapor свободата му. От вас зависи да я защитите.

— Значи всички сме мъртви. Даде ни смърт, не свобода! — Гаел скочи на крака и я заплю в лицето.

Белвас Силния го сграбчи за рамото и го събори върху мрамора толкова силно, че Дани чу как изпращаха зъбите му. Бръснатото теме щеше да му причини и нещо по-лошо, но тя го спря.

— Стига — каза и изтри бузата си с края на токара си. — Никой не е умирал от една плюнка. Изведете го.

Извлякоха го за краката, като оставиха кървава диря и няколко счупени зъба. Дани с радост щеше да върне останалите молители... но все още беше тяхната кралица, тъй че ги изслуша и се постара да им даде правосъдие.

Късно следобед адмирал Гролео и сир Баристан се върнаха от огледа на галерите. Дани свика съвета си, за да ги изслуша. Сив червей

представяше Неопетнените, Скааз мо Кандак — Бронзовите зверове. В отсъствието на кръвните ѝ ездаци един съсухрен джака ран, Ромо, с присвити очи и кривокрак, дойде да говори от името на нейните дотраки. Освободените ѝ бяха представени от капитаните на трите отряда, които бе сформирала: Молоно Йос Доб от Здравите щитове, Симон Шарения гръб от Свободните братя, Марселен от Мъжете на Майката. Резнак мо Резнак висеше до лакътя на кралицата, а Белвас Силния застана зад нея, скръстил огромните си ръце. На Дани нямаше да ѝ липсва съвет.

Гролео беше много нещастен, откакто бяха разглобили кораба му, за да построят обсадните машини, които ѝ спечелиха Мийрийн. Дани се беше опитала да го утеши, като го обяви за свой лорд-адмирал, но това беше празна титла: мийрийнската флота бе отплавала за Юнкай, когато войската на Дани настъпи към града, тъй че старият пентоши беше адмирал без кораби. Но ето, че сега се усмихваше иззад проскубаната си посребрена брада така, както Дани рядко го беше виждала.

— Корабите са здрави значи? — каза тя обнадеждено.

— Достатъчно здрави, ваше величество. Стари кораби са, да, но повечето са добре поддържани. Корпусът на „Чистокръвната принцеса“ е прояден от червеи. Не бих я извел в открито море, без да се вижда сушата. На „Нарака“ ще ѝ дойде добре ново кормило и въжета, а „Пъстрият гущер“ има няколко напукани гребла, но ще свършат работа. Гребците са роби, но ако им предложим честна заплата на гребец, ще останат с нас. Освен гребането не знаят нищо друго. Тези, които напуснат, може да бъдат заменени с наши екипажи. Пътуването до Вестерос е дълго и трудно, но тези кораби са достатъчно здрави, за да ни откарат там според мен.

Резнак мо Резнак проплака отчаяно:

— Значи е истина! Ваше величество е решила да ни изостави. — Закърши ръце. — Юнкайците ще възстановят Великите господари в мига, в който си отидете, а ние, които служихме толкова вярно на каузата ви, ще бъдем подложени на меча, милите ни съпруги и дъщери девизи ще бъдат изнасилени и заробени.

— Не и моите — изръмжа Скааз Бръснатото теме. — Аз първо ще ги убия, със собствената си ръка. — Плесна дръжката на меча си.

Дани се почувства все едно, че я зашлеви през лицето.

— Ако ви е страх от това, което може да последва, когато напусна, елате с мен във Вестерос.

— Накъдето тръгне Майката на дракони, натам ще тръгнат и Мъжете на Майката — заяви Марселен, оцелелият брат на Мисандей.

— Как? — попита Симон Шарения гръб, наречен така заради плетеницата белези, нашарили гърба и раменете му, спомен от бичовете, които бе изтърпял като роб в Ацапор. — Тринайсет кораба... това не е достатъчно. Сто кораба може да не стигнат.

— Дървени коне не добри — възрази Ромо, старият джака ран. — Дотраки ще яздят.

— Тези могат да вървят по сушата покрай брега — предложи Сив червей. — Корабите могат да плават по-бързо и да снабдяват колоната.

— Това би могло да свърши работа, докато стигнете развалините на Бораш — каза Бръснатото теме. — След тях корабите ще трябва да завият на юг и покрай Толос и Острова на кедрите, и да заобиколят Валирия, докато войската продължава към Мантарис по стария драконов път.

— Демонския път, така го наричат сега — каза Молоно Йос Доб. Дебелият командир на Здравите щитове приличаше повече на писар, отколкото на войник със зацапаните си с мастило длани и голямото шкембе, но беше умен. — Много и много от нас ще умрат.

— Тези, които останат в Мийрийн, ще им завидят за леката смърт — проплака Резнак. — Те ще направят от нас *роби* или ще ни хвърлят в ямите. Всичко ще е като преди, ако не и по-зле.

— Къде ви е куражът? — избухна сир Баристан. — Нейно величество ви освободи от веригите. Вам се пада да наточите мечовете си и да защитите свободата си, когато тя напусне.

— Храбри думи от човек, който се кани да отплава към заник-слънце — изръмжа в отговор Симон Шарения гръб. — Ще гледате ли през рамо към нас, докато умираме?

— Ваше сияние...

— Ваше величество...

— Ваша милост...

— Стига! — Дани плесна по масата. — Никой няма да бъде оставен да загине. Всички сте мои поданици, моят народ. — Мечтите й за дом и любов я бяха заслепили. — Няма да изоставя Мийрийн на

съдбата на Ащатор. Казвам го със скръб, но Вестерос ще трябва да почака.

Гролео се стъписа.

— *Трябва* да приемем тези кораби. Ако откажем този дар...

Сир Баристан се смъкна на коляно пред нея.

— Кралице, кралството се нуждае от вас. Не сте желана тук, но във Вестерос мъже ще се стекат под знамената ви с хиляди, велики лордове и благородни рицари. „Тя се върна“, ще си викат едни на други с ликуващи гласове. „Сестрата на принц Регар най-сетне се върна.“

— Ако ме обичат толкова много, ще ме почакат. — Дани стана. — Резнак, повикай Ксаро Ксоан Даксос.

Прие търговския принц сама, седнала на пейката си от лъскав абанос, на възглавничките, донесени ѝ от сир Баристан. Четирима моряци от Карт го придружаваха, понесли навит гоблен на раменете си.

— Донесъл съм нов дар за кралицата на сърцето ми — каза Ксаро. — Пазен във фамилната ми съкровищница още преди Ориста да сполети Валирия.

Моряците развиха гоблена на пода. Беше стар, прашен, избелял... и огромен. Дани трябваше да стане, за да го огледа.

— Карта? Красива е.

Покриваше половината под. Моретата бяха сини, равнините зелени, планините черни и кафяви. Градовете бяха показани като звезди, в златна или сребърна нишка. „Няма го Димящото море — осъзна тя. — Валирия все още не е остров.“

— Ето там виждате Ащатор, Юнкай и Мийрийн — почна Ксаро официално и посочи три сребърни звезди до синьото на Робския залив. — Вестерос е... някъде там надолу. — Махна с ръка към другия край на залата. — Вие завихте на север, когато трябваше да продължите на югозапад, през Лятното море, но с моя дар скоро ще се върнете там, където е мястото ви. Приемете моите галери с радост в сърцето и нека загребат веслата ви на запад.

„Де да можех.“

— Милорд, с радост ще приема тези кораби, но не мога да ви дам обещанието, което поискхте. — Хвана ръката му. — Дайте ми галерите и се заклевам, че Карт ще има приятелството на Мийрийн,

докато звездите угаснат. Нека търгувам с тях и вие ще имате добър дял от доходите.

Радостната усмивка на Ксаро увехна на устните му.

— Какво ми казваш? Казваш ми, че няма да заминеш?

— *Не мога* да замина.

Сълзи бликнаха от очите му и се застичаха покрай носа му, покрай смарагди, аметисти и черни диаманти.

— Казах на Тринайсетте, че ще се вслушаш в благоразумието ми. С дълбока скръб разбирам, че съм сгрешил. Вземи тези кораби и отплавай, или ще умреш с писъци. Представа нямаш колко много врагове си създаде.

„Знам, че един от тях стои сега пред мен и плаче с глумски сълзи.“ Мисълта я натъжи.

— Когато отидох в Залата на Хилядата трона да помоля за твоя живот, казах, че си само едно дете — продължи Ксаро, — но Егон Емерос Изящния стана и заяви: „Тя е *глупаво* дете, лудо, непослушно и твърде опасно, за да живее.“ Докато твоите дракони бяха малки, бяха чудо. Пораснали, те са смърт и разруха, огнен меч над света. — Изтри сълзите си. — Трябваше да те убия в Карт.

— Бях гост под твоя покрив, ядох месото ти и пих медовината ти — отвърна тя. — В памет на всичко, което направи за мен, ще простя тези думи... *веднъж*... но да не си посмял да ме заплашиш отново.

— Ксаро Ксоан Даксос не заплашва. Той обещава.

Тъгата ѝ премина в гняв.

— А аз ти обещавам, че ако не си напуснал, преди да е изгряло слънцето, ще научим колко могат сълзите на лъжец да потушат драконов огън. Махни се, Ксаро. Веднага!

Отиде си, но остави зад себе си своя свят. Дани седна на пейката и зарея поглед над синьото копринено море, към далечния Вестерос. „Един ден“, обеща си наум.

На заранта галеаса на Ксаро го нямаше, но „дарът“, който ѝ бе докарал, остана в Робския залив. Дълги червени флагове се вееха от мачтите на тринайсетте картски галери и се гърчеха на вятъра. А когато Денерис слезе за дворцовия съвет, пратеник от корабите я чакаше. Не каза нито дума, а положи в нозете ѝ черна сатенена възглавница, на която лежеше оцапана с кръв ръкавица.

— Какво е това? — попита намръщено Скааз. — Кървава ръкавица...

— ... означава война — каза кралицата.

ДЖОН

— Внимателно с плъховете, милорд. — Ед Скръбния поведе Джон надолу по стъпалата, държеше фенера високо. — Ужасно пицят, ако ги настъпиш. Майка ми често издаваше подобен звук, когато бях момче. Трябва да е имала нещо плъше в себе си, като си помисля. Кафява коса, малки като мъниста очи, и обичаше сирене. Може и опашка да е имала, ама как да погледна да видя?

Целият Черен замък беше свързан с лабиринт от тунели, които братята наричаха „червеевите дупки“. Под земята беше тъмно, тъй че червеевите дупки рядко се използваха лете, но щом започнеха да духат зимните ветрове и да падат снеговете, тунелите се превръщаха в най-бързия път за движение из замъка. Стюардите вече ги използваха. Джон видя запалени свещи в няколко ниши в стените, докато се провираха през тунела и стъпките им отекваха пред тях.

Боуен Марш чакаше на място, където се събираха четири червееви дупки. Беше взел със себе си Уик Дяланата пръчка, висок и тънък като копие мъж.

— Това са сметките отпреди три обиколки — каза Марш и подаде на Джон дебело тесте листове, — за сравняване със сегашните запаси. Да започнем ли със зърнохранилищата?

Продължиха през сивия полумрак под земята. Всеки склад имаше здрава дъбова врата, затворена с железен катанец, голям колкото чиния.

— Дребните кражби проблем ли са? — попита Джон.

— Не, засега — отвърна Боуен Марш. — Но дойде ли зимата, ще е разумно ваше благородие да постави охрана тук долу.

Уик Дяланата пръчка носеше ключовете на желязна халка около врата си. Всички изглеждаха еднакви на Джон, но Уик успяваше някак да намери подходящия за всяка врата. Щом влезеха, вадеше от кесията си голяма колкото юмрук бучка креда и отбелязваше всеки сандък, чувал или буре, докато ги броеше, а Марш сравняваше новия брой със стария.

В зърнохранилищата имаше овес, жито и ечемик, и бъчви с грубо смляно брашно. В килерите за кореноплоди от таванските греди се полюшваха връзки лук и чесън, и имаше торби с картофи, пащърнак и репички, а лавиците бяха пълни с бяла и жълта ряпа. В една стая бяха складирани пити сирене, толкова големи, че трябваша двама души, за да ги преместят. В следващата имаше бъчви осолено телешко, осолено свинско, много повече говеждо и осолена треска, струпани на десет стъпки височина. Триста бут и три хиляди дълги черни наденици висяха от таванските греди под пушилнята. В килера за подправки имаше пипер на зърна, карамфил, канела, горчица на зърна, кориандър, градински чай и меча стъпка, магданоз и буци сол. Другаде имаше бурета с ябълки и круши, сушени круши, сушени смокини, торби с орехи, торби с кестени, торби с бадеми, сушена пушена съомга, глинени делви, пълни с маслини в зехтин и запечатани с восък. Един склад предлагаше гърнета с мариновано заешко, сърнешки бут в мед, кисело зеле, туршия от цвекло, туршия от лук, яйца в саламура, херинга в саламура.

Докато се движеха от едно подземие към друго, червеевите дупки сякаш ставаха по-студени. Скоро Джон вече виждаше дъха им, заскрежен на светлината на фенера.

— Под Вала сме.

— И скоро ще сме в него — каза Марш. — Месото няма да се развали в студеното. За дълго складиране е по-добре от осоляване.

Стигнаха врата от ръждиво желязо. Зад нея имаше дървени стъпала. Ед Скръбния поведе с фенера. Тръгнаха по тунел, дълъг колкото голямата зала на Зимен хребет, макар да не беше по-широк от червеевите дупки. Стените бяха от лед, с щръкнали от тях железни куки. На всяка кука висеше труп: одрана сърна или елен, разсечени по дължина телета, огромни свине, обезглавени овце и кози, дори един кон и мечка. Бял скреж покриваше всичко.

Докато брояха, Джон смъкна ръкавицата от лявата си ръка и пипна най-близкия сърнешки бут. Усети как пръстите му залепнаха, а когато ги дръпна, се откъсна малко кожа. Връхчетата на пръстите му бяха изтръпнали. „Какво очакваше? Планина от лед има над главата ти, повече, отколкото дори Боуен Марш може да преброи.“ Все пак помещението му се стори по-студено, отколкото трябваше да е.

— По-лошо е, отколкото се опасявах, милорд — каза Марш. Гласът му прозвуча по-мрачно, отколкото дори на Ед Скръбния.

Джон тъкмо си мислеше, че всичкото месо на света е тук. „Нищо не знаеш, Джон Сняг.“

— Как така? На мен това ми изглежда много храна.

— Беше дълго лято. Реколтите бяха обилни, лордовете щедри. Бяхме оставили достатъчно, за да ни изхрани за три години зима. Четири, с малко пестене. Сега обаче, ако трябва да продължаваме да храним всички тези хора на краля и на кралицата, и диваците... Само Къртичиното има хиляда безполезни усти, а продължават да идват. Нови трима дойдоха вчера при портите, а онзиден — дузина. Не може да продължава така. Това със заселването им на Дара е много добре, но е твърде късно за сеитба. Ще опрем до ряпа и грахова каша, преди да е свършила годината. А след това ще пием кръвта на конете.

— Вкусно — заяви Ед Скръбния. — Няма нищо по-добро от топла чаша конска кръв в студена нощ. Моята я обичам с щипка канела.

Лорд-стюардът не му обърна внимание.

— Ще има и болести — продължи той, — кървящи венци и разклатени зъби. Майстер Емон казваше, че лимоновият сок и пряното месо го оправяли това, но лимоните ни свършиха преди година, а нямаме достатъчно фураж, за да държим стада за пряно месо. Трябва да изколим всичко освен няколко чифта за разплод. Крайно време е. Предишните зими храна е можело да се кара по кралския път от юг, но с тази война... още е есен, знам, но бих посъветвал да минем все пак на зимен порцион, ако милорд благоволи.

„На мъжете ще им хареса, няма що.“

— Щом трябва. Ще съкратим порциона на всеки с една четвърт. — „Ако братята ми сега се оплакват от мен, какво ще кажат, когато започнат да ядат сняг и счукани жълъди?“

— Това ще помогне, милорд. — Тонът на лорд-стюарда даде ясно да се разбере, че според него няма да помогне *достатъчно*.

— Сега разбирам защо крал Станис пусна диваците през Вала — каза Ед Скръбния. — Смята да ядем тях.

Джон неволно се усмихна.

— Няма да се стигне до това.

— О, добре — каза Ед. — Изглеждат жилава пасмина, а зъбите ми не са толкова остри като на младини.

— Ако имахме достатъчно пари, можехме да купим храна от юг и да я докараме с кораби — каза лорд-стюардът.

„Можехме — помисли Джон. — Ако имахме пари и имаше някой, който да е готов да ни продаде храна.“ Но и двете липсваха. „Най-голямата ни надежда може би е в Орловото гнездо.“ Долината на Арин беше прочута с плодородието си и бе останала незасегната от боевете. Джон се зачуди как ли ще се почувства сестрата на лейди Кейтлин, ако разбере, че трябва да храни копелето на Нед Старк. Като момче често му се струваше, че ѝ се зловиди всяка негова хапка.

— Винаги можем да излизаме на лов, ако потрѣбва — намеси се Уик Дяланата прѣчка. — Все още има дивеч в горите.

— И диваци, и по-гадни неща — каза Марш. — Не бих пратил ловци навън, милорд. Не бих.

„Не. Ти би затворил портите ни завинаги и би ги запечатал с камък и лед.“ Половината в Черен замък бяха съгласни с възгледите на лорд-стюарда. Другата половина го засипваха с упреци.

— Запечатваме си портите и си лепваме дебелите задници на Вала, да, и свободният народ ще се изсипе по Моста на черепите или през някоя порта, която си мислиш, че си я запечатал преди петстотин години — бе заявил високо старият Дивен на вечеря преди два дни. — Нямаме хора да пазят сто левги Вал. Тормунд Бъчонката на великаните и проклетият Ревльо също го знаят. Виждал ли си патка замръзнала в езеро, с краката ѝ в леда? Същото става с враните. — Повечето обходници бяха съгласни с Дивен, докато стюардите и строителите бяха на страната на Боуен Марш.

Но тази разправия беше за друг ден. Тук и сега проблемът беше храната.

— Не можем да оставим крал Станис и хората му да гладуват — каза Джон. — А и ако реши, той може просто да вземе всичко с меч. Нямаме хора, за да го спрем. Диваците пък също трябва да се хранят.

— Как, милорд? — попита Боуен Марш.

„Де да знаех.“

— Ще намерим начин.

Когато излязоха, следобедните сенки се бяха издължили. Облаци бяха нашарили небето като опърпани знамена, сиви, бели и накъсани.

Дворът беше празен, но в оръжейната Джон завари чакация го кралски скуайър Деван, мършаво момче на дванайсетина години, с кафява коса и очи. Беше се вцепенил до ковачницата и не смееше да мръдне, защото Дух душеше чатала му.

— Нищо няма да ти направи — каза Джон, но момчето трепна, щом чу гласа му, и това накара вълчището да оголи зъби. — Не! — каза Джон. — Дух, остави го на мира. *Легни!* — Вълкът се отпусна до волския си кокал, самото четирикрако мълчание.

Деван беше бял като козината на Дух, лицето му бе мокро от пот.

— М-милорд. Негово величество з-заповядва да се явите.

Момчето бе облечено в златното и черното на Баратеон, с пламтящото сърце на хората на кралицата, пришито над неговото.

— Имаш предвид *кани* — каза Ед Скръбния. — Негово величество *кани* лорд-командира на среща. Така бих го казал аз.

— Остави, Ед. — Джон нямаше настроение за такива дребни свадни.

— Сир Ричард и сир Джъстин се върнаха — каза Деван. — Ще дойдете ли, милорд?

„Сбърканият патрул.“ Маси и Хорп бяха препуснали на юг, не на север. Каквото и да бяха научили, не засягаше Нощния страж, но Джон все пак бе любопитен.

— Да. — Тръгна след младия скуайър през двора. Дух застъпва тихо след тях, докато Джон не каза: — Не! Спри! — Но вълчището просто избяга.

В Кралската кула взеха оръжията на Джон и го пуснаха при краля.

Соларият беше горещ и претъпкан. Станис и капитаните му се бяха събрали над картата на Севера. Рицарите от „сбъркания патрул“ бяха с тях. Сигорн също бе тук, младият магнар на Денн, с кожена ризница, общита с бронзови люспи. Дрънчащата ризница седеше и чешеше с напукан жълт нокът около прангата на китката си. Кафява четина покриваше хлътналите му бузи, кичури мръсна коса висяха над очите му.

— Ето го и него — каза той, като видя Джон. — Храброто момче, което уби Манс Райдър, докато беше в клетка и вързан. — Големият четвъртит камък, който красеше белезниците му, проблясваше в

червено. — Харесваш ли рубина ми, Сняг? Знак на любов от лейди Червената.

Джон не му обърна внимание и падна на коляно.

— Ваше величество — каза скуайърът, Деван. — Доведох ви лорд Сняг.

— Виждам. Лорд Сняг. Познавате рицарите и капитаните ми, нали?

— Имам тази чест. — Беше се постарал да научи всичко възможно за мъжете около краля. „Хора на кралицата, до един.“ Стори му се странно, че около краля няма кралски хора, но за това, изглежда, имаше причина. Кралските хора си бяха навлекли гнева на Станис на Драконов камък, ако можеше да се вярва на чутото.

— Има вино. И преварена вода с лимони.

— Не, благодаря.

— Както желаш. Имам подарък за теб, лорд Сняг. — Кралят махна с ръка към Дрънчащата ризница. — Него.

Лейди Мелисандра се усмихна.

— Казахте, че искате мъже, лорд Сняг. Вярвам, че Господарят на костите все още се брои.

Джон се стъписа.

— Ваше величество, на този човек не може да се разчита. Ако го задържа тук, някой ще му пререже гърлото нощем. Ако го пратя на патрул, просто ще се върне при диваците.

— А, не. Приключих с ония проклети глупаци. — Дрънчащата ризница потупа рубина на китката си. — Питай червената си вещица, копеле.

Мелисандра заговори тихо, на непозната реч. Рубинът на гърлото й бавно запулсира и Джон видя, че и по-малкият камък на китката на Дрънчащата ризница също просветва и помръква.

— Докато носи скъпоценния камък, той е обвързан към мен, с кръв и душа — каза червената жрица. — Този мъж ще ти служи вярно. Пламъците не лъжат, лорд Сняг.

„Може би — помисли Джон. — Но ти лъжеш.“

— Ще обикалям за теб, копеле — заяви Дрънчащата ризница. — Ще ти давам мъдри съвети или ще ти пея сладки песни, както предпочиташ. Дори ще се бия за теб. Само не искай да нося наметалото ви.

„Не си достоен за него“, помисли Джон, но премълча. Нямаше полза от дърлене пред краля.

— Кажи ми за Морс Ъмбър, лорд Сняг — каза Станис.

„Нощният страж не взима страна“, помисли Джон, но друг глас в него прошепна: „Думите не са мечове.“

— По-старият от чичовците на Големия Джон. Вранояда го наричат. Веднъж врана го взела за умрял и му изкълвала окото. Той я хванал и ѝ отхапал главата. Като млад бил страховит воин. Синовете му умрели на Тризъбеца, жена му при раждане. Единствената му дъщеря била отвлечена от диваците преди трийсет години.

— *Затова* иска главата — каза Харууд Фел.

— Може ли да се разчита на този Морс? — попита Станис.

„Сгънал ли е коляно Морс Ъмбър?“

— Ваше величество трябва да го накара да положи клетва пред неговото дърво на сърцето.

Годри Великаноубиеца се изсмя.

— Бях забравил, че вие северняците се кланяте на дървета.

— Що за бог ще се остави да го напикават кучетата? — подхвърли приятелят на Фаринг Клейтън Съгс.

Джон ги пренебрегна.

— Ваше величество, мога ли да знам дали Ъмбър са се обявили на ваша страна?

— Половината от тях, и само ако платя цената на този Вранояд — отвърна раздражено Станис. — Искане черепа на Манс Райдър за чаша за пиене и искане опрощение за брат си, който е тръгнал на юг да се присъедини към Болтън. Ужаса на курвите го наричат.

Това също развесели сир Годри.

— Какви имена имат тия северняци! Този да не е отхапал главата на някоя курва?

Джон го изгледа хладно.

— Би могло да се каже. Курва, която се опитала да го ограби, преди петдесет години в Староград. — Колкото и странно да изглеждаше, старият Ъмбър Сланата някога беше повярвал, че най-малкият му син има заложи за майстер. Морс обичаше да се хвали за враната, която му изкълвала окото, но историята на Ходър се разправяше шепнешком... най-вероятно защото курвата, която изкормил, била мъж. — И други лордове ли са се обявили за Болтън?

Червената жрица плавно се доближи до краля.

— Видях град с дървени стени и дървени улици, пълни с мъже. Над стените се вееха знамена: лос, бойна брадва, три бора, дълги брадви кръстосани под корона, конска глава с огнени очи.

— Рогов лес, Кервин, Толхарт, Ризуел и Дъстин — вметна сир Клейтън Съгс. — Предатели, всичките. Палета на Ланистърите.

— Ризуел и Дъстин са обвързани с дома Болтън с брак — обясни му Джон. — Другите са загубили лордовете си в боевете. Не знам кой ги води сега. Вранояда не е пале обаче. Ваше величество би постъпил добре, ако приеме условията му.

Станис изскърца със зъби.

— Уведомява ме, че Ъмбър няма да се бие с Ъмбър, за никаква кауза.

Джон не се изненада.

— Ако се стигне до мечове, вижте къде се вее знамето на Ходър и поставете Морс в другия край на бойната линия.

Великаноубиеца възрази:

— Искаш да накараш негово величество да изглежда слаб. Аз викам да покажем силата си. Изгаряме Последно огнище до основи и тръгваме на война с главата на Вранояда, набучена на копие, като урок към следващия лорд, който дръзне да предложи половин васалство.

— Чудесен план, ако искате всяка ръка в Севера да се вдигне срещу вас. Половин е повече от нищо. Ъмбърите не хранят любов към Болтън. Ако Ужаса на курвите се е присъединил към Копелето, то е защото Ланистърите държат Големия Джон в плен.

— Това е поводът, не причината — заяви сир Годри. — Ако племенникът умре в окови, тези чичовци могат да си присвоят земите му.

— Големия Джон има синове и дъщери. В Севера децата на покойника все още идват пред чичовците му, сир.

— Освен ако не умрат. Мъртвите деца идват последни навсякъде.

— Предложете това в присъствието на Морс Ъмбър, сир Годри, и ще научите повече за смъртта, отколкото може би ще ви се иска.

— Убил съм великан, момче. Защо да ме е страх от един въшлив северняк, който си рисува великан на щита?

— Вашият великан бягаше. Морс няма да бяга.

Едрият рицар се изчерви.

— Дързък език имаш в солария на краля, момче. В двора запя друга песен.

— О, стига вече, Годри — каза сир Джъстин Маси, отпуснат пълничък рицар с вечна усмивка и гъста руса коса. Маси беше от завърналия се „сбъркан патрул“. — Всички знаем какъв голям великански меч имаш, сигурен съм. Няма нужда пак да го вадиш.

— Това, което се вади ненужно, е езикът ти, Маси.

— Спрете! — отсече Станис. — Лорд Сняг, чуйте ме. Задържах се тук с надеждата диваците да се окажат достатъчно глупави, за да предприемат нов щурм на Вала. След като не ми се подчиниха, време е да се заема с другите си врагове.

— Разбирам. — Тонът на Джон бе предпазлив. „Какво иска от мен?“ — Не храня никаква обич към лорд Болтън и сина му, но Нощният страж не може да вдигне оръжие срещу тях. Нашите клетви забраняват...

— Знам всичко за клетвите ви. Спестете ми праведността си, лорд Сняг, имам достатъчно сила и без вас. Наумил съм да тръгна срещу Дредфорт. — Видя стъписването на лицето на Джон и се усмихна. — Изненадва ли ви това? Добре. Това, което изненадва един Сняг, може тепърва да изненада друг. Копелето на Болтън е заминал на юг и е взел Ходър Тъмбър. По това Морс Тъмбър и Арнолф Карстарк са съгласни. Това може само да означава удар по Рова на Кайлин, за да отвори път за лорд баща си да се върне на север. Копелето сигурно мисли, че съм твърде зает с диваците, за да го притеснявам. Чудесно. Момчето ми оголва гърлото си. Смятам да му го разкъсам. Рууз Болтън може да си върне Севера, но когато го направи, ще разбере, че замъкът му, стадата му и реколтата му са мои. Ако взема Дредфорт с изненада...

— Не — рязко каза Джон.

Все едно шибна гнездо на оси с пръчка. Един от хората на кралицата се изсмя, друг се изплю, трети измърмори ругатня, а всички останали се опитаха да заговорят наведнъж.

— Момчето има вода в жилите вместо кръв — каза сир Годри Великаноубиеца.

А лорд Суийт изпухтя:

— Страхливецът вижда разбойник зад всеки стрък трева.

Станис вдигна ръка за тишина.

— Обяснете.

„Откъде да започна?“ Джон се премести до картата. В ъглите ѝ бяха поставени свещи, за да не се навие кожата. Разтопен восък се стичаше на локвичка по Тюленовия залив, бавно като ледник.

— За да стигнете до Дредфорт, ваше величество трябва да минете по кралския път покрай Последната река, да обърнете на югоизток и да прехвърлите Самотните хълмове. — Посочи. — Тези земи са на Ъмбър и те познават всяко дърво и всеки камък там. Кралският път върви покрай западните им блатата цели сто левги. Морс ще накълца войската ви на парчета, освен ако не изпълните условията му и не го спечелите за каузата си.

— Ясно. Да речем, че го направя. После?

— Това ще ви доведе до Дредфорт — каза Джон, — но освен ако войската ви не може да изпревари гарван или сигнални огньове, замъкът ще знае за приближаването ви. За Рамзи Болтън ще е лесно да блокира отстъплението ви и да ви остави далече от Вала, без храна или убежище, и обкръжени от врагове.

— Само ако изостави обсадата си на Рова Кайлин.

— Ровът Кайлин ще падне, преди да сте стигнали до Дредфорт. Щом лорд Рууз обедини силата си с тази на Рамзи, ще ви превъзхождат в съотношение пет към едно.

— Брат ми спечели битки при по-лошо съотношение.

— Допускаш, че Ровът Кайлин ще падне бързо, Сняг — възрази Джъстин Маси, — но железните хора са сърцати бойци, а съм чувал да разправят, че Ровът никога не е бил превземан.

— От юг. Малък гарнизон в Рова Кайлин може да разкаже играта на всяка армия, идваща по пътя през блатата, но руините са уязвими от север и изток. — Джон отново се обърна към Станис. — Ваше величество, това е смел удар, но рискът... — „Нощният страж не взима страна. Баратеон или Болтън, би трябвало да е все едно за мен.“ — Ако Рууз Болтън ви хване под стените си с главната си сила, това ще е краят за всички вас.

— Рискът е част от войната — заяви сир Ричард Хорп, мършав рицар с обезобразено лице, на чийто ватиран жакет бе извезан герб с три нощни пеперуди „мъртвешка глава“ на поле от пепел и кости. — Всяка битка е хазарт, Сняг. Този, който не прави нищо, също поема риск.

— Има рискове и рискове, сир Ричард. Този е... твърде голям, твърде скоро, твърде далече. Познавам Дредфорт. Той е здрав замък, целият от камък, с дебели яки кули. С идването на зимата ще го намерите добре запасен. Преди столетия домът Болтън се вдигнал срещу краля на Севера и Харлон Старк обсадил Дредфорт. Две години му трябвали, докато ги изтощи от глад. За да се надявате да завземете замъка, ще ви трябват обсадни машини — кули, тарани...

— Обсадни кули може да се вдигнат, ако потрябва — каза Станис. — Може да се отсекаат дървета за стенобитни овни, ако потрябват овни. Арнолф Карстарк пише, че в Дредфорт са останали по-малко от петдесет мъже, като при това половината са слуги. Един здрав замък със слаба отбрана е слаб.

— Петдесет мъже в замък струват колкото петстотин отвън.

— Зависи от мъжете — намеси се Ричард Хорп. — Тия ще са сиви бради и зелени момчета, мъжете, които Копелето не е сметнал за годни за битка. Нашите мъже пуснаха кръв и бяха изпитани на Черната вода, и се предвождат от рицари.

— Видяхте как минахме през диваците. — Сир Джъстин избута назад кичур светлоруса коса. — Карстарките се заклеха да се обединят с нас при Дредфорт, а ще разполагаме и с нашите диваци. Триста зрели силни мъже. Лорд Харууд ги преброи, докато преминаваха през портата. Жените им също се бият.

Станис го изгледа кисело.

— Не, сир. Не искам вдовици да вият след мен. Жените ще останат тук, със старите, ранените и децата. Ще служат като заложенници за верността на съпрузите и бащите си. Мъжете диваци ще оформят авангарда ми. Магнарят ще ги командва, с техните командири и помощници. Първо трябва да ги въоръжим обаче.

„Смята да плячкоса оръжейната ни — осъзна Джон. — Храна и дрехи, земя и замъци, нови оръжия. Все повече ме въвлича всеки ден.“ Думите можеше да не са мечове, но *мечовете* бяха мечове.

— Бих могъл да намеря триста копия — каза той с неохота. — Шлемове също, стига да приемете стари, очукани и почервенели от ръжда.

— А броня? — попита магнарят. — Ризници?

— След като Донал Ноя умря, останахме без оръжейник. — Останалото премълча. „Дай на диваците ризници и ще са два пъти по-

голяма опасност за кралството.“

— Щавена кожа ще свърши работа — каза сир Годри. — След като влязат в битка, оцелелите могат да се снаряжат от мъртвите.

„Малцината, които оцелеят.“ Ако Станис поставеше свободния народ в авангарда, повечето щяха да загинат.

— Пиенето от черепа на Манс Райдър може да зарадва Морс Ъмбър, но не и ако види диваците да нахлуват в земите му. Свободният народ извършва набези във владенията на Ъмбър от Зората на дните: прехвърлят Тюленовия залив за злато, овце и жени. Един от тях отвлече *дъщерята* на Вранояда. Ваше величество, оставете диваците тук. Ако ги вземете с вас, това само ще обърне знаменосците на лорд баща ми срещу вас.

— На знаменосците на баща ви каузата ми бездруго не им допада. Длъжен съм да допусна, че гледат на мен като на... как ме нарекохте, лорд Сняг? *Поредният обречен претендент?* — Станис се загледа в картата. Дълго единственият звук в помещението беше скърцането на зъбите на краля. — Оставете ме. Всички. Лорд Сняг, останете.

Безцеремонното освобождаване не се понрави на Джъстин Маси, но той нямаше друг избор, освен да се усмихне и да напусне. Хорп го последва, след като изгледа Джон безизразно. Клейтън Съгс допи чашата си и измърмори на Харууд Фел нещо, което го разсмя. Включваше презрителното „момче“. Съгс беше нагъл странстващ рицар, колкото силен, толкова и груб. Последният напуснал беше Дрънчащата ризница — на вратата кимна насмешливо на Джон и се ухили.

„Всички“, изглежда, не включваше лейди Мелисандра. „Червената сянка на краля“. Станис поръча на Деван още лимонова вода и след като той му наля, отпи и каза:

— Хорп и Маси се домогват до владението на баща ти. Маси иска да вземе и принцесата на диваците. Някога служеше като скуайър на брат ми Робърт и му се отвори апетит за женска плът. Хорп ще вземе Вал за жена, ако заповядам, но жадува главно за битки. Като скуайър мечтаеше за бял плащ, но Церсей Ланистър се изказа против и Робърт му го отказа. Може би с основание. Сир Ричард е твърде кръвожаден. Кого от двамата би предпочел да видиш като владетел на Зимен хребет, Сняг? Усмихнатия или убиеца?

— Зимен хребет принадлежи на сестра ми Санса — отвърна Джон.

— Чух всичко, което трябваше да чуя за лейди Ланистър и претенциите ѝ. — Кралят остави чашата. — *Ти* би могъл да ми осигуриш Севера. Знаменосците на баща ти ще се отзоват на призива на сина на Едард Старк. Дори лорд „твърде дебелия, за да седи на кон“. Бял пристан би ми осигурил надежден източник на продоволствие и сигурна база, в която да мога да се оттегля при необходимост. Не е твърде късно да поправиш глупостта си, Сняг. Сгъни коляно и вречи този копелдашки меч на мен, и се изправи като Джон Старк, лорд на Зимен хребет и Гарант на Севера.

„Колко пъти ще ме кара да го кажа?“

— Мечът ми е заклет на Нощния страж.

Станис изглеждаше огорчен.

— Баща ти също беше упорит мъж. „Чест“ го наричаше. Е, честта си има цена, както научи лорд Едард, за жалост. Ако това ти носи някаква утеха, Хорп и Маси са обречени на разочарование. По-склонен съм да поверя Зимен хребет на Арнолф Карстарк. Добър северняк.

— Северняк. — „По-добре Карстарк, отколкото някой Болтън или Грейджой“, каза си Джон, но тази мисъл не му донесе голяма утеха. — Карстарките изоставиха брат ми сред враговете му.

— След като брат ти взе главата на лорд Рикард. Арнолф беше на хиляда левги оттам. Кръвта на Старките тече в жилите му. Кръвта на Зимен хребет.

— Не повече, отколкото в другите домове на Севера.

— Тези други домове не са се обявили на моя страна.

— Арнолф Карстарк е старец с превит гръб, а дори като млад никога не е бил боец като лорд Рикард. Тежестите на кампанията като нищо може да го убият.

— Има наследници — отсече Станис. — Двама сина, шест внука, дъщери. Ако Робърт беше оставил законни синове, много от тези, които са мъртви, щяха все още да са живи.

— За ваше величество ще е по-добре с Морс Вранояда.

— Дредфорт ще бъде доказателството за това.

— Значи все пак смятате да предприемете тази атака?

— Въпреки съвета на великия лорд Сняг? Да. Хорп и Маси може да са амбициозни, но не грешат. Не смея да седя бездееен, докато звездата на Рууз Болтън се усилва, а моята гасне. Трябва да ударя и да покажа на Севера, че все още съм мъж, от когото трябва да се страхуват.

— Тритонът на Мандърли не беше сред знамената, които лейди Мелисандра видя в огньовете си — каза Джон. — Ако имахте Бял пристан и рицарите на лорд Виман...

— „Ако“ е дума за глупаци. Нямаме никаква вест от Давос. Възможно е изобщо да не е стигнал до Бял пристан. Арнолф Карстарк пише, че бурите над Тясното море са били свирепи. Както и да е. Нямам време за скръб, нито да чакам прищевките на лорд Дебелия. Длъжен съм да приема, че Бял пристан е изгубен за мен. Без син на Зимен хребет, който да застане до мен, мога само да се надявам да спечеля Севера с битка. Това налага да открадна лист от книгата на брат ми. Не че Робърт изобщо е чел някоя. Трябва да нанесе на враговете си смъртоносен удар преди да са разбрали, че съм тръгнал срещу тях.

Джон осъзна, че думите му са били напразни. Станис щеше да вземе Дредфорт или да загине. „Нощният страж не взима страна“, прошепна глас в него, но друг отвърна: „Станис воюва за кралството, железните хора — за роби и плячка.“

— Ваше величество, знам къде бихте могли да намерите повече мъже. Дайте ми диваците и с радост ще ви кажа къде и как.

— Дадох ти Дрънчащата ризница. Задоволи се с него.

— Искam ги всичките.

— Някои от собствените ти Заклети братя се опитват да ме убедят, че ти самият си полудивак. Вярно ли е?

— За вас те са само един жив щит. Мога да ги използвам по-добре на Вала. Дайте ми ги да направя с тях каквото поискам, а аз ще ви покажа къде да намерите своята победа... както и мъже.

Станис се потърка по врата.

— Пазариш се като старица на рибен пазар, лорд Сняг. Да не би Нед Старк да те е направил на някоя продавачка на риба? Колко мъже?

— Две хиляди. Може би три.

— Три хиляди? Що за мъже са тези?

— Горди. Бедни. Докачливи, ако е засегната честта им, но свирепи бойци.

— Гледай само да не е някоя копелдашка хитрина. Дали ще заменя триста бойци за три хиляди? Да. Не съм глупак. Ако оставя и момичето при теб, имам ли думата ти, че ще пазиш добре принцесата?

„Тя не е принцеса.“

— Както пожелаете, ваше величество.

— Трябва ли да те накарам да се закълнеш пред дърво?

— Не. — „Това шега ли беше?“ Със Станис беше трудно да се разбере.

— Добре тогава. Е, къде са тези мъже?

— Ще ги намерите ето тук. — Джон разпери изгорялата си длан над картата, западно от кралския път и южно от Дара.

— В онези планини? — Станис го изглежда подозрително. — Не виждам никакви замъци отбелязани там. Никакви пътища, никакви градове и села.

— Картата не е земята, казваше баща ми. Във високите долини и по планинските ливади от хиляди години живеят хора. Управляват ги клановите им вождове. Бихте могли да ги наречете дребни лордове, макар че те не използват подобни титли. Воините им се бият с огромни двуръчни мечове, а обикновените мъже мятат камъни с прашки и се пердашат едни други с криваци от планински ясен. Свадлив народ са. Когато не се бият помежду си, гледат стадата си, ловят риба в Ледения залив и отглеждат най-здравите коне на света.

— И вярваш, че ще се бият за мен?

— Ако ги помолите.

— Защо трябва да прося за нещо, което ми се дължи?

— *Да помолите* казах, не да *просите*. — Джон отдръпна ръката си от картата. — Не е добре да им пращате послания. Ще трябва да отидете при тях лично. Яжте техния хляб и сол, пийте техния ейл, слушайте гайдите им, хвалете хубостта на дъщерите им и храбростта на синовете им — и ще спечелите мечовете им. Клановете не са виждали крал от времето на Торен Старк. Гостуването ви ще е чест за тях. *Заповядайте* ли им да се бият за вас, ще се спогледат и ще кажат: „Кой е пък този? Не ми е никакъв крал.“

— За колко клана говориш?

— Четирийсет, малки и големи. Флинт, Вул, Норей, Лидъл... Спечелете Стария Кремък и Голямото ведро, останалите ще ги последват.

— Голямото ведро?

— Вул. Огромен дебелак. Вул ловят риба в Ледения залив и плашат малките си, че железните хора ще ги отвлекат, ако не служат. Но за да стигнете до тях, трябва да минете през земите на Норей. Те живеят най-близо до Дара и винаги са били добри приятели на Стража. Бих могъл да ви дам водачи.

— Би могъл? — Станис не пропускаше нищо. — Или ще дадеш?

— Ще дам. Ще ви трябват. И добри коне също. Пътищата нагоре не са нещо повече от кози пътечки.

— Кози пътечки? — Кралят присви очи. — Аз говоря за бързо придвижване, а ти ми губиш времето с *кози пътечки*?

— Когато завладял Дорн, Младия дракон е заобиколил дорнските наблюдателни кули на Костения път по кози пътечки.

— Знам добре тази история, но Дерон ѝ е придал твърде голямо значение в онази негова тщеславна книга. Корабите са спечелили онази война, не козите пътечки. Дъбовия юмрук е разбил Дъсченото градче и е поел бързо нагоре по Зелената кръв, докато главната дорнска сила е била ангажирана в Принцовия проход. — Станис забарабани с пръсти по масата. — Тези планински лордове няма ли да забавят преминаването ми?

— Само с пирове. Всеки ще се опита да надмине другите с гостоприемството си. Милорд баща ми казваше, че никога не е ял толкова добре, както при гостуванията си на клановите.

— За три хиляди души, предполагам, че мога да изтърпя няколко гайди и каша — каза кралят, макар тонът му да издаваше недоволство дори от това.

Джон се обърна към Мелисандра.

— Милейди, искрено предупреждение. Старите богове са силни в онези планини. Клановите няма да търпят обиди към свещените си дървета.

Това сякаш я развесели.

— Не бой се, Джон Сняг. Няма да притеснявам твоите планински диваци и тъмните им богове. Моето място е тук, с теб и храбрите ти братя.

Беше последното, което Джон Сняг можеше да пожелае, но преди да е успял да възрази, кралят рече:

— Накъде би ме посъветвал да поведе тези здравеняци, ако не срещу Дредфорт?

Джон погледна картата.

— Дълбоки лес. — Почука с пръст. — Щом Болтън е решил да се срази с железните хора, вие също. Дълбоки лес е замък сред гъста гора, лесно можете да се промъкнете до него изненадващо. *Дървен* замък, защитен от земен насип и дървена палисада. Преходът ще е побавен през планините, признавам, но там войската ви може да се движи невидима и да се появи почти пред самите порти на Дълбоки лес.

Станис се почеса по брадичката.

— Когато Бейлон Грейджой се вдигна първия път, разбих железните хора по море, където са най-силни. На суша, изненадани... да. Спечелих битка срещу диваците и техния крал отвъд Вала. Ако мога да съкруша и железните хора, Северът ще разбере, че отново има крал.

„А аз ще имам хиляда диваци — помисли Джон. — И никакъв начин да изхраня и половината от тях.“

ТИРИОН

„Свенливата девица“ се движеше през мъглата като слепец, опипващ пътя си по непознат коридор.

Септа Лемор се молеше. Пелените мъгла приглушаваха гласа ѝ, правеха го тънък и тих. Гриф крачеше напред-назад до палубата и ризницата му тихо подрънкваше под наметалото му от вълча кожа. От време на време докосваше меч си сякаш за да се увери, че все още виси на кръста му. Роли Дъкфилд буташе с пръта на десния борд, Яндри при бакборда. Юсила държеше кормилото.

— Не ми харесва това място — измърмори Халдон Полумайстера.

— Малко мъглица ли те уплаши? — заяде се Тирион, макар че мъглата беше доста. При носа на „Свенливата девица“ Гриф Младия стоеше с третото весло, за да ги избутва от препятствията, щом изникнеха от бялата пелена. Фенерите бяха запалени отпред и отзад, но мъглата бе толкова гъста, че от средата на лодката джуджето можеше да види само светлина, зареяла се над водата пред него, и друга, подгонила го отзад. Собствената му задача бе да поддържа мангала.

— Това не е обикновена мъгла, Хюгор Хълма — каза Юсила. — Намирисва на магия. Човек може да я разпознае, ако има нюх да я подуши. Много пътници са се губили тук, и малки лодки, и големи галери също. Скитат се сами из мъглите, дирят слънцето и не могат да го намерят, докато лудостта или гладът не им вземат живота. Неспоконни духове витаят във въздуха тук, и измъчени души под водата.

— Ето една — каза Тирион. Откъм десния борд една ръка, достатъчно голяма, за да строши лодката, се пресягаше нагоре от тъмните дълбини. Само върховете на два пръста се показваха от повърхността на водата, но когато „Свенливата девица“ леко се плъзна покрай нея, той успя да зърне останалото от ръката, потръпваща под водата, и зяпнало нагоре бледо лице. Макар тонът му да беше

безгрижен, беше притеснен. Това място беше лошо, вонеше на отчаяние и смърт. „Юсила е права. Тази мъгла е неестествена.“ Нещо мръсно се въдеше в тези води и заразяваше въздуха. „Нищо чудно, че каменните хора полудяват.“

— Не бива да се подиграваш — предупреди го Юсила. — Шепнещите мъртъвци мразят топлото и бързото и винаги търсят да привлекат още прокълнати души към себе си.

— Едва ли имат саван за моя ръст. — Джуджето разбърка жарта с машините.

— Не толкова омразата движи каменните хора, колкото гладът. — Халдон Полумайстера беше увил около устата и носа си жълт шал и гласът му бе приглушен. — В тези мъгли не се въди нищо, което би могъл да яде човек със здрав разум. Три пъти всяка година триарсите на Волантис пращат нагоре по реката галера с провизии, но корабите с подаяния често закъсняват и понякога карат повече усти, отколкото храна.

— Все трябва да има риба в реката — каза Гриф Младия.

— Не бих куснала риба, извадена от тези води — рече Юсила. — Никога.

— Добре би било и мъглата да не вдишваме — рече Халдон. — Проклятието на Гарин е навсякъде около нас.

„Единственият начин да не вдишваш мъглата е да не дишаш.“

— Проклятието на Гарин е само сива люспа — каза Тирион. Проклятието често се виждаше по деца, особено в земи с влажен и студен климат. Заразената плът се втвърдяваше, калцирана и напукана, макар да беше чел, че развитието на сивата люспа може да се задържи с помощта на соли, лапа от синап и горещи бани (както твърдяха майстерите) или с молитва, жертвоприношение и постене (както настояваха септоните). След това болестта минаваше, като оставяше младите си жертви обезобразени, но живи. Майстерите и септоните бяха съгласни, че децата, белязани от сивата люспа, никога не могат да хванат по-смъртоносната форма на болестта, нито ужасната ѝ бърза братовчедка, сивата чума. — Казват, че влагата е виновна. Мръсни изпарения във въздуха. Не проклетия.

— Завоевателите и на това не вярвали, Хюгор Хълма — каза Юсила. — Мъжете на Волантис и Валирия окачили Гарин в златна клетка и му се подигравали, докато зовял своята Майка да ги

унищожи. Но през нощта водите се вдигнали и ги издавили и оттогава до ден-дневен нямат покой. Все още са долу под водата, някогашните господари на огъня. Студеният им дъх се вдига от тъмното и прави тези мъгли, а плътта им е станала каменна като сърцата им.

„Старата може и да е права. Това място не е добро. Чувствам се все едно, че отново съм в нужника и гледам как баща ми умира.“ И той щеше да полудее, ако му се наложеше да прекара живота си в тази сива супа, докато плътта и костите му стават на камък.

Гриф Младия, изглежда, не споделяше опасенията му.

— Само да се опитат да ни безпокоят, ще им покажем от какво сме направени.

— Направени сме от кръв и кост, по образ и подобие на Отеца и Майката — каза септа Лемор. — Избягвайте тщеславните хвалби, умолявам ви. Гордостта е тежък грях. Каменните хора също са били горди, а Лордът в плащаницата — най-гордият от всички тях.

Лицето на Тирион се бе зачервило от топлината на жаравата.

— Има ли наистина лорд в плащаница? Или е просто някоя приказка?

— Лордът в плащаницата е властвал над тези мъгли още от времето на Гарин — каза Яндри. — Според някои той е самият Гарин, станал от водния си гроб.

— Мъртвите не стават от гробовете си — настоя Халдон Полумайстера.

— И никой не живее хиляда години. Има лорд в плащаница, да. Имало е десетки такива. Когато един умре, друг заема мястото му. Сегашният е корсар от Островите на Базилиска, повярвал, че Ройн ще му предложи по-богата плячка от Лятното море.

— Да, и аз го чух това — рече Дък, — но има друга приказка, която по ми харесва. Според нея той не е като другите каменни хора, а е бил отначало статуя, докато една сива жена не дошла от мъглата и не го целунала с устни, студени като лед.

— Стига! — извика Гриф. — Тихо, всички.

Септа Лемор ахна.

— Какво беше това?

— Къде? — Тирион не виждаше нищо в мъглата. Топлината от греещите въглени бе зачервила лицето му.

— Нещо се движеше. Видях как водата се накъдри.

— Костенурка — заяви бодро принцът. — Голям кокалотрошач, нищо повече. — Заби пръта си пред тях и ги избута от извисил се над водата зелен обелиск.

Мъглата ги беше загърнала плътно, влажна и мразовита. От сивите дълбини изникна потънал храм. Минаха покрай мраморно стълбище, което се виеше на спирала от тинята и свършваше нацърбено във въздуха. Отвъд него едва се виждаха други очертания: порутени шпилове, обезглавени статуи, дървета с корени по-големи от лодката им.

— Това е бил най-красивият град на реката, и най-богатият — каза Яндри. — Кройан, градът на празненствата.

„Твърде богат — помисли Тирион. — Твърде красив. Никак не е разумно да изкушаваш драконите.“ Потъналият град беше навсякъде около тях. Едва видима фигура прелетя над тях, бели ципести криле изплюяха в мъглата. Джуджето изви врат, за да види по-добре, но съществото се скри толкова бързо, колкото се бе появило.

Скоро пред тях изплува друга светлина.

— Лодка — извика смътен глас над водата. — Кои сте вие?

— „Свенливата девица“ — извика в отговор Яндри.

— „Кралският рибар“. Нагоре или надолу?

— Надолу. Кожи и мед, ейл и лой.

— Нагоре. Ножове и игли, дантела и лен, сладко вино.

— Какво ново от Стар Волантис? — извика Яндри.

— Война.

— Къде? — подвикна Гриф. — Кога?

— Когато се обърне годината — дойде отговорът. — Ниесос и Малакво са се хванали за ръчица, а слоновете са се нашарили. — Гласът заглъхна, щом другата лодка се отдалечи от тях. Светлината ѝ се смали и изчезна.

— Разумно ли е да се вика през мъглата по лодки, които не можем да видим? — попита Тирион. — Ами ако бяха пирати?

С пиратите бяха извадили късмет, като се промъкнаха нощем по Езерото на кинжала, невидими и невредими. Веднъж Дък зърна един корпус, за който настояваше, че е на Урхо Неумития. „Свенливата девица“ беше срещу вятъра обаче, а Урхо — ако наистина беше Урхо — не прояви интерес към тях.

— Пиратите няма да навлязат в Скърбите — отвърна Яндри.

— Слоновете са се нашарили? — промърмори Гриф. — Какво иска да каже? Ниесос и Малакво? Илирио е платил на триарх Ниесос достатъчно, за да му дължи осемкратно.

— В злато или в сирене? — заяде се Тирион.

Гриф се ядоса.

— Освен ако не можеш да разкараш тази мъгла със следващото си остроумие, задръж го за себе си.

„Да, тате — за малко да отвърне джуджето. — Ще си мълча. Благодаря ти.“ Не познаваше тези волантинци, но му се струваше, че слоновете и тигрите може да имат сериозно основание да се съюзят пред заплахата от дракони. „Може би търговецът на сирене не е преценил добре положението. Можеш да купиш човек със злато, но само кръв и стомана ще го задържи верен.“

Дребосъкът разбърка отново въглените и ги раздуха, за да се разгорят. „Мразя го това. Мразя я тази мъгла, мразя го това място и никак не си падам по Гриф.“ Тирион още си пазеше отровните гъби, които бе откъснал в имението на Илирио, и в някои дни ужасно се изкушаваше да ги пъкне във вечерята на Гриф. Бедата бе в това, че Гриф като че ли рядко ядеше.

Дък и Яндри натиснаха веслата. Юсила завъртя кормилото. Гриф Младия избута „Свенливата девица“ от една порутена кула, чиито прозорци зееха над тях като слепи черни очи. Платното увисна отпуснато и натежало. Водата под корпуса стана по-дълбока и прътовете вече не можеха да докоснат дъното, но течението продължаваше да ги тласка надолу, докато...

Тирион успя само да види нещо огромно, надигнало се от водата изгърбено и злокобно. Взе го за хълм, извисен над горист остров, или за гигантска скала, обрасла с мъх и папрат. Но когато „Свенливата девица“ се приближи, очертанията станаха по-ясни. До водата се виждаше дървена цитадела, изгнила и обрасла със зеленина. Нагоре се издигаха тънки шпилове, някои — прекършени като счупени копия. Пред очите им изникваха и се скриваха останали без покриви кули, протягащи се слепешком нагоре. Зали и галерии бавно се отнасяха назад, изящни контрафорси, деликатни сводове, колони с канелюри, тераси и беседки.

Всичко рухнало, запустяло, пропаднало.

Сивият мъх тук растеше гъст, покрил нападалите камъни и провиснал като брада от всички кули. Черни лози бяха изпълзели от прозорци, врати и над сводове, по високите каменни стени. Мъглата скриваше три четвърти от двореца, но това, което зърнаха, бе повече от достатъчно за Тирион, за да разбере, че тази островна крепост е била някога десет пъти по-голяма от Червената цитадела и сто пъти по-красива. Знаеше къде е.

— Дворецът на любовта — промълви той.

— Това е ройнарското име — каза Халдон Полумайстера. — Но хиляда години това е било Дворецът на скръбта.

Развалините бяха достатъчно тъжни, но това, че знаеше какво са били, ги правеше още по-тъжни. „Тук някога е имало смях — помисли Тирион. — Имало е разцъфтели градини и фонтани, искрящи златни на слънцето. Тези стъпала някога са кънтели от стъпките на влюбени, а под онзи рухнал купол безброй женитби са се скрепявали с целувка.“ Мислите му се върнаха към Тиша, която за толкова кратко бе неговата лейди съпруга. „Джайм — помисли той с отчаяние. — Моята кръв, моят голям и силен брат. Когато бях малък, той ми носеше играчки, обръчи от бъчви, блокчета и изваян от дърво лъв. Даде ми първото ми пони и ме научи как да го яздя. Когато каза, че те е купил за мен, изобщо не се усъмних. Защо да го правя? Той беше Джайм, а ти беше просто някакво момиче, което играеше роля. Страхувах се от това от самото начало, от мига, в който за първи път ми се усмихна и ми позволи да докосна ръката ти. Собственият ми баща не можеше да ме обича. Защо да ме обичаш ти, ако не за злато?“

През дългите сиви пръсти на мъглата чу отново дълбокото тръпнещо *дрънн* на тетивата, изпъшкването на лорд Тивин, когато металната пръчка го порази под корема, пляскането на бузите му на камъка, когато се смъкна, за да умре. „Накъдето заминават курвите“, беше казал. „А къде е това?“ искаше да го попита Тирион. „Къде замина Тиша, татко?“

— Колко още трябва да търпим тази мъгла?

— Още час и би трябвало да излезем от Скърбите — отвърна Халдон Полумайстера. — Оттам нататък ще е направо увеселителна разходка. На всеки завой по Долен Ройн има село. Овощни градини, лозя и ниви със зърно, зреещо на слънцето, рибари по реката, горещи бани и сладки вина. Селхорис, Валисар и Волон Терис са градчета с

крепостни стени, толкова големи, че може да минат за градове в Седемте кралства. Вярвам, че ще...

— Светлина напред — предупреди Гриф Младия.

Тирион също я видя. „Кралският рибар" или друга лодка", каза си, но някак си знаеше, че не е така. Носът го засърбя и той го зачеса яростно. Светлината стана по-ярка, щом „Свенливата девица“ се приближи. Смътна звезда в далечината, блещукаше едва-едва в мъглата и ги привличаше. Скоро станаха две светлини, после три: нахъсана редица фарове, издигащи се от водата.

— Мостът на съня — каза Гриф. — На отсечката ще има каменни хора. Някои може да започнат да стенат, щом се приближим, но едва ли ще ни безпокоят. Повечето каменни хора са хилави същества, тромави, вдървени и малоумни. Към края всички полудяват, но тогава са най-опасни. Ако се наложи, гонете ги с факлите. В никакъв случай не им позволявайте да ви докоснат.

— Може да не ни видят дори — каза Халдон Полумайстера. — Мъглата ще ни скрие от тях, докато не стигнем почти до моста, а след това ще ги подминем, преди да са разбрали, че сме тук.

„Каменните очи са слепи очи“, помисли Тирион. Знаеше, че смъртоносната форма на сивата люспа започва в крайниците: щипане на върха на пръста, почерняване на нокът на крака, загуба на чувство. Щом изтръпването пропълзеше навътре в ръката или от стъпалото нагоре в крака, плътта се втвърдяваше и ставаше студена, а кожата на жертвата придобиваше сивкав оттенък, наподобяващ камък. Чувал беше да казват, че има само три добри цяра за сива люспа: брадва, меч и сатър. Отсичането на засегнатите части от тялото спираше понякога разпространението на болестта, но не винаги. Много хора бяха пожертвали ръка или крак само за да открият, че другият посивява. Станеше ли това, нямаше надежда. Слепотата беше обичайна, когато камъкът стигнеше до лицето. В последния стадий проклятието продължаваше навътре, към костите и вътрешните органи.

Мостът напред стана по-голям. „Мостът на съня“ го бе нарекъл Гриф, но този сън беше смачкан и разбит. Бледни каменни арки се низеха в мъглата, протягаха се от Двореца на скръбта към западния бряг на реката. Половината бяха рухнали, затънали под тежестта на сивия мъх, който ги загръщаше, и гъстите черни лози, които се виеха като змии нагоре от водата. Широкото дървено платно на моста беше

прогнило, но някои от лампите по протежението му все още светеха. Когато се приближиха, Тирион видя фигурите на каменни хора, които се движеха в светлината, кръжаха безцелно около лампите като бавни сиви мушици. Някои бяха голи, други — загърнати в плащаници.

Гриф извади дългия си меч.

— Йоло, запали факлите. Момче, прибери Лемор в каютата и стой с нея.

Гриф Младия изглежда възмутено баща си.

— Лемор знае къде е каютата й. Искам да остана.

— Заклехме се да те пазим — каза тихо Лемор.

— Нямам нужда да ме пазят. Мога да боравя с меч не по-зле от Дък. Половин рицар съм.

— И половин момче — каза Гриф. — Прави каквото ти се казва. Веднага.

Младежът изруга под нос и захвърли пръта си на палубата. Звукът отекна странно в мъглата и за миг сякаш още пръти западаха около тях.

— Защо трябва да бягам и да се крия? Халдон остава, Юсила също. Даже Хюгор.

— Да де, но аз съм достатъчно малък, за да се скрия зад една патка — отвърна Тирион. Тикна няколко факли в мангала и загледа как намастените парцали пламнаха. „Не зяпай в огъня“, каза си. От пламъците после нямаше да може да вижда в тъмното.

— Ти си джудже — подхвърли пренебрежително Гриф Младия.

— Тайната ми е разкрита — съгласи се Тирион. — Да, аз съм на половината на Халдон и никой не дава и една глумска пръдня дали ще живея, или ще умра. — „Най-малко аз самият.“ — Ти обаче... ти си всичко.

— Джудже — намеси се Гриф. — Предупредих те...

В мъглата отекна плач, смътен и тънък.

Лемор се обърна рязко и потрепери.

— Седемте да ни спасят дано.

Разбитият мост беше само на пет разтега пред тях. Водата около стълбовете му кипеше бяла като пяна от устата на безумец. На четирийсет стъпки над нея каменните хора стенеха и мърмореха под мъждукаща лампа. Повечето от тях забелязваха „Свенливата девица“ толкова, колкото и стелещата се над водата мъгла. Тирион стисна

високо факела си и усети, че е затаил дъх. А след това бяха под моста, с белите стени, натежали от пелени сив мъх, надвиснали от двете страни, и водата, кипнала яростно около тях. За миг сякаш щяха да се разбият в пилоната отдысно, но Дък вдигна пръта си и ги изтласка обратно в средата на течението, и скоро вече го бяха подминали.

Гриф Младия сграбчи Тирион за ръката.

— Какво искаше да кажеш? Че аз съм *всичко*? Какво искаше да кажеш с това? Защо съм *всичко*?

— Ами, ако каменните хора бяха взели Яндри, Гриф или хубавата ни Лемор, щяхме да поскъrbим за тях и да продължим. Загубим ли *теб*, цялото това начинание се проваля и всичките тези години кроежи на търговеца на сирене и евнуха щяха да са за нищо... не е ли така?

Момчето се обърна към Гриф.

— Той знае кой съм.

„И да не знаех преди, вече щях да го знам.“ „Свенливата девица“ вече се беше отнесла надолу по течението, далече от Моста на съня. Оставаше само гаснещата светлина зад кърмата, а и тя скоро щеше да се стопи.

— Ти си Гриф Младия, син на наемника Гриф — каза Тирион. — Или може би си Воинът, предрешен като смъртен. Я да погледна хубаво. — Вдигна факела си и светлината окъпа лицето на Гриф Младия.

— Престани, да не съжалиш после — заповяда Гриф.

Джуджето все едно не го чу.

— Синята коса придава син цвят на очите ти, това е добре. А приказката, че я боядисваш в памет на мъртвата си тирошка майка, беше толкова трогателна, че за малко да ме разплаче. Все пак някой любопитен човек би могъл да се запита защо на едно наемническо пале ще му трябва пиклива септа да го въвежда във Вярата или майстер без верига да го учи на история и езици. А някой умник би могъл да си зададе въпроса защо баща ти ще наема странстващ рицар да те обучава в оръжията, вместо просто да те прати да чиракуваш в някоя от свободните чети. Сякаш някой е поискал да те държи скрит, като в същото време те подготвя за... какво? Виж, тук има загадка, но съм сигурен, че с времето ще я разреши. Длъжен съм да призная, имаш доста благородни черти като за умряло момче.

Момчето се изчерви.

— Не съм умрял!

— Как да не си? Милорд баща ми уви трупа ти в пурпурно наметало и го положи до сестра ти в подножието на Железния трон, дарът му за новия крал. На които им стискаше да повдигнат наметалото, казаха, че половината ти глава я няма.

Момчето се дръпна и го изгледа объркано.

— Твоят...?

— Баща, да. Тивин от дома Ланистър. Може би си чувал за него.

Гриф Младия се поколеба.

— *Ланистър*? Твой баща?

— Мъртъв е. От моята ръка. Ако на ваша милост е угодно да ме нарича Йоло или Хюгор, така да бъде, но знайте, че съм роден Тирион от дома Ланистър, законен син на Тивин и Джоана, и двамата убити от мен. Някои ще ви кажат, че съм кралеубиец и родоубиец, и лъжец, и всичко това е вярно... но пък тук сме компания от лъжци, нали? Да вземем фалшивия ти баща. *Гриф*, а? — Джуджето се изхили. — Би трябвало да благодарите на боговете, че Варис Паяка е част от този ваш заговор. *Гриф* е могъл да заблуди онова чудо с отрязаната патка толкова, колкото заблуди мен. *Никакъв лорд*, казва негово благородие, *никакъв рицар*. Аз пък не съм джудже. Да твърдиш нещо все още не значи, че е истина. Кой би могъл по-добре да отгледа сина инфант на принц Регар от скъпия приятел на принц Регар Джон Конингтън, бивш лорд на Грифонов полог и Ръка на краля?

— Млъкни. — Гласът на Гриф бе притеснен.

Откъм бакборда, малко под водата, се виждаше огромна каменна ръка. Два пръста щръкнаха над повърхността. „Колко още такива има тук?“, зачуди се Тирион. Мокра вадичка потече по гръбнака му и го накара да потръпне. Скърбите бавно се нижеха покрай тях. Присви очи в мъглата и зърна прекършена кула, обезглавена статуя на герой, старо дърво, изтръгнато от земята и преобърнато, огромните му корени се извиваха през покрива и прозорците на рухнал купол. „Защо всичко това ми изглежда така познато?“

Право напред от тъмната вода в изящна спирала се издигаше наклонено стълбище от бял мрамор и рязко прекъсваше на десет стъпки над главите им. „Не — помисли Тирион. — Това е невъзможно.“

— Напред. — Гласът на Лемор трепереше. — Светлина.

Всички погледнаха натам. Всички я видяха.

— „Кралският рибар“ — каза Гриф. — Или някоя друга лодка. — Но отново извади меча си.

Никой не каза и дума повече. „Свенливата девица“ се движеше с течението. Платното ѝ не беше вдигано, откакто навлязоха в Скърбите. Движеха се само с реката. Дък стоеше присвил очи, стиснал пръта си с две ръце. След малко дори Яндри престана да бута. Очите на всички бяха приковани в далечната светлина. Щом се приближиха, тя се раздвои. После светлините станаха три.

— Мостът на съня — каза Тирион.

— Немислимо — рече Халдон Полумайстера. — Моста го оставихме зад себе си. Реките текат само в една посока.

— Майка Ройн тече както ѝ хрумне — измърмори Яндри.

— Седемте да ни спасят дано — промълви Лемор.

Горе на моста каменните хора нададоха вопъл. Няколко засочиха надолу към тях.

— Халдон, заведи принца долу — заповяда Гриф.

Беше късно. Течението ги държеше в зъбите си. Носеха се неумолимо към моста. Яндри изпъна пръта си напред, за да не се блъснат в някой от пилоните. Ударът ги тласна настрана, през пелена от светлосив мъх. Пипала забърсаха лицето на Тирион, меки като пръсти на курва. След това чу зад себе си трясък и палубата се наклони така внезапно, че за малко да загуби опора и да изхвърчи през борда.

Каменен мъж се стовари отгоре в лодката.

Падна върху покрива на кабината толкова тежко, че „Свенливата девица“ се разтърси, и изрева някаква дума на непозната за Тирион реч. Последва го втори каменен мъж — падна до кормилото. Прогнилите дъски се пръснаха от удара и Юсила изпищя.

Дък беше най-близо до нея. Едрият мъж не загуби време да посяга за меча си. Развъртя пръта в ръцете си, шибна каменния човек в гърдите и го събори в реката; той потъна мигновено и без звук.

Гриф се нахвърли върху втория в мига, в който той се измъкна от разбития покрив на кабината. С меч в дясната си ръка и факел в лявата изтласка съществото назад. Докато течението отнасяше „Свенливата девица“ под моста, сенките им заиграха по обраслите с мъх стени.

Когато каменният мъж тръгна назад, Дък прегради пътя му с пръта в ръка. Когато тръгна напред, Халдон Полумайстера размахна към него втори факел и го подкара назад. Не му остана друг избор освен да налети право към Гриф. Капитанът се плъзна настрана и мечът му изсвистя. Изхвърчаха искри, щом стоманата се заби в калцираната сива плът на каменния човек, но ръката му все пак тупна на палубата. Гриф изрита крайника настрана. Яндри и Дък настъпваха с пръстите. Заедно избутаха съществото през борда и в черните води на Ройн.

Междувременно „Свенливата девица“ беше минала под моста.

— Всички ли оправихме? — попита Дък. — Колко скочиха?

— Двама — отвърна Тирион разтреперан.

— Трима — каза Халдон. — Зад теб.

Джуджето се обърна рязко. И го видя.

Скокът беше откършил единия му крак и нащърбено парче бяла кост стърчеше през изгнилия плат на бричовите му и сивото месо под него. Счупената кост беше напръскана с кафява кръв, но съществото все пак се хвърли напред и посегна към Гриф Младия. Ръката му беше сива и вкочанена, но между пръстите му се процеждаше кръв, докато се мъчеше да ги стисне, за да го хване. Момчето стоеше облещено и вцепенено все едно и то бе от камък. Ръката му беше на дръжката на меч, но сякаш бе забравил защо.

Тирион го изрита в краката и скочи над него, щом падна, заби факела си в лицето на каменния мъж и го принуди да залитне назад на счупения си крак и да замаха отчаяно към пламъците с втвърдените си сиви ръце. Джуджето настъпи напред, сечеше с факела във въздуха, тикаше го в очите на каменното същество. „Още малко. Назад, още една стъпка, още.“ Бяха на ръба на палубата, когато съществото му налетя, сграбчи факела и го изтръгна от ръцете му. „Мамка му“, помисли Тирион.

Каменният мъж запокити факела настрана и той изсъска, щом падна в черните води. Каменният мъж нададе вой. Беше пришълец от Летните острови: челюстта и половината му брадичка бяха станали на камък, но кожата му бе черна като катран там, където още не бе посивяла. Беше се напукала и нацепила там, където бе сграбчил факела. Кръв капеше между пръстите му, но той явно не го усещаше. Малка милост, поне според Тирион. Макар и смъртоносна, казваха, че сивата люспа не е болезнена.

— Стой настрана! — извика някой, отдалече, а друг глас се отзова:

— Принцът! Пазете момчето!

Каменният мъж се люшна напред, протегнал ръце да го докопа.

Тирион заби рамото си в него.

Все едно се удари в стена на замък — но този замък се крепеше на счупен крак. Каменният мъж залитна назад, но се вкопчи в Тирион, докато падаше. Рухнаха във водата с оглушителен плясък и Майка Ройн погълна и двамата.

Внезапният студ удари Тирион като чук. Докато потъваше, усети опипваща към лицето му каменна ръка. Другата се вкопчи в ръката му и го повлече надолу в тъмното. Заслепен, с пълен с вода нос и задавен, той риташе и се извиваше, мъчеше се да се отскубне, но каменните пръсти бяха неподатливи. Въздухът заизлиза на мехурчета от дробовете му. Светът бе черен и ставаше все по-черен. Не можеше да вдиша.

„Има и по-лоши начини да се умре от удавяне.“ А и честно казано, беше умрял отдавна, още в Кралски чертог. Само духът му бе останал, малкият отмъстителен призрак, който удуши Шае и прониза с метална стрела търбуха на великия лорд Тивин. Никой нямаше да скърби за съществото, в което се бе превърнал. „Ще терзая Седемте кралства — помисли си той, докато потъваше все по-дълбоко. — Не искаха да ме обичат жив. Нека се ужасяват от мен мъртъв.“

Когато отвори уста, за да ги прокълне всички, черна вода напълни устата му и мракът се сгъсти.

ДАВОС

— Негово благородие ще те изслуша сега, контрабандисте.

Рицарят носеше сребърна броня, наколенниците и ръкавиците му бяха инкрустирани с ниело във формата на плуващи водорасли. Шлемът под мишницата му изобразяваше глава на крал мерлинг^[1] с корона от седеф и щръкнала брада от гагат и нефрит. Собствената му брада беше сива като зимно море.

Давос стана.

— Може ли да знам името ви, сир?

— Сир Марлон Мандърли. — Беше с една глава по-висок от Давос и с двайсет кила по-тежък, със сиви като гранит очи и говореше надменно. — Имам честта да бъда братовчед на лорд Виман и командир на гарнизона му. Последвай ме.

Давос бе дошъл в Бял пристан като посланик, но го бяха направили пленник. Покоите му бяха големи, просторни и богато обзаведени, но пред вратите му имаше стражи. От прозореца си можеше да види улиците на Бял пристан отвъд стените на замъка, но не му беше позволено да върви по тях. Можеше и пристанището да види и беше гледал как „Веселата акушерка“ отплава през тесния залив. Касо Могат бе изчакал четири дни вместо три, преди да потегли. Още четиринайсет дни бяха изтекли оттогава.

Домашната стража на лорд Мандърли носеше наметала от синьо-зелена вълна и сребърни тризъбци вместо обикновени копия. Един тръгна пред него, един отзад и по един от всяка страна. Минаваха покрай избелели знамена, очукани щитове и ръждясали мечове от сто древни победи, и десетки дървени фигури, напукани и проядени от червеи, които бяха красили носовете на кораби.

Два мраморни тритона бдяха от двете страни на дворцовата зала, по-малки братовчеди на Дядо Рибокрак. Щом стражите разтвориха вратите, херолд удари с жезъла си по стария дървен под.

— Сир Давос от дома Държеливи — обяви той с кънтящ глас.

Колкото и пъти да беше посещавал Бял пристан, Давос никога не бе стъпвал в Новия замък, камо ли в Дворцовата зала на Тритона. Стените, подът и таванът ѝ бяха направени от дъски, изкусно сглобени и украсени с всевъзможни морски същества. Докато се приближаваха към подиума, Давос стъпваше по изрисувани раци, миди и морски звезди, полускрити сред извиващи се черни клонки водорасло и костите на удавени моряци. На стените от двете страни бели акули пореха нарисуваните синьо-зелени дълбини, а змиорки и октоподи се хлъзгаха между скали и потънали кораби. Пасажи херинга и треска плуваха между високите сводести прозорци. По-нагоре, под старите рибарски мрежи, провиснали от таванските греди, бе изрисувана морската повърхност. Вдясно от него бойна галера гребеше спокойно срещу изгряващото слънце; вляво очукан стар ког с опърпани платна летеше по вълните пред ужасна буря. Зад подиума кракен и сив левиатан се бяха вкопчили в битка под изрисуваните вълни.

Давос се беше надявал, че ще говори с лорд Виман Мандърли насаме, но дворцовата зала бе пълна с хора. Жените надвишаваха петкратно броя на мъжете, мъжете пък или имаха дълги сиви бради, или изглеждаха твърде млади за бръснене. Имаше и септони, и свети сестри, в бели и сиви халати. В другия край на залата стояха десетина мъже в синьото и сребристосивото на дома Фрей. Приликата им и слепец можеше да види. Неколцина от тях носеха знака на Близнаците — две кули, свързани с мост.

Давос се беше научил да чете човешки лица много преди майстер Пилос да го научи да чете думи на хартия. „Тези Фрей ще се радват да ме видят мъртъв“, разбра от пръв поглед.

Не намери радушен прием и в светлосините очи на Виман Мандърли.

Тапицираният трон на негово благородие беше достатъчно широк, за да побере трима мъже с нормална дебелина, и все пак Мандърли заплашваше да се изсипе от него. Негово благородие беше *затънал* в стола си, с изгърбени рамене, изпружени крака и с ръце, отпуснати на облегалките на трона, сякаш тежестта им беше непоносима за него. „Боговете да са на помощ — помисли Давос, като видя лицето на лорд Виман. — Този човек прилича на труп.“ Кожата му беше бледна, със сивкав оттенък.

Кралете и труповете никога не остават сами, гласеше старата поговорка. Така беше и с Мандърли. Вляво от високия престол стоеше майстер, почти толкова дебел, колкото лорда, на когото служеше, мъж с розови бузи, дебели бърни и глава — кълбо от златни къдрици. Сир Марлон зае почетното място до дясната ръка на господаря си. На покрито с възглавничка столче в подножието на трона беше кацнала пълничка розовобузеста дама. Зад лорд Виман стояха две по-млади жени, сестри, ако се съдеше по външността им. По-голямата носеше кафявата си коса вързана на дълга плитка. По-младата, не повече от петнайсетгодишна, имаше още по-дълга плитка, боядисана в крещящо зелено.

Никой не благоволи да зачете Давос с име. Майстерът заговори пръв.

— Стоиш пред Виман Мандърли, лорд на Бял пристан и Гарант на Белия нож, Щит на Вярата, Защитник на Онеправданите, Лорд-маршал на Мандър, Рицар на Ордена на Зелената ръка. — Направи многозначителна пауза. — В Двора на Тритона е обичайно за васали и молители да коленичат.

Луковият рицар можеше и да е сгънал коляно, но Кралската ръка не можеше. Да го направи щеше да означава, че кралят, на когото служи, е по-долен от този дебел лорд.

— Не съм дошъл като молител — отвърна Давос. — Аз също имам низ от титли. Лорд на Дъждовен лес, Адмирал на Тясното море, Ръка на краля.

Пълната жена на столчето завъртя очи.

— Адмирал без кораби, ръка без пръсти, в служба на крал без трон. Рицар ли се явява пред нас, или отговор на детска гатанка?

— Той е пратеник, мила щерко — каза лорд Виман. — Лук, предвещаващ зло. Станис не е харесал отговора, който му отнесоха гарваните, тъй че е изпратил този... този *контрабандист*. — Примижа към Давос с очи, почти скрити под гънките тлъстина. — Посещавал си нашия град преди, мисля. Взимал си пари от джобовете ни и храна от масата ни. Колко си откраднал от мен, чудя се?

„Не толкова, че да ти е липсвало ядене.“

— Платих си за контрабандата в Бурен край, милорд. — Давос смъкна ръкавицата си и вдигна лявата си ръка с четирите й скъсени пръста.

— Четири върха на пръсти за цял живот кражби? — каза жената на столчето. Косата ѝ беше жълта, лицето ѝ кръгло, розово и месесто. — Евтино си се отървал, лукови рицарю.

Давос не го отрече.

— Ако благоволи милорд, бих помолил за частна аудиенция.

Лордът не благоволи.

— Нямам тайни от близките си, нито от васалните си лордове и рицари, всички — добри мои приятели.

— Милорд — каза Давос, — не бих искал думите ми да бъдат чути от враговете на негово величество... или на ваше благородие.

— Станис може да има врагове в тази зала. Аз нямам.

— Дори хората, които убиха сина ви? — Давос посочи. — Тези Фрей бяха сред домакините му на Червената сватба.

Един Фрей пристъпи напред, дълъг и тънкокрак рицар, гладко обръснат освен сивия мустак, тънък като мирско стилето.

— Червената сватба беше работа на Младия вълк. Превърна се в звяр пред очите ни и разкъса гърлото на братовчед ми Звънчо, безвреден малоумник. Щеше да убие и милорд баща ми, ако сир Вендел не се изпречи на пътя му.

Лорд Виман примига да махне сълзите от очите си.

— Вендел беше храбро момче. Не се изненадах, като научих, че е загинал като герой.

Тази чудовищна лъжа накара Давос да зяпне.

— Твърдите, че *Роб Старк* е убил Вендел Мандърли? — попита той Фрей.

— И много други. Собственият ми син Титос беше сред тях, и съпругът на дъщеря ми. Когато Старк се превърна във вълк, северняците му — също. Дамгата на звяра е на всички тях. Варгите раждат варги с ухапване, това е добре известно. Единственото, което можехме да направим с братята ми, беше да ги избием, преди те да са ни избии всички.

Мъжът се *подсмиваше*, докато разправяше тази нелепост. На Давос му се дощя да обели устните му с нож.

— Сир, мога ли да знам името ви?

— Джаред от дома Фрей.

— Джаред от дома Фрей, наричам ви лъжец.

Думите му, изглежда, развеселиха сир Джаред.

— Някои плачат, когато кълцат лук, но аз никога не съм имал такава слабост. — Стомана изсъска в кожа, щом издърпа меча си. — Ако наистина сте рицар, сир, защитете тази клевета с тялото си.

Очите на лорд Виман трепнаха и се отвориха малко повече.

— Няма да позволя кръвопролитие в Двора на Тритона. Приберете стоманата си, сир Джаред, иначе ще трябва да ви помоля да освободите особата ми от присъствието си.

Сир Джаред прибра меч в ножницата.

— Под покрива на ваше благородие думата на ваше благородие е закон... но ще поискам разплата с този луков лорд, преди да е напуснал този град.

— Кръв! — нададе вой жената на столчето. — Ето какво иска този зъл лук от нас, милорд. Виждате ли как сее раздори? Прогонете го, моля ви. Исква кръвта на хората ви, кръвта на вашите храбри синове. *Отпратете* го. Ако кралицата чуе, че сте дали аудиенция на този предател, може да постави под въпрос собствената ни вяроност. Може да... би могла да...

— Няма да се стигне дотам, мила дъще — каза лорд Виман. — Железният трон няма да има никакъв повод да се съмнява в нас.

На Давос това не му прозвуча добре. Но не беше изминал целия този път, за да държи езика си зад зъбите.

— Момчето на Железния трон е узурпатор — заяви той, — аз не съм предател, а Ръката на Станис Баратеон, първия с това име, законородения крал на Вестерос.

Дебелият майстер се покашля.

— Станис Баратеон е брат на нашия покоен крал Робърт, дано Отеца го съди справедливо. Томен е издънка на Робърт. Законите за наследството са ясни в такъв случай. Синът предхожда брата.

— Майстер Теомор говори вярно — каза лорд Виман. — Мъдър е във всички тези въпроси и винаги ми е давал добър съвет.

— *Законен* син предхожда брата — съгласи си Давос, — но Томен, наречен „Баратеон“, е незаконен син, както брат му Джофри преди него. Бяха създадени от Кралеубиеца, противно на всички закони на богове и хора.

Друг от мъжете на Фрей заговори:

— Устните му изричат измяна, милорд. Станис му взе крадливите пръсти. Вие трябва да му вземете езика.

— Главата му вземете по-скоро — предложи сир Джаред. — Или го оставете да се срещне с мен на полето на честта.

— Какво ли разбира един Фрей от чест? — не остана дължен Давос.

Четирима Фрей тръгнаха напред, но лорд Виман ги спря с вдигната ръка.

— Отстъпете, приятели. Ще го изслушам, преди да... преди да се оправя с него.

— Можете ли да предложите някакво доказателство за този инцест, сир? — попита майстер Теомор, събрал меките си длани пред корема си.

„Едрик Буря — помисли Давос. — Но го отпратих далече отвъд Тясното море, за да го опазя от огньовете на Мелисандра.“

— Имате думата на Станис Баратеон, че всичко, което казвам, е истина.

— Думите са вятър — каза младата жена зад високия стол на лорд Виман, хубавата, с дългата кафява плитка. — А мъжете лъжат, за да постигнат своето, както може да ви каже всяка девица.

— Доказателството изисква нещо повече от непотвърдените думи на някой лорд — заяви майстер Теомор. — Станис Баратеон едва ли ще е първият, който е лъгал, за да спечели трон.

Розовата жена изпъна пълничък пръст към Давос.

— Ти. Не искаме да ни замесваш в своята измяна. Ние в Бял пристан сме добри хора, лоялни хора, държим на закона. Не наливай повече отрова в ушите ни, или добрият ми баща ще те прати във Вълчата бърлога.

„Как съм я обидил пък тази?“

— Може ли да имам честта да науча името на милейди?

Розовата жена изсумтя ядосано и остави отговора за майстера.

— Лейди Леона е жена на сина на лорд Виман сир Вилис, понастоящем пленник на Ланистър.

„Тя говори от страх.“ Ако Бял пристан се обявеше за Станис, мъжът ѝ щеше да плати с живота си. „Как мога да искам лорд Виман да осъди сина си на смърт? Какво бих направил на негово място, ако Деван беше заложник?“

— Милорд — каза Давос, — моля се нищо лошо да не сполети вашия син, нито никого от Бял пристан.

— Нова лъжа — каза лейди Леона от столчето си.

Давос реши, че ще е най-добре да я пренебрегне.

— Когато Роб Старк вдигна оръжие срещу копелето Джофри лъже-Баратеон, Бял пристан тръгна с него. Лорд Старк падна, но тази война продължава.

— Роб Старк беше мой лорд сюзерен — отвърна лорд Виман. — Кой е този Станис? Защо ни безпокои? Никога преди не е намирал за нужно да тръгне на север, доколкото помня. Но ето, че сега идва като пребито псе да моли за милостиня.

— Дойде за да спаси владението, милорд — настоя Давос. — Да защити земите ви от железнородените и диваците.

Сир Марлон Мандърли до високия трон изсумтя пренебрежително.

— Бял пристан не е виждал диваци от столетия, а железните хора никога не са притеснявали този бряг. Лорд Станис да не би да предлага да ни защити и от снарки и дракони също така?

Смях прокълтя из Дворцовата зала на Тритона, но лейди Леона в краката на лорд Виман захлипа.

— Железни хора от островите, диваци отвъд Вала... а сега и този предател с неговите разбойници, бунтовници и магьосници. — Посочи Давос с пръст. — Чухме за вашата червена вещица, о, да. Искате да ни отвърнете от Седемте, за да се кланяме на един червен демон!

Давос не питаше никаква любов към червената жрица, но не посмя да остави лейди Леона без отговор.

— Лейди Мелисандра е жрица на червения бог. Кралица Селайз е приела вярата ѝ с мнозина други, но повечето привърженици на негово величество все още почитат Седемте. Самият аз съм един от тях. — Молеше се никой да не поиска да обясни за септата в Драконов камък и божиято дърво в Бурен край. „Ако попитат, ще трябва на всяка цена да им кажа. Станис не би ме накарал да лъжа.“

— Седемте защитават Бял пристан — заяви лейди Леона. — Не се боим от вашата жрица, нито от нейния бог. Нека хвърли по нас каквито заклинания пожелае. Молитвите на благочестивите хора ще ни опазят от злото.

— Несъмнено. — Лорд Виман потупа лейди Леона по рамото. — Лорд Давос, ако *наистина* сте лорд, знам какво би поискал вашият тъй наречен крал от мен. Стомана, сребро и сгънато коляно. — Намести се

тежко в стола си и се подпря на лакът. — Преди да бъде убит, лорд Тивин предложи на Бял пристан пълно опрощение за подкрепата ни на Младия вълк. Обеща, че синът ми ще ми бъде върнат, след като платя откуп от три хиляди дракона и докажа безспорно васалната си вяност. Рууз Болтън, който е назначен за наш Гарант на Севера, изисква да се откажа от претенциите си над земите и замъците на лорд Рогов лес, но се заклева, че другите ми владения ще останат непокътнати. Уолдър Фрей, неговият тъст, предлага една от дъщерите си за моя жена и съпрузи за дъщерите на синовете ми, тук зад мен. Тези условия ми изглеждат щедри, добра основа за честен и траен мир. Вие искате да ги отхвърля. Ето защо ви питам, луков рицарю... какво ми предлага лорд Станис в замяна на моето васалство?

„Война, скръб и писъците на горящи хора“, помисли Давос. Вместо това отвърна:

— Възможността да изпълните дълга си.

Това бе отговорът, който Станис щеше да даде на Виман Мандърли. „Ръката трябва да говори с гласа на краля.“ Лорд Виман се отпусна в стола си.

— Дълг. Разбирам.

— Бял пристан не е достатъчно силен, за да устои сам. Нуждаете се от негово величество точно колкото той от вас. Заедно можете да надвиете общите си врагове.

— Милорд — каза сир Марлон с изящната сребърна броня, — ще ми позволите ли да задам няколко въпроса на лорд Давос?

— Заповядайте, братовчеде. — Лорд Виман затвори очи.

Сир Марлон се обърна към Давос.

— Колко северни лордове са се обявили на страната на Станис? Кажете ни това.

— Арнолф Карстарк се закле да подкрепи негово величество.

— Арнолф не е истински лорд, само кастелан. Кои замъци държи лорд Станис в момента?

— Негово величество е заел Нощната крепост за свое седалище. На юг държи Бурен край и Драконов камък.

Майстер Теомор се покашля.

— Само временно. Бурен край и Драконов камък се държат слабо и скоро най-вероятно ще паднат. А Нощната крепост е обитавана от духове развалина, мрачно и злокобно място.

Сир Марлон продължи:

— Колко мъже може да изкара Станис на бойното поле, можете ли да ни кажете това? Колко рицари яздят с него? Колко стрелци, колко свободни конници, колко войници?

„Твърде малко.“ Станис бе дошъл на север с не повече от хиляда и петстотин души... но ако им кажеше това, мисията му беше обречена. Затърси подходящи думи и не намери никакви.

— Мълчанието ви е целият отговор, който исках, сир. Вашият крал ни носи само врагове. — Сир Марлон се обърна към лорд братовчед си. — Ваше благородие попита Луковия рицар какво ни предлага Станис. Позволете да отговоря. Предлага ни поражение и смърт. Искате да яхнете кон от въздух и да влезете в бой с меч от вятър.

Дебелият лорд бавно отвори очи, сякаш усилието бе твърде тежко за него.

— Моят братовчед реже до кокала, както винаги. Имаш ли още нещо да ми кажеш, лукови рицарю, или можем да сложим край на този шутовски фарс? Лицето ти започва да ми омръзва.

Жегна го отчаяние. „Негово величество трябваше да изпрати друг човек. Лорд или рицар, или майстер, някой, който да може да говори от негово име, без да плете езика си.“

— Смърт — чу се да казва Давос. — Ще има смърт, да. Ваше благородие загуби син на Червената сватба. Аз загубих четирима на Черната вода. И защо? Защото Ланистърите заграбиха трона. Идете в Кралски чертог и вижте Томен със собствените си очи, ако се съмнявате в мен. И слепец би могъл да го види. Какво ви предлага Станис? Възмездие. Възмездие за моите синове и за вашия, за мъжете ви и за бащите ви, и за братята ви. Възмездие за вашия убит владетел, за вашия убит крал, за закланата ви принцеса. *Възмездие!*

— Да — отзова се момичешки глас, тънък и пронизителен.

Беше на невръстното още дете, с русите вежди и дългата зелена плитка.

— Те убиха лорд Едард и лейди Кейтлин, и крал Роб — каза тя. — Той беше *нашият* крал! Беше смел и добър, а Фрей го убиха. Ако лорд Станис ще отмъсти за него, трябва да сме с лорд Станис.

Мандърли я дръпна към себе си.

— Вила, всеки път, когато си отвориш устата, ми се иска да те пратя на мълчаливите сестри.

— Казах само...

— Чухме какво каза — намеси се другото момиче, сестра й. — Не говори лошо за приятелите ни Фрей. Един от тях ще бъде скоро твоят лорд и съпруг.

— Не — заяви момичето и тръсна упорито глава. — Няма да се омъжа за Фрей. *Никога*. Те убиха краля.

Лорд Виман почервеня.

— Ще се омъжиш. Когато дойде отреденият ден, ще изречеш брачните клетви, иначе ще идеш при мълчаливите сестри и никога повече няма да проговориш.

Горкото момиче беше стъписано.

— Дядо, *моля те...*

— Тихо, дете — каза лейди Леона. — Чу лорд дядо си. *Тихо!* Нищо не знаеш.

— Знам за обещанието — настоя момичета — Майстер Теомор, кажи им! Хиляда години преди Завоеванието е дадено обещание и са положени клетви във Вълчата бърлога, пред старите и новите богове. Когато сме били най-злочести и лишени от приятели, прогонени от домовете си и смъртно застрашени, вълците са ни приели, нахранили са ни и са ни защитили от враговете ни. Градът е построен на земята, която те са ни дали. В замяна сме се заклели винаги да бъдем техни хора. Хора на *Старк*!

Майстерът опипа веригата около шията си.

— Дадени са тържествени клетви на Старките от Зимен хребет, да. Но Зимен хребет е паднал и домът Старк е унищожен.

— Защото те *ги избиха всички!*

Друг от дома Фрей проговори:

— Лорд Виман, ще ми позволите ли?

Виман Мандърли му кимна.

— Регар. Винаги е удоволствие да чуем благородния ви съвет.

Регар Фрей прие комплимента с поклон. Беше около трийсетгодишен, закръглен и с шкембенце, богато облечен с жакет от мека сива агнешка вълна, обшит със среброткана коприна. Наметалото му също бе от среброткан плат, обшито с катерича кожа и закопчано на яката с тока във формата на близначни кули.

— Лейди Вила — каза той на момичето със зелената плитка, — верността е добродетел. Надявам се да бъдете също толкова вярна на

Малкия Уолдър, когато бъдете венчана за него. Колкото до Старките, този дом бе унищожен само по мъжка линия. Синовете на лорд Едард са мъртви, но дъщерите му са живи, а по-малкото момиче идва на север, за да се омъжи за храбрия Рамзи Болтън.

— Рамзи Сняг — натърти Вила Мандърли.

— Както желаете. Под каквото и да е име, той скоро ще бъде венчан за Аря Старк. Ако държите да останете вярна на фамилията завет, дайте *на него* васалната си клетва, защото той ще бъде вашият лорд на Зимен хребет.

— Никога няма да бъде *моят* лорд! Той принуди лейди Рогов лес да се омъжи за него, а след това я затвори в тъмница и я накара да изяде *пръстите си*.

В Залата на Тритона се разнесе одобрително мърморене.

— Девицата казва истината — заяви набит широкоплещест мъж в бяло и пурпур, чието наметало бе закопчано с брошка във формата на два кръстосани бронзови ключа. — Рууз Болтън е хладнокръвен и хитър, да, но човек може да се справи с Рууз. Познавали сме и по-лошо. Но този негов син копеле... казват, че е луд и жесток, че е чудовище.

— *Казват?* — Регар Фрей поглади кадифената си брада и се усмихна язвително. — *Враговете* му казват, да... но чудовището беше Младия вълк. Повече чудовище, отколкото момче, надъхано с гордост и кръвожадно. И беше вероломен, както научи за жалост милорд дядо ми. — Разпери ръце. — Не обвинявам Бял пристан, че го подкрепи. Дядо ми допусна същата трагична грешка. Във всички битки на Младия вълк Бял пристан и Близнаците се биеха рамо до рамо под знамената му. Роб Старк ни предаде всички. Изостави Севера на жестоката милост на железните хора, за да си отреже по-хубаво кралство покрай Тризъбеца. След това изостави речните лордове, които рискуваха много и много за него, наруши брачния си договор с дядо ми и се ожени за първата западна курва, която хвана окото му. Младия вълк? Беше едно зло псе и умря като псе.

Залата на Тритона бе затихнала. Давос усети студа във въздуха. Лорд Виман гледаше отгоре Регар като някоя гнусна хлебарка, която трябва да бъде смачкана със здрава пета... но след това кимна тежко и гушите тлъстина под брадичката му потрепери.

— Псе, да. Донесе ни само скръб и смърт. Зло псе, наистина. Продължете.

Регар Фрей продължи:

— Скръб и смърт, да... а този луков лорд ще ви донесе още с приказките си за мъст. Отворете си очите, както направи милорд дядо ми. Войната на Петте кралства е почти свършила. Томен е нашият крал, *единственият* ни крал. Трябва да му помогнем да превърже раните от тази тъжна война. Като законен син на Робърт и наследник на елена и лъва, Железният трон му принадлежи по право.

— Мъдри думи, и верни — отрони лорд Виман Мандърли.

— Не *са*. — Вила Мандърли тропна с краче.

— Млъкни, нещастно дете — сгълча я лейди Леона. — Младите момичета трябва да са радост за окото, а не трън в ухото. — Сграбчи момичето за плитката и го извлече навън. „Отиде си единственият ми приятел в тази зала“, помисли Давос.

— Вила винаги е била своенравно дете — каза сестра й извинително. — Боя се, че ще бъде своенравна съпруга.

Регар сви рамене.

— Бракът ще я смекчи, не се съмнявам. Твърда ръка и кротка дума.

— Ако не, има ги мълчаливите сестри. — Лорд Виман се размърда в стола си. — Колкото до теб, лукови рицарю, чух достатъчно изменнически думи за един ден. Искаш да изложи града си на риск за един лъжлив крал и един лъжлив бог. Искаш да пожертвам единствения си жив син, за да може Станис Баратеон да насади пъпчивия си задник на трон, на който няма право. Няма да го направя. Не и за теб. Нито за твоя господар. Нито за никого. — Владетелят на Бял пристан се надигна тежко. Вратът му почервения от усилието. — Ти *все още* си контрабандист, сир, дошъл да краде моето злато и кръв. Искаш да вземеш главата на сина ми. Смятам по-скоро аз да взема твоята. *Стража!* Задръжте този човек!

— Милорд. Аз съм посланик.

— Нима? Дойде крадешком в града ми, като контрабандист. Заявявам, че не си никакъв лорд, нито рицар, нито посланик, само един крадец и шпионин, амбулант на лъжи и предателства. Би трябвало да изтръгна езика ти с нажежени клещи и да те предам на Дредфорт, за да те одерат жив. Но Майката е милостива, и аз също. — Махна на сир

Марлон. — Братовчеде, отведи това същество във Вълчата бърлога и отсеци главата и ръцете му. Искам да ми се поднесат преди вечеря. Няма да мога да изям и една хапка, докато не видя главата на този контрабандист набучена на кол, с глава лук, натикана между лъжливите му зъби.

[1] Приказна раса полухора-полуриби, обитаващи морското дъно. — Б.пр. ↑

СМРАД

Дадоха му кон и знаме, мек вълнен жакет и топло кожено наметало и го пуснаха. За първи път не вонеше.

— Върни се с онзи замък — каза Деймън Потанцувай за мен, докато помагаше на разтреперания Смрад да се качи на седлото, — или продължи напред и виж колко далече ще стигнеш, преди да те хванем. Ще му хареса това, и още как. — Ухилен, Деймън плесна с камшика си старата кранта по задницата и тя изцвили и се понесе напред.

Смрад не посмя да погледне назад от страх, че Деймън, Жълтия Дик, Грънт и останалите са тръгнали след него и всичко това е само поредната шега на лорд Рамзи, някаква жестока проверка, да видят какво ще направи, ако му дадат кон и го пуснат на свобода. „Мислят ли, че ще побягна?“ Крантата, която му бяха дали, беше окаяно същество, кривокрако и измършавяло от глад. Не можеше изобщо да се надява да остави далече зад себе си хубавите коне, които щяха да яхнат лорд Рамзи и ловците му. А Рамзи най-много обичаше да пусне „момичетата“ си да подгонят с настървен лай някоя нова плячка.

А и къде щеше да избяга? Зад него бяха лагерите, пълни с хора на Дредфорт и тези, които Ризуел бяха довели от Ручеите, с войската на Бароутън помежду им. Южно от Рова на Кайлин по издигнатия път се приближаваше друга армия, армия на Болтън и Фрей под знамената на Дредфорт. Източно от пътя се простираше мрачен гол бряг и студено море, на запад бяха блатата и тресавищата на Шийката, пълни с влечуги, лъвогущери и блатни дяволи с отровните им стрели.

Нямаше да бяга. Не можеше да избяга.

„Ще му доставя замъка. Ще го направя. Трябва.“

Денят беше сив, мокър и мъглив. Вятърът духаше от юг, влажен като целувка. Руините на Рова Кайлин се виждаха в далечината, прошарени от струйки утринна мъгла. Крантата му се движеше към тях в бавен тръс, копитата ѝ издаваха тих мляскащ звук, докато се измъкваша от сиво-зелената тиня.

„Минавал съм по този път.“ Беше опасна мисъл и мигновено съжали за нея. „Не — каза си, — не, това беше някой друг, беше преди да научиш името си.“ Името му беше Смрад. Трябваше да помни това. „Смрад, Смрад, римува се с ад.“

Когато онзи, другият, бе минал по този път, плътно зад него имаше цяла армия, голямото воинство на Севера, тръгнало на война под сиво-белите знамена на дома Старк. Смрад яздеше сам, стиснал знамето на мира на боровия прът. Когато онзи, другият, бе минал по този път, яздеше боен кон, бърз и изпълнен с дух. Смрад яздеше грохнала кранта, цялата кожа, кости и ребра, и я караше бавно от страх да не падне. Другият беше добър ездач, но Смрад бе неспокоен на конския гръб. Толкова отдавна бе онова. Не беше ездач. Не беше човек дори. Беше същество на лорд Рамзи, по-долно и от куче, червей в човешка кожа.

— Ще се преструваш на принц — каза му предната нощ лорд Рамзи, докато Смрад се киснеше в корито гореща вода, — но ние знаем истината. Ти си Смрад. Винаги ще си Смрад, колкото и сладко да миришеш. Носът ти може да те подведе. Помни името си. Помни кой си.

— Смрад — отвърна той. — Твоя Смрад.

— Направи тази дреболия за мен и можеш да ми станеш куче, и да ядеш месо всеки ден — обеща лорд Рамзи. — Ще бъдеш изкусен да ме предадеш. Да избягаш или да се биеш, или да минеш на страната на враговете ни. Не, мълчи, не искам да го отричаш. Излъжеш ли ме, ще ти откъсна езика. Човек *би се* обърнал срещу мен на твое място, но ние знаем какво си, нали? Предай ме, ако искаш, все едно... но първо преброй пръстите си и знай цената.

Смрад знаеше цената. „Седем — помисли си той. — Седем пръста. Човек може да се оправи със седем пръста. Седем, свято число.“ Помнеше колко много беше боляло, когато лорд Рамзи заповяда на Кожаря да смъкне кожата на безименния му пръст.

Въздухът бе мокър и тежък, плитки локви бяха осеяли влажната земя. Смрад си пробираше внимателно пътя между тях, следваше останките от дъсчения път, който авангардът на Роб Старк бе положил на меката земя, за да ускори преминаването на войската му. На мястото на някогашната могъща стена бяха останали само разпръснати камъни, блокове черен базалт, толкова големи, че сигурно бяха трябвали сто

души, за да ги поставят на място. Някои бяха затънали в мочурливата земя толкова дълбоко, че само ъгъл се показваше отгоре; други лежаха разхвърляни наоколо като изоставените играчки на някое куче, напукани и ронещи се, обрасли с лишей. Снощният дъжд бе оставил огромните камъни мокри и лъскави, а утринното слънце им придаваше вид все едно са покрити с някакво фино черно масло.

Зад тях се издигаха кулите.

Кулата на Пияния се беше наклонила, готова сякаш да рухне, както си беше отпреди петстотин години. Детската кула се изпъваше нагоре в небето права като копие, но порутеният ѝ връх бе открит за вятъра и дъжда. Порталната кула, широка и тромава, беше най-голямата от трите, хлъзгава и позеленяла от мъх, криво дърво бе израснало настрани от камъните на северната ѝ страна, на източната и западната все още се издигаха части от разбитата стена. „Карстарките взеха Кулата на Пияния, а Ъмбър Детската кула — спомни си той. — Роб взе Порталната кула.“

Затвореше ли очи, можеше да види в ума си знамената, гордо плющящи в отривистия северен вятър. „Няма ги вече, всички са паднали.“ Вятърът в лицето му духаше от юг, а единствените знамена, веещи се над останките на Рова на Кайлин, показваха златен кракен на черно поле.

Наблюдаваха го. Усещаше очите им. Когато погледна нагоре, зърна бледи лица, надничащи иззад бойниците на Порталната кула и през разбития зид на върха на Детската кула, където според легендата децата на леса някога призовавали чука на реките да прекърши на две земите на Вестерос.

Единственият сух път през Шийката беше издигнатият, а кулите на Рова на Кайлин запушваха северния му край като коркова тапа бутилка. Пътят беше тесен, руините бяха разположени така, че всеки враг, идващ от юг, трябваше да премине под и между тях. За да щурмува която и да е от трите кули, нападателят трябваше да изложи гърба си на стрелите на другите две, докато се катери по влажни каменни стени, обрасли с гирлянди хлъзгава бяла „таласъмска кожа“. Блатистата земя отвъд издигнатия път беше непроходима, безкрайно тресавище от дупки със засмукваща тиня, подвижни пясъци и лъскавозелени ивици трева, които изглеждаха здрави за непредпазливото око, но се превръщаха във вода в мига, в който

нагазиш в тях, и всичко това гъмжеше от отровни влечуги, отровни цветя и чудовищни лъвогущери със зъби като ками. Също толкова опасни бяха хората, рядко видими, но винаги дебнещи, блатните хора, жабарите, калните хора. Папратта и Тръстиката, Торфа и Мочура, Рака и Жабока, Зеления папур и Черното блато, това бяха обичайните имена, които си даваха. Железнородените ги наричаха „блатни дяволи“.

Смрад подмина изгнил конски труп с щръкнала от врата му стрела. Дълга бяла змия изпълзя от празната очна дупка, щом се приближи. Зад коня забеляза ездача, по-точно онова, което бе останало от него. Враните бяха оголили плътта от лицето и диво псе беше ровило под ризницата, за да стигне до червата. По-нататък друг труп беше затънал дълбоко в тинята и се показваха само лицето и пръстите му.

Още по-близо до кулите трупове бяха осеяли земята от всички страни. От зейналите им рани бяха избуяли цветя кръвници, бледи цветове с венчелистчета, пълни и влажни като женски устни.

„Гарнизонът изобщо няма да ме познае.“ Някой можеше да помни момчето, което беше, преди да научи името си, но Смрад щеше да е непознат за тях. От дълго време не се беше поглеждал в огледало, но знаеше колко стар сигурно изглежда. Косата му бе побеляла. Повечето беше окапала, а останалата беше корава и суха като слама. Подземята го бяха направили слаб като старица и толкова тънък, че по-силен вятър щеше да го събори.

А ръцете му... Рамзи му беше дал ръкавици, фини ръкавици от черна кожа, меки и гъвкави, натъпкани с вълна, за да скрият липсващите му пръсти, но ако някой погледнеше по-внимателно, щеше да види, че три от пръстите му не се огъват.

— Не приближавай! — прокънтя глас. — Какво искаш?

— Думи. — Пришпори крантата напред и размаха мирното знаме, за да го видят на всяка цена. — Идвам невъоръжен.

Отговор не последва. Знаеше, че зад стените железните хора обсъждат дали да го пуснат, или да надупчат гърдите му със стрели. „Все едно.“ Една бърза смърт тук щеше да е сто пъти по-добре, отколкото да се върне при лорд Рамзи с провал.

След това вратите под порталната кула се разтвориха.

— Бързо!

Смрад тъкмо се обръщаше към звука, когато стрелата удари. Дойде някъде отдясно, където натрошени късове от външната стена лежаха полузатънали в блатото. Пръчката се вряза през гънките на знамето му и увисна от него, върхът едва на педя от лицето му. Толкова лошо го стресна, че изтърва бялото знаме и се катурна от седлото.

— Влизай! — извика гласът. — Бързо, глупако, бързо!

Смрад запълзя на четири крака нагоре по стъпалата. Друга стрела профуча над главата му Някой го сграбчи и го издърпа вътре и той чу как зад него се затръшна врата. Дръпнаха го да се изправи и го тикнаха към стената. След това в гърлото му опря нож и той видя брадато лице, толкова близо до своето, че можеше да преброи космите в носа му.

— Кой си ти? За какво си дошъл? Казвай бързо или ще ти направя същото като на него. — Пазачът кимна към едно тяло, изгнило на пода до вратата, с позеленяла и гъмжаща от личинки плът.

— Железнороден съм — излъга в отговор Смрад. Момчето, което беше някога, наистина беше от железнородените, но Смрад бе дошъл на този свят в тъмниците на Дредфорт. — Погледни лицето ми. Аз съм синът на лорд Бейлон. Вашият принц. — Щеше да каже името, но думите някак заседнаха в гърлото му. „Смрад, аз съм Смрад, римува се с гад.“ Трябваше да го забрави за малко обаче. Никой нямаше да се подчини на същество като Смрад, в колкото и отчаяно положение да бяха. Трябваше да се престори, че отново е принц.

Мъжът, който го бе задържал, го зяпна и устата му се изкриви подозрително. Зъбите му бяха кафяви, а дъхът му вонеше на ейл и лук.

— Синовете на лорд Бейлон бяха убити.

— Братята ми. Не и аз. Лорд Рамзи ме взе в плен след Зимен хребет. Прати ме тук, за да преговарям с вас. Ти ли командваш тук?

— Аз? — Мъжът отпусна ножа, отстъпи назад и едва не се спъна в трупа. — Не аз, милорд. — Ризницата му беше ръждясала, кожата ѝ гниеха. От раната на едната му ръка сълзеше кръв. — Ралф Кенинг командва. Капитанът каза така. Аз съм на вратата, нищо повече.

— А този кой е? — Смрад изрита трупа.

Пазачът зяпна мъртвия, все едно го виждаше за първи път.

— Той... пи от водата. Трябваше да му срежа гърлото, за да спре да пици. Не може да пиеш водата. Затова я караме на ейл. — Пазачът потърка лицето си. Очите му бяха зачервени и възпалени. — Преди

смъквахме мъртвите долу в мазетата. Всички подземия са наводнени. Никой не иска вече да си прави труда, затова просто ги оставяме където паднат.

— Мазето е по-добро място за тях. Дайте ги на водата. На Удавения бог.

Мъжът се засмя.

— Никакви богове няма долу, милорд. Само плъхове и водни змии. Бели гадини, дебели колкото крака ви. Понякога използват нагоре по стъпалата и те хапят, докато спиш.

Смрад си спомни тъмниците под Дредфорт, плъха и как цвъртеше в зъбите му, вкуса на топла кръв на устните си. „Ако се проваля, Рамзи пак ще ме върне там, но първо ще обели кожата на още някой пръст.“ — Колко от гарнизона са останали?

— Няколко. Не знам. По-малко, отколкото бяхме преди. Няколко и в Кулата на Пияния, мисля. В Детската кула няма. Дагон Код прескочи там преди няколко дни. Само двама останали живи, вика, и ядели мъртвите. Убил ги и двамата, ако може да му се вярва.

„Ровът на Кайлин е паднал — осъзна Смрад. — Просто никой не намира за редно да им го каже.“ Потърка уста, за да скрие счупените си зъби, и рече:

— Трябва да говоря с командира ви.

— Кенинг? — Пазачът изхъмка. — Няма много за казване той напоследък. Умира. Може и да е умрял вече. Не съм го виждал от... Не помня от кога...

— Къде е той? Заведи ме при него.

— Кой ще пази портата тогаз?

— Той. — Смрад отново изрита трупа.

Това разсмя железния мъж.

— М-да. Защо не? Елате с мен тогаз. — Издърпа факла от една скоба в стената и я размаха, докато се разгори ярко. — Насам. — Преведе го през една врата и нагоре по спирално стълбище. Светлината на факлата лъщеше по влажните каменни стени.

Залата на върха на стълбището беше тъмна, опушена и потискащо гореща. Над тесния прозорец беше провесена дрипава кожа, за да държи влагата навън, а в един мангал тлееше буца торф. Миризмата в помещението беше мръсна, на плесен, урина и

изпразнения, на пушек и повръщано. Прогизнала тръстика покриваше пода, а една купчина слама в ъгъла минаваше за постеля.

Ралф Кенинг трепереше върху нея под планина от кожи. Оръжията бяха струпани до него: меч и брадва, ризница, железен боен шлем. На щита му бе изрисувана облачната длан на бога на бурята, с мълнията, працияща от пръстите му надолу към бушуващо море, но боята бе избеляла и се лющеше, дървото отдолу започваше да гние.

Ралф също гниеше. Беше гол и трескав под кожата, бледата му подпухнала плът — покрита с гнойни рани и струпеи. Главата му беше обезобразена, едната буза нелепо подута, вратът му — толкова налят с кръв, че заплашваше да погълне лицето му. Ръката от същата страна бе дебела като дървесен ствол и гъмжеше от бели червеи. Никой не го беше къпал или бръснал от много дни, ако се съдеше по вида му. От едното му око капеше гной, а брадата му беше спечена от засъхнало повръщано.

— Какво е станало с него? — попита Смрад.

— Беше на парапетите и някакъв блатен дявол пушна стрела по него. Само го забърса, но... слагат отрова на стрелите си, мажат върховете с лайна и още по-лоши неща. Сипахме вряло вино в раната, но никаква полза.

„Не мога да преговарям с това същество.“

— Убий го — каза Смрад на стража. — Умът му си е отишъл. Пълен е с кръв и червеи.

Мъжът го зяпна.

— Капитанът го сложи да командва.

— Умиращ кон ще го убиеш, нали?

— Какъв кон? Никога не съм имал кон.

„Аз имах.“ Споменът се върна в ума му на порой. Писъците на Усмивка бяха почти като на човек. С пламнала грива, конят се беше вдигнал на задните си крака, заслепен от болка, и биеше с копита във въздуха. „Не, не. Не мой, не беше мой, Смрад никога не е имал кон.“

— Аз ще го убия вместо теб.

Взе меча на Ралф Кенинг — беше подпрян на щита му. Все още имаше достатъчно пръсти, за да стисне дръжката. Когато опря острието на меча в подутото гърло на съществото на сламата, кожата се разцепи и швирна черна кръв и жълта гной. Кенинг потръпна, след това се отпусна и замря. Ужасна воня изпълни стаята. Смрад хукна към

стълбището. Въздухът там беше влажен и студен, но много по-чист. Железният мъж се затътри след него пребледнял, мъчеше се да не повърне. Смрад го сграбчи за ръката.

— Кой е помощник-командирът? Къде са останалите мъже?

— Горе на бойниците или в залата. Спят, пият. Ще ви заведе, ако искате.

— Веднага. — Рамзи му беше дал само един ден.

Залата беше от тъмен камък, с висок таван и ветровита, пълна с пелени от дим, каменните ѝ стени — нашарени с огромни петна бял лишей. В камината, почерняла от жежки пламъци преди години, тлееше торф. Огромна маса от дялан камък запълваше помещението, непокътната от столетия. „Точно там седях последния път, когато бях тук — спомни си той. — Роб беше в челото на масата, с Големия Джон от дясната му страна и Рууз Болтън отляво. Гловър седяха до Хелман Толхарт. Карстарк и синовете му бяха срещу тях.“

Двайсетина железнородени седяха около масата и пиеха. Неколцина го погледнаха с помръкнали равнодушни очи, когато влезе. Останалите го пренебрегнаха. Всички му бяха непознати. Няколко души носеха наметала, закопчани с токи във формата на сребриста риба треска. Треските не се ползваха с добро име на Железните острови. За мъжете казваха, че са крадци и страхливци, а жените — развратници, които спят със собствените си бащи и братя. Не се беше изненадал, че чичо му реши да ги остави, когато Железният флот тръгна обратно за дома. „Това ще улесни задачата ми.“

— Ралф Кенинг е мъртъв — каза той. — Кой командва тук?

Пиячите го изгледаха равнодушно. Един се изсмя. Друг се изплю. Накрая един от Треските рече:

— Кой пита?

— Синът на лорд Бейлон. — „Смрад, името ми е Смрад, римува се с гад.“ — Тук съм по заповед на Рамзи Болтън, лорд на Роговия лес и наследник на Дредфорт, който ме плени в Зимен хребет. Войската му е на север от вас, тази на баща му — на юг, но лорд Рамзи е готов да прояви милост, ако му предадете Рова на Кайлин преди залез-слънце. — Извади писмото, което му бяха дали, и го хвърли на масата.

Един го вдигна, завъртя го в ръцете си и зачовърка червения восък на печата. След малко каза:

— Пергамент. Каква полза от това? Сирене ни трябва на нас, и месо.

— Стомана искаш да кажеш — рече мъжът до него, със сива брада, лявата му ръка свършваше с чукан. — Мечове. Бравди. Да, и лъкове, още сто лъка и мъже, които да стрелят с тях.

— Железнородените не се предават — подвикна трети глас.

— Кажете го на баща ми. Лорд Бейлон сгъна коляно, когато Робърт разби стената му. Иначе щеше да умре. Както и вие, ако не се покорите. — Посочи пергамента. — Счупете печата. Прочетете думите. Това е указание за безопасно поведение, написано лично от лорд Рамзи. Предайте мечовете си и елате с мен и негово благородие ще ви нахрани и ще ви пусне да стигнете непокътнати до Каменния бряг и да намерите кораб за дома. Иначе умирайте.

— Заплаха ли е това? — Един от Треските се вдигна на крака. Едър мъж с опулени очи и широка уста, с мъртвешки бяла плът. Изглеждаше сякаш баща му го е направил от риба, но все пак носеше дълъг меч. — Дагон Треската не се покорява на никого.

„Не, моля ви, трябва да ме послушате.“ Мисълта какво ще му направи Рамзи, ако се домъкне обратно в лагера без гарнизонът да се е предал, почти стигаше, за да се подмокри в бричовите. „Смрад. Воня, римува се с пикня.“

— Това ли е отговорът ви? — Думите прозвучаха вяло в ушите му. — Тази риба треска от името на всички ви ли говори?

Пазачът, който го срещна на вратата, не изглеждаше толкова уверен.

— Виктарион ни заповяда да държим, да. Чух го със собствените си уши. „Дръжте тук, докато се върна“, така каза на Кенинг.

— Да — каза едноръкият. — Така каза. Кралският събор го призова, но той се закле, че ще се върне, с плавей, с корона на главата и с хиляда мъже зад него.

— Чичо ми никога няма да се върне — каза им Смрад. — Кралският съвет коронова брат му Юрон, а Вранското око има да води други войни. Мислите си, че чичо ми ви цени? Пет пари не дава за вас. Вие сте оставените да умрат. Изстърга ви, както остъргва калта от ботушите си, когато изгази на брега.

Тези думи улучиха вярно. Видя го в очите им, в начина, по който се спогледаха или се намръщиха над чашите си. „Всички са се

страхували, че са изоставени, но трябваше да дойда аз, за да превърна страха в увереност.“ Тези тук не бяха събратя на прославени капитани, нито от кръвта на великите домове на Железните острови. Бяха синове на роби и солени жени.

— Ако се покорим, си отиваме, тъй ли? — рече едноръкият. — Това ли казва написаното тук? — Бутна с пръст навития пергамент, чийто восъчен печат все още не беше счупен.

— Сам го прочети — отвърна той, макар да беше почти сигурен, че никой от тях не може да чете. — Лорд Рамзи се отнася почтено с пленниците си, стига да са лоялни с него. — „Взе ми само няколко пръста на краката и ръцете, и онова, другото нещо, след като можеше да ми вземе езика или да обели кожата от краката ми от пета до бедро.“ — Предайте му мечовете си и ще живеете.

— Лъжец. — Дагон Треската извади дългия си меч. — Ти си от онези, които наричат „обърни-плащ“. Защо трябва да вярваме на обещанията ти?

„Пиян е — осъзна Смрад. — Ейлът говори.“

— Вярвайте каквото искате. Донесох ви посланието на лорд Рамзи. Сега трябва да се върна при него. Ще вечеряме дива свиня с ряпа и ще го полеем със силно червено вино. Които дойдат с мен, ще са добре дошли на пира. Останалите от вас ще умрат до ден. Господарят на Дредфорт ще доведе рицарите си по издигнатия път, а синът му води своите към вас от север. Пощада няма да има. Които загинат в бой, ще са щастливите. Които оцелеят, ще бъдат дадени на блатните дяволи.

— Стига! — изръмжа Дагон Треската. — Мислиш, че можеш да уплашиш железнородени с думи? Махай се. Бягай при господаря си, преди да ти разпоря корема, да ти извадя червата и да те накарам да ги изядеш.

Щеше да каже още, но изведнъж очите му се облешиха. Метателна брадва изсвистя и щръкна от челото му. Мечът на Треската изпадна от пръстите му. Той се сгърчи като риба на кука и рухна по лице върху масата.

Едноръкият беше хвърлил бравата. Когато се вдигна, държеше друга.

— Кой още иска да умре? — изръмжа на другите пиещи. — Да каже, ще му помогна. — Тънки червени вадички плъзнаха по камъка

от локвата кръв под главата на Дагон Треската. — Аз мисля да живея, което значи, че няма да стоя тук, докато изгния.

Един от мъжете удари глътка ейл. Друг обърна чашата си и отми вадата кръв, потекла към него. Никой не проговори. Когато едноръкият пхна дръжката на малката брадва в колана си, Смрад разбра, че е спечелил. Почти се почувства отново човек. „Лорд Рамзи ще е доволен от мен.“

Смъкна знамето с кракена със собствените си ръце, затруднен заради липсващите пръсти, но благодарен за пръстите, които лорд Рамзи му беше оставил. Повечето от следобеда изтече, докато железнородените се приготвят за тръгване. Оказаха се повече, отколкото бе предполагал: четирийсет и седем в Порталната кула и още осемнайсет в Кулата на Пияния. Двама бяха толкова близо до смъртта, че нямаше никаква надежда за тях, а други петима — твърде изтощени, за да могат да вървят. Все пак оставаха петдесет и осем мъже, годни за бой. Колкото и отслабнали да бяха, щяха да вземат със себе си три пъти повече, ако лорд Рамзи беше щурмувал руините. „Добре направи, че изпрати мен“, каза си Смрад, докато се качваше отново на крантата си, за да поведе разпокъсаната колона обратно към мочурливата земя, където бяха вдигнали лагера си северняците.

— Оставете оръжията си тук — каза на пленниците си. — Мечове, лъкове, ками. Въоръжените ще бъдат убити на място.

Отне им три пъти повече време, за да покрият разстоянието, което Смрад беше взел сам. Бяха сглобили груби носилки за четирима от мъжете, които не можеха да вървят; петия го носеше синът му, на гърба си. Това ги забавяше, а всички железнородени бяха наясно колко са беззащитни и уязвими за отровните стрели на блатните дяволи. „Ако умра, ще умра.“ Смрад се молеше само стрелецът да си знае работата, та смъртта да е бърза и чиста. „Мъжка смърт, не като жалкия край на Ралф Кенинг.“

Едноръкият куцаше тежко в челото на процесията. Казваше се Адрак Хъмбъл, така каза, и имал скална жена и три солени жени на Голям Уик.

— Три от четирите бяха издули кореми, когато отплавахме — похвали се той, — а на Хъмбъл често им се пръкват близнаци. Като се върна, най-напред ще преброя новите си синове. Може да нарека някого на вас, милорд.

„Да, наречи го Смрад — помисли той. — А когато е лош, можеш да му отрежеш пръстите на краката и да му дадеш плъхове за ядене.“ Извърна глава, плю и се зачуди дали Ралф Кенинг не се беше оказал щастливец.

Лек дъжд ръсеше от тъмносивото небе, когато лагерът на лорд Рамзи се появи пред тях. Часовият ги изгледа мълчаливо, докато преминаваха. Във въздуха се стелеше дим от кухненските огънове, даващи се в дъжда. Колона ездачи ги заобиколи и обърна зад тях, водена от млад лорд с конска глава на щита. „Един от синовете на лорд Ризуел. Роджър, или може би Рикард.“ Не можеше да различава двамата.

— Това ли са всички? — попита ездачът от гърба на дорестия си жребец.

— Всички, които не бяха умрели, милорд.

— Мислех, че ще са повече. Атакувахме ги три пъти и и трите пъти ни отблъснаха.

„Ние сме железнородени“, помисли той с внезапен изблик на гордост и за един кратък миг отново беше принц, син на лорд Бейлон, кръвта на Пайк. Самата мисъл беше опасна обаче. Трябваше да помни името си. „Смрад, името ми е Смрад, римува се със слабоват.“

Бяха стигнали до самия край на лагера, когато лаят на глутница хрътки издаде приближаването на лорд Рамзи. Ужаса на курвите беше с него, с няколко от фаворитите си — Кожаря, Алин Киселия и Деймън Потанцувай за мен, както и Големия и Малкия Уолдър. Кучетата налетяха около тях, ръмжаха и се зъбеха на чуждите. „Момичетата на Копелето“, помисли Смрад, но веднага си напомни, че не трябва никога, никога, *никога* да изрича тази дума в присъствието на Рамзи.

Смрад скочи от седлото и се смъкна на коляно.

— Милорд, Ровът Кайлин е ваш. Ето ги последните му бранители.

— Толкова малко. Надявах се на повече. Бяха такива упорити врагове. — Светлите очи на лорд Рамзи блеснаха. — Сигурно сте умрели от глад. Деймън, Алин, погрижете се за тях. Вино и ейл, и всичката храна, която могат да изядат. Кожар, заведи ранените при майстерите ни.

— Да, милорд.

Няколко от желязнородените измърмориха благодарности, преди да се затърят към огньовете в центъра на лагера. Един от Треските дори се опита да целуне пръстена на лорд Рамзи, но хрътките го прогониха, преди да се е доближил, а Алисън отпра парче от ухото му. Кръвта потече по врата му, но мъжът се кланяше и ръсеше хвалби за милостта на негово благородие.

Когато и последните се отдалечиха, Рамзи Болтън се обърна усмихнат към Смарад. Сграбчи го за тила, дръпна лицето му към себе си, целуна го по бузата и прошепна:

— Моят стар приятел Смарад. Наистина ли те взеха за своя принц? Какви проклети глупци са тези желязни хора. Боговете им се смеят.

— Искаха само да се върнат у дома, милорд.

— А *ти* какво искаш, мой мили Смарад? — промълви Рамзи нежно като любовник. Дъхът му ухаеше на вино с подправки и канела, толкова сладък. — Такава доблестна служба заслужава награда. Не мога да ти върна пръстите на ръцете и краката, но все пак трябва да има нещо, което би искал да ти дам. Дали да те пусна на свобода? Да те освободя от службата ти при мен? Искаш ли да заминеш с тях, да се върнеш на голите ви острови сред студеното сиво море и отново да бъдеш принц? Или би предпочел да останеш като мой верен слуга?

Студен нож остърга гръбнака му. „Внимавай — каза си той, — много, много внимавай.“ Не му харесваше усмивката на негово благородие, този блясък в очите му, слюнката, лъснала в ъгълчето на устата му. Беше виждал тези неща преди. „Не си никакъв принц. Ти си Смарад, просто Смарад, римува се с глуповат. Дай му отговора, който иска.“

— Милорд, мястото ми е тук, с вас. Аз съм вашият Смарад. Искан само да ви служа. Моля само за... мях вино, това ще е достатъчна награда за мен... червено вино, най-силното, което имате, всичкото вино, което може да изпие човек...

Лорд Рамзи се засмя.

— Ти не си човек, Смарад. Ти си просто мое същество. Ще си получиш виното обаче. Уолдър, погрижи се. Не бой се, няма да те върна в тъмниците. Имаш думата ми на Болтън. Вместо това ще те направим куче. Месо всеки ден, дори ще ти оставя достатъчно зъби, за

да го ядеш. Можеш да спиш до момичетата ми. Бен, имаш ли нашийник за него?

— Ще поръчам да направят, милорд — отвърна старият Бен Кокалите.

Старецът направи много повече. Същата нощ освен нашийника имаше и едно опърпано одеяло, и половин пиле. Смрад трябваше да се бие с псетата за месото, но беше най-хубавото ядене, което бе вкусвал от Зимен хребет.

А виното... виното беше тъмно и горчиво, но *силно*. Клекнал между хрътките, Смрад пи, докато главата му се завъртя, повърна, изтри устата си и пи отново. След това легна и затвори очи. Когато се събуди, едно псе лижеше повръщаното от брадата му, а тъмни облаци пъплеха по лицето на лунния сърп. Някъде в нощта пицяха мъже. Избута кучето настрана, завъртя се на хълбок и отново заспа.

На другата сутрин лорд Рамзи изпрати трима ездаци по издигнатия път през блатата, за да извести лорд баща си, че пътят е чист. Одраният мъж на дома Болтън бе вдигнат над Порталната кула, откъдето Смрад беше смъкнал златния кракен на Пайк. Покрай загнилия дъсчен път дълбоко в тинята бяха забили дървени колове. Трупове, набучени на тях, се разлагаха, червени и мокри. „Шейсет и трима — преброи той. — Шейсет и трима са.“ Един го бяха скъсили с половин ръка. На друг бяха натикали свитъка пергамент между зъбите, с все още несчупения восъчен печат.

Три дни по-късно авангардът на войската на Рууз Болтън се проточи през руините и покрай зловещата редица крайпътни стражи: четиристотин конници на Фрей, облечени в синьо и сиво, върховете на копията им лъснаха, щом слънцето проби през облаците. Двама от синовете на стария Уолдър водеха авангарда. Единият беше як мъж с квадратна челюст и мускулести ръце. Другият имаше жадни очи, сближени над острия нос, рядка кафява брада, която едва прикриваше хилавата брадичка, и плешива глава. „Хостийн и Енис.“ Познаваше ги отпреди да научи името си. Хостийн беше бик, трудно го хващаше гневът, но побеснееше ли, ставаше безмилостен и имаше славата на най-свирепия воин от котилото на лорд Уолдър. Енис беше по-стар, по-жесток и по-умен: командир, не прост боец, въртящ меч. И двамата бяха ветерани.

Северняците яздеха плътно след авангарда и опърпаните им знамена плющяха на вятъра. Смрад се загледа в тях, докато преминаваха. Повечето вървяха пеша... и бяха толкова малко. Спомни си голямото воинство, което тръгна на юг с Младия вълк, под вълчището на Зимен хребет. Двайсет хиляди мечи и копия бяха тръгнали на война с Роб, или почти толкова, но едва двама от всеки десет се връщаха сега, и повечето от тях бяха мъже на Дредфорт.

В средата на колоната, където беше най-гъсто, яздеше мъж с тъмносива броня върху ватирана туника от кървавочервена щавена кожа. Предпазители под мишниците бяха изковани във формата на човешки глави, с отворени в предсмъртна агония уста. От раменете му се спускаше розово вълнено наметало, извезано с капки кръв. Дълги ленти червена коприна се вееха от върха на затворения му шлем. „Никой блатен дявол няма да убие Рууз Болтън с отровна стрела“, помисли Смрад, щом го видя. Зад него скърцаше покрит фургон, теглен от шест тежки товарни коня и пазен от стрелци с арбалети, отпред и отзад. Завеси от тъмносиньо кадифе скриваха обитателите му.

По-назад се точеше обозният керван: тежко натоварени фургони с провизии и военна плячка, талиги, возещи ранени и сакати. А в ариергарда — още войници на Фрей. Най-малко хиляда, може би повече: стрелци с лъкове, копиеносци, селяни, въоръжени с коси и криваци, наемни конници и конни стрелци, и още сто рицари, които да го подсилват.

С нашийник, окован и отново в дрипи, Смрад тръгна с другите кучета по петите на лорд Рамзи, закрачил напред да посрещне баща си. Но когато ездачът в тъмната броня смъкна шлема си, лицето под него бе непознато за Смрад. Усмивката на Рамзи се изкриви, щом го видя, и по лицето му пробяга гняв.

— Какво е това, някаква подигравка ли?

— Предпазливост — отрони Рууз Болтън, след като се показва иззад завесите на затворения фургон.

Владетелят на Дредфорт нямаше силна прилика с незаконния си син. Лицето му беше гладко обръснато, не красиво, но не и невзрачно. Макар Рууз да беше влизал в битки, нямаше никакви белези. Макар да беше надхвърлил четирийсетте, все още нямаше бръчки, само по някоя бразда на челото, издаваща възрастта. Устните му бяха толкова тънки, че щом ги стиснеше, сякаш изчезваха напълно. Излъчваше вечна

младост и невъзмутимост. На лицето на Рууз Болтън гневът и радостта изглеждаха еднакво. Единственото общо между него и Рамзи бяха очите им. „Очите му са лед.“ Смрад се зачуди дали Рууз Болтън изобщо плаче. „Ако плаче, дали сълзите му са студени?“

Някога едно момче, наречено Теон Грейджой, се беше забавлявало, като щипеше Болтън, докато седяха на съвета с Роб Старк, подиграваше се на тихия му глас и подхвърляше шегички за пиявици. „Трябва да е бил луд. С този мъж не можеш да се шегуваш.“ Човек трябваше само да погледне Болтън, за да разбере, че има повече жестокост в розовото кутре на левия си крак, отколкото всички Фрей наведнъж.

— Татко. — Лорд Рамзи коленичи пред баща си.

Лорд Рууз го изгледа мълчаливо за миг.

— Можеш да станеш. — Обърна се да помогне на две млади жени да слезат от фургона.

Първата беше ниска и много дебела, с кръгло зачервено лице и три гуши, полюшващи се под самурената качулка.

— Новата ми жена — каза Рууз Болтън. — Лейди Валда, това е извънбрачният ми син. Целуни ръката на мащехата си, Рамзи. — Той се подчини. — И съм сигурен, че ще си спомниш лейди Аря. Твоята годеница.

Момичето беше тънко и по-високо, отколкото го помнеше, но това можеше само да се очаква. „Момичетата растат бързо на тази възраст.“ Роклята ѝ беше от сива вълна, обшита с бял сатен. Над нея носеше хермелиново наметало, закопчано със сребърна вълча глава. Тъмнокъфявата коса падаше до средата на гърба ѝ. А очите ѝ...

„Това не е дъщерята на лорд Едард.“

Аря имаше очите на баща си, сивите очи на Старките. Момиче на нейната възраст можеше да пусне косата си да израсте, но не можеше да смени цвета на очите си. „Това е малката приятелка на Санса, момичето на стюарда. Джейни, така се казваше. Джейни Пули.“

— Лорд Рамзи. — Момичето приклепна пред него в реверанс. Това също беше сбъркано. „Истинската Аря щеше да плюе в лицето му.“ — Моля се да бъда ваша добра съпруга и да ви родя силни синове, които да ви следват.

— Ще бъдеш — обеща Рамзи. — И то скоро.

ДЖОН

Свещта се беше стопила на локвичка восък. Утринната светлина грееше през капациите на прозореца. Джон отново бе заспал над работата си. Купчини книги бяха затрупали масата му. Беше ги донесъл сам, след като изкара половината нощ в ровене из прашните мазета на светлината на фенера. Сам беше прав, книгите ужасно се нуждаеха от сортиране, описване и подреждане, но това не беше задача за стюарди, които не могат нито да четат, нито да пишат. Трябваше да изчака, докато се върне Сам.

„Ако се върне.“ Джон се боеше за Сам и майстер Емон. Котър Пайк беше писал от Източен страж, че „Бурната врана“ е засякла отломки от разбита галера по брега на Скагос. Дали разбитият кораб беше „Черната птица“, от наемническия флот на Станис Баратеон, или някой минал оттам търговски съд, екипажът на „Бурната врана“ не бе успял да различи. „Исках да пратя Джили и бебето на безопасно място. Дали вместо това не ги изпратих в гроба?“

Снощната вечеря беше замръзнала до лакътя му почти недокосната. Ед Скръбния беше напълнил копанката му почти догоре, за да може омразната „тримесна“ яхния на Трипръстия Хоб да размекне коравия хляб. Братята се шегуваха, че трите мяса са овнешко, овнешко и овнешко, но моркови, лук и ряпа щеше да е по-близо до истината. Отгоре лъщеше коричка студена лой.

Боуен Марш го беше увещавал да се премести в бившите покои на Стария мечок в Кралската кула, след като Станис ги освободи, но Джон бе отказал. Преместването в кралските покои можеше твърде лесно да се изтълкува като знак, че не очаква кралят да се върне.

Странно безмълвие бе надвиснало над Черен замък, откакто Станис бе заминал на юг, сякаш свободният народ и черните братя бяха затаили дъх, очаквайки да видят какво ще последва. Дворовете и трапезарията най-често биваха празни, кулата на лорд-командира бе като куха коруба, старата обща зала — купчина овъглени греди, а Кулата на Хардин сякаш бе готова да рухне при следващия порив на

вятъра. Единственият звук, издаващ някакъв живот, беше смътното дрънчане на мечове, отекващо от двора пред оръжейната. Емет Железния викаше на Робин Скокливия да държи щита си вдигнат. „Няма да е зле всички да държим щитовете си вдигнати.“

Джон се изми, облече се и излезе от оръжейната. Спря в двора отвън, колкото да каже няколко окуражителни думи на Робин и другите повереници на Емет. Отклони предложението на Тай за охрана, както обикновено. Днес щеше да има достатъчно мъже около себе си. Стигнаше ли се до кръв, двама повече едва ли щяха да са от значение. Взе си Дълъг нокът обаче, а Дух тръгна по петите му.

Докато стигне до конюшната, Ед Скръбния беше оседлал коня и го чакаше. Фургоните се подреждаха под зоркия поглед на Боуен Марш. Лорд-стюардът се суетеше по колоната, сочеше и подвикваше нервно, лицето му беше зачервено от студа. Като видя Джон, бузите му се зачервиха още повече.

— Лорд-командир. Още ли държите на тази...

— ... глупост? — довърши Джон. — Моля, кажете ми, че не се канехте да кажете „глупост“, милорд. Държа, да. Обсъдихме го това. Източен страж иска още хора. Сенчестата кула иска още хора. Сив страж и Леден знак също, не се съмнявам, а имаме още четиринайсет замъка, които все още седят празни, дълги левги от Вала, които остават непазени и незащитени.

Марш присви устни.

— Лорд-командир Мормон...

— ... е мъртъв. И умря не от ръката на някой дивак, а от ръцете на своите Заклети братя, както вярваше. Нито вие, нито аз можем да знаем какво щеше да направи или да не направи на мое място. — Джон обърна коня си. — Стига приказки. Отдръпнете се.

Ед Скръбния беше чул целия разговор. Щом Боуен Марш се отдалечи, кимна към него и рече:

— Наровете. Всичките тия семена. Човек може да се задави до смърт. Аз предпочитам ряпа. Не знам някога ряпа да е навредила на човек.

В такива моменти на Джон най-много му липсваше майстер Емон. Клидас се грижеше за гарваните съвсем добре, но нямаше и една десета от знанията или опита на Емон Таргариен, а още по-малко — от мъдростта му. Боуен беше добър човек посвоему, но раната,

която бе понесъл при Моста на черепите, беше втвърдила позицията му и единствената песен, която пееше напоследък, беше познатият рефрен за запечатването на портите. Отел Ярвик беше толкова равнодушен и лишен от въображение, колкото и мълчалив, а Първите съгледвачи, изглежда, бяха загинали още с назначаването им. „Нощният страж загуби твърде много от най-добрите си мъже — помисли Джон, докато фургоните тръгваха. — Стария мечок, Корин Полуръката, Донал Ноя, Джармън Бъкуел, чичо ми...“

Лек сняг заваля, когато колоната пое на юг по кралския път с дузина конни копиеносци и стрелци за ескорт. При последните няколко пътувания се бяха натъкнали на неприятности в Къртичиното — малко бутане и блъскане, ругатни и много навъсени погледи. Боуен Марш смяташе, че ще е най-добре да не рискуват, и този път Джон се съгласи с него.

Лорд-стюардът водеше. Джон яздеше няколко разтега по-назад, с Ед Толет Скръбния до него. На половин миля южно от Черен замък Ед доближи коня си до коня на Джон и рече:

— Милорд? Погледнете там. Големия пияница на хълма.

Пияницата беше ясеново дърво, огънато на една страна от столетия вятър. И сега имаше лице. Строга уста, прекършен клон за нос, две очи, врязани дълбоко в ствола и зяпнали на север по пътя, към замъка и Вала.

„Диваците все пак донесоха боговете си.“ Джон не беше изненадан. Хората не изоставят боговете си току-така. Целият маскарад, който лейди Мелисандра бе устроила отвъд Вала, изглеждаше кух като шутовски фарс.

— Прилича малко на теб, Ед — подхвърли Джон, колкото да омаловажи проблема.

— Да, милорд. Не ми растат листа от носа, но иначе... Лейди Мелисандра няма да се зарадва.

— Едва ли ще го види. Погрижи се да не й го каже някой.

— Тя обаче вижда разни неща в ония огньове.

— Пушек и въглени.

— И горящи хора. Мен най-вероятно. С листа, изникнали от носа. Винаги ме е било страх, че ще изгоря, но се надявах първо да умра.

Джон пак погледна към лицето, зачуден кой го е издълбал. Беше поставил стража около Къртичиното, както за да пази враните си настрана от жените дивачки, така и да задържи свободния народ да не тръгнат за плячка на юг. Който и да беше изваял ясеновото дърво, явно беше убягнал на стражите му. А щом един можеше да се промъкне през кордона, други също щяха да могат. „Бих могъл да удвоя охраната — помисли с горчивина. — Да похабя два пъти повече мъже, които иначе могат да обикалят по Вала.“

Фургоните продължиха мудния си ход през замръзнала кал и навяващ сняг. След още една миля се натъкнаха на второ лице, издълбано в кестен, израснал до леден поток. Очите му гледаха към дъсчения мост над потока.

— Дваж по-неприятно — заяви Ед Скръбния.

Кестенът беше сух и безжизнен, но голите му кафяви клони не бяха празни. На един нисък клон, надвиснал над потока, клечеше изгърбен гарван с настръхнали от студа пера. Като видя Джон, разпери криле и изграчи. Той вдигна юмрук и изсвири с уста, а черната птица изпърха към него и заграчи:

— Гжито, гжито, гжито.

— Житото е за свободния народ — каза му Джон. — За теб няма. — Зачуди се дали всички ще паднат дотам, че да ядат гарвани, преди идещата зима да навлезе в разгара си.

Братята на фургоните също бяха видели това лице, не се съмняваше Джон. Никой не заговори за това, но посланието беше съвсем ясно за всеки, който имаше очи. Джон беше чул Манс Райдър да казва, че всички коленичеци са овце.

— Значи едно псе може да кара стадо овце — беше казал Кралят отвъд Вала, — но виж, свободния народ, някои са скални котки, а някои са камъни. Едните скитат където им падне и ще разкъсат псетата ви на дреб. Другите няма да мръднат, ако не ги изриташ. — Нито скалните котки, нито камъните щяха да изоставят боговете, които бяха почитали през целия си живот, и да се преклонят пред някой, който едва познаваха.

Малко на север от Къртичиното се натъкнаха на трети наблюдател, издълбан в огромния дъб, бележещ края на селската земя; дълбоките му очи бяха впити в кралския път. „Това лице не е приятелско“, помисли Джон. Лицата, които Първите хора и горските

чеда бяха издълбали преди хилядолетия в язовите дървета, имаха строги и дивашки черти най-често, но големият дъб изглеждаше особено гневен, сякаш се канеше всеки момент да изтръгне корените си от земята и да връхлети върху тях с рев. „Раните му са пресни като раните на хората, които са го издълбали.“

Къртичиното беше по-голямо, отколкото изглеждаше отвън. Повечето беше заровено под земята, заслонено от студа и снега. Сега това бе по-вярно от всякога. Магнарят на Денн беше подпалил селото, когато мина през него, за да щурмува Черен замък, и над земята бяха останали само купища изгорели греди и стари, покрити със сажди камъни... но под замръзналата пръст подземията, тунелите и дълбоките мазета все още стояха и точно там свободният народ бе намерил убежище, свити в тъмното като къртиците, на които бе наречено селото.

Фургоните спряха в полукръг пред някогашната селска ковачница. Рояк деца със зачервени лица строяха снежна крепост, но се разпръснаха, като видяха братята в черните наметала, и се изпокриха в дупките. Скоро след това възрастните започнаха да излизат изпод земята. С тях лъхна воня, миризмата на неумити тела, мокри дрехи, изпражнения и урина. Джон видя как един от хората му сбърчи нос и каза нещо на мъжа до себе си. „Някоя шега за миризмата на свободата“, предположи. Твърде много от братята му си правеха шеги с вонята на диваците в Къртичиното.

„Свинско невежество“, помисли Джон. Свободният народ не бяха по-различни от мъжете на Нощния страж: някои бяха чисти, други мръсни, но повечето бяха чисти понякога, а понякога — мръсни. Тази воня бе просто миризмата от хиляда души, натикани в мазета и тунели, изкопани да приютят не повече от сто.

Диваците бяха играли този танц преди. Строи се смълчани в редици зад фургоните. Жените бяха тройно повече от мъжете, много от тях с деца, бледи мършави същества, вкопчени в полите им. Джон видя малко пеленачета. „Пеленачетата измряха по време на похода. А които преживяха битката, измряха в кошарите на краля.“

Бойците го бяха понесли по-добре. Триста мъже на бойна възраст, бе заявил в съвета Джъстин Маси. Лорд Харууд Фел ги беше преброил. „Ще има и жени на копието. Петдесет, шейсет, може да стигат до сто.“ Броенето на Фел бе включило и мъжете, понесли рани,

знаеше Джон. Видя двайсетина такива: мъже на груби патерици, мъже с празни ръкави, мъже с едно око или половин лице, мъж без крака, носен от двама приятели. И всички — сивобради и мършави. „Прекършени хора — помисли си. — Привиденията отвъд Вала не са единствените живи мъртъвци.“

Не всички бойци бяха прекършени обаче. Неколцина мъже от Денн с бронзови люспести брони стояха струпани около стъпалата на едно мазе, гледаха намръщено и не си направиха труда да идат при другите. В развалините на старата селска ковачница Джон зърна едрото плешиво туловище на мъж, в когото позна Халек, брата на Харма Песоглавата. Прасетата на Харма ги нямаше обаче. „Издени, несъмнено.“ Онези двамата в кожата бяха от Роговата стъпка, колкото мършави, толкова и свирепи, боси дори в снега. „Все още има вълци сред тези овце.“

Вал му беше напомнила това при последното му гостуване при нея.

— Свободният народ и коленичещите общо взето си приличат, Джон Сняг. Мъжете са мъже и жените са жени, все едно от коя страна на Вала са родени. Добри мъже и лоши, герои и злодеи, мъже на честта, лъжци, страхливци, грубияни... имаме много, както и вие.

„Права беше.“ Номерът беше да различиш едните от другите, да разделиш овцете от козите.

Черните братя започнаха да раздават храна. Бяха донесли резени твърдо солено телешко, сушена треска, сушен боб, ряпа, моркови, чували с ечемик и пшеничено брашно, мариновани яйца, бурета с лук и ябълки.

— Може да вземеш лук или ябълка — каза на една жена Хол Косматия, — но не и от двете. Избираш.

Жената, изглежда, не разбра.

— Трябват ми по две. Едните за мен, другите за момчето ми. Болно е.

Хол поклати глава.

— Трябва сам да дойде за ябълка. Или за лук. Двете не. Като теб. Е, ябълка ли да е, или лук? Хайде побързай, има още зад тебе.

— Ябълка — каза тя и той й даде една, стара, малка и спаружена.

— Хайде по-живо, жено — извика един, трима души зад нея. — Студено е.

Жената не му обърна внимание.

— Още една ябълка — каза на Хол Косматия. — За сина ми. Моля. Той е малък.

Хол се обърна към Джон. Джон поклати глава. Много скоро щяха да им свършат ябълките. Почнеха ли да дават по две на всеки, който поиска две, последните нямаше да вземат нищо.

— Хайде мърдай — викна едно момиче зад жената. После я бутна в гърба. Жената залитна, изтърва ябълката и падна. Другите неща в ръцете ѝ се разхвърчаха. Пръсна се боб, ряпа се изтъркала в калната локва, торба брашно се скъса и безценното съдържание се пръсна в снега.

Надигнаха се ядосани гласове, на Старата реч и на Общата. При друг от фургоните започнаха да се бутат с лакти.

— Доникъде не *стига* — изръмжа някакъв старец. — Проклети врани, ще ни уморите от глад. — Жената, която бяха съборили, лазеше на колене да събере храната си. Джон видя блеснала гола стомана на няколко крачки встрани. Стрелците му изпъваха лъковете.

Обърна се в седлото.

— Рори. Успири ги.

Рори вдигна големия рог и го наду.

Врявата и блъскането замряха. Заплака дете. Гарванът на Мормон пристъпяше от лявото рамо на Джон до дясното, кимаше и мърмореше:

— Сняг, сняг, сняг.

Джон изчака ехото на рога да заглъхне, после пришпори коня си напред, където всички можеха да го видят.

— Храним ви по най-добрия начин, колкото можем да заделим. Ябълки, лук, ряпа, моркови... дълга зима ни чака всички, а складовете ни не са неизчерпаеми.

— Вие враните си се храните добре. — Халек излезе напред. „Засега.“

— Ние държим Вала. Валът брани владението... и вас, вече. Познавате лицето на врага. Знаете какво ни застрашава. Някои от вас са се изправяли срещу тях преди. Таласъми и бели бродници, мъртви същества със сини очи и черни ръце. Аз също съм ги виждал, бил съм се с тях, изпратих няколко в ада. Убиват, а след това пращат мъртвите ви срещу вас. Великаните не можеха да устоят срещу тях, нито вие,

Денн, клановете на ледената река, Роговата стъпка, свободният народ... а докато дните стават все по-къси и нощите по-студени, те стават по-силни. Оставихте домовете си и дойдохте на юг стотици и хиляди... защо, ако не за да избягате от тях? Да бъдете в безопасност. Е, Валът ви пази. *Ние* сме тези, които ви пазят, черните врани, които презирате.

— Спасени и гладни — каза една набита жена с обрулено от вятъра лице, жена на копието, ако се съдеше по вида ѝ.

— Искате повече храна ли? — попита Джон. — Храната е за бойци. Помогнете ни да държим Вала и ще ядете толкова, колкото ядат враните. — „Докато има храна.“

Възцари се тишина. Диваците се споглеждаха.

— Яж — изграчи тихо гарванът. — Зъррно, зъррно.

— Да се бием за вас? — Сигорн, младият магнар на Денн, говореше Общата реч завалено. — Няма бием за вас. Убием по-добре. Убием всички вас.

Гарванът плесна с криле.

— Убием, убием.

Бащата на Сигорн, старият магнар, беше премазан под падащото стълбище по време на щурма на Черен замък. „Щях да изпитвам същото, ако някой поискаше да се съюзя с Ланистърите“, каза си Джон.

— Баща ти се опита да ни убие всички — напомни той на Сигорн. — Магнарят беше храбър мъж, но се провали. А ако беше успял... кой щеше да държи Вала? — Обърна гръб на мъжете от Денн. — Стените на Зимен хребет също бяха здрави, но днес Зимен хребет е в развалини, изгорен и срутен. Една стена е добра само колкото са добри мъжете, които я бранят.

Старец, притиснал ряпа до гърдите си, извика:

— Убивате ни, морите ни от глад, сега искате и роби да ви станем.

Набит червендалест мъж се провикна да го подкрепи:

— По-скоро ще тръгна гол, отколкото да облека някоя от черните ви дрипи.

Една от жените на копието се изсмя:

— Дори жена ти няма да иска да види *тебе* гол, Бътс.

Десетина души заговориха наведнъж. Момче заплака. Джон Сняг изчака всичко да затихне, след което се обърна към Хол Косматия и рече:

— Хол, какво каза на онази жена?

Хол го погледна объркан.

— За храната ли? Ябълка или лук? Само това казах. Трябва да избират.

— Трябва да изберете — повтори Джон. — Всички. Никой не иска от вас да полагате клетвите ни и не ме интересува кои богове почитате. Моите собствени богове са старите, боговете на Севера, но можете да си задържите червения бог или Седемте, или всеки друг бог, който чува молитвите ви. Копия ми трябва. Лъкове. Очи по Вала.

— Ще взема всяко момче над дванайсет години, което знае как да държи копие или да опъва лък — продължи високо. — Ще взема старците ви, ранените и сакатите ви, дори онези, които вече не могат да се бият. Има други задачи, които могат да изпълняват. Да правят стрели, да доят козите, да събират дърва за огрев, да чистят конюшните... работата е безкрайна. И да, ще взема и жените ви. Не ми трябва свенливи девизи, които чакат да ги пазят, но ще взема толкова жени на копието, колкото дойдат.

— А момичета? — попита едно момиче. — Изглеждаше младо като Аря, когато Джон я бе видял за последен път.

— От шестнайсет нагоре.

— Взимаш момчета на дванайсет.

В Седемте кралства момчета на дванайсет често служеха като пажове или скуайъри. Много от тях се обучаваха в оръжие от малки. Момчетата на дванайсет бяха деца. „Тези са диваци обаче.“

— Щом искате. Момчета и момичета от дванайсет. Но само тези, които се подчиняват на заповед. Това важи за всички ви. Никога няма да поискам да коленичите пред мен, но ще ви назнача капитани и сержанти, които ще ви казват кога да ставате и кога да лягате, къде да ядете, кога да пиете, какво да обличате, кога да вадите мечовете си и да пускате стрелите си. Мъжете на Нощния страж служат до живот. Няма да искам това от вас, но докато сте на Вала, ще бъдете под моята команда. Не се ли подчини някой на заповед, ще заповядам да му отсекаат главата. Питайте братята ми дали няма да го направя. Виждали са ме как го правя.

— Глава — изграчи гарванът на Стария мечок. — Глава, глава, глава.

— Изборът е ваш — каза Джон Сняг. — Тези, които искат да ни помогнат да държим Вала, се връщат в Черен замък с мен и ще се погрижа да бъдете въоръжени и нахранени. Останалите, вземете си рязката и лука и се скрийте в дупките си.

Момичето първо излезе напред.

— Мога да се бия. Майка ми беше жена на копието. — „Може и дванайсет да няма“, помисли той, докато детето се провираше между двама старци. Но нямаше да върне първия си новонает.

Последваха я двама младоци, момчета на не повече от четиринайсет. След тях — нашенарен с белези мъж с едно око.

— И аз съм ги виждал ония, мъртвите. Дори враните са по-добри от онова. — Висока жена на копието, старец на патерици, момче с лице, кръгло като месечина и с изсъхнала ръка, млад мъж, чиято червена коса напомни на Джон за Игрите.

А след това Халек.

— Не ми харесваш, врано — изръмжа той, — но и Манс никога не ми е харесвал, не повече, отколкото го харесваше сестра ми. Все пак се бихме за него. Защо да не се бием за теб?

И тогава бентът се отприщи. Халек беше прославен мъж. „Манс не грешеше.“

— Свободният народ не следва имена или малки платнени животни, пришити на туника — беше му казал Кралят отвъд Вала. — Те няма да танцуват за монети, няма да ги интересува как се наричаш или какво значи тази служебна верига, или кой е бил дядо ти. Вървят след силния. Следват мъжа.

Братовчедите на Халек го последваха, след това един от знаменосците на Харма, след това мъжете, които се бяха сражавали с нея, после други, които бяха чули разкази за бойната им доблест. Сиви бради и зелени момчета, бойци в разцвета на силите си, ранени и сакати, двайсет жени на копието, дори трима мъже от Роговата стъпка.

„Но не и Денн.“ Магнарят се обърна и се скри в един от тунелите, а приятелите му с бронзовите брони го последваха.

Когато бе раздадена и последната спаружена ябълка, фургоните бяха пълни с диваци, и бяха с шейсет и трима повече, отколкото на тръгване от Черен замък заранта.

— Какво ще правим с тях? — попита го Боуен Марш, щом подкараха обратно по кралския път.

— Обучаваме ги, въоръжаваме ги и ги разпределяме. Пращаме ги там, където са нужни. Източен страж, Сенчестата кула, Леден знак, Сив страж. Смятам да отворя още три укрепления.

Лорд-стюардът погледна назад.

— И жени ли? Братята ни не са свикнали да има жени сред тях, милорд. Клетвите им... Ще има битки, изнасилвания...

— Тези жени имат ножове и знаят как да ги използват.

— А когато някоя от тези жени на копието пререже гърлото на някой брат, тогава какво?

— Ще сме изгубили един мъж — отвърна Джон. — Но току-що спечелихме шейсет и трима бойци. Добър сте в броенето, милорд. Поправете ме, ако греша, но по моя сметка все пак оставаме с шейсет и двама повече.

Марш не беше убеден.

— Добавихте още шейсет и три гърла, милорд... но колко от тях наистина са бойци и на чия страна ще се бият? Ако на портите са Другите, най-вероятно ще стоят на наша страна, признавам... но ако Тормунд Ужаса на великаните или Ревльото дойдат с десет хиляди виешци убийци долу, тогава какво?

— Тогава ще разберем. Тъй че да се надяваме изобщо да не се стигне до това.

ТИРИОН

Сънуваше лорд баща си и Господаря в плащаницата. Сънува, че са едно и също, и когато баща му го обгърна с каменни ръце и се наведе да му даде сивата си целувка, се събуди с пресъхнала уста, а сърцето му бухаше в гърдите.

— Мъртвото ни джудже се върна при нас — каза Халдон.

Тирион тръсна глава, за да прочисти паяжините на съня. „Скърбите. Изгубих се в Скърбите.“

— Не съм мъртъв.

— Тепърва ще се види. — Полумайстера стоеше над него. — Дък, бъди добро пате и кипни малко борш за малкия ни приятел. Сигурно е прегладнял.

Беше на „Свенливата девица“, под бодливо одеяло, което миришеше на оцет. „Скърбите са зад нас. Беше просто сън, който сънувах, докато се давех.“

— Защо мириша на оцет?

— Лемор те изми с оцет. Според някои помагал против сивата люспа. Склонен съм да се усъмня в това, но не вреди да се опита. Пак Лемор изкара водата от гърдите ти, след като Гриф те издърпа. Беше студен като лед и устните ти бяха посинели. Яндри каза, че трябва да те хвърлим обратно, но момчето забрани.

„Принцът.“ Споменът се върна на порой: каменният мъж, посягащ с напуканите си сиви длани, кръвта, капеща между пръстите му. „Беше тежък като канара и ме дръпна надолу.“

— Гриф ме е издърпал? — „Сигурно страшно ме мрази, иначе щеше да ме остави да умра.“ — Колко време съм бил в несвяст? Къде сме?

— В Селхорис. — Халдон извади от ръкава си малък нож. — Дръж. — И го метна към него.

Джуджето трепна. Ножът се заби между краката му и затрепери в палубата. Издърпа го.

— Какво е това?

— Смъкни си ботушите. Ще убодеш всеки пръст на краката и ръцете си.

— Ама... ще боли.

— Надявам се. Хайде.

Тирион огледа пръстите си. Не изглеждаха нито по-добре, нито по-зле от обикновено. Боцна колебливо десния палец.

— По-силно — подкани го Халдон Полумайстера.

— Кръв ли искаш да пусна?

— Ако трябва.

— Ама на всичките?

— Целта на упражнението не е да си преброиш пръстите. Искам да видя дали ще те заболи. Ако боли, си в безопасност. Само ако не усетиш болка, ще имаш повод за притеснение.

„Сива люспа.“ Тирион се намръщи. Бодна следващия пръст и изруга, щом около върха на ножа бликна мънисто кръв.

— Боли. Доволен ли си?

— Подскачам от радост.

— Краката ти миришат по-лошо и от моите, Йоло. — Дък беше донесъл купа с бульон. — Гриф те предупреди да не посягаши на каменните хора.

— Да, но забрави да предупреди каменните хора да не посягат на мен.

— Докато бодеш, гледай за петна мъртва сива кожа, за нокти, които започват да почерняват — каза Халдон. — Видиш ли такива признаци, не се колебай. По-добре да загубиш пръст вместо стъпало. По-добре да загубиш ръка, вместо да изкараш живота си в рев на Моста на съня... Сега другия крак. После пръстите на ръцете.

Джуджето започна да бодне следващите пет пръста.

— Трябва ли да си убода и патока?

— Няма да навреди.

— Няма *на тебе* да навреди. Макар че по-добре направо да си го клъцна, то пък голямата полза от него.

— Давай. Ще го препарираме и ще го продадем скъпо. Патоците на джуджетата имат магически сили.

— Това го разправям на всички жени от години. — Тирион бодна палеца си с върха на камата и изсмука бликналата кръв. — Колко още трябва да се самоизтезвам? Кога ще сме сигурни, че съм чист?

— Истински ли? — рече Полумайстера. — Никога. Изгълта половината река. Може вече да посивяваш, да ставаш на камък отвътре навън, от сърцето и дробовете. Ако е така, боцкането на пръстите и къпането в оцет няма да те спаси. Като приключиш, пийни бульон.

Бульонът беше добър, но Тирион забеляза, че Полумайстера се държи на разстояние от него от другата страна на масата.

„Свенливата девица“ беше привързана за един разнебитен кей на източния бряг на Ройн. Два кея по-надолу от една волантинска речна галера слизаха войници. Под стената от пясъчник се редяха дюкяни, сергии и складове. Отвъд нея се виждаха кулите и куполите на града, почервенели от светлината на залязващото слънце.

„Не град.“ Селхорис все още се броеше за голямо село, управлявано от Стар Волантис. Това не беше Вестерос.

Лемор излезе на палубата с принца, втурна се по палубата и прегърна Тирион.

— Майката е милостива. Молихме се за теб, Хюгор.

„Ти със сигурност.“

— Няма да ви се сърдя за това.

Поздравът на младежа не беше толкова възторжен. Принцчето беше в кисело настроение, сърдит, че го бяха принудили да остане на „Свенливата девица“, вместо да слезе на брега с Яндри и Юсила.

— Искаме само да те опазим — каза му Лемор. — Времената са неспокойни.

Халдон Полумайстера обясни:

— По пътя от Скърбите до Селхорис на три пъти видяхме ездачи, придвижващи се по източния бряг. Дотраки. Веднъж бяха толкова близо, че можехме да чуваме звънчетата в плитките им, а нощем понякога можеше да се видят огньовете им отвъд източните хълмове. Подминахме и бойни кораби, волантински галери, натъпкани с роби войници. Триарсите явно се опасяват от нападение над Селхорис.

Тирион схвана много бързо. От по-големите речни селища единствено Селхорис се намиреше на източния бряг на Ройн и това го правеше много по-уязвим пред конните господари от градчетата отвъд реката. „Все пак е малка плячка. Ако бях хал, щях да направя лъжлива маневра към Селхорис, да накарам волантинците да се втурнат да го защитят и след това да завия на юг и право срещу самия Волантис.“

— Мога да въртя меч — настояваше Гриф Младия.

— И най-храбрият от предците ти е държал Кралската гвардия плътно около себе си в опасни времена. — Лемор беше сменила халата на септа с облекло, по-подходящо за жената или дъщерята на процъфтяващ търговец. Тирион я огледа внимателно. Много лесно бе надушил истината под боядисаната синьо коса на Гриф и на Гриф Младия, а Яндри и Юсила май не бяха нещо повече от това, което твърдяха, че са, докато Дък се представяше за нещо повече. Но Лемор... „Коя е тя всъщност? Защо е тук? Не за пари, струва ми се. Какво е за нея този принц? Дали изобщо е истинска септа?“

Халдон също забеляза промяната в облеклото ѝ.

— Как да си обясним тази внезапна загуба на вяра? Предпочитам те в халата на септа, Лемор.

— Аз я предпочитам гола — каза Тирион.

Лемор го изгледа с укор.

— Това е защото имаш грешна душа. Халатът на септа крещи за Вестерос и може да привлече нежелано внимание към нас. — Обърна се към принц Егон. — Не си единственият, който трябва да се крие на всяка цена.

Младежът не изглеждаше примирен. „Съвършеният принц, но все пак почти момче, без никакъв опит за света и всичките му неволи.“

— Принц Егон — каза Тирион. — След като и двамата сме натикани в тази лодка, може би ще ме удостоите с една игра на киваси, колкото да убием времето?

Принцът го погледна подозрително.

— Писнало ми е от киваси.

— Писнало ви е да губите от джудже, имате предвид?

Това уязви гордостта му, точно както Тирион си знаеше, че ще стане.

— Иди донеси таблата и фигурите. Този път мисля да те скъсам от бой.

Играха на палубата. Гриф Младия подреди армията си за атака, с дракон, слонове и тежък кон отпред. „Строй на младеж, колкото дързък, толкова и глупав. Рискува всичко за бърз удар.“ Остави принца да направи първия ход. Халдон стоеше зад тях и следеше играта.

Когато принцът посегна за дракона си, Тирион се покашля.

— На ваше място не бих направил това. Грешка е да изнасяте дракона си напред толкова рано. — Усмихна се невинно. — Вашият баща позна опасностите от прекалената смелост.

— Познавал си баща ми?

— Ами, видях го два-три пъти, но бях само на единайсет, когато Робърт го уби, а моят баща бе наредил да ме скрият под един камък. Не, не мога да твърдя, че познавах принц Регар. Не и като вашия лъжебаща. Лорд Конингтън беше най-скъпият приятел на баща ви, нали?

Гриф Младия избута кичур синя коса от очите си.

— Били са заедно скуайъри в Кралски чертог.

— Истински приятел е нашият лорд Конингтън. Трябва да е, щом е останал толкова предано верен на внука на краля, който му взе земите и титлите и го прати в изгнание. Жалко за това. Иначе приятелят на принц Регар щеше да е бил подръка, когато баща ми опустоши Кралски чертог, и да спаси скъпоценното синче на принц Регар да не пръснат височайшия му мозък в стената.

Младокът се изчерви.

— Онова не бях аз. Казах ти. Беше синът на някакъв щаващ от Пиклива вода, чиято майка умряла при раждането му. Баща му го продал на лорд Варис за делва арборско златно. Имал други синове, но арборско златно никога не бил опитвал. Варис дал момчето от Пиклива вода на майка ми, а мен ме откъснал.

— М-да. — Тирион премести слоновете си. — А след като принцът от Пиклива вода умира благополучно, евнухът ви прехвърля скришом през Тясното море на дебелия си приятел търговеца на сирене, който ви скрива на една лодка и намира един лорд изгнаник, който да се нарече ваш баща. Великолепна история се получава, певците ще има да възпяват спасяването ви, щом вземете Железния трон... стига нашата прелестна Денерис да ви вземе за свой консорт.

— Ще ме вземе. Трябва.

— „Трябва“? — Тирион цъкна с език. — Кралиците не обичат да чуват тази дума. Вие сте съвършеният принц, признавам, умен, храбър и толкова хубав, колкото всяка девица би желала. Денерис Таргариен не е девица обаче. Тя е вдовицата на дотракски хал, майка на дракони и опустошителка на градове, Егон Завоевателя с цици. Може да не се окаже толкова склонна, колкото ви се иска.

— Ще е склонна тя. — Принц Егон май малко се стъписа. Явно никога не беше обмислял възможността кандидат-невестата да му откаже. — Не я познаваш. — Вдигна тежкия си кон и го тупна тежко на таблото.

Джуджето сви рамене.

— Знам, че е прекарала детството си в изгнание, бедна, преживяваща с блянове и планове, бягаща от един град в друг, винаги напласена, никога в безопасност, без приятели, ако не смятаме един брат, който според всички описания бил почти съвсем побъркан... брат, който продаде девствеността ѝ на дотраките срещу обещание за армия. Знам, че някъде там в тревите се излюпили драконите ѝ, както и тя самата. Знам, че е горда. Как не? Дотраките презират слабостта. Ако Денерис беше слаба, щеше да е загинала с Визерис. Знам, че е свирепа. Ащатор, Юнкай и Мийрийн са достатъчно доказателство за това. Преминала е степите и червената пустиня, преживяла е покушения, заговори и зли магии. Прежалила е брат, съпруг и син, стъпкала е на прах градовете на робовладелците под нежните си стъпалца в сандалки. Е, как смяташ, че ще реагира тази кралица, когато се появиш ти с просешката си паница и кажеш: „Добрутро, лелинко. Аз съм твоят племенник Егон, върнал се от мъртвите. Крих се цял живот на една лодка, но сега съм си умил синята боя от косата и искам дракон, моля те... а, споменах ли, че правото ми над Железния трон е по-силно от твоето?“

Устата на Егон се изкриви от гняв.

— Няма да отида при леля си като просяк. Ще отида като родственик, с армия.

— Малка армия. — „Виж, това го ядоса хубаво.“ Джуджето неволно си помисли за Джофри. „Имам дарбата да ядосвам принцове.“ — Кралица Денерис има голяма и не благодарение на теб. — Тирион премести арбалетите си.

— Приказвай си каквото си щеш. Тя ще бъде моя жена, лорд Конингтън ще го уреди. Вярвам му толкова, колкото ако беше от моята кръв.

— Май ти си глупакът тук, не аз. *Не вярвай на никого*, принце. Нито на своя майстер без верига, нито на лъжливия си баща, нито на доблестния Дък или на хубавата Лемор, нито на другите си чудесни приятели, които са те отгледали от бобено зърно. И най-вече не вярвай

на търговеца на сирене, нито на Паяка, нито на тази малка драконова кралица, за която искаш да се ожениш. Цялото това неверие ще вгорчи стомаха ти и ще те държи буден нощем, вярно, но по-добре това, отколкото дългия сън, който никога не свършва. — Джуджето избута черния си дракон през планинската верига. — Но какво ли знам аз? Лъжливият ти баща е велик лорд, а аз съм просто някакъв недъгав малък маймуняк. Все пак аз бих направил нещата другояче.

Това привлече вниманието на момчето.

— Как другояче?

— Ако бях на твое място ли? Бих отишъл на запад вместо на изток. Слизам в Дорн и вдигам знамената си. Седемте кралства никога не са били толкова узрели за завоюване, колкото са точно сега. На Железния трон седи момче. Северът е в хаос, Речните земи са в разруха, един бунтовник държи Бурен край и Драконов камък. Дойде ли зимата, кралството ще гладува. А кой остава, за да се справи с всичко това, кой управлява малкия крал, който управлява Седемте кралства? Ами, моята мила сестричка. Няма никой друг. Брат ми Джайм жадува за битка, не за власт. Бягал е от всеки шанс, който е получавал да управлява. От чичо ми Кеван би могло да се получи приличен регент, стига някой да му наложи това задължение, но сам никога няма да посегне за него. Боговете са го направили изпълнител, а не водач. — „Е, боговете и милорд баща ми.“ — Мейс Тирел с радост би сграбчил скиптъра, но родствениците ми едва ли ще му го дадат. И всички мразят Станис. Е, кой ни остава тогава? Ами, само Церсей.

— Вестерос е разкъсан и кърви, а не се съмнявам, че в момента милата ми сестра превързва раните... със сол — продължи Тирион. — Церсей е милостива колкото крал Мегор, безкористна колкото Егон Недостойния и мъдра колкото Ерис Лудия. Никога не забравя обида, истинска или въображаема. Взима предпазливостта за страхливост и несъгласието за непокорство. И е алчна. Алчна за власт, за чест, за любов. Управлението на Томен се крепи на всички съюзи, които милорд баща ми изгради толкова грижливо, но много скоро тя ще ги унищожи, всичките. Слизаш и вдигаш знамената, и хората ще се стекат да подкрепят каузата ти. Лордове велики и дребни, и простолудието също. Но не чакай много дълго, принце. Моментът няма да продължи дълго. Приливът, който те издига сега, скоро ще се отдръпне. Гледай да

стигнеш до Вестерос преди сестра ми да падне и някой по-кадърен да заеме мястото ѝ.

— Но без Денерис и драконите ѝ как можем да се надяваме, че ще спечелим? — каза принц Егон.

— Не ти *трябва* да спечелиш — отвърна му Тирион. — Трябва само да вдигнеш знамената си, да събереш поддръжниците си и да държиш, докато Денерис пристигне и обедини силата си с твоята.

— Каза, че може да не ме иска.

— Може да съм преувеличил. Може да те съжали, като идеш да ѝ просиш ръката. — Джуджето сви рамене. — Искаш ли да заложиш трона си на женска прищявка? Отидеш ли във Вестерос обаче... о, тогава си бунтовник, а не просяк. Дързък, безразсъден, истинска издънка на дома Таргариен, тръгнал по стъпките на Егон Завоевателя. *Дракон.*

— Казвам ти, знам я нашата малка кралица. Нека чуе, че убитият син на брат ѝ Регар все още е жив, че това храбро момче е вдигнало отново драконовото знаме на предците ѝ във Вестерос, че води отчаяна война, за да отмъсти за баща ѝ и да върне Железния трон на дома Таргариен, притиснат от всички страни... и тя ще прелети на твоя страна толкова бързо, колкото вятър и вода могат да я пренесат. Ти си последният от родословната ѝ линия, а тази Майка на дракони, тази Трошачка на окови, над всичко е *спасителка*. Момичето, което удави робските градове в кръв, за да не остави чужди ѝ хора в оковите им, едва ли ще изостави сина на собствения си брат в час на смъртна опасност. А щом стигне Вестерос и се срещне с тебе, ще се срещнете като равни, мъж и жена, а не кралица и молител. Как може да не те обикне тогава, питам те? — Усмихнат, сграбчи дракона му и го хвърли извън таблото. — Надявам се ваше височество да ме извини. Кралят ви е пленен. Смърт в четири хода.

Принцът зяпна игралното табло.

— Но драконът ми...

— ... е твърде далече, за да ви спаси. Трябваше да го преместите към центъра на битката.

— Но ти каза, че...

— Излъгах. *Не вярвай на никого.* И си пази дракона.

Гриф Младия скочи ядосан и ритна таблото. Фигурите се разлетяха във всички посоки, заподскачаха и се затъркаляха по

палубата.

— Вдигни ги — заповяда момчето.

„Напълно е възможно да е Таргариен.“

— Както заповяда ваше височество.

Тирион се смъкна на четири крака и залази по палубата да събере фигурите.

Почти се стъмваше, когато Яндри и Юсила се върнаха. Зад тях пристанищен носач караше ръчна количка, пълна догоре с провизии: сол и брашно, прясно бито масло, резени бекон, увити в лен, торби с портокали, ябълки и круши. Яндри носеше на рамо буре вино, а Юсила беше метнала на своето една щука. Рибата беше голяма колкото Тирион.

Като видя джуджето, застанало в края на мостчето, Юсила замръзна така внезапно, че Яндри се блъсна в нея и щуката за малко да се хлъзне и да цопне във водата. Дък ѝ помогна да я спаси. Юсила изгледа навъсено Тирион и замушка странно във въздуха с три пръста. „Знак да пази от зло.“

— Дай да ти помогна с тази риба — предложи той на Дък.

— Не — сопна се Юсила. — Стой настрана. Не пипай никаква храна освен своята.

Джуджето вдигна ръце.

— Както заповядаш.

Яндри тупна бурето на палубата и попита Халдон:

— Къде е Гриф?

— Спи.

— Събуди го. Имаме новини, които трябва да чуе. Името на кралицата е на езиците на всички в Селхорис. Казват, че още е в Мийрийн, много затруднена. Ако може да се вярва на приказките по пазарите, Стар Волантис скоро ще се включи във войната срещу нея.

Халдон присви устни.

— Не бива да се вярва на рибарски клюки. Все пак Гриф ще иска да го чуе. Знаеш го. — Полумайстера слезе долу.

„Момичето изобщо не е тръгнало на запад.“ Несъмнено имаше сериозни причини. Между Мийрийн и Волантис лежаха петстотин левги пустини, планини, блата и руини, плюс Мантарис с лошата му слава. „Град на чудовища, казват, но ако тръгне по суша, къде другаде ще иде за храна и вода? По море ще е по-бързо, но ако няма кораби...“

Докато Гриф се появи на палубата, щуката пръскаше и цвърчеше върху мангала, а Юсила изстискваше над нея лимон. Наемникът носеше ризницата си и наметало от вълча кожа, меки кожени ръкавици, тъмни вълнени бричове. И да се изненада, че вижда Тирион буден, не го издаде с нищо освен с обичайното мръщене. Отведе Яндри на кърмата и заговориха толкова тихо, че джуджето не можеше да ги чуе.

Най-сетне Гриф махна на Халдон.

— Трябва да разберем верни ли са тези слухове. Слез на брега и научи каквото можеш. Каво ще знае, ако успееш да го намериш. Опитай в „Речният човек“ и „Боядисаната костенурка“. Другите му места ги знаеш.

— Добре. Ще взема и джуджето. Четири уши чуват повече от две. А Каво го знаеш колко си пада по киваси.

— Както искаш. Върнете се преди изгрев-слънце. Ако по някаква причина се забавите, идете при Златната дружина.

„Казано като от лорд.“ Тирион не го каза на глас обаче.

Халдон облече наметало с качулка, а Тирион смени ушитите от Лемор шарени с нещо по-грубо и сиво. Гриф им отпусна по кесия сребърници от сандъците на Илирио.

— Да развържат езици.

Когато тръгнаха по крайречната улица, сумракът вече отстъпваше на вечерния мрак. Някои от корабите, покрай които минаваха, изглеждаха запуснати, мостчетата им бяха издърпани. Други гъмжаха от въоръжени мъже, които ги поглеждаха подозрително. Над сергиите под градските стени бяха запалени хартиени фенери, които хвърляха локви цветна светлина по каменната настилка на улицата. Тирион гледаше как лицето на Халдон става зелено, после червено и мораво. Под какофонията от непознати езици чуваше странна музика някъде високо отгоре, тънък и висок звук на флейта, придружен от тимпани. Лаеше и куче някъде зад тях.

Курвите също бяха излезли. Река или море, едно пристанище си е пристанище, а където видиш моряци, ще намериш и курви. „Това ли имаше предвид баща ми? Там ли отиват курвите, на морето?“

Курвите на Ланиспорт и Кралски чертог бяха свободни жени. Посестримите им в Селхорис бяха робини, робството им го показваха сълзите, татуирани под дясното око на всяка. „Стари като грях и два

пъти по-грозни, повечето.“ Почти стигаше, за да откаже човек от курварство. Тирион усещаше погледите им, докато се клатушкаше покрай тях и чуваше как си шепнат една на друга, кикота им зад вдигнатите ръце. „Човек да си помисли, че никога не са виждали джудже.“

Отделение волантински копиеносци стоеше на стража при речната порта. Светлината на факлите грееше от стоманените нокти, щръкнали от металните им ръкавици. Шлемовете им представляваха тигрови маски, лицата под тях бяха белязани със зелени шарки, татуирани по двете бузи. Робите войници на Волантис ужасно се гордееха с тигровите си шарки. „Копнеят ли за свобода? Какво биха направили, ако това дете кралица им я подари? Какво са те, ако не тигри? Какво съм аз, ако не лъв?“

Един от тигрите забеляза джуджето и каза нещо, което разсмя другите. Щом стигнаха до портата, мъжът смъкна металната си ноктестя ръкавица и потната кожена под нея, стисна джуджето за врата и грубо го потърка по главата. Тирион беше твърде стъписан, за да се възпротиви. Всичко свърши за миг.

— Имаше ли някаква причина за това? — попита той ядосано Полумайстера.

— Казва, че ако потъркаш главата на джудже, носело добър късмет — отвърна Халдон, след като размени няколко думи с пазача на езика му.

Тирион се усмихна с усилие.

— Кажи му, че още по-голям късмет носи, ако осмуче кура на джудже.

— По-добре не. Тигрите са известни с острите си зъби.

Друг страж им махна нетърпеливо с факлата си да минат през портата и Халдон Полумайстера ги поведе в същинския Селхорис. Тирион се заклатушка след него.

Излязоха на голям площад, пълен с народ дори в този късен час, шумен и грейнал от светлини. Фенери се полюшваха на вериги над вратите на ханове и къщи за удоволствия, но тук, зад портите, бяха направени от цветно стъкло, не от хартия. Вдясно от тях пред един храм от червен камък гореше огън. Жрец с пурпурен халат стоеше на терасата на храма и говореше на малката тълпа, събрала се около пламъците. Пред един хан седяха пътници и играеха киваси, пияни

войници влизаха и излизаха от нещо, което явно трябваше да е бардак, жена биеше муле пред една конюшня. Двуколка изтрополя покрай тях, теглена от бяло джудже слон. „Това е друг свят — помисли Тирион. — Но не толкова различен от света, който познавам.“

На площада господстваше бяла мраморна статуя на мъж без глава с невероятно пищна броня, яхнал боен кон, украсен като него.

— Кой пък е този? — зачуди се Тирион.

— Триарх Хороно. Волантински герой от Века на кръвта. Избирали го за триарх в продължение на четирийсет години и когато му писнало от избори, се провъзгласил за пожизнен триарх. Волантинците не се зарадвали. Скоро след това бил осъден на смърт, вързан между два слона и разкъсан на две.

— Статуята му защо е без глава?

— Бил е тигър. Когато слоновете дошли на власт, привържениците им почнали да рушат, събаряли главите от статуите на онези, които смятали, че са виновни за всички войни и бедствия. — Сви рамене. — Друг век е било това. Я ела да чуем какво разправя този жрец. Заклевам се, че чух името *Денерис*.

Пресякоха площада и се вляха в нарастващата тълпа пред червения храм. Местните стърчаха над Тирион отвсякъде, тъй че не можеше да види много повече от задниците им. Можеше да чуе почти всяка дума на жреца, не че ги разбираше.

— Разбираш ли какво говори? — попита той Халдон на Общата реч.

— Щях, ако едно джудже не ми пицеше в ухото.

— Не *пиця*. — Тирион скръсти ръце, обърна се назад и огледа лицата на мъжете и жените, спрели се да слушат. Накъдето и да се обърнеше, виждаше татуировки. „Роби. Четирима от всеки пет са роби.“

— Жрецът призовава волантинците да тръгнат на война — каза Полумайстера, — но на страната на правото, като войници на Господаря на Светлината Р'хлор, който е направил слънцето и звездите и води вечна битка с мрака. Ниеос и Малакво са се отвърнали от светлината, казва, сърцата им са потъмнели от жълтите харпии от изток. Казва, че...

— *Дракон*и. Разбрах тази дума. Каза *дракон*и.

— Да. Драконите са дошли, за да я отнесат към славата.

— Денерис ли?

Халдон кимна.

— Бенеро е изпратил вестта от Волантис. Тя идва в изпълнение на древно пророчество. От дим и сол се роди, за да сътвори света отново. Тя е Азор Ахаи завърналият се... и триумфът ѝ над тъмнината ще донесе вечно лято... самата смърт ще се преклони пред нея и всички, които умират, докато се сражават за нейната кауза, ще бъдат преродени...

— Трябва ли да се преродя в същото тяло? — попита Тирион. Тълпата ставаше по-гъста. Усещаше как вече го натискат. — Кой е Бенеро?

Халдон повдигна вежда.

— Висш жрец на червения храм във Волантис. Пламък на истината, Светлина на мъдростта, Първи слуга на Господаря на Светлината, Роб на Р'хлор.

Единственият червен жрец, когото Тирион бе познавал, беше Торос от Мир, дебелият веселяк, вмирисаният на вино гуляйджия, който се мотаеше из двора на Робърт, къркаше най-добрите сортове вина на краля и го подклаждаше за рицарски боеве.

— На мен ми дай жреци, които са дебели, покварени и цинични — каза той на Халдон. — Тия, дето обичат да седят на меки сатенени възглавници, да хапват вкусни месца и да лъжат малки момченца. Тия, които вярват в бог, носят неприятностите.

— Може да използваме тази неприятност в своя изгода. Знам къде може да намерим отговора.

Минаха покрай героя без глава и спряха пред една каменна странноприемница. Над вратата висеше изгърбената коруба на огромна костенурка, боядисана в ярки цветове. Вътре стотина червени свещи горяха като далечни звезди. Ухаеше на печено месо и подправки, млада робиня с костенурка на едната буза разливаше светлозелено вино.

Халдон спря на прага и каза:

— Там. Онези двамата.

В една ниша двама мъже седяха над издялана от камък маса киваси и оглеждаха присвили очи фигурите си на светлината на една червена свещ. Единият беше мършав и бледен, с рядка черна коса и остър нос. Другият бе широкоплещест дебелак с къдрави кичури,

спуснали се до яката му. Никой от двамата не си направи труда да вдигне очи от играта, докато Халдон не дръпна стол между тях и не каза:

— Джуджето ми играе киваси по-добре от двама ви, взети заедно.

Широкоплещестият вдигна очи, изгледа ги с неприязън и каза нещо на стар волантински, толкова бързо, че Тирион не можеше и да се надява да го схване. Мършавият се отпусна в стола си и попита на Общата реч на Вестерос:

— За продан ли е? За колекцията странни животни на триарха търсят джудже, играещо киваси.

— Йоло не е роб.

— Колко жалко. — Мършавият премести един ониксов слон.

Срещу него мъжът зад алабастровата армия присви неодобрително устни и премести тежкия си кон.

— Грешка — подхвърли Тирион. Време беше да си изиграе ролята.

— Точно така — рече мършавият и отвърна със своя тежък кон. Последваха няколко бързи хода и накрая мършавият се усмихна и рече: — Смърт, приятелю.

Дебелакът огледа навъсено таблото, стана и изръмжа нещо на собствения си език. Противникът му се засмя.

— Стига де. Джуджето не мирише толкова лошо. — Махна на Тирион към празния стол. — Хайде сядай, дребосък. Сложи си среброто на масата и да видим колко добре играеш играта.

„Коя игра?“, можеше да попита Тирион. Качи се на стола.

— По-добре играя на пълен корем и с чаша вино в ръка. — Мършавият се обърна и викна на младата робиня да им донесе храна и пиене.

— Благородният Каво Ногарис е митническият служител тук в Селхорис — обясни Халдон. — Нито веднъж не съм го побеждавал на киваси.

Тирион разбра.

— Може аз да извадя повече късмет. — Отвори кесията си и зареди по масата сребърници, докато Каво не се усмихна.

Докато двамата подреждаха фигурите си зад преградата, Халдон подпита:

— Какво ново надолу по реката? Ще има ли война?

Каво сви рамене.

— Юнкайците я искат. Наричат се Мъдрите господари. За мъдростта им не мога да кажа, но лукавство не им липсва. Пратеникът им дойде при нас със сандъци злато и скъпоценни камъни, и двеста роби, узрели момичета и момчета с гладка кожа, обучени в изкуството на седемте въздишки. Чувал съм, че пировете им са паметни, а подкупите — щедри.

— Юнкайците са купили триарсите ви?

— Само Ниесос. — Каво махна преградата и огледа разположението на армията на Тирион. — Малакво може да е стар и с окапали зъби, но все пак е тигър, а Донифос няма да се върне триарх. Градът жадува за война.

— Защо? — зачуди се Тирион. — Мийрийн е на много левги отвъд морето. Как това сладко дете кралица е обидила Стар Волантис?

— Сладко ли? — Каво се засмя. — Ако половината истории, които идат от Робския залив, са верни, това *дете* е чудовище. Казват, че е кръвожадна, че тези, които се изкажат срещу нея, ги набучват на колове, за да мрат бавно. Казват, че е магьосница, която храни драконите си с плътта на новородени бебета, клетвопрестъпница, която се подиграва на боговете, нарушава договори, заплашва пратеници и се нахвърля върху тези, които са ѝ служили вярно. Казват, че похотта ѝ е неутолима, че се сношава с мъже, жени, евнуси, дори с кучета и деца, и горко на любовника, който не може да я задоволи. Дава тялото си на мъже, за да зароби душите им.

„О, добре — помисли Тирион. — Ако си даде тялото на мен, давам ѝ душата си на драго сърце, колкото и малка и закърняла да е.“

— Казват — рече Халдон. — Под *те* имаш предвид търговците на роби, изгнаниците, които прогони от Ащapor и Мийрийн. Само клевети.

— Най-добрите клевети са подправени с истина — подхвърли Каво. — Но истинският грях на момичето не може да се отрече. Това нагло дете разби робската търговия, но този трафик никога не е свършвал до Робския залив. Беше част от море на търговия, обхванало целия свят, а драконовата кралица размъти водата. Зад Черната стена лордове с древна кръв спят зле, вслушват се как кухненските им роби точат ножовете и сатърите. Роби отглеждат храната ни, чистят улиците

ни, учат младите ни. Пазят стените ни, гребат на галерите ни, водят битките ни. А сега като погледнат на изток, виждат тази млада кралица, засияла в далечината, тази *трошачка на окови*. Старата кръв не може да търпи това. Бедните също я мразят. Дори най-мизерният просяк стои по-високо от един роб. Тази драконова кралица иска да го лиши от тази утеха.

Тирион придвижи напред копиеносците си. Каво отговори с леката си конница. Тирион премести стрелците си с арбалети един квадрат нагоре и рече:

— Червеният жрец навън май смята, че Волантис трябва да се бие за тази сребърна кралица, не срещу нея.

— Червените жреци по-добре да си мълчат — каза Каво Ногарис. — Вече имаше боеве между привържениците им и поклонниците на други богове. Дърдоренията на Бенеро само ще му донесат дивашки гняв на главата.

— Какви дърдорения? — попита джуджето, все едно не знаеше нищичко.

Волантинецът махна с ръка.

— Всяка вечер на храмовия площад се събират хиляди роби и освободени да слушат врьсците на Бенеро за кървящи звезди и огнен меч, който щял да прочисти света. Проповядва, че Волантис непременно щял да изгори, ако триарсите вдигнат оръжията си срещу сребърната кралица.

— Това пророчество даже аз бих могъл да го направя. А, вечерята!

Вечерята беше плато печено козе, поднесено върху скълцан лук. Месото беше пикантно и ароматно, овъглено отвън и червено и сочно отвътре. Тирион си откъсна парче. Беше толкова горещо, че му опари пръстите, но толкова добро, че не можа да се сдържи да си вземе още. Прокара го със светлозелената волантинска течност, най-близкото нещо до вино, което беше пил от цяла вечност.

— Много е добро — каза и вдигна дракона си. — Най-силната фигура в играта — заяви, след като премахна един от слоновете на Каво. — А Денерис Таргариен има три, казват.

— Три — съгласи се Каво. — Срещу три пъти по три хиляди врагове. Граздан мо Ераз не беше единственият посланик, пратен от Жълтия град. Когато Мъдрите господари тръгнат срещу Мийрийн,

легионите на Нови Гхиз ще се бият до тях. Толосите. Елирианите. Дори дотраките.

— Имате дотраки около града — каза Халдон.

— Хал Поно. — Каво махна пренебрежително с бледата си ръка. — Конните господари идват, даваме им дарове и си отиват. — Придвижи отново катапулта си, хвана алабастровия дракон на Тирион и го махна от таблото.

Останалото беше касапница, въпреки че джуджето се удържа още десетина хода.

— Дошло е време за горчиви сълзи — рече накрая Каво и гребна купчинката сребърници. — Друга игра?

— Няма нужда — каза Халдон. — Джуджето ми си получи урока по унижение. Мисля, че е време да се връщаме на лодката си.

Огънят на площада продължаваше да гори, но жрецът си бе отишъл и тълпата се беше разпръснала отдавна. Свещите блещукаха от прозорците на бардака. Отвътре долитаха женски смях.

— Нощта още е млада — каза Тирион. — Каво може да не ни е казал всичко. А курвите чуват много неща от мъжете, които обслужват.

— Толкова ужасно ли ти трябва жена, Йоло?

— На човек му омръзва да няма други любовници освен пръстите си. — „Може би курвите отиват в Селхорис. Тиша може да е там вътре сега, със сълзи, татуирани на бузата й.“ — За малко щях да се удавя. На един мъж му трябва жена все пак. Освен това трябва да се уверя, че патката ми не е станала на камък.

Полумайстера се засмя.

— Ще те изчакам в кръчмата до портата. Не се бави много обаче.

— О, не бой се. Повечето жени предпочитат да свършат с мен колкото може по-бързо.

Бардакът беше скромнен в сравнение с тези, които джуджето бе свикнал да посещава в Ланиспорт и Кралски чертог. Собственикът май не говореше друг език освен волантински, но разбираше съвсем добре от дрънкането на сребро и отведе Тирион през една колонада в дълго помещение, което миришеше на тамян и където четири отегчени робини се бяха излегнали полуголи. Две бяха посрещнали и изпратили най-малко по четирийсет рождени дни. Най-младата бе може би на петнайсет или шестнайсет. Ни една не беше толкова грозна като курвите, които бе видял да работят на кейовете, макар че трудно

можеше да минат за красиви. Една явно беше бременна. Друга беше просто дебела и от двете ѝ цици висяха железни гривни. И четирите имаха сълзи, татуирани под едното око.

— Имаш ли момиче, което говори езика на Вестерос? — попита Тирион. Собственикът примижа неразбиращо, тъй че той повтори въпроса на висок валириански. Този път мъжът май схвана дума-две и отвърна на волантински.

— Залез момиче. — Само това разбра джуджето от отговора. Реши, че трябва да значи момиче от Кралствата на залеза.

Имаше само едно такова в къщата и не беше Тиша. Имаше лунички по лицето и гъсти червени къдрици, което обещавахе лунички по гърдите и червени косми между краката.

— Ще стане — каза Тирион. — И ще искам и бутилка. Червено вино с червена плът. — Курвата гледаше безносото му лице с отвращение. — Оскърбявам ли те, миличко? Аз съм оскърбително същество, както на драго сърце щеше да ти каже баща ми, ако не гниеше мъртъв.

Макар да изглеждаше от Вестерос, момичето не знаеше нито дума на Общата реч. „Сигурно е била пленена от някой търговец на роби като дете.“ Спалнята ѝ беше малка, но имаше мирски килим на пода и дюшек, пълен с гъши пух вместо слама. „Виждал съм и по-лошо.“

— Ще ми кажеш ли името си? — попита я, докато взимаше чаша вино от ръката ѝ. — Не? — Виното беше силно, горчиво и нямаше нужда от превод. — Май ще трябва да се задоволя с пътката ти. — Тирион избърса уста с опакото на ръката си. — Лягала ли си с чудовище преди? Е, сега е добър момент. Сваляй парцалките и на гръб, ако благоволиш. Или не.

Гледаше го неразбиращо, така че той взе бутилката от ръцете ѝ и вдигна полите ѝ над главата. Тя разбра какво се иска от нея, макар да не беше от най-страстните. Тирион толкова дълго време бе изтърпял без жена, че свърши в нея на третото забиване.

Превъртя се и се отпусна до нея, повече засрамен, отколкото заситен. „Това беше грешка. В какво жалко същество съм се превърнал.“

— Познаваш ли една жена на име Тиша? — попита, докато гледаше как семето му капе от нея на леглото. Курвата не отвърна. —

Знаеш ли къде отиват курвите? — И на това не отвърна. Гърбът ѝ беше на ивици от безброй белези. „Това момиче все едно е умряло. Току-що чуках труп.“ Дори очите ѝ изглеждаха мъртви. „Тя дори няма силата да ме мрази.“

Имаше нужда от вино. Много вино. Сграбчи бутилката с две ръце и я вдигна. Виното потече червено. Надолу по гърлото му, по брадичката. Закапа от брадата му и намокри пухеното легло. На светлината на свещта изглеждаше тъмно като виното, което бе отровило Джофри. Когато свърши, хвърли празната бутилка настрана, превъртя се и залитна на пода, заопипва за нощно гърне. Нямаше. Стомахът му се надигна и той повърна на килима, този чудесен дебел мирски килим, утешителен като лъжи.

Курвата проплака отчаяно. „Нея ще обвинят за това“, осъзна той засрамен.

— Отрежи ми главата и я занеси в Кралски чертог — каза ѝ. — Сестра ми ще те направи дама и никой повече няма да те бие с камшик. — Тя и това не разбра, тъй че той разтвори краката ѝ, пропълзя между тях и я облада още веднъж. От това поне разбираше.

След това виното беше свършило, както и той, тъй че се заклатушка до дрехите на момичето и ги хвърли към вратата. Тя схвана намека и избяга, остави го сам в тъмното, потънал дълбоко в пухеното легло. „Аз съм един вмирисан пияница.“ Не посмя да затвори очи от страх да не заспи. Зад булото на съня го чакаха Скърбите. Каменни стъпала, които продължават нагоре безкрайно, стръмни и хлъзгави, и коварни, а някъде горе — Господарят в плащаницата. „Не искам да срещам Господаря в плащаницата.“ Тирион навлече дрехите си пипнешком и се затътри слепешката към стълбището. „Гриф ще ми одере кожата. Е, и защо не? Ако някое джудже е заслужило да му одерат кожата, това съм аз.“

На средата на стълбището се препъна. Успя някак да смекчи с ръце падането, но все пак се изтъркаля чак долу. Курвите вдигнаха глави слисани. Тирион се изправи и им се поклони.

— По-пъргав съм, когато съм пиян. — Обърна се към собственика. — Боя се, че ти съсипах килима. Момичето не е виновно. Дай да си платя. — Измъкна шепа монети и ги хвърли към него.

— Дяволче — каза дълбок мъжки глас зад него.

В ъгъла на стаята в сянката седеше мъж, една курва се друсаше в скута му. „Изобщо не го видях това момиче. Иначе щях да взема него горе вместо луничките.“ Беше по-млада от другите, тънка и хубава, с дълга сребриста коса. Лисенка като че ли... но мъжът, на чийто чеп се друсаше, беше от Седемте кралства. Едър и плещест, към четирийсет някъде или малко по-стар. Половината му глава бе оплешивяла, но груба четина покриваше бузите и брадичката му, а ръцете му бяха обрасли с гъсти косми, стърчаха дори от кокалчетата на пръстите му.

Видът му не се хареса на Тирион. Още по-малко му хареса голямата черна мечка на връхното му палто. „Вълна. Носи вълна в тази жега. Кой друг ще е толкова шибано луд, ако не някой рицар?“

— Колко е приятно да чуя Общата реч толкова далече от дома — каза малко завалено. — Но се боя, че ме бъркате с друг. Името ми е Хюгор Хълма. Може ли да ви почерпя чаша вино, приятелю?

— Пих достатъчно. — Рицарят избута курвата настрана и стана. Оръжейният му колан висеше на кука до него. Той го смъкна и извади меч си. Курвите гледаха жадно, светлината на свещите блестеше в очите им. Собственикът беше изчезнал. — Мой си, Хюгор.

Тирион можеше да го надбяга толкова, колкото и да го надвие. Както беше пьян, не можеше да се надява дори да го надхитри. Разпери ръце.

— И какво смяташ да правиш с мен?

— Да те доставя — каза рицарят. — На кралицата.

ДЕНЕРИС

Галаза Галаре дойде на Великата пирамида придружена от дузина Бели грации, момичета от знатно потекло, все още твърде млади, за да са отслужили годината си в градините за удоволствия на храма. Щеше да се получи красив портрет: гордата старица, цялата в зелено, обкръжена от момиченцата в бели халати и забулени в бяло, бронирани в невинността си.

Кралицата ги посрещна топло, а след това повика Мисандей да се погрижи момичетата да бъдат нахранени и добре забавлявани, докато тя вечеря насаме със Зелената грация.

Готвачите ѝ бяха приготвили великолепно блюдо от агнешко с мед, посипано със стрита мента и поднесено с малки зелени смокини — много ги обичаше. Двама от фаворитите зложници на Дани поднесоха храната и се грижеха чашите им да са пълни: момиченце с очи на кошута, казваше се Кеца, и слабичко момче, Гразар. Бяха брат и сестра, и братовчеди на Зелената грация, която ги поздрави с целувки, щом влязоха, и ги попита дали са добре.

— Много са сладки и двамата — увери я Дани. — Кеца ми пее понякога. Има чудесен глас. А сир Баристан учи Гразар и другите момчета на западно кавалерство.

— От моята кръв са — каза Зелената грация, докато Кеца пълнеше чашата ѝ с тъмночервено вино. — Радвам се, че са задоволени ваше сияние. Надявам се и аз да успея. — Косата на старата жена беше бяла, а кожата ѝ тънка като пергамент, но годините не бяха помътили очите ѝ. Бяха зелени като халата ѝ: тъжни очи, изпълнени с мъдрост. — Дано да ми простите, че го казвам, но ваше сияние изглежда... уморена. Спите ли?

Дани можеше само да се засмее.

— Не добре. Снощи три картски галери отплаваха към Скаазадан под прикритието на тъмнината. Мъжете на Майката пуснаха залпове огнени стрели по платната им и хвърлиха гърнета с горящ катран на палубите им, но галерите се шмугнаха бързо и не понесоха големи

щети. Картците са решили да затворят реката за нас, както затвориха залива. И вече не са сами. Три галери на Нови Гхиз са се присъединили към тях и един карак от Толос. — Толосите бяха отвърнали на поканата ѝ за съюз, като я обявиха за курва и настояха да върне Мийрийн на неговите Велики господари. Дори това бе за предпочитане пред отговора на Мантарис, който дойде по керван в кедров сандък. В него беше намерила главите на тримата си пратеници, осолени. — Навярно вашите богове могат да ни помогнат. Помолете ги да пратят буря да измете галерите от залива.

— Ще се помоля и ще направя жертвоприношение. Може боговете на Гхиз да ме чуят. — Галаза Галаре отпи от виното, но очите ѝ не се откъснаха от Дани. — Бури бушуват между стените, както и отвън. Още освободени са умрели снощи, така поне чух.

— Три жертви. — В устата ѝ загорча. — Страхливците са нападнали едни тъкачки, освободени жени, които не са направили лошо на никого. Искаха само да правят красиви неща. Имам един гоблен, който ми дадоха, виси над леглото ми. Синовете на Харпията счупили стана им и ги изнасилили, преди да им прережат гърлата.

— Това го чухме. И все пак ваше сияние е намерила кураж да отвърне на клането с милост. Не сте навредили на нито едно от благородните деца, които държите като зложници.

— Не, все още не. — Дани бе заобичала младите си повереници. Някои бяха свенливи, а други дръзки, някои мили, а други нацупени, но всички бяха невинни. — Ако убия своите виночерпци, кой ще ми налива вино и ще ми поднася вечерята? — каза тя в опит за омаловажаваща шега.

Жрицата не се усмихна.

— Бръснатото teme иска да ги даде за храна на драконите ви, казват. Живот за живот. За всеки Бронзов звяр иска да умре едно дете.

Дани разбута храната в блюдото си. Не смееше да погледне към Гразар и Кеза от страх, че може да се разплаче. „Бръснатото teme има по-кораво сърце от моето.“ Бяха се карали за зложниците вече няколко пъти.

„Синовете на Харпията се смеят в пирамидите си — бе казал Скааз тази сутрин. — Каква полза от зложниците, ако няма да им вземете главите?“ В неговите очи тя беше само една слаба жена.

„Хазея стигаше. Каква полза от мира, ако трябва да бъде купен с кръвта на малки деца?“

— Тези убийства не са тяхно дело — каза Дани на Зелената грация. — Не съм касапска кралица.

— И затова Мийрийн ви е благодарен — отвърна Зелената грация. — Чули сте, че Кралят касапин на Ащапор е мъртъв.

— Убит от собствените му войници, когато им заповядал да тръгнат срещу юнкайците. — Думите загорчаха в устата ѝ. — Още преди да изстине, друг зае мястото му и се нарече Клеон Втори. Преживя осем дни, преди да му разпорят гърлото. После убиецът му взе короната. Както и конкубинката на първия Клеон. Крал Главорез и Кралица Курва ги наричат ащапорците. Привържениците им се бият по улиците, докато юнкайците и наемниците им чакат извън стените.

— Скръбни времена, да. Ваше сияние, може ли да дръзна да ви предложи съвета си?

— Знаете колко много ценя мъдростта ви.

— Тогава ме послушайте и се омъжете.

— А. — Дани беше очаквала това.

— Често съм чувала да казвате, че сте само едно младо момиче. На вид все още изглеждате почти дете, твърде млада и крехка, за да се изправите сама пред такива изпитания. Крал трябва да седи до вас, да ви помогне да носите това бреме.

Дани бодна парче агнешко, отхапа и сдъвка бавно.

— Кажете ми, може ли този крал да надуе бузи и да издуха галерите на Ксаро обратно до Карт? Може ли да плесне с ръце и да разбие обсадата на Ащапор? Може ли да напълни с храна коремите на децата ми и да върне мира по улиците ми?

— Вие можете ли? — попита Зелената грация. — Един крал не е бог, но все пак един силен мъж може да направи много неща. Когато ви погледне, моят народ вижда завоевателка, дошла отвъд моретата, дошла да ни убие и да пороби децата ни. Един крал би могъл да промени това. Крал от знатен род с чиста гхискарска кръв би могъл да обедини града под властта ви. Иначе, боя се, вашето управление трябва да свърши, както започна, в кръв и огън.

Дани разбута храната в блюдото си.

— И кого биха искали боговете на Гхиз да взема за свой мъж и консорт?

— Хиздар зо Лорак — заяви твърдо Галаза Галаре.

Дани не си направи труда да се престори на изненадана.

— Защо Хиздар? Скааз също е от знатно потекло.

— Скааз е Кандак, Хиздар е Лорак. Ваше сияние ще ме прости, но която не е гхискари, не би могла да разбере разликата. Често съм чувала, че във вас тече кръвта на Егон Завоевателя, на Джеерис Мъдрият и Дерон Дракона. Благородният Хиздар е от кръвта на Маздан Великолепният, Хазрак Очарователният и Зарак Освободителя.

— Предците му са мъртви като моите. Сенките им ли ще вдигне Хиздар, за да защити Мийрийн от враговете му? Трябва ми мъж с кораби и мечове. Вие ми предлагате предци.

— Ние сме стар народ. Предците са важни за нас. Омъжете се за Хиздар зо Лорак и направете с него син, син, чийто баща е харпия и чиято майка е дракон. В него пророчествата ще се изпълнят и враговете ви ще се стопят като сняг.

„Той ще бъде жребецът, който яха света.“ Дани знаеше как е с пророчествата. Че са направени от думи, а думите са вятър. Нямаше да има син за Лорак, нито наследник да съюзи дракон и харпия. „Когато слънцето изгрее откъм заник и залезе накъм изгрев, когато моретата пресъхнат и когато вятърът издуха планината като сухи листи.“ Едва тогава утробата ѝ щеше да се съживи отново...

... но Денерис Таргариен имаше други деца, десетки хиляди, които я бяха прогласили за своя майка, когато счупи веригите им. Помисли за Верния щит, брата на Мисандей, и за Рилон Рий, която беше свирела на арфа толкова хубаво. Никакъв брак нямаше да им върне живота, но ако един съпруг можеше да спре клането, тогава беше длъжна пред своите мъртви да се омъжи.

„Ако се омъжа за Хиздар, дали това ще обърне Скааз против мен?“ Вярваше на Скааз повече, отколкото на Хиздар, но Бръснатото теме щеше да е бедствие като крал. Твърде бързо се гневеше и твърде трудно прощаваше. Не виждаше никаква полза в брак с мъж, мразен колкото нея. Хиздар се радваше на голяма почит, доколкото можеше да види.

— Какво мисли предполагаемият ми съпруг за това? — попита тя Зелената грация. „Какво мисли за мен?“

— Ваше величество трябва само да го попита. Благородният Хиздар чака долу. Пратете да го повикат, ако благоволите.

„Твърде много си позволяваш, жрицо“, помисли кралицата, но преглътна гнева си и се усмихна насила.

— Защо не? — Повика сир Баристан и му каза да доведе Хиздар при нея. — Изкачването е дълго. Накарай Неопетнените да му помогнат.

Докато благородникът се изкачи, Зелената грация беше приключила с яденето.

— Ако ваше величество благоволи, ще си тръгвам. С благородния Хиздар ще имате да обсъдите много неща, несъмнено. — Старата жена изтри меда от пръстите си, целуна на сбогуване Кеза и Гразар по челата и спусна коприненото було над лицето си. — Ще се върна в Храма на Грациите и ще се моля на боговете да покажат на кралицата ми мъдрата посока.

След като тя излезе, Дани остави Кеза да напълни отново чашата ѝ, освободи децата и заповяда да въведат Хиздар зо Лорак. „А ако дръзне да каже и дума за скъпите на сърцето му бойни ями, може да заповядам да го хвърлят от терасата.“

Хиздар беше облякъл скромен зелен халат под ватиран жакет. Поклони се ниско щом влезе, лицето му бе строго.

— Никаква усмивка ли нямате за мен? — попита Дани. — Толкова ли съм страшна, че сте така сериозен?

— Винаги ставам сериозен пред такава красота.

Добро начало.

— Пийте с мен. — Дани сама напълни чашата му. — Знаете защо сте тук. Зелената грация, изглежда, смята, че ако ви взема за свой съпруг, всичките ми грижи ще отпаднат.

— Никога не бих направил такова дръзко твърдение. Хората се раждат, за да се борят и страдат. Грижите ни ще отпаднат едва когато умрем. Мога да съм ви от помощ обаче. Имам злато, приятели и влияние, а кръвта на Стария Гхиз тече в жилите ми. Макар никога да не съм се женил, имам две извънбрачни деца, момче и момиче, така че мога да ви дам наследници. Мога да примиря града под управлението ви и да сложа край на това нощно клане по улиците.

— Можете ли? — Дани го погледна в очите. — Защо Синовете на Харпията биха прибрали ножовете си заради вас? Да не би да сте един от тях?

— Не.

— Щяхте ли да ми кажете, ако бяхте?

Той се засмя.

— Не.

— Бръснатото теме умее да разкрива истината.

— Не се съмнявам, че Скааз би искал да направя признание. Един ден с него и ще се окажа от Синовете на Харпията. Два дни и ще съм Харпията. Три дни и ще се окаже, че съм убил и баща ви, в Кралствата на залеза, още като невръстно момче. После ще ме набучи на кол и ще можете да гледате как издъхвам... но след това убийствата ще продължат. — Хиздар се наведе към нея. — Или можете да се омъжите за мен и да ми позволите да се опитам да ги спра.

— Защо бихте *искали* да ми помогнете? Заради короната ли?

— Корона би ми стояла добре, няма да го отричам. Но е повече от това. Толкова ли е странно, че искам да защита своите хора, както вие защитавате освободените? Мийрийн не може да издържи още една война, ваше сияние.

Беше добър отговор, честен.

— Никога не съм искала война. Разгромих юнкайците и пощадих града им, макар да можех да го опустоша. Отказах да се съюзя с крал Клеон, когато той тръгна срещу тях. Дори сега, когато Ащатор е обсаден, се сдържам. А Карт... Никога не съм направила нищо лошо на картците...

— Не предназначено, но Карт е град на търговци, а те обичат звъна на сребърни монети и блясъка на жълто злато. Когато разбихте търговията с роби, ударът бе почувстван от Вестерос до Асшаи. Карт зависи от своите роби. Също и Толос, Нови Гхиз, Лис, Тирош, Волантис... списъкът е дълъг, моя кралице.

— Нека дойдат. В мое лице ще намерят по-непреклонен враг от Клеон. По-скоро бих загинала в бой, отколкото да върна оковите на децата си.

— Би могло да има друг избор. Юнкайците може да бъдат склонени да позволят на всичките ви освободени да останат свободни, вярвам. Стига ваше величество да се съгласи, че Жълтият град може да търгува с роби и да ги обучава необезпокоявано от този ден насетне. Не е нужно да се пролива никаква кръв.

— Освен кръвта на робите, с които юнкайците ще *търгуват* и които ще *обучават* — отвърна Дани, но все пак осъзна истината в

думите му. „Може би това е най-добрият край, на който бихме могли да се надяваме.“ — Не казахте, че сте влюбен в мен.

— Ще го направя, ако така благоволява ваше сияние.

— Това не е отговор на влюбен мъж.

— Какво е любовта? Желание? Никой здрав и прав мъж не би могъл да не те пожелае само като те погледне, Денерис. Не бих се оженил за теб заради това обаче. Преди да дойдеш, Мийрийн умираше. Управителите ни бяха старци с увиснали членове и старици, чиито сбръчкани вулви бяха сухи като прах. Седяха горе на пирамидите си, отпиваха кайсиево вино и си говореха за бляска на Старата империя, докато столетията се нижеха и самите тухли на града се ронеха около тях. Традиция и предпазливост ни държаха в желязна хватка, докато ти не ни пробуди с огън и кръв. Ново време е дошло и нови неща са възможни. Омъжи се за мен.

„Не е неприятен за гледане — каза си Дани. — И има кралски език.“

— Целуни ме — заповяда му тя.

Той хвана ръката ѝ и целуна пръстите ѝ.

— Не така. Целуни ме все едно, че съм твоя жена.

Хиздар я хвана за раменете нежно, все едно беше малко птиче. Наведе се и опря устни до нейните. Целувката му бе лека, суха и бърза. Дани не изпита никакво вълнение.

— Дали да... те целуна отново? — попита той.

— Не. — На терасата ѝ, в езерцето ѝ за къпане, малките рибки щяха да щипят краката ѝ, докато лежи отпусната във водата. Дори те целуваха с повече страст от Хиздар зо Лорак.

— Не те обичам.

Хиздар сви рамене.

— Това може да дойде с времето. Знае се, че така става.

„Не с нас — помисли тя. — Не и докато Даарио е толкова близо. Него искам, не теб.“

— Един ден ще поискам да се върна във Вестерос, за да си върна Седемте кралства, които бяха на баща ми.

— Един ден всички хора трябва да умрат, но няма полза да се разсъждава за смъртта. Предпочитам да приемам живота ден за ден, каквото дойде.

Дани скръсти ръце.

— Думите са вятър, дори думи като *любов* и *мир*. Повече вярвам в делата. В моите Седем кралства рицарите ходят на изпитания, за да се докажат достойни за девицата, която обичат. Търсят вълшебни мечове, сандъци със злато, корони, откраднати от орда дракони.

Хиздар повдигна вежда.

— Единствените дракони, които знам, са вашите, а вълшебните мечове са още по-голяма рядкост. С радост ще ви донеса пръстени, корони и сандъци със злато, ако това е желанието ви.

— Мирът е желанието ми. Казваш, че можеш да сложиш край на нощното клане по улиците ми. Аз казвам: *направи го*. Сложете край на тази тайна война, милорд. Това е вашето изпитание. Дайте ми деветдесет дни и деветдесет нощи без нито едно убийство и ще знам, че сте достоен за трон. Можете ли да направите това?

Хиздар се замисли.

— Деветдесет дни и деветдесет нощи без нито един труп, и на деветдесет и първия се венчаваме?

— Може би — отвърна Дани и го погледна с престорена свенливост. — Макар да се знае, че младите момичета са капризни. Бих могла все пак да поискам вълшебен меч.

Хиздар се засмя.

— В такъв случай ще се наложи да направя и това, ваше сияние. Желанието ви е повеля за мен. Най-добре ще е да кажете на своя сенешал да започне приготовленията за брачното ни празненство.

— Нищо не би могло да зарадва повече благородния Резнак.

Ако Мийрийн узнаеше, че предстои венчавка, това само по себе си можеше да ѝ откупи няколко нощи отдих дори усилията на Хиздар да се окажеха напразни. „Бръснатото теме няма да се зарадва, но Резнак мо Резнак ще подскача от радост.“ Дани не знаеше кое от двете трябва да я притеснява повече. Нуждаеше се от Скааз и Бронзовите зверове, а бе започнала да се съмнява във всички съвети на Резнак. „Пази се от напарфюмирания сенешал. Дали Резнак се е съюзил с Хиздар и Зелената грация и подготвят някой капан?“

Щом Хиздар зо Лорак напусна, сир Баристан мигом се появи зад нея в дългото си бяло наметало. Годишните служба в Кралската гвардия бяха научили белия рицар да остава ненатрапчив, докато тя се забавлява, но винаги беше наблизо. „Знае — разбра тя веднага. — И не одобрява.“ Бръчките около устата му бяха станали по-дълбоки.

— Е — каза му тя, — изглежда, че бих могла да се омъжа отново. Радвате ли се за мен, сир?

— Ако така заповядайте, ваше величество.

— Хиздар не е съпругът, когото вие бихте избрали за мен.

— Не е моя работа да избирам съпруга ви.

— Не е — съгласи се тя, — но за мен е важно да разберете. Народът ми кърви. Умира. Една кралица не принадлежи на себе си, а на владението. Сватба или брадва, това е изборът ми. Женитба или война.

— Ваше величество, може ли да говоря откровено?

— Винаги.

— Има трета възможност.

— Вестерос?

Той кимна.

— Заклел съм се да служа на ваше величество и да пазя живота ви където и да идете. Мястото ми е до вас, все едно дали тук, или в Кралски чертог... но вашето място е във Вестерос, на Железния трон, който беше на баща ви. Седемте кралства никога няма да приемат Хиздар за Лорак за крал.

— Както Мийрийн няма да приеме Денерис Таргариен за кралица. Нуждая се от крал до себе си, крал със стара гхискарска кръв. Иначе винаги ще виждат в мен грубата варварка, която разби портите им, научи близките им на колове и отне богатството им.

— Във Вестерос ще бъдете изгубеното дете, което се връща, за да възрадва бащино сърце. Народът ви ще ви приветства, когато минавате, и всички добри хора ще ви обичат.

— Вестерос е далече.

— Задържането тук изобщо няма да го доближи. Колкото по-скоро напуснете тази земя...

— Знам. *Знам.* — Дани не знаеше как да го накара да разбере. Искаше Вестерос точно колкото и той, но първо трябваше да изцери Мийрийн. — Деветдесет дни е дълъг срок. Хиздар може да се провали. Ако се провали, опитът ми печели време. Време да сключа съюзи, да подсиля отбраната си, да...

— А ако не се провали? Какво ще направите тогава?

— Ще изпълня дълга си. — Думата бе студена на езика й. — Вие видяхте как се ожени брат ми Регар. Кажете ми, заради любов ли се

ожени, или заради дълг?

Старият рицар се поколеба.

— Принцеса Елия беше добра жена, ваше величество. Беше мила и умна, с нежно сърце и весел нрав. Знам, че принцът беше много привързан към нея.

„Привързан“, помисли Дани. Думата казваше много и много. „Бих могла да се привържа към Хиздар зо Лорак, с времето. Може би.“

Сир Баристан продължи:

— Видях и как се ожениха баща ви и майка ви. Простете ми, но там нямаше привързаност и кралството плати скъпо за това, моя кралица.

— Защо се ожениха, ако не са се обичали?

— Дядо ви го заповяда. Една горска вещица му каза, че обещаният принц ще се роди от тяхното родословие.

— Горска вещица? — Дани се изуми.

— Дойде с Джени от Стария камък. Дребно същество, уродливо. Джудже, казваха повечето, макар да беше скъпа за лейди Джени, която винаги твърдеше, че е от горските чеда.

— Какво стана с нея?

— Летен замък. — Име, изпълнено с обреченост.

Дани въздъхна.

— Сега ме остави. Много съм уморена.

— Както заповядате. — Сир Баристан се поклони и се обърна да си тръгне. Но на вратата спря. — Простете. Ваше величество има посетител. Да му кажа ли да дойде утре?

— Кой е?

— Наарис. Бурните врани са се върнали в града.

„Даарио.“ Сърцето й изпърха в гърдите.

— От колко време е... кога е... — Сякаш не можеше да изкара думите от устата си.

Сир Баристан, изглежда, разбра.

— Ваше величество беше с жрицата, когато пристигна. Знаех, че няма да искате да ви безпокоят. Новините на капитана може да изчакат до утре.

— Не. — „Как бих могла изобщо да се надявам да заспя, като знам, че моят капитан е толкова близо?“ — Пратете го при мен веднага. И... повече няма да сте ми нужен тази вечер. С Даарио ще съм

в безопасност. О, и бъдете така добър да пратите и Ирри и Джикуи. И Мисандей. — „Трябва да се преоблека, да се направя красива.“

Същото каза на слугините си, когато дойдоха.

— Какво желае да облече ваше величество? — попита Мисандей.

„Звездна светлина и морска пяна — помисли Дани, — ивица тънка коприна, която оставя лявата ми гърд оголена, за наслада на Даарио. О, и цветя за косата ми.“ Когато се запознаха, капитанът ѝ носеше цветя всеки ден, по целия път от Юнкай до Мийрийн.

— Донесете сивата ленена рокля с перлите по корсажа. О, и бялата ми лъвска кожа. — Винаги се чувстваше по-сигурно, загърнатата в лъвската кожа на Дрого.

Прие капитана на терасата, седнала на мраморна пейка под една круша. Лунният сърп плуваше в небето над града, със свита от хиляда звезди. Даарио Наарис влезе с наперена стъпка. „Стъпва наперено дори когато стои на място.“ Капитанът носеше раирани панталони, затъкнати във високи ботуши от пурпурна кожа, бяла копринена риза, елек на златни пръстени. Тризъбата му брада беше пурпурна, пицните мустаци златни, дългите къдрици — поравно от двете. На едното бедро носеше стилето, на другото — доткракски аракх.

— Светла кралице — каза той. — Станали сте още по-красива, докато ме нямаше. Как е възможно това?

Кралицата бе свикнала с такива похвали, но комплиментът прозвуча някак по-уместно от Даарио, отколкото от хора като Резнак, Ксаро или Хиздар.

— Капитане. Казват ни, че сте ни служили добре в Лхазар. — „Толкова ми липсваше.“

— Вашият капитан живее, за да служи на своята жестока кралица.

— Жестока?

Лунна светлина блесна в очите му.

— Препускаше пред всички свои мъже, за да види лицето ѝ по-скоро, но го оставиха да вехне, изпълнен с копнеж, докато тя яде агнешко със смокини с някаква съсухрена старица.

„Изобщо не ми казаха, че си тук — помисли Дани. — Иначе щях да се направя на глупачка и да те повикам веднага.“

— Вечерях със Зелената грация. — Стори ѝ се най-добре да не споменава за Хиздар. — Имах спешна нужда от мъдрия ѝ съвет.

— Аз имам само една спешна нужда: Денерис.

— Да поръчам ли да донесат храна? Сигурно си гладен.

— Не съм ял от два дни, но след като вече съм тук, стига ми да пирувам с красотата ви.

— Красотата ми няма да напълни корема ти. — Откъсна една круша и му я подхвърли. — Изяж това.

— Щом моята кралица повелява. — Отхапа от крушата и златните му зъби блеснаха. Сок потече в пурпурната му брада.

Момичето в нея толкова много искаше да го целуне, че я заболя. „Целувките му ще са силни и жестоки — каза си тя, — и ще му е все едно, ако извикам или му заповядам да спре.“ Но кралицата в нея знаеше, че ще е глупост.

— Разкажи ми за пътуването си.

Той сви безгрижно рамене.

— Юнкайците пратиха някакви наемници да затворят Хизайския проход. Дългите пики се наричаха. Спуснахме се отгоре им през нощта и пратихме неколцина в ада. В Лхазар убих двама от сержантите си за опит да откраднат скъпоценните камъни и златните блюда, които моята кралица ми повери за дарове за Агнешките хора. Иначе всичко мина както обещах.

— Колко мъже загуби в боевете?

— Девет — отвърна Даарио, — но дузина от Дългите пики решиха, че предпочитат да са Бурни врани вместо трупове, тъй че се върнахме с трима повече. Казах им, че ще живеят по-дълго, ако се бият с вашите дракони вместо срещу тях, и те видяха благоразумие в думите ми.

Това я обезпокои.

— Може да шпионират за Юнкай.

— Твърде глупави са за шпиони. Не ги познавате.

— Нито ти. Вярваш ли им?

— Вярвам на всички свои мъже. Докъдето мога да плюя. — Изплю семка и се усмихна на подозрителността ѝ. — Да ви донеса ли главите им? Ще го направя, ако заповядате. Един е плешив, двама имат плитки, а един боядисва брадата си в четири различни цвята. Кой шпионин би носил такава брада, питам ви? Прашкарят може да улучи с камък окото на комар от четирийсет крачки, а грозният се оправя добре с конете, но ако моята кралица казва, че трябва да умрат...

— Не казах това. Само... просто ги дръж под око, нищо повече.
— Почувства се глупаво, че го каза. Винаги се чувстваше малко глупаво, когато беше с Даарио. „Недодялана, наивна като дете и глупава. Какво ли си мисли за мен?“ Дани смени темата. — Агнешките хора ще ни пратят ли храна?

— Зърно ще дойде от Скаазадан на баржа, моя кралице. А други стоки с керван през Хизай.

— Скаазадан не. Реката е затворена за нас. Моретата също. Видял си корабите в залива. Картците прогониха една трета от рибарския ни флот и плениха друга трета. Останалите са твърде наплашени, за да напуснат пристанището. Малкото търговия, която все още имахме, ни е отрязана.

Даарио хвърли огризката на крушата.

— Картците имат мляко в жилите. Щом видят драконите ви, ще се разбягат.

Дани не искаше да говори за драконите. В двора ѝ все още идваха селяни с изгорени кости, оплакваха се за откраднати овце, въпреки че Дрогон не се беше върнал в града. Някои съобщаваха, че го видели на север от реката, над тревата на Дотракското море. Долу в ямата Визерион беше откъснал едната си верига. С Регал ставаха все по-диви с всеки ден. Неопетнените ѝ бяха казали, че веднъж железните врати се нажежили до червено и никой не посмял да ги пипне цял ден.

— Ащатор също е под обсада.

— Това го научих. Един от Дългите пики живя достатъчно дълго да ни каже, че в Червения град хората се самоизяждали. Каза, че и на Мийрийн скоро щял да му дойде редът, тъй че му отрязал езика и го дадох на едно жълто псе. Никое куче няма да изяде езика на лъжец. Жълтото псе го изяде и разбрах, че е казал истината.

— Имам война и вътре в града. — Каза му за Синовете на Харпията и за Бронзовите зверове, за кръвта по тухлите. — Враговете ми са навсякъде около мен, вътре в града и извън него.

— Нападаш — отсече той. — Ако си обкръжен от врагове, не можеш да се защитиш сам. Опиташ ли, бравата ще те удари в гърба, докато париращ меч. Не. Когато си изправен срещу много врагове, избираш най-слабия, убиваш го, препускаш през него и се спасяваш.

— Къде да се спася?

— В леглото ми. В обятията ми. В сърцето ми. — Дръжките на аракха и стилетото на Даарио бяха изковани във формата на златни жени, голи и разпуснати. Той ги забърса с палци някак особено неприлично и се усмихна лукаво.

Дани усети как кръвта нахлу в лицето ѝ. Беше почти все едно, че галеше нея. „Дали и мен ще помисли за разпусната, ако го вкарам в леглото си?“ Караше я да ѝ се иска да бъде разпусната. „Не бива никога да го виждам сама. Твърде опасен е, за да е край мен.“

— Зелената грация казва, че трябва да взема гхискарски крал — заговори тя изчервена. — Убеждава ме да се омъжа за благородния Хиздар зо Лорак.

— Онзи? — Даарио се изсмя. — Защо не Сив червей, ако искаш евнух в леглото си? *Искаш* ли крал?

„Искам теб.“

— Искам мир. Дадох на Хиздар деветдесет дни, за да сложи край на убийствата. Ако го направи, ще го взема за съпруг.

— Мен вземи за съпруг. Ще го направя за девет.

„Знаеш, че не мога да направя това.“ Почти го каза.

— Воюваш със сенки, когато трябва да се биеш с хората, които ги хвърлят — продължи Даарио. — Убий ги всичките и вземи богатствата им, казвам аз. Само кажи и твойт Даарио ще ти направи от главите им грамада по-висока от тази пирамида.

— Ако знаех кои са...

— Зак и Пал, и Мерек. Те и всички останали. Великите господари. Кой други да са?

„Колкото е храбър, толкова е и кръвожаден.“

— Нямаме никакво доказателство, че това е тяхна работа. Нима искаш да избия поданиците си?

— Поданиците ти с радост биха те убили.

Толкова дълго бе далече от нея, че Дани почти бе забравила какво е. Наемниците по природа бяха вероломни, напомни си тя. „Своенравни, неверни, жестоки. Никога няма да бъде нещо повече от това, което е. Никога няма да бъде подходящ за крал.“

— Пирамидите са силни — обясни му тя. — Можем да ги завземем само на висока цена. В мига, в който щурмуваме една, другите ще се вдигнат срещу нас.

— Тогава ги измъкни от пирамидите им по някакъв повод. Сватбено празненство би могло да свърши работа. Защо не? Обещай ръката си на Хиздар и всички Велики господари ще дойдат да те видят омъжена. Когато се съберат в Храма на Грациите, ще се развихрим.

Дани се стъписа. „Той е чудовище. Галантно чудовище, но все пак чудовище.“

— За Краля касапин ли ме взимаш?

— По-добре да си касапинът, отколкото месото. Всички крале са касапи. Кралиците толкова ли са различни?

— Тази кралица е.

Даарио сви рамене.

— Повечето кралици не служат за нищо друго освен да топят леглото на някой крал и да му тръскат синове. Ако смяташ да си от този тип кралици, най-добре се омъжи за Хиздар.

Гневът ѝ пламна.

— Забравил ли си коя съм?

— Не. А ти?

„Визерис щеше да заповяда да му отсекаат главата за тази дързост.“

— Аз съм кръвта на дракона. Не си позволявай да ме поучаваш.

— Дани стана, лъвската кожа се хлъзна от раменете ѝ и тупна на пода.

— Остави ме.

Даарио отвърна с изискан поклон.

— Живея, за да се подчинявам.

След като той си отиде, Денерис отново повика сир Баристан.

— Искам Бурните врани отново на полето.

— Ваше величество? Те едва-що се върнаха...

— Искам да ги няма. Да разузнават юнкайските земи и да пазят керваните, идващи през Хизайския проход. Оттук насетне Даарио ще докладва на теб. Отдавай му цялото дължимо уважение и се погрижи хората му да са добре заплатени, но по никакъв повод не го допускай при мен.

— Както кажете, ваше величество.

Тази нощ не можа да спи, въртеше се неспокойно в леглото. Стигна дори дотам, че да повика Ирри, с надеждата, че ласките ѝ може да я отпуснат и да поспи, но след малко избута от себе си дотракското момиче. Беше мила, нежна и отзивчива, но не беше Даарио.

„Какво направих? — помисли си свита в празното легло. — Толкова дълго чаках да се върне, а го прогоних.“

— Искан да ме направи чудовище — прошепна. — Кралица касарин. — Но след това си помисли за Дрогон, някъде далече там, и за драконите в ямата. „Има кръв и на моите ръце, и на сърцето ми. Не сме толкова различни с Даарио. И двамата сме чудовища.“

ИЗГУБЕНИЯТ ЛОРД

„Не трябваше да продължи толкова дълго“, каза си Гриф, докато крачеше напред-назад по палубата на „Свенливата девица“. Бяха ли изгубили Халдон, както Тирион Ланистър? Възможно ли беше волантинците да са го пленили? „Трябваше да пратя Дъкфилд с него.“ Само на Халдон не можеше да се разчита, беше го доказал в Селхорис, когато допусна джуджето да избяга.

„Свенливата девица“ бе привързана в един от по-бедняшките участъци на дългото и хаотично речно пристанище, между килнала се на една страна лодка, която не беше напускала кея от години, и пъстро боядисана баржа на трупа глумци. Глумците бяха шумен и весел народ, вечно дърдореха и почти винаги бяха пияни.

Денят беше горещ и лепкав, като повечето дни, откакто напуснаха Скърбите. Свирепото южняшко слънце грееше над пълното с народ речно пристанище на Волон Терис, но горещината бе последната грижа на Гриф. Златната дружина беше вдигнала лагер на три мили южно от градчето, много на север от мястото, където ги бе очаквал, а триарх Малакво бе дошъл на север с пет хиляди души пехота и хиляда конници, за да ги отреже от пътя за делтата. Денерис Таргариен си оставаше на цял свят далече оттук, а Тирион Ланистър... е, той можеше да е навсякъде. Ако боговете бяха добри, отсечената глава на Ланистър щеше да е вече някъде на средата на пътя до Кралски чертог, но по-вероятно джуджето си беше здраво и невредимо, и някъде наблизко, вмирисано на пиене и кроящо някоя нова низост.

— Къде, в името на седемте ада, е Халдон? — оплака се той на лейди Лемор. — Колко време му трябва, за да купи три коня?

Тя сви рамене.

— Милорд, няма ли да е по-безопасно да оставим момчето тук на лодката?

— По-безопасно, да. По-разумно — не. Той вече е голям мъж и това е пътят, който е роден да извърви. — На Гриф му беше дошло до

гуша от това шикалкавене. Омръзнало му беше криенето, чакането и предпазливостта. „Нямам достатъчно време за предпазливост.“

— Изминахме огромни разстояния, за да опазим принц Егон скрит през всички тези години — напомни му Лемор. — Ще дойде време, когато ще трябва да измие косата си и да се покаже, знам, но това време не е сега. Не и пред лагер наемници.

— Ако Хари Стрикланд му мисли злото, криенето му на „Свенливата девица“ няма да го опази. Стрикланд има десет хиляди меча под своя команда. Ние имаме Дък. Егон е всичко, което би могло да се иска у един принц. Те трябва да видят това, Стрикланд и останалите. Това са неговите хора.

— Негови, защото са купени и им е платено. Десет хиляди въоръжени непознати, плюс паразитите и вървящите с войската. Стига само един, за да ни докара до разруха. Ако главата на Хюгор струваше господарски хонори, колко ще плати Церсей Ланистър за законния наследник на Железния трон? Не познавате тези мъже, милорд. Дванайсет години минаха, откакто за последен път яздихте със Златната дружина, а старият ви приятел е мъртъв.

„Черното сърце.“ Майлс Тойн беше толкова жизнен последния път, когато Гриф го остави, че беше трудно да приеме, че си е отишъл. „Златен череп на кол и Хари Стрикланд Бездомника на негово място.“ Лемор не грешеше. Каквито и да са били бащите и дедите им във Вестерос преди изгнанието, мъжете от Златната дружина сега бяха наемници, а на никой наемник не можеше да се вярва. И все пак...

Предната нощ отново бе сънувал Каменна септа. Сам, с меч в ръка, тичаше от къща на къща, разбиваше врати, втурваше се нагоре по стъпала, скачаше от покрив на покрив, а ушите му кънтяха от звука на далечни камбани. Дълбоко бронзово кънтене и сребърен звън ехтяха в черепа му, влудяващо хаотичен шум, който ставаше все по-силен и главата му сякаш щеше да се пръсне.

Седемнайсет години бяха дошли и си отишли от Битката на камбаните, но звукът на кънтящи камбани все още стягаше червата му на възел. Други можеше да твърдят, че кралството било изгубено, когато принц Регар падна под бойния чук на Робърт на Тризъбеца, но Битката на Тризъбеца изобщо нямаше да се води, ако грифонът само бе убил елена в Каменна септа. „Камбаните звъняха за всички ни в онзи ден. За Ерис и кралицата му, за Елия Дорнска и малката ѝ дъщеря, за

всеки верен мъж и честна жена в Седемте кралства. И за моя сребърен принц.“

— Планът беше да разкрием принц Егон едва когато стигнем до кралица Денерис — каза Лемор.

— Онова беше, когато вярвахме, че момичето идва на запад. Нашата драконова кралица е изгорила този план на пепел, а благодарение на онзи дебел глупак в Пентос хванахме драконката за опашката и изгорихме пръстите си до кокал.

— От Илирио не би могло да се очаква да е знаел, че момичето ще предпочете да остане в Робския залив.

— Не повече, отколкото да е знаел, че Кралят просяк ще умре млад или че хал Дрого ще го последва в гроба. Много малко от това, което дебелакът беше предвидил, се сбъдна. — Гриф плесна дръжката на дългия си меч с облечената си в ръкавица длан. — Играх по гайдата на дебелака години наред, Лемор. Какво ни донесе това? Принцът е пораснал мъж. Време му е да...

— Гриф! — извика Яндри, за да надмогне кънтежа на камбаната на глумците. — Ето го и Халдон. Идва най-послед.

Наистина идваше — бързаше по крайречната улица към кея, целият потен и със същата кисела физиономия като в Селхорис, когато се върна на „Свенливата девица“, за да признае, че джуджето е изчезнало. Водеше три коня обаче, а само това беше важното.

— Доведи момчето — каза Гриф на Лемор. — И да е готов.

— Както кажеш — отвърна тя недоволено.

„Все едно.“ Беше се привързал към Лемор, но това не означаваше, че му трябва одобрението ѝ. Нейната задача бе да обучи принца в доктрините на Вярата и тя го беше направила. Никакви молитви нямаше да го поставят на Железния трон обаче. Това беше задачата на Гриф. Беше провалил някога принц Регар. Нямаше да провали сина му. Не и докато в тялото му все още имаше живот.

Конете на Халдон не го задоволиха.

— Това ли бяха най-добрите, които можа да намериш? — измърмори той.

— Това бяха, да — отвърна раздразнено Халдон, — и по-добре да беше попитал колко ни струват. С онези дотраки отвъд реката половината жители на Волон Терис са решили, че е по-добре да са другаде, тъй че цената на конете расте не с дни, а с часове.

„Сам трябваше да отида.“ След Селхорис му беше по-трудно да разчита на Халдон, отколкото преди. „Позволил е на джуджето да го залъже със сладкодумния си език. Оставил го е да се напъха сам в курвенския дом, докато той се мотае като малоумен на площада.“ Съдържателят на бардака настояваше, че дребосъка го били отвлекли на върха на меча, но Гриф не вярваше много на това. Дяволчето беше достатъчно умно, за да е нагласило бягството си. Този пиян похитител, за когото говореха курвите, можеше да е бил нает от него помагач. „И аз имам вина. След като джуджето застана между Егон и каменния човек, станах непредпазлив. Трябваше да му прережа гърлото още когато го видях.“

— Е, все ще свършат работа — каза на Халдон. — Лагерът е само на три мили на юг. — „Свенливата девица“ щеше да ги закара побързо, но той предпочиташе да държи Хари Стрикланд в неведение къде са двамата с принца. Не му допадаше идеята да нагазят в плитчини и да се изкатерят на някой кален бряг. Такова пристигане можеше да е подходящо за един наемник и сина му, но не и за велик лорд и неговия принц.

Когато младежът излезе от кабината с Лемор до него, Гриф го огледа грижливо от глава до пети. Принцът носеше меч и кама, черни ботуши, лъснати до блясък, черно наметало с кървавочервена подплата. Измитата му й подрязана коса бе прясно боядисана в тъмносиньо и очите му също изглеждаха сини. На гърлото си носеше три огромни четвъртити рубина на верига от черно желязо, дар от магистър Илирио. „Червено и черно. Драконови цветове.“ Това беше добре.

— Приличаш на истински принц — каза му. — Баща ти щеше да се гордее, ако можеше да те види.

Гриф Младия прокара пръсти през косата си.

— Омръзна ми тази синя боя. Трябваше да я измием.

— Скоро. — Гриф също с радост щеше да се върне към естествения си цвят, въпреки че рижата му някога коса бе станала сива. Тупна момъка по рамото. — Е, да тръгваме ли? Армията ти те чака.

— Добре звучи. Моята армия. — По лицето на младежа пробяга усмивка, но веднага се стопи. — Дали са мои обаче? Те са наемници. Йоло ме предупреди да не вярвам на никого.

— Има благоразумие в това — призна Гриф. Можеше да е по-другояче, ако Черното сърце все още командваше, но Майлс Тойн бе умрял преди четири години, а Хари Стрикланд Бездомника беше друг тип човек. Нямаше да го каже на момчето обаче. — Не всеки човек е това, което изглежда, а един принц има сериозно основание да е предпазлив... но прекалиш ли, недоверието може да те отрови, да вгорчи душата ти и да те направи плашлив. — „Крал Ерис беше такъв. Накрая дори Регар го видя съвсем ясно.“ — Най-добре е да държиш средния курс. Остави хората да печелят доверието ти с вярна служба... но щом го направят, бъди щедър и с открито сърце.

Момчето кимна.

— Ще го запомня.

Дадоха на принца най-добрия кон, голям сив скопец, толкова светъл, че изглеждаше почти бял. Гриф и Халдон поеха от двете му страни на по-малките коне. Пътят продължи половин миля на юг под високите бели стени на Волон Терис. После оставиха зад себе си града и продължиха покрай лъкатушещата Ройн през върбови горички и полета с мак, подминаха стара вятърна мелница — крилата ѝ се въртяха и скърцаха като стари кости.

Стигнаха до Златната дружина, когато слънцето вече се снишаваше. Беше лагер, какъвто щеше да одобри дори Артур Дейн: стегнат, подреден, с добра защита, заобиколен от дълбок ров и насип с наострени колове. Между палатките имаше широки пътеки. Нужниците бяха до реката, та течението да отмива нечистотиите. Коневръзите бяха на север, а зад тях край водата пасяха двайсетина слона, късаха тръстики с хоботите си. Гриф ги огледа одобрително. „Няма боен кон в цял Вестерос, който да може да застане срещу тях.“

Бойни знамена от златоткан плат се вееха на високи пилони по обиколката на лагера. Под тях въоръжени стражи обикаляха с копия и арбалети и следяха зорко всеки подстъп. Гриф се бе опасявал, че дружината може да се разхайти под командването на Хари Стрикланд, който винаги изглеждаше по-заинтересован да си печели приятели, отколкото да налага дисциплина. Но притесненията му, изглежда, се оказваха напразни.

На портала Халдон каза нещо на сержанта на охраната и веднага пратиха бегач да намери капитана.

Франклин Цветята беше точно толкова грозен, колкото го помнеше Гриф от последното им виждане. Мъж като канара, тромав и с голям корем; лицето му бе нашарено от стари белези. Дясното му око изглеждаше така, все едно го е дъвкало псе, а лявото липсваше.

— Тебе ли направиха капитан, Цветя? — каза за поздрав Гриф.
— Мислех, че Златната дружина има стандарти.

— Още по-лошо е, дърт негоднико — отвърна сърдечно Франклин Цветята. — И рицар ме направиха. — Плесна Гриф по ръката и го дръпна в кършеща кости прегръдка. — Изглеждаш ужасно, дори за умрял от дванайсет години. Синя коса, а? Когато Хари каза, че ще се появиш тук, едва не се насрах. Халдон, ледена путко такава, радвам се, че те виждам и теб. Още ли носиш онзи прът в задника, а? — Обърна се към Гриф Младия. — А това ще да е...

— Моят скуайър. Момче, това е Франклин Цветята.

Принцът го поздрави с кимване.

— Цветята е име за копеле. От Предела трябва да сте.

— Да. Майка ми била перачка в Сайдърхол и един от синовете на милорда я изнасил. Прави ме нещо като гнила ябълка на Фосоуей, както го виждам аз. — Махна им с ръка да влизат през портата. — Хайде с мен. Стрикланд повика всички офицери в палатката си. Военен съвет. Проклетите волантинци дрънкат копията си и искат да разберат намеренията ни.

Мъжете на Златната дружина седяха пред палатките си, хвърляха зарове, пиеха и пъдеха мухите. Гриф се зачуди колко от тях знаят кой е. „Много малко. Дванайсет години е много време.“ Дори мъжете, с които беше яздил, можеше да не познаят лорда изгнаник Джон Конингтън с огненочервената брада в сбръчканото гладко обръснато лице и боядисаната в синьо коса на наемника Гриф. Доколкото знаеха повечето от тях, Конингтън се беше напил до смърт в Лис, след като го бяха изгнали позорно от дружината за кражба от военната хазна. Още не можеше да понесе срама от тази лъжа, но Варис бе настоял, че е необходима.

— Не искаме никакви песни за галантния изгнаник — беше се изкискал евнухът и бе продължил с превзетия си глас: — Геройски загиналите се помнят дълго, крадците, пияниците и страхливците се забравят бързо.

„Какво ли разбират евнусите от мъжка чест?“ Гриф се беше заел с плана на Паяка заради момчето, но от това не следваше, че му харесва. „Само да доживея да видя момчето седнало на Железния трон и Варис ще си плати за онази обида, и то скъпо. Ще видим тогава кого забравят бързо.“

Палатката на капитан-генерала бе направена от златоткан плат, пилоните около нея бяха увенчани с позлатени черепи, един по-голям от останалите и нелепо деформиран. Под него имаше втори, не по-голям от детски юмрук. „Мелис Чудовищния и безименния му брат.“ Другите си приличаха, макар че някои бяха напукани и разцепени от ударите, които ги бяха убили, а един беше с дълги остри зъби.

— Кой е на Майлс? — попита неволно Гриф.

— Онзи там. В края. — Цветята посочи. — Изчакай. Ще ида да съобща за вас. — Пъхна се в палатката и остави Гриф да гледа умислено позлатения череп на стария си приятел. Приживе сир Майлс Тойн беше грозен като грях. Прочутият му предтеча, мрачният и буен Терънс Тойн, когото певците възпяваха, бил толкова красив, че дори любовницата на краля не могла да му устои, но природата бе надарила Майлс с уши като дръжки на делва, крива челюст и най-големия нос, който Джон Конингтън бе виждал. Усмихнеше ли се обаче всичко това нямаше значение. Черното сърце го бяха нарекли хората му, заради герба на щита му. Майлс бе харесал името с всичко, за което намекуваше то.

— Един капитан-генерал трябва да вдъхва страх и на приятел, и на враг — беше споделил веднъж. — Ако хората ме смятат за жесток, толкова по-добре. — Истината беше друга. Войник до мозъка на костите, Тойн беше свиреп, но винаги честен, баща на хората си и винаги щедър към лорда изгнаник Джон Конингтън.

Смъртта го бе лишила от ушите, носа и от цялата му топлина. Усмивката си оставаше, преобразена в лъскаво златно хилене. Всички черепи се хилеха, дори на Горчивата стомана на високия пилон в центъра. „Защо ли трябва да се хили? Умря победен и сам, сломен мъж в чужда земя.“ На смъртното си ложе сир Егор Реките бе заповядал на мъжете си да сварят плътта от черепа му, да го натопят в злато и да го носят пред себе си, когато прехвърлят морето, за да си върнат Вестерос. Капитан-генералите след него бяха последвали примера му.

Джон Конингтън можеше да е един от тях, ако изгнанието му не бе тръгнало в друга посока. Беше прекарал пет години с дружината, издигайки се от редовите войници до почетното място на дясна ръка на Тойн. Ако беше останал, мъжете като нищо щяха да се обърнат към него след смъртта на Майлс вместо към Хари Стрикланд. Но Гриф не съжаляваше за пътя, който бе избрал. „Когато се върна във Вестерос, няма да съм череп на кол.“

Цветята излезе от палатката.

— Влизайте.

Щом влязоха, старшите офицери на Златната дружина станаха от столчетата и походните столове. Стари приятели поздравиха Гриф с усмивки и прегръдки, новите мъже — по-официално. „Не всички се радват, че ни виждат, толкова, колкото биха искали да повярвам.“ Усети ножове зад някои от усмивките. Съвсем доскоро повечето от тях бяха вярвали, че лорд Джон Конингтън си лежи кротко в гроба, и несъмнено повечето от тях смятаха, че това е чудесно място за него — мъж, дръзнал да открадне от братята си по оръжие. Гриф би изпитвал същото на тяхно място.

Сир Франклин ги представи. Някои от наемниците капитани носеха имена на копелета, като Цветята, Реките, Хълма, Камъка. Други парадираха с имена велики и прославени в историята на Седемте кралства: Гриф преброи двама Стронг, трима Пийки, Мъд, Мандрейк, Лотстон, двама Коул. Не всички бяха истински, разбира се. Независимо от имената обаче наемниците парадираха с просташки разкош. Като почти всички от занаята им, носеха по себе си светското си богатство: обсипани с драгоценни камъни ножници, инкрустирана броня, тежки торкви и тънки коприни, и всеки носеше златни военни пръстени, струващи колкото господарски откуп. Всеки пръстен означаваше година служба със Златната дружина. Марк Мандрейк, чието пъпчиво лице имаше дупка на едната буза от изгорената робска дамба, носеше и верижка със златни черепи.

Не всеки капитан беше с вестероска кръв. Балак Черния, белокоп мъж от Летните острови, с черна като сажди кожа, командваше стрелците на дружината, както по времето на Черното сърце. Носеше наметало с пера в зелено и оранжево, величествена гледка. Мъртвешки бледният волантинец Горис Едориен бе заместил Стрикланд като ковчежник. Едното му рамо бе заметнато с леопардова кожа и червена

като кръв коса се спускаше до раменете му на мазни къдрици, макар острата му брада да беше черна. Началникът на шпионите беше нов за Гриф: лисенец, казваше се Лисоно Маар, с виолетови очи, златистобяла коса и устни, за които щеше да му завиди и курва. От пръв поглед Гриф за малко да го вземе за жена. Ноктите му бяха боядисани в пурпур, а меката част на ушите му бе обсипана с перли и аметисти.

„Призраци и лъжци“, помисли Гриф, докато оглеждаше мълчаливо лицата им. „Привидения от забравени войни, изгубени каузи, пропаднали бунтове, братство на провалените и пропадналите, на опозорените и обезнаследените. Това е моята армия. Това е най-доброто, на което можем да се надяваме.“

Обърна се към Хари Стрикланд.

Хари Бездомника малко приличаше на воин. Пълен, с кръгла глава, с кротки сиви очи и оредяла коса, която беше вчесал настрани, за да скрие плешиво петно. Седеше на походен стол и киснеше краката си в корито със солена вода.

— Ще ме прощаваш, че не ставам — каза за поздрав. — Походът ни беше уморителен, а краката ми хващат мехури. Проклятие е.

„Белег за слабост е. Говориш като бабичка.“ Мъжете Стрикланд бяха в Златната дружина от основаването ѝ, след като прадядото на Хари бе загубил земите си, когато се вдигнал с Черния дракон по време на първия Бунт на Блекфир. „Злато за четири поколения“, често се хвалеше Хари, сякаш четири поколения изгнаничество и поражения бяха нещо, с което може да се гордее човек.

— Мога да ви направя мехлем за това — каза Халдон. — Има и някои минерални соли, които ще заздравят кожата ви.

— Много мило от твоя страна. — Стрикланд махна на скуайъра си. — Ваткин, вино за приятелите ни.

— Благодаря, но не — заяви Гриф. — Ще пием вода.

— Както предпочитате. — Капитан-генералът се усмихна на принца. — А това трябва да е синът ти.

„Знае ли? — зачуди се Гриф. — Колко му е казал Майлс?“ Варис беше изричен за необходимостта да се пази тайна. Плановете, които двамата с Илирио бяха кроили с Черната вода, бяха известни само на тях. Останалите от дружината бяха оставени в неведение. Каквото не знаеха, не можеха да изтърват пред чужди уши.

Това време обаче беше отминало.

— Някой мъж не би могъл да моли за по-достоеен син — отвърна Гриф. — Но младежът не е от моята кръв и името му не е Гриф. Милорди, представям ви Егон Таргариен, първороден син на Регар, принц на Драконов камък, от принцеса Елия Дорнска... скоро, с ваша помощ, бъдещият Егон, Шести с това име, крал на андалите, на ройнарите и на Първите хора, и Господар на Седемте кралства.

Думите му бяха посрещнати с гробно мълчание. Някой се покашля. Един от двамата Коул напълни чашата си с вино. Горис Едориен завъртя между пръстите си къдрица от косата си и измърмори нещо на непозната за Гриф реч. Ласуел Пийки се закашля, Мандрейк и Лотстон се спогледаха. „Знаят — осъзна Гриф. — Знаели са през цялото време.“ Обърна се и погледна Хари Стрикланд.

— Кога им го каза?

Капитан-генералът размърда отеклите си пръсти в солената баня.

— Когато стигнахме реката. Дружината беше изнервена, и то с основание. Отказахме се от лека кампания в Спорните земи, и за какво? За да се пържим в този проклет от боговете пек и да гледаме как парите ни се топят, а мечовете ни ръждясват, докато отхвърлям щедри договори?

Гриф потръпна от новината.

— Кой?

— Юнкайците. Посланикът, когото пратиха да ухажва Волантис, вече изпрати три свободни чети към Робския залив. Искат ние да сме четвъртата и предлага два пъти повече от това, което ни плащаше Мир, плюс един роб за всеки мъж в дружината, десет за всеки офицер и сто отбрани девизи лично за мен.

„По дяволите.“

— Това прави хиляда роби. Къде очакват юнкайците да намерят толкова много?

— В Мийрийн. — Стрикланд махна на скуайъра си. — Ваткин, кърпа. Тази вода изстива, а пръстите ми са се сбръчкали като стафиди. Не тази кърпа, меката.

— Ти му отказа, нали? — каза Грифин.

— Казах му, че ще обмисля предложението. — Хари изохка, щом скуайърът започна да бърше краката му. — Леко с пръстите. Все едно са гроздови зърна с тънка кожичка, момче. Искаш да ги подсушиш, без

да ги смачкаш. *Галиш*, не търкаш. Така, да. — Обърна се отново към Гриф. — Груб отказ щеше да е неразумно. Хората с право щяха да си помислят, че съм си изгубил ума.

— Много скоро ще имате работа за мечовете си.

— Нима? — попита Лисоно Маар. — Предполагам знаеш, че момичето Таргариен не е тръгнало за Запада?

— Чухме тази приказка в Селхорис.

— Не е приказка. Истина е. *Защо* е по-трудно да се разбере. Плячкосваш Мийрийн, да, защо не? И аз щях да направя същото на нейно място. Робските градове вонят на злато, а за едно завоевание трябва пари. Но защо се задържа? Страх? Лудост? Мързел?

— *Защо* в случая е без значение. — Хари Стрикланд взе от ръцете на скуайъра пъстри вълнени чорапи. — Тя е в Мийрийн, а ние сме тук, където волантинците от ден на ден все повече се дразнят от присъствието ни. Дойдохме, за да издигнем крал и кралица, които да ни върнат в родния Вестерос, но това момиче Таргариен изглежда повече склонно да сади маслини, отколкото да си върне бащиния трон. Междувременно враговете ѝ се събират. Юнкай, Нови Гхиз, Толос. Кървавата брада и Дрипавия принц ще са на полето срещу нея... а много скоро ще ѝ връхлетят и флотите на Стар Волантис. Какво има тя? Спални роби с пръчки?

— Неопетнени — отвърна Гриф. — И дракони.

— Дракони, да — рече капитанът. — Но млади, едва-що излюпили се. — Бавно издърпа единия чорап над мехурите си и нагоре до глезена. — Колко ще са ѝ от полза, когато всички тези армии се стегнат около града ѝ като юмрук?

Тристан Реките забарабани с пръсти по коляното си.

— Толкова по-важно е да стигнем бързо до нея според мен. Щом Денерис няма да дойде при нас, ние трябва да идем при Денерис.

— Можем ли да вървим по вълните, сир? — попита Лисоно Маар. — Пак ви казвам, не можем да стигнем до сребърната кралица по море. Лично се промъкнах във Волантис, като се престорих на търговец, за да разбера колко кораба може да са ни на разположение. Пристанището гъмжи от галери, когове и караки от всякакъв вид и големина и въпреки това скоро се усетих, че общувам с контрабандисти и пирати. Имаме десет хиляди мъже в дружината, както съм сигурен, че лорд Конингтън помни от годините си служба

при нас. Петстотин рицари, всеки с по три коня. И слонове, да не забравяме слоновете. Пиратски кораб няма да стигне. Ще ни трябва пиратски флот... а дори да намерим такъв, от Робския залив дойде вестта, че Мийрийн бил затворен с блокада.

— Бихме могли да се престорим, че приемаме предложението на Юнкай — подхвърли Горис Едориен. — Оставяме на юнкайците да ни превозят на изток, после връщаме златото им под стените на Мийрийн.

— Един нарушен договор е достатъчно петно върху честта на дружината. — Хари Стрикланд Бездомника се намръщи, хванал изприщеното си стъпало. — Да ви напомня, Майлс Тойн сложи печата си на този таен договор, не аз. Бих искал да уважа съгласието му, но как? За мен изглежда ясно, че момичето Таргариен никога няма да дойде на запад. Вестерос беше кралството на баща ѝ. Мийрийн е нейното. Ако може да разбие юнкайците, ще бъде кралица на Робския залив. Ако не, ще умре много преди да стигнем до нея.

Думите му не изненадаха Гриф. Хари Стрикланд винаги беше умерен, биваше го повече в изглаждането на договори, отколкото в избиването на врагове. Имаше нюх за злато, но доколко имаше стръв за бой беше друг въпрос.

— Има път и по суша — подхвърли Франклин Цветята.

— Демонският път е смърт. Половината дружина ще дезертира, ако опитаме поход по него, а половината от останалите ще погребем край пътя. Тъжно ми е да го кажа, но магистър Илирио и приятелите му бяха неразумни, като заложиха толкова много на това дете кралица.

„Не — помисли Гриф. — Крайно неразумни бяха, че заложиха на теб.“

И тогава заговори принц Егон:

— Тогава заложете на мен. Денерис е сестра на принц Регар, но аз съм синът на Регар. Аз съм единственият дракон, който ви трябва.

Ръката на Гриф в черната ръкавица се отпусна на рамото на принц Егон.

— Дръзки думи, но помисли какво казваш.

— Помислил съм — настоя младежът. — Защо трябва да тичам при леля си като просяк? Моето право на наследство е по-силно от нейното. Нека тя дойде при мен... във Вестерос.

Франклин Цветята се засмя.

— Това ми харесва. Плаваме на запад, не на изток. Оставяме малката кралица да сади маслините си и поставяме принц Егон на Железния трон. Момчето има кураж, признавам му го.

Капитан-генералът го изгледа все едно, че го бяха зашлевили през лицето.

— Слънцето ли ти е сварило мозъка, Цветя? Момичето ни трябва. Бракът ни трябва. Ако Денерис приеме младия ни принц и го вземе за свой консорт, Седемте кралства също ще го приемат. Без нея лордовете само ще се изсмеят на претенцията му и ще го дамгосат като мошеник и лъжепретендент. И как предлагаш да стигнем до Вестерос? Чу Лисоно. Нямаме никакви кораби.

„Този човек го е страх да се бие — осъзна Гриф. — Как са могли да го изберат на мястото на Черното сърце?“

— Няма кораби за Робския залив. Вестерос е друг въпрос. Триарсите ще се радват да ни видят гърба, не се съмнявам. Може дори да ни помогнат да уредим превоз до Седемте кралства. Никой град не иска армия на прага си.

— Прав е — каза Лисоно Маар.

— Лъвът вече със сигурност е надушил миризмата на дракона — заговори един от двамата Коул. — Но вниманието на Церсей ще е приковано в Мийрийн и кралицата му. Церсей не знае нищо за нашия принц. Щом слезем на брега и вдигнем знамената, много и много ще се притекат към нас.

— Някои — отстъпи Хари Бездомника. — Не *много*. Сестрата на Регар има *дракони*. Синът на Регар няма. Нямаме силата да вземем кралството без Денерис и армията ѝ. Без нейните Неопетнени.

— Първият Егон е взел Вестерос без евнуси — отвърна Лисоно Маар. — Защо шестият Егон да не може да направи същото?

— Планът...

— Кой план? — прекъсна го Тристан Реките. — Планът на дебелия? Който се променя с всяко обръщане на луната? Първо *Визерис* щеше да се обедини с нас с петдесет хиляди дотракски вресльовци зад гърба. После Кралят просяк умря и щеше да е сестра му, послушно детенце кралица, тръгнала за Пентос с трите си новоизлюпени дракона. Вместо това момичето обръща към Робския залив и оставя по пътя си низ от опожарени градове, а дебелият решава, че трябва да се срещнем с нея край Волантис. Сега и този план

рухна. Омръзнаха ми плановите на Илирио. Робърт Баратеон спечели Железния трон без помощта на дракони. И ние можем същото. А ако греша и кралството не се вдигне в наша подкрепа, винаги можем да се оттеглим обратно през Тясното море, както направи Горчива стомана някога, и други след него.

Стрикланд поклати упорито глава.

— Рискът...

— ... не е какъвто беше, след като Тивин Ланистър е мъртъв. Седемте кралства никога няма да са по-узрели за завоюване. На Железния трон седи поредното момче крал, по-младо от предишното, а бунтовниците са като гъста есенна шума по земята.

— Все пак — възрази Стрикланд — сами не можем да се надяваме да...

На Гриф му беше дошло до гуша от страхливите приказки на капитан-генерала.

— Няма да сме сами. Дорн ще се присъедини към нас, *трябва* да се присъедини. Принц Егон е син на Елия, както и на Регар.

— Така е — заяви момчето. — А кой е останал във Вестерос да ни се противопостави? Една жена.

— Жена *Ланистър* — настоя капитан-генералът. — Кралеубиеца ще е на нейна страна, бъдете сигурни в това, и ще разполагат с цялото богатство на Скалата на Кастърли. А Илирио казва, че това момче крал е сгодено за момиче на Тирел, което означава, че ще трябва да се изправим и срещу цялата мощ на Планински рай.

Ласуел Пийки забарабани с пръсти по масата.

— Макар и след сто години, някои от нас все още имат приятели в Предела. Силата на Планински рай може и да не е такава, каквато си я въобразява Мейс Тирел.

— Принц Егон — каза Тристан Реките, — ние сме ваши хора. Това ли е желанието ви, да отплаваме на запад вместо на изток?

— Да — отвърна нетърпеливо Егон. — Щом леля ми иска Мийрийн, нека си го държи. Сам ще взема Железния трон, с вашите мечове и вяност. Придвижваме се бързо, удряме здраво и можем да спечелим няколко лесни победи, преди Ланистърите изобщо да са разбрали, че сме слезли на брега. Това ще привлече други към каузата ни.

Реките се усмихваше одобрително. Други се спогледаха замислено. След това Пийки заяви:

— Предпочитам да умра във Вестерос вместо на демонския път. Марк Мандрейк се изкиска.

— А аз предпочитам да живея, да спечеля земи и някой голям замък.

А Франклин Цветята потупа дръжката на меча си и рече:

— Стига да мога да убия няколко Фосоуей, аз съм за.

Всички заговориха наведнъж и Гриф разбра, че вълната се е обърнала. „Тази страна на Егон никога не бях виждал досега.“ Не беше благоразумен курс, но благоразумието му беше омръзнало, приляваше му от тайни, писнало му беше от чакане. Спечелил или загубил, щеше да види отново Грифонов полог, преди да умре, и да бъде погребан в гробницата до баща си.

Един по един мъжете на Златната дружина коленичиха и полагаха мечовете си в нозете на неговия млад принц. Последният, който го направи, беше Хари Стрикланд Бездомника, с изприщените му крака и всичко.

Когато излязоха от палатката на капитан-генерала, слънцето багреше в червено небето на запад и мятеше алени сенки по златните черепи на пилоните. Франклин Цветята предложи да разведе принца из лагера и да го запознае с някои от тъй наречените от него „момчета“. Гриф, разбира се, се съгласи веднага.

— Но помнете, за дружината той трябва да си остане Гриф Младия, докато не прехвърлим Тясното море. Във Вестерос ще измием косата му и ще го оставим да облече бронята си.

— Да, разбрано. — Цветята плесна Гриф Младия по гърба. — С мен. Ще започнем с готвачите. Добре е да ги познава човек.

Щом се отдалечиха, Гриф се обърна към Полумайстера.

— Доведи лейди Лемор и сир Роли. Ще ни трябват и сандъците на Илирио. Всичките пари и бронята. Предай на Яндри и Юсила благодарностите ни. Тяхната роля в това приключи. Няма да бъдат забравени, когато негово величество поеме кралството си.

— Както заповядате, милорд.

Гриф го остави и се прибра в палатката, предоставена му от Хари Бездомника.

Знаеше, че пътят напред е пълен с опасности, но какво от това? Всички хора трябва да умрат. Молеше се само за време. Толкова дълго беше чакал, боговете със сигурност щяха да му дадат още няколко години, достатъчно, за да види момчето, което бе наричал свой син, на Железния трон. Да върне земите си, името си, честта си. Да заглуши камбаните, които толкова силно кънтяха в сънищата му всеки път, щом затвореше очи, за да заспи.

Сам в палатката, със златните и алени лъчи на гаснещото слънце, грейнали през процепа, Джон Конингтън смъкна наметалото си от вълча кожа, издърпа над главата си ризницата, седна на походното столче и смъкна ръкавицата от дясната си ръка. Нокътят на средния му пръст бе почернял като гагат, а сивото бе пропъзляло почти до първата става. Върхът на безименния му пръст също бе започнал да потъмнява, а когато го бодна с върха на камата, не почувства нищо.

„Смърт — знаеше той. — Но бавна. Все още имам време. Година. Две. Пет. Някои каменни хора живеят до десет. Достатъчно време да прехвърля морето, да видя отново Грифонов полог. Да сложа край на родословието на Узурпатора завинаги и да поставя сина на Регар на Железния трон.“

Тогава лорд Джон Конингтън можеше да умре доволен.

БРУЛЕНИТЕ ОТ ВЯТЪРА

Вестта премина из лагера като горещ вятър. „Тя иде. Войнството й е тръгнало в поход. Препуска на юг към Юнкай, за да подложи града на огън, а хората му на меч, а ние тръгваме на север да я срещнем.“

Жабока го беше чул от Дик Сламката, който го беше чул от Стария Бил Кокала, а той пък от един пентоши, Мирио Миракис, който имал братовчед, който служел като виночерпец на Дрипавия принц.

— Щот’ го чул в командната палатка, от устата на самия Каго — настоя Дик Сламката. — Ще тръгнем в поход, преди да е свършил денят, ще видиш.

Това поне се оказа истина. Заповедта дойде от Дрипавия принц, чрез капитаните и офицерите му: вдигаме палатките, товарим мулетата, оседлаваме конете, тръгваме за Юнкай призори.

— Не че ония юнкайски копелета ще ни искат в Жълтия град да душим за дъщерите им — предрече Бак, мирският стрелец с арбалет с присвитите очи, чието име означаваше Боба. — Ще вземем провизии в Юнкай, може би свежи коне, а после ще е към Мийрийн, да танцуваме с драконовата кралица. Тъй че скачай бързо, Жабок, и наточи хубаво меч на господаря си. Може скоро да му потрябва.

В Дорн Куентин Мартел беше принц, във Волантис — търговец, но на бреговете на Робския залив беше само Жабока, скуайър на големия плешив дорнски рицар, когото наемниците наричаха Зеления търбух. Мъжете от Брулените от вятъра използваха каквито им хрумне имена и ги сменяха по приумица. Бяха му лепнали Жабока, защото скачаше веднага щом Големия мъж изревеше заповед.

Дори командирът на Брулените от вятъра криеше истинското си име. Някои свободни дружини се бяха родили във века на кръв и хаос, последвал Ориста на Валирия. Други бяха сформирани едва вчера и щеше да ги няма утре. Брулените от вятъра имаха трийсет години зад себе си и бяха познавали само един командир, кроткия благородник пентоши с тъжни очи, наричан Дрипавия принц. Косата и ризницата му бяха сребристосиви, а опърпаното му наметало бе съшито от дрипи

с много цветове: синьо и сиво, мораво и червено, златно и зелено, пурпурно и алено, и небесносиньо, всички избелели от слънцето. Когато Дрипавия принц бил на двайсет и три, както разправяше историята Дик Сламката, магистрите на Пентос го избрали да е новият им принц часове след като обезглавили стария си принц. Вместо това той препасал меча си, яхнал любимия си кон, избягал в Спорните земи и така и не се върнал. Беше яздил с Вторите синове, с Железните щитове и с Мъжете на Девата, после с петима братя по оръжие основал Брулените от вятъра. От тези шестима основатели само един бе оцелял.

Жабока нямаше представа дали нещо от това е вярно. Откакто се записа в Брулените от вятъра във Волантис, беше виждал Дрипавия принц само отдалече. Дорнците бяха нови ръце, новобранци, мишена за стрели, трима между две хиляди. Командирът им поддържаше поиздигната компания.

— Не съм скуайър — беше възразил Куентин, когато Герис Пийвода — известен тук като Геролд Дорнеца, за да го различават от Геролд Червения гръб и Черния Геролд, а понякога като Пий, откакто Големия мъж се изтърва и го нарече така — предложи хитрината. — Спечелих си шпорите в Дорн. Рицар съм, колкото и ти.

Но Герис беше прав. Двамата с Арч бяха тук, за да пазят Куентин, а това означаваше да го държат до Големия мъж.

— Арч е най-добрият боец от трима ни — беше изтъкнал Пийвода, — но само ти можеш да се надяваш да се ожениш за драконовата кралица.

„Да се ожения за нея или да се бия с нея, така или иначе скоро ще се изправя пред нея.“ Колкото повече слушаше за Денерис Таргариен, толкова повече се боеше от тази среща. Юнкайците твърдяха, че хранела драконите си с човешка плът и че се къпела в кръвта на девиси, за да поддържа кожата си гладка. Боба се смееше на това, но обичаше приказките за похотливостта на сребърната кралица.

— Един от капитаните й има потекло, където мъжките членове са цяла стъпка дълги — казваше им той, — но дори той не е достатъчно голям за нея. Тя яздеше с дотраките и е свикнала да я чукат жребци, тъй че никой мъж не може да я запълни.

А Книгите, умният волантински мечоносец, чийто нос сякаш винаги беше забит в някой трошлив свитък, смяташе, че драконовата

кralица е не само убийца, но и луда.

— Нейният хал уби брат ѝ, за да я направи кralица. После тя уби хала си, за да стане халееси. Практикува кръвни жертвоприношения, лъже толкова лесно, колкото диша, изтезва пратеници... баща ѝ също беше луд. Тече в кръвта.

„Тече в кръвта.“ Крал Ерис Втори *наистина* беше луд, цял Вестерос го знаеше. „Ако Денерис е ужасна колкото баща си, трябва ли все пак да се ожения за нея?“ Принц Доран никога не бе споменавал за тази възможност.

Жабока с радост щеше да е оставил Ацапор зад гърба си. Червеният град беше най-близкото нещо до пъкъла, което беше виждал. Юнкайците бяха запушили разбитите порти, за да задържат мъртвите и умиращите в града, но гледките, които беше видял, докато яздеше по червените тухлени улици, щяха да го терзаят вечно. Река, задръстена с трупове. Жрица с разкъсан халат, набучена на кол и обкръжена от облак лъскави зелени мухи. Умиращи хора, залитащи по улиците, кървави и мръсни. Деца, биещи се над полуопечени кутрета. Последният свободен крал на Ацапор, който пици гол в ямата, хвърлен на глутница прегладнели псета. И огньове, огньове навсякъде. Затвореше ли очи, все още ги виждаше: пламъци, вихреци се от тухлени пирамиди, по-големи от всеки замък, който бе виждал, валма мазен дим, виещи се нагоре като огромни черни змии.

Вятърът задуха от юг и въздухът замириса на пушек дори тук, на три мили от града. Зад рушащите се тухлени стени Ацапор все още димеше, макар повечето големи пожари да бяха угаснали. Пепел се носеше лениво на вятъра като тлъсти сиви снежинки. Щеше да е добре да тръгнат.

Големия мъж се съгласи.

— Крайно време — рече той, когато Жабока го намери да хвърля зарове с Боба, Книгите и Стария Бил Кокала, и да губи, както винаги. Наемниците обичаха Зелен търбух, който залагаше толкова безстрашно, колкото се биеше, но с много по-скромен успех. — Ще ми трябва бронята, Жабок. Изстърга ли оная кръв от ризницата ми?

— Да, сир. — Ризницата на Зелен търбух беше стара и тежка, кърпена и пак кърпена, много износена. Същото беше в сила и за шлема му, предпазителя на врата, наколенниците, ръкавиците и останалото от непригодната за тялото му броня. Снаряжението на

самия Жабок беше съвсем малко по-добро, а на сир Герис — забележимо по-зле. „Наемническа стомана“, беше го нарекъл оръжейникът. Куентин не беше и питал колко мъже са го носили преди него, колко са умрели в него. Бяха оставили собствената си хубава броня във Волантис, със златото си и истинските си имена. Богати рицари от домове със стара слава не прехвърляха Тясното море, за да продават мечовете си, освен ако не бяха изгнаници заради някакъв позор.

— По-добре да се представя за беден, отколкото за зъл — беше заявил Куентин, когато Герис им обясни хитрината си.

На Брулените от вятъра им отне по-малко от час да вдигнат лагера си.

— А сега яздим — обяви Дрипавия принц от грамадния си сив боен кон на класически висок валириански, най-близкото до наемническата реч. Задницата на жребеца му бе покрита с опърпани ивици плат, разпрани от палта на мъже, които господарят му беше избил. Наметалото на принца бе същото общо взето от същите. Беше стар мъж, над шейсетте, но все още стоеше с изправен гръб на високото си седло, а гласът му бе достатъчно силен, за да го чуват всички. — Ащатор беше само хапка — заяви той, — Мийрийн ще бъде пирът. — А наемниците зареваха дивашки. Ивици светлосиня коприна запърхаха от пиките им и раздвоените синьо-бели знамена заплющяха над главите им, пряпорците на Брулените от вятъра.

Тримата дорнци зареваха с всички останали. Мълчанието щеше да привлече внимание. Но щом Брулените от вятъра подкараха на север по крайбрежния път, плътно зад Кървава брада и Дружината на котката, Жабока се задържа до Геролд Дорнеца.

— Скоро — каза той на общата реч на Вестерос. В дружината имаше и други вестероси, но не много и не близо. — Трябва да го направим скоро.

— Не тук — предупреди го Герис с празна шутовска усмивка. — Ще говорим за това довечера, като вдигнем лагера.

Бяха сто левги от Ащатор до Юнкай по стария гхискарски крайбрежен път и още петдесет от Юнкай до Мийрийн. Трите дружини можеха да стигнат до Юнкай за шест дни здрава езда или за осем на по-ленив ход. На легионите от Стар Гхиз щеше да им трябва

два пъти повече време, след като вървяха пеш, а юнкайците и техните роби войници...

— С техните пълководци направо е чудо, че не вървят през морето — каза Боба.

На юнкайците не им липсваха командири. Един стар герой, Юрказ зо Юнзак, държеше върховното командване, макар че мъжете от Брулените от вятъра го виждаха само от разстояние, как слиза и се качва в паланкин толкова голям, че бяха нужни четирийсет роби, за да го носят.

Виж, подчинените му виждаха доста често. Юнкайските лордчета щъкаха навсякъде като хлебарки. Половината от тях като че ли се казваха Газдан, Граздан, Маздан или Газнак. Да различиш едно гхискарско име от друго си беше изкуство, което малцина от Брулените от вятъра бяха усвоили, тъй че ги наричаха подигравателно както им падне.

Най-изпъкващият между тях беше Жълтия кит, неприлично дебел мъж, който винаги носеше жълти копринени токари със златни ресни. Беше прекалено тежък, за да може дори да стои без помощ, и не можеше да задържа водата си, тъй че винаги миришеше на пикня, толкова остра миризма, че и най-тежките парфюми не можеха да я скрият. Но се говореше, че бил най-богатият човек в Юнкай, и имаше страстно увлечение към уроди: робите му включваха момче с крака и копита на козел, брадата жена, двуглаво чудовище от Мантарис и хермафродит, който топлеше леглото му нощем.

— Пишок и путак едновременно — обясни им Дик Сламката. — Кита имаше и личен великан и обичаше да гледа как чука робините му. После умря. Чувам, че бил готов да даде торба злато за нов.

После беше Момичето генерал: обикаляше на бял кон с червена грива и командваше сто едри роби войници, които лично бе отгледала и обучила, всички млади, стройни, с напращели мускули и голи освен препаските около бедрата, жълтите наметала и дългите бронзови щитове с еротични инкрустации. Господарката им не можеше да е на повече от шестнайсет и си въобразяваше, че е Денерис Таргариен на Юнкай.

Гълъбчето не беше съвсем джудже, но можеше да мине за такъв на лоша светлина. При все това ходеше наперено като великан, изпъчил гърди. Войниците му бяха най-високите от всичко, което бяха

виждали Брулените от вятъра: най-ниският бе седем стъпки, най-високите близо осем. Всички бяха с дълги лица и дългокраки, а кокилите, вградени в краката на пищните им брони, ги правеха още по-дълги. Емайлирани в розово люспи покриваха торсовете им. На главите им бяха кацнали издължени шлемове с остри стоманени клюнове и гребени от люшкаци се розови пера. Всеки носеше дълъг извит меч и всеки стискаше копие, високо колкото него, с оформени като листо остриета в двата края.

— Гълъбчето ги е отгледал — уведоми ги Дик Сламката. — Купува високи роби от цял свят, сношава мъжете с жените и задържа най-високите деца за Чаплиите. Надява се един ден кокилите да станат излишни.

— Няколко упражнения на разтегачката може да ускорят процеса — подхвърли Големия мъж.

Герис Пийвода прихна.

— Страшна пасмина. Нищо не ме плаши повече от ходещи на кокили в розови люспи и пера. Ако някой ме подгони, така ще се разсмея, че мехурът ми може да поддаде.

— Според някои чаплиите са величествени — рече Стария Бил Кокала.

— Ако кралят ти яде жаби застанал на един крак.

— Чаплиите са страхливи — вметна едрият мъж. — Веднъж с Пий и Клетъс бяхме на лов и се натъкнахме на чапли. Нагазили в плитчините. Тъпчеха се с попови лъжички и дребна риба. Хубава гледка бяха, да, но после отгоре мина ястреб и всички се разхвърчаха все едно, че са видели дракон. Толкова вятър вдигнаха, че ме обрулиха от коня, но Клетъс зареди стрела на тетивата си и свали една. Вкусът беше като на патица, но не толкова мазно.

Дори Гълъбчето и неговите Чапли бледнееха пред безумието на братята, които наемниците наричаха Дрънчилата. Последния път, когато се бяха изправили срещу Неопетнените на драконовата кралица, робите войници на Юнкай се бяха разпаднали и побягнали. Дрънчилата бяха измислили военна хитрост, за да предотвратят това: бяха оковали бойците си на групи по десет, китка за китка и глезен за глезен.

— Никой от тия нещастни копелета не може да побегне, освен ако не побегнат всичките — обясни със смях Дик Сламката. — А ако

побегнат всичките, няма да бягат много бързо.

— Те и не вървят много бързо тия шибаняци — отбеляза Боба. — Можеш да ги чуеш как дрънчат от десет левги.

Имаше и още, почти толкова луди, а и по-зле: лорд Треперещи бузи, Пияния завоевател, Господаря на зверовете, Тлъстото лице, Заека, Колесничаря, Парфюмирования герой. Някои имаха по двайсет войници, някои по сто или по две хиляди, всички роби, които бяха обучили и снаряжили лично. Всеки от тях беше богат и нагъл и всеки беше капитан и командир, подчинени единствено на Юрказ зо Юнзак, пренебрежителни към простите наемници и склонни към свади заради толкова неразбираеми, колкото и безкрайни поводи.

Докато Брулените от вятъра изминат три мили, юнкайците бяха изостанали две и половина зад тях.

— Пасмина вмирисани жълти глупци — измърмори Боба. — Още не могат да проумеят защо Бурните врани и Вторите синове минаха на страната на драконовата кралица.

— За злато, вярват — рече Книгите. — Защо мислиш, че ни плащат толкова добре?

— Златото е мило, но животът е по-мил — каза Боба. — В Ащapor танцувахме със сакати. Искаш ли да се изправиш срещу Неопетнените с тази жалка сган до тебе?

— В Ащapor се бихме с Неопетнените — отвърна големият мъж.

— Говорех за *истински* Неопетнени. Да отсечеш топките на едно момче с касапски сатър и да му дадеш остра шапка не го прави Неопетнен. Драконовата кралица има от истинските, дето не се скапват и не бягат само щом пръднеш към тях.

— Тях, че и драконите. — Дик Сламката вдигна глава към небето, сякаш само споменаването на дракони можеше да ги привлече отгоре върху дружината. — Дръжте си мечовете остри, момчета, скоро ни чака истински бой.

„Истински бой“, помисли Жабока. Думите заседнаха в гърлото му. Боят под стените на Ащapor му се беше сторил съвсем истински, макар да знаеше, че за наемниците не беше така.

— Беше си клане, а не битка — бяха чули да твърди след това воинът бард Дензо Д'хан. Дензо беше капитан, ветеран от сто битки. Опитът на Жабока се свеждаше до двора за упражнения и терена за

турнири, тъй че не му беше работа да оспорва преценката на такъв зрял воин.

„Приличаше си съвсем на битка, когато започна обаче.“ Помнеше как му се сви стомахът, когато един ритник го събуди и Големия мъж надвисна над него.

— Пъхай се бързо в бронята, мързелан — беше му изревал. — Касапина излиза на битка. Ставай, ако не си решил да те нареже на пържоли.

— Кралят касапин е умрял — беше възразил сънено Жабока. Бяха го чули всички, докато се смъкваха от корабите, докарали ги тук от Стар Волантис. Втори крал Клеон беше взел короната и умрял на свой ред, както разправяха, а сега ащапорците се управляваха от курва и луд бръснар, чиито привърженици се избиваха едни други за власт над града.

— Може да са излъгали — отвърна Големия мъж. — Или е някой друг касапин. Може да е първият, върнал се с рев от гробницата си да избие малко юнкайци. Няма никакво скапано значение, Жабок. Навличай бронята!

В палатката спяха десетима и всички вече бяха станали, навличаха бричове и ботуши, пъхаха се в дългите ризници, затягаха нагръдници, стягаха каишките на наколенници, награбваха шлемове, щитове и оръжейни колани. Герис, бърз както винаги, първи беше изцяло снаряжен, Арч бе вторият. Заедно помогнаха на Куентин да облече снаряжението си.

На триста разтега от тях новите Неопетнени на Ащапор се изсипваха през портите и се строяваха в редици под ронещите се тухлени стени на града, утринната светлина проблясваше по шиповете на бронзовите им шлемове и върховете на дългите им копия.

Тримата дорнци се изсипаха заедно от палатката и се вляха в множеството бойци, тичащи към коневръзите. „Битка.“ Куентин се беше обучавал с копие, меч и щит, откакто бе проходил, но сега това не значеше нищо. „Воине, направи ме храбър“, беше се молил наум Жабока, докато в далечината биеха барабани, БУУМ буум БУУМ буум БУУМ буум. Големия мъж му посочи Краля касапин, седнал вдървен и висок на брониран кон, в броня от медни люспи, която проблясваше ярко на утринното слънце. Помнеше как Герис се промъкна до него точно преди да започне боят.

— Стой близо до Арч, каквото и да се случи. Помни, ти си единственият от нас, който може да вземе момичето. — Ащaporците вече настъпваха.

Мъртъв или жив, Кралят касапин бе изненадал Мъдрите господари. Юнкайците още тичаха насам-натам в пърхащите си токари и се мъчеха да приведат полуобучените си роби войници в някакво подобие на ред, когато копията на Неопетнените се врязаха в обсадните им линии. Ако не бяха съюзниците им и презрените им наемници, като нищо щяха да ги разбият, но Брулените от вятъра и Дружината на котката бяха на конете за няколко минути и връхлетяха с грохот срещу фланговете на ащaporците, докато легион от Нови Гхиз натисна през юнкайския лагер от другата страна и срещна Неопетнените копие срещу копие и щит срещу щит.

Останалото беше сеч, но този път Кралят касапин се оказа откъм грешната страна на сатъра. Каго беше този, който накрая го посече, проби си път през защитниците на краля на чудовищния си боен кон и разпра Клеон Велики от рамото до бедрото с един удар на извития си валириански аракх. Жабока не видя това, но които го бяха видели, твърдяха, че медната броня на Клеон се раздрала като коприна, а отвътре лъхнала ужасна воня и изпъззели сто гърчещи се гробни червея. Значи бе вярно, че Клеон е мъртъв. В отчаянието си ащaporците го бяха измъкнали от гробницата му, облекли го бяха в броня и го бяха вързали на кон, за да вдъхне кураж на Неопетнените.

Падането на мъртвия Клеон сложи края на това. Новите Неопетнени хвърлиха копията и щитовете си и побягнаха, само че портите на Ащapor зад тях се оказаха затворени. Жабока бе изпълнил своята част в последвалото клане, като налетя върху изплашените Неопетнени с другите Брулени от вятъра. Яздеше плътно до Големия мъж, сечеше надясно и наляво, докато клинът им се врязваше през Неопетнените като връх на копие. Когато изригнаха от другата страна, Дрипавия принц ги обърна и ги поведе отново през гъстата гмеж. Едва на връщане Жабока успя да види добре лицата под острите бронзови шапки и осъзна, че повечето Неопетнени не са по-големи от него. „Зелени момчета, които пицят за майките си“, помисли си, но все пак продължи да ги избива. Когато битката свърши, мечът му беше плувнал в червена кръв, а ръката му бе толкова уморена, че едва можеше да я вдигне.

„И все пак не беше истински бой. Истинският бой ще ни сполети скоро и трябва да сме далече, преди да дойде, иначе ще се окаже, че се бием на грешната страна.“

Тази нощ Брулените от вятъра вдигнаха лагер до брега на Робския залив. Жабока изтегли първата стража и го пратиха да пази коневръзите. Герис го срещна там малко след залез-слънце, когато лунният сърп изгря над водите.

— Големия мъж също трябваше да е тук — каза Куентин.

— Отиде да се види със Стария Бил Кокала и да загуби и останалото си сребро — отвърна Герис. — Остави го. Ще направи каквото трябва, макар че няма да му хареса много.

— Няма.

Имаше много и много около всичко това, което и Куентин не харесваше. Плаването на претъпкан кораб, подмятан от вятъра и морето, яденето на корав хляб, пълен с гъгрици, и пиенето на черен като катран ром до забрава, спането на купчини мухлясала слама с вонята на непознати в ноздрите му... всичко това беше очаквал, когато драсна подписа си на онова парче пергамент във Волантис, вричайки меча и службата си на Дрипавия принц за година. Онова бяха трудности, които можеха да се изтърпят, същината на всички приключения.

Но това, което трябваше да последва, си беше явна измяна. Юнкайците ги бяха докарали от Стар Волантис, за да се бият за Жълтия град, но сега дорнците се канеха да обърнат плащовете си и да минат на другата страна. Означаваше и да изоставят новите си братя по оръжие също така. Брулените от вятъра не бяха точно приятелите, които Куентин щеше да си избере, но беше прехвърлил морето с тях, делил беше с тях месо и медовина, воювал беше с тях, разправяли си бяха истории с малцината, чиято приказка можеше да разбере. А и всички приказки да бяха лъжа, какво пък, това бе цената на превоза до Мийрийн.

„Не е нещо, което човек би нарекъл доблестно“, беше ги предупредил Герис още в Търговския дом.

— Денерис може вече да е на половината път до Юнкай, с армия зад гърба — каза Куентин, докато обикаляха между конете.

— Може — отвърна Герис, — но не е. Чували сме такива приказки и преди. Ащаторците бяха убедени, че Денерис идва на юг с

драконите си, за да разбие обсадата. Тогава не дойде, няма да дойде и сега.

— Не можем да го знаем със сигурност. Трябва да се измъкнем, преди да се окаже, че се бием с жената, която ме пратиха да спечеля.

— Изчакай до Юнкай. — Герис посочи към хълмовете. — Тези земи са на юнкайците. Едва ли някой ще иска да храни и подслони трима дезертьори. На север от Юнкай е ничия земя.

Не грешеше. Но Куентин все пак беше притеснен.

— Големия мъж има твърде много приятели. Знае, че планът винаги е бил да се измъкнем и да се доберем до Денерис, но няма да му се понрави, че изоставя приятели, с които се е бил. Ако чакаме много дълго, ще започне да се чувства все едно, че дезертираме от тях в навечерието на битка. Никога няма да направи това. Познаваш го не по-зле от мен.

— Когато и да го направим, си е дезертьорство — възрази Герис, — а Дрипавия принц гледа с лошо око на дезертьорите. Ще прати сто преследвачи след нас и Седемте да са ни на помощ, ако ни хванат. Ако имаме късмет, просто ще ни отрежат стъпало, за да са сигурни, че няма да избягаме отново. Ако нямаме, ще ни дадат на Хубавата Мерис.

Това разколеба Куентин. Хубавата Мерис го плашеше. Жена от Вестерос, но по-висока от него, само палец под шест стъпки. След двайсет години сред свободните дружини нищо хубаво нямаше в нея, отвътре, както и отвън.

Герис го хвана под ръка.

— Изчакай. Още няколко дни, само толкова. Прекосихме половината свят, бъди търпелив още няколко левги. Някъде северно от Юнкай ще дойде шансът ни.

— Щом казваш — отвърна Куентин със съмнение...

... но този път поне боговете слушаха и шансът им дойде много по-скоро.

След два дни. Хю Хънгърфорд спря коня си до огъня им и рече:

— Дорнец. Викат те в командната палатка.

— Кой от нас? — попита Герис. — Всички сме дорнци.

— Всички тогаз. — Кисел и навъсен, с осакатена ръка, Хънгърфорд бил ковчезник на дружината известно време, докато Дрипавия принц не го хванал да краде от хазната и не му резнал три пръста. Сега беше просто сержант.

„Какво ли значи това?“ До този момент Жабока нямаше идея дали командирът им знае, че е жив. Хънгърфорд обаче вече си беше тръгнал, тъй че нямаше време за въпроси. Можаха само да вземат Големия мъж и да се представят според заповедта.

— Не признаваме нищо и сме готови за бой — каза Куентин на приятелите си.

— Аз винаги съм готов за бой — отвърна Големия мъж.

Големият павилион от сиво корабно платно, който Дрипавия принц обичаше да нарича своя платнен замък, беше претъпкан. Само един поглед бе достатъчен на Куентин да разбере, че повечето от събралите се са от Седемте кралства или се хвалят с вестероска кръв. „Изгнаници или синове на изгнаници.“ Дик Сламката твърдеше, че в дружината имало шейсетима вестероси. Поне една трета от тях бяха тук, включително самият Дик, Хю Хънгърфорд, Хубавата Мерис и златокосият Луис Ланстър, най-добрият стрелец на дружината.

Дензо Д'хан също беше тук, с грамадния Каго до него. Каго Трупоубиеца бяха започнали да го наричат вече мъжете, макар не и в лицето. Бързо го хващаше ядът, а извитият му черен меч беше точно толкова гаден, колкото и самият той. На света имаше стотици валириански дълги мечове, но само шепа валириански аракхи. Нито Каго, нито Д'хан бяха вестероси, но и двамата бяха капитани и стояха високо в очите на Дрипавия принц. „Дясната и лявата му ръка. Нещо голямо ще става.“

Заговори лично Дрипавия принц:

— Дойдоха заповеди от Юрказ. Оцелелите ащапорци са изпълзели от дупките си, явно. В Ащапор не е останало нищо освен трупове, тъй че се изливат в околностите. Стотици, може би хиляди, всички прегладнели и болни. Юнкайците не ги искат близо до Жълтия град. Заповядано ни е да ги подгоним и върнем, да ги изтласкаме обратно в Ащапор или на север към Мийрийн. Ако драконовата кралица иска да ги приеме, да заповяда. Половината имат дизентерия, а останалите са гърла за хранене.

— Юнкай е по-близо от Мийрийн — възрази Хю Хънгърфорд. — Ами ако не се върнат, милорд?

— Затова имаме мечове и пики, Хю. Макар че лъковете може би ще ви свършат по-добра работа. Стойте настрана от тях, които показват признаци на дизентерията. Пращам половината от силите ни

в хълмовете. Петдесет патрула, по дваайсет конници всеки. Кървавата брада е получил същите заповеди, тъй че Котките също ще са на линия.

Мъжете се спогледаха и неколцина измърмориха тихо. Макар Брулените от вятъра и Дружината на котката да бяха на договор с Юнкай, преди година в Спорните земи се бяха оказали на противните страни в бойния ред и враждата се бе задържала. Кървавата брада, свирепият командир на Котките, беше гръмогласен гигант с дивашки апетит за клане и не криеше презрението си към „старите сиви бради в дрипи“.

Дик Сламката се покашля.

— Да ме прощавате, но всички тук сме родом от Седемте кралства. Милорд никога досега не е разделял дружината по кръв или реч. Защо ни пращате всички нас заедно?

— Уместен въпрос. Вие трябва да тръгнете на изток, дълбоко в хълмовете, после да завиете покрай Юнкай и да продължите към Мийрийн. Ако се натъкнете на ащаторци, подгонвате ги на север или ги убивате... но знайте, че не това е целта на мисията ви. Отвъд Жълтия град вероятно ще се натъкнете на патрулите на драконовата кралица. Вторите синове или Бурните врани. Които и да са. Прехвърляте се при тях.

— Да се прехвърлим при тях? — Беше рицарят копеле, сир Орсън Камъка. — Искате да обърнем плащовете?

— Да — каза Дрипавия принц.

Куентин Мартел за малко да се изсмее на глас. „Боговете са полудели.“

Вестеросите се размърдаха неспокойно. Някои забиха очи в чашите си с вино, надявайки се да намерят някаква мъдрост там. Хю Хънгърфорд се намръщи.

— Мислите, че кралица Денерис ще ни приеме в...

— Мисля.

— ... но ако го направи, тогава какво? Шпиони ли сме? Убийци? Пратеници? Да сменим страната ли мислите?

Каго го изгледа навъсено.

— Това принцът трябва да го реши, Хънгърфорд. Твоята работа е да правиш каквото ти се каже.

— Винаги. — Хънгърфорд вдигна двупръстата си ръка.

— Хайде да бъдем откровени — заговори Дензо Д'хан, воинът бард. — Юнкайците не вдъхват доверие. Какъвто и да е изходът от тази война, Брулените от вятъра трябва да получат дял от победната плячка. Принцът ни разумно пази всички пътища отворени.

— Мерис ще ви командва — заяви Дрипавия принц. — Тя знае какво мисля за това... а Денерис Таргариен може би ще е по-благосклонна към друга жена.

Куентин се озърна назад към Хубавата Мерис и когато срещна убийствено студения ѝ поглед, потръпна. „Не ми харесва това.“

Дик Сламката също имаше съмнения.

— Момичето ще е глупачка, ако ни се довери. Дори с Мерис. Особено с Мерис. По дяволите, аз не вярвам на Мерис, а съм я чукал няколко пъти. — Ухили се, но никой не се засмя. Най-малкото Хубавата Мерис.

— Мисля, че грешиш, Дик — каза Дрипавия принц. — Всички сте вестероси. Приятели от дома. Говорите нейния език, почитате същите богове като нея. Колкото до мотив, всички сте пострадали от мен. Дик, теб съм те пердашил с камшик повече от всеки друг в дружината и имаш гръб, който да го докаже. Хю загуби три пръста, наказан от мен. Мерис беше изнасилена от половин дружина. Не *тази* дружина, вярно, но не е нужно да се споменава това. Уил от Горите, е, ти си просто гадняр. Сир Орсън ме обвинява, че пратих брат му до Скърбите, а сир Луцифър още кипи заради онази млада робиня, която Каго му отне.

— Можеше да ми я върне, след като я взе — оплака се Луцифър Дългия. — Нямаше причина да я убива.

— Грозна беше — изръмжа Каго. — Достатъчна причина.

Дрипавия принц продължи все едно, че не беше ги чул:

— Вебер, ти имаш претенции за изгубени земи във Вестерос. Ланстър, аз убих момчето, което толкова обичаше. Вие, тримата дорнци, смятате, че сме ви излъгали. Плячката от Ащатор беше доста по-малко от обещаната ви във Волантис, а аз взех лъвския пай от нея.

— Последното е вярно — подхвърли сир Орсън.

— В най-добрите измами винаги има зърно истина — каза Дрипавия принц. — Всеки от вас има предостатъчно основание да ме изостави. А Денерис Таргариен знае, че наемниците са непостоянна пасмина. Собствените ѝ Втори синове и Бурните врани взеха юнкайско

злато, но не се поколебаха да минат на нейна страна, щом везните на битката се наклониха в нейна полза.

— Кога трябва да тръгнем? — попита Луис Ланстър.

— Веднага. Внимавайте с Котките и с Дългите пики, на които може да се натъкнете. Никой няма да знае, че дезертирането ви е заблуда, освен ние тук, в палатката. Обърнете ли картите си преждевременно, ще бъдете осакатени като дезертъори или изкормени като обърни-плащове.

Тримата дорнци напуснаха мълчаливо командната шатра. „Двайсет конници, всички — говорещи Общата реч — помисли Куентин. — Шепненето току-що стана доста по-опасно.“

Големия мъж го плесна силно по гърба.

— Тъй. Това е сладка работа, Жабок. Лов на дракон.

КАПРИЗНАТА НЕВЯСТА

Аша Грейджой седеше в дългата зала на Галбарт Гловър и пиеше виното на Галбарт Гловър, когато майстерът на Галбарт Гловър ѝ донесе писмото.

— Милейди. — Гласът на майстера беше загрижен както винаги, когато ѝ заговореше. — Птица от Бароутън. — Тикна свитъка в ръцете ѝ, сякаш нямаше търпение да се отърве от него. Беше плътно навит и запечатан с кръгче твърд розов восък.

„Бароутън.“ Аша се помъчи да си спомни кой владееше Бароутън. „Някакъв северен лорд, не ми е приятел.“ А този печат... Болтън от Дредфорт влизаха в битка под розови знамена, напръскани с капчици кръв. Беше съвсем логично да използват и розов восък за печат.

„Това, което държа, е отрова — помисли тя. — Би трябвало да го изгоря.“ Но счупи печата. В скута ѝ изпърха парче кожа. Когато прочете сухите кафяви думи, мрачното ѝ настроение стана още по-мрачно. „Черни криле, черни слова.“ Гарваните никога не носеха радостни новини. Последното писмо, пратено от Дълбоки лес, беше от Станис Баратеон, с настояване за васална клетва. Това беше по-лошо.

— Северняците са завзели Рова Кайлин.

— Копелето на Болтън ли? — попита Карл до нея.

— *Рамзи Болтън, лорд на Зимен хребет*, подписал се е лично. Но има и други имена. — Лейди Дъстин, лейди Кервин и четирима Ризуел бяха добавили подписите си под неговия. До тях беше нарисуван груб великан, знакът на Ъмбър.

Бяха изписани с майстерско мастило, направено от сажди и катран, но посланието отгоре беше изписано в кафяво с едър, рязък почерк. Говореше за падането на Рова Кайлин, за триумфалното завръщане на Гаранта на Севера във владенията му, за предстояща сватба. Първите думи гласяха: „Пиша това писмо с кръвта на железни хора“, последните: „Пращам на всеки от вас късче от принца. Задържите ли се в земите ми, ще споделите съдбата му.“

Аша беше вярвала, че малкият ѝ брат е мъртъв. „По-добре мъртъв, отколкото това.“ Парчето кожа беше паднало в скута ѝ. Поднесе го към свещта и загледа как струйката дим се закъдри нагоре, докато кожата не изгоря и пламъкът не облиза пръстите ѝ.

Майстерът на Галбарт Гловър стоеше до лакътя ѝ в очакване.

— Отговор няма да има — каза тя.

— Може ли да споделя тази вест с лейди Сибел?

— Да.

Дали Сибел Гловър щеше да намери повод за радост в падането на Рова Кайлин, Аша не знаеше. Лейди Сибел само дето не живееше в своята гора на боговете, отдадена на молитви за безопасното завръщане на децата и съпруга си. „Поредната молитва, която май ще остане без отговор. Нейното дърво на сърцето е също толкова глухо и сляпо, колкото нашия Удавен бог.“ Робет Гловър и брат му Галбарт бяха тръгнали на юг с Младия вълк. Ако приказките, които бяха чули за Червената сватба, бяха наполовина верни, едва ли щяха да тръгнат отново на север. „Децата ѝ поне са живи, и то благодарение на мен.“ Аша ги беше оставила в Десет кули на грижите на лелите си. Невръстната дъщеря на лейди Сибел беше кърмаче и тя беше преценила, че момиченцето все още е твърде крехко, за да бъде подложено на тежестите на поредното пътуване в бурите. Аша тикна писмото в ръцете на майстера.

— Ето. Дано намери някаква утеха тук, ако може. Имате разрешението ми да напуснете.

Майстерът сведе покорно глава и си тръгна. Трис Ботли се обърна към Аша.

— Ако Ровът Кайлин е паднал, Тореново поле скоро ще го последва. След това ще е нашият ред.

— Не толкова скоро. Ждрелото ще ги накара да пуснат кръв. — Тореново поле не беше развалина като Рова Кайлин, а Дагмър беше железен до костите. Щеше да умре, но не и да се покори.

„Ако баща ми беше жив, Ровът Кайлин изобщо нямаше да е паднал.“ Бейлон Грейджой знаеше, че Ровът е ключът към владееенето на Севера. Юрон също го знаеше. Просто не го интересуваеше. Не повече, отколкото го интересуваеше какво става с Дълбоки лес или с Тореново поле.

— Юрон не го интересуват завоеванията на Бейлон. Чичо ми тръгна да гони дракони. — Вранското око бе призовал цялата сила на Железните острови в Стар Уик и отплава в дълбокото море на запад, с брат му Виктарион след него като пребито кутре. На Пайк не беше останал никой, към когото да се обърне с молба за помощ, освен собствения ѝ лорд съпруг. — Сами сме.

— Дагмър ще ги размаже — настоя Кром, който никога не беше обичал жена толкова, колкото обичаше битките. — Те са само вълци.

— Всички вълци ги избиха. — Аша зачовърка с палец розовия восък. — Тия, дето дерат кожи, ги избиха.

— Трябва да идем на Тореново поле и да се включим в боя — каза Куентън Грейджой, далечен братовчед и капитан на „Солената мръсница“.

— Точно тъй — заяви Дагон Грейджой, още по-далечен братовчед. Дагон Пияницата го наричаха мъжете, но пиян или трезвен, обичаше да се бие. — Защо да оставяме цялата слава на Ждрелото?

Двама от слугите на Галбарт Гловър поднесоха печеното, но ивицата кожа бе отнела апетита на Аша. „Хората ми са се отказали от всякаква надежда за победа — осъзна тя. — Единственото, което търсят вече, е добра смърт.“ Вълците щяха да ѝ я дадат, не се съмняваше. „Рано или късно ще се върнат, за да си вземат отново този замък.“

Когато излезе от трапезарията на Галбарт Гровър, Аша взе писмото със себе си. Слънцето потъваше зад високите борове на вълчия лес. Тя се заизкачва по дървените стъпала към спалнята, която бе доскоро на Галбарт Гловър. Беше изпила твърде много вино и главата ѝ бумтеше. Аша Грейджой обичаше хората си, но половината от тях бяха глупци. „Храбри глупци, но все пак глупци. Да идем при Ждрелото, да, сякаш можем да...“

Между Дълбоки лес и Дагмър имаше дълги левги скалисти хълмове, гъсти гори, диви реки и повече северняци, отколкото можеше да си въобрази. Аша имаше четири дълги кораба и по-малко от двеста мъже... включително Тристифер Ботли, на когото не можеше да се разчита. Въпреки всичките му приказки за любов не можеше да си представи как Трис ще се втурне към Тореново поле, за да умре с Дагмър Ждрелото.

Карл я последва до спалнята на Галбарт Гловър.

— Излез — каза му тя. — Искам да бъда сама.

— Искаш мен. — Понечи да я целуне.

Аша го избута.

— Докоснеш ли ме отново, ще...

— Какво? — Той извади камата си. — Събличай се, момиче.

— Я се шибай, безбрадо момче такова.

— По-скоро ще шибам теб. — Едно бързо посичане и коженият елек се разтвори. Аша посегна за брадвата си, но Карл пусна ножа и я хвана за китката, изви ръката ѝ назад и оръжието изпадна от пръстите ѝ. Събори я на леглото на Гловър, целуна я силно и разпра туниката ѝ, за да се изсипят гърдите ѝ навън. Когато се опита да го изрита с коляно в слабините, той се изви и след това разтвори краката ѝ с колене. — Ще те имам сега.

— Направиш ли го, ще те убия, когато заспиш.

Беше вир-вода, когато проникна в нея.

— Проклет да си. Проклет да си, проклет да си. — Засмука зърната ѝ и тя проплака, колкото от болка, толкова и от наслада. Путката ѝ стана целият свят. Забрави Рова Кайлин и Рамзи Болтън, и малкото му късче кожа, забрави кралския събор, забрави провала си, забрави изгнанието си и враговете си, и съпруга си. Само дланите му бяха от значение, само устата му, само ръцете му около нея, членът му вътре в нея. Чука я, докато не закрещя, а после отново, докато не заплака, преди най-сетне да хвърли семето си в утробата ѝ.

— Омъжена съм — напомни му тя след това. — Ти ме похити, безбрадо момче такова. Милорд съпругът ми ще ти отреже топките и ще те облече в рокля.

Карл се смъкна от нея.

— Стига да може да се измъкне от стола си.

В стаята беше студено. Аша стана от леглото на Галбарт Гловър и вдигна разкъсаните си дрехи. На елека щяха да му трябват нови връзки, но туниката ѝ беше на дрипи. „Бездруго не ми харесваше.“ Хвърли я в пламъците. Останалото пусна на купчина до леглото. Гърдите ѝ бяха насинени, а семето на Карл се стичаше по бедрото ѝ. Трябваше да си свари от лунния чай, иначе рискуваше да донесе на света още един кракен. „Има ли значение? Баща ми е мъртъв, майка ми умира, брат ми го дерат, а нищо не мога да направя. Омъжена съм. Венчана и пожелана, макар и не от един и същи мъж.“

Когато се пхна отново под кожата, Карл беше заспал.

— Сега животът ти е мой. Къде си оставих камата?

Притисна се в гърба му и го прегърна. На островите го знаеха като Карл Девицата, отчасти за да го отличават от Карл Пастира, Карл Кенинг Шантавия, Карл Бързата брадва и Карл Ярема, но повече заради гладките му бузи. Когато Аша го срещна за първи път, Карл се опитваше да си пусне брада. „Мъх на праскова“, беше го нарекла на смях. Карл призна, че никога не е виждал праскова, а тя му каза да тръгне с нея на следващото й пътуване на юг.

Все още беше лято тогава. Робърт седеше на Железния трон, Бейлон въсеше вежди на Стола на Морски камък, а Седемте кралства бяха в мир. Аша отплава на „Черният вятър“ покрай брега, за да търгува. Спряха на Белия остров и Ланиспорт, и още в десетина по-малки пристанища, преди да стигнат до Арбор, където прасковите винаги бяха огромни и сладки. „Виж“, беше казала първия път, когато поднесе една до бузата на Карл. Когато го накара да отхапе, сокът потече по брадичката му и трябваше да я целуне, за да я почисти.

Цяла нощ ядоха праскови и се поглъщаха един друг, а щом се върна дневната светлина, Аша бе толкова заситена, лепкава и щастлива, колкото не беше била никога в живота си. „Преди шест години ли беше, или седем?“ Лятото беше гаснещ спомен и бяха минали три години, откакто Аша за последен път се бе насладила на праскова. Все още се наслаждаваше на Карл обаче. Капитаните и кралете можеше да не я искат, но той я искаше.

Аша беше имала други любовници. Някои споделяха ложето ѝ за половин година, други — за половин нощ. Карл ѝ носеше повече наслада от всички останали наведнъж. Можеше да се бръсне веднъж на две седмици, но рошавата брада не прави никого мъж. Харесваше ѝ допирът на гладката му мека кожа под пръстите ѝ. Харесваше ѝ как дългата му права коса забърсва раменете му. Харесваше ѝ как целува. Харесваше ѝ как се усмихва широко, когато погали с пръсти зърната му. Космите между краката му бяха с по-тъмен оттенък на пясъчнорусото от косата по главата му, но бяха нежни като пух в сравнение с черния храст между бедрата ѝ. Това също ѝ харесваше. Имаше тяло на плувец, дълго и стройно, без нито един белег.

„Свенлива усмивка, силни мишци, вещи пръсти и два сигурни меча. Какво повече би могла да иска всяка жена?“ Щеше да се е

омъжила за Карл, и то с радост, но беше дъщеря на лорд Бейлон, а Карл нямаше знатно потекло, беше внук на бивш роб. „Твърде нисш по род е, за да мога да се омъжа за него, но членът му не е толкова ниско, че да не мога да го засмуча.“ Пияна, пропълзя усмихната под кожата и го пое в устата си. Карл се размърда в съня си и след малко започна да се втвърдява. Докато го възбуди отново, беше буден, а тя — мокра. Аша придърпа кожата около раменете си и го яхна, вкара го толкова дълбоко в себе си, че не можеше да различи чий е членът и чия — вагината. Този път стигнаха заедно до върха.

— Моята мила лейди — промълви той след това, с все още хриплив от съня глас. — Моята сладка кралица.

„Не — помисли Аша, — не съм кралица, нито ще бъда някога.“

— Хайде, спи.

Целуна го по бузата, прекоси тихо спалнята на Галбарт Гловър и разтвори широко капациите. Луната беше почти пълна, а нощта толкова ясна, че можеше да види планините с увенчаните им със сняг върхове. „Студени, голи и враждебни, но красиви на лунната светлина.“ Билата им блестяха бели и неравни, като наострени зъби. Склоновете и помалките върхове се губеха в сянка.

Морето беше по-близо, само на пет левги на север, но Аша не можеше да го види. Твърде много хълмове се издигаха в тази посока. „И дървета, толкова много дървета.“ Вълчия лес, така наричаха северняците гората. Повечето нощи човек можеше да чуе вълците, как се викаха в тъмното. „Океан от листа. Де да беше океан вода.“

Дълбоки лес можеше да е по-близо до морето от Зимен хребет, но все пак беше твърде далече за вкуса ѝ. Въздухът миришеше на борове вместо на сол. На североизток от мрачните сиви планини се издигаше Валът, където Станис Баратеон бе вдигнал знамената си. „Врагът на моя враг е мой приятел“, казваха някои, но другата страна на тази монета беше „врагът на моя приятел е мой враг“. Железнородените бяха враговете на северните лордове, от които този претендент Баратеон се нуждаеше ужасно. „Бих могла да му предложа хубавото си младо тяло“, помисли тя и избута кичур коса от очите си, но Станис беше женен също като нея, а той и железнородените бяха стари врагове. По време на първия бунт на баща ѝ беше разбил Желязната флота край Белия остров и беше подчинил Голям Уик в името на брат си.

Обраслите с мъх стени на Дълбоки лес обкръжаваха широк кръгъл хълм с плосък връх, увенчан от сводеста дълга зала с наблюдателна кула в единия край, издигаща се на петдесет стъпки над хълма. Под хълма беше дворът на замъка с неговите конюшни, ковачница, кладенец и кошара, защитени от дълбок ров, стръмен земен насип и дървена палисада. Имаше две порти, всяка защитена от две четвъртити дървени кули, и обиколна пътека за охраната по дървената стена. На южната страна на замъка мъхът растеше гъст по палисадата и изпълзяваше нагоре до средата на кулите. На изток и запад бяха празни поля. Овес и ечемик растяха там, когато Аша завзе замъка, но бяха смачкани по време на щурма. Няколко силни слани бяха убили посевите, които засяха след това, и беше останала само кал, пепел и излинали гниещи стръкове.

Беше стар замък, но не силно укрепен. Беше го взела от Гловър, а Копелето на Болтън щеше да го вземе от нея. Нямахме да ѝ одере кожата обаче. Аша Грейджой не смяташе да се остави да я пленят жива. Щеше да умре, както бе живяла, с брадва в ръката и смях на устните.

Лорд баща ѝ й беше дал трийсет дълги кораба, за да завладее Дълбоки лес. Четири бяха останали, сред които и нейният „Черен вятър“, а един от тях беше на Трис Ботли, присъединил се към нея, когато всичките ѝ други мъже избягаха. „Не. Това не е справедливо. Отплавах към дома, за да отдадат почит на своя крал. Ако някой избяга, това бях аз.“ Споменът все още я караше да изпитва срам.

— Върви — беше я подканил Четеца, докато капитаните носеха Юрон надолу по хълма Нага, за да му сложат короната от плавей.

— Каза гарванът на враната. Ела с мен. Трябваш ми, за да вдигна мъжете на Харлоу. — Тогава все още смяташе да се бие.

— Мъжете на Харлоу са тук. Тези, които са важни. Някои викаха името на Юрон. Няма да насъскам Харлоу против Харлоу.

Юрон е луд. И опасен. Онзи рог на ада...

— Чух го. *Върви*, Аша. Щом го короноват, Юрон ще те потърси. Не се оставяй погледът му да падне на теб.

— Ако застана с другите ми чичовци...

— ... ще умрете отхвърлени, ръцете на всички ще се вдигнат против вас. Когато постави името си пред капитаните, ти се подложи

на тяхната преценка. Не можеш да тръгнеш против тази преценка сега. Само веднъж изборът на кралски събор е бил отхвърлен. Чети Херег.

Само Родрик Четеца щеше да говори за някаква стара книга, докато животът им се крепеше на ръба на меча.

— Ако ти оставаш, аз също — каза тя упорито.

— Не бъди глупава. Тази нощ Юрон показва на света усмихнатото си око, но утре... Аша, ти си дъщеря на Бейлон и правото ти е по-силно от неговото. Докато дишаш, оставаш опасност за него. Ако останеш, ще бъдеш убита или омъжена за Червения гребец. Не знам кое от двете ще е по-лошо. *Върви*. Няма да имаш друг шанс.

Аша беше спряла „Черен вятър“ от другата страна на острова точно заради такава възможност. Стар Уик не беше голям. Можеше да се върне на борда на кораба си, преди да е изгряло слънцето, и да е на път към Харлоу, преди Юрон да разбере, че я няма. Все пак се поколеба, докато чичо ѝ не каза:

— Направи го, ако ме обичаш, дете. Не ме карай да гледам как умираш.

Тъй че тя замина. До Десет кули първо, за да се сбогува с майка си.

— Може да мине много време, преди да се върна — предупреди я Аша. Лейди Аланис не беше разбрала.

— Къде е Теон? — попита тя. — Къде е малкото ми момче?

Лейди Гуинис сама поиска да разбере кога ще се върне лорд Родрик.

— Седем години съм по-стара от него. Десет кули трябва да са мои.

Аша все още беше в Десет кули и товареше провизии, когато вестта за брака ѝ стигна до нея.

— Моята капризна племенница трябва да бъде опитомена — бил казал Вранско око, — и аз познавам мъжа, който ще я опитоми.

Беше я омъжил за Ерик Железаря и бе назначил Трошача на наковални да управлява Железните острови, докато той гони дракони. Ерик бил велик мъж навремето, прочут морски разбойник, който можеше да се похвали, че е плавал с дядото на дядо ѝ, същия Дагон Грейджой, на когото бе наречен Дагон Пияницата. Старите жени на Белия остров още плашеха внучетата си с приказки за лорд Дагон и

мъжете му. „Нараних гордостта на Ерик на кралския събор — спомни си Аша. — Едва ли ще забрави това.“

Трябваше да отдаде дължимото на чичо си. С един удар Юрон бе превърнал един съперник в поддръжник, подсигурил беше островите за времето на отсъствието си и бе премахнал Аша като заплаха. „И хубаво се е посмял също така.“ Трис Ботли й каза, че Вранското око използвал тюлен да стои вместо нея на брачната церемония.

— Надявам се, че Ерик не е настоял за консумация — подхвърли тя.

„Не мога да се върна у дома. Но и не смея да се задържам тук много дълго.“ Тишината на леса я изнервяше. Беше прекарала живота си на острови и на кораби. Морето никога не беше тихо. Звукът на вълните, разбиващи се в скалист бряг, бе в кръвта ѝ, но в Дълбоки лес нямаше никакви вълни... само дърветата, безкрайните дървета, борове и стражеви дървета, бреза, ясен и древни дъбове, кестени, железни дървета и ели. Звукът, който издаваха, бе по-мек от морето и го чуваше само когато задухаше вятър; тогава въздишката сякаш идваше отвсякъде, сякаш дърветата си шепнеха едно на друго на някакъв непонятен за нея език.

Тази нощ шепотът сякаш бе по-силен от преди. „Шумолене на мъртви кафяви листа — каза си Аша, — голи клони, които пращат във вятъра.“ Обърна гръб на прозореца и горите. „Трябва ми отново палуба под краката. Или поне някаква храна в стомаха.“ Беше изпила много вино вечерта, но твърде малко хляб бе изяла и нито хапка от проклетото печено.

Лунната светлина бе достатъчно ярка, за да намери дрехите си. Навлече дебели черни бричове, ватирана туника и зелен кожен елек, покрит със застъпващи се стоманени плочки. Остави Карл да сънува и застъпва тихо по външните стъпала на цитаделата — те заскърцаха под босите ѝ крака. Един от мъжете, които обикаляха на пост по стените, я зърна, докато слизаше, и ѝ вдигна копие то си за поздрав. Аша му подсвири в отговор. Докато прекосяваше вътрешния двор към кухните, кучетата залаяха. „Добре — помисли тя. — Това ще удави шепота на дърветата.“

Режеше парче кашкавал от пита, голяма колкото воденично колело, когато Трис Ботли влезе в кухнята, загърнат в дебело кожено наметало.

— Моя кралица.

— Не ми се подигравай.

— Винаги ще властваш над сърцето ми. Никакви кресливи глупаци на кралски сбор не могат да променят това.

„Какво да правя с това момче?“ Аша не можеше да се съмнява в предаността му. Не само че бе застанал като неин поборник на хълма Нага и бе извикал името ѝ, но след това бе прехвърлил морето, за да се присъедини към нея, изоставяйки своя крал, близки и дом. „Не че посмя да се опълчи на Юрон в лицето.“ Когато Вранското око поведе флотата в открито море, Трис просто се бе задържал назад и промени курса едва след като изгуби другите кораби от погледа си. Но и това изискваше определен кураж; не можеше никога вече да се върне на островите.

— Кашкавал? — попита го тя. — Има и пушен бут, и горчица.

— Не храна искам, милейди. Знаеш това. — Трис си беше пуснал гъста кафява брада в Дълбоки лес. Твърдеше, че му пазела топло на лицето. — Видях те от наблюдателната кула.

— Щом си на пост, какво правиш тук?

— Кром е горе, и Хаген Рога. Колко очи ни трябва, за да гледаме как шумолят листата на лунната светлина? Трябва да поговорим.

— Пак ли? — Тя въздъхна. — Знаеш дъщерята на Хаген, онази с червената коса. Управлява кораб не по-зле от който и да е мъж и има хубаво лице. На седемнайсет е, и съм виждала как се заглежда по теб.

— Не искам дъщерята на Хаген. — За малко да я докосне, но премисли. — Аша, време е да тръгнем. Ровът Кайлин беше единственото, което задържаше прилива. Ако останем тук, северняците ще ни избият до един, знаеш го.

— Искаш да бягам?

— Искам да живееш. Обичам те.

„Не — помисли тя. — Обичаш някоя невинна девица, която живее само в главата ти, изплашено дете, което има нужда от закрила.“

— Аз не те обичам — отвърна грубо. — И не бягам.

— Какво толкова има тук, че те държи толкова здраво, освен борове, кал и врагове? Имаме кораби. Отплавай с мен и ще заживеем нов живот по морето.

— Като пирати? — Беше почти изкусително. „Оставям вълците да се върнат в мрачните си гори и си връщам откритото море.“

— Като търговци — настоя той. — Ще отплаваме на изток като Вранското око, но ще се върнем с коприни и подправки вместо с драконов рог. Едно пътуване до Нефритеното море и ще сме богати като богове. Можем да си имаме имение в Староград или в някой от Свободните градове.

— Ти, аз и Карл? — Видя как трепна при споменаването на Карл. — На момичето на Хаген може да му хареса да отплава към Нефритеното море с теб. Аз все пак съм дъщеря на кракена. Мястото ми е...

— Къде? Не можеш да се върнеш на островите. Освен ако не си решила да се покориш на лорд съпруга си.

Аша се опита да си представи как ляга с Ерик Железаря, смазана под огромното му туловище, как търпи ласките му. „По-добре той, отколкото Червения гребец или Лукас Код Лявата ръка.“ Трошача на наковални бе някогашен гръмогласен великан, страховито силен, пламенно верен и напълно безстрашен. „Може пък да не е толкова лошо. Може да умре още първия път, когато се опита да изпълни съпружеския си дълг.“ Това щеше да я направи вдовица на Ерик, вместо жена на Ерик, което можеше да е по-добре или доста по-зле, зависеше от внуците му. „И от чичо ми. В крайна сметка всички ветрове ме връщат към Юрон.“

— Имам заложенници, на Харлоу — напомни му тя. — А и все още го има нос Морски дракон... щом не мога да имам кралството на баща ми, защо да не си направя свое? — Нос Морски дракон не винаги беше бил толкова слабо заселен като сега. Сред хълмовете и блатата му все още можеше да се намерят стари руини, останки от древни укрепления на Първите хора. По високите места имаше кръгове язови дървета, оставени от горските чеда.

— Вкопчила си се в нос Морски дракон като удавник в парче греда. Какво има Морски дракон, което някой би могъл да иска? Няма никакви мини, никакво злато, нито сребро, нито дори калай или желязо. Земята е твърде влажна за жито или друго зърно.

„Не мисля да садя зърно.“

— Какво има там ли? Ще ти кажа. Два дълги бряга, сто скрити заливчета, видри в езерата, съомга в реките, миди по брега, колонии тюлени по скалите, високи борове за строеж на кораби.

— Кой ще строи тези кораби, моя кралице? Къде ще намериш поданици за кралството си, стига северняците да те оставят да си го имаш? Или смяташ да управляваш кралство на тюлени и видри?

Тя се засмя тъжно.

— Видрите може да са по-лесни за управляване от хората, признавам. А тюлените са по-умни. Не, може и да си прав. Най-добрият ми ход може би все пак е да се върна на Пайк. На Харлоу все пак има хора, които ще се зарадват на връщането ми. На Пайк също. А Юрон не спечели никакви приятели на Блектайд, когато уби лорд Белор. Бих могла да намеря чичо ми Ерон, да вдигне островите.

Никой не беше виждал Мокра коса след кралския събор, но Удавените му мъже твърдяха, че се крие на Голям Уик и скоро щял да излезе и да порази с гнева на Удавения бог Вранското око и слугите му.

— Трошача на наковални също търси Мокра коса. Преследва Удавените. Слепия Берон Блектайд са го пленили и са го подложили на разпит. Дори старият Сив гларус е в окови. Как ще намериш жреца, щом всички хора на Юрон не могат?

— Той е от моята кръв. Брат на баща ми. — Беше неубедителен отговор и Аша го знаеше.

— Знаеш ли какво мисля?

— Скоро ще науча, подозирам.

— Мисля, че Мокра коса е мъртъв. Мисля, че самият Вранско око му е прерязал гърлото. Търсенето на Железаря е само за да ни накарат да повярваме, че жрецът се е спасил. Юрон се бои да не го сметнат за родоубиец.

— Гледай чичо ми никога да не чуе, че казваш това. Кажеш ли на Вранско око, че го е страх от родоубийство, ще убие някой от собствените си синове просто за да докаже, че грешиш. — Аша вече беше почти изтрезняла. Тристифер Ботли й въздействаше така.

— Дори да намериш чичо си Мокра коса, двамата ще се провалите. Вие *участвахте* в кралския събор, тъй че не можете да кажете, че е свикан незаконно, както Торгон. Обвързани сте с решението му според всички закони на богове и хора. Вие...

Аша се намръщи.

— Чакай. Торгон ли? Кой Торгон?

— Торгон Закъснелия.

— Той е бил крал през Века на героите. — Толкова си спомняше за него, но почти нищо друго. — Какво искаш да кажеш?

— Торгон Сивото желязо бил най-големият син на краля. Но кралят бил стар, а Торгон не го свъртало на едно място и се случило тъй, че когато баща му умрял, той правел набези по Мандър от укреплението си на Сивия щит. Братята му не го известили, а набързо свикали кралски събор, като мислели, че ще изберат някой от тях да носи короната от плавей. Но капитаните и кралете избрали да управлява Урагон Гудбрадър. Първото, което направил новият крал, било да заповяда всички синове на стария крал да бъдат убити, и ги убили. След това хората го нарекли Бадбрадър^[1], макар всъщност да не бил техният брат. Управлявал близо две години.

Аша си спомни.

— Торгон се върнал...

— ... и казал, че кралския събор е незаконен, тъй като не бил там, за да предяви претенцията си. Бадбрадър се оказал колкото жесток, толкова и некадърен, и му били останали малко приятели по островите. Жреците го детронирали, лордовете се вдигнали против него и собствените му капитани го накълцали на парчета. Торгон Закъснелия станал крал и управлявал четирийсет години.

Аша хвана Трис Ботли за ушите и го зацелува по устните. Беше се зачервил и останал без дъх, когато го пусна.

— Какво беше това?

— Целувка го наричат. Удави ме, каквато съм глупачка, Трис, трябваше да си спомня... — Изведнъж млъкна. Трис понечи да заговори, но тя му изшътка да млъкне, заслушана. — Това беше боен рог. Хаген. — Първата й мисъл бе за съпруга й. Възможно ли бе Ерик Железаря да е дошъл чак дотук, за да прибере капризната си жена? — Удавения бог ме обича все пак. Чудех се какво да правя, а той ми прати врагове, с които да се бия. — Пъхна ножа си в канията. — Битката сама дойде при нас.

Затича към двора на замъка, с Трис по петите, но все пак закъсня. Боят беше свършил. Завари двама северняци, плувнали в кръв до източната стена недалече от задната портичка. Лорен Дългата брадва, Харл Шестте пръста и Гримтънг бяха застанали над тях.

— Кром и Хаген ги видяха да прехвърлят стената — обясни Гримтънг.

— Само тези двамата ли? — попита Аша.

— Петима. Убихме двама, преди тия да се прехвърлят, а Харл посече още един горе на бойниците. Тези двамата се добраха до двора.

Единият беше мъртъв, кръвта и мозъкът му засъхваха по дългата брадва на Лорен, но вторият все още дишаше хрипливо, въпреки че копието на Гримтънг го бе приковало към земята сред уширяваща се локва кръв. И двамата бяха облечени в щавена кожа и пъстри наметала в кафяво, зелено и черно, с клонки, листа и храсти увити около главите и раменете.

— Кой си ти? — попита Аша ранения.

— Флинт. Ти коя си?

— Аша от дома Грейджой. Това е моят замък.

— Дълбоки лес е седалище на Галбарт Гловър. Не е дом на сепии.

— Има ли още от вас? — попита го Аша и след като той не отвърна, хвана копието на Гримтънг и го завъртя. Севернякът изрева от болка и още кръв рухна от раната му. — Каква ви беше целта тук?

— Господарката. — Мъжът потрепери. — Богове, спри. За господарката дойдохме. Да я измъкнем. Бяхме само петимата.

Аша го погледна в очите, видя лъжата в тях, подпря се на копието и го извъртя още.

— *Колко още?* Кажи ми, или ще мреш до разсъмване.

— Много — изхлипа накрая той между писъците. — *Хиляди*. Три хиляди, четири... *аууу...* моля те...

Тя изтръгна копието от него и го заби с две ръце в лъжливото му гърло. Майстерът на Галбарт Гловър беше твърдял, че планинските кланове са твърде свадливи, за да могат изобщо да се съюзят, без да ги води някой Старк. „Може да не е лъгал. Може просто да е грешил.“ Беше научила вкуса на *това* на кралския събор на чичо си.

— Тези петимата са били пратени да отворят портите преди главния щурм — каза тя. — Лорен, Харл, доведете ми лейди Гловър и майстера й.

— Цели ли? — попита Лорен Дългата брадва.

— Цели и непокътнати. Гримтънг, качи се на оная трижди проклета кула и кажи на Кром и Хаген да си отварят очите. Заек да видят, искам да знам.

Дворът на Дълбоки лес скоро се напълни с уплашени хора. Мъжете й навличаха броня и се катереха нагоре към бойниците. Хората на Галбарт Гловър гледаха уплашено и си шепнеха. Стюарда на Гловър трябваше да го изнесат от мазето, понеже беше загубил единия си крак, когато Аша завзе замъка. Майстерът вдигна врява и Лорен го зашлеви през лицето със стоманената си ръкавица, за да млъкне. Лейди Гловър се появи от гората на боговете, подкрепяна от слугинята си.

— Предупредих ви, че този ден ще дойде, милейди — каза тя, щом видя трупове на земята.

Майстерът — от счупения му нос капеше кръв — викна:

— Лейди Аша, умолявам ви, свийте знамената си и ми позволете да преговарям за живота ви. Отнесохте се с нас честно и почтено. Ще им го кажа.

— Ще ви заменим за децата ми. — Очите на Сибел Гловър бяха подути от плач и безсънни нощи. — Гавен вече е на четири. Пропуснах рождения му ден. И милото ми момиченце... Върнете ми децата и няма да ви споleti нищо лошо. Нито хората ви.

Последното беше лъжа, знаеше Аша. Тя навярно можеше да бъде разменена и откарана с кораб на Железните острови в любящите обятия на съпруга си. Братовчедите й също щяха да бъдат освободени срещу откуп, както и Трис Ботли, и още неколцина от отряда й, чиито близки имаха достатъчно пари, за да ги откупят. За останалите щеше да е бравата, клупът или Валът. „Все пак имат правото на избор.“

Качи се на една бъчва, за да могат да я видят всички.

— Вълците идат към нас с оголени зъби. Ще бъдат на портите ни преди изгрев-слънце. Ще захвърлим ли копията и брадвите си, ще се молим ли за пощада?

— Не. — Карл Девицата извади меч си.

— Не — повтори Лорен Дългата брадва.

— Не — изрева Ролф Джуджето, едър като мечка мъж, който стърчеше с цяла глава над всички останали в отряда й. — Никога!

А рогът на Хаген отново изрева над двора на замъка.

Аша бе започнала да мрази звука на рогове. На Стар Уик адският рог на чичо й беше завил на умряло за убитите й мечти, а сега Хаген прогласяваше може би последния й час на земята. „Ако трябва да умра, ще умра с брадва в ръка и с проклятие на уста.“

— На стените — каза Аша Грейджой на мъжете си. Самата тя закричи към Наблюдателната кула, Трис Ботли я последва.

Дървената наблюдателница бе най-високото нещо отсам планините, издигаше се на двайсет стъпки над стражевите дървета и високите смърчове в околните гори.

— Там, капитане — каза Кром, когато Аша излезе на платформата. Тя видя само дървета и сенки, огрените от лунна светлина хълмове и заснежените върхове зад тях. След това осъзна, че дърветата настъпват.

— Охо — засмя се тя, — тези планински кози са се загърнали в борови клонки.

Дърветата се движеха, лазеха бавно към замъка като зелена вълна. Спомни си една приказка, която бе слушала като дете, за горските чеда и битките им с Първите хора, когато зеленозрящите превръщали дърветата във воители.

— Не можем да се бием с толкова много — каза Трис Ботли.

— Можем да се бием с толкова, колкото дойдат, пале — настоя Кром. — Колкото повече са, толкова по-голяма е славата. Ще пеят за нас.

„Да, но за храбростта ни ли ще пеят, или за глупостта ни?“ Морето бе на пет дълги левги от тях. По-добре ли щеше да е да стоят и да се бият зад дълбоките ровове и дървените стени на Дълбоки лес? „Дървените стени на Дълбоки лес не помогнаха много на Гловър, когато завзех замъка — напомни си тя. — Повече ли ще помогнат на мен?“

— Утре заран ще пируваме под морето. — Кром потупа брадвата си, сякаш не можеше да чака повече.

— Ако умрем със сухи крака, как ще намерим пътя си до водните палати на Удавения бог? — попита Хаген.

— Тези гори са пълни с потоци — увери го Кром. — Всички те водят до реки, а всички реки — до морето.

Аша не беше готова да умре. Не тук, не сега.

— Жив човек може да намери пътя до морето по-лесно от мъртъв. Нека оставим мрачните гори на вълците. Тръгваме към корабите.

Зачуди се кой ли командва враговете й. „Ако бях аз, щях да завзема брега и да подпаля корабите ни, преди да щурмувам Дълбоки

лес.“ Но за вълците нямаше да е лесно, след като нямаха свои кораби. Аша никога не докарваше до брега повече от половината си кораби. Другата половина оставаше безопасно в морето, със заповед да вдигнат платна и да се отправят към нос Морски дракон, ако северняците завземат брега.

— Хаген, надуй рога си така, че гората да затрепери. Трис, сложи си някаква ризница, време е да пробваш този твой хубав меч. — Като видя колко е преbledнял, го ошипа по бузата. — Плисни малко кръв по луната с мен и ти обещавам целувка за всеки убит.

— Моя кралица, тук имаме стените, но ако стигнем морето и видим, че вълците са взели корабите ни или са ги прогонили...

— ... умираме — довърши тя весело, — но поне ще умрем с мокри крака. Железнородените се бият по-добре със солени пръски в ноздрите и шума на вълните зад гърба.

Хаген изсвири с рога три пъти, бързо и късо — сигнала, който трябваше да отпрати железнородените към корабите. Отдолу се разнесоха викове, дрънчене на копия и мечове, цвилене на коне. „Твърде малко коне и твърде малко ездачи.“ Аша тръгна към стълбището. В двора Карл Девицата я чакаше с кафявата ѝ кобила, бойния ѝ шлем и метателните ѝ брадви. Железните мъже извеждаха коне от конюшните на Галбарт Гловър.

— Таран! — изрева някой от стените горе. — Имат таран!

— Коя порта? — извика Аша и се метна на коня.

— Северната! — Зад обраслите с мъх дървени стени на Дълбоки лес отекнаха бойни тръби.

„Тръби? Вълци с тръби?“ Нещо тук не беше наред, но Аша нямаше време да разсъждава.

— Отворете южната — заповяда тя, докато северната порта се тресеше от ударите на стенобитното оръжие. Издърпа метателна брадва с къса дръжка от колана през рамото си. — Часът на бухала изтече, братко. Идва часът на копието, меча и брадвата. Строй се. Връщаме се у дома.

От сто гърла изригна рев:

— У дома! — И: — Аша!

Трис Ботли препусна в галоп до нея на висок пъстър жребец. Мъжете ѝ в двора се стегнаха в плътен клин, стиснали щитове и копия. Карл Девицата, който не беше ездач, зае мястото си между Гримтънг и

Лорен Дългата брадва. Докато Хаген се спускаше по стълбището на наблюдателницата, вълча стрела го прониза в корема и той полетя надолу с главата напред. Дъщеря му притича към него и зариде.

— Вземете я — заповяда Аша. Не беше време за скръб. Ролф Джуджето издърпа момичето на коня си и рижата ѝ коса се развя. Северната порта стенеше жално под ударите на тарана. „Може да се наложи да си пробием път със сеч“, помисли Аша, щом южната порта се разтвори широко пред тях. Пътят бе чист. „За колко дълго?“ — Навън! — Аша заби пети в хълбоците на кобилата си.

Мъже и коне затичаха към дърветата отвъд мокрото поле с мъртвите стръкове зимно жито, гниещо под луната. Аша задържа конниците в ариергард, за да гонят напред последните и да се погрижат никой да не изостане. Високи борове и могъщи стари дъбове се стегнаха плътно около тях. Дълбоки лес не случайно носеше името си. Дърветата бяха огромни, тъмни и застрашителни. Ниските им клони се бяха оплели и працияха с всеки дъх на вятъра, а по-високите дращеха лунния лик. „Колкото по-скоро се измъкнем оттук, толкова по-добре ще се чувствам. Тези дървета ни мразят всички, дълбоко в дървените си сърца.“

Бързаха на юг и югозапад. Дървените кули на Дълбоки лес се изгубиха от поглед, а горите погълнаха звука бойните тръби. „Вълците си върнаха замъка — помисли Аша. — Може би ще се задоволят с това и ще ни оставят.“

Трис Ботли я догони.

— Вървим в грешна посока. — Посочи луната, надничаща през короните на дърветата. — Трябва да обърнем на север за корабите.

— Първо запад — настоя Аша. — Запад, докато слънцето се вдигне. Тогава на север. — Обърна се към Ролф Джуджето и Рогон Ръждивата брада, най-добрите ѝ ездачи. — Разузнайте напред да се убедим, че пътят е чист. Не искам изненади, когато стигнем брега. Натъкнете ли се на вълци, препускате обратно с вятъра.

— Ако потърбва — обеща Рогон иззад внушителната си червена брада.

Съгледвачите се скриха в леса, а останалите железнородени продължиха марша си, но вървенето беше бавно. Дърветата скриваха луната и звездите, а теренът бе тъмен и измамен. Преди да са минали половин миля, кобилата на братовчед ѝ Куентън се спъна и си счупи

преден крак. Наложил се Куентън да пререже гърлото ѝ, за да спре да цвили.

— Трябваше да вземем факли — измърмори Трис.

— Огънят ще привлече северняците към нас. — Аша изруга наум, зачудена дали не беше грешка да напуснат замъка. „Не. Ако бяхме останали да се бием, сега сигурно всички щяхме да сме мъртви.“ Но не беше добре и да се лутат слепешком в тъмното. „Тези дървета ще ни убият, ако могат.“ Смъкна шлема и избути назад прогизналата си от пот коса. — Слънцето ще се вдигне след няколко часа. Спираме тук и отдъхваме до сутринта.

Спирането се оказа лесно, отдъхването — не толкова. Никой не спа, дори Дейл Ленивото око, за когото се знаеше, че дреме дори докато гребе. Няколко мъже си разделиха мях от ябълковото вино на Галбарт Гловър, подаваха си го от ръка на ръка. Донеслите храна я споделиха с тези, които нямаха. Ездачите дадоха зоб на конете и ги напоиха. Братовчед ѝ Куентън Грейджой прати трима да се качат на дърветата и да си отворят очите за факли из леса. Кром наточи брадвата си, а Карл Девицата мечаше си. Конете скубеха мъртва кафява трева и бурени. Червенокосата дъщеря на Хаген сграбчи Трис Ботли за ръка и го задърпа настрани в дърветата. След като ѝ отказа, се захвана с Харл Шестпръстия.

„Да можех и аз да направя същото.“ Щеше да е сладко да се изгуби в прегръдките на Карл. Нещо я глождеше в стомаха. Щеше ли изобщо да усети палубата на „Черен вятър“ под нозете си отново? А и да успееше, накъде щеше да го подкара? „Островите са затворени за мен, освен ако не реша да подвия колене и да разтворя крака, и да търпя ласките на Ерик Железаря, а никое пристанище във Вестерос няма да приеме радушно дъщерята на кракена.“ Можеше да стане търговка, както май искаше Трис, или да се отправи към Каменните стъпала, при пиратите там. „Или...“

— Пращам на всеки от вас късче от принца — промърмори Аша. Карл се ухили.

— По-скоро бих взел късче от теб — прошепна ѝ. — Най-сладкото, което...

Нещо изхвърча от храстите и падна с тихо изтупване между тях, подскочи и се затъркаля. Беше кръгло, тъмно и мокро, с дълга козина. Когато спря между корените на един дъб, Гримтънг рече:

— Ролф Джуджето не е толкова висок като преди. — Половината мъже вече бяха на крака, посягаха за щитовете, копията и брадвите. „Те също не палят факли — помисли Аша — и познават тези гори по-добре от нас.“ В следващия миг дърветата около тях изригнаха и северняците врхлетяха с вой. „Вълци — помисли тя. — Вият като проклети вълци. Бойният вик на Севера.“

Никой певец нямаше да съчини песен за тази битка. Никой майстер никога нямаше да я опише за някоя от любимите книги на Четеца. Не плющяха знамена, не ревяха бойни рогове, не зовеше великият лорд мъжете около себе си да чуят последните му кълтящи слова. Биеха се в предутринен сумрак, сянка срещу сянка, спъваха се в корени и камъни, газеха калта и гниещите листа под краката си. Железнородените бяха с ризници и зацапана със сол щавена кожа, северняците — с козиняви наметала и борови клонки. Луна и звезди гледаха отгоре битката и бледата им светлина се процеждаше през плетеницата голи клони.

Първият, налетял на Аша Грейджой, издъхна в краката ѝ, с метателната ѝ брадва между очите му. Това ѝ даде достатъчно време, за да нахлузи щита на лявата си ръка.

— Към мен! — извика Аша, но дали викаше на своите, или на враговете, дори тя не можеше да каже със сигурност.

Северняк с брадва се извиси пред нея, размаха я и зарева в безсловесен гняв. Аша вдигна щита си да блокира удара му, а след това настъпи и прониза корема му с камата си. Ревът му премина в отчаян вой, докато падаше. Тя се завъртя бързо, видя друг вълк зад себе си и го посече в челото под шлема. Неговият удар я улучи под гърдите, но ризницата ѝ го отклони, а тя заби върха на камата в гърлото му и го остави да се дави в собствената си кръв. Ръка сграбчи косата ѝ, но тя беше къса и ръката не можа да хване достатъчно, за да дръпне главата ѝ назад. Аша заби петата на ботуша си в ходилото на противника си и се изтръгна, когато той изрева от болка. Докато се обърне, мъжът беше паднал и издъхваше, все още стиснал шепа от косата ѝ. Карл стоеше над него и от дългия му меч капеше кръв, а лунната светлина блестеше в очите му.

Гримтънг броеше северняците, докато ги избиваше. Извика:

— Четири! — докато един падаше, и миг след това: — Пет! — Конете цвилеха, ритяха и въртяха очи в ужас, обезумели от

касапницата и кръвта... освен дорестия жребец на Трис Ботли, който се беше изправил на задните си крака и се въртеше, докато той сечеше с меч. „Май ще му дължа две-три целувки, преди да е свършила нощта“, помисли Аша.

— Седем! — изрева Гримтънг, но Лорен Дългата брадва до него падна, а сенките прииждаха, викаха и шумоляха. „Бием се с трънки“, помисли Аша, докато посичаше един, по който имаше повече листа, отколкото по повечето дървета наоколо. Това я разсмя. Смехът ѝ привлече към нея още вълци и тя уби и тях, и се зачуди дали също да не започне да брои. „Омъжена жена съм и ето го бебето ми сукалче.“ Заби камата си в гърдите на един северняк през козина, вълна и щавена кожа. Лицето му бе толкова близо до нейното, че помириша киселия му дъх, а ръката му беше на гърлото ѝ. Аша усети как желязото изстърга в кокал, когато върхът се хлъзна по едно ребро. Мъжът потрепери и издъхна. Когато го пусна, беше толкова изтощена, че едва не се строполи върху него.

След това стоеше опряла гръб в гърба на Карл и слушаше пъшканията и ругатните наоколо, воплите на храбрите мъже, който пълзяха из сенките и плачеха за майките си. Храст затича към нея с копие, толкова дълго, че можеше да проникне през корема ѝ и през гърба на Карл също така, за да ги прикове и двамата в смъртта. „По-добре така, отколкото да умра сама“, помисли тя, но братовчед ѝ Куентън уби копиеносеца, преди той да стигне до нея. Миг по-късно друг храст уби Куентън — заби брадва в тила му.

Гримтънг зад нея извика:

— *Девет*, и проклети да сте всички.

Дъщерята на Хаген изскочи гола от дърветата, двама вълци тичаха по петите ѝ. Аша метна една от брадвите си и порази единия в гърба. Когато той падна, дъщерята на Хаген се смъкна на колене, издърпа меч му, промуши втория и се надигна отново, оцапана с кръв и кал, и се хвърли в битката.

Някъде в разгара на боя Аша изгуби Карл, изгуби Трис, изгуби ги всичките. Камата ѝ също се беше дянала някъде, както и всичките ѝ брадви за мятане. Имаше само някакъв меч в ръката, къс меч с широко и дебело лезвие, почти като касапски сатър. Животът ѝ да зависеше от това, не можеше да каже откъде го е взела. Ръката я болеше, устата ѝ беше пълна с кръв, краката ѝ трепереваха, а лъчите бледа утринна

светлина пронизваха косо през дърветата. „Толкова дълго ли беше? Толкова дълго ли се бием?“

Последният ѝ враг беше северняк с брадва, едър, плешив и брадат, с ръждясала ризница, което означаваше, че е главатар на клан или кланов поборник. Не остана доволен, като видя, че се бие с жена.

— Путка! — ревеше всеки път щом замахнеше към нея и слюнката мокреше бузите му. — Путка! Путка!

Аша също искаше да му изреве, но гърлото ѝ бе толкова пресъхнало, че можа само да изпъшка. Бравата му разтърсваше щита ѝ, цепеше дървото и къртеше дълги бели трески, щом я изтръгнеше. Скоро около ръката ѝ щеше да остане само наръч трески за разпалка. Тя заотстъпва, тръсна разбития щит от ръката си и отново отстъпи, след това затанцува надясно, наляво и надясно, за да избегне връхлитащата отгоре брадва.

А след това гърбът ѝ се удари в някакво дърво и повече не можеше да танцува. Вълкът вдигна бравата над главата си, за да разцепи нейната на две. Аша се опита да се изплъзне надясно, но краката ѝ се бяха заплели в някакви корени и я задържаха. Изви се, загуби опора, а острието на бравата издрънча в слепоочието ѝ с писък на стомана в стомана. Светът стана червен и черен, и отново червен. Болка прониза крака ѝ като мълния и някъде отдалече чу как севернякът изръмжа:

— Проклетата путка! — докато вдигаше бравата си за удара, който трябваше да я довърши.

Изсвири тръба.

„Това е грешно — помисли тя. — Няма тръби във водните палати на Удавения бог. Под вълните тритоните поздравяват своя владетел, като надуват морски раковини.“

Сънува горящи червени сърца и черен елен в златна гора, с пламък, извиращ от рогата му.

[1] Goodbrother, Badbrother — Добрия брат, Лошия брат. — Б.пр.

ТИРИОН

Когато стигнаха Волантис, небето беше пурпурно на запад и черно на изток, а звездите изгряваха. „Същите звезди като във Вестерос“, помисли Тирион Ланистър.

Можеше да намери някаква утеха в това, ако не го бяха вързали като гъска за печене на седлото. Беше се отказал да се гърчи. Възлите, които го стягаха, бяха много здрави. Отпусна се като чувал с храна. „Пестя си силите“, каза си, макар че и той не знаеше за какво.

Волантис затваряше портите си на стъмване и стражите на северната порта ръмжаха нервно на закъснелите. Вляха се в опашката зад един фургон, натоварен с лимони и портокали. Стражите махнаха на фургона да влиза, но изгледаха намръщено едрият андал на бойния му кон, с дългия му меч и ризницата. Повикаха капитан. Докато двамата с рицаря си говореха на волантински, един от пазачите смъкна ноктестата си метална ръкавица и потърка Тирион по темето.

— Фрашкан съм с късмет — каза му джуджето. — Развържи ме, приятел, и ще се погрижа да те възнаградят добре.

Похитителят му го чу.

— Спести си лъжите за тия, които говорят езика ти, Дяволче — рече той, след като волантинците им махнаха да продължат.

Тръгнаха отново, през портата и под дебелиите градски стени.

— *Ти* говориш езика ми. Мога ли да те склоня с обещания, или си решил да си купиш лордска титла с главата ми?

— Бях лорд, по рождено право. Кухи титли не искам.

— Нищо повече няма да получиш от милата ми сестра.

— Виж ти. А бях чувал, че Ланистърите винаги плащат дълговете си.

— О, всеки петак... но нито грош повече, милорд. Ще си получиш яденето, за което си се спазарил, но без щипка сол за благодарност, и накрая ще си останеш гладен.

— Може пък да искам само да видя, че си плащаш за престъпленията. Родоубиецът е прокълнат в очите на богове и хора.

— Боговете са слепи. А хората виждат само каквото пожелаят.

— Аз те виждам съвсем ясно, Дяволче. — Нещо мрачно се беше прокраднало в тона на рицаря. — Правил съм неща, с които не се гордея, неща, които донесоха срам на дома ми и на името на баща ми... но да убиеш собствения си баща? Как може някой да направи това?

— Дай ми арбалет и си смъкни бричовите и ще ти покажа. — „С радост.“

— Мислиш, че това е шега?

— Мисля, че животът е шега. Твоят, моят, на всички.

Минаваха покрай палати на гилдии, пазари и бани. Фонтани плискаха и лееха сладки звуци наред широки площи, по които на каменни маси седяха мъже, местеха фигури киваси и отпиваха вино от високи стъклени стакани, докато роби палеха фенери, за да държат тъмното надалече. Палми и кедри растяха покрай широката застлана с камък улица, а на всяка пресечка се издигаха паметници. Повечето статуи бяха без глави, забеляза джуджето, но дори и без глави изглеждаха внушително в синкавия вечерен сумрак.

Щом бойният кон загази тежко покрай речния бряг, дюкяните станаха по-малки и схлупени, дърветата покрай улицата станаха ред отсечени дънери. Каменната настилка отстъпи на дяволска трева под конските копита, след това на мека мокра кал с цвета на бебешки дрисък. Мостчетата над малките потоци, вливащи се в Ройн, заскърцаха тревожно под тежестта им. На мястото на някогашно укрепление над реката се издигаше разбита порта, зейнала като беззъба старческа уста. Мяркаха се кози.

„Стар Волантис, първа щерка на Валирия — разсъди джуджето. — Горд Волантис, столица кралица на Ройн и господарка на Лятното море, дом на благородни лордове и прелестни дами от най-древната кръв.“ Да оставим глутниците голи дечица, които гъмжаха по уличките и врецяха пронизително, или уличните разбойници, застанали на входовете на пивници и опипващи дръжките на мечовете си, или робите с превитите им гърбове и татуирани лица, които щъкаха навсякъде като хлебарки. „Могъщ Волантис, най-величав и най-многолюден от деветте Свободни града.“ Стари войни бяха обезлюдени голяма част от града обаче и големи райони на Волантис бяха започнали да затъват отново в калта, над която се издигаха.

„Прелестен Волантис, град на фонтани и цветя.“ Но половината фонтани бяха пресъхнали, половината изкуствени езерца бяха напукани и затлачени. Разцъфтели лози бяха пуснали филизи от всяка пукнатина в стената или уличната настилка и млади дървета бяха пуснали корен в стените на изоставени дюкяни и храмове с рухнали покриви.

И миризмата. Висеше в горещия влажен въздух силна, щедра и всепроникваща. „Риба има в нея, и цветя, и малко слонска тор също. Нещо сладникаво и землисто, и нещо мъртво и гнило.“

— Този град мирише като дърта курва — заяви Тирион. — Като някоя размъкната повлекана, която си е наикиснала интимните части в парфюм, за да удави вонята между краката ѝ. Не че се оплаквам. При курвите младите миришат много по-добре, но старите знаят повече номера.

— Сигурно знаеш повече за това от мен.

— А, как не. Онзи бардак, където се срещнахме, да не би да го взе за септа? Онази, дето се друсаше в скута ти, да не би да беше девствена сестра?

Това го накара да се намръщи.

— Виж, остави го този език да си почине малко, да не взема да опитам да го вържа на фльонга.

Тирион преглътна отговора си. Устната му още беше подута от последния път, когато попрекали с едрият рицар. „Здрави ръце и никакво чувство за хумор правят лош брак.“ Това поне беше научил по пътя от Селхорис. Мислите му се прехвърлиха към ботуша и гъбите, скрити в носа му. „Винаги го има този изход. Церсей поне няма да ме има жив.“

По на юг отново започнаха да се появяват признаци на благоденствие. По-рядко се виждаха изоставени сгради, голите дечица изчезнаха, разбойниците на праговете изглеждаха по-добре облечени. Няколко хана, които подминаха, дори приличаха на места, където човек може да се наспи, без да го е страх, че ще му прережат гърлото. На железни стълбове покрай крайречната улица висяха фенери. Улиците станаха по-широки, зданията — по-внушителни. Някои бяха увенчани с големи куполи от цветно стъкло. В усиливащия се мрак куполите грееха сини, червени, зелени и пурпурни от запалените под тях светлини.

Все пак във въздуха имаше нещо, което безпокоеше Тирион. Знаеше, че на запад от Ройн кейовете на Волантис гъмжат от моряци, роби и търговци, а пивниците, хановите и бардаците правят всичко, за да им угодят. На изток от реката чужденци отвъд моретата се мяркаха по-рядко. „Не сме желани тук“, осъзна джуджето.

Първия път, когато подминаха слон, Тирион го зяпна изумен. В менажерията в Ланиспорт бяха имали слоница, но тя умря, когато той бе на седем... а този чудовищно голям сив звяр изглеждаше два пъти по-голям от нея.

По-натам тръгнаха зад по-малък слон, бял като стара кост — теглеше богато украсена кола.

— Волската кола волска кола ли е без вол? — попита Тирион похитителя си. След като духовитата му забележка остана без отговор се смълча отново, взрян замислено в поклащания се задник на бялото джудже слон пред тях.

Волантис се оказа превзет от бели слонове джуджета. Когато се приближиха до Черната стена и многолюдните квартали край Дългия мост, видяха десетина. Големите сиви слонове също не бяха рядкост: грамадни зверове със замъци на гърбовете. А в сумрачната вечерна светлина бяха излезли и колите за събиране на тор, придружени от полуголи роби, чиято задача бе да изгребват димящите купчини, оставени от големи и малки слонове. Рояци мухи бръмчаха след колите, тъй че робите извозвачи на тор имаха мухи, татуирани на бузите, да показват какви са. „Това е занаят само за милата ми сестра — разсъди Тирион. — Колко хубаво би изглеждала с една лопатка и мухи, татуирани на сладките й розови бузки.“

Вече бяха забавили до пълзене. Улицата беше задръстена от движение и почти всичко се точеше на изток. Рицарят продължи с него като дънер, понесен от река. Тирион оглеждаше минаващите покрай тях тълпи. Девет десети от хората носеха робски дамки на бузите си.

— Толкова много роби... накъде са се запътили всички?

— Червените жреци палят нощните си огньове по залез-слънце. Висшият жрец ще говори. Бих го избегнал, ако можех, но за да стигнем до Дългия мост, трябва да минем покрай червения замък.

След три карета излязоха на огромен осветен от факли площад и Тирион го видя. „Седемте да са ми на помощ, това е три пъти по-голямо от Великата септа на Белор.“ С гигантските си колони, стъпала,

контрафорси, мостове, куполи и кули, всички сливащи се едно в друго все едно, че бяха изсечени от една колосална скала, храмът на Господаря на Светлината се извисяваше като Високия хълм на Егон. Сто оттенъка на червено, жълто, златно и оранжево се събираха и преливаха в стените на храма, разтваряха се един в друг като облаци на заник-слънце. Тънките кули се извиваха все нагоре и нагоре, като замръзнали в танца си пламъци, протегнали се да докоснат небето. „Огън, превърнат в камък.“ Огромни клади горяха до храмовото стълбище, а висшият жрец между тях бе започнал да говори.

„Бенеро.“ Жрецът стоеше на върха на червена каменна колона, свързана с тънък каменен мост с висока тераса, на която стояха понизшите жреци и послушници. Послушниците бяха облечени в жълти и яркооранжеви халати, жреците и жриците — в червено.

Големият площад пред тях беше претъпкан с хора. Много и много поклонници носеха ивици червен плат, стегнати на ръкава или вързани около челото. Всички погледи бяха впити във висшия жрец, освен техните.

— Направи път — заръмжа рицарят, докато конят му натискаше през гъстото множество. — Отвори път. — Волантинците се отдръпваха неохотно, с мърморене и ядосани погледи.

Гласът на Бенеро се чуваше ясно. Жрецът бе висок и слаб, с изпито лице, кожата му беше бяла като мляко. Бузите, брадичката и бръснатата му глава бяха татуирани с червени пламъци, сливащи се в яркочервена маска, пропукана около очите и извита около тънките му устни.

— Робска татуировка ли е това? — попита Тирион.

Рицарят кимна.

— Червеният храм ги купува като деца и ги прави жреци, храмови проститутки или воители. Виж там. — Посочи към стъпалата, където пред портите на храма стояха мъже с пищна броня и оранжеви наметала, стиснали копия с върхове като гърчещи се пламъци. — Огнената ръка. Свещените войници на Господаря на Светлината, защитниците на храма.

„Огнени рицари.“

— А колко пръста има тази ръка, ако не е тайна?

— Хиляда. Никога повече и никога по-малко. Нов пламък се запалва за всеки изгаснал.

Бенеро посочи луната, стисна юмруци, после разпери пръсти. Гласът му се извиси до кресчендо и от пръстите му със свисък заизригнаха пламъци. Тълпата ахна. Жрецьт можеше и огнени букви да изписва във въздуха. „Валириански глифове.“ Тирион разпозна два от десет: единият беше *Орис*, другият *Мрак*.

От тълпата се разнесоха викове. Плачеха жени, мъже размахваха юмруци. „Не ми харесва това.“ Джуджето си спомни деня, в който Мирцела отплава за Дорн, и бунта, който кипна, докато се връщаха към Червената цитадела.

Халдон Полумайстера бе говорил да използват червения жрец в изгода на Гриф Младия, спомни си Тирион. След като вече го бе видял и чул лично, сега това му се стори лоша идея. Можеше само да се надява, че Гриф ще прояви повече благоразумие. „Някои съюзници са по-опасни от врагове. Но лорд Конингтън ще трябва сам да съобрази това. Аз сигурно ще съм глава, набучена на пика.“

Жрецьт сочеше към Черната стена зад храма и бойниците й, където шепа стражи стояха и гледаха надолу.

— Какво казва? — попита Тирион.

— Че Денерис е застрашена. Черно око е паднало на нея и слуги на нощта заговорничат за унищожението й, молят се на лъжливите си богове в храмове на заблудата... замислят предателство с безбожни другоземци...

Тирион настръхна. „Принц Егон няма да намери приятели тук.“ Червеният жрец говореше за древно пророчество, пророчество, предрекло идването на герой, който да освободи света от мрака. „Един герой. Не двама. Денерис има дракони, Егон няма.“ Не беше нужно самият той да е пророк, за да предвиди как може да реагират Бенеро и последователите му на един втори Таргариен. „Гриф, разбира се, също ще го схване“, помисли джуджето и се изненада, че това всъщност го интересува.

Рицарят им пробиваше път през тълпата, без да обръща внимание на гневните проклетия, които ги съпровождаха. Един се изпречи пред тях, но рицарят стисна дръжката на дългия си меч и го издърпа само колкото да се покаже педя гола стомана. Мъжът се разкара и изведнъж пред тях се отвори пътека. Рицарят смуши коня в тръс и оставиха тълпата зад себе си. Известно време Тирион

продължаваше да чува гласа на Бенеро, все по-смътен, и ревовете, които думите му предизвикваха, внезапно като гръм.

Спряха при една конюшня. Рицарят слезе, затропа на вратата и някакъв мършав роб с конска глава на бузата притича навън. Дръпнаха грубо джуджето от седлото и го вързаха за един пилон, а рицарят събуди собственика на конюшната и взе да се пазари с него за цената на кон и седло. „По-евтино е да продадеш кон, отколкото да го превозиш на кораб през половината свят.“ Тирион надуваше кораб в непосредственото си бъдеще. Може би все пак беше пророк.

Щом пазарлъкът приключи, рицарят метна през рамо оръжията, щита и дисагите и помоли да го упътят към най-близката ковачница. Тя също се оказа затворена, но набързо се отвори при вика му. Ковачът изгледа с присвити очи Тирион, после кимна и прие шепата монети.

— Ела тук — каза рицарят на пленника си. Извади камата си и срязва връзките му.

— Моите благодарности — рече Тирион и разтърка китките си, но рицарят само се засмя и отвърна:

— Спести си благодарностите за някой, който ги заслужава, Дяволче. Следващата част няма да ти хареса.

Не грешеше.

Букаите бяха от черно желязо, дебели и тежки, всяка — поне кило, доколкото джуджето можеше да прецени. Веригите добавяха още тежест.

— Явно съм по-страшен, отколкото знаех — сподели Тирион, докато изчукваха и стягаха последните брънки. Всеки удар разтърсваше ръката му до рамото. — Или се уплаши, че ще драсна с тия мои закърнели крачета?

Ковачът не го и погледна, записан в работата си, но рицарят се изсмя мрачно.

— Устата ти ме притеснява, не краката. В окови си роб. Никой няма да слуша и една дума, казана от теб, дори да знае езика на Вестерос.

— Няма нужда от това — възрази Тирион. — Обещавам, че ще бъда добър малък пленник, обещавам.

— Тогава го докажи и си затвори устата.

Тъй че той наведе глава и задържа езика зад зъбите си, докато нагласят веригите: китка към китка, китка към глезен, глезен към

глезен. „Тези проклети неща тежат повече от мен.“ Все пак можеше поне да диша. Похитителят му можеше също толкова лесно да му е отсякъл главата. В края на краищата Церсей искаше само това. Това, че не му я отсеке веднага, беше първата му грешка. „Половин свят има между Волантис и Кралски чертог, а по пътя може да се случат много и много неща, сир.“

Останалия път изминаха пеш, Тирион се клатушкаше и подрънкваше, мъчеше се да не изостава от похитителя си с дългите му нетърпеливи крачки. Всеки път, щом възникнеше опасност да изостане, рицарят сграбчваше оковите му и ги дръпваше грубо, а джуджето залиташе напред и подскачаше до него. „Можеше и по-лошо да е. Можеше да ме кара напред с камшик.“

Волантис обграждаше една от устите на Ройн, с които реката целуваше морето, двете му половини бяха свързани с Дългия мост. Най-старата, най-богатата част на града се намираше източно от реката, но наемници, варвари и друга мръсна другоземска сган не бяха добре дошли там, тъй че трябваше на всяка цена да се прехвърлят на запад.

Порталът към Дългия мост представляваше черна каменна арка, изваяна със сфинксове, мантикори, дракони и още по-странни същества. Отвъд арката се изпъваше дългото платно, построено от валирианците на върха на величието им, път от разтопен камък, поддържан от огромни стълбове. Платното бе широко едва колкото да минат два фургона един до друг, тъй че за да се размине запътен на запад фургон с друг, тръгнал на изток, двата трябваше да забавят до пълзешком.

Добре беше, че вървяха пешком. На една третина от моста натоварен с дини фургон заплете колелата си с друг, отрупан с копринени килими, и спряха цялото движение на колела. Повечето пешеходци също бяха спрели, за да погледат как коларите си крещят и се псуват, но рицарят награби веригата на Тирион и проби пътека за двамата през тълпата. Някакво момче в гъмжилото се опита да бръкне в кесията му, но здрав удар с лакът сложи край на това и кръвта на разбития нос на крадеца оплиска половината му лице.

От двете им страни се издигаха сгради: дюкяни и храмове, кръчми и ханове, салони за киваси и курвенски бардаци. Повечето бяха на по три-четири етажа, всеки етаж надвиснал над по-долния.

Най-горните почти се долепяха. Минаването по моста беше като през тунел. Покрай платното имаше всевъзможни дюкяни и сергии: тъкачки и плетачки на дантела хвалеха стоката си лакът до лакът със стъклари, свещари и рибарски жени, продаващи змиорки и стриди. Всеки златар имаше пазач на вратата, а всеки търговец на подправки — по двама: стоката им беше два пъти по-ценна. Тук-там между дюкяните можеше да се зърне реката. На север Ройн бе широка черна ивица с грейнали по нея звезди, пет пъти по-широка от Черната вода при Кралски чертог. На юг от моста разтваряше прегръдки за среща със соленото море.

На средата на моста от железни стълбове като връзки лук висяха отсечени ръце на крадци и джебчи. Три глави също бяха изложени на показ: двама мъже и жена, престъпленията им бяха изписани на таблички под тях. Двама стражи с копия, лъскави шлемове и сребърни ризници ги пазеха. От време на време размахваха копията си да пропъдят керкенезите, чайките и враните, налитащи да ухахват мъртвците. Птиците обаче бързо се връщаха.

— Какво са направили? — попита невинно Тирион.

Рицарят хвърли поглед на надписите.

— Жената била робиня, вдигнала ръка на господарката си. Постарият мъж е обвинен в разпалване на бунт и шпиониране за драконовата кралица.

— А младият?

— Убил баща си.

Тирион отново погледна гниещата глава. „Я, тези устни сякаш ми се усмихват.“

По-нататък рицарят спря да огледа обсипана с драгоценни камъни тиара, изложена на възглавничка от пурпурно кадифе. Подмина я, но след няколко крачки отново спря да се спазари за чифт ръкавици на кожарска сергия. Тирион беше благодарен за краткия отдих. Главоломното бързане го беше задъхало, а китките му бяха ожулени ужасно от букаите.

От Дългия мост нататък беше само къса разходка през гъмжащите от хора пристанищни квартали на западния бряг, по осветени с факли улици, пълни с моряци, роби и пияни веселяци. Веднъж покрай тях с тежки стъпки загази слон; десетина полуголи млади робини махаха от куличката на гърба му, дразнеха минувачите с разголените си гърди и подвикваха:

— Малакво, Малакво.

Гледката беше толкова пленителна, че Тирион за малко да нагази право в димящата купчина тор, оставена от слона за спомен от преминаването му. Спасиха го в последния момент — рицарят го дръпна настрана с веригата толкова силно, че той залитна.

— Колко още? — попита джуджето.

— Ей там. Рибарският площад.

Целта им се оказа Търговският дом, четириетажно чудовище, клекнало между складове, бардаци и кръчми като някакъв огромен дебелак, обкръжен от дечица. Гостилницата му беше по-голяма от големите зали в половината замъци във Вестерос, сумрачно осветен лабиринт със сто усамотени ниши и скрити кътчета; почернелите греди и пропуканите тавани ехтяха от врявата на моряци, търговци, капитани, сарафи, корабовладелци и робовладелци, лъжещи се, ругаещи се и мамещи се едни други на петдесет различни езика.

Тирион одобри избора на подслон. Рано или късно „Свенливата девица“ трябваше да стигне до Волантис. Това беше най-голямата странноприемница на града, първият избор за корабовладелци, капитани и търговци. Много сделки се уреждаха в този ехтящ пещерен лабиринт-гостилница. Достатъчно бе Гриф да се отбие тук с Дък и Халдон и Тирион щеше отново да е на свобода.

Междувременно щеше да е търпелив. Шансът му щеше да дойде.

Стаите горе обаче не се оказаха толкова грандиозни, особено евтините на четвъртия етаж. Забита в един ъгъл на сградата под стръмен покрив, спалнята, наета от похитителя му, беше с нисък таван, хлътнало легло с пухен дюшек и с неприятна миризма и наклонен дъсчен под, който напомни на Тирион за гостуването му в Орлово гнездо. „Тази стая поне има стени.“ Имаше и прозорци. Те бяха главното удобство, наред с желязната халка, завинтена в стената, наистина удобна да си окове човек роба на нея. Похитителят му се забави само колкото да запали лоена свещ, преди да затегне веригата му за халката.

— Трябва ли да го правиш? — възрази вяло джуджето. — Как ще избягам, през прозореца ли?

— Би могъл.

— Ние сме на четири етажа над земята, а не мога да летя.

— Можеш да паднеш. Искам те жив.

„Да, но защо? На Церсей едва ли й пука.“ Тирион дрънна с веригите си.

— Знам кой сте, сир. — Не беше трудно да го отгатне. Мечката на палтото му, гербът на щита, изгубената лордска титла, за която бе споменал. — Знам *какво* сте. А щом знаете кой съм аз, знаете също така, че бях Ръката на краля и седях на кралския съвет с Паяка. Дали ще ви е интересно да узнаете, че тъкмо евнухът ме прати на това пътуване? — „Той и Джайм, но брат ми ще го оставя извън това.“ — Аз съм толкова негов човек, колкото и вие. Не би трябвало да сме врагове.

Това не се хареса на рицаря.

— Взех парите на Паяка, няма да го отрека, но никога не съм бил „негов човек“. А вече съм посветил верността си другаде.

— На Церсей? Още по-глупаво. Сестра ми иска само главата ми, а ти имаш хубав остър меч. Защо не приключим с този фарс и да си го спестим и двамата?

Рицарят се засмя.

— Това някаква джуджешка хитрина ли е? Молиш за смърт с надеждата да те оставя жив? — Тръгна към вратата. — Ще ти донеса нещо от кухните.

— Колко мило от твоя страна. Ще изчакам тук.

— Знам. — Рицарят излезе и заключи вратата с тежък железен ключ. Търговският дом беше прочут с ключалките си. „Здрави като в тъмница — помисли джуджето с горчицина. — Но поне ги има прозорците.“

Знаеше, че шансовете му да се измъкне от оковите са повече от нищожни, но все пак се почувства длъжен да опита. Усилията му да издърпа ръката си през букаите само ожулиха още кожа и китката му стана хлъзгава от кръв, а колкото и да дърпаше и извиваше, не можа да изкърти желязната халка от стената. „Майната му на това“, реши той и се отпусна на гръб, колкото позволяваха веригите му. Краката му бяха започнали да изтръпват. Тази нощ щеше да е адски неудобна. „Първата от много, не се съмнявам.“

В стаята беше душно, тъй че рицарят бе отворил капаците, та вятърът да лъха през тях. Макар да беше под стрехите, стаята за щастие беше ъглова и имаше два прозореца. Единият гледаше към Дългия мост и ограденото с черна стена лоно на Стар Волантис отвъд реката. Другият беше над площада долу. „Рибарският площад“ го бе

нарекъл Мормон. Стегнат като веригите си, Тирион откри, че може да гледа навън през втория, като се подпре на хълбок и остави желязната халка да крепи тежестта му. „Не е толкова високо като небесните килии на Лиза Арин, но ще съм също толкова умрял. Може би ако бях пиян...“

Дори по това време площадът бе пълен с хора, вдигащи весела врява пийнали моряци, курви, дебнещи за клиента, търговци, тръгнали по сделки. Червена жрица мина през навалищата, придружена от дузина послушници с факли, халатите им шумоляха около глезените. Двама играчи на киваси водеха война пред една кръчма. До масата им стоеше роб, вдигнал фенер над игралното табло. Жена запя някъде. Думите бяха чужди за Тирион, но мелодията бе тъжна. „Ако знаех за какво пее, може би щях да заплача.“ По-наблизо около двама жонгльори, които си хвърляха горящи факли из въздуха, се трупаше тълпа.

Похитителят му се върна с две халби и печена патица. Затвори вратата с ритник, разкъса патицата на две и метна половината на Тирион. Той понечи да я сграбчи във въздуха, но веригите му попречиха. Птицата го удари в слепоочието, хлъзна се гореща и мазна по лицето му и се наложи да клекне и да се протегне за нея с дрънчене на букаите. Хвана я на третия опит и я разкъса доволно със зъби.

— Малко ейл да преглътна?

Мормон му подаде халба.

— Почти цял Волантис се напива, защо не и ти?

Ейлът също беше сладък. Имаше вкус на плодове. Тирион удари здрава глътка и се оригна доволно. Халбата беше калаена, много тежка. „Опразвам я и я хвърлям по главата му — помисли той. — Ако имам късмет, може да му пръсне черепа. Ако имам много късмет, няма да го улучи и ще ме пребие до смърт.“ Удари нова глътка.

— Днес да не е някой свят ден?

— Третият ден на изборите им. Последният от десет. Десет дни лудост. Паради с факли, глумци, менестрели и танцьори, улични храбреци, които се бият в смъртоносни дуели за честта на кандидатите си, слонове с имената на кандидат-триарси, изписани на хълбоците. Онези жонгльори долу играят за Метисо.

— Напомни ми да гласувам за някой друг. — Тирион облиза мазното от пръстите си. Долю тълпата хвърляше монети на

жонгльорите. — Всички ли кандидат-триарси осигуряват представления?

— Всеки прави каквото смята, че ще му спечели гласове — каза Мормон. — Храна, пиене, зрелища... Алиос прати сто млади робини по улиците да спят с избирателите.

— Аз съм за него — реши Тирион. — Доведи ми млада робиня.

— Те са за свободно родени волантинци с достатъчно имот, за да гласуват. Малкото скъпоценни гласоподаватели западно от реката.

— И това продължава десет дни? — Тирион се засмя. — Може и да ми хареса, макар че трима крале са твърде много. Опитвам се да си представя как управлявам Седемте кралства с милата ми сестра и храбрия ми брат до мен. Един от нас би убил другите двама в рамките на година. Изненадан съм, че тези триарси не правят същото.

— Някои са се опитвали. Може би те са умните, а ние глупавите. Волантис е познал доста глупости, но никога не е търпял момче триарх. Всеки път, когато са избирали някой луд, колегите му са го удържали, докато му изтече годината. Помисли си за умрелите, които можеше все още да са живи, ако Лудия Ерис имаше двама колеги крале да споделят властта.

„Вместо тях имаше баща ми“, помисли Тирион.

— Някои в Свободните градове смятат всички нас отгатык Тясното море за диваци — продължи рицарят. — Тези, които не ни смятат за деца, плачещи за силна бащина ръка.

— Или майчина? — „На Церсей ще й хареса това. Особено като й поднесе главата ми.“ — Ти май добре познаваш този град.

— Прекарах повечето от годината тук. Когато Старк ме прогони в изгнание, избягах в Лис с втората ми жена. Браавос щеше да ме устрои по-добре, но Линес искаше някое по-топло място. Вместо да служа на браавосите се бих с тях на Ройн, но срещу всеки сребърник, който печелех, жена ми харчеше десет. Докато се върна в Лис, си беше взела любовник, който ми каза усмихнат, че ще бъда поробен за дълг, освен ако не се откажа от нея и не напусна града. Така се озовах във Волантис... на една стъпка пред робството, без нищо освен меч и дрехите на гърба ми.

— А сега искаш да хукнеш към дома.

Рицарят си допи ейла.

— Утре ще намеря кораб. Леглото е мое. Можеш да вземеш толкова от пода, колкото ти позволят веригите. Спи, ако можеш. Ако не, брой си престъпленията. Би трябвало да ти стигнат до заранта.

„И ти имаш престъпления, за които да отговаряш, Джора Мормон“, помисли джуджето, но като че ли беше по-разумно да си премълчи.

Сир Джора окачи оръжейния си колан на един от пилоните на леглото, изрита ботушите си, издърпа ризницата си през главата и смъкна вълнените и кожени дрехи и зацапаната с пот долна риза. Мускулестото му тяло бе обрасло с черни косми. „Ако можех да го одера, щях да продам кожата му за козиняво наметало“, помисли Тирион, когато Мормон потъна в леко вмирисаното удобство на хлътнолото пухено легло.

Скоро рицарят захърка, оставяйки пленника си сам с веригите му. Светлината на бледата луна се изливаше в спалнята през двата широко отворени прозореца. От площада долу се носеха звуци: пиянска песен, жалното скимтене на разгонена котка, далечният кънтеж на стомана в стомана. „Някой скоро ще умре“, помисли Тирион.

Китката му пулсираше, където бе разкъсал кожата, а от букаите не можеше да седне, още по-малко да се протегне. Най-доброто, което можеше да направи, бе да се извие настрани и да се подпре на стената. Скоро започна да не усеща дланите си. Когато се раздвижи да облекчи напрежението, усещането се върна болезнено. Наложил се да стисне зъби, за да не закрепси. Зачуди се колко ли го е заболяло баща му, когато металната стрела го прониза през слабините, какво е изпитала Шае, когато изви веригата около лъжливого ѝ гърло, какво е изпитала Тиша, когато я изнасилваха. Страданията му изобщо не можеше да се сравнят с техните, но от това болката не ставаше по-малка. „Просто я накарай да спре.“

Сир Джора се завъртя на една страна, тъй че Тирион можеше да вижда само широкия му космат мускулест гръб. „Дори да можех да се измъкна от тези вериги, щеше да се наложи да се кача през него, за да стигна до оръжейния му колан. Ако можех да издърпам камата...“ Или можеше да опита да измъкне ключа, да отключи вратата, да се промъкне надолу по стъпалата и през гостилницата... „... и къде да

ида? Нямам никакви приятели, никакви пари, дори не знам тукашния език.“

Умората най-сетне надви болките му и Тирион се унесе в неспокоен сън. Но всеки път, щом нов спазъм понижише прасеца му и го сгърчеше, проплакваше от болка в съня си и потреперваше във веригите си. Събуди се целият схванат и видя, че утрото се излива през прозорците ярко и златно като лъв на Ланистър. Чу отдолу виковете на продавачи на риба и тропота на обковани с желязо колелета по каменната настилка.

Джора Мормон стоеше над него.

— Ако ти смъкна халката, ще правиш ли каквото ти се каже?

— Ще включва ли танцуване? Танцуването може да се окаже малко трудно. Не си усещам краката. Може и да са ми паднали. Иначе съм твой човек. Залагам честта си на Ланистър.

— Ланистърите нямат чест. — Сир Джора все пак му разхлаби веригите. Тирион направи две колебливи стъпки и падна. Нахлулата отново в дланите му кръв изкара сълзи в очите му. Прехапа устна и рече:

— Където и да отиваме, ще трябва да ме дотъркаляш дотам.

Вместо това едрият рицар го понесе, като го надигна за веригата между китките.

Гостилницата на Търговския дом бе сумрачен лабиринт от ниши и сводове, построен около централен вътрешен двор. Диви лози хвърляха пъстри шарки по застлания с каменни плочи под и зеления и синкав мъх между камъните. Млади робини щъкаха през светлина и сянка, понесли кани с ейл, вино и някаква изстудена зелена напитка, която миришеше на мента. В този ранен утринен час бе заета само една на всеки дваисет маси.

Една бе заета от джудже. Гладко обръснато и с розови бузи, със сплъстена кестенява коса, широко чело и сплескан нос. Беше кацнало на висок стол, държеше дървена лъжица и гледаше съсредоточено в купа с овесена каша със зачервените си очи. „Грозно малко копеле“, помисли Тирион.

Другото джудже усети погледа му, вдигна глава и изпусна лъжицата.

— Той ме видя — предупреди Тирион Мормон.

— И какво от това?

— *Познава ме. Знае кой съм.*

— В чувал ли да те напъхам, за да не те вижда никой? — Рицарят пипна дръжката на дългия си меч. — Ако смята да се опита да те вземе, добре е дошъл.

„Добре е дошъл да умре. Каква заплаха може да е за голям мъж като тебе? Той е само джудже.“

Сир Джора зае маса в едно тихо кътче и поръча храна и пиене. Закусиха с мека питка, розов хайвер, сладка наденичка и пържени скакалци и ги отмиха с горчиво-сладък черен ейл. Тирион ядеше като невидял.

— Добър апетит имаш — отбеляза рицарят.

— Чувал съм, че храната в пъкъла е развалена. — Тирион хвърли поглед към вратата, през която току-що беше влязъл някакъв мъж, висок и изгърбен, с остра брада, оплескана в мораво. „Някой търговец от Тирос.“ С него отвън нахлуха звуци: крясъците на чайки, женски смях, гласовете на продавачите на риба. За миг му се стори, че зърна Илирио Мопатис, но беше само едно от джуджетата слонове, минало покрай входната врата.

Мормон намаза розов хайвер на парче питка и отхапа.

— Очакваш ли някого?

Тирион сви рамене.

— Никога не знаеш кого може да донесе вятърът. Истинската ми любов, призрака на баща ми, патица. — Лапна един скакалец и го схруска. — Не е лошо. Като за буболечка.

— Снощи приказките тук бяха само за Вестерос. Някакъв прокуден лорд наел Златната дружина, за да му върнат земите. Половината капитани във Волантис се стичат нагоре по реката към Волон Терис, за да му предложат корабите си.

Тирион тъкмо беше лапнал още един скакалец и за малко да се задави. „Подиграва ли ми се? Колко може да знае за Гриф и Егон?“

— Мамка му. Мислех да наема Златната дружина да ми върне Скалата на Кастърли. — „Би ли могло да е някоя маневра на Гриф, съзнателно разпространяване на лъжливи сведения? Освен ако...“ Възможно ли беше хубавото принцче да е захапало стръвта? Да ги е обърнал на запад вместо на изток, да е изоставил надеждите си да се ожени за кралица Денерис? „Да изостави драконите... би ли позволил Гриф това?“ — С радост бих те наел и теб, сир. Тронът на баща ми е

мой по право. Закълни ми меча си и щом си го върна, ще те удавя в злато.

— Видях веднъж един как го удавиха в злато. Не беше хубава гледка. Ако изобщо получиш меча ми, ще е през задника ти.

— Сигурен лек против запек — каза Тирион. — Просто попитай баща ми. — Пресегна се за халбата си и загълта бавно, да прикрие онова, което може би издаваше лицето му. Трябваше да е военна хитрост, измислена да приспи подозренията на волантинците. „Качваш мъжете на борда с този лъжлив претекст и пленяваш корабите, щом излезеш в открито море. Това ли е планът на Гриф?“ Можеше да успее. Златната дружина бяха десет хиляди бойци, опитни и дисциплинирани. „Няма моряци с тях обаче. Гриф ще трябва да държи меч на гърлото на всеки, а стигнат ли Робския залив и наложи ли се да се бият...“

Слугинчето се върна.

— Вдовицата ще ви приеме следващ, благородни сир. Носите подарък за нея, нали?

— Да. Благодаря ти. — Сир Джора пхна монета в ръката на момичето и го отпрати.

Тирион се намръщи.

— Чия вдовица?

— Вдовицата на брега. Източно от Ройн я наричат и курвата на Вогаро, макар и никога в лицето.

На джуджето не му стана по-ясно.

— А Вогаро е...?

— Слон, седем пъти триарх, много богат, сила на пристанището. Докато други строяха кораби и ги пускаха да плават, той строеше кейове и складове, уговаряше товари, обменяше пари, застраховаше собственици на кораби срещу рисковете на морето. И с роби търгуваше също. Когато една робиня му завъртя главата, креватна робиня, обучена в Юнкай в изкуството на седемте въздишки, беше голям скандал... още по-голям скандал беше, когато я освободи и я взе за съпруга. След като той умря, тя продължи начинанията му. Никой освободен не може да живее зад Черната стена, тъй че тя се принуди да продаде имението на Вогаро. Пренесе се в Търговския дом. Това беше преди трийсет и две години. Тук е и до ден-днешен. Онази зад тебе, в

дъното покрай двора, приема хора на обичайната си маса. Не поглеждай натам. Сега има някой с нея. Като приключи, ще е наш ред.

— И как ще ти помогне тази стара брантия?

Сир Джора стана.

— Гледай и ще видиш. Онзи си тръгва.

Тирион скочи от стола си с дрънчене на желязо. „Това сигурно ще е поучително.“

Нещо лисиче имаше в позата на жената, седнала в ъгъла си, и нещо змийско в очите ѝ. Бялата ѝ коса бе толкова орediaла, че розовото на черепа прозираше. Под едното си око още носеше смътни белези от ножа, изрязал татуираните сълзи. Останките от сутрешната ѝ храна бяха осеяли масата: глави от сардини, костилки от маслини, корички от пита. Тирион не пропусна да забележи колко добре е избрана „обичайната ѝ маса“: плътен каменен зид зад гърба ѝ, обрасъл с листа алков за влизания и излизания, съвършен изглед към входната врата на хана, и в същото време толкова скрита в сянката, че самата тя едва се виждаше.

Видът му предизвика усмивката на старицата.

— Джудже — измърка тя с глас колкото тих, толкова и злобен. Говореше на Общата реч със съвсем лек акцент. — Волантис е завзет от джуджета напоследък, изглежда. Това прави ли фокуси?

„Да — искаше му се да отвърне. — Дай ми арбалет и ще ти покажа любимия си.“

— Не — отвърна сир Джора.

— Жалко. Някога имах един маймун, който можеше да прави всякакви хитри номера. Твоето джудже ми напомня за него. Той ли е подаръкът?

— Не. Донесох ти ето това.

Сир Джора извади ръкавиците, които бе купил, и ги плесна на масата до другите подаръци, които вдовицата бе получила тази сутрин: сребърен бокал, красиво ветрило, направено от листа нефрит, толкова тънки, че чак прозрачни, и древна бронзова кама, изписана с руни. До такива съкровища ръкавиците изглеждаха евтини и пошли.

— Ръкавици за горкичките ми сбръчкани ръце. Колко мило. — Вдовицата не посегна да ги докосне.

— Донесох ги от Дългия мост.

— Човек може да купи какво ли не на Дългия мост. Ръкавици, роби, маймуни. — Годиците бяха огънали гръбнака ѝ и сложили старческа гърбица на гърба ѝ, но очите ѝ бяха бистри и черни. — Кажете сега на тази стара вдовица с какво може да ти послужи.

— Трябва ни бърз превоз на изток, до Мийрийн.

Една дума. Светът на Тирион Ланистър се преобърна с краката нагоре.

Една дума. *Мийрийн*. Или грешно беше чул?

Една дума. „Мийрийн, той каза Мийрийн, той ме води в Мийрийн.“ Мийрийн означаваше живот. Или поне надежда за живот.

— Защо идвате при мен? — каза вдовицата. — Не притежавам кораби.

— Имаш много капитани, които са ти в дълг.

„Закарай ме при кралицата, казва той. Да, но коя кралица? Не ме продава на Церсей. Дава ме на Денерис Таргариен. Ето защо не ми отсече главата. Отиваме на изток, а Гриф и принцът му отиват на запад, проклетите глупаци.“

О, всичко това беше прекалено. „Заговори в заговори, но всички пътища водят в гърлото на дракона.“ Кикот изригна от устните му и изведнъж Тирион избухна в неудържим смях.

— Джуджето ти има пристъп — отбеляза вдовицата.

— Джуджето ми ще млъкне или ще му запуша устата.

Тирион покри устата си с ръце. „Мийрийн!“

Вдовицата на брега реши да го пренебрегне.

— Ще пийнем ли? — попита. Прашинки се разлетяха из въздуха, докато слугинчето пълнеше две зелени стъклени чаши за сир Джора и вдовицата. Гърлото на Тирион беше пресъхнало, но за него не напълниха чаша. Вдовицата отпи, завъртя виното в устата си, глътна. — Всички други изгнаници плават на запад, тъй чуха тези стари уши. Всички капитани, които са ми длъжници, се бутат с лакти кой да стигне там пръв и да щипне малко злато от ковчежетата на Златната дружина. Благородните ни триарси са врекли на каузата дванайсет бойни кораба, за да придружат безопасно флотата до Каменните стъпала. Дори старият Донифос е дал съгласието си. Такова славно приключение. А вие искате да заминете в другата посока, сир.

— Работата ми е на изток.

— И каква ли ще да е тази работа, питам се? Не ще да са роби, сребърната кралица сложи край на това. Затворила е и бойните ями, тъй че не може да е жажда за кръв. Какво друго може да предложи Мийрийн на вестероски рицар? Тухли? Маслини? *Драconi*? А, ето какво ще да е. — Усмивката на старицата стана зла. — Чувала съм да разправят, че сребърната кралица ги храни с плътта на бебенца, докато тя самата се къпе в кръвта на девствени момичета и сменя любовника си всяка нощ.

Устата на сир Джора се беше стегнала.

— Юнкайците наливат отрова в ушите ви. Милейди не бива да вярва на такава гадост.

— Не съм лейди, но дори курвата на Вогаро познава вкуса на лъжата. Това поне е вярно, обаче... драконовата кралица има врагове... Юнкай, Нов Гхиз, Толос, Карт... да, и Волантис, много скоро. Искате да пътувате до Мийрийн. Само почакайте малко, сир. Скоро ще се търсят мечове, когато бойните кораби натиснат гребла на изток, за да свалят сребърната кралица. Тигрите обичат да оголват ноктите си, а дори слоновете са готови да убиват, ако са заплашени. Малакво жадува за вкуса на славата, а Ниесос дължи много от богатството си на робската търговия. Алиос или Паркело, или Белихо да спечелят триархията, и флотите ще отплават.

Сир Джора се намръщи.

— Ако върнат Донифос...

— По-скоро Вогаро ще върнат, а милият ми лорд все пак е умрял от повече от трийсет години.

Зад тях някакъв моряк изрева:

— И на това му викате ейл? Мамка му! И маймуна може да изпикае по-добър ейл!

— А ти да го изпиеш — отвърна друг глас.

Тирион се завъртя да погледне, надяваше се безнадеждно, че може би чува Дък и Халдон. Но видя двама непознати... и джуджето, което стоеше на няколко стъпки встрани и го гледаше напрегнато. Стори му се някак познато.

Вдовицата отпи придирчиво от виното си.

— Някои от първите слонове са били жени — заговори тя. — Тези, които са свалили тигрите и са сложили край на старите войни. Триана се е връщала четири пъти. Било е преди триста години, уви.

Волантис не е имал жена триарх оттогава, въпреки че някои жени имат глас. Жени с добро потекло, които живеят в древни палати зад Черните стени, не съществат като мен. Старата кръв ще дадат на кучетата и на децата си да гласуват, но не и на освободен. Не, Белихо ще е, или може би Алиос, но тъй или иначе ще има война. Така мислят поне.

— А ти какво мислиш? — попита сир Джора.

„Добре — прецени Тирион. — Правилният въпрос.“

— О, аз също мисля, че ще има война, но не войната, която те искат. — Старата жена се наведе над масата и черните ѝ очи блеснаха. — Мисля, че червеният Р'хлор има повече поклонници в този град от всички други богове вкупом. Чували ли сте проповедта на Бенеро?

— Снощи.

— Бенеро може да види утрешния ден в пламъците си — каза вдовицата. — Триарх Малакво се опита да наеме Златната дружина, знаехте ли това? Искаше да разчисти червения храм и да вземе главата на Бенеро. Не смее да използва тигровите плащове. Половината от тях също почитат Господаря на Светлината. О, ужасно време е дошло във Волантис дори за сбръчкани стари вдовици. Но не толкова ужасно, колкото в Мийрийн, мисля. Тъй че, кажете ми, сир... защо търсите сребърната кралица?

— Това си е моя грижа. Мога да платя за превоза, и да платя добре. Имам достатъчно сребро.

„Глупак — помисли Тирион. — Тя не иска пари, иска уважение. Една дума ли не чу от това, което каза?“ Погледна отново през рамо. Джуджето се беше доближило до масата им. И като че ли държеше нож. Тирион настръхна.

— Задръжете си среброто. Имам злато. И ми спестете мрачните си погледи, сир. Твърде стара съм, за да се плаша от мръщене. Вие сте корав мъж, виждам, и несъмнено сте опитен с този дълъг меч, но това е мое владение. Само да вдигна пръст и може да се окаже, че пътувате за Мийрийн окован за робско гребло в търбуха на някоя галера. — Вдигна нефритеното ветрило и го разтвори. Изшумоляха листа и някакъв мъж се шмугна от някакъв вход вляво от вдовицата. Лицето му беше нашарено с белези и в едната си ръка държеше меч, къс и тежък като сатър. — „Потърси вдовицата на брега“, казал ви е някой, но е трябвало да ви кажат и „Пази се от синовете на вдовицата“. В такава

сладко утро обаче ще попитам отново. Защо търсите Денерис Таргариен, която половината свят иска мъртва?

Лицето на Джора Мормон беше потъмняло от гняв, но той все пак отговори:

— За да ѝ служа. Да я защита. Да умра за нея, ако потрябва.

Това разсмя вдовицата.

— Искате да я *спасите*, това ли е? От повече врагове, отколкото мога да назова, с неизброими мечове... *в това* ли искате да накарате да повярва бедната вдовица? Че сте един истински галантен вестероски рицар, прекосил половината свят, за да се притече на помощ на тази... добре, не е девица, макар че може все още да е красива. — Засмя се отново. — Мислиш ли, че джуджето ще я задоволи? В кръвта му ли ще се окъпе, или ще се задоволи да му отсече главата?

Сир Джора се поколеба.

— Джуджето е...

— ... знам кой е джуджето и какво е. — Черните ѝ очи се обърнаха към Тирион, твърди като камък. — Родоубиец, кралеубиец, убиец, предател. *Ланистър*. — Последното го изрече като проклятие. — А *ти* какво смяташ да предложиш на драконовата кралица, дребосък?

„Омразата си“, искаше да отвърне Тирион. Вместо това разпери ръце, колкото му позволиха букаите.

— Каквото тя поиска да получи от мен. Мъдър съвет, остър ум, малко премятане. Кура ми, ако го пожелае. Езика ми, ако не. Ще водя армиите ѝ или ще търкам краката ѝ, ако пожелае. А единствената награда, за която моля, е да ми се позволи да изнася и да убия сестра си.

Това върна усмивката на лицето на старата жена.

— Този поне е честен — заяви тя. — Но вие, сир... Познавала съм дузина вестероски рицари и хиляда авантюристи от същото тесто, но нито един толкова чист, колкото искате да се обрисувате. Мъжете са зверове, егоистични и жестоки. Колкото и нежни да са думите, винаги има по-тъмни мотиви отдолу. Не ви вярвам, сир. — Махна небрежно с ветрилото, все едно ги отпъждаше като досадни мухи, бръмнали покрай главата ѝ. — Щом искате да стигнете до Мийрийн, плувайте. Нямам помощ за вас.

Седемте ада изригнаха наведнъж.

Сир Джора понечи да стане, вдовицата плесна ветрилото и го затвори, човекът ѝ с белезите се плъзна от сенките... а зад тях изпищя момиче. Тирион се обърна тъкмо навреме и видя втурналото се към него джудже. „Тя е момиче — осъзна той мигновено, — момиче, облечено в дрехи на мъж. И иска да ме изкорми.“

За миг сир Джора, вдовицата и мъжът с белезите замръзнаха. От близките маси гледаха зяпачи, отпиваха ейл и вино, но никой не скочи да се намеси. Тирион трябваше да задвижи двете си ръце едновременно, но веригите му позволиха само да стигне до каната на масата. Докопа я в шепите си, завъртя се, лисна съдържанието в лицето на връхлитащото момиче, след което се хвърли настрани, за да избегне ножа. Каната се пръсна, а подът се надигна и го цапардоса по главата. Момичето отново скочи към него. Тирион се превъртя на хълбок, а тя заби острието на ножа в подовите дъски, изтръгна го и го вдигна отново...

... и изведнъж сякаш излетя от пода, краката ѝ риташа дивашки, докато се мъчеше да се отскубне от хватката на сир Джора.

— Не! — проплака тя на Общата реч на Вестерос. — Пусни ме! — Тирион чу как се разпра туниката ѝ, докато се мъчеше да се освободи.

Мормон я държеше за яката с една ръка. С другата изтръгна камата от юмрука ѝ.

— Стига.

В този момент собственикът се появи с тояга в ръка. Като видя счупената кана, избълва гневна ругатня и попита какво става.

— Бой на джуджета — изкиска се тирошецът с моравата брада.

Тирион примига към мокрото момиче, което се извиваше във въздуха.

— Защо? — попита я с недоумение. — Какво съм ти направил?

— Те го убиха. — Спря да се бори и увисна вяло в хватката на Мормон, очите ѝ бяха пълни със сълзи. — Брат ми. Хванаха го и го убиха.

— Кой го уби? — попита Мормон.

— Моряци. Моряци от Седемте кралства. Бяха петима, пияни. Видяха ни да играем на турнир на площада и ни проследиха. Като разбраха, че съм момиче, ме пуснаха, но хванаха брат ми и го убиха. Отрязаха му главата!

Тирион изведнъж се сети къде я е виждал и се стъписа. „Видяха ни да играем на турнир на площада.“

— Ти ли яздеше прасето? — попита я. — Или кучето?

— Кучето — изхлипа тя. — Опо винаги яздеше прасето.

„Джуджетата от сватбата на Джофри.“ С тяхното представление бе започнала цялата беля онази нощ. „Колко странно, че я срещам отново на половин свят оттам.“ Макар че навярно изобщо не беше странно. „Ако са имали половината ум на прасето си, са избягали от Кралски чертог в нощта, когато умря Джоф, преди Церсей да им е приписала част от вината за смъртта на сина й.“

— Пуснете я, сир — каза на сир Джора Мормон. — Нищо лошо няма да ни направи.

Сир Джора смъкна дребосъчето на пода.

— Съжалявам за брат ти... Но ние нямаме нищо общо с убийството му.

— Той има. — Момичето се надигна на колене, притиснало разкъсаната си, намокрена от виното туника към малките си бели гърди. — Искаха него. Помислиха, че Опо е *той*. — Момичето вече плачеше и молеше за помощ всеки, който би се отзовал. — Той трябва да умре, както умря горкият ми брат. Някой да ми помогне. Някой да го убие. — Собственикът я дръпна грубо за ръката да се изправи и се развика на волантински кой ще му плати за щетите.

Вдовицата на брега изгледа хладно Мормон.

— Рицарите закрилят слабите и бранят невинните, казват. Колкото аз съм най-красивата девица в цял Волантис. — Смахът й бе пълен с укор. — Как ти викат, момиче?

— Пени.

Старата жена заговори на собственика на езика на Стар Волантис. Тирион го знаеше, колкото да схване, че му казва да отведе момичето джудже в покоите й, да й даде вино и някакви дрехи за преобличане.

След като двамата тръгнаха, вдовицата изгледа Тирион с блеснали черни очи.

— Чудовищата трябва да са по-големи, струва ми се. Във Вестерос струваш лордско владение, дребосък. Боя се, че тук цената ти е доста по-ниска. Но май все пак ще е най-добре да ви помогна. Волантис явно не е безопасно място за джуджета.

— Колко сте добра. — Тирион я удостои с най-милата си усмивка. — Може би ще сте така добра да ми махнете и тези прелестни железни гривни също така? Това чудовище има само половин нос, но и половината сърби ужасно. Веригите са ми много къси, за да го почеша. Ще ви ги подаря с най-голяма радост.

— Колко мило. Но носех желязо навремето, сега предпочитам злато и сребро. И съжалявам, но това е Волантис: букайте и веригите са по-евтини от вчерашен хляб и е забранено да помагаш на роб да избяга.

— Не съм роб.

— Всеки хванат от търговци на роби пее същата тъжна песен. Не смея да ти помогна... тук. — Наведе се отново над масата. — След два дни когът „Селесори Коран“ ще отплава за Карт покрай Нов Гхиз с товар калай и желязо, бали вълна и топове дантела, петдесет мирски килима, осолен труп, двацет делви драконов пипер и един червен жрец. Бъдете на него, когато отплава.

— Добре — отвърна Тирион. — И благодаря.

Сир Джора се намръщи.

— Карт не е целта ни.

— Корабът няма да стигне до Карт. Бенеро го е видял в огньовете си. — Старицата се усмихна хитро като лисица.

— Както кажеш. — Тирион се ухили. — Ако бях волантинец и свободен, и от старата кръв, щяхте да имате гласа ми за триарх, милейди.

— Не съм лейди — отвърна вдовицата. — Аз съм курвата на Вогаро. Трябва да се махнете оттук, преди да са дошли тигрите. Стигнете ли до кралицата си, предайте й послание от робите на Стар Волантис. — Опипа зарасналия белег на сбръчканата си буза, където бе отрязала сълзите си. — Кажете й, че я чакаме. Кажете й да дойде скоро.

ДЖОН

Когато чу заповедта, сир Алисър изкриви уста в подобие на усмивка, но очите му останаха студени и твърди като кремък.

— Значи копелето ме праща на смърт.

— Смърт — изграчи гарванът на Мормон. — Смърт, смърт, смърт.

„Не ми помагаш.“ Джон махна с ръка да пропъди птицата.

— Копелето те праща на обход. Да откриеш враговете ни и да ги убиеш, ако се наложи. Боравиш добре с меч. Беше учител по оръжия, тук и в Източен страж.

Торн опипа дръжката на дългия си меч.

— Да. Пропилях една трета от живота си в опит да науча на елементарните основи на фехтовката селяци, тъпаци и негодници. Не че ще ми помогне много в ония гори.

— Дивен ще е с теб, и още един опитен обходник.

— Ще ви научим на това, което трябва да знаете, сир — изкиска се Дивен. — Ще ви научим как да си бършете благородния задник с листа, като всеки добър обходник.

Кедж Бялото око се изсмя, а Черния Джак Бълвър се изплю. Сир Алисър каза само:

— Искат ти се да откажа. Така ще можеш да ми клъцнеш главата, както направи със Слинг. Няма да ти доставя това удоволствие, копеле. Но се моли да ме убие дивашки меч. Тия, които Другите убият, не остават мъртви... и *помнят*. Ще се върна, лорд Сняг.

— Моля се за това. — Джон никога нямаше да приеме сир Алисър Торн за приятел, но все пак беше брат. „Никой не е казвал, че си длъжен да харесваш братята си.“

Не беше лесна работа да прати хора в дивата пустош, след като знаеше, че вероятността да не се върнат е много голяма. „Всички са опитни мъже“, каза си Джон... но чичо му Бенджен и неговите обходници също бяха опитни, а омагьосаната гора ги беше погълнала без следа. Когато двама от тях най-сетне се домъкнаха обратно до

Вала, бяха като духове. Не за първи път, нито за последен, Джон Сняг се зачуди какво ли е сполетяло Бенджен Старк. „Може би обходниците ще се натъкнат на някакви следи“, каза си, но без да го вярва много.

Дивен щеше да води единия патрул, Черния Джак Бълвър и Кедж Бялото око — другите два. Те поне горяха от нетърпение да започнат обхода.

— Хубаво е отново да имам кон между краката — каза Дивен при портата и засмука дървените си зъби. — Да ме прощавате, милорд, но задниците ни ще се нацепят от толкова седене. — Никой в Черен замък не познаваше горите толкова добре като него, дърветата и потоците, растенията, които ставаха за ядене, нравите на хищник и дивеч. „Торн е в по-добри ръце, отколкото заслужава.“

Джон наблюдаваше излизането на ездачите от върха на Вала: три групи, всяка от по трима души, всяка с два гарвана. От толкова високо конете им не изглеждаха по-големи от мравки и Джон не можеше да различи един обходник от друг. Но ги знаеше. Всяко име беше врязано в сърцето му. „Осем добре мъже — помисли. — И един... е, ще видим.“

Когато и последният ездач се скри между дърветата, Джон Сняг се спусна в клетката на макарата с Ед Скръбния. Няколко снежинки западаха след тях в шахтата, затанцували в прашния вятър. Една се понесе надолу след клетката и се промуши между решетките. Падаше по-бързо от тях и от време на време изчезваше долу. После поривът на вятъра отново я подхващаше и я вдигаше нагоре. Джон можеше да се пресегне през решетките и да я хване, ако поиска.

— Ужасен съм сънувах нощес, милорд — сподели Ед Скръбния. — Вие ми бяхте стюард, носехте ми храна и ми чистехте боклука. Бях лорд-командир, без миг покой.

Джон не се усмихна.

— За теб кошмар, за мен — живот.

Галерите на Котър Пайк съобщаваха за все повече хора на свободния народ по гористите брегове на север и изток от Вала. Видели бяха лагери, недостроени салове, дори корпус на разбит кораб, който някой бе започнал да възстановява. Диваците винаги се скриваха в горите, щом ги видяха, и несъмнено излизаха отново, щом корабите на Пайк ги подминеха. Междувременно сир Денис Малистър все още

виждаше огньовете нощем на север от Ждрелото. И двамата командири молеха за още мъже.

„А откъде да взема още мъже?“ Джон беше изпратил по десет души от диваците в Къртичиното на двамата: зелени момчета, старци, някои ранени и недъгави, но всички годни да вършат една или друга работа. Крайно недоволни, двамата се оплакваха в писмата си.

„Когато помолих за хора, имах предвид мъже на Нощния страж, обучени и дисциплинирани, чиято вярогност никога не може да бъде поставена под съмнение“ — пишеше сир Денис.

Котър Пайк беше по-рязък.

„Бих могъл да ги обеса от Вала, като предупреждение към други диваци да стоят надалече, но не виждам никаква друга полза от тях — беше написал от негово име майстер Хармун. — На такъв не бих доверил да чисти и нощното ми гърне, а *десет не стигат*.“

Желязната клетка се спускаше на дългата верига, скърцаше и дрънчеше, докато накрая не спря рязко на стъпка над земята в подножието на Вала. Ед Скръбния бутна вратата и скочи долу, ботушите му строшиха кората на последния сняг. Джон скочи след него.

Пред оръжейната Емет Железния още тренираше учениците си на двора. Песента на стомана в стомана разбуди глада на Джон. Напомни му за по-топли, по-простички дни, когато като момчета в Зимен хребет се дуелираха с мечове с Роб под бдителния поглед на сир Родрик Касел. Сир Родрик също беше паднал, убит от Теон Обърниплащ и неговите железни мъже при опита му да върне Зимен хребет на Старк. Здравата крепост на дома Старк беше изгоряла пуста. „Всичките ми спомени са отровени.“

Емет Железния го видя, вдигна ръка и битката спря.

— Лорд-командир. На вашите заповеди. С какво можем да ви бъдем полезни?

— С тримата ти най-добри.

Емет се ухили.

— Арон. Емрик. Джейс.

Коня и Робин Скокливия донесоха ватирано долнище за лорд-командира, ризница и наколенници, предпазители за шията и полушлем. Черен, обкован с желязо щит за лявата му ръка, притъпен дълъг меч за дясната. Мечът блесна сребрист на утринната светлина, почти нов.

„Един от последните, излезли от ковачницата на Донал. Жалко, че не поживя достатъчно, за да му сложи остър ръб.“ Мечът беше по-къс от Дълъг нокът, но направен от обикновена стомана, поради което бе по-тежък. Ударите му щяха да са малко по-бавни. Джон се обърна срещу противниците си.

— Хайде.

— Кого от нас искате първи? — попита Арон.

— Тримата. Наведнъж.

— Трима на един? — възкликна Джейс невярващо. Беше от последния набор на Кънуи, син на обуцар от Белия остров. Това може би обясняваше учудването му.

— Точно така. Ела тук.

Джейс се приближи и Джон го перна с меч по главата и го събори на земята. За едно мигване на окото момчето се намери с ботуш на гърдите и връх на меч на гърлото.

— Войната никога не е честна — каза му Джон. — Вече са двама на един, а ти си мъртъв.

Чу скърцане на чакъл и разбра, че близнаците атакуват. „От тия двамата ще се получат обходници.“ Завъртя се рязко, блокира удара на Арон с ръба на щита си и посрещна удара на Емрик с меч.

— Това не са копия — извика им. — Влез повече.

Мина в атака, за да им покаже как се прави. Емрик първо. Засече към главата и раменете му, дясно, ляво и пак дясно. Момчето надигна щита си и опита тромава контраатака. Джон натресе щита си в щита на Емрик и го свали с удар долу в крака... не достатъчно бързо, защото Арон му връхлетя с мощно посичане отзад по бедрото, което го смъкна на коляно. „Това ще остави синина.“ Следващия удар отби с щита си, след което скочи отново на крака и подкара Арон през двора. „Бърз е — прецени Джон, докато дългите мечове се целунаха веднъж, два, три, — но трябва да стане по-силен.“ Видя облекчението в очите на Арон и разбра, че Емрик е зад него. Изви се бързо встрани и го перна отзад в раменете, което го отпрати към брат му, и двамата рухнаха на земята. През това време Джейс се беше вдигнал на крака, но Джон го свали отново.

— Мразя, когато мъртви се вдигнат. Ще изпиташ същото, когато срещнеш немрящ. — Отдръпна се и отпусна меч.

— Голямата врана може да клъвне малките врани — избоботи глас зад него. — Но стиска ли й да се бие с мъж?

Дрънчащата ризница се беше подпрял на една стена. Груба четина покриваше хлътналите му бузи, рехавата му кафява коса се вееше над малките му жълти очи.

— Превъзнасяш се — каза му Джон.

— Да, но бих те премазал.

— Станис изгори не когото трябваше.

— Не. — Дивакът се ухили. Устата му бе пълна с изпочупени кафяви зъби. — Изгори когото трябваше да изгори, та цял свят да го види. Всички правим каквото трябва да правим, Сняг. Дори кралете.

— Емет, намери му някаква броня. Искam го в стомана, не в стари кокали.

Облечен в ризница и броня, Властелинът на костите стана сякаш по-изправен. Изглеждаше и по-висок, раменете му още по-широки. „От бронята е, не от човека — каза си Джон. — Дори Сам може да изглежда почти внушително, облечен от глава до пети в стоманата на Донал Ноя.“ Дивакът махна пренебрежително към щита, който му предложи Коня, и поиска двуръчен меч.

— На това му се вика сладък звук — изръмжа, след като посече във въздуха. — Хайде плесни с криле насам, Сняг. Мисля да ти оскубя перушината.

Джон връхлетя стремглаво.

Дрънчащата ризница отстъпи назад и посрещна атаката му с двуръчно посичане. Ако Джон не беше вдигнал щита си, щеше да му разбие гръдната броня и да му натроши половината ребра. Силата на удара го накара да се олюлее и разтърси ръката му чак до рамото. „Удря по-силно, отколкото очаквах.“ Бързината му се оказа нова неприятна изненада. Властелинът на костите нанасяше толкова удари, колкото поемаше. По принцип двуръчният меч би трябвало да е доста по-тромав от меча на Джон, но дивакът го размахваше със светкавична бързина.

Поверениците на Емет Железния завикаха окуражително за командира си в началото, но неумолимата бързина на атаката на Дрънчащата ризница бързо ги накара да замълчат. „Не може да задържи това дълго“, каза си Джон, докато спираше поредния удар. Изпъшка при сблъсъка. Макар и затыпен, големият меч пропука щита

му от борово дърво и огъна железния обков. „Скоро ще се умори. Трябва.“ Джон посече към лицето на дивака и Дрънчащата ризница дръпна глава назад. Замахна към прасеца на Дрънчащата ризница, но той ловко прескочи острието. Големият меч се стовари върху рамото на Джон толкова силно, че огъна предпазителя. Джон отстъпи. Властелинът на костите тръгна след него с доволен кикот. „Той няма щит — напомни си Джон, — а този чудовищен меч е твърде тежък за париране. Би трябвало да нанасям два удара за всеки един негов.“

Но някак си не можеше, а и ударите, които нанасяше, нямаша ефект. Дивакът сякаш винаги успяваше да се отдръпне или да се плъзне настрана, тъй че дългият меч на Джон едва забърсваше покрай рамото или ръката му. Скоро усети, че отстъпва повече терен, докато се мъчеше да избегне съкрушителните посичания — и половината пъти не успяваше. Щитът му беше нацепен на трески и той го изтръска от ръката си. Пот се стичаше по лицето му и щипеше очите му под шлема. „Твърде силен е, и много бърз. И с този грамаден меч има тегло и обхват.“ Боят щеше да е по-различен, ако беше въоръжен с Дълъг нокът, но...

Шансът му се появи при следващия заден замах на Дрънчащата ризница. Джон се хвърли напред, блъсна го и двамата паднаха заедно, с оплетени крака. Стомана издрънча в стомана. Двамата изтръваха мечовете и се затъркаляха по твърдата земя. Дивакът заби коляно между краката му. Джон замахна с метален юмрук. Дрънчащата ризница по някакъв начин се озова отгоре, стиснал главата му с две ръце. Блъсна я силно в земята, след което вдигна забралото му.

— Ако имах кама, сега щеше да си с едно око по-малко — изръмжа той, преди Коня и Емет Железния да го издърпат от гърдите на лорд-командира. — *Пуснете ме*, врани проклети! — изрева той.

Джон се надигна с усилие на коляно. Главата му кънтеше, устата му беше пълна с кръв. Изплю я и каза:

— Хубав бой.

— Превъзнасяш се, врано. Дори не се изпотих.

— Следващия път ще се изпотиш — отвърна Джон. Ед Скръбния му помогна да се изправи и разкопча шлема му. Беше се сдобил с няколко дълбоки вдлъбнатини, които ги нямаше, когато си го сложи. — *Пуснете го*. — Джон хвърли шлема към Робин Скокливия.

— Милорд — рече Емет Железния, — той заплаши живота ви, всички чухме. Каза, че ако имал кама...

— Има кама. Ей я там, на колана му. — „Винаги има някой побърз и по-силен — беше казал веднъж сир Родрик на Джон и Роб. — Той е човекът, когото искаш да срещнеш на учебния двор, преди да си срещнал някой като него на бойното поле.“

— Лорд Сняг? — каза тих глас.

Джон се обърна и видя Клидас, застанал под рухналия свод със свитък в ръка.

— От Станис ли е? — Джон се надяваше за вест от краля. Знаеше, че Нощният страж не взима страна и че не би трябвало да го интересува кой крал ще излезе победител. Но някак си го интересуваше. — От Дълбоки лес?

— Не, милорд. — Клидас протегна свитъка. Беше плътно навит и запечатан с кръгъл твърд розов восък. „Само Дредфорт използва розов восък за печат.“ Джон смъкна ръкавицата си, взе писмото и счупи печата. Когато видя подписа, забрави за пердаха, който му беше нанесъл Дрънчащата ризница.

„Рамзи Болтън, лорд на Рогов лес“, бе изписано с едър рязък почерк. Кафявото мастило се изсипа на люспи, щом Джон го забърса с палец. Под подписа на Болтън лорд Дъстин, лейди Кервин и четирима Ризуел бяха добавили знаците и печатите си. По-груба ръка бе изрисувала великана на дома Ъмбър.

— Може ли да научим какво казва, милорд? — попита Емет Железния.

Джон не виждаше причина да не им каже.

— Ровът Кайлин е завзет. Одраните трупове на железни хора са приковани на пилони покрай кралския път. Рууз Болтън призовава всички васални лордове в Бароутън да потвърдят верността си към Железния трон и да отпразнуват женитбата на сина му за... — Сърцето му сякаш спря за миг. „Не, това е невъзможно. Тя умря в Кралски чертог, с татко!“

— Лорд Сняг? — Клидас го гледаше внимателно с мътнорозовите си очи. — Зле ли ви е? Изглеждате...

— Ще се жени за Аря Старк. Малката ми сестра. — Джон почти я видя в този момент, грозничка и недодялана, цялата чворести колене и остри лакти, с мръсно лице и чорлава коса. Щяха да измият едното и

да срещат другото, не се съмняваше, но не можеше да си представя Аря в булчинска рокля, нито в леглото на Рамзи Болтън. „Колкото и да е уплашена, няма да го издаде. Ако се опита да ѝ посегне, ще се бие с него.“

— Сестра ви — каза Емет Железня. — Колко е голяма...

„На единайсет — помисли Джон. — Още дете.“

— Нямам сестра. Само братя. Само вас.

Лейди Кейтлин щеше да се зарадва, ако чуеше тези думи. Това не ги правеше по-лесни за изричане. Пръстите му се стегнаха около пергамента. „Да можеше толкова лесно да прекършат гърлото на Рамзи Болтън.“

Клидас се покашля.

— Отговор ще има ли?

Джон поклати глава и си тръгна.

До вечерта отоците, оставени му от Дрънчащата ризница, бяха станали морави.

— Ще пожълтеят, преди да спаднат — увери той гарвана на Мормон. — Ще изглеждам жълт като Властелина на костите.

— Кости — съгласи се птицата. — Кости, кости.

Чуваше смътното мърморене на гласове отвън, но не можеше да различи думи. „Все едно са на хиляда левги оттук.“ Беше лейди Мелисандра и привържениците ѝ край нощния им огън. Всяка привечер червената жена повеждаше привържениците си в сумрачната им молитва, за да молят червения ѝ бог да ги преведе през тъмното. „Че нощта е тъмна и пълна с ужаси.“ След като Станис и повечето хора на кралицата бяха заминали, паството ѝ бе намаляло доста: петдесетина от свободния народ от Къртичиното, шепата стражи, които кралят ѝ бе оставил, може би дузина черни братя, приели червения ѝ бог за свой.

Джон се чувстваше вдървен като шейсетгодишен. „Мрачни сънища и гузна съвест.“ Мислите му непрекъснато се връщаха към Аря. „Няма как да ѝ помогна. Оставих всичките си близки, когато изрекох думите си. Ако някой от мъжете ми ми каже, че сестра му е в опасност, ще му отвърна, че не е негова грижа.“ Изрече ли човек думите, кръвта му ставаше черна. „Черна като сърце на копеле.“ Веднъж бе накарал Микен да направи меч за Аря, разбойнически меч, толкова малък, че да става за ръката ѝ. „Игла.“ Зачуди се дали още го

пази. „Бодеш ги с острия му край“, беше й казал, но ако се опиташе да прободe Копелето, това можеше да струва живота й.

— Сняг — замърмори гарванът на лорд Мормон. — Сняг, сняг.

Не можеше да го понесе нито миг повече.

Извън вратата си намери Дух, дъвчеше волския кокал, за да стигне до костния мозък.

— Кога си се върнал?

Вълчицето се вдигна на крака, заряза кокала и застъпва тихо след Джон.

Мъли и Бурето стояха отсам вратите, подпрени на копията си.

— Жесток студ е навън, милорд — предупреди Мъли, рошавата му червеникава брада се люшна. — Дълго ли ще сте навън?

— Не. Само да подишам въздух.

Излезе в нощта. Небето беше пълно със звезди, вятърът духаше отривист покрай Вала. Дори луната изглеждаше студена: цялото й лице беше настръхнало. Първият порив го подхвана, срязва го през пластовете вълна и кожа и зъбите му затракаха. Закрачи през двора в челюстите на свирепия вятър. Наметалото му заплющя. Дух вървеше след него. „Къде отивам? Какво правя?“ Черен замък беше затихнал и смълчан, залите и кулите му тъмни. „Седалището ми — помисли Джон Сняг. — Моят замък, моят дом, моята власт. И развалина.“

В сянката на Вала вълчицето се отърка в пръстите му. За кратък миг нощта оживя от хиляди миризми и Джон Сняг чу пращането на ледената кора по преспите стар сняг. Някой беше зад него, усети той изведнъж. Някой, който миришеше топло като летен ден.

Когато се обърна, видя Игрит.

Стоеше под почернелите камъни на Кулата на лорд-командира, загърната в мрак и в спомен. Лунната светлина бе в косата й, червената й коса, целуната от огън. Сърцето на Джон скочи чак в гърлото му.

— Игрит — промълви той:

— Лорд Сняг. — Гласът беше на Мелисандра.

Той се стресна.

— Лейди Мелисандра. Припознах се... — „Нощем всички халати са сиви.“ И все пак нейният изведнъж стана червен. Не разбираше как е могъл да я сбърка с Игрит. Беше по-висока, по-слаба, по-възрастна, въпреки че лунната светлина бе отмила години от лицето

й. Мъгла са вдигаше от ноздрите ѝ и от белите ѝ длани, голи в нощта.
— Ще ви замръзнат пръстите — предупреди Джон.

— Ако това е волята на Р'хлор. Силите на нощта не могат да докоснат човек, чието сърце е окъпано в святия огън на бога.

— Сърцето ви не ме засяга. Само ръцете ви.

— Само сърцето е важно. Не се отчайвай, лорд Сняг. Отчаянието е оръжие на врага, чието име не бива да се споменава. Сестра ти не е изгубена за теб.

— Нямам сестра. — Думите режеха като ножове. „Какво знаеш за сърцето ми, жрице? Какво знаеш за сестра ми?“

Мелисандра го погледна насмешливо.

— Как се казва тази мъничка сестра, която нямаш?

— Аря. — Гласът му бе дрезгав. — Не ми е родна сестра всъщност...

— Защото си незаконороден. Не съм забравила. Виждала съм сестра ти в пламъците си, бяга от тази женитба, която са ѝ устроили. Идва тук, при теб. Момиче в сиво на умиращ кон, виждала съм го ясно като ден. Все още не се е случило, но ще се случи. — Погледна Дух. — Може ли да докосна твоя... вълк?

Това притесни Джон.

— По-добре не.

— Няма да ме нарани. Наричаш го Дух, нали?

— Да, но...

— Дух. — Мелисандра изрече думата като песен.

Вълчището застъпва към нея. Настръхнало. Обиколи я в кръг и я подуши. Когато му протегна ръката си, той помириша и нея, след това пъкна нос между пръстите ѝ.

Дъхът на Джон излезе на бяло облаче.

— Не винаги е толкова...

— ... топъл? Топлото зове топло, Джон Сняг. — Очите ѝ бяха две червени звезди, грейнали в тъмното. Рубинът на гърлото ѝ блесна, трето око, засияло по-ярко от другите. Джон беше виждал очите на Дух да грейват по същия начин, когато уловяха светлината както трябва.

— Дух — повика го той. — При мен.

Вълчището се извърна към него все едно, че бе непознат.

Джон се намръщи невярващо.

— Това е... странно.

— Мислиш ли? — Тя коленичи и почеса Дух зад ухото. — Вашият Вал е странно място, но тук има сила, стига да си готов да я използваш. Сила в теб и в този звяр. Съпротивляваш ѝ се и това е грешката ти. Прегърни я. Използвай я.

„Аз не съм вълк“, помисли той.

— И как да направя това?

— Мога да ти покажа. — Мелисандра обгърна Дух с нежната си ръка и вълчището заблиза лицето ѝ. — Господарят на Светлината в своята мъдрост ни е създал мъж и жена, две части на по-велико цяло. В съединяването ни има сила. Сила да се създава живот. Сила да се твори светлина. Сила да се хвърлят сенки.

— Сенки. — Думата му се стори по-мрачна, щом я изрече.

— Всеки човек, който върви по земята, хвърля сянка над света. Някои са тънки и слаби, други са дълги и тъмни. Погледни зад себе си, Джон Сняг. Луната те е целунала и е врязала сянката ти върху леда двайсет стъпки висока.

Джон погледна през рамо. Сянката беше там, точно както тя каза, очертана в лунната светлина на Вала. „Момиче в сиво, на умиращ кон — помисли той. — Идва тук, при теб. Аря.“ Обърна се отново към червената жрица. Усещаше топлината ѝ. „Има сила в нея.“ Мисълта го споходи неканена, сграбчи го с железните си зъби, но не държеше да се чувства задължен към тази жена, дори заради малката си сестра.

— Дала ми каза нещо веднъж. Сестрата на Вал, жената на Манс Райдър. Каза, че чародейството е меч без дръжка. Няма безопасен начин да го хванеш.

— Мъдра жена. — Мелисандра стана и червеният ѝ халат зашумя във вятъра. — Но един меч без дръжка все пак е меч, а един меч е нещо чудесно, когато си обкръжен от врагове навсякъде. Чуй ме сега, Джон Сняг. Девет врани отлетяха в бялата гора да потърсят твоите врагове. Трима от тях са мъртви. Още не са умрели, но смъртта им ги чака там, и те яздят към нея. Ти ги прати да бъдат твоите очи в тъмното, но ще са без очи, когато се върнат при тебе. Видях бледите им мъртви лица в пламъците си. Празни дупки, от които плаче кръв. — Избута назад червената си коса и червените ѝ очи блеснаха. — Не ми вярваш. Ще ми повярваш. Цената на тази вяра ще са три живота. Малка цена, която трябва да заплатиш за мъдрост, би казал някой... но

не и тази, която ти трябваше да платиш. Спомни си това, когато видиш слепите лица на своите мъртви. И дойде ли този ден, вземи ръката ми. — Мъглата се вдигаше от бялата ѝ плът и за миг сякаш бели вълшебни пламъци заиграха около пръстите ѝ. — Вземи ръката ми — повтори тя — и ми позволи да спася сестра ти.

ДАВОС

В сумрака на Вълчата бърлога Давос Държеливия усети, че тази сутрин нещо не е наред.

Събудиха го гласове. Той пристъпи до вратата на килията, но дървото беше много дебело и не можа да различи думите. Утрото бе дошло, но не и кашата, която Гарт му носеше всяка сутрин за закуска. Това го притесни. Всички дни бяха общо взето едни и същи във Вълчата бърлога, а всяка промяна обикновено беше към по-лошо. „Може това да е денят, в който ще умра. Гарт може би седи с бруса сега, за да наточи Лейди Лу.“ „Отведи това същество във Вълчата бърлога и му отсечи главата и ръцете — бе заповядал дебелият лорд. — Няма да мога да изям и една хапка, докато не видя главата на този контрабандист набучена на кол, с глава лук, натикана между лъжливите му зъби.“ Всяка нощ Давос заспиваше с тези думи в главата и всяка сутрин се будеше с тях. А за да не забрави, Гарт винаги с удоволствие му го напомняше. „Мъртвец“, беше името му за Давос. Когато дойдеше сутрин, винаги казваше: „Ето, каша за мъртвеца.“ А вечер: „Духни свещта, мъртвец.“

Веднъж Гарт донесе дамите си, за да ги представи на мъртвеца.

— Курвата не хваща много окото — рече той, като погали пръчка студено черно желязо, — но когато я нагрея до червено и я пусна да ти докосне патката, ще ревеш за майка си. А това е Лейди Лу. Тя ще ти вземе главата и ръцете, щом лорд Виман нареди.

Давос никога не беше виждал по-голяма брадва от Лейди Лу, нито с по-остър ръб. Според другите тъмничари Гарт прекарваше дните си, като я точеше. „Няма да моля за милост“, беше решил твърдо Давос. Щеше да отиде на смърт като рицар, като помоли само да вземат главата му преди ръцете. Дори Гарт не можеше да е толкова жесток, че да му откаже това, надяваше се.

Звуците зад вратата бяха смътни и приглушени. Давос отлепи ухо от нея и закричи из килията. Като за килия беше голяма и странно удобна. Подозираше, че може да е била някога спалня за малко лордче.

Беше три пъти по-широка от капитанската му каюта на „Черната Беса“ и дори по-голяма от каютата, на която се радваше Саладор Саан на своя „Валириан“. Макар единственият ѝ прозорец да беше зазидан с тухли, в едната стена имаше взидано огнище, достатъчно голямо да побере котел, и имаше дори нужник в единия ъгъл. Подът беше от изкорубени дъски, а постелята миришеше на мухъл, но тези неудобства бяха нищожни в сравнение с онова, което бе очаквал.

Храната също бе изненада. Вместо овесената каша, мухлясалия хляб и гнилото месо, обичайното ядене в тъмница, пазачите му носеха прясно уловена риба, хляб, още топъл от печта, овнешко с подправки, ряпа, моркови и дори раци. Гарт не беше много доволен от това.

— Мъртвите не трябва да ядат по-добре от живите — негодуваше той.

Давос имаше и кожи, за да се завива нощем, дърва за огъня, чисти дрехи, лоена свещ. Когато помоли за хартия, перо и мастило, Тери му ги донесе на другия ден. Когато помоли за книга, за да се разсейва, Тери се върна със „Седемлъчната звезда“.

Въпреки всичките удобства обаче килията си оставаше килия. Стените ѝ бяха от здрав камък, толкова дебели, че нищо не можеше да чуе от външния свят. Вратата беше дъб и желязо и пазачите я държаха залостена. Тежки железни букаи висяха от тавана и чакаха деня, в който лорд Мандърли щеше да реши да го окове и да го даде на Курвата. „Днес може да е този ден. Следващия път, когато Гарт отвори вратата, може да не е за да ми донесе каша.“

Коремът му ръмжеше, сигурен знак, че утрото се е проточило, а все още — никаква храна. „Най-лошото не е умирането, а незнанието кога и как.“ Беше лежал в няколко затвора и тъмници през живота си на контрабандист, но тях бе споделял с други затворници, тъй че винаги имаше някой, с когото човек да сподели страхове и надежди. Не и тук. Вълчата бърлога бе само за Давос Държеливия.

Знаеше, че в подземията на замъка има истински тъмници: тъмни килии и зали за изтезания, и влажни ями, където в тъмното щъкаха големи черни плъхове. Тъмничарите му твърдяха, че в момента всичките били празни.

— Само ние с тебе сме тука, Лучец — беше му казал сир Бартимъс, главният тъмничар, мършав еднокрак рицар с нашарено от белези лице и едно сляпо око. Когато си пийнеше добре (а си пийваше

добре почти всеки ден), сир Бартимъс обичаше да се хвали как е спасил живота на лорд Виман в Битката на Тризъбеца. Вълчата бърлога му беше наградата.

Останалото от „ние с тебе“ включваше готвач, когото Давос никога не виждаше, шестима пазачи във войнишката спалня на наземния етаж, две перачки и двамата ключари, които наглеждаха затворника. Тери беше младият, синът на една от перачките, четиринайсетгодишно момче. Старият беше Гарт, грамаден, плешив и необщителен, винаги носеше един и същ мазен кожен елек и винаги гледаше кръвнишки.

Годините като контрабандист бяха дали на Давос Държеливия усет кога един човек е лош, а Гарт беше лош. Луковия рицар внимаваше да държи езика си зад зъбите пред него. С Тери и сир Бартимъс не беше толкова сдържан. Благодареше им за храната, окуражаваше ги да говорят за своите надежди и преживелици, отговаряше вежливо на въпросите им и никога не прекаляваше с молбите. Помолеше ли за нещо, беше дребно: леген вода и парче сапун, книга, още свещи. Повечето такива услуги получаваше и им беше дълбоко благодарен.

Никой от двамата не обелваше и дума за лорд Мандърли, крал Станис или Фрей, но говореха за други неща. Тери искаше да замине на война, като порасне достатъчно, да води битки и да стане рицар. Обичаше да се оплаква и от майка си. Призна, че спяла с двама от пазачите. Мъжете дежуреха на различни смени и никой не знаеше за другия, но един ден някой от двамата щеше да се досети и тогава щеше да се лее кръв. Някои нощи момчето дори носеше мях с вино в килията и разпитваше Давос за живота на контрабандистите, докато пиеха.

Сир Бартимъс не проявяваше никакъв интерес към външния свят или каквото и да било събитие, откакто бе изгубил крака си. Заобичал беше Вълчата бърлога обаче и най-много обичаше да говори за дългата ѝ и кървава история. Бърлогата била много по-стара от Бял пристан, обясни рицарят на Давос. Вдигната била от крал Джон Старк, за да брани устието на Белия нож от морски разбойници. Много от помладите кралски синове в Севера устройвали седалището си в нея, много кралски братя, чичовци и братовчеди. Някои предавали замъка на своите синове и внуци и така възникнали разклонения на дома Старк: Грейстарките продължили най-дълго, владели Вълчата бърлога

пет столетия, докато не дръзнали да се обединят с Дредфорт в бунт срещу Старките на Зимен хребет.

След падането им замъкът минал през много други ръце. Домът Флинт го държал едно столетие, домът Локи — близо две. Слейт, Лонг, Холт, Ашууд също го владеели, назначени от Зимен хребет да пазят реката. Разбойници от Трите сестри го завзели веднъж и го направили база за набезите си на север. През войните между Зимен хребет и Долината бил обсаден от Осгуд Арин, Стария сокол, и опожарен от сина му, запомнен като Птичия нокът. Когато старият крал Едрик Старк отслабнал много и не можел да защити владението си, Вълчата бърлога била завзета от търговци на роби от Каменните стъпала. Те дамгосвали пленниците си с нажежени железа и ги прекършвали с бича, преди да ги натоварят на кораби през морето, и същите тези каменни стени били свидетели на това.

— После паднала дълга и жестока зима — каза сир Бартимъс. — Белия нож замръзнал здраво и дори устието се заледило. Ветровете дошли с вой от север, търговците на роби се сврели вътре край огньовете си, а докато се топлели, новият крал ги връхлетял. *Брандън* Старк бил това, правнукът на Едрик Снежната брада, дето го нарекли Ледените очи. Превзел Вълчата бърлога, съблякъл търговците на роби голи и ги дал на робите, които намерил в оковани в тъмниците. Казват, че овесили червата им по клоните на дървото на сърцето, като дар на боговете. *Старите* богове, не тия новите от Юга. Вашите Седем не знаят зимата и зимата не ги знае тях.

Давос не можеше да оспори тази истина. От това, което бе видял на Източен крайморски страж, и той не държеше да знае зимата.

— Кои богове почитате? — попита той еднокракия рицар.

— Старите. — Сир Бартимъс се ухили и заприлича досущ на череп. — Аз и моите сме били тука преди Мандърли. Харесва ли ти, или не, моите предци са накачили онези черва по дървото.

— Не знаех, че северняците правят кръвни приношения на дърветата на сърцето.

— Много и много не знаете вие южняците за Севера — отвърна сир Бартимъс.

Не грешеше. Давос седеше до свещта и гледаше писмата, които бе надраскал дума по дума през дните си в затвора. „Бях по-добър контрабандист, отколкото рицар — беше написал на жена си, — по-

добър рицар, отколкото кралска Ръка, по-добра кралска Ръка, отколкото съпруг. Съжалявам. Маря, обичах те. Моля те, прости ми за злините, които ти причиних. Ако Станис загуби тази война, земите ни също ще са изгубени. Отведи момчетата през Тясното море до Браавос и ги научи да мислят за мен с добро, ако може. Ако Станис спечели Железния трон, домът Държеливи ще оцелее и Деван ще остане в двора. Ще ти помогне да уредиш другите момчета при благородни лордове, където могат да служат като пажове и скуайъри и да спечелят рицарството си.“ Беше най-добрият съвет, който можеше да й даде, макар да му се щеше да звучи по-мъдро.

Беше написал също тъй на всеки от тримата си живи синове, да им помогне да запомнят бащата, който им бе купил имената с върховете на пръстите си. Писмата му до Стефон и младия Станис бяха къси, сковани и непохватни. Честно казано, не ги познаваше и наполовина колкото по-големите си момчета, които бяха изгорели или се удавиха на Черната вода. На Деван написа повече, писа му колко е горд, че вижда сина си като кралски скуайър, и му напомни, че като най-голям е негов дълг да защити лейди майка си и по-малките си братя. „Кажи на Негово величество, че направих всичко, което можах — завършваше писмото. — Съжалявам, че го провалих. Изгубих си късмета, когато загубих върховете на пръстите си, в деня, в който реката пламна под Кралски чертог.“

Пак зачете писмата, чудеше се дали да промени дума тук, или да добави някоя там. Човек би трябвало да има да каже повече, когато се е взрял в края на живота си, но думите идваха трудно. „Не се справих чак толкова зле — опита се да се увери. — Издигнах се от Квартала на бълхите, за да стана Ръка на краля, и се научих да чета и пиша.“

Все още седеше изгърбен над писмата, когато чу подрънкването на железни ключове на халка. Миг след това вратата на килията се отвори.

Мъжът, който пристъпи вътре, не беше от тъмничарите му. Беше висок и изпит, със силно набраздено лице и къса сиво-кафява коса. На кръста му висеше дълъг меч, тъмнопурпурното му наметало бе затегнато на рамото с тежка сребърна тока във формата на метален юмрук.

— Лорд Държеливи — каза мъжът, — нямаме много време. Моля, елате с мен.

Давос го изгледа предпазливо. Това „моля“ го обърка. Мъже, на които им предстои да загубят глава и ръце, не ги удостояват с подобни учтивости.

— Кой сте вие?

— Робет Гловър, ако благоволи милорд.

— Гловър. Седалището ви беше Дълбоки лес.

— Седалището на брат ми Галбарт. Беше и е, благодарение на вашия крал Станис. Той възвърна Дълбоки лес от желязната вещица, която го открадна, и предлага да го възстанови на законните му собственици. Много и много се случи, докато вие бяхте затворен между тези стени, лорд Давос. Ровът Кайлин е паднал, а Рууз Болтън се е върнал в Севера с по-малката дъщеря на Нед Старк. Множество Фрей са с него. Болтън е пратил гарвани, призовава всички лордове на Севера в Бароутън. Исква васална клетва и заложенници... и свидетели на венчавката му за Аря Старк и неговото копеле Рамзи Сняг, с който брак Болтън смятат да предявят претенция за Зимен хребет. Ще дойдете ли с мен, или не?

— Какъв избор имам, милорд? Идвам с вас, или оставам с Гарт и Лейди Лу?

— Коя е лейди Лу? Някоя от перачките? — Гловър ставаше нетърпелив. — Всичко ще ви бъде обяснено, ако дойдете.

Давос се изправи.

— Ако ще умирам, умолявам милорд да се погрижи писмата ми да бъдат доставени.

— Имате думата ми за това... макар че ако умрете, няма да е от ръцете на Гловър, нито на лорд Виман. Хайде бързо, с мен.

Гловър го поведе по тъмен коридор и надолу по изтъркани каменни стъпала. Прекосиха гората на боговете на замъка: дървото на сърцето бе израснало толкова огромно и оплетено, че бе задавило всички дъбове, брястове и брези, а дебелиите му бели клони бяха пробили през стени и прозорци над него. Корените му бяха дебели колкото мъжки кръст, а стволът му — толкова широк, че лицето, изваяно на него, изглеждаше дебело и сърдито. Зад язовото дърво Гловър отвори ръждясала желязна врата и спря, за да запали факла. После поведе Давос надолу по още стъпала в мазе със сводест покрив, където влажните стени бяха покрити със солена кора, а морската вода плискаше под краката им. Минаха през няколко подземия и редове

мокри малки вмирисани килии, съвсем различни от стаята, където бяха държали Давос. След това имаше гладка каменна стена, която се завъртя, щом Гловър я бутна. Зад нея се появи дълъг тесен тунел — и още стъпала. Тези водеха нагоре.

— Къде сме? — попита Давос, докато се изкачваха. Думите му отекнаха смътно в тъмното.

— Стъпалата под стъпалата. Проходът минава под Стълбищния замък и нагоре към Новия замък. Таен път. Няма да е добре за вас да ви видят, милорд. Смятат ви за мъртъв.

„Каша за мъртвеца.“ Давос продължи нагоре.

Излязоха през друга стена, но тази изглеждаше паянтова отвътре. Стаята зад нея беше уютна, топла и удобно обзаведена, с мирски килим на пода, на една маса горяха свещи от пчелен восък. Давос чу свирня на гайди и гусли някъде наблизо. На стената висеше овча кожа с карта на Севера, нарисувана с избелели цветове. Под картата седеше Виман Мандърли, величественият лорд на Бял пристан.

— Моля, седнете. — Лорд Мандърли беше облечен пищно. Кадифеният му жакет беше в нежен синьо-зелен цвят, извезан със златна нишка по пешовете, ръкавите и яката. Мантията му бе от хермелин, закопчана на рамото със златен тризъбец. — Гладен ли сте?

— Не, милорд. Тъмничарите ме хранеха добре.

— Има вино, ако сте жаден.

— Ще преговарям с вас, милорд. Моят крал ми заповяда това. Не съм длъжен да пия с вас.

Лорд Виман въздъхна.

— Отнесох се към вас възмутително, знам. Имах своите основания, но... моля, седнете и пийте, умолявам ви. Пийте за щастливото завръщане на момчето ми. Вилис, най-големият ми син и наследник. Той си е у дома. Това, което чувате, е пир за добре дошъл. В двора на Тритона ядат пай с минога и сърнешко с печени кестени. Винафрид танцува с Фрей, за когото ще се омъжи. Други Фрей вдигат чаши вино в тост за приятелството ни.

Зад звуците на музиката Давос долови бръмченето на много гласове и дрънченето на чаши и блюда. Не каза нищо.

— Току-що дойдох от високата трапеза — продължи лорд Виман. — Ядох твърде много, както винаги, а цял Бял пристан знае, че червата ми са зле. Приятелите ми Фрей няма да се чудят за дългото ми

посещение в нужника, надяваме се. — Обърна чашата си. — Така. Ти ще пиеш, а аз — не. Сядай. Времето е кратко, а имаме да си кажем много неща. Робет, вино за Ръката, бъди така добър. Лорд Давос, няма да го знаете, но вие сте мъртъв.

Робет Гловър наля чаша вино и я предложи на Давос. Той я взе, подуши я, отпи.

— Как умрях, ако може да попитам?

— От брадвата. Главата и ръцете ви бяха качени над Тюленовата порта, а лицето ви бе обърнато така, че очите ви да гледат над пристанището. Вече сте добре изгнил, въпреки че натопахме главата ви в катран, преди да я набучим горе на пръта. Казват, че врани и разни морски птици били изкълвали очите ви.

Давос помръдна неловко в стола си. Беше странно усещане, да си умрял.

— Ако благоволи милорд, кой умря вместо мен?

— Има ли значение? Имате обикновено лице, лорд Давос. Надявам се, че думите ми не ви обиждат. Мъжът имаше вашия цвят, нос със същата форма, две сходни уши, дълга брада, която можеше да се подкастри и оформи като вашата. Можете да сте сигурен, че го омазахме добре в катрана, а лукът, натикан между зъбите му, му разкривява лицето. Сир Бартимъс се погрижи пръстите му да се скъсят също като вашите. Мъжът беше престъпник, ако това ви носи някаква утеха. Смъртта му навярно ще донесе повече добро от всичко, което съм правил през живота си. Милорд, нищо лошо не ви желая. Злобата, която показах към вас, беше глумска игра, която да удовлетвори приятелите ми Фрей.

— Милорд е трябвало да посвети живота си на глумски игри — отвърна Давос. — Вие и близките ви изглеждахте съвсем убедително. Снаха ви като че ли искаше да ме види умрял съвсем искрено, а малката ви дъщеря...

— Вила. — Лорд Виман се усмихна. — Видяхте ли колко храбра беше? Дори когато я заплаших, че ще заповядам да ѝ отрежа езика, ми напомни за дълга на Бял пристан към Старките на Зимен хребет, дълг, който никога няма да бъде изплатен. Вила говореше от сърце, както и лейди Леона. Простете ѝ, ако можете, милорд. Тя е глупава, уплашена жена, а Вилис е нейният живот. Не всеки мъж носи в себе си принц Емон Драконовия рицар или Симиън Звездоокия, и не всяка жена може

да бъде толкова храбра като моята Вила или сестра й Винафрид... която *знаеше*, но все пак изигра ролята си безстрашно.

— Когато преговаря с лъжци, дори един честен мъж трябва да лъже. Не смеех да се опълча на Кралски чертог, докато последният ми жив син оставаше пленник. Лорд Тивин Ланистър лично ми написа, че държи Вилис в ръцете си. Ако искам да го освободя невредим, каза ми, трябва да се разкая за измяната си, да предам града, да заявя своята вярност към момчето крал на Железния трон... и да превия коляно пред Рууз Болтън, Гаранта на Севера. Ако откажех, Вилис щеше да умре със смъртта на изменник, Бял пристан щеше да бъде щурмуван и плячкосан, а хората ми да понесат същата съдба като Рейните на Кастамир. — Той въздъхна. — Дебел съм и мнозина си мислят, че това ме прави слаб и глупав. Може би Тивин Ланистър беше един от тях. Върнах му гарван, за да му кажа, че бих превил коляно и отворил портите си *след* като синът ми бъде върнат, но не и преди това. Нещата останаха така, когато Тивин умря. След това Фрей се появи с костите на Вендел... за да сключат мир и да го подпечатат с брачен договор, така твърдяха, но нямаше да им дам каквото искаха, докато не си върна Вилис здрав и невредим, а те нямаше да ми дадат Вилис, докато не докажа верността си. Вашето пристигане ми даде средството да го направя. Това беше причината за грубостта, която показах към вас в Двора на Тритона, и за главата и ръцете, които гният над Тюленовата порта.

— Поели сте голям риск, милорд — отвърна Давос. — Ако Фрей бяха разкрили измамата ви...

— Никакъв риск не поех. Ако някой Фрей си беше направил труда да се качи над портата ми, за да огледа отблизо мъжа с лука в устата, щях да обвиня тъмничарите си за грешката и да им поднеса вас, за да ги удовлетвори.

Мравки полазиха по гърба на Давос.

— Разбирам.

— Надявам се. Казахте, че имате синове.

„Трима — помисли Давос. — Макар че създадох седем.“

— Скоро трябва да се върна на пира, за да вдигна тост за приятелите ми Фрей — продължи Мандърли. — Те ме наблюдават, сир. Ден и нощ очите им не се откъсват от мен, носовете им душат за полъх на измяна. Видяхте ги, наглия сир Джаред и брат му Регар, онзи

самодоволно подсмиващ се червей, който носи драконово име. Зад тях двамата е Саймонд, който дрънка монети. Купил е няколко от слугите ми и двама от рицарите ми. Една от слугините на жена му се е добрала до леглото на собствения ми шут. Ако Станис се чуди защо писмата ми са толкова малко, то е защото не смея да се доверя дори на майстера си. Майстерите уж трябва да изоставят старата си вяност, когато сложат веригите си, но не мога да забравя, че Теомор е роден Ланистър от Ланиспорт и претендира за далечно родство с Ланистърите в Скалата на Кастърли. Обкръжен съм от врагове и лъжливи приятели, лорд Давос. Плъзнали са в града ми като хлебарки и нощем усещам как пълзят по мен. — Пръстите на дебелия мъж се свиха в юмрук и всичките му гуши потрепериха. — Синът ми Вендел отиде в Близнаците като гост. Яде хляба и солта на Уолдър и окачи меч си на стената, за да пирува с приятели. А те го убиха. Убиха го, казвам, и дано Фрей се задавят с лъжите си. Пия с Джаред, шегувам се със Саймонд, обещавам на Регар ръката на любимата си внучка... но не си и помисляйте, че съм забравил. Северът помни, лорд Давос. Северът помни и глумската игра е към края си. Синът ми си е у дома.

Нещо в думите на лорд Виман смрази Давос до костите.

— Ако търсите справедливост, милорд, обърнете се към крал Станис. Никой не е по-справедлив от него.

Робет Гловър се намеси:

— Вашата вяност ви прави чест, милорд, но Станис Баратеон си остава вашият крал, не нашият.

— Вашият крал е мъртъв — напомни им Давос, — убит на Червената сватба до сина на лорд Виман.

— Младият вълк е мъртъв — съгласи се Мандърли, — но онова храбро момче не беше единственият син на лорд Едард. Робет, доведи младежа.

— Веднага, милорд. — Гловър бързо излезе.

„Младежа?“ Възможно ли беше някой от братята на Роб Старк да е преживял погрома на Зимен хребет? „Намерено момче или фалшиво?“ Северът щеше да се вдигне и за едното, и за другото, подозираше Давос... но Станис Баратеон никога нямаше да се съюзи с лъжепретендент.

Младежът, който влезе след Робет Гловър, не беше Старк, нито можеше изобщо да се надява да мине за такъв. Беше по-голям от

убитите братя на Младия вълк, петнайсетинагодишен на вид, а очите му бяха... стари. Лицето му под рошавата тъмнокафява коса беше почти варварско, с широка уста, дълъг нос и остра брадичка.

— Кой си ти? — попита Давос.

Момчето погледна към Робет Гловър.

— Той е ням, но го учихме да пише. Бързо се учи. — Гловър извади камата си и я подаде на момчето. — Напиши името си за лорд Държелйви.

В стаята нямаше пергамент. Момчето вряза буквите на дървена греда в стената. В... Е... К... С. Най се постара на последната. Щом приключи, метна камата във въздуха, улови я и загледа доволно работата си.

— Векс е железнороден. Беше скуайър на Теон Грейджой. Беше в Зимен хребет. — Гловър седна. — Колко знае лорд Станис за случилото се в Зимен хребет?

Давос си припомни набързо разказите, които беше чул.

— Зимен хребет беше завзет от Теон Грейджой, бивш повереник на лорд Старк. Уби двамата малки синове на Старк и набучи главите им над стените на замъка. Когато северняците дойдоха, за да го прогонят, подложи целия замък на меча до последното дете, преди самият той да бъде убит от копелето на лорд Болтън.

— Не убит — поправи го Гловър. — Пленен и откаран в Дредфорт. Копелето му дра кожата.

Лорд Виман кимна.

— Историята, която разказвате, е тази, която сме чули всички, пълна с лъжи като пудинг пълен със стафиди. Всъщност копелето на Болтън подложи Зимен хребет на меча... Рамзи Сняг се наричаше тогава, преди момчето крал да го направи Болтън. Сняг не уби всички. Пощади жените, върза ги и ги прати в Дредфорт за забавлението си.

— Забавлението си?

— Той е голям ловец — поясни Виман Мандърли. — А жените са любимият му дивеч. Съблича ги голи и ги пуска в горите. Имат половин ден преднина, преди да тръгне подир тях с хрътки и рогове. От време на време някоя слугиня оцелява, за да разкаже. Повечето нямат този късмет. Когато ги хване, Рамзи ги изнасилва, одира им кожата, дава труповете им за храна на кучетата си и връща кожата им

в Дредфорт като ловни трофеи. Ако са го забавлявали добре, им прерязва гърлата, преди да ги одере. Иначе е обратното.

Давос пребледня.

— Богове милостиви. Как е възможно човек да...

— Злото е в кръвта му — каза Робет Гловър. — Той е копеле, родено от насилие. Сняг, каквото и да казва момчето крал.

— Имало ли е някога толкова черен сняг? — попита лорд Виман. — Рамзи заграби земите на лорд Рогов лес, като насила се ожени за вдовицата му, след което я заключи в кула и я забрави. Казват, че изяла пръстите си, преди да издъхне... а представата на Ланистър за кралско правосъдие е да възнаградят убиеца ѝ с малкото момиче на Нед Старк.

— Болтън винаги са били колкото коварни, толкова и жестоки, но този е направо звяр в човешка кожа — каза Гловър.

Владетелят на Бял пристан се наведе над масата.

— Фрей не са по-добри. Говорят за варги и превъплъщенци и твърдят, че Роб Старк е убил моя Вендел. Каква наглост! Не очакват Северът да повярва на лъжите им, но смятат, че трябва да се преструваме, че вярваме, или да умрем. Рууз Болтън лъже за ролята си в Червената сватба, а копелето му лъже за падането на Зимен хребет. Но все пак, докато държаха Вилис, няхах друг избор, освен да ям всичките тези говна и да хваля вкуса им.

— А сега, милорд? — попита Давос.

Беше се надявал лорд Виман да каже: „А сега ще се обявя на страната на крал Станис.“ Но на устните на дебелия мъж пробяга странна усмивка и той отвърна:

— А сега трябва да присъствам на сватба. Прекалено дебел съм, за да възседна кон, както ясно може да види всеки, който има очи. Като момче обичах ездата, а като млад се справях с кон достатъчно добре, за да печеля малко одобрение на турнирите, но онова време си отиде. Тялото ми се е превърнало в затвор, по-ужасен от Вълчата бърлога. Въпреки това трябва да отида в Зимен хребет. Рууз Болтън иска да му падна на колене, а под кадифената си вежливост показва желязна ризница. Ще отида с баржа и на носилка, придружен от сто рицари и добрите ми приятели от Близнаците. Фрей дойдоха по море. Нямаат коне, тъй че ще даря всеки с ездитен кон като подарък за гост. В Юга домакините все още ли даряват гостите си?

— Някои, милорд. В деня, в който гостът си тръгне.

— Може би разбирате тогава. — Виман Мандърли се надигна тежко. — Строиш бойни кораби повече от година. Някои видяхте, но много повече са скрити нагоре по Белия нож. Дори при загубите, които понесох, все пак командвам повече тежка конница от всеки друг лорд на север от Шийката. Стените ми са здрави, а съкровищниците — пълни със сребро. Стар замък и Вдовишки страж ще вземат пример от мен. Знаменосците ми включват дузина дребни лордове и сто оземлени рицари. Мога да осигуря на крал Станис васалството на всички земи източно от Белия нож, от Вдовишкия страж и Овнешката порта до хълмовете Овча глава и изворите на Счупения клон. Давам обет да направя всичко това, ако вие приемете цената ми.

— Мога да представя условията ви на краля, но...

Лорд Виман го прекъсна.

— Ако вие приемете цената ми, казах. Не Станис. Не ми трябва крал, а контрабандист.

Робет Гловър продължи вместо него:

— Може никога да не научим всичко, което се случи в Зимен хребет, когато сир Родрик Касел се опита да върне замъка от железните на Теон Грейджой. Копелето на Болтън твърди, че Грейджой е убил сир Родрик по време на преговорите. Векс го отрича. Докато не научи повече букви, няма да знаем и половината истина... но той дойде при нас, знаейки „да“ и „не“, а те може да те отведат далече, ако задаваш правилните въпроси.

— Всъщност Копелето е убил сир Родрик и хората на Зимен хребет — каза лорд Виман. — Той е убил и железните хора на Грейджой. Векс е видял мъже, които били изклани при опита им да се предадат. Когато го попитахме как се е спасил, взе парче креда и нарисува дърво с лице.

Давос помисли, после попита:

— Старите богове са го спасили?

— В известен смисъл. Покатерил се на дървото на сърцето и се скрил сред листата. Хората на Болтън претърсили два пъти гората на боговете и избили тези, които намерили там, но никой не се сетил да се качи по дърветата. Така ли стана, Векс?

Момчето метна във въздуха камата на Гловър, улови я и кимна.

— Стоял е на дървото дълго — каза Гловър. — Спал сред клоните, без да смее да слезе. Накрая чул под себе си гласове.

— Гласовете на мъртвите — каза Виман Мандърли.

Векс вдигна пет пръста, потупа всеки с камата, след това сгъна четири и потупа отново последния.

— Шестима ли? — попита Давос. — Били са шестима.

— Двама от тях — убитите синове на Нед Старк.

— Как би могъл ням да ви каже това?

— С креда. Нарисува две момчета... и два вълка.

— Младежът е железнороден, затова е помислил, че ще е най-добре да не се показва — каза Гловър. — Слушал е. Шестимата не се задържали дълго сред руините на Зимен хребет. Четирима тръгнали в една посока, двама — в друга. Векс се прокраднал след двамата, жена и момче. Стоял срещу вятъра, та вълкът да не улови миризмата му.

— Знае къде са отишли — каза лорд Виман.

Давос разбра.

— Искате момчето.

— Рууз Болтън има дъщерята на лорд Едард. За да му попречи, Бял пристан трябва да разполага със сина на Нед... и вълчището. Вълкът ще докаже, че момчето е този, който твърди, че е, ако Дредфорт се опитат да го отрекат. Това е цената ми, лорд Давос. Доведете ми момчето на лорда, комуто съм васал, и ще приема Станис Баратеон за свой крал.

По стар инстинкт Давос посегна към гърдите си. Кокалчетата от пръстите му бяха неговият късмет, а някак си чувстваше, че ще му трябва късмет, за да направи каквото иска от него Виман Мандърли. Но кокалчетата ги нямаше, тъй че каза:

— Имате по-добри мъже от мен на служба. Рицари, лордове и майстери. Защо ще ви трябва контрабандист? Имате кораби.

— Кораби — съгласи се лорд Виман, — но екипажите ми са речни моряци или рибари, които никога не са плавали отвъд Захапката. Така че ми трябва човек, който е плавал в по-тъмни води и знае как да се промъкне покрай опасности невидим и невредим.

— Къде е момчето? — Давос някак си знаеше, че отговорът няма да му хареса. — Къде искате да отида, милорд?

— Векс. Покажи му — каза Робет Гловър.

Немият метна камата, улови я, а след това я хвърли и тя се завъртя във въздуха към картата от овча кожа, украсила стената на лорд Виман. Заби се и затрептя. Момчето се ухили.

За един кратък миг Давос помисли дали да не помоли Виман Мандърли да го върне във Вълчата бърлога при сир Бартимъс с неговите ужасни приказки и Гарт с неговите убийствени дами. В Бърлогата дори затворниците ядяха каша сутрин. Но в този свят имаше други места, където хора закусваха с човешка плът.

ДЕНЕРИС

Всяка сутрин, от западните си бастioni, кралицата броеше платната в Робския залив.

Днес преброи дваисет и пет кораба, макар че някои бяха далече и се движеха, тъй че не можеше да е съвсем сигурна. Понякога пропускаше някой, друг път преброяваше друг два пъти. „Какво значение има? На един удушвач му трябват само десет пръста.“ Цялата търговия беше спряла, а рибарите ѝ не смееха да излязат в залива. Най-смелите все още хвърляха по няколко въдици, въпреки че и това беше рисковано; повечето лодки оставаха привързани под стените на Мийрийн.

В залива имаше и кораби от Мийрийн, бойни кораби и търговски галери, отплавали в открито море, когато войската на Дани бе обсадила града, и върнали се сега, за да подсилят флотите от Карт, Толос и Нов Гхиз.

Съветът на адмирала ѝ се оказа повече от безполезен.

— Нека видят драконите ви — каза Гролео. — Нека юнкайците опитат вкуса на огъня и търговията ще потече отново.

— Тези кораби ни душат, а моят адмирал може да приказва само за дракони — отвърна Дани. — Ти си моят адмирал, нали?

— Адмирал без кораби.

— *Построй* кораби.

— Бойни кораби не може да се строят от тухли. Търговците на роби изгориха всяка горичка за дървен материал на дваисет мили оттук.

— Тогава иди на дваисет и две мили. Ще ти дам фургони, работници, мулета, каквото ти е нужно.

— Аз съм моряк, не корабостроител. Изпратиха ме, за да върна ваше величество в Пентос. Вместо това вие ни доведохте тук и разбихте моя „Садулеон“ на парчета за няколко пирона и дърво. Никога няма да видя кораб като него. Може никога вече да не видя

дома си, нито старата си жена. Не аз отказах корабите, които предложи Даксос. Не мога да надвия картците с рибарски лодки.

Горчивината в думите му я изуми дотолкова, че Дани неволно се зачуди дали този посивял пентоши не би могъл да е един от тримата ѝ предатели. „Не, той е само един старец, далече от дома и с болно сърце.“

— Трябва да има *нещо*, което можем да направим.

— Да, и ви казах какво. Тези кораби са направени от въже, смола и платно, от кохорски бор и тик от Соторос, стар дъб от Голям Норвос, тис, ясен и смърч. Дърво, ваше величество. Дървото гори. Драконите...

— Да не съм чула повече за драконите. Остави ме. Върви да се молиш на пентошките си богове за буря, която да потопи враговете ни.

— Никой моряк не се моли за бури, ваше величество.

— Омръзна ми да слушам какво няма да направиш. Върви.

Сир Баристан остана.

— Складовете ни са пълни за момента — напомни ѝ той — и ваше величество засади боб, лозя и жито. Вашите дотраки прогониха търговците на роби от хълмовете и разбиха оковите на робите им. Те също садят и ще носят добивите си в Мийрийн на пазара. И ще имате приятелството на Лхазар.

„Даарио ми спечели това, не че ползата е голяма.“

— Агнешките хора. Жалко, че агнетата нямат зъби.

— Това би направило вълците по-предпазливи, несъмнено.

Шегата я разсмя.

— Как се справят сираците ви, сир?

Старият рицар се усмихна.

— Добре, ваше величество. Радвам се, че попитахте. — Момчетата бяха гордостта му. — Четирима или петима имат качества за рицари. Може би дори дузина.

— И един стига, ако е верен като вас. — Скоро можеше да дойде денят, в който щеше да ѝ трябва всеки рицар. — Ще разиграят ли двубой за мен? Сигурно ще ми хареса. — Визерис ѝ беше разказвал за турнири, които беше гледал в Седемте кралства, но Дани никога не бе виждала рицарски двубой.

— Не са готови, ваше величество. Когато станат готови, ще се радват да покажат силата и уменията си.

— Дано този ден да дойде скоро. — Щеше да целуне добрия си рицар по бузата, но точно тогава Мисандей се появи под сводестия вход. — Мисандей?

— Ваше величество. Скааз чака благоволението ви.

— Да влезе.

Бръснатото теме дойде с двама от своите Бронзови зверове. Единият носеше маска на ястреб, другият — лице на чакал. Само очите им се виждаха зад бронза.

— Ваше сияние, Хиздар са го видели да влиза в пирамидата на Зак вчера вечерта. Напуснал е късно след стъмване.

— Колко пирамиди е посетил? — попита Дани.

— Единайсет.

— А колко време мина от последното убийство?

— Двайсет и шест дни. — Очите на Бръснатото теме преливаха от злоба. Негова беше идеята да накарат Бронзовите зверове да следят годеника ѝ и да отбелязват всички негови действия.

— Дотук Хиздар се справя добре с обещанията си.

— Как? Синовете на Харпията са прибрали ножовете си, но защо? Защото благородният Хиздар ги помоли мило? Той е един от тях, казвам ви. Точно затова му се подчиняват. Като нищо може да е Харпията.

— Ако има Харпия. — Скааз беше убеден, че някъде в Мийрийн Синовете на Харпията имат знатен върховен господар, пълководец, командващ армия от сенки. Дани не споделяше убеждението му. Бронзовите зверове бяха заловили десетки Синове на Харпията и те бяха издали имена, след като ги бяха подложили на суров разпит... твърде много имена, струваше ѝ се. Щеше да е хубаво да мисли, че всички убийства са дело на един-единствен враг, който може да бъде заловен и убит, но Дани подозираше, че истината е друга. „Враговете ми са легион.“ — Хиздар зо Лорак е убедителен мъж с много приятели. И е богат. Може би е купил този мир за нас със злато, или е убедил другите знатни, че бракът ни е изключително в техни интерес.

— Ако не е Харпията, поне го познава. Много лесно мога да разкрия истината за това. Разрешете ми да подложам Хиздар на разпит и ще ви донеса признание.

— Не — отвърна тя. — Не вярвам на тези признания. Донесе ми твърде много признания, всичките нищожни обаче.

— Ваше сияние...

— *Не*, казах.

Бръснатото теме се намръщи и грозното му лице стана още по-грозно.

— Грешка. Великият господар Хиздар разиграва ваше величество. Змия ли искате в леглото си?

„Даарио искам в леглото си, но го отпратих заради тебе и хората ти.“

— Може да продължиш да следиш Хиздар за Лорак, но без да пострада. Ясно ли е?

— Не съм глух, ваше величество. Ще се подчиня. — Скааз извади от ръкава си свитък. — Ваше величество би трябвало да погледне това. Списък на всички мийрийнски кораби в блокадата, с техните капитани. Велики господари до един.

Дани прочете свитъка. Бяха изредени всички управляващи фамилии на Мийрийн: Хазкар, Мерек, Квазар, Зак, Раздар, Газийн, Пал, дори Резнак и Лорак.

— Какво да правя с този списък?

— Всеки в този списък има роднини в града. Синове и братя, жени и дъщери, майки и бащи. Разрешете моите Бронзови зверове да ги задържат. Животът им ще ви върне тези кораби.

— Ако пратя Бронзовите зверове в пирамидите, това ще означава открита война в града. Трябва да се доверя на Хиздар. Трябва да се надявам на мир. — Дани поднесе свитъка над една от свещите и огънят подхвана имената. Скааз я гледаше навъсено.

След това сир Баристан й каза, че брат й Регар щял да се гордее с нея. Дани си спомни думите, изречени от сир Джора в Ащатор: „Регар се бори храбро, Регар се бори благородно, Регар се бори достойно. И Регар умря.“

Когато слезе долу в пурпурната мраморна зала, я завари почти празна.

— Никакви молители ли няма днес? — попита Дани Резнак мо Резнак. — Никой, който да иска правосъдие или сребро за овца?

— Не, ваше величество. Градът е уплашен.

— Няма от какво да ги е страх.

Но имаше много и много за страх, както научи още същата вечер. Докато младите й заложници Миклаз и Кезмя поднасяха скромната й

вечеря, супа от есенни зеленчуци и джинджифил, Ирри влезе, за да ѝ съобщи, че Галаза Галаре е дошла с три Сини грации.

— Сив червей също е дошъл, халееси. Молят да поговорят с вас, много спешно.

— Доведи ги в залата ми. И повикай Резнак и Скааз. Зелената грация каза ли за какво е?

— За Ащатор — отвърна Ирри.

Сив червей започна разказа:

— Излезе от утринните мъгли, ездач на бяла кобила, издъхващ. Кобилата му залиташе, когато се приближи до градските порти, хълбоците ѝ бяха розови от кръв и пяна, очите ѝ се въртяха от ужас. Ездачът ѝ извика: „Тя гори, тя гори!“, и падна от седлото. Този го пратиха и се разпореди ездачът да бъде отнесен при Сините грации. Когато слугите ви го пренесоха през портите, извика отново: „Тя гори.“ Под токара си беше скелет, само кости и гореща плът.

Една от Сините грации продължи разказа:

— Неопетнените донесоха този човек в храма и там го съблякохме и окъпахме в хладка вода. Дрехите му бяха оцапани, а сестрите ми намериха половин стрела в бедрото му. Макар да беше счупил пръчката, върхът бе останал в него и раната беше забрала, заразила го беше с отровите си. Умря след час, като все още викаше: „Тя гори.“

— Тя гори — повтори Денерис. — Коя е *тя*?

— Ащатор, ваше сияние — каза друга от Сините грации. — Столицата. Той самият го каза, веднъж. Каза: „*Ащатор* гори.“

— Може да е бълнувал в треската си.

— Ваше сияние говори мъдро — каза Галаза Галаре, — но Езара видя още нещо.

Синята грация, наречена Езара, скръсти ръце и промълви:

— Кралице. Треската му не беше причинена от стрелата. Беше се изпуснал, не веднъж, а многократно. Петната стигаха до коленете му и в изпражненията му имаше засъхнала кръв.

— Конят му е бил с разкъравени хълбоци, каза Сив червей.

— Вярно е, ваше величество — потвърди евнухът. — Бялата кобила беше в кръв от шпорите му.

— Може и да е така, ваше сияние — каза Езара, — но тази кръв беше смесена с изпражненията му. Беше оцапала долните му дрехи.

— Червата му кървяха — заяви Галаза Галаре.

— Не можем да сме сигурни — добави Езара, — но може би Мийрийн има по-голям повод за страх от копията на Юнкай.

— Трябва да се молим — каза Зелената грация. — Боговете ни пратиха този човек. Идва като предвестник. Идва като знак.

— Знак за какво? — попита Дани.

— Знак за божии гняв и за гибел.

Не искаше да повярва на това.

— Той е най-обикновен човек. Болен човек със стрела в крака. Кон го е донесъл тук, не бог. — „Бяла кобила.“ Дани рязко стана. — Благодаря ви за съвета и за всичко, което сте направили за горкия човек.

Зелената грация целуна пръстите ѝ, преди да напусне.

— Ще се молим за Ащатор.

„И за мен. О, молете се за мен.“ Ако Ащатор беше паднал, не оставаше нищо, което да попречи на Юнкай да тръгне на север. Обърна се към сир Баристан.

— Пратете конници в хълмовете да намерят моите кръвни ездаци. Призовете Кафявия Бен и Вторите синове също да се върнат.

— И Бурните врани ли, ваше величество?

„Даарио.“

— Да. Да. — Само преди три нощи беше сънувала Даарио, че лежи мъртъв край пътя, зяпнал невиждащ в небето, докато враните се бият над трупа му. В други нощи се мяташе неспокойно в леглото, представяше си, че я е предал, както беше предал приятелите си капитани в Бурните врани. „Донесе ми главите им.“ Ами ако беше отвел дружината си в Юнкай, за да я продаде за гърне злато? „Не би направил това. Нали?“ — Бурните врани също. Прати ездаци след тях веднага.

Вторите синове се върнаха първи, осем дни след като кралицата изпрати призива си. Когато сир Баристан ѝ каза, че капитанът ѝ желае да говори с нея, за миг си помисли, че е Даарио, и сърцето ѝ подскочи. Но капитанът, за когото говореше той, се оказа Бен Плум Кафявия.

Кафявия Бен имаше на шарено от белези обветрено лице, кожа с цвета на стар тик, бяла коса и бръчки в ъгълчетата на очите. Дани толкова се зарадва, като видя коравото му кафяво лице, че го прегърна. Той весело присви очи.

— Чух приказки, че ваше величество ще си взима съпруг, но никой не ми каза, че ще съм аз. — Дватамата се засмяха на възмутеното ломотене на Резнак, но смехът секна, когато Кафявия Бен каза: — Заловихме трима ащапорци. Ще е добре ваше величество да ги изслуша.

— Доведи ги.

Дани ги прие сред великолепието на дворцовата си зала с високите свещи, запалени между мраморните колони. Като видя, че ащапорците са примрели от глад, веднага поръча да им донесат храна. Тримата бяха единствените оцелели от петнайсетината, напуснали заедно Червения град: тухлар, тъкачка и обуцар.

— Какво е сполетяло останалите от групата ви? — попита кралицата.

— Избити — отвърна обуцарят. — В хълмовете северно от Ащапор вилнеят наемници на Юнкай. Ловят и избиват избягалите от пламъците.

— Значи градът е паднал? Стените му бяха дебели.

— Така е — каза тухларят, изгърбен мъж с насълзени очи. — Но бяха стари и се ронеха.

Тъкачката вдигна ръка.

— Всеки ден си казвахме, че драконовата кралица се връща. — Имаше мътни посърнали очи и изпито и тясно лице. — Клеон ви е повикал, казваха, и вие идвате.

„Повика ме — помисли Дани. — Това поне е вярно.“

— Извън стените ни юнкайците жънеха посевите ни и колежа добитъка ни — продължи обуцарят. — Вътре гладувахме. Ядяхме котки, плъхове и суха кожа. Конската кожа беше пиршество. Крал Главорез и Кралица Курва се обвиняваха взаимно, че пируват с плътта на убитите. Мъже и жени се събираха тайно да хвърлят жребий и да ядат плътта на този, който извади черното камъче. Пирамидата на Наклоз беше плячкосана и опожарена от тези, които твърдяха, че Кразнис мо Наклоз е виновен за всичките ни беди.

— Други обвиняваха вас — рече тъкачката, — но повечето все още ви обичахме. „На път е“, казвахме си един на друг. „Иде, повела голямо воинство, с храна за всички.“

„Едва мога да изхраня своите хора. Ако бях тръгнала към Ащапор, щях да загубя Мийрийн.“

Обущарят разказа как тялото на Краля касапин било изкопано от гроба и облечено в медна броня, след като Зелената грация на Ащатор я споходило видение, че той ще ги освободи от юнкайците. Бронирани и вмирисани, Клеон Велики бил вързан на гърба на примрял от глад кон, за да поведе останките от новите Неопетнени на излаз, но влезли право в железните зъби на легион от Нов Гхиз и били избити до последния мъж.

— След това Зелената грация беше набучена на кол на Площада на наказанието и оставена там, докато издъхне. В пирамидата на Улхор оцелелите си направиха голям пир, който продължи половината нощ, и поляха последната си храна с отровно вино, за да не се събуди никой на заранта. Скоро след това дойде болестта, „кървавото течение“, дизентерия, която уби три четвърти от хората, докато накрая тълпа умиращи обезумя и изби стражите на главната порта.

Старият тухлар се намеси:

— Не. Онова беше работа на здрави хора, бягаха да се спасят от дизентерията.

— Има ли значение? — попита обущарят. — Стражите бяха разкъсани и портите отворени. Легионите на Нов Гхиз нахлуха в Ащатор, с юнкайците след тях и наемниците на конете им. Кралица Курва се би с тях и умря с проклетие на уста. Крал Главорез се предаде и го хвърлиха в бойна яма, за да го разкъса глутница прегладнели псета.

— Дори тогава някои казваха, че идвате — рече тъкачката. — Кълнях се, че са ви видели яхнала дракон и летите, високо над лагерите на юнкайците. Всеки ден ви очаквахме.

„Не можех да дойда — помисли кралицата. — Не смеех.“

— А когато градът падна? — запита настойчиво Скааз. — Тогава какво?

— Започна касапницата. Храмът на Грациите беше пълнен с болни, дошли да молят боговете да ги изцерят. Легионите залостиха портите и подпалиха храма. До час пожарите горяха във всяко кътче на града. Пълзяха във всички посоки и се сливаха. Улиците бяха пълни с тълпи, бягащи да се спасят от пламъците, но нямаше изход. Юнкайците държаха портите.

— Но *вие* все пак сте се спасили — каза Бръснатото теме. — Как стана това?

Старият мъж отговори:

— По занаят съм тухлар, както баща ми и неговият баща преди мен. Дядо ми построил къщата ни до градските стени. Беше лесно да откъртвам по няколко тухли всяка нощ. Когато казах на приятелите си, те ми помогнаха да укрепим тунела, за да не рухне. Всички бяхме съгласни, че ще е добре да имаме някакъв свой изход.

„Оставих ви със съвет, който да ви управлява — помисли Дани. — Лечител, учен и жрец.“ Все още помнеше Червения град така, както го бе видяла за първи път, сух и пращен зад тухлените стени, сънуващ жестоки сънища, но изпълнен с живот. „В Червея имаше острови, където влюбени се целуваха, но на Площада на наказанието дъряха живи хора и ги оставяха да ги ядат мухите.“

— Хубаво е, че сте дошли тук — каза на ащапорците. — В Мийрийн ще сте в безопасност.

Обущарят ѝ благодари, а старият тухлар целуна стъпалото ѝ, но тъкачката я погледна с очи твърди като камък. „Знае, че лъжа — помисли кралицата. — Знае, че не мога да ги спася. Ащапор гори, а Мийрийн е следващият.“

— Идват още — заяви Кафявия Бен, след като изведоха ащапорците. — Тези тримата имаха коне. Повечето вървят пеша.

— Колко са? — попита Резнак.

Кафявия Бен сви рамене.

— Стотици. Хиляди. Някои са болни, други с изгаряния, някои — ранени. Котките и Брулените от вятъра ги гонят из хълмовете с копие и бич, тласкат ги на север и избиват изоставащите.

— Гърла на крака. И болни, казваш? — Резнак закърши ръце. — Ваше величество не трябва да ги пуска в града.

— Не бих го направил — рече Бен Плум Кафявия. — Не съм майстер все пак, но знам, че трябва да държите лошите ябълки настрана от добрите.

— Това не са ябълки, Бен — каза Дани. — Това са мъже и жени, болни, гладни и уплашени. — „Мои деца.“ — Трябваше да отида в Ащапор.

— Ваше величество не можеше да ги спаси — напомни ѝ сир Баристан. — Предупредихте крал Клеон против тази война с Юнкай. Той беше глупак и ръцете му бяха почервенели от кръв.

„Моите ръце по-чисти ли са?“ Спомни си какво й беше казал Даарио: че всички крале трябва да са или касапи, или месо.

— Клеон беше врагът на нашия враг. Ако се бях обединила с него при Роговете на Хазат, можеше да сме съкрушили юнкайците заедно.

Бръснатото теме възрази.

— Ако бяхте отвели Неопетнените на юг към Хазат, Синове на Харпията...

— Знам. *Знам*. Пак като Ерое.

Бен Плум Кафявия се озадачи.

— Коя е Ерое?

— Едно момиче, което мислех, че съм спасила от изнасилване и мъчение. Единственото, което постигнах, бе, че накрая стана по-лошо за нея. И единственото, което постигнах в Ащадор, бе да направя десет хиляди Ерое.

— Ваше величество не е можела да знае...

— Аз съм кралицата. Работата ми е да знам.

— Станалото — станало — каза Резнак мо Резнак. — Ваше величество, умолявам ви, вземете благородния Хиздар за свой крал веднага. Той може да говори с Мъдрите господари, да ни осигури мир.

— При какви условия? — „Пази се от напарфюмирания сенешал“, беше казала Куайте. Жената с маска бе предсказала идването на бяла кобила. Беше ли права и за Резнак? — Може да съм младо глупаво момиче, което нищо не разбира от война, но не съм агне, което да влезе доброволно в бърлогата на Харпията. Все още имам своите Неопетнени. Имам Бурните врани и Вторите синове. Имам три дружини освободени.

— И драконите — ухили се Бен Плум Кафявия.

— В ямата, във вериги — проплака Резнак мо Резнак. — Каква полза от дракони, които не може да бъдат обуздани? Дори Неопетнените се плашат, когато трябва да отворят вратите, за да ги нахранят.

— Какво, от малките домашни любимци на кралицата? — Очите на Кафявия Бен се присвиха весело. Среброкосият капитан на Вторите синове беше рожба на свободните дружини, мелез с кръвта на десетина различни народа, течаща в жилите му, но беше привързан към драконите и те също го харесваха.

— Любимци ли? — кресна Резнак. — Чудовища по-скоро. Чудовища, които ядат деца. Не можем да...

— Тишина — прекъсна го Денерис. — Няма да говорим за това. Резнак се присви, стреснат от гневния ѝ тон.

— Простете, ваше величество, не исках да...

— Ваше величество, юнкайците имат три свободни дружини срещу нашите две, а се говори, че са повикали от Волантис и Златната дружина — каза Бен Плум. — Онези копелета изкарват десет хиляди на бойното поле. Юнкайците разполагат и с четири гхискарски легиона, може би повече, а чух да говорят и че са пратили ездаци през Дотракското море, може би за да доведат срещу нас някой голям халазар. *Трябват* ни тези дракони, както го виждам аз.

Дани въздъхна.

— Съжалявам, Бен. Не смея да пусна драконите на свобода. — Виждаше ясно, че той не иска да получи точно този отговор.

Плум почеса посребрелите си бакенбарди.

— Щом драконите няма да натежат на везните, добре... ще трябва да напуснем, преди юнкайските копелета да затворят капана... само че първо накарайте търговците на роби да платят за това, че ще видят гърбовете ни. Плащат на халовете, за да оставят градовете им на мира, защо не на нас? Продаваме им Мийрийн и тръгваме на запад с фургони, пълни със злато, скъпоценни камъни и прочие.

— Искаш да плякосам Мийрийн и да избягам? Не, няма да го направя. Сив червей, освободените ми готови ли са за битка?

Евнухът скръсти ръце на гърдите си.

— Не са Неопетнени, но няма да ви посрамят. Този ще се закълне в това с копие и меч, ваше величество.

— Добре. Това е добре. — Денерис огледа лицата на мъжете около себе си. Бръснатото теме, навъсен. Сир Баристан, със сбръчканото лице и тъжните сини очи. Резнак мо Резнак, пребледнял и запотен. Кафявия Бен, с бялата коса, с кораво като стара кожа лице. Сив червей, с гладки страни, едър и безизразен. „Даарио трябваше да е тук, и моите кръвни ездаци — помисли тя. — Ако ще има битка, кръвта на моята кръв би трябвало да е с мен.“ Липсваше ѝ и Джора Мормон. „Излъга ме, донасяше за мен, но също така ме обичаше и винаги ми даваше добър съвет.“ — Победих юнкайците преди. Ще ги победим отново. Къде обаче? Как?

— Смятате да излезете на бойното поле? — Гласът на Бръснатото теме бе изпълнен с неверие. — Това ще е глупост. Стените ни са по-високи и по-дебели от стените на Ащapor, а защитниците ни са по-храбри. Юнкайците няма да вземат лесно този град.

— Не мисля, че трябва да позволим да ни обкръжат — възрази сир Баристан. — Войската им е миш-маш, в най-добрия случай. Тези търговци на роби не са войници. Ако ги изненадаме...

— Малко вероятно е — каза Бръснатото теме. — Юнкайците имат много приятели в града. Ще знаят.

— Колко голяма армия можем да съберем? — попита Дани.

— Не достатъчно голяма, да ме прощава ваше кралско величество — отвърна Бен Плум Кафявия. — Какво ще каже Наарис? Ако ще водим тази битка, трябва да ни неговите Бурни врани.

— Даарио все още е на полето. — „О, богове, какво направих? Нима го изпратих на смърт?“ — Бен, искам твоите Втори синове да разузнаят враговете ни. Къде са, колко бързо се придвижват, колко са и какво е разположението им.

— Ще ни трябва провизии. И свежи коне също.

— Разбира се. Сир Баристан ще се погрижи за това.

Кафявия Бен се почеса по брадичката.

— Сигурно бихме могли да накараме някои от тях да минат на наша страна. Ако ваше величество може да отпусне няколко торби злато и скъпоценни камъни... просто за да предложим на капитаните им хубава стръв... кой знае?

— Да ги купим, защо не? — Такова нещо ставаше непрекъснато сред свободните дружини в Спорните земи, знаеше Дани. — Да, много добре. Резнак, погрижи се за това. Щом Вторите синове излязат, затворете портите и удвоете стражата на стените.

— Ще бъде изпълнено, ваше величество — отвърна Резнак мо Резнак. — Какво ще правим с тези ащaporци?

„Деца ми.“

— Те идват тук за помощ. За утеха и закрила. Не можем да им обърнем гръб.

Сир Баристан се намръщи.

— Ваше величество, знам как кървавото течение е унищожавало цели армии, ако бъде оставено да се разпространи необуздано. Сенешалът е прав. Не можем да приемем ащaporците в Мийрийн.

Дани го погледна безпомощно. Добре, че драконите не плачеха.

— Както кажете тогава. Ще ги задържим извън стените, докато това... това проклятие не заглъхне. Устройте им лагер край реката, западно от града. Ще им пратим каквато храна можем. Вероятно бихме могли да отделим здравите от болните. — Всички я гледаха. — Да се повтарям ли ще ме карате? Вървете и направете каквото ви заповядах. — Дани стана, мина покрай Кафявия Бен и се изкачи по стъпалата към утешителната самота на терасата си.

Двеста левги разделяха Мийрийн от Ащатор, но ѝ се стори, че небето е по-тъмно на югозапад, зацапано и мъгливо от дима на умиращия Червен град. „Тухла и кръв съградиха Ащатор, и тухла и кръв е народът му.“ Старият стих прокълтя в главата ѝ. „Пепел и кост е Ащатор, и пепел и кост е народът му.“ Опита се да си спомни лицето на Ерое, но чертите на мъртвото момиче непрекъснато се разпадаха.

Когато най-сетне се обърна, сир Баристан стоеше до нея, загърнат в бялото си наметало срещу вечерния хлад.

— Можем ли да се бием все пак? — попита тя.

— Хората винаги могат да се бият, ваше величество. По-скоро попитайте дали можем да победим. Умирането е лесно, но победата идва трудно. Вашите освободени не са достатъчно обучени и не са пускали кръв. Наемниците ви преди служеха на враговете ви, а обърне ли веднъж човек плаща си, няма да се поколебае да го обърне отново. Имате два дракона, които не може да бъдат обуздани, и трети, който навярно сте загубили. Отвъд тези стени единствените ви приятели са лхазарите, които не си падат по войните.

— Стените ми са силни обаче.

— Не по-силни, отколкото когато бяхте извън тях. А Синовецете на Харпията са отсам стените с нас. Също и Великите господари, както тези, които не убихте, така и синовете на тези, които убихте.

— Знам. — Кралицата въздъхна. — Какво ме съветвате, сир?

— Битка — отвърна сир Баристан. — Мийрийн е претъпкан и пълен с гладни гърла, а вие имате твърде много врагове вътре. Боя се, че не можем да издържим дълго на обсада. Позволете да срещна врага, докато идва на север, на терен по мой избор.

— Да срещна врага — повтори тя. — С освободените, които нарекохте недостатъчно обучени и непускали кръв.

— Всички сме били така в началото, ваше величество. Неопетнените ще им помогнат да се стегнат. Ако имах петстотин рицари...

— Или пет. А ако ви дам Неопетнените, ще ми останат само Бронзовите зверове да държат Мийрийн. — След като сир Баристан не го оспори, Дани затвори очи. „Богове — замоли се, — взехте хал Дрого, който беше моето слънце и звезди. Взехте храбрия ни син, преди да е вдишал. Получихте си кръвния дар от мен. Помогнете ми сега, моля ви. Дайте ми мъдростта да видя пътя напред и силата да направя каквото трябва, за да опазя децата си.“

Боговете не отвърнаха.

Когато отново отвори очи, Дани каза:

— Не мога да надвия двама врагове, един отвътре и един отвън. Ако искам да опазя Мийрийн, трябва да имам града зад себе си. *Целия* град. Трябва ми... трябва ми... — Не можеше да го изрече.

— Ваше величество? — попита тихо сир Баристан.

„Една кралица не принадлежи на себе си, а на своя народ.“

— Трябва ми Хиздар зо Лорак.

МЕЛИСАНДРА

Никога не беше истински тъмно в покоите на Мелисандра.

На перваза на прозореца ѝ горяха три свещи, да държат навън ужасите на нощта. Други четири мъждукаха до леглото ѝ, по две от всяка страна. Огънят в огнището гореше ден и нощ. Първият урок, който научаваха тези, които щяха да ѝ служат, бе, че огънят не трябва никога, никога да се оставя да угасне.

Червената жрица затвори очи и изрече молитва, а след това отново ги отвори, с лице към огъня в огнището. „Още веднъж.“ Трябваше да е сигурна. Много жреци и жрици преди нея се бяха проваляли заради лъжливи видения — бяха виждали това, което им се иска, а не каквото е изпратил Господарят на Светлината. Станис отиваше на юг към гибел, кралят, понесъл на раменете си съдбата на света, Азор Ахаи прероденият. Р'хлор, разбира се, щеше да ѝ прати видение за онова, което го очакваше. „Покажи ми Станис, боже — замоли се тя. — Покажи ми твоя крал, твоето оръжие.“

Образите заиграха пред нея, златни и пурпурни, мъждукащи, оформящи се, стапящи се и разтварящи се един в друг, странни очертания, ужасяващи и примамливи. Видя отново безоките лица, зяпнали към нея с празни кухини, от които сълзеше кръв. После кулите до морето, рухващи под напора на тъмния прилив, надигнал се от дълбините. Сенки във форма на черепи, черепи, разпадащи се в мъгла, тела, сплетени в похотлива страст, гърчеха се, обръщаха се и се дращеха с нокти. Зад завеси от огън огромни крилати сенки кръжаха под безмилостно синьо небе.

„Момичето. Трябва отново да намеря момичето, сивото момиче на умиращия кон.“ Джон Сняг щеше да очаква това от нея, и то скоро. Нямаше да е достатъчно да каже, че момичето бяга. Той щеше да иска повече, щеше да поиска да знае кога и къде, а тя нямаше отговор. Беше видяла момичето само веднъж. „Момиче сиво като пепел. Докато гледах, се разпадна и се отвя.“

В огнището се оформи лице. „Станис?“, помисли тя само за миг... но не, тези черти не бяха неговите. „Дървено лице, бяло като труп.“ Това ли беше врагът ѝ? Хиляда червени очи заплуваха в надигащите се пламъци. „Той ме вижда.“ До него момче с вълче лице отметна глава и зави.

Червената жрица потръпна. Кръв потече по бедрото ѝ, черна и димяща. Огнят беше в нея, болка, екстаз, изпълваше я, раздираше я, преобразяваше я. Тръпки зной зашариха по кожата ѝ, настойчиви като любяща длан. Странни гласове я зовяха от отдавна отминали дни. „Мельни“, чу тя женски вик. Мъжки глас извика: „Жребий седми.“ Плачеше и сълзите ѝ бяха пламък. И все пак го пиеше.

От тъмно небе западаха снежинки, а насреща им се вдигна пепел, сивото и бялото закръжиха едно около друго, а огнени стрели се извиха в дъга над дървена стена, и мъртви същества се тътреха безшумно в студа, под огромна сива стръмнина, където в сто пещери горяха огньовете. После вятърът се усили и бялата мъгла зафуча, неописуемо студена, и огньовете угаснаха един след друг. След това останаха само черепите.

„Смърт — помисли Мелисандра. — Черепите са смърт.“

Пламъците працияха тихо и в прашенето им тя чу изшепнато името *Джон Сняг*. Лицето му заплува пред нея, очертано в езици от червено и оранж, появяваше се и изчезваше отново, сянка, едва видима зад пръхаща завеса. Беше ту човек, ту вълк, ту отново човек. Но черепите също бяха тук, черепите бяха навсякъде около него. Мелисандра бе виждала тази опасност преди, опитвала се беше да предупреди момчето за нея. „Врагове, навсякъде около него, ками в тъмното.“ Той не искаше да я послуша.

Неверниците никога не слушаха, преди да е станало много късно.

— Какво виждате, милейди? — попита тихо момчето.

„Черепи. Хиляда черепи и момчето копеле отново. Джон Сняг.“ Всеки път, щом я попитаха какво вижда в пламъците, Мелисандра отвръщаше:

— Много и много.

Но виждането не бе така просто, както предполагаша тези думи. Беше изкуство и като всички изкуства изискваше усвояване, дисциплина, учене. „Болка. Това също.“ Р’хлор говореше на

избраниците си чрез благословен огън, на език от пепел, въглен и гърчещ се пламък, който само бог можеше да схване напълно. Мелисандра бе упражнявала изкуството си безчет години и бе заплатила цената. Нямаше никой, дори в ордена ѝ, с нейното умение да вижда тайните, полуразкрити и полускрити в светите пламъци.

Но сега като че ли дори не можеше да намери своя крал. „Моля се да зърна Азор Ахаи, а Р’хлор ми показва само Сняг.“

— Деван — извика тя. — Вода. — Гърлото ѝ бе пресъхнало и раздрано.

— Да, милейди. — Момчето ѝ наля чаша от каменната кана до прозореца и ѝ я донесе.

— Благодаря. — Мелисандра отпи, преглътна и го удостои с усмивка. Това го накара да се изчерви. Момчето бе наполовина влюбено в нея, знаеше тя. „Страхува се от мен, желае ме и ме боготвори.“

При все това Деван не беше доволен, че е тук. Беше се гордял много, че служи като скуайър на крал, и се беше почувствал уязвен, когато Станис му заповяда да остане в Черен замък. Като на всяко момче на неговата възраст главата му беше пълна с мечти за слава: несъмнено си беше представял храбростта, която е щял да прояви при Дълбоки лес. Други момчета на неговите години бяха заминали на юг да служат като скуайъри на кралските рицари и да влизат в битка редом с тях. Това, че Деван бе оставен тук, сигурно му се бе видяло като укор, наказание за някакъв негов провал или може би за провал на баща му.

Всъщност беше тук, защото Мелисандра бе помолила за него. Четирите най-големи сина на Давос Държеливия бяха загинали в битката на Черната вода, когато кралският флот бе погълнат от зелен огън. Деван беше петият поред и щеше да е в по-голяма безопасност тук с нея, отколкото до краля. Лорд Давос нямаше да ѝ благодари за това, не повече, отколкото самото момче, но според нея Държеливия бе понесъл достатъчно скръб. Колкото и подведен да беше, верността му към Станис бе несъмнена. Беше го видяла в пламъците.

Деван беше схватлив, умен и способен, което трудно можеше да се каже за повечето от свитата ѝ. Станис бе оставил десетина от мъжете си, за да ѝ служат, когато замина на юг, но повечето от тях бяха безполезни. Негово величество се нуждаеше от всеки меч, тъй че

можеше да остави само старци и сакати. Един беше ослепял от удар в главата в битката край Вала, друг окуцял, когато падащият му кон му строшил краката. Сержантът ѝ беше загубил ръка от кривак на великан. Трима от охраната ѝ бяха скопци, кастрирани от Станис за изнасилване на дивачки. Имаше освен това двама пияници и един страхливец. Последният трябваше да са го обесили, както бе признал самият крал, но произлизаше от благородна фамилия, а баща му и братята му бяха верни поддръжници на Станис от самото начало.

Това, че имаше охрана, несъмнено щеше да принуди черните братя да се отнасят почтително, знаеше червената жрица, но никой от мъжете, дадени ѝ от Станис, нямаше да е от голяма полза, ако изпаднеше в опасност. Беше все едно. Мелисандра от Асшаи не се боеше за себе си. Р'хлор щеше да я защити.

Отпи още глътка вода, остави чашата, примигна, протегна се и стана от стола си. Мускулите ѝ бяха схванати и сковани. След толкова дълго виране в пламъците ѝ трябваша няколко мига, за да се приспособи към сумрака. Очите я смъдяха, но ако ги разтъркаше, щеше да стане само по-лошо.

Видя, че огънят е догорял.

— Деван, още дърва. Кой час е?

— Почти призори, милейди.

„Призори. Още един ден ни е даден, слава на Р'хлор. Ужасите на нощта отстъпват.“ Беше прекарала нощта в стола си край огъня, както правеше често. След като Станис замина, почти не лягаше в леглото. Нямаше време да спи, с бремето на света на раменете ѝ. А се страхуваше да сънува. „Спането е малка смърт, сънищата са шепотът на Другия, който иска да ни завлече всички във вечната си нощ.“ Предпочиташе да седи, окъпана в червеното сияние на блажените пламъци на своя бог, със зачервени страни от вълните топлина, като от целувки на любим. Някои нощи задрямваше, но никога за повече от час. Един ден, молеше се Мелисандра, нямаше изобщо да спи. Един ден щеше да се освободи от сънищата. „Мелъни — помисли си. — Жребий седми.“

Деван хвърли нови цепеници в огъня и пламъците заподскачаха отново, настървени и буйни, прогониха сенките в ъглите на стаята и погълнаха всички нежелани сънища. „Мракът отстъпва отново... за малко. Но отвъд Вала врагът става все по-силен и ако спечели, зората

никога повече няма да дойде.“ Зачуди се дали бе видяла наистина неговото лице, взряно в нея от пламъците. „Не. Със сигурност не. Образът му би трябвало да е много по-страшен от онова, студен, черен и твърде ужасен, за да може който и да е човек да го види и да остане жив.“ Беше видяла дървения мъж обаче, а момчето с вълчето лице... бяха негови слуги сигурно... негови поборници, както Станис беше неин.

Отиде до прозореца и отвори капаците. На изток бе започнало да изсветлява, но утринните звезди все още висяха в катраненочерното небе. Черен замък вече бе започнал да се раздвижва, мъже с черни наметала бяха тръгнали през двора да закусят с паница каша, преди да сменят братята си горе на Вала. Няколко снежинки прехвърчаха покрай отворения прозорец, понесени от вятъра.

— Желаете ли милейди да закуси? — попита Деван.

„Храна. Да, трябва да ям.“ Някои дни забравяше. Р'хлор й осигуряваше всичката храна, от която се нуждаеше тялото й, но това бе най-добре да се прикрива от смъртни хора.

Джон Сняг й трябваше, не пържен хляб и бекон, но нямаше смисъл да праща Деван при лорд-командира. Той нямаше да се отзове на поканата й. Сняг все още живееше зад оръжейната, в две скромни стаи, заемани преди това от покойния ковач на Стража. Може би не се смяташе за достоен за Кралската кула, или просто не го интересуваше. Това беше грешката му, лъжливото смирение на младостта, което само по себе си беше вид гордост. Никога не е разумно за един владетел да отбягва украсите на властта, защото самата власт в немалка степен произтича от тези украси.

Но момчето не беше и съвсем наивно. Беше достатъчно разумен, за да не идва в покоите на Мелисандра като молител, и настояваше тя да ходи при него, ако й се наложи да говорят. Най-често, когато отидеше, я държеше да чака или отказваше да я види. Това поне беше хитро.

— Искам чай от коприва, сварено яйце и хляб с масло. Пресен хляб, ако обичаш, не пържен. Може да ми намериш и дивака. Кажете му, че трябва да говоря с него.

— Дрънчащата ризница ли, милейди?

— Да. И бързо.

Докато момчето го нямаше, Мелисандра се изми и смени халата си. Ръкавите ѝ бяха пълни със скрити джобове и тя грижливо ги провери, както правеше всяка сутрин, за да се увери, че всичките ѝ прахове са на място. Прахове, които да направят огъня зелен, син или сребрист, прахове, които да накарат пламъка да реве, да съска и да подскача над един човешки ръст, прахове, които да го накарат да пуши. Пушек за истина, пушек за страст, пушек за страх, и гъст черен дим, който можеше да убие човек на място. Червената жрица се въоръжаваше с по щипка от всеки.

Резбованото сандъче, което си беше взела през Тясното море, вече бе опразнено почти три четвърти. А макар Мелисандра да знаеше как да направи още прахове, липсваха ѝ много редки съставки. „Заклинанията ми би трябвало да са достатъчни.“ Тук на Вала беше по-силна, по-силна дори отколкото в Асшаи. Всяка нейна дума и жест притежаваха мощ и можеше да прави неща, които никога преди не бе правила. „Сенките, които хвърлям тук, ще бъдат ужасни и никое същество на мрака няма да устои пред тях.“ С такива магии под властта ѝ скоро едва ли щяха да ѝ трябват повече жалките фокуси на алхимици и пироманти.

Затвори сандъчето, завъртя ключа и го скри в полите си в друг таен джоб. На вратата се почука. Едноръкият ѝ сержант, ако се съдеше по треперливия звук от почукването му.

— Лейди Мелисандра, Властелина на костите е дошъл.

— Пусни го.

Мелисандра се настани отново в стола си до огнището.

Дивакът носеше елек от щавена кожа без ръкави с бронзови шипове под протритото наметало, боядисано на зелени и кафяви петна. „Без кокали.“ Също тъй беше загърнат в сенки, пипала накъсана сива мъгла, полувидими и плъзгащи се пред лицето и фигурата му с всяка стъпка, която направеше. „Грозни неща. Грозни като кокалите му.“ Изострена на челото коса, сближени тъмни очи, хлътнали бузи, мустак, сгърчен като червей над уста, пълна със счупени кафяви зъби.

Мелисандра усети топлината на гърлото си, щом рубинът ѝ се оживи от близостта на роба си.

— Оставил си ризницата си от кокали — отбеляза тя.

— Дрънченето ѝ щеше да ме побърка.

— Костите те пазят — напомни му тя. — Черните братя не те обичат. Деван каза, че вчера си имал пререкание с някои от тях на вечеря.

— Дреболия. Ядях супа от боб и бекон, докато Боуен Марш им говореше за предимствата на по-високия терен. Стария Нар реши, че го шпионирам, и заяви, че няма да търпи убийци да слушат на съветите им. Казах му, че ако е така, може би не е трябвало да ме пускат край огъня. Боуен почервения и се задави, но нищо повече. — Дивакът седна на перваза на прозореца и извади камата си от канията. — Ако някоя врана иска да пхне нож между ребрата ми, докато вечерям, да пробва. Овесената каша на Хоб ще е по-добра на вкус с капка кръв за подправка.

Мелисандра не обърна внимание на голата стомана в ръцете му. Ако дивакът ѝ мислеше лошото, щеше да го е видяла в пламъците си. Опасността за самата нея бе първото, което се беше научила да вижда още докато беше почти дете, момиче робиня, обвързано за цял живот с великия червен храм. Все още беше първото нещо, което търсеше, щом се взреше в пламъците.

— Очите им трябва да те притесняват, не ножовете им — предупреди го тя.

— Илюзията, да. — Рубинът в черната желязна гривна на китката му сякаш запулсира. Той го почука с ръба на ножа. Стоманата тихо изтрака в камъка. — Усещам го, докато спя. Топло на кожата ми, дори през желязото. Меко като женска целувка. *Твоята* целувка. Но понякога в сънищата ми започва да гори, а устните ти се превръщат в зъби. Всеки ден си мисля колко лесно би било да го откъртя и всеки ден не го правя. Трябва ли и проклетите кокали данося?

— Заклинанието е направено от сянка и внушение. Хората виждат каквото очакват да видят. Костите са част от това. — „Сгреших ли, като го пощадих?“ — Ако илюзията се провали, ще те убият.

Дивакът зачовърка мръсното под ноктите си с върха на камата.

— Изпял съм песните си, извоювал съм битките си, пил съм лятно вино, опитал съм дорнска жена. Един мъж трябва да умре така, както е живял. За мен това е стомана в ръката.

„За смърт ли мечтае? Възможно ли е врагът да го е докоснал? Смъртта е негово владение, мъртвите са негови войници.“

— Много скоро ще има работа за стоманата ти. Врагът се раздвижва, истинският враг. А обходниците на лорд Сняг ще се върнат преди да е свършил този ден, със слепите си кървави очи.

Очите на дивака се присвиха. Сиви очи, кафяви очи: Мелисандра виждаше как се променя цветът с всеки пулс на рубина.

— Ваденето на очите, това е работа на Ревливеца. Най-добрата врана е сляпа врана, така казва. Понякога мисля, че би искал да извади собствените си очи, както винаги се навлажняват и го сърбят. Сняг предполагаше, че свободният народ ще се обърне към Тормунд да ги поведе, защото той би го направил. Харесваше Тормунд и старият мошеник също го харесваше. Ако е Ревливеца обаче... това не е добре. Нито за него, нито за нас.

Мелисандра кимна, сякаш беше взела думите му присърце, но този Ревливец беше без значение. Никой от свободния му народ нямаше значение. Бяха изгубен народ, обречен, осъден да изчезне от земята, както бяха изчезнали горските чеда. Но това не бяха думите, които той искаше да чуе, и тя нямаше да рискува да го загуби, не сега.

— Колко добре познаваш Севера?

Той прибра камата.

— Не по-зле от всеки обходник. Някои части повече от други. Северът е голям. Защо?

— Момичето — каза тя. — Момиче в сиво, на умиращ кон. Сестра на Джон Сняг. — Коя друга можеше да е? Препускаше към него за закрила, това поне Мелисандра беше видяла ясно. — Видях я в пламъците си, но само веднъж. Трябва да спечелим доверието на лорд-командира, а единственият начин да го направим е като я спасим.

— Аз да я спася, имаш предвид? Властелина на костите? — Той се изсмя. — Никой никога не се е доверявал на Дрънчащата ризница, освен глупаци. Сняг не е глупак. Ако сестра му се нуждае от спасяване, ще прати враните си. Аз бих направил това.

— Той не е като теб. Дал е клетвите си и е решен да живее според тях. Нощният страж не взема страна. Но ти не си от Нощния страж. Можеш да направиш това, което той не може.

— Стига твоят твърдоглав лорд-командир да го разреши. Огньовете ти показаха ли къде да се намери това момиче?

— Видях вода. Дълбока, синя и неподвижна, с тънка ледена кора, стягаща се над нея. Сякаш продължава безкрайно.

— Дългото езеро. Какво още видя около това момиче?

— Хълмове. Поля. Дървета. Сърна. Камъни. Стои далече от селата. Когато може, язди в корита на малки потоци, за да отклони ловци от дирята си.

Той се намръщи.

— Това ще затрудни нещата. Идва на север, казваш. Езерото на изток или на запад беше от нея?

Мелисандра затвори очи, за да си спомни.

— На запад.

— Не идва по кралския път значи. Умно момиче. От другата страна има по-малко наблюдатели и повече укрития. Има и няколко скривалища, които сам съм използвал от време на... — Прекъсна при звука на боен рог и бързо стана. Мелисандра знаеше, че същото внезапно затишие бе настъпило из цял Черен замък, че всички мъже и момчета са се обърнали към Вала, заслушани и в очакване. Един дълъг рев на рога означаваше, че се връщат обходници, но два...

„Денят е дошъл — помисли червената жрица. — Лорд Сняг ще трябва да ме изслуша веднага.“

След като дългият скръбен зов на рога заглъхна, тишината се проточи сякаш цял час. Най-сетне дивакът я наруши.

— Само един. Обходници.

— Мъртви обходници. — Мелисандра също стана. — Иди си сложи кокалите. Ще се върна.

— Би трябвало да те придружа.

— Не бъди глупав. Щом разберат това, което ще разберат, ще кипнат от всеки дивак, който се мерне пред очите им. Стой тук, докато кръвта им се охлади.

Докато слизаше по стъпалата на Кралската кула, придружена от двама от стражите, които ѝ бе оставил Станис, срещна Деван. Момчето се качваше със закуската ѝ.

— Изчаках Хоб да извади пресните самуни от пещта, милейди. Хлябът е още горещ.

— Остави закуската в покоите ми. — Дивакът най-вероятно щеше да я изяде. — Лорд Сняг има нужда от мен, отвъд Вала. — „Все още не знае, но скоро...“

Навън бе започнал да вали лек сняг. Десетки врани се бяха струпали около портата. Лорд-командирът я беше изпреварил,

придружен от Боуен Марш и двайсет копиеносци. Също тъй беше пратил десетина стрелци горе на Вала в случай, че в близките гори се крият врагове. Стражите на портата не бяха хора на кралицата, но все пак я пропуснаха.

Студено и тъмно беше под леда, в тъмния тунел, извиващ се през Вала. Морган тръгна пред нея с факел, а Мерел се задържа отзад с брадва. Двамата бяха безнадеждни пияници, но в този час на утрото бяха трезви. Хора на кралицата, поне на думи, и двамата изпитваха здравословна боязън от нея, а Мерел можеше да бъде внушителен, когато не беше пиян. Днес нямаше да ѝ трябват, но Мелисандра преднамерено държеше край себе си по двама охранители навсякъде, където ходеше. Излъчваше определено послание. „Украшенията на властта.“

Докато излязат северно от Вала, снегът вече валеше силно. Дрипава бяла пелена покриваше раздраната измъчена ивица земя, изпънала се от Вала до края на гората на духовете. Джон Сняг и черните му братя се бяха струпали около три копия на двайсетина разтега по-напред.

Копията бяха осем стъпки дълги и направени от ясен. Едното отляво беше леко извито, но другите две бяха гладки и прави. На върха на всяко имаше набучена отрязана глава. Брадите им бяха пълни с лед, а падащият сняг ги бе покрил с бели гугли. На мястото на очите зееха празни дупки, черни и кървави, зяпнали надолу в безмълвен укор.

— Кой са? — попита Мелисандра враните.

— Джак Бълвър Черния, Хол Косматия и Гарт Сиво перо — отвърна мрачно Боуен Марш. — Земята е почти замръзнала. На диваците им е отнело половината нощ, за да набият копията толкова дълбоко. Може все още да са наблизко. Да ни наблюдават. — Лорд-стюардът примижа към гората.

— Там може да има стотина — рече черният брат с киселото лице. — Хиляда може да са.

— Не — каза Джон Сняг. — Оставили са даровете си в тъмното на нощта и са избягали. — Огромното му бяло вълчище обиколи прътите, подуши, а после вдигна крак и се изпика на копието с главата на Джак Бълвър Черния. — Дух щеше да улови миризмата им, ако все още бяха там.

— Дано Ревливеца да е изгорил телата им — каза мъжът с киселото лице, Ед Скръбния. — Иначе може да дойдат да си потърсят главите.

Джон Сняг сграбчи копието с главата на Гарт Сиво перо и го изтръгна от земята.

— Смъкнете другите две — заповяда и четири врани побързаха да се подчинят.

Бузите на Боуен Марш бяха зачервени от студ.

— Изобщо не трябваше да пращаме обходи.

— Не е моментът, нито мястото да човъркаме тази рана. Не тук, милорд. Не сега. — Сняг се обърна към мъжете, които се бореха с копията. — Вземете главите и ги изгорете. Нищо да не остане освен гола кост. — Сякаш едва сега забеляза Мелисандра. — Милейди. Повървете с мен, ако обичате.

„Най-послед.“

— Ако лорд-командирът благоволи.

Щом влязоха под Вала, пхна ръка под мишницата му. Морган и Мерел тръгнаха пред тях, а Дух застъпва по петите им. Жрицата не проговори, но съзнателно забави стъпките си и там, където стъпваше, ледът започваше да капе. „Няма да пропусне да го забележи.“

Под желязната решетка на една амбразура Сняг наруши мълчанието, точно както тя очакваше.

— А другите шестима?

— Не съм ги видяла — отвърна Мелисандра.

— Ще гледате ли?

— Разбира се, милорд.

— Имаме гарван от сир Денис Малистър в Сенчестата кула — каза Джон Сняг. — Хората му са видели огньовете в планините от другата страна на пролома. Събиране на диваци, убеден е сир Денис. Смята, че ще се опитат отново да щурмуват Моста на черепите.

— Някои може би. — Дали черепите във видението й не означаваха този мост? Едва ли. — Ако дойде, тази атака ще е само отвличане. Видях кули край морето, потопени под черен и кървав прилив. Там ще падне най-тежкия удар.

— Източен страж?

„Това ли беше?“ Мелисандра беше видяла Източен крайморски страж с крал Станис. Там негово величество бе оставил кралица

Селайз и дъщеря им Шайрийн, когато събра рицарите си за поход към Черен замък. Кулите в огъня ѝ бяха различни, но с виденията често ставаше така.

— Да. Източен страж, милорд.

— Кога?

Тя разпери ръце.

— Утре. След един лунен кръг. След година. Възможно е, ако се задействате, да предотвратите напълно видяното от мен. — „Иначе какъв е смисълът от виденията?“

— Добре — отвърна Сняг.

Когато излязоха изпод Вала, мъжете се струпаха около тях. Мелисандра познаваше само неколцина по име: готвача, Трипръстия Хоб, Мъли с мазната му оранжева коса, глуповатото момче, което наричаха Оуен Тъпака, септона пияница Целадор.

— Вярно ли е, милорд? — попита Трипръстия Хоб.

— Кой е? — попита Оуен Тъпака. — Не е Дивен, нали?

— Не е и Гарт — каза човекът на кралицата, когото знаеше като Алф от Рънимъд, един от първите, заменил своите седем лъжливи богове за истината на Р'хлор. — Гарт е твърде умен за ония диваци.

— Колко? — попита Мъли.

— Трима — каза им Джон, — Черния Джак, Косматия Хол и Гарт.

Алф от Рънимъд нададе вой, толкова силен, че можеше да събуди спящи в Сенчестата кула.

— Сложи го на легло и му дай да пие греяно вино — каза Джон на Трипръстия Хоб.

— Лорд Сняг — промълви Мелисандра. — Ще дойдете ли с мен в Кралската кула? Имам да споделя с вас още неща.

Той я изгледа продължително. Дясната му ръка се сви в юмрук, отпусна се, отново се сви.

— Както желаете. Ед, прибери Дух в покоите ми.

Мелисандра прие това като знак и също освободи охраната си. Прекосиха двора заедно, само двамата. Снегът се сипеше. Тя вървеше толкова близо до Джон Сняг, колкото смееше, достатъчно, за да усети недоверието, изливащо се от него като черна мъгла. „Не ме обича, никога няма да ме обича, но ще се възползва от мен. Добре.“ Мелисандра бе танцувала същия танц със Станис Баратеон, в началото.

Всъщност младият лорд-командир и кралят имаха повече общи неща, отколкото всеки от двамата бе готов да признае. Станис беше по-малък син, живял в сянката на по-големия си брат, също както Джон Сняг, незаконният син, винаги бе засенчван от законния си брат, падналият герой, когото хората бяха нарекли Младия вълк. И двамата бяха неверници по природа, недоверчиви и подозрителни. Единствените богове, които истински почитаха, бяха честта и дългът.

— Не попитахте за сестра си — каза Мелисандра, докато се изкачваха по витото стълбище на Кралската кула.

— Казах ви. Нямам сестра. Оставяме близките си настрана, когато изречем думите. Не мога да помогна на Аря, както не...

Замълча, щом влязоха в покоите й. Дивакът беше вътре — седеше на масата и мажеше масло върху парче топъл кафяв хляб с камата си. Беше облякъл костената си броня, видя тя със задоволство. Счупеният великански череп, неговият шлем, беше на стола до прозореца.

Джон Сняг се стегна.

— Ти.

— Лорд Сняг. — Дивакът се ухили, оголвайки кафявите си счупени зъби. Рубинът на китката му заблещука на утринната светлина като смътна червена звезда.

— Какво правиш тук?

— Закусвам. Заповядай, хапни и ти.

— Няма да чупя хляб с тебе.

— Ти губиш. Самунът още е топъл. Хоб това поне прави добре, признавам му го. — Дивакът отчупи залък. — Бих могъл и теб да навестя също толкова лесно, милорд. Онези стражи на вратата ти са лоша шега. Мъж, който е изкачвал Вала петдесет пъти, може да се изкатери през прозорец съвсем лесно. Но каква полза да те убивам? Враните само ще си изберат някой по-лош. — Сдъвка и преглътна. — Чух за обходниците ви. Трябваше да ме пратиш с тях.

— За да ги предадеш на Ревливеца?

— За предателства ли си говорим? Как се казваше онази твоя дивачка, Сняг? Игрит беше, нали? — Дивакът се обърна към Мелисандра. — Ще ми трябват коне. Шест добри коня. И не мога да го направя сам. Няколко от жените на копието, затворени в Къртичиното, ще свършат работа. Жени ще са най-добре за това. Момичето е по-

вероятно да се довери на тях и ще ми помогнат да изиграя една хитрина, която съм си наумил.

— За какво говори той? — попита я лорд Сняг.

— За сестра ви. — Мелисандра го хвана за ръката. — Вие не можете да ѝ помогнете, но той може.

Сняг издърпа ръката си.

— Не мисля. Не познавате това същество. Дрънчащата ризница може да измие ръцете си сто пъти на ден и пак ще има кръв под ноктите. По-скоро ще изнасили и убие Аря, отколкото да я спаси. Не. Ако това сте видяла в огньовете си, милейди, сигурно имате пепел в очите. Ако той се опита да напусне Черен замък без мое разрешение, лично ще му взема главата.

„Не ми оставя избор. Така да бъде.“

— Деван, остави ни — рече тя и скуайърът се изниза и затвори вратата.

Мелисандра докосна рубина на шията си и изрече една дума.

Звукът отекна странно от ъглите на стаята и се изви като червей в ушите им. Дивакът чу една дума, враната — друга. Нито една от двете не беше думата, излязла от устните ѝ. Рубинът на китката на дивака потъмня, а вейките от светлина и сянка около него се сгърчиха и стопиха.

Костите останаха: подрънкващите ребра, ноктите и зъбите по ръцете, голямата пожълтяла ключица над раменете му. Счупеният великански череп си остана счупен великански череп, пожълтял и напукан, зяпнал с широката си дивашка усмивка.

Но острият шпиц на косата над челото изчезна. Кафявият мустак, ръбестата брадичка, мършавата прежълтяла плът и малките тъмни очи, всичко това се стопи. Сиви пръсти полазиха през дълга кафява коса. Бръчки смях се появиха в ъглчетата на устата. Изведнъж стана по-едър, по-широк в гърдите и раменете, дългокрак и строен, лицето му — гладко обръснато и загрубяло от вятъра.

Сивите очи на Джон Сняг се разшириха.

— Манс?

— Лорд Сняг. — Манс Райдър не се усмихна.

— Тя те изгори!

— Тя изгори Властелина на костите.

Джон Сняг се обърна към Мелисандра.

— Що за чародейство е това?

— Наречете го както искате. Илюзия, привиждане, заблуда. Р'хлор е Господар на Светлината, Джон Сняг, а на слугите му е дадено да тъкат с нея, както други тъкат с нишка.

Манс Райдър се изсмя.

— Аз също имах съмнения, Сняг, но защо да не ѝ дам да опита? Беше или това, или да се оставя Станис да ме опече.

— Костите помагат — каза Мелисандра. — Костите помнят. Най-силните илюзии са основани на такива неща. Ботуши на мъртвец, кичур коса, кесия с кокалчета от пръсти. С изшепнати думи и молитва сянката на човек може да бъде извлечена от него и заметната на друг като наметало. Същността на носещия не се променя, само привидността му.

Направи го да прозвучи просто и лесно. Не биваше изобщо да разберат колко трудно е било, нито колко ѝ е струвало. Този урок Мелисандра бе научила много преди Асшаи: колкото по-безусилно изглежда чародейството, толкова повече се страхуват хората от чародея. Когато пламъците бяха заблизали Дрънчащата ризница, рубинът на гърлото ѝ се бе нажежил толкова, че се уплаши собствената ѝ плът да не задими и почернее. За щастие лорд Сняг я бе спасил от тази агония със стрелите си. Докато Станис бе кипнал от оскърблението, тя бе потръпнала от облекчение.

— Нашият лъжлив крал има сприхав нрав — каза Мелисандра на Джон Сняг, — но няма да ви предаде. Държим сина му, не забравяйте. А той самият ви дължи живота си.

— На мен? — Сняг беше стъписан.

— На кого друго, милорд? Само кръвта на живота му може да изкупи престъпленията му, гласят законите ви, а Станис Баратеон не е човек, който ще престъпи закона... но както казахте толкова мъдро, човешките закони свършват на Вала. Казах ви, че Господарят на Светлината ще чуе молитвите ви. Искайте начин да спасите малката си сестра и все пак да останете верен на честта, която толкова много означава за вас, на клетвите, които сте дали пред своя дървен бог. — Посочи с белия си пръст. — Ето го, лорд Сняг. Спасението на Аря. Дар от Господаря на Светлината... и от мен.

СМРАД

Първо чу лая на момичетата, затичани към дома. Барабанныят тътен на конски копита, отекващ от каменните плочи, го вдигна на крака и веригите издрънчаха. Тази между глезените му беше не повече от една стъпка дълга и скъсяваше крачката му до ситно пристъпване. Трудно беше да се движи бързо така, но правеше всичко, което му бе по силите, заподскача с дрънчене от леговището си. Рамзи Болтън се беше върнал и щеше да иска неговият Смрад да е подръка и да го обслужи.

Навън, под студеното есенно небе, ловците се изсипваха през портите. Бен Кокалите ги водеше, а момичетата джафкаха и лаеха около него. Зад него бяха Кожаря, Алин Киселия и Деймън Потанцувай за мен, с дългия му мазен бич, след тях Уолдърите, яхнали сивите жребчета, които им беше дала лейди Дъстин. Негово благородие яздеше Кръв, червен жребец с нрав като неговия. Смееше се. Това можеше да е много хубаво или много лошо, знаеше Смрад.

Кучетата му се нахвърлиха, преди да е отгатнал кое от двете е, привлечени от миризмата му. Кучетата обичаха Смрад: често спеше с тях, а понякога Бен Кокалите му позволяваше да сподели вечерята им. Глутницата с лай се втурна по каменния двор, обкръжи го, заподскачаха да оближат мръсното му лице и да хапят голите му крака. Хелисънт докопа лявата му ръка между зъбите си и я заръфа толкова силно, че Смрад се уплаши да не загуби още два пръста. Червената Джейни се блъсна в гърдите му и го събори. Беше стегнат, твърд мускул, докато Смрад беше провиснала сива кожа и трошливи кокали, примряло от глад същество с побеляла коса.

Ездачите заслизаха от конете и той избута Червената Джейни и се надигна на колене. Две дузини конници бяха тръгнали и две дузини се бяха върнали, което означаваше, че търсенето се е провалило. Това беше лошо. Рамзи не обичаше вкуса на провала. „Ще иска да нарани някого.“

Напоследък господарят му бе принуден да се въздържа, защото Бароутън беше пълен с хора, от които домът Болтън се нуждаеше, а Рамзи знаеше, че трябва да внимава в компанията на Дъстин, Ризуел и неговите дребни лордове. С тях винаги беше вежлив и усмихнат. Какъв беше зад затворените врати, беше друг въпрос.

Рамзи Болтън бе облечен както подобаваше за владетеля на Рогов лес и наследник на Дредфорт. Мантията му бе съшита от вълчи кожи и закопчана против есенния студ с пожълтели вълчи зъби на дясното му рамо. На едното си бедро носеше фалкион с дебело и тежко като сатър острие; на другото — дълга кама и малък извит нож за дране, остър като бръснач. И трите оръжия имаха еднакви дръжки от пожълтяла кост.

— Смрад — извика негово благородие от гърба на Кръв, — смърдиш. Мога да те надуша през целия двор.

— Знам, милорд — трябваше да отвърне Смрад. — Моля да ми простите.

— Донесох ти подарък. — Рамзи се извърна, посегна зад себе си, откачи нещо от седлото и го хвърли. — Дръж!

С веригите, букаите и без липсващите пръсти Смрад беше потромаван, отколкото преди да научи името си. Главата удари сакатите му ръце, отскочи и падна в краката му сред дъжд от личинки. Беше толкова зацапана със засъхнала кръв, че бе неразпознаваема.

— Казах ти да държиш — викна Рамзи. — Вдигни я.

Смрад се опита да вдигне главата за ухото. Нищо не стана. Плътта беше позеленяла и загнила и ухото се откъсна между пръстите му. Малкия Уолдър се изсмя, след миг всички останали мъже също се смееха.

— О, я го оставете — каза Рамзи. — Просто се погрижи за Кръв. Здравно го яздих копелето.

— Да, милорд. Веднага. — Смрад забърза към коня, като остави отрязаната глава за кучетата.

— Днес миришеш на свински лайна, Смрад — каза Рамзи.

— При него това е подобрение — подхвърли с усмивка Деймън Потанцувай за мен, докато навиваше бича си.

— Можеш и за моя кон да се погрижиш, Смрад — каза Малкия Уолдър. — И за коня на малкия ми братовчед също.

— За моя сам мога да се погрижа — рече Големия Уолдър. Малкия Уолдър беше станал най-доброто момче на лорд Рамзи и с всеки ден ставаше все повече като него, но по-малкият Фрей бе направен от друго тесто и рядко се включваше в игрите и жестокостите на братовчед си.

Смрад не обърна внимание на скуайърите. Поведе Кръв към конюшните, като подскачаше настрана при всеки опит на жребеца да го ритне. Ловците влязоха в залата, освен Бен Кокалите, който викаше на кучетата да спрат да се бият над отрязаната глава.

Големия Уолдър влезе в конюшната след него, повел коня си. Смрад го погледна крадешком, докато махаше юздечката на Кръв.

— Кой беше? — попита тихо, за да не чуят другите коняри.

— Никой. — Големия Уолдър смъкна дисагите от сивушкото. — Старец, когото срещнахме на пътя. Караше старата си коза и четири ярета, нищо повече.

— Негово благородие го уби заради козите?

— Негово благородие го уби, защото го нарече лорд Сняг. Козите бяха добри обаче. Издоихме майката, а яретата опекохме.

„Лорд Сняг.“ Смрад кимна. Веригите му подрънкваха, докато се бореше с каишките на седлото на Кръв. „Под каквото и да е име, Рамзи не е човек, край когото да си, когато е гневен. Или когато не е.“

— Намерихте ли братовчедите си, милорд?

— Не. Не съм се и надявал. Те са мъртви. Лорд Виман е наредил да ги убият. И аз щях да го направя на негово място.

Смрад си замълча. Някои неща не беше безопасно да се казват дори в конюшната. Една погрешна дума можеше да му струва още един пръст от крака, даже от ръката. „Не езика ми обаче. Никога няма да ми вземе езика. Обича да слуша как го моля да ми спести болката. Обича да ме принуждава да го правя.“

Ездачите се бяха задържали шестнайсет дни на лова, само с корав хляб и солено телешко за ядене, ако не се брояха яретата, тъй че лорд Рамзи заповяда тази вечер да вдигнат пир в чест на връщането му в Бароутън. Домакинът им, побелелият еднорък дребен лорд Харууд Стаут, беше достатъчно благоразумен, за да не му откаже, макар че килерите му с храна вече бяха почти опразнени. Смрад беше чул слугите на Стаут да мърморят как Копелето и хората му изчерпват зимните им запаси.

— Щял да ляга с момиченцето на лорд Едард, казват — оплака се готвачката на Стаут, без да знае, че Смрад я слуша, — но ние ще сме наебаните, като дойдат снеговете, помнете ми думата.

И все пак лорд Рамзи бе обявил пир, тъй че трябваше да се пирува. Поставиха маси на дървени магарета в залата на Стаут, заклаха вол и вечерта, щом слънцето се скри, върналите се с празни ръце ловци ядоха печено и ребра, ечемичен хляб и яхния с моркови и грах и поливаха всичко с обилни количества ейл.

На Малкия Уолдър се падна да поддържа чашата на лорд Рамзи пълна, докато Големия Уолдър наливаше на другите на високата трапеза. Смрад беше окован до вратите, за да не разваля смрадта му апетита на пируващите. Щеше да яде по-късно, от огризките, които лорд Рамзи благоволеше да му прати. Кучетата обаче се забавляваха: търчаха из залата и осигуриха най-голямото забавление, когато Мод и Сивата Джейни разкъсаха един от хрътовете на лорд Стаут над един недооглозган кокал, който им подхвърли Уил Късия. Смрад беше единственият в залата, който не гледаше боя на трите псета. Очите му бяха приковани в Рамзи Болтън.

Битката приключи чак когато кучето на домакина издъхна. Стариият хрът на Стаут нямаше никакъв шанс — беше един срещу две, а кучките на Рамзи бяха млади, силни и свирепи. Бен Кокалите, който обичаше псетата повече от господаря им, беше казал на Смрад, че са наречени на селски момичета, които Рамзи беше залавял, изнасилвал и убивал още като копеле, с първия Смрад.

— Които го забавляваха хубаво де. Които плачеха, молеха се и не бягаха, не се върнаха като кучки. — Някое от следващите кученца, излязло от кучкарниците на Дредфорт, щеше да е Кира, Смрад не се съмняваше в това. — Обучил ги е и вълци да убиват — беше споделил Бен Кокалите. Смрад си замълча. Знаеше кои вълци трябва да убиват момичетата, но не изпитваше желание да гледа как се бият над отрязания му пръст.

Докато двама слуги вдигаха умрялото куче — една стара жена вече беше донесла парцал и ведро да се оправи с плувналите в кръв рогозки, — вратите на залата се отвориха широко, отвън лъхна вятър и влязоха десетина мъже със сиви ризници и железни полушлемове. Зад тях се виждаха преbledнелите млади стражи на Стаут.

Всички пируващи внезапно млъкнаха... освен лорд Рамзи, който хвърли настрана кокала, който оглозгваше, избърса устата си с ръкав, усмихна се с мазна уста и рече:

— Татко.

Владетелят на Дредфорт огледа разсеяно останките от пиршеството, мъртвото псе, гоблените по стените, окования Смрад и каза съвсем тихо:

— Вън. Веднага. Всички.

Мъжете на лорд Рамзи се надигнаха зад масите, изоставяйки чаши и блюда. Бен Кокалите викна на момичетата и те затичаха след него, някои още с кокали между зъбите. Харууд Стаут се поклони вдървено и напусна залата си без дума.

— Развържи Смрад и го изведи — изръмжа Рамзи на Алин Киселия, но баща му махна с бледата си ръка и каза:

— Не. Остави го.

Дори личните стражи на лорд Рууз излязоха и захлопнаха вратите. Щом ехото заглъхна, Смрад се намери сам в залата с двамата Болтън, баща и син.

— Не намерихте липсващите ни Фрей. — Рууз Болтън го каза по-скоро като факт, отколкото като въпрос.

— Стигнахме до мястото, където лорд миногата твърди, че са се разделили, но момичетата не можаха да хванат диря.

— Питайте за тях в села и твърдини.

— Хабене на думи. Селяните все едно, че са слепи, толкова виждат. — Рамзи сви рамене. — Важно ли е? Светът няма да свърши с няколко Фрей повече или по-малко. Има още много в Близнаците, ако ни потрябва някой.

Лорд Рууз отчупи зальк хляб и задъвка.

— Хостийн и Енис са отчаяни.

— Да търсят, ако искат.

— Лорд Виман обвинява себе си. Ако го слуша човек, особено се е привързал към Регар.

Лорд Рамзи започваше да се ядосва. Смрад можеше да го види в извивката на месестите му устни и в това как се стегнаха жилите на врата му.

— Тези глупаци трябваше да останат с Мандърли.

Рууз Болтън сви рамене.

— Носилката на лорд Виман се движи с бързината на охлюв... и, разбира се, здравето и теглото на негово благородие не му позволяват да пътува повече от няколко часа дневно, с чести спирания за ядене. Фрей нямаха търпение да стигнат в Бароутън и да се съберат отново с близките си. Можеш ли да ги виниш, че са тръгнали напред?

— Стига да са направили това. Вярваш ли на Мандърли?

Светлите очи на баща му блеснаха.

— Такова впечатление ли ти създадох? Все пак негово благородие е крайно притеснен.

— Не толкова, че да не може да яде. Лорд Прасе сигурно е взел половината храна в Бял пристан със себе си.

— Четирийсет фургона пълни с продукти. Бурета вино и хипокрас, бъчви прясно уловена минога, стадо кози, сто прасета, кошове с раци и стриди, океанска треска... Лорд Виман обича да яде. Може би си забелязал.

— Забелязах, че не е довел никакви заложници.

— Аз също го забелязах.

— Какво смяташ да правиш по въпроса?

— Създава затруднения. — Лорд Рууз намери празна чаша, избърса я с покривката на масата и я напълни от една кана. — Мандърли не е единственият, който вдига пирове, изглежда.

— Ти трябваше да вдигнеш пира, за благополучното ми завръщане — отвърна недоволно Рамзи. — И трябваше да е в Бароу Хол, а не в този нужник, наречен замък.

— Бароу Хол и кухните му не са мои, за да се разпореждам с тях — каза сдържано баща му. — Там съм само гост. Замъкът и градът са на лейди Дъстин, а тя не може да те понася.

Лицето на Рамзи помръкна.

— Ако ѝ отрежа циците и нахраня с тях момичетата си, ще ме понесе ли? Ще ме понесе ли, ако ѝ одера кожата и си направя ботуши от нея?

— Едва ли. И тези ботуши ще ти излязат скъпо. Ще ти струват Бароутън, дома Дъстин и Ризуел. — Рууз Болтън се настани на масата срещу сина си. — Барбри Дъстин е по-малката сестра на втората ми жена, дъщеря на Родрик Ризуел, сестра на Роджър, Рикард и съименника ми Рууз, братовчедка на другите Ризуел. Обичаше покойния ми син и те подозира, че имаш някакво съучастие в

кончината му. Лейди Барбри е жена, която знае как да затаи скръбта си. Бъди благодарен за това. Бароутън е верен на Болтън главно защото тя все още обвинява Нед Старк за смъртта на съпруга си.

— *Верен?* — Рамзи кипна. — Тя само плюе по мен. Ще дойде денят, когато ще запала скъпото й дървено градче. Нека плюе на това, да видим дали ще изгаси пламъците.

Рууз изкриви лице, сякаш ейлът изведнъж му загорча.

— Има моменти, в които ме караш да се чудя дали наистина си мое семе. Предците ми са били много неща, но никога не са били глупаци. Не, млъкни малко, чух достатъчно. За момента изглеждаме силни, да. Имаме могъщи приятели в лицето на Ланистърите и Фрей и неохотната подкрепа на голяма част от Севера... но какво си представяш, че ще стане, когато някой от синовете на Нед Старк се появи?

„Всички синове на Нед Старк са мъртви — помисли Смрад. — Роб беше убит в Близнаците, а Бран и Рикон... натопахме главите им в катран...“ Главата му забуха. Не искаше да мисли за нищо случило се, преди да научи името си. Имаше спомени, които нараняваха твърде силно, мисли, почти толкова болезнени, колкото ножа за дране на Рамзи...

— Вълчетата на Старк са мъртви. — Рамзи плисна още ейл в чашата си. — И ще си останат мъртви. Само да си покажат грозните муцуни и момичетата ми ще ги разкъсат на парчета. Колкото по-скоро се появят, толкова по-скоро ще ги убия отново.

Старият Болтън въздъхна.

— *Отново?* Говориш глупости. Ти не си убил синовете на лорд Едард, онези две мили момчета, които толкова обичахме. Онова беше дело на Теон Обърни-плащ, забрави ли? Колко от неохотните ни приятели смяташ, че щяха да се задържат, ако истината се знаеше? Само лейди Барбри, от която искаш да си правиш ботуши... *лоши* ботуши. Човешката кожа не е толкова здрава като кравешката и няма да ти приляга толкова добре. Според кралския декрет вече си Болтън. Постарай се да се държиш като такъв. Говорят се разни неща за теб, Рамзи. Чувам ги навсякъде. Хората се страхуват от теб.

— Това е добре.

— Греша. Не е добре. За мен никога не се е приказвало така. Мислиш ли, че щях да седя тука, ако беше друго? Имаш си

забавленията, няма да те укорявам за тях, но трябва да си по-дискретен. Мирна земя, кротък народ. Такова винаги е било правилото ми. Гледай да стане и твое.

— Затова ли остави лейди Дъстин и дебелия свиня жена ти? За да дойдеш тук и да ми кажеш да кротувам?

— Ни най-малко. Има новини, които трябва да чуеш. Станис най-после е напуснал Вала.

Това почти вдигна Рамзи на крака. На дебелия му мокри устни лъсна усмивка.

— Към Дредфорт ли е тръгнал?

— Не, уви. Арнолф не го разбира. Кълне се, че е направил всичко възможно да го накара да ухапе стръвта.

— Хм. Одраскай един Карстарк и ще намериш Старк.

— След като Младия вълк одраска лорд Рикард, това може би не е толкова вярно, колкото беше преди. Както и да е. Лорд Станис е взел Дълбоки лес от железните и го е върнал на дома Гловър. Още по-лошото е, че планинските кланове са се присъединили към него, Вул, Норей, Лидъл и останалите. Силата му нараства.

— Нашата е по-голяма.

— Засега.

— Сега е моментът да го смажем. Разреши ми да ударя Дълбоки лес.

— След като се ожениш.

Рамзи тресна чашата си на масата и пияната от ейла оплиска покривката.

— Писна ми да чакам. Имаме момиче, имаме дърво, имаме достатъчно лордове за свидетели. Женя се утре за нея, насаждам ѝ син между краката и тръгвам, преди девичата ѝ кръв да е засъхнала.

„Ще се моли да тръгнеш — помисли Смрад. — И ще се моли никога да не се върнеш в леглото ѝ.“

— Ще ѝ насадиш син между краката — каза Рууз Болтън, — но не тук. Решил съм да се венчаеш за момичето в Зимен хребет.

Тази перспектива явно не зарадва лорд Рамзи.

— Опустоших Зимен хребет, или си забравил?

— Не, но май ти си забравил... железните опустошиха Зимен хребет и изклаха всичките му хора. Теон Обърни-плащ.

Рамзи изгледа Смрад подозрително.

— Той го направи, да, но все пак... сватба в онази развалина?

— Макар и развалина, Зимен хребет си остава домът на лейди Аря. Какво по-добро място да се ожениш за нея, да легнеш с нея и да заявиш претенцията си? Това обаче е само половината от цялото. Ще сме глупаци, ако тръгнем срещу Станис. Нека Станис тръгне срещу нас. Той е твърде предпазлив, за да тръгне към Бароутън... но *трябва* да тръгне към Зимен хребет. Хората му от клановите няма да оставят дъщерята на скъпия им Нед на такъв като тебе. Станис трябва да тръгне или да ги загуби... а тъй като е предпазлив, ще призове всички свои приятели и съюзници в похода си. Ще призове Арнолф Карстарк.

Рамзи облиза пресъхналите си устни.

— И ще падне в ръцете ни.

— Ако боговете пожелаят. — Рууз стана. — Ще се венчаеш в Зимен хребет. Ще уведомя лордовете, че тръгваме след три дни, и ще ги покана да ни придружат.

— Ти си Гарантът на Севера. Заповядай им.

— Една покана ще постигне същото. Вкусът на властта е по-добър, когато е подсладена с вежливост. Добре ще е да научиш това, ако изобщо се надяваш да управляваш. — Владетелят на Дредфорт извърна поглед към Смрад. — А, и махни веригите на любимеца си. Взимам го.

— Взимаш го? Къде? Той е мой. Не можеш да го вземеш.

Това като че ли развесели Рууз.

— Всичко, което имаш, ти го дадох аз. Би било добре да запомниш това, копеле. Колкото до този... Смрад... ако не си го съсипал непоправимо, все още би могъл да ни е от някаква полза. Вземай ключовете и му махни тези желяза, преди да съм съжалил за деня, в който изнасих майка ти.

Смрад видя как се изкриви устата на Рамзи, видя слюнката, лъснала между устните му. Уплаши се, че може да прескочи масата с кама в ръката. Той обаче се изчерви, извърна светлите си очи от още по-светлите на баща си и отиде да потърси ключовете. Но когато коленичи, за да отключи букаите на китките и глезените на Смрад, се наведе към ухото му и прошепна:

— Не му казвай нищо и помни всяка дума, която каже. Ще те върна, каквото и да ти казва онази кучка Дъстин. Кой си ти?

— Смрад, милорд. Твоят човек. Аз съм Смрад, римува се с гад.

— Точно така. Като те върне баща ми, ще ти взема още един пръст. Ще ти позволя да избереш кой.

Сълзите неканени потекоха по бузите му.

— *Защо?* — проплака той безпомощно. — Не съм го молил да ме вземе от вас. Ще правя всичко, което поискате, ще служа, ще се подчинявам, аз... моля ви...

Рамзи го зашлеви.

— Вземи го — каза на баща си. — Той дори не е човек. Миризмата му ме отвращава.

Излязоха. Луната вече се вдигаше над дървените стени на Бароутън. Смрад чуваше вятъра, понесъл се над хълмистите равнини извън града. От Бароу Хол до скромната цитадела на Харууд Стаут беше по-малко от миля. Лорд Болтън попита:

— Можеш ли да яздиш?

— Аз... милорд... мисля, че да.

— Уолтън, помогни му да се качи.

Макар и без букаите, Смрад се движеше като старец. Плътта му висеше отпусната на костите, а Алин Киселия и Бен Кокалите казаха, че треперел. А миризмата му... дори кобилата, която доведоха за него, се дръпна, когато се опита да я яхне.

Но беше кротка и знаеше пътя до Бароу Хол. Щом излязоха през портата, лорд Болтън подкара до него. Охраната му се задържа на дискретно разстояние.

— Как да те наричам? — попита лордът, когато подкараха в тръс по широките прави улици на Бароутън.

„Смрад, аз съм Смрад, римува се с яд.“

— Смрад. Ако благоволи милорд.

— М'лорд. — Устните на Болтън се отвориха едва-едва. Можеше да е и усмивка.

Смрад не го разбра.

— Милорд? Казах...

— Казах „милорд“, а трябваше да кажеш „м'лорд“. Езикът ти издава произхода ти с всяка дума, която изричаш. Ако искаш да минеш за истински селяк, казвай го все едно, че имаш кал в устата или си твърде тъп, за да разбереш, че са две срички, а не една.

— Както заповяда ми... м'лорд.

— Така е по-добре. Вонята ти *наистина* е ужасна.

— Да, м'лорд. Простете, м'лорд.

— Защо? Тази миризма е дело на сина ми, не си виновен ти. Всичко ми е ясно. — Минаха покрай конюшня и хан със спуснати кепенци, с нарисувана житна ръкойка на табелата. От прозорците му се лееше музика. — Познавах първия Смрад. Той вонеше, макар и не от немиене. Никога не съм познавал по-чисто същество, честно. Къпеше се по три пъти на ден и носеше цветя в косата си като девица. Веднъж, когато втората ми жена беше още жива, го хванах да краде благоухание от спалнята ѝ. Заповядах да го набият с камшик заради това, дванайсет удара. Дори кръвта му миришеше лошо. Следващата година пак се опита. Този път изпи парфюма и насмалко не умря. Все едно. Миризмата беше нещо, с което бе роден. Проклятие, казваше простолюдието. Боговете го направили да вонят, за да знаят хората, че душата му гние. Майстерът ми настояваше, че това било признак на болест, но иначе момчето си беше силно като биче. Никой не можеше да стои близо до него, тъй че спеше с прасетата... до деня, в който майката на Рамзи се появи на портите ми да иска слуга за копелето ми, който растеше див и непокорен. Дадох ѝ Смрад. Трябваше да е шегга, но двамата с Рамзи станаха неразделни. Питам се обаче... Рамзи ли развали Смрад, или Смрад Рамзи? — Негово благородие погледна новия Смрад с очи светли и странни като две бели луни. — Какво ти шепнеш, докато ти махаше оковите?

— Той... каза... — „Каза да не ти казвам нищо.“ Думите заседнаха в гърлото му и той закашля задавен.

— Дишай дълбоко. Знам какво каза. Каза да ме шпионираш и да пазиш тайните му. — Болтън се изкиска. — Сякаш има тайни. Алин Киселия, Лютън, Кожаря, откъде си мисли, че са се взели? Може ли наистина да вярва, че са *негови* хора?

— Негови хора — повтори Смрад. Като че ли се очакваше някакъв коментар от него, но не знаеше какво да каже.

— Копелето ми казвал ли ти е някога как се сдобих с него?

Виж, *това* знаеше.

— Да, ми... м'лорд. Срецнали сте майка му, докато сте яздели из околностите, и сте били поразен от красотата ѝ.

— Поразен? — Болтън се засмя. — Тази ли дума използва? Виж ти, момчето имало душа на певец... макар че ако вярваш на тази песен, трябва да си по-тъп и от първия Смрад. Дори това с язденето не е

вярно. Гонех лисица край Плачеща вода и случайно се натъкнах на една мелница и видях млада жена да пере дрехи в потока. Старият мелничар си беше взел нова млада жена, момиче, няма и на половината му години. Беше висока, жилава, много здрава на вид. Дълги крака и малки твърди гърди, като две зрели сливи. Хубава, но простовата. В мига, в който очите ми се спряха на нея, я пожелах. Полагаше ми се по право. Майстерите ще ти кажат, че крал Джеерис е премахнал правото на лорда на първата нощ, за да смири свадливата си кралица, но където властват старите богове, се задържат и старите обичаи. Ъмбър също пазят правото на първата нощ, колкото и да го отричат. Някои планински кланове също, а на Скагос... само дърветата на сърцето виждат и половината от това, което правят на Скагос.

— Та значи бракът на този мелничар беше сключен без мое разрешение или знание — продължи Болтън. — Мъжът ме беше измамил. Тъй че заповядах да го обесят, а правата си взех под дървото, на което го люшкаташе вятърът. Честно казано, пачаврата не си струваше усилието. Лисицата също се измъкна, а на връщане към Дредфорт любимият ми кон окуця, тъй че общо взето беше скапан ден... Година по-късно същата тази пачавра има нахалството да цъфне в Дредфорт с едно ревливо чудовище с червено лице, за което твърдеше, че било от семето ми. Трябваше да заповядам да я набият с камшик и да хвърлят детето ѝ в кладенец... но бебето *наистина* имаше моите очи. Каза ми, че когато братът на мъртвия ѝ мъж видял тези очи, я скъсал от бой и я изхвърлил от мелницата. Това ме ядоса, тъй че ѝ дадох мелницата и заповядах да отрежат езика на девера ѝ, за да не хукне към Зимен хребет с приказки, които можеше да разстроят лорд Рикард. Всяка година пращах на жената няколко прасета и пилета, и торба сребърни елени с уговорката, че никога няма да каже на момчето кой е баща му. Мирна земя, кротък народ, такова винаги е било правилото ми.

— Чудесно правило, м'лорд.

— Тя не ми се подчини обаче. Виждаш го какъв е Рамзи. Тя го направи такъв, тя и Смрад, все му шепнеха в ухото за правата му. Трябваше да е доволен да мели зърно. Наистина ли си въобразява, че може някога да управлява Севера?

— Той се бие за вас — изломоти Смрад. — Силен е.

— И бикове са силни. И мечките. Виждал съм как се бие копелето ми. Не мога да го виня напълно. Смрад беше наставникът му,

първият Смрад, а Смрад изобщо не беше обучаван в оръжие. Рамзи е свиреп, признавам, но размахва меч като касапин.

— Не се бои от никого, милорд.

— А би трябвало. Страхът е това, което пази човек жив в този свят на коварство и измама. Дори тук в Бароутън враните кръжат и чакат да пируват с плътта ни. На Кервин и Толхарт не може да се разчита, дебелият ми приятел лорд Виман крои измяна, а Курвенската напаст... Ъмбър може да изглеждат прости, но и на тях не им липсва хитрост. Рамзи би трябвало да се бои от всички, като мен. Другия път като го видиш, му го кажи това.

— Да му кажа... да му кажа да го е страх? — На Смрад му призля от самата мисъл за това. — М'лорд, ако... ако го направя, той ще...

— Знам. — Лорд Болтън въздъхна. — Кръвта му е лоша. Трябва да се лекува с пиявици. Пиявиците изсмукват лошата кръв, целия гняв и болката. Никой човек не може да мисли добре, ако е толкова изпълнен с гняв. Рамзи обаче... покварената му кръв би отровила даже пиявици, опасявам се.

— Той е единственият ви син.

— Засега. Имах друг, някога. Домерик. Кротко момче, но без грешка. Служи четири години като паж на лейди Дъстин и три в Долината като скуайър на лорд Редфорт. Свиреше на арфа, четеше истории и препускаше като вятъра. Конечен... момчето беше лудо по коне, лейди Дъстин ще ти каже. Дори дъщерята на лорд Рикард не можеше да го надбяга, а тя беше наполовина кон, сериозно. Редфорт каза, че показвал обещаващ талант в турнирите. Един добър борец в рицарски турнири трябва да е голям ездач първо.

— Да, м'лорд. Домерик. Аз... Чувал съм името му...

— Рамзи го уби. Болест на червата, казва майстер Тъър, но според мен е отрова. В Долината Домерик се беше радвал на компанията на синовете на Редфорт. Искеше да има брат до себе си, тъй че препусна към Плачеща вода да потърси копелето ми. Забраних му, но Домерик беше пораснал мъж и си мислеше, че знае повече от баща си. Сега кокалите му лежат под Дредфорт с кокалите на братята му, които умряха още в люлката, а аз останах с Рамзи. Кажете ми, милорд... ако родоубиецът е прокълнат, какво да прави бащата, когато един син убие друг?

Въпросът го уплаши. Веднъж беше чул Кожаря да казва, че Копелето е убил законния си брат, но изобщо не беше посмял да го повярва. „Може да греши. Братята умират понякога, но това не значи, че са ги убили. Моите братя умряха, но не ги убих аз.“

— Милорд има нова жена, която да му даде синове.

— Виж, това страшно ще му хареса на копелето ми! Лейди Валда е Фрей и усещам, че е плодовита. Взех странно да се привързвам към дебелата си женичка. Двете преди нея не издаваха звук в леглото, но тая скимти и тръпне. Намирам го за доста привлекателно. Ако започне да ми тръска синове, както мушка сладки с мармалад, скоро Дредфорт ще се задръсти с Болтъновци. Рамзи ще ги убие всичките, разбира се. Толкова по-добре. Няма да доживея достатъчно, за да видя нови синове възмъжали, а момчета лордове са проклятие за всеки дом. Валда обаче ще скърби, като ги види мъртви.

Гърлото на Смрад беше пресъхнало. Чуваше вятъра, който тресеше голите клони на брястовете от двете страни на улицата.

— Милорд, аз...

— *М'лорд*, забрави ли?

— М'лорд. Ако може да попитам... защо ме взехте? Не съм от полза за никого, аз дори не съм човек, прекършен съм и... миризмата...

— Една баня и смяна на дрехите и ще замиришеш по-хубаво.

— Баня? — Стомахът му се сви. — Аз... по-скоро не, милорд. Моля ви. Имам... рани и... тези дрехи, лорд Рамзи ми ги даде, той... каза никога да не ги свалям, освен ако той не заповяда...

— Носиш дрипи — каза лорд Болтън, много търпеливо. — Мръсни неща, съдрани и оцапани, и вмирисани на кръв и пикня. И тънки. Сигурно ти е студено. Ще те облечем в хубава вълна, мека и топла. Може би наметало, общито с кожа. Би ли ти харесало?

— Не. — Не можеше да позволи да му вземат дрехите, които му беше дал лорд Рамзи. Не можеше да позволи да го *видят*.

— Би ли предпочел да се облечеш в коприна и кадифе? Някога си падаше по тях, доколкото помня.

— *Не* — настоя той с изтънял глас. — Не, само тези дрехи искам. Дрехите на Смрад. Аз съм Смрад, римува се с дерат. — Сърцето му биеше като барабан, гласът му бе изтънял до уплашено писукане. — Не искам баня. Моля ви, м'лорд, не ми взимайте дрехите.

— Няма ли да ни позволиш да ги изперем поне?

— Не. Не, м'лорд. *Моля ви!* — Притисна туниката си с две ръце до гърдите си и се изгърби в седлото, почти уплашен, че Рууз Болтън може да заповяда на охраната си да му смъкнат дрехите още тук, на улицата.

— Както искаш. — Светлите очи на Болтън изглеждаха празни на лунната светлина, сякаш зад тях нямаше никой. — Не ти мисля злото, знаеш ли. Дълга ти много и много.

— Нима? — Нещо в него крещеше: „Това е капан, той си играе с теб, синът е просто сянката на бащата.“ Лорд Рамзи непрекъснато си играеше с надеждите му. — Какво... какво ми дължите, м'лорд?

— Севера. Старките бяха свършили и орисани в нощта, когато взе Зимен хребет. — Махна небрежно с бледата си ръка. — Всичко това е само дърлене над плячката.

Краткото им пътуване свърши при дървените стени на Бароу Хол. На четвъртитите му кули се вееха знамена: одраният мъж на Дредфорт, бойната брадва на Кервин, боровете на Толхарт, тритонът на Мандърли, кръстосаните ключове на стария лорд Локи, великанът на Ъмбър и каменната ръка на Флинт, лосът на Рогов лес. За Стаут шеврон в червено и златно, за Слейт сиво поле в двойна бяла рамка. Четири конски глави показваха присъствието на Ризуел от Ручеите: една сива, една черна, една златна, една кафява. Шегуваха се, че Ризуел така и не могли да се разберат за цвета на герба си. Над тях се вееше еленът и лъвът на момчето, което седеше на Железния трон на хиляда левги оттук.

Конярчета притичаха да вземат конете им.

— Насам — каза лорд Болтън и го поведе към цитаделата, където знамената бяха на покойния лорд Дъстин и овдовялата му жена. Неговото показваше корона с шипове над кръстосани дълги брадви; нейното добавяше към същия герб златната конска глава на Родрик Ризуел.

Докато се изкачваха по широко дървено стълбище към залата, краката на Смрад започнаха да треперят. Трябваше да спре, за да ги успокои, загледан нагоре към тревистите склонове на Голямата могила. Някои твърдяха, че била гробът на Първия крал, довел Първите хора във Вестерос. Други спореха, че някой крал на великаните трябва да е бил погребан тук, заради големината ѝ. Според някои дори изобщо не

било могила, а просто хълм, макар че ако беше така, трябваше да е особен хълм, тъй като повечето хълмчета в земите наоколо бяха плоски и обрулени от вятъра.

До камината в голямата зала стоеше жена и грееше тънките си ръце над жаравата на гаснещия огън. Цялата беше облечена в черно, от глава до пети, и не носеше злато или скъпоценни камъни, но ясно се виждаше, че е знатна дама. Макар да имаше бръчици в ъгълчетата на устата ѝ и повече около очите ѝ, все още бе с изправени рамене и с благородна осанка. Кафявата ѝ коса беше прошарена; носеше я вързана отзад на вдовишки кок.

— Кой е този? — попита жената. — Къде е момчето? Копелето ти отказа ли да го отстъпи? Този старец да не е неговият... о, богове милостиви, каква е тази *миризма*? Изпуснало ли се е това същество?

— Беше с Рамзи. Лейди Барбри, позволете ми да ви представя законния владетел на Железните острови, Теон от дома Грейджой.

„Не — помисли той, — не казвайте това име, Рамзи ще ви чуе, ще разбере, ще научи, ще ме нарани.“

Тя присви устни.

— Не е каквото очаквах.

— С това разполагаме.

— Какво му е направило копелето ти?

— Махнал е малко кожа, предполагам. Няколко малки части.

Нищо съществено.

— Луд ли е?

— Може би. Има ли значение?

Смрад не можеше да слуша повече.

— Моля ви, м'лорд, м'лейди, станала е някаква грешка. — Падна на колене, разтреперан като лист в зимна буря, по раздраните му бузи потекоха сълзи. — Не съм това, не съм обърни-плащът, той умря в Зимен хребет. Името ми е Смрад. — Трябваше да помни *името си*. — Римува се с гад.

ТИРИОН

На седем дни път от Волантис Пени най-сетне излезе на палубата като някое плахо горско същество, събудило се от дълъг зимен сън.

Беше привечер и червеният жрец бе запалил нощния си огън в големия железен мангал в средата на „Селесори Коран“, а екипажът се събираше за молитва. Гласът на Мокоро бе като басов барабан и сякаш изригваше някъде дълбоко от огромния му торс.

— Благодарим ти за твоето слънце, което ни пази топло — молеше се жрецът. — Благодарим ти за твоите звезди, които бдят над нас, докато плаваме през това студено черно море.

Огромен мъж, по-висок от сир Джора и широк колкото двама като него, жрецът носеше пурпурен халат, обшит по ръкавите, полите и яката с оранжеви сатенени пламъци. Кожата му беше черна като катран, косата му бяла като сняг, пламъците, татуирани по бузите и челото му — жълти и оранжеви. Железният му жезъл беше висок колкото него и увенчан с драконова глава; щом тупнеше долния му край в палубата, драконовата паст хрочеше пращящ зелен пламък.

Охраната му, петима роби войници от Огнената ръка, водеха ектениите. Припяваха на езика на Стар Волантис, но Тирион вече бе слушал молитвите достатъчно, за да схване смисъла. „Запали ни огън и ни защити от тъмното, дъра-дъра, освети пътя ни и ни пази, и ни стопляй, нощта е тъмна и пълна с ужаси, спаси ни от страшните неща, дъра-дъра-дъра.“

Беше достатъчно разумен, за да не изказва мислите си на глас. Тирион Ланистър нямаше вземане-даване с богове, но на този кораб беше благоразумно човек да покаже известно уважение към червения Р'хлор. Джора Мормон му беше махнал веригите и букаите, щом потеглиха, и джуджето не искаше да му дава повод да му ги щракне отново.

„Селесори Коран“ беше трмаво петстотинтонно корито с дълбок трюм, високи мостици на носа и кърмата и единична мачта в

средата. На бака се издигаше гротескна статуя, някаква проядена от червеи дървена знаменитост с вид на страдащ от запек и свитък, пъхнат под едната му мишница. Тирион никога не беше виждал толкова грозен кораб. Екипажът му не беше по-хубав. Капитанът, навъсен мъж със злобна уста, корем като диня и алчни очи, беше лош играч на киваси и още по-лош губещ. Имаше четирима помощници, всичките освободени, и петдесет роби, оковани за кораба, всеки с груба версия на статуята на кога, татуирана на едната буза. Моряците наричаха Тирион „Не-Нос“, колкото и да им повтаряше, че се казва Хюгор Хълма.

Трима от помощник-капитаните и над три четвърти от екипажа бяха ревностни поклонници на Господаря на Светлината. Тирион не беше толкова сигурен за капитана, който винаги идваше за вечерните молитви, но не взимаше участие в тях. Но Мокоро беше истинският господар на „Селесори Коран“, поне за това пътуване.

— Господарю на Светлината, благослови своя роб Мокоро и освети пътя му в тъмните места на света — бумтеше червеният жрец. — И защити своя праведен роб Бенеро. Дари го с кураж. Дари го с мъдрост. Изпълни сърцето му с огън.

Точно тогава Тирион забеляза Пени, загледана в този глумски маскарад от стръмното дървено стълбище, което водеше надолу под кърмовия мостик. Стоеше на едно от по-долните стъпала, тъй че се виждаше само горната част на главата ѝ. Очите ѝ блестяха големи и бели на светлината на огъня. Беше взела кучето си, голямата сива хрътка, която яздеше на мнимите турнири.

— Милейди — промълви Тирион. Всъщност не беше лейди, но не можеше да се насили да изрече глупавото ѝ име, а нямаше да я нарече „момиче“ или „джудже“.

Тя се присви.

— Аз... не ви видях...

— Е, аз съм малък.

— Аз... беше ми зле... — Кучето изджафка.

„Болна от скръб, искаш да кажеш.“

— Ако мога да ви помогна с нещо...

— Не.

И бързо се скри. Свря се в каютата, която делеше с кучето и свинята си. Тирион не можеше да я обвини. Екипажът на „Селесори

Коран“ му се беше зарадвал доста, когато стъпи на борда: едно джудже носеше късмет в края на краищата. Търкаха главата му толкова често и енергично, че беше цяло чудо как още не е оплешивял. Но Пени я посрещнаха с по-смесени чувства. Можеше да е джудже, но също така беше жена, а жените носят лош късмет на борда на кораб. На всеки мъж, който се опитахе да потърка главата ѝ, имаше трима, които мърмореха заклинания, щом минеше покрай тях.

„А това, че ме вижда, само слага сол в раната ѝ. Отсякоха главата на брат ѝ с надеждата, че е моята, а аз седя тука като някое проклето чудовище и ѝ предлагам кухите си съболезнования. Сигурно изгаря от желание да ме бутне в морето.“

Нищо друго не изпитваше към момичето освен жал. Не беше заслужила ужаса, сполетял я във Волантис, както и брат ѝ. Последния път, когато я видя, малко преди да напуснат пристанището, очите ѝ бяха зачервени от плач, две грозни червени дупки на посърнало бледо лице. Докато изпънат платното, се беше затворила в каютата си с кучето и прасето, но нощем чуваха плача ѝ. Предния ден беше чул един от помощник-капитаните да казва, че трябвало да я хвърлят през борда, преди сълзите ѝ да са потопили кораба. Тирион не беше съвсем сигурен, че се шегува.

След като вечерните молитви свършиха и екипажът се разпръсна, кой на вахта, кой за храна и ром или към хамака си, Мокоро остана до огъня, както правеше всяка нощ. Червеният жрец почиваше денем, но будуваше в тъмните часове, за да поддържа святите си пламъци, че да може слънцето да се върне при тях призори.

Тирион клекна срещу него и изпъна ръце да ги стопли. Отначало Мокоро изобщо не го забеляза. Беше се взрял в мъждукащите пламъци, потънал в някакво видение. „Вижда ли бъдещите дни, както твърди?“ Ако беше така, дарбата сигурно бе ужасна. След малко жрецът вдигна очи и срещна погледа на джуджето.

— Хюгор Хълма — рече той и кимна важно. — Да се молиш с мен ли си дошъл?

— Казват, че нощта е тъмна и пълна с ужаси. Какво виждаш в тези пламъци?

— Дракони — отвърна Мокоро на Общата реч на Вестерос. Говореше я много добре, почти без следа от акцент. Несъмнено това бе една от причините висшият жрец Бенеро да го избере да занесе вярата

в Р'хлор на Денерис Таргариен. — Дракони стари и млади, истински и лъжливи, светли и тъмни. И теб. Малък човек с голяма сянка, ръмжащ сред всичко това.

— Ръмжащ? Добродушен тип като мен? — Тирион беше почти поласкан. „И несъмнено точно това цели. Всеки глупак обича да чува, че е важен.“ — Може би си видял Пени. Тя е почти на моя ръст.

— Не, мой приятелю.

„Мой приятелю? Кога стана това, чудно?“

— Случайно да си видял колко време ще ни отнеме, докато стигнем в Мийрийн?

— Нетърпелив си да съзреш с очите си родителката на света?

„И да, и не. Родителката на света може да ми клъцне главата или да ме даде на драконите си за десерт.“

— Аз не — каза Тирион. — За мене е само заради маслините. Макар да се боя, че може да остарея и да умра, преди да опитам една. Бих могъл да припкам като кученце по-бързо, отколкото плаваме. Кажете ми, Селесори Коран триарх ли е бил, или костенурка?

Червеният жрец се изкиска.

— Нито едното, нито другото. *Коран* е... не владетел, а този, който служи и съветва владетел, и помага да се водят делата му. Вие във Вестерос бихте могли да го наречете стюард или съдия.

„Кралска ръка?“ Това го развесели.

— А *селесори*?

Мокоро се пипна по носа.

— Надарен с приятен аромат. Уханен ли ще е по вашему? Цветист?

— Значи, „Селесори Коран“ значи „Вмирисаният стюард“ общо взето?

— „Ухаещият стюард“ по-скоро.

Тирион се ухили.

— Мисля да се спра на „Миризливко“. Но искрено ти благодаря за урока.

— Радвам се, че съм те просветлил. Може би някой ден ще ми позволиш да те поуча и в истината на Р'хлор.

— Някой ден. — „Когато бъда глава на кол.“

Дупката, която делеше със сир Джора, можеше да се нарече „каюта“ само от учтивост: във влажния тъмен и вмирисан килер едва

имаше място да се окачат два хамака, един над друг. Завари Мормон изпружен в долния, полюшваше се бавно с движението на кораба.

— Момичето най-последно си показва носа на палубата — каза му Тирион. — Само един поглед към мен и изприпка обратно долу.

— Не си хубава гледка.

— Не можем всички да сме красавци като теб. Момичето е объркано. Не бих се изненадал, ако се е промъквала, за да скочи през борда и да се удави.

— Горкото същество. Казва се Пени впрочем.

— Знам й името. — Мразеше името й. Брат й си бе отишъл с името Грош, макар истинското му име да беше Опо. „Грош и Пени. Най-малките монети, с най-нищожната цена, а още по-лошото е, че сами са си избрали имената.“ — Както и да се казва, има нужда от приятел.

Сир Джора се надигна в хамака си.

— Ами сприятели се с нея тогава. Ожени се за нея, все ми е тая.

— Които си приличат, се привличат, това ли ти е идеята? Да не си решил да намериш мечка за себе си, сир?

— Ти настоя да я вземем тук.

— Казах, че не можем да я изоставим във Волантис. Не значи, че искам да я чукам. Тя ме иска мъртъв, забрави ли? Аз съм последното същество, с което ще иска да се сприятели.

— И двамата сте джуджета.

— Да, както и брат й, когото убиха, защото някакви пияни тъпацы са го взели за мен.

— Виновен се чувстваш, а?

— Не. — Тирион настръхна. — Имам достатъчно грехове, за които да отговарям, не ми трябва и този. Може да съм хранил някакви лоши чувства към нея и брат й за ролята, която играха в нощта на сватбата на Джофри, но изобщо не съм им желал зло.

— Ти си едно безвредно същество, несъмнено. Невинен като агънце. — Сир Джора стана от хамака. — Момичето е твое бреме. Целуни я, убий я или я отбягвай, както искаш. Мен не ме засяга. — Провря се покрай Тирион и излезе.

„Два пъти прокуден, и нищо чудно — помисли Тирион. — И аз щях да го изгоня, ако можех. Студен, мрачен, навъсен, глух за всякакъв хумор. И това са добрите му черти.“ Сир Джора прекарваше повечето

си будни часове, като крачеше напред-назад на бака или подпрян на перилото и загледан над морето. „Гледа за сребърната си кралица. Гледа за Денерис и му се иска корабът да плава по-бързо. Е, може би и аз щях да правя същото, ако Тиша ме чакаше в Мийрийн.“

Възможно ли беше курвите да отиват в Робския залив? Едва ли. Според това, което беше чел, робските градове бяха мястото, където се правеха курви. „Мормон би трябвало да си купи една.“ Една хубава робиня можеше да направи чудеса, за да подобри настроението му... особено със сребриста коса, като курвата, дето се друсаше на члена му в Селхорис.

По реката му се бе налагало да търпи Гриф, но там поне го разсейваше загатката около истинската самоличност на капитана, както и по-приятното съжителство с останалите от малката компания. На кога, уви, всеки беше точно това, което изглеждаше, че е, и никой не беше особено приятен, и само червеният жрец беше интересен. „Той и може би Пени. Но момичето ме мрази, и би трябвало.“

Животът на борда на „Селесори Коран“ беше доста скучен, както бе открил Тирион. Най-забавната част в ежедневието му бе да боцка пръстите на краката си с нож. По реката бе имало чудеса за гледане: гигантски костенурки, рухнали градове, каменни хора, голи септи. Човек никога не знаеше какво може да дебне на следващия завой. Дните и нощите в морето бяха едни и същи. След като напусна Волантис, когът отначало плаваше покрай брега, тъй че Тирион можеше да зяпа отминаващата суша, да гледа облаци и морски птици, издигащи се от каменни стръмнини и порутени наблюдателни кули, да брои голи кафяви островчета, докато се плъзгаха покрай тях. Видя и много други кораби: рибарски лодки, търговски гемии, горди галери с греблата им, млатещи вълните на бяла пяна. Но щом навлязоха в по-дълбоки води, нямаше нищо освен море и небе, въздух и вода. Водата приличаше на вода. Небето приличаше на небе. Понякога имаше облак. „Твърде много синьо.“

А нощите бяха още по-зле. Тирион и в най-добри времена спеше лошо, а сега изобщо не бяха добри. Спането най-често означаваше сънища, а в сънищата му чакаха Скърбите и един каменен крал с лицето на баща му. Това го оставяше с просешкия избор да се качи в хамака и да слуша хъркането на Джора Мормон долу, или да остане на палубата и да съзерцава морето. В безлунни нощи водата беше черна

като майстерско мастило, от хоризонт до хоризонт. Тъмна, дълбока и заплашителна, красива по някакъв смразяващ начин, но щом се загледаше в нея прекалено дълго, Тирион се улавяше, че размишлява колко лесно би било да се прехвърли през планшира и да пропадне в тъмното. Едно много тихо цопване и жалката малка приказка на живота му щеше бързо да свърши. „Но ако наистина има ад и баща ми ме чака там?“

Най-хубавата част всяка вечер беше вечерята. Храната не беше особено добра, но беше обилна, тъй че сега джуджето отиде да хапне. Камбузът бе тясно и неудобно помещение с толкова нисък таван, че високите винаги бяха застрашени да си чукнат главите, риск, на който особено бяха изложени едрите роби войници от Огнената ръка. Колкото и да обичаше Тирион да се хили на това, бе започнал да предпочита да се храни сам. Да седи на маса, пълна с хора, които говорят на чужд език да слуша как си приказват и се шегуват, без да разбира нищо, бързо му беше омръзнало. Особено след като винаги се чудеше дали шегите и смехът не са за негова сметка.

Камбузът също така бе мястото, където се пазеха корабните книги. Капитанът се бе оказал особено книжен човек. Имаше три: сборник с морска поезия, която вървеше от лоша към по-лоша, добре оплескан с палци том за еротичните приключения на млада робиня в лисенска къща с възглавници, и четвъртият и последен том от „Житието на триарх Беличо“, прочут волантински патриот, чийто непрекъснат низ от завоевания и триумфи приключваше доста рязко, когато бил изяден от великани. Тирион ги беше изчел и трите още на третия ден в морето. След това, поради липса на други книги, бе започнал да ги препрочита. Историята на робското момиче беше най-лошо написаната, но най-увлекателната, и сега взе да прегледа точно нея, докато хапваше цвекло в масло, студена рибена яхния и сухари, които ставаха за забиване на гвоздеи.

Тъкмо четеше разказа на момичето за деня, в който тя и сестра ѝ били отвлечени от търговци на роби, когато влезе Пени.

— О — каза тя. — Мислех си... Не исках да ви притеснявам, милорд, аз...

— Не ме притесняваш. Няма да се опиташ да ме убиеш пак, надявам се.

— Не. — Тя извърна очи и се изчерви.

— В такъв случай бих се радвал на малко компания. — Тирион затвори книгата. — Ела. Седни. Яж. — Момичето оставяше повечето си храна непокътната пред вратата на каютата си. — Яхнията почти става за ядене. Рибата поне е прясна.

— Не, аз... Задавих се веднъж с рибешка кост, не мога да ям риба.

— Пийни малко вино тогава. — Напълни една чаша и я хлъзна към нея по масата. — Браво на капитана ни. По-близо е до пикня от арборското златно, но даже пикнята е по-вкусна от черния ром, дето го пият моряците. Може да ти помогне да заспиш.

Момичето не посегна към чашата.

— Благодаря, милорд, но не. — Отдръпна се. — Не бива да ви досаждам.

— Цял живот ли смяташ да бягаш? — попита Тирион, преди да се е шмугнала навън през вратата.

Това я спря. Страните ѝ се бяха изчервили и той се уплаши, че ще заплаче отново. Но тя стисна предизвикателно устни и каза:

— Вие също бягате.

— Да — призна той. — Но аз бягам *към*, а ти бягаш *от*, и между двете има цял свят разлика.

— Нямаше изобщо да трябва да бягаме, ако не бяхте вие.

„Доста кураж се искаше да ми каже това в лицето.“

— За Кралски чертог ли говориш, или за Волантис?

— За двете. — В очите ѝ лъснаха сълзи. — За всичко. Защо не можяхте просто да дойдете да поиграете с нас на рицарски турнир, както поиска кралят? Нямаше да ви нараним. Какво толкова щеше да струва на милорд да се качи на кучето ни и да язди, и да мушка, за да зарадва момчето? Беше *само* една малка смешка. Щяха да ви се посмеят, нищо повече.

— Щяха да ми се посмеят — повтори Тирион. „Вместо това ги накарах да се смеят на Джоф. А не беше ли това хубава шега?“

— Брат ми казваше, че е хубаво да разсмиваш хората. *Благородно*, и достойно. Брат ми казваше... той... — Сълзите потекоха по лицето ѝ.

— Съжалявам за брат ти. — Тирион ѝ беше казал същото преди, още във Волантис, но тя бе толкова потънала в скръбта си, че едва ли го беше чула.

Сега го чу.

— Съжалявате? Вие съжалявате? — Устната ѝ трепереше, бузите ѝ бяха мокри, очите ѝ — две дупки в червени кръгове. — Същата нощ напуснахме Кралски чертог. Брат ми каза, че така ще е най-добре, преди някой да се запита дали имаме някакво съучастие в смъртта на краля и да решат да ни измъчват, за да разберат. Първо отидохме в Тирош. Брат ми помисли, че ще е достатъчно далече, но не беше. Познавахме един жонгльор там. От много години жонглираше всеки ден до Фонтана на Пияния бог. Беше стар, тъй че ръцете му не бяха толкова ловки като някога и понякога изпускаше топките и ги гонеше по площада, но тирошите все пак се смееха и му подхвърляха монети. Но една сутрин чухме, че са намерили тялото му при храма на Триос. Триос има три глави и има една негова голяма статуя до вратите на храма. Старият беше разсечен на три части и напъхан в тройната уста на Триос. Само че когато зашиха отново частите, главата му я нямаше.

— Дар за милата ми сестра. Бил е поредното джудже.

— Малък човек, да. Като вас и Опо. Грош. И за жонгльора ли съжалявате?

— Изобщо не знаех за съществуването на жонгльора ти до този момент... но да, съжалявам, че е умрял.

— Умря заради вас. Кръвта му е на вашите ръце.

Обвинението го ужили, дошло толкова бързо след думите на Джора Мормон.

— Кръвта му е на ръцете на сестра ми и на ръцете на зверовете, които са го убили. Моите ръце... — Тирион ги завъртя, огледа ги, сви ги в юмруци. — Ръцете ми са покрити със стара кръв, да. Наречи ме родоубиец и няма да сбъркаш. Кралеубиец, за това също ще отговарям. Убивал съм майки, бащи, племенници, любовници, мъже и жени, крале и курви. Един певец ме ядоса веднъж, тъй че го сготвих на яхния това копеле. Но никога не съм убивал жонгльор, нито джудже, и не нося вина за станалото с проклетия ти брат.

Пени вдигна чашата вино, която ѝ бе напълнил, и я хвърли в лицето му. „Също като милата ми сестра.“ Чу как се затръшна вратата на камбуза, но така и не я видя, когато излезе. Очите му смъдяха и светът се бе замъглил. „Толкова със сприятеляването с нея.“

Тирион Ланистър нямаше голям опит с други джуджета. Лорд баща му не обичаше да му се напомня за недъга на сина му и

глумците, които имаха дребосъци в трупите си, скоро се научиха да стоят настрана от Ланиспорт и Скалата на Кастърли, за да не си навлекат неприязънта му. Като поотрасна, Тирион чу за джудже жонгльор в замъка на дорнския лорд Фоулър, за джудже майстер на служба на Пръстите и за женско джудже сред мълчаливите сестри, но никога не бе изпитвал и най-малка потребност да ги търси. Понедостовърни приказки също стигнаха до ушите му, за джудже вещица, която обитавала някакъв хълм в Речните земи, и за джудже курва в Кралски чертог, прочута с това, че се сношавала с кучета. Милата му сестра му беше казала за последната и дори предложи да му намери разгонена кучка, ако искал да пробва. Когато я попита вежливо себе си ли има предвид, Церсей лисна чаша вино в лицето му. „Онова беше червено, доколкото помня, а това е златисто.“ Тирион отри лицето си с ръкав. Очите още го сърбяха.

Повече не видя Пени до деня на бурята.

Заранта соленият въздух беше затаен и натежал, но небето на запад бе огненочервено, прошарено с ниски облаци, блеснали ярко като пурпура на Ланистър. Моряци тичаха насам-натам и блъскаха капаци, опъваха въжета, разчистваха палуби и връзваха всичко, което още не беше вързано.

— Лош вятър идва — предупреди го един. — Не-Нос трябва слезе долу.

Тирион помнеше бурята, която бе изтърпял, докато прехвърляше Тясното море, как подът бе подскачал под краката му, грозното пращане на кораба, вкуса на вино и повръщане.

— Не-Нос ще остане тук горе.

Ако боговете го искаха, предпочиташе да умре от удавяне, вместо от задавяне в собствения си бълвоч. Над тях платното на кога бавно се раздвижи, като козината на някакъв огромен звяр, пробудил се от дълъг сън, и после изведнъж изплющя и се изду.

Ветровете подгониха кога пред себе си, далече от избрания курс. Зад тях черни облаци се струпаха един връз друг на фона на кървавочервено небе. До средата на утрото вече виждаха блясъка на мълнии на запад, последван от далечен грохот. Морето стана по-гневно и тъмни вълни се заиздигаха и заблъскаха корпуса на „Вмирисаният стюард“. Някъде тогава екипажът започна да смъква платното. Тирион беше долу на средната палуба, тъй че се качи на бака и се сви долу,

наслаждаваше се на пердашещия по лицето му студен дъжд. Когът подскачаше по-ужасно от всеки кон, който бе яздил, надигаше се с всяка вълна, после се хлъзгаше надолу и го разтърсваше до кости. Въпреки това беше по-добре тук, където можеше да гледа, отколкото долу, в душната каюта.

Докато бурята премине, дойде вечерта и Тирион Ланистър бе прогизнал до долните си дрехи, но все пак се чувстваше някак въодушевен... и още повече след това, когато намери Джора Мормон пиян сред локва повърнато в каютата.

След вечеря джуджето се задържа в камбуза. Отпразнува оцеляването си с няколко глътки черен като катран ром с корабния готвач, едър и мазен волантински дебелак, който говореше само една дума на Общата реч („ебане“), но играеше разпалено киваси, особено пиян. Тази нощ играха три игри. Тирион спечели първата и загуби другите две. След това реши, че му стига, и се замъкна обратно на палубата да прочисти главата си и от ром, и от слонове.

Завари Пени на бака, където толкова често беше намирал сир Джора — стоеше при перилото до грозната полуизгнила дървена статуя и гледаше над мастилеотъмното море. Отзад изглеждаше малка и крехка като дете.

Тирион си помисли, че ще е по-добре да не я безпокои, но се оказа късно. Беше го чула.

— Хюгор Хълма.

— Ако ти харесва. — „И двамата знаем истината.“ — Извинявай, че се натрапих. Ще се оттегля.

— Не. — Лицето ѝ беше бледо и тъжно, но като че ли не беше плакала. — И аз съжалявам. За виното. Не ти уби брат ми, нито горкия старец в Тирош.

— Изиграх роля, макар и не по свой избор.

— Толкова ми липсва. Брат ми. Аз...

— Разбирам. — Неволно помисли за Джайм. „Смятай се за щастлива. Брат ти умря, преди да е успял да те предаде.“

— Мислех, че искам да умра — промълви тя, — но днес, когато дойде бурята и си помислих, че корабът може да потъне...

— Разбра, че все пак искаш да живееш. — „И аз съм стигал дотам. Още нещо общо помежду ни.“

Зъбите ѝ бяха криви, което я правеше плаха с усмивките, но сега се усмихна.

— Наистина ли си сготвил певец на яхния?

— Кой, аз? Не. Не готвя.

Пени се изкикоти точно като милото младо момиче, каквото беше... на седемнайсет, осемнайсет? Не повече от деветнайсет.

— Какво направи този певец?

— Написа песен за мен. — „Че беше му съкровище безценно, тя беше негов срам и благослов. Че колко струват замък и една верига пред женската целувка и любов.“ Странно, колко бързо се върнаха думите. Може би никога не го бяха напускали. „Че златните ръце са винаги студени, но, ах, как топлят женските ръце.“

— Сигурно е била много лоша песен.

— Не чак. Не беше чак „Дъждовете над Кастамир“, но някои части бяха... е...

— Ще ми я изпееш ли?

Той се засмя.

— О, не. Не *държиш* да чуеш как пея.

— Майка ми често ни пееше, когато бяхме деца. Брат ми и аз. Винаги казваше, че не е важно какъв е гласът ти, стига да обичаш песента.

— Тя беше ли...?

— ... малък човек? Не, но баща ни беше. Неговият баща го продал на търговец на роби, когато бил на три, но станал толкова прочут глумец, че откупил свободата си. Пътуваше из всичките Свободни градове, и във Вестерос също. В Староград го наричаха Хоп-Бобче.

„Как иначе.“ Тирион се постара да не трепне.

— Той умря — продължи Пени. — Мама също. Опо... беше последният ми близък, а вече и него го няма. — Извърна глава и се загледа над морето. — Какво ще правя сега? Къде да отида? Нямам никакъв занаят, само представлението с турнира, а за това трябва двама.

„Не — помисли Тирион. — Не, момиче. Не искам това от мен. Не си го и помисляй.“

— Намери си някое сираче като теб — посъветва я той.

Пени като че ли не го чу.

— Да играем мушканията беше идея на баща ми. Той дори обучи първото прасе, но после много се разболя и не можеше да го язди, тъй че Опо зае мястото му. Аз винаги яздех кучето. Веднъж играхме за Морския господар на Браавос и той толкова се смя, че ни подари... големи подаръци.

— Там ли ви намери сестра ми? В Браавос?

— Сестра ти? — Момичето се обърка.

— Кралица Церсей.

Пени поклати глава.

— Тя никога... един мъж дойде при нас, в Пентос. Озмунд. Не, Осуалд. Нещо такова. Опо се срещна с него, не аз. Опо уговори всичко. Брат ми винаги знаеше какво трябва да направим, къде да отидем след това.

— В Мийрийн отиваме след това.

Тя го погледна озадачено.

— Карт искаш да кажеш. Пътуваме за Карт, през Нови Гхиз.

— Пътуваме за Мийрийн. Ще яздиш кучето си пред драконовата кралица и ще си заминеш със злато, колкото ти е теглото. Тъй че почни да ядеш повече, да си хубава и пълничка, когато се биеш пред нейно величество.

Пени не се усмихна.

— Сама мога само да яздя в кръг. А дори кралицата да се разсмее, къде ще отида след това? Никога не оставам дълго на едно място. Първия път като ни видят, се смеят и смеят, но на четвъртия или петия знаят какво ще направим. Тогава спират да се смеят и трябва да отидем на ново място. Повечето пари ги правим в големите градове, но винаги най-много ми харесваха малките градчета. В такива места хората нямат сребро, но ни хранят на масите си, а децата вървят след нас навсякъде.

„Защото никога не са виждали джудже в жалките си пикливи градчета — помисли Тирион. — Проклетите хлапета ще тръгнат и след двуглава коза, ако се появи такава. Докато блеенето ѝ не им омръзне и не я заколят за вечеря.“ Но нямаше желание да я разплаква отново, тъй че каза:

— Денерис има добро сърце и щедър нрав. — Това имаше нужда да чуе. — Ще намери място за теб в двора си, не се съмнявам. Безопасно място, далече от ръцете на сестра ми.

Пени се извърна към него.

— И ти също ще си там.

„Освен ако Денерис не реши, че ѝ трябва малко ланистърска кръв, да изплати таргариенската кръв, пролята от брат ми.“

— Ще съм.

След това момичето се показваше по-често на палубата. На другия ден Тирион се натъкна на нея и петнистата и свиня на средната палуба преди обед, когато въздухът бе топъл, а морето кротко.

— Казва се Хубавка — каза свенливо момичето.

„Прасето Хубавка и момичето Пени — помисли Тирион. — Някой има много да отговаря за това.“ Пени му даде няколко жълда и той остави Хубавка да ги изяде от ръката му. „Не си въобразявай, че не разбирам какво правиш, момиче“, помисли си, докато едрата свиня душеше и грухтеше.

Скоро започнаха да се хранят заедно. Някои вечери бяха само двамата; друг път вечеряха със стражите на Мокоро. „Пръстите“, наричаше ги Тирион. Бяха от Огнената ръка в края на краищата, и бяха петима. Пени се смееше на това, мил звук, макар да не го чуваше много често. Раната ѝ беше много прясна, скръбта ѝ много дълбока.

Скоро я научи да нарича кораба „Вмирисаният стюард“, макар че тя му се ядосваше всеки път, когато наречеше Хубавка Бекон. За да изкупи донякъде вината си, Тирион се опита да я научи на киваси, но бързо осъзна, че е изгубена кауза.

— Не — каза ѝ десетина пъти, — драконите летят, не слоновете.

Същата нощ тя направо го попита дали иска да се мушка с нея.

— Не — отвърна той.

Чак по-късно му хрумна, че може би *мушкане* не означаваше онова мушкане. Отговорът му пак щеше да е „не“, но може би нямаше да е толкова рязък.

В каютата, която делеше с Джора Мормон, се въртя в хамака си часове наред, потъваше и излизаше от съня. Сънищата му бяха пълни със сиви каменни ръце, които се пресягаха към него от мъглата, и с едно стълбище, което водеше до баща му.

Накрая се предаде и се запъти нагоре да подиша нощния въздух. „Селесори Коран“ беше изпънал голямото си платно на ивици за нощта. Палубите бяха почти пусли. Един от помощник-капитаните беше на задния мостик, а на средната палуба Мокоро седеше до

мангала си, в който няколко малки пламъчета танцуваха между гаснещите въглини.

Само най-ярките звезди се виждаха, всички на запад. На североизток мътно червено сияние огряваше небето с цвета на кървав оток. Тирион никога не беше виждал по-голяма луна. Чудовищна, издута, изглеждаше сякаш е глътнала слънцето и се събужда с треска. Близначката ѝ, зареяна над морето отвъд кораба, блещукаше с всяка вълна.

— Кой час е? — попита той Мокоро. — Онова не може да е изгрев-слънце, освен ако изтокът не се е изместил. Защо е червено небето?

— Небето винаги е червено над Валирия, Хюгор Хълма.

По гърба му полазиха ледени тръпки.

— Близко ли сме?

— По-близко, отколкото би искал екипажът — отвърна Мокоро с дълбокия си глас. — Знаете ли историите във вашите Кралства на залеза?

— Знам, че според някои моряци който погледне онзи бряг е обречен.

Сам той не вярваше на тези приказки, не повече, отколкото беше вярвал чичо му. Герион Ланистър бе отплавал за Валирия, когато Тирион бе на осемнайсет, решен да върне изгубения меч на предтечите на дома Ланистър и всички други съкровища, които можеше да са оцелели след Ориста. Тирион отчаяно беше искал да замине с тях, но лорд баща му бе нарекъл пътуването „глупашко приключение“ и му забрани да участва.

„И сигурно е бил прав.“ Почти десетилетие беше минало, откакто „Смеещият се лъв“ бе потеглил от Ланиспорт, а Герион така и не се беше върнал. Мъжете, които лорд Тивин изпрати да го търсят, бяха проследили курса му до Волантис, където половината му екипаж го бе изоставил и той бе купил роби, които да ги заместят. Никой свободен мъж нямаше доброволно да се запише на кораб, чийто капитан говори открито за намерението си да отплава в Пушливото море.

— Значи онова, което виждаме, са огньовете на Четиринайсетте пламъка, отразени в облаците?

— Четиринайсет или четиринайсет хиляди. Кой човек смее да ги преброи? Не е разумно за смъртни да се вглеждат твърде дълбоко в онези огньове, приятелю. Те са огньовете на гнева на самия бог и никой човешки огън не може да се сравни с тях. Ние, хората, сме малки същества.

— Някои — по-малки от други.

„Валирия.“ Писано беше, че в деня на Ориста всеки хълм на петстотин мили околоръст се разцепил и изхвърлил във въздуха пепел, пушек и огън, толкова горещи и ненаситни пламъци, че дори драконите в небето били погълнати и изгорени. В земята се разтворили огромни цепнатини и погълнали дворци и храмове, цели градове. Езера кипвали и се превръщали в киселина, планини изригвали, огнени фонтани бълвали разтопен камък на сто стъпки във въздуха, червени облаци изливали дъжд от драконово стъкло и черната кръв на демони, а на север земята се цепела, рухвала и пропадала, и отгоре ѝ връхлитало гневно море. Най-гордият град в целия свят пропаднал за миг, приказната му империя изчезнала за един ден, Земята на Дългото лято били изгорени, удавени и опустошени.

„Империя, съградена върху кръв и огън. Валирианците пожънали каквото са посели.“

— Капитанът ни смята ли да изпита проклятието?

— Капитанът ни би предпочел да е на петдесет левги от прокълнатия бряг, но аз му заповядах да кара по най-прекия курс. Други също търсят Денерис.

„Гриф, с неговия млад принц.“ Възможно ли беше всички приказки за Златната дружина, отплавала на запад, да са били само маневра? Тирион помисли да каже нещо, но бързо се вразуми. Струваше му се, че в пророчеството, което бе привлякло червените жреци, има място само за един герой. Втори Таргариен щеше само да ги обърка.

— Виждал ли си тези други в огньовете си? — попита той предпазливо.

— Само сенките им — отвърна Мокоро. — Една най-вече. Високо разкривено същество с едно черно око и десет дълги ръце, плаващо по море от кръв.

БРАН

Луната бе извита, тънка и остра като сърп. Бледо слънце изгря, залезе и отново изгря. Червени листа зашепнаха във вятъра. Тъмни облаци изпълниха небесата и се превърнаха в буря. Мълния блесна и отекна гръм, и мъртъвци с черни ръце и светлосини очи се струпаха около една цепнатина в склона на хълма, ала не можеха да влязат. Под хълма сакатото момче седеше на трон от язово дърво, заслушано в шепота в тъмното, а по ръцете му щъкаха гарвани.

— Никога повече няма да ходиш отново — обеща триоката врана. — Но ще летиш.

Понякога някъде далече отдолу се понасяше песен. „Децата на леса“, щеше да нарече баба Нан певците, но самите те се наричаха „пеещите песента на земята“, на Вярната реч, която никой човек не можеше да говори. Гарваните я говореха обаче. Малките им черни очи бяха пълни с тайни и те му *грачеха* и кълвяха кожата му, като чуеха песните.

Луната бе тлъста й пълна. Звезди закръжиха през черно небе. Дъжд падна и замръзна, и клони запрацяха под тежестта на леда. Бран и Мийра си измислиха имена за тези, които пееха песента на земята: Пепел и Листо, и Люспи, Черен нож и Снежни кичури, и Въглени. Истинските им имена били твърде дълги за човешки езици, каза Листо. Само тя говореше на Общата реч, тъй че Бран така и не научи какво мислят другите за новите си имена.

След кършеция костите студ на земите отвъд Вала пещерите бяха благословено топли, а когато студът пропълзеше през скалите, певците разпалваха огньовете си, за да го прогонят. Тук долу нямаше никакъв вятър, нито сняг, нито лед, нито мъртви същества, които да се пресягат да те сграбчат, само сънища и пламъче от лоена свещ, и целувките на гарваните. И шепнеция в тъмното.

„Последния зеленозрящ“ го нарекоха певците, но в сънищата на Бран той все още си беше триока врана. Когато Мийра Тръстиката го

бе попитала за истинското му име, той издаде някакъв противен звук, който можеше да е бил смях.

— Носех много имена, докато бях бърз, но дори и аз имах майка някога, а името, което тя ми даде на гърдата си, беше Бриндън.

— Имам чичо Бриндън — каза Бран. — Чичо е на майка ми всъщност. Бриндън Черната риба го наричат.

— Чичо ти може да е бил наречен на мен. Някои са, все още. Не толкова много като преди. Хората забравят. Само дърветата помнят. — Гласът му беше толкова тих, че Бран трябваше да се напруга, за да го чуе.

— Повечето от него е отишло в дървото — обясни тази, която Мийра бе нарекла Листо. — Надживял е смъртния си срок, но още се задържа. Заради нас, заради вас, заради света на хората. Много малко сила е останала в плътта му. Има хиляда и едно око, но има много за гледане. Един ден ще научиш.

— Какво ще науча? — попита след това Бран Тръстиките, когато се върнаха с ярко разпалени факли в ръце, за да го пренесат отново в една малка камера встрани от голямата пещера, където певците им бяха постлали да спят. — Какво помнят дърветата?

— Тайните на старите богове — каза Джойен Тръстиката. Храна, огън и отдых му бяха помогнали да се съвземе след негодите на пътуването им, но сега изглеждаше по-тъжен, унил, с уморен и измъчен поглед. — Истини, които са знаели Първите хора, вече забравени в Зимен хребет... но не и в мократа пустош. Ние живеем по-близо до зеленото в нашите блатата и наколни жилища, и помним. Земя и вода, пръст и камък, дъбове, брястове и върби, те са били преди всички нас и пак ще останат, след като си отидем.

— Ти също — каза Мийра. Това натъжи Бран. „Ами ако не искам да остана, когато вие си отидете?“, щеше да попита за малко, но преглътна думите си неказани. Вече беше почти пораснал мъж и не искаше Мийра да си мисли за него, че е някакво ревливо бебе. — Може би и вие можете да станете зеленозрящи.

— Не, Бран. — Този път гласът ѝ прозвуча тъжно.

— На малцина е дадено да пият от онзи зелен извор, докато все още са в смъртна плът, да чуват шепота на листата и да виждат както дърветата виждат, както боговете виждат — каза Джойен. — Повечето

не сме толкова благословени. Боговете ми дадоха само зелени сънища. Задачата ми беше да те доведа тук. Моята част в това свърши.

Луната бе черна дупка в небето. Вълци виеха в леса, душеха из снежните преспи по мъртви същества. Ято гарвани изригна от склона на хълма, заграчиха с пронизителния си грак, черни криле забиха над бял свят. Червено слънце изгря, залезе и отново изгря, обагрило снеговете в червено и розово. Под хълма Джойен седеше умислен, Мийра се терзаеше, а Ходор се скиташе из тъмни тунели с меч в дясната ръка и факел в лявата. Или Бран се скиташе?

„Никой не трябва никога да узнае.“

Голямата пещера, която се отваряше над пропастта, беше черна като смола, черна като катран, по-черна от перата на врана. Светлина проникна като натрапник, неискана и неканена, и скоро си отиде отново; огньове, восъчни и лоени свещи погоряха още малко, изпърхаха и угаснаха пак, секна краткият им живот.

Певците направиха трон и за Бран, като този, на който седеше лорд Бриндън, бяло язово дърво, напръскано с червени сухи клони, втъкани през живи корени. Поставиха го в голямата пещера до пропастта, където черният въздух ехтеше от звука на течаща вода далече долу. От мек сив мъх направиха седалката му. Поставиха Бран да седне и го загърнаха с топли кожи.

И той седеше, заслушан в хрипливия шепот на своя учител.

— Никога не се бой от тъмното, Бран. — Думите на лорда бяха придружени от смътно шумолене на дърво и лист при лекото извиване на главата му. — Най-силните дървета са вкоренени в тъмни места на земята. Мракът ще е твоето наметало, твоят щит, твоето майчино мляко. Мракът ще те направи силен.

Луната бе извита, тънка и остра като сърп. Снежинки се посипаха беззвучно, за да загърнат войниците борове и стражите смърчове в бяло. Преспите станаха толкова дълбоки, че покриха входа към пещерите с бяла стена, през която Лято трябваше да рови всеки път, щом отидеше навън, за да тръгне с глутницата си на лов. Бран не обхождаше с тях в онези дни, но някои нощи ги наблюдаваше отгоре.

Летенето беше дори по-хубаво от катеренето.

Пъхването в кожата на Лято бе станало толкова лесно за него, колкото пъхването в бричове някога, преди гърбът му да се прекърши. Смяната на кожата с черни като нощ гарванови пера се оказа по-

трудна, но не толкова трудна, колкото се беше опасявал, не и с *тези* гарвани.

— Див жребец ще скача и рита, когато човек се опита да го яхне, и ще се опита да захапе ръката, която пъха юздечката между зъбите му — каза лорд Бриндън, — но кон, който е познавал един ездач, ще приеме друг. Млади или стари, всички тези птици са били яздени. Сега си избери една и лети.

Избра една птица, а после друга без успех, но третият гарван го погледна с умни черни очи, кривна глава и каза *кворк*, и за миг вече не беше момче, което гледа гарван, а гарван, който гледа момче. Песента на реката изведнъж стана по-силна, факлите загоряха малко по-ярко, а въздухът бе изпълнен със странни миризми. Когато се опита да заговори, гласът му излезе на крясък и първият му полет приключи, щом се блъсна в една стена и се озова отново в прекършеното си тяло. Гарванът беше невредим. Прелетя до него и кацна на ръката му, а Бран погали перата му и отново се пъкна в него. Скоро вече летеше из пещерата, завиваше между дългите каменни зъби, увиснали от тавана, дори изпърха над пропастта и се гмурна в студените ѝ черни дълбини.

Тогава осъзна, че не е сам.

— Някой друг има в гарвана — каза на лорд Бриндън, след като се върна в кожата си. — Някакво момиче. Усетих я.

— Жена, от тези, които пеят песента на земята — каза учителят му. — Отдавна е умряла, но част от нея остава, също както част от теб би останала в Лято, ако плътта на момчето загине утре. Сянка на душата. Тя няма да ти навреди.

— Всички ли птици имат певци в себе си?

— Всички — отвърна лорд Бриндън. — Тъкмо певците са научили Първите хора да пращат съобщения по гарвани... но в онези дни птиците изговаряли думите. Дърветата помнят, но хората забравят, тъй че сега пишат посланията на пергамент и ги връзват около краката на птиците, които никога не споделят кожата си с тях.

Баба Нан му беше разказала същата история веднъж, спомни си Бран, но когато попита Роб дали е вярно, брат му се засмя и на свой ред го попита и в таласъми ли вярва? Жалко, че Роб не беше с него сега. „Щях да му кажа, че мога да летя, но той нямаше да повярва, тъй че щеше да се наложи да му покажа. Обзалагам се, че и той би могъл да се научи да лети, и Аря, и Санса, даже бебето Рикон и Джон Сняг.

Можеше всички да сме гарвани и да живеем в гарванарника на майстер Лувин.“

Но това беше само поредният глупав сън. Бран понякога се чудеше дали всичко това не е просто сън. Може би беше паднал и заспал навън в снеговете, и се сънуваше на безопасно и топло място. „Трябва да се събудиш — казваше си, — трябва да се събудиш веднага, иначе ще сънуваш докато умреш.“ Два-три пъти дори си оципа ръката, и то много силно, но постигна само това, че ръката го заболя. В началото се беше опитвал да отброява дните, като си отбелязва кога се буди и кога заспива, но тук долу заспиване и будене някак преливаха едно в друго. Сънища ставаха уроци, уроци ставаха сънища, неща се случваха наведнъж или изобщо не се случваха. Беше ли направил това, или само го сънуваше?

— Само един човек на хиляда е роден превъплъщенец — каза лорд Бриндън един ден, след като Бран се научи да лети, — и само един превъплъщенец на хиляда може да бъде зеленозрящ.

— Мислех, че зеленозрящите са чародеите на децата — каза Бран. — Певците, искам да кажа.

— В известен смисъл. Тези, които наричаш децата на леса, имат очи златни като слънцето, но веднъж на много години сред тях се ражда едно с очи, червени като кръв или зелени като мъха на дърво в лоното на леса. С тези знаци боговете бележат избраните от тях да получат дарбата. Избраните не са здрави и годините им на земята изтичат бързо, защото всяка песен трябва да има своя баланс. Но влязат ли в дървото, задържат се наистина дълго. Хиляда очи, сто кожи, мъдрост дълбока като корените на древни дървеса. *Зеленозрящи*.

Бран не разбра, затова попита Тръстиките.

— Обичаш ли да четеш книги, Бран? — попита го Джойен.

— Някои книги. Обичам бойните истории. Сестра ми Санса харесва истории за целувки, но те са глупави.

— Един четящ живее хиляда живота, преди да умре — каза Джойен. — Който не чете, живее само един. Певците на гората нямат книги. Нямат мастило, пергамент, нямат писмен език. Вместо тях имат дърветата и най-вече язовите дървета. Когато умрат, отиват в дървото, в лист, клон и корен, а дърветата помнят. Всички техни песни и заклинания, всички техни истории и молитви, всичко, което са знаели за този свят. Майстерите ще ти кажат, че язовите дървета са свещени

на старите богове. Певците вярват, че те са старите богове. Когато певците умрат, стават част от божественото.

Очите на Бран се ококориха.

— Ще ме убият ли?

— Не — каза Мийра. — Джойен, плашиш го.

— Не той трябва да се страхува.

Луната бе тлъста и пълна. Лято газеше през смълчаните гори, дълга сива сянка, която ставаше по-мършава с всеки лов, защото дивеч не можеше да се намери. Преградата над входа на пещерата още се държеше: мъртвите не можеха да влязат. Снеговете бяха погребали отново повечето от тях, но те все още бяха там, скрити, замръзнали, чакащи. Други мъртви същества идваха при тях, същества, били някога мъже и жени, дори деца. Мъртви гарвани клечаха по голи кафяви клони, крилете им загърнати в ледена кора. Снежна мечка нагази през храстите, огромна и измършавяла като скелет, половината ѝ глава бе съдрана и черепът се показваше отдолу. Лято и глутницата му ѝ се нахвърлиха и я разкъсаха. След това се натъпкаха, макар че месото бе изгнило и полузамръзнало, и още мърдаше, докато го ядяха.

Под хълма имаха храна. Сто вида гъби растяха тук. Слепи бели риби плуваха в черната река, но вкусът им беше също толкова добър като на риба с очи, след като ги опечеш. Имаха сирене и мляко от козите, които делиха пещерите с певците, дори малко овес, ечемик и сухи плодове, събрани през дългото лято. И почти всеки ден ядяха яхния с ечемик, лук и парчета месо. Джойен мислеше, че може да е месо от катерица, а Мийра каза, че е плъх. На Бран му беше все едно. Беше месо и беше добро. Готвенето го правеше по-крехко.

Пещерите бяха просторни, безмълвни и неподвластни на времето. Бяха дом за над шейсет живи певци и за костите на хиляди мъртви, и се простираха надалече под кухия хълм.

— Хора не бива да се скитат в това място — предупреди ги Листо. — Реката, която чувате, е бърза и черна, и тече надолу и надолу до невиждащо слънце море. И има проходи, които продължават още по-надолу, бездънни ями и внезапни пропади, забравени пътища, които водят до самия център на земята. Дори моят народ не ги е проучвал всички, а ние сме живели тук хиляда пъти по хиляда ваши човешки години.

Макар хората на Седемте кралства да ги наричаха „горски чеда“ или „децата на леса“, Листо и нейният народ изобщо не приличаха на деца. „Малки мъдrecи на гората“ щеше да е по-близо. Бяха малки в сравнение с хората, както вълк е по-малък от вълчище. Това не значи, че е кутре. Имаха ореховокафява кожа, изпъстрена като на сърна с по-светли петна, и големи уши, които можеха да чуват неща, каквито никой човек не би могъл да чуе. Очите им също бяха големи, огромни златни котешки очи, които можеха да виждат в проходи, където момчешки очи щяха да видят само чернилка. Дланите им имаха само три пръста и палец, с остри черни нокти като на птици.

И *наистина* пееха. Пееха на Вярната реч, тъй че Бран не можеше да разбере думите, но гласовете им бяха чисти като зимен въздух.

— Къде са останалите от вас? — попита веднъж Бран.

— Отидоха долу в земята — отвърна Листо. — В камъните, в дърветата. Преди да дойдат Първите хора, цялата тази земя, която наричате Вестерос, беше наш дом, но дори по онова време бяхме малко. Боговете ни дадоха дълъг живот, но малък брой, за да не пренаселим света, както сърните ще пренаселят една гора, ако не ги ловят вълците. Това беше в зората на дните, когато слънцето ни изгряваше. Сега залязва и това е дългото ни угасване. Великаните също почти са на свършване, те, които бяха нашето проклятие и нашите братя. Големите лъвове на западните хълмове бяха избити, еднорозите почти са измрели, мамутите са останали едва няколкостотин. Вълчищата ще надживеят всички ни, но и тяхното време ще дойде. В света, направен от хората, няма място за тях, нито за нас.

Сякаш беше тъжна, като го каза, а това натъжи и Бран. Едва по-късно си помисли: „Хората нямаше да са тъжни. Хората щяха да са гневни. Хората щяха да мразят и да се заклеват в кърваво отмъщение. Певците пеят тъжни песни, докато хората се бият и убиват.“

Един ден Мийра и Джойен решиха да идат да видят реката, въпреки предупрежденията на Листо.

— И аз искам да дойда — каза Бран.

Мийра го изгледа тъжно. Реката беше шестстотин стъпки надолу, по стръмни склонове и криволичещи проходи, обясни тя, а последната част изискваше спускане с въже.

— Ходор изобщо не би могъл да се спусне с теб на гърба. Съжалявам, Бран.

Бран помнеше време, когато никой не можеше да се катери толкова добре като него, дори Роб или Джон. Искаше му се отчасти да им извика, че го оставят сам, а в същото време му се доплака. Но беше почти пораснал мъж, тъй че си замълча. Но след като тръгнаха, се пхна в кожата на Ходор и ги последва.

Голямото конярче вече не се бореше с него като първия път, в езерната кула по време на бурята. Като куче, от което са избили с камшика всякаква съпротива, Ходор се свиваше и криеше всеки път, щом Бран се пресегнеше към него. Скривалището му беше някъде дълбоко в него, дупка, където дори Бран не можеше да го докосне. „Никой не иска да те нарани, Ходор — каза той безмълвно на момчето-мъж, чиято плът беше взел. — Искам просто отново да съм силен за малко. Ще ти я върна, както правя винаги.“

Никой изобщо не разбираше, когато облече кожата на Ходор. Бран трябваше само да се усмихва, да прави каквото му кажат и да мърмори „Ходор“ от време на време, и можеше да следва Мийра и Джойен, да се хили щастливо, без никой да заподозре, че всъщност е той. Често се мъknеше след тях, все едно дали го искаха, или не. Накрая Тръстиките бяха благодарни, че дойде. Джойен се спусна по въжето съвсем лесно, но след като Мийра улови сляпа бяла риба с жабарското си копие и стана време да се катерят обратно, ръцете му започнаха да треперят, тъй че се наложи да вържат въжето около него и да оставят Ходор да го издърпа.

— Ходор — пъшкеше той всеки път, щом дръпнеше. — Ходор, ходор, ходор.

Луната бе извита, тънка и остра като сърп. Лято изрови отсечена ръка, черна и покрита със скреж, пръстите ѝ се отваряха и затваряха, докато се издърпваше сама през замръзналия сняг. Все още имаше достатъчно месо да напълни празния му корем, а след това разпука костите на ръката за мозъка. Чак тогава ръката си спомни, че е мъртва.

Като вълк Бран ядеше с Лято и глутницата му. Като гарван летеше с ятото, кръжеше около хълма по залез и гледаше за врагове, усещаше ледения допир на въздуха. Като Ходор проучваше пещерите. Намери камери пълни с кости, шахти, спускащи се дълбоко в земята, място, където скелети на гигантски прилепи висяха с главите надолу

от тавана. Дори мина по тънкия каменен мост, извит над пропастта, и откри още проходи и камери от другата страна. Една беше пълна с певци, седнали като Бриндън в гнезда от корени на язово дърво, преплетени под, през и около телата им. Повечето му приличаха на мъртви, но щом минеше пред тях, очите им се отваряха и проследяваха светлината на факлата му, а един от тях отвори и затвори сбръчканата си уста, сякаш се опитваше да проговори.

— Ходор — каза му Бран и усети как истинският Ходор се размърда в дупката си.

Седнал на трона си от корени в голямата пещера, полутруп и полудърво, лорд Бриндън приличаше не толкова на човек, колкото на ужасна статуя, направена от криво дърво, стара кост и гнила вълна. Единственото, което изглеждаше живо в бялата развалина на лицето му, бе едно червено око, тлеещо като последния въглен в угаснал огън, обкръжено от извити корени и ивици сбръчкана бяла кожа, провиснали от пожълтял скелет.

Гледката все още плашеше Бран: корените на язовото дърво, плъзнали като змии навън и навътре в изсъхналата му плът, гъбите, изникнали от страните му, белият дървен червей, израснал от дупката на едното му някогашно око. В тъмното можеше да се преструва, че му шепне триоката врана, а не някакъв зловещ говорещ труп.

„Един ден ще съм като него.“ Тази мисъл го ужаси. Не стига, че беше сакат, с безполезни крака. Нима беше обречен да загуби и останалото, да прекара останалите си години с язово дърво, израснало в него и през него? Лорд Бриндън извличаше живота си от дървото, каза им Листо. Не ядеше, не пиеше. Спеше, сънуваше, гледаше. „Щях да стана рицар — припомни си Бран. — Тичах, катерех се и се биех.“ Сякаш беше преди хиляда години.

Какво беше сега? Само Бран сакатото момче, Брандън от дома Старк, принц на изгубено кралство, лорд на изгорен замък, наследник на развалини. Беше си мислил, че триоката врана ще се окаже чародей, мъдър стар вълшебник, който може да му изцери краката, но онова беше някаква глупава детска мечта. „Твърде стар съм за такива фантазии — каза си. — Хиляда очи, сто кожи, мъдрост дълбока като корените на древни дървеса.“ Беше толкова добре, колкото да си рицар. „Почти толкова поне.“

Луната бе черна дупка в небето. Извън пещерата светът продължаваше. Извън пещерата слънцето изгряваше и залязваше, луната се обръщаше, студеният вятър виеше. Под хълма Джойен Тръстиката ставаше все по-мрачен и самотен, за жалост на сестра му. Тя често седнаше до малкия огън с Бран, говореше за всичко и за нищо, потупваше Лято, заспаз между тях, докато брат ѝ скиташе сам из пещерите. Джойен дори бе започнал да се катери до устието на пещерата, когато денят беше светъл. Стоеше там с часове, гледаше над горите, загърнат в кожи, и трепереше.

— Искате да се върне у дома — каза Мийра на Бран. — Няма дори да се опитате да се борите със съдбата си. Казват, че зелените сънища не лъжат.

— Той е храбър — отвърна Бран. „Човек може да е храбър само когато го е страх“, беше му казал веднъж татко му, отдавна, в деня, когато намериха вълчищата кутрета в летните снегове. Още помнеше.

— Той е глупав — каза Мийра. — Надявах се, че щом намерим своята триока врана... сега се чудя защо изобщо дойдохме.

„Заради мен“, помисли Бран.

— Зелените му сънища.

— Зелените му сънища. — В гласа ѝ имаше горчивина.

— Ходор — каза Ходор.

Мийра започна да плаче.

Тогава Бран съжали, че е сакат.

— Не плачи — каза ѝ.

Искаше да я прегърне, както майка му го прегръщаше в Зимен хребет, щом се удареше. Беше толкова близо, само на няколко стъпки от него, а толкова далече, че можеше да са сто левги. За да я докосне, трябваше да изпъзни на ръце по земята. Подът беше груб и неравен и щеше да е бавно пълзене, с много вдлъбнатини и грапавини. „Бих могъл да вляза в кожата на Ходор — каза си. — Ходор би могъл да я подържи и да я потупа по гърба.“ Тази мисъл го накара да се почувства странно, но още мислеше за това, когато Мийра скочи и хукна в тъмните тунели. Чу как заглъхнаха стъпките ѝ. После останаха само гласовете на певците.

Луната бе извита, тънка и остра като сърп. Дните се нижеха един след друг, всеки — по-къс от предишния. Нощите ставаха по-дълги. Слънчева светлина вече не стигаше до пещерите под хълма. Лунна

светлина вече не докосваше каменните зали. Дори звездите бяха чужди тук. Тези неща бяха за света горе, където времето тичаше в железните си кръгове, от ден до нощ и до ден, и до нощ, и до ден.

— Време е — каза лорд Бриндън.

Ледени пръсти пробягаха по гърба на Бран, като чу гласа му.

— Време за какво?

— За следващата стъпка. Да минеш отвъд превъплъщението и да научиш какво означава да си зеленозрящ.

— Дърветата ще го научат — каза Листо. Махна с ръка и друга от певците пристъпи тихо напред, белокосата, която Мийра бе нарекла Снежни кичури. Държеше купа от язово дърво, изваяна с десетина лица като тези, които носеха дърветата на сърцето. Вътре имаше бяла паста, гъста и тежка, с тъмночервени жилки из нея. — Трябва да изядеш това — каза Листо. Подаде дървена лъжица на Бран.

Момчето погледна купата колебливо.

— Какво е това?

— Паста от семена на язово дърво.

Нещо във вида ѝ го накара да се почувства зле. Червените жилки бяха само мъзга от язово дърво, предположи Бран, но на светлината на факлите приличаше забележително на кръв. Топна лъжицата в гъстата каша, но се поколеба.

— Това ще ме направи ли зеленозрящ?

— Кръвта ти те прави зеленозрящ — каза лорд Бриндън. — Това ще помогне да се съживят дарбите ти и ще те венчае за дърветата.

Бран не искаше да е женен за дърво... но кой друг щеше да се венчае за самото момче като него? „Хиляда очи, сто кожи, мъдрост дълбока като корените на древни дървеса. Зеленозрящ.“

Започна да яде.

Пастата беше горчива, макар и не толкова горчива като паста от жълъди. Първата лъжица бе най-трудна за гълтане. За малко не я повърна. Втората беше по-добра на вкус. Третата беше почти сладка. Останалото изгреба нетърпеливо. Защо си бе помислил, че е горчива? Имаше вкус на мед, на току-що нападал сняг, на пипер и канела, и на последната целувка на майка му. Празната купа се изплъзна от пръстите му и изтропа на пода на пещерата.

— Не се чувствам по-различно. Какво става после?

Листо докосна ръката му.

— Дърветата ще те научат. Дърветата помнят.

Вдигна ръка, а другите певци тръгнаха из пещерата и започнаха да гасят факлите една по една. Тъмнината се сгъсти и пропълзя към тях.

— Затвори очи — каза триоката врана. — Излез от кожата си, както правиш, когато искаш да се слееш с Лято. Но този път влез в корените. Проследи ги през земята, към дърветата на хълма, и ми кажи какво виждаш.

Бран затвори очи и се измъкна от кожата си. „В корените. В язовото дърво. Стани дърво.“ За миг успя да зърне пещерата в черната ѝ мантия и чу шума на реката, забързана долу.

А после изведнъж се озова отново у дома.

Лорд Едард Старк седеше на една скала до дълбокото черно езерце в гората на боговете, белите корени на дървото на сърцето се извиваха около него като чворести ръце на старец. Големият меч Лед лежеше на скута на лорд Едард и той почистваше лезвието с намаслено парче плат.

— *Зимен хребет* — прошепна Бран.

Баща му вдигна очи.

— Кой е там? — попита и се извърна...

... а Бран, уплашен, се дръпна назад. Баща му, черното езеро и гората на боговете се стопиха и изчезнаха и той отново беше в пещерата, белите гъсти корени на язовото дърво бяха обгърнали крайниците му, както майка прегръща дете. Факла лумна и оживя пред него.

— Разкажи ни какво видя. — Отдалече Листо приличаше почти на дете, не по-голяма от Бран или някоя от сестрите му, но отблизо изглеждаше много по-стара. Твърдеше, че е видяла двеста години.

Гърлото на Бран беше пресъхнало. Той преглътна.

— Зимен хребет. Върнах се в Зимен хребет. Видях татко си. Той не е мъртъв, *не е*, видях го, в Зимен хребет е, още е жив.

— Не — каза Листо. — Няма го, момче. Не се опитвай да го връщаш от смъртта.

— *Видях го.* — Бран усети грапаво дърво, притиснато до едната му буза. — Почистваше Лед.

— Видя каквото пожела да видиш. Сърцето ти копнее за баща ти и за дома, затова си го видял.

— Човек трябва да знае как да гледа, преди да може да се надява да види — каза лорд Бриндън. — Онова, което видя, бяха сенки от минали дни, Бран. Ти гледаше през очите на дървото на сърцето във вашата гора на боговете. Времето е различно за едно дърво от това на човек. Слънце, пръст и вода, това са нещата, от които разбира язовото дърво, не дни, години и столетия. За хората времето е река. Пленени сме от течението ѝ и то ни подмята от минало към днешно, все в една и съща посока. Животът на дърветата е различен. Те пускат корени, растат и умират на едно място и онази река не ги движи. Дъбът е жълъдът, жълъдът е дъбът. А язовото дърво... хиляда човешки години са миг за едно язово дърво и през такива порти ти и аз можем да се взрем в миналото.

— Но той ме чу — каза Бран.

— Той чу шепот на вятъра, шумолене в листата. Не можеш да му проговориш, колкото и да се опитваш. Знам. И аз имам своите призраци, Бран. Брат, когото обичах, брат, когото мразех, жена, която желях. През дърветата все още ги виждам, но никоя моя дума не може да ги достигне. Миналото остава минало. Можем да се учим от него, но не можем да го променим.

— Ще видя ли отново татко?

— Щом овладееш дарбите си, ще можеш да гледаш накъдето поискаш и да виждаш каквото дърветата са видели, било то вчерашния ден или предната година, или преди хиляда века. Хората живеят своя живот пленени във вечно настояще, между мъглите на спомена и морето от сянка, това е всичко, което знаем за бъдните дни. Някои мушици живеят целия си живот за един ден, но за тях този кратък промеждутък време трябва да изглежда дълъг като години и десетилетия за нас. Дъб може да живее триста години, секвоя три хиляди. Язово дърво ще живее вечно, ако бъде оставено. За тях сезоните отминават в едно изпърхване на крило на мушица и минало, настояще и бъдеще са едно. Нито взорът ти ще е ограничен до твоето дърво на боговете. Певците изваяха очи в своите дървета на сърцето, за да ги пробудят, и те са първите очи, които нов зеленозрящ се научава да използва... но след време ще виждаш отвъд самите дървета.

— Кога? — поиска да разбере Бран.

— След година или три, или десет. Не съм съзрял това. Ще дойде с времето, обещавам ти. Но вече съм уморен, а дърветата ме зоват. Ще

продължим утре.

Ходор отнесе Бран в спалнята му, като мърмореше тихо: „Ходор“. Листо вървеше пред тях с факла. Беше се надявал, че Мийра и Джойен ще са там, за да може да им каже какво е видял, но малкото им кътче в скалата бе студено и празно. Ходор постави леко Бран на леглото му, зави го с кожи и запали огън. „Хиляда очи, сто кожи, мъдрост дълбока като корените на древни дървеса.“

Загледан в пламъците, Бран реши да остане буден, докато се върне Мийра. Джойен нямаше да е щастлив, но Мийра щеше да се радва за него. Не помнеше да е затварял очи.

... но след това някак отново се беше върнал в Зимен хребет, в гората на боговете, и гледаше татко си. Лорд Едард изглеждаше много по-млад този път. Косата му бе кафява, без бял косъм в нея, главата му наведена.

— ... нека отраснат близки като братя, само с обич между тях — молеше се, — и нека милейди съпругата ми намери сили в сърцето си да прости...

— Татко. — Гласът на Бран бе шепот във вятъра, шумолене в листата. — Татко, аз съм. Бран. Брандън.

Едард Старк вдигна глава и дълго гледа язовото дърво, намръщен, но не проговори. „Не може да ме види“, осъзна Бран отчаян. Искаше да се пресегне и да го пипне, но можеше само да гледа и слуша. „Аз съм в дървото. Аз съм в дървото на сърцето, гледам през червените му очи, но язовото дърво не може да говори, тъй че и аз не мога.“

Едард Старк продължи молитвата си. Бран усети как очите му се напълниха със сълзи. Но негови ли бяха сълзите, или на язовото дърво? „Ако заплача, и дървото ли ще заплаче?“

Останалото от думите на баща му се заглуши от внезапно потрепване на дърво в дърво. Едард Старк се стопи като мъгла в утринно слънце. Сега две деца подскачаха из гората на боговете, викаха си едно на друго и се дуелираха с откършени клони. Момичето беше по-голямо и по-високо. „Аря!“, помисли с копнеж Бран, докато гледаше как скочи на една скала и посече към момчето. Но това не можеше да е вярно. Ако момичето беше Аря, момчето трябваше да е самият Бран, а той никога не беше носил косата си толкова дълга. „А Аря никога не ме биеше, когато си играехме на мечове, както онова

момиче го бие.“ Перна момчето по бедрото толкова силно, че кракът му поддаде и то падна в езерцето, започна да пляска и да вика.

— Млъкни, глупчо — каза момичето и захвърли клона. — Това е само вода. Искаш ли баба Нан да чуе и да изтича да каже на татко? — Коленичи и задърпа брат си от водата, но преди да е излязъл, двамата вече ги нямаше.

След това образите започнаха да идват все по-бързо и по-бързо и Бран се почувства объркан и замаян. Повече не видя татко си, нито момичето, което приличаше на Аря, но от черното езеро излезе жена, натежала с дете, гола и мокра. Коленичи пред дървото и замоли старите богове за син, който да отмъсти за нея. След това се появи момиче с кафява коса, тънко като копие, което се повдигна на пръсти, за да целуне по устните млад рицар, висок като Ходор. Тъмноок младеж, блед и настръхнал, отрязва три клонки от язовото дърво и ги одяла в стрели. Самото дърво се свиваше, ставаше все по-малко с всяко видение, а по-дребните дървета наоколо се смаляваха до фиданки и изчезваха, заменени от други дървета, които на свой ред се смаляваха и изчезваха. А лордовете, които вече виждаше Бран, бяха високи и сурови мъже, в кожи и ризници. Някои бяха с лица, които помнеше от статуите в криптите, но изчезваха преди да е успял да се сети за имената им.

След това пред очите му брадат мъж смъкна някакъв пленник на колене пред дървото на сърцето. Белокоса жена пристъпи към тях през пряспа тъмночервени листа, с бронзов сърп в ръка.

— Не — каза Бран, — *не, недей*. — Но не можеха да го чуят, както баща му не го беше чул. Жената сграбчи пленника за косата, опря сърпа до гърлото му и посече. А през мъглата на столетията сакатото момче можеше само да гледа как краката на мъжа затупаха по земята... но докато животът изтичаше от него на червена вълна, Брандън Старк усети вкуса на кръвта.

ДЖОН

Слънцето проби някъде към обед, след седем дни тъмно небе и снежни виелици. Някои от преспите бяха по-високи от човешки бой, но стюардите бяха изривали през целия ден и пътеките бяха толкова чисти, колкото трябваше. По Вала блещукаха отражения, всяка цепнатина и пукнатина проблясваше светло синкава.

На седемстотин стъпки горе Джон Сняг стоеше загледан към омагьосаната гора. Северен вятър изви на вихрушка през дърветата долу и развя бели облаци снежни кристали от най-високите клони, като ледени знамена. Иначе нищо не се движеше. „Никакъв признак на живот.“ Това не беше съвсем успокоително. Не от живото се страхуваше. Но все пак...

„Слънцето се показва. Снегът спря. Може да е един лунен кръг, преди да имаме друг толкова добър шанс. Може да е сезон.“

— Кажи на Емет да събере новобранците си — обърна се той към Ед Скръбния. — Ще ни трябва ескорт. Десет обходника, въоръжени с драконово стъкло. Искam ги готови за тръгване след час.

— Да, милорд. А ще командва?

— Аз.

Устната на Ед се кривна надолу повече от обичайното.

— Някой може да рече, че ще е по-добре лорд-командирът да си остане на сигурно и топло южно от Вала. Не че аз лично бих го казал, но някой би могъл.

Джон се усмихна.

— Някой по-добре да не го казва в мое присъствие.

Наметалото на Ед заплющя шумно от внезапния порив на вятъра.

— Най-добре да слизаме, милорд. Вятърът току-виж ни избутал от Вала, а така и не хванах цаката на летенето.

Качиха се в клетката на макарата, за да слязат. Вятърът се усиливаше, студен като дъха на леден дракон в приказките, които разказваше баба Нан, когато Джон беше момче. Тежката клетка се люшкаше. От време на време се остъргваше във Вала и мятеше дъжд

от ледени кристалчета, които блещукаха на слънчевата светлина като парчета счупено стъкло.

„Стъкло — разсъди Джон. — Би могло да е от полза тук. Черен замък има нужда от стъклени градини, като онези в Зимен хребет. Бихме могли да гледаме зеленчуци и в най-лютата зима.“ Най-доброто стъкло идваше от Мир, но добра прозрачна плоча струваше теглото си в подправки, а зелено и жълто стъкло нямаше да върши толкова добра работа. „Злато ни трябва. С достатъчно пари бихме могли да купим чираци стъклари в Мир, да ги докараме на север, да им предложим свобода, за да научат на изкуството си някои от новобранците ни.“ Така щеше да стане. „Ако имахме златото. Но го нямаме.“

В подножието на Вала Дух се търкаляше в една пряспа. Голямото бяло вълчище като че ли обичаше пресния сняг. Щом видя Джон, скочи на крака и се отърси.

— Ще ходи ли с вас? — попита Ед Скръбния.

— Да.

— Умен вълк е той. А аз?

— Ти не.

— Умен лорд сте вие. Дух е по-добрият избор. Нямам ги вече зъбите да хапя диваци.

— Ако боговете са добри, няма да срещнем никакви диваци. Оседлай ми сивия скопец.

Вестта бързо се разчу. Ед все още оседлаваше сивия, когато Боуен Марш закричи тежко през двора към Джон при конюшните.

— Милорд, бих желал да премислите. Новите мъже могат също толкова лесно да положат клетвите си в септата.

— Септата е дом на новите богове. Старите богове живеят в гората, а тези, които ги почитат, изричат думите си сред язовите дървета. Знаеш го не по-зле от мен.

— Сатена е от Староград, а Арон и Емрик са от западните земи. Старите богове не са техни.

— Не казвам на хората кой бог да почитат. Свободни са да изберат Седемте или Господаря на Светлината на червената жена. Но те избират дърветата, с всички опасности, които предполага това.

— Ревливеца може все още да е там и да дебне.

— Горичката е на не повече от два часа езда, дори през преспите. До полунощ би трябвало да се върнем.

— Твърде дълго. Това е неразумно.

— Неразумно — отвърна Джон, — но необходимо. На тези мъже им предстои да обрекат живота си на Нощния страж, да се присъединят към братство, съществувало непрекъснато от хиляди години. Думите са важни, както и тези традиции. Те ни обвързват всички, знатен и низш, млад и стар, простосмъртен и благороден. Правят ни братя. — Джон потупа Марш по рамото. — Обещавам ти, ще се върнем.

— Да, милорд — каза лорд-стюардът, — но като живи ли, или като глави на копия, с избодени очи? Ще се връщате посред тъмна нощ. Преспите на места са дълбоки до кръста. Виждам, че взимате с вас закалени мъже, но Черния Джак Бълвър също познаваше тези гори. Дори Бенджен Старк, вашият чичо, той...

— Имам нещо, което те нямаха. — Джон се извърна през рамо и изсвири.

— Дух! При мен. — Вълчището изтърси снега от гърба си и дотича. Обходниците се разделиха да го пропуснат, макар че една кобила изцвили и се задърпа назад, докато Рори не дръпна здраво юздите ѝ. — Валът е ваш, лорд Боуен. — Хвана юздата на коня си и го поведе към портата и ледения тунел, извиващ се под Вала.

Отвъд леда дърветата се издигаха високи и смълчани, загърнати в дебели бели наметала. Дух застъпва безшумно до коня на Джон, докато обходниците и новобранците се строят, а после спря и задуши, дъхът му заизлиза на скреж във въздуха.

— Какво става? — попита Джон. — Има ли някой там?

Дух се втурна към дърветата, шумна се между два загърнати в бяло бора и изчезна сред облак сняг. „Иска да ловува, но какво?“ Джон не се боеше толкова за вълчището, колкото за диваци, на които можеше да се натъкне. „Бял вълк в бяла гора, тих като сянка. Изобщо няма да разберат, че идва.“ Беше достатъчно благоразумен да не го повика. Дух щеше да се върне когато поиска. Джон смуши коня си. Хората му подкараха около него, копитата запробиваха ледената кора до по-мекия сняг отдолу. Навлязоха в горите бавно и стегнато. Валът зад тях се смаляваше.

Войниците борове и стражите смърчове бяха загърнати в дебели бели палта, а от голите кафяви клони на широколистните висяха ледунки. Джон прати Том Ечемиченото зърно напред да разузнае,

макар че пътят до бялата горичка беше добре отъпкан и познат. Лидъл Големия и Люк от Лонгтаун се шмугнаха през храстите на изток и на запад. Щяха да пазят фланговете на колоната и да предупреждават, ако някой се приближи. Всички бяха опитни обходници, въоръжени както със стомана, така и с обсидиан, с окачени на седлата бойни рогове, ако се наложи да призват за помощ.

Другите също бяха добри мъже. „Добри мъже в бой поне, и верни на братята си.“ Джон не можеше да каже какво са били, преди да стигнат до Вала, но не се съмняваше, че миналото на повечето е черно като наметалата им. Тук горе бяха точно мъжете, които искаше да има зад гърба си. Качулките им бяха вдигнати против хапещия вятър, а някои бяха увили около лицата си шалове, които скриваха чертите им. Но Джон ги познаваше. Всяко име беше врязано в сърцето му. Бяха неговите хора, братята му.

Още шестима яздеха с тях: смес от млади и стари, големи и малки, закалени и зелени. „Шестима да изрекат думите.“ Коня беше роден и отраснал в Къртичиното, Арон и Емрик идваха от Белия остров, Сатена от бардаците на Староград, на другия край на Вестерос. Всички бяха момчета. Кожите и Джакс бяха по-стари, доста над четирийсетте, синове на омагьосаната гора, със свои синове и внуци. Бяха двама от шестдесет и тримата диваци, върнали се с Джон Сняг на Вала в деня, в който той отпрати призива си: дотук само те двамата бяха решили, че искат черно наметало. Емет Железния каза, че всички били готови, или поне толкова готови, колкото изобщо ще са някога. Той с Джон и Боун Марш бяха преценили всички и ги бяха зачислили към една или друга част: Кожите, Джакс и Емрик към обходниците, Коня към строителите, Арон и Сатена към стюардите. Дошло беше времето да положат клетвите си.

Емет Железния яздеше в челото на колоната най-грозния кон, който Джон беше виждал, рошав, само косми и копита.

— Разправят, че имало някаква неприятност в кулата на Харлот^[1] снощи — каза учителят по оръжия.

— Кулата на Хардин. — От шестдесет и тримата, върнали се с него от Къртичиното, деветнайсет бяха жени и момичета. Джон ги беше приютил в същата изоставена кула, където беше спал някога, докато беше нов на Вала. Дванайсет бяха жени на копието, повече от годни да защитят и себе си, и по-младите момичета от нежеланите

ухажвания на черни братя. Някой от мъжете, които те бяха прогонили, беше дал на кулата на Хардин това ново оскърбително име. Джон нямаше да търпи подигравката. — Трима пияни глупаци сбъркали кулата на Хардин с бардак, нищо повече. Сега са в ледените килии и размишляват над грешката си.

Емет Железния направи гримаса.

— Мъжете са мъже, клетвите са думи, а думите са вятър. Трябва да сложите стражи около жените.

— А кой ще пази стражите? — „Нищо не знаеш, Джон Сняг.“ Беше научил обаче, а Игрит му беше учителката. Щом той не можеше да се придържа към клетвите си, как можеше да очаква повече от братята си? Но задевките с жените дивачки криеха опасности. „Един мъж може да има жена или нож — беше му казала веднъж Игрит, — но никой мъж не може да има и двете.“ Боуен Марш имаше известно право. Кулата на Хардин беше огниво, чакащо да пламне искрата. — Смятам да отворя още три замъка — каза Джон. — Дълбоко езеро, Самуров замък и Дългата могила. Всички с гарнизони от свободния народ, под командване на наши офицери. В Дългата могила ще са само жени, освен командира и главен стюард. — Щеше да има омешване, не се съмняваше, но разстоянията бяха достатъчно големи, за да го затруднят поне.

— И кой нещастен глупак ще поеме това елитно командване?

— В момента яздя до него.

Смесицата от ужас и радост, пробягала по лицето на Емет Железния, струваше колкото торба злато.

— Какво съм направил, че да ме мразите толкова, милорд?

Джон се засмя.

— Не бой се, няма да си сам. Смятам да ти дам Ед Скръбния за твой помощник и стюард.

— Жените на копието страшно ще се зарадват. Няма да е зле да дадете замък и на магнаря.

Усмивката на Джон повехна.

— Бих могъл, стига да можех да му се доверя. Боя се, че Сигорн ме мрази заради смъртта на баща си. По-лошото е, че е отгледан и обучен да дава заповеди, не да ги изпълнява. Не бъркай Денн със свободния народ. „Магнар“ означава „лорд“ на Стария език, както ми казаха, но Стир беше по-близо до бог за народа си, а синът му е скроен

от същата кожа. Не искам хората да ми коленичат, но трябва да се подчиняват.

— Да, милорд, но няма да е зле да направите нещо с магнаря. Ще си имате неприятности с Денн, ако ги пренебрегнете.

„Неприятностите са участва на лорд-командира“, можеше да отвърне Джон. Гостуването му в Къртичиното вече му създаваше доста и жените бяха най-малкият проблем. Халек се оказваше точно толкова свиреп, колкото се беше опасявал, а сред черните братя имаше някои, чиято омраза към свободния народ бе дълбока до костите. Един от привържениците на Халек вече беше отрязал ухото на един строител на двора и това най-вероятно бе само първата капка на бъдещото кръвопролитие. Трябваше скоро да отвори старите укрепления, за да може братът на Харма да бъде пратен в Дълбоко езеро или Самуровия замък. Но точно сега никой от тях не беше годен за обитаване, а Отел Ярвик и строителите му все още се мъчеха да възстановят Нощната крепост. Някои нощи Джон Сняг се чудеше дали не бе направил ужасна грешка, като попречи на Станис да прати всички диваци на заколение. „Нищо не знам, Игрит — каза си той, — и може би никога няма да знам.“

На половин миля от горичката дълги червени лъчи есенна слънчева светлина се врязаха косо между клоните на голите дървета и обагриха преспите в розово. Ездачите прекосиха замръзнал поток между две разядени скали, бронирани в лед, а след това поеха по лъкатушеща пътека на дивеч на североизток. Щом вятърът се усилише, пелени от сняг изпълваха въздуха и щипеха очите. Джон придърпа шала си над устата и носа и вдигна качулката на наметалото си.

— Вече е близо — каза на мъжете. Никой не отвърна.

Джон подуши Том Ечемиченото зърно, преди да го е видял. Или Дух го подуши? Напоследък Джон Сняг понякога имаше чувството, че е едно с вълчището дори буден. Големият бял вълк се появи първи и се отърси от снега. Скоро след това дойде и Том.

— Диваци — каза тихо на Джон. — В горичката.

Джон спря ездачите.

— Колко са?

— Преброих девет. Никаква охрана. Някои са мъртви може би, или заспали. Повечето като че ли са жени. Едно дете, но има и

великан. Само един, доколкото видях. Запалили са огън, над дърветата се вдига дим. Глупаци.

„Девет, а аз имам седемнайсет.“ Но четирима от неговите бяха зелени момчета, а нямаше великани.

Джон обаче нямаше намерение да отстъпи към Вала. „Ако диваците все още са живи, сигурно можем да ги приберем. А ако са мъртви, е... един-два трупа може да са от полза.“

— Ще продължим пеш — каза той и скочи леко на замръзналата земя. Снегът беше дълбок до глезените. — Рори, Пейт, останете с конете. — Можеше да го възложи на новобранците, но скоро трябваше да пуснат кръв. Моментът бе подходящ. — Разпръснете се в полукръг. Искam да обкръжим горичката от три страни. Дръжте под око мъжете отдясно и отляво, да не се разширяват празнините. Снегът трябва да приглуши стъпките ни. Ако ги изненадаме, можем да избегнем кръв.

Нощта падаше бързо. Косите лъчи светлина изчезнаха, щом последният тънък резен на слънцето потъна зад горите на запад. Розовите снежни преспи отново станаха бели и цветът се изцеди от тях, щом светът наоколо помръкна. Вечерното небе доби сивкавия цвят на старо наметало, прано и препирано много пъти. Изгряха първите плахи звезди.

Зърна напред призрачно бял ствол, който можеше да е само язово дърво, увенчано с глава от тъмnochервени листа, пресегна се назад и издърпа Дълг нокът от ножницата. Погледна надясно и наляво, кимна на Сатена и Коня, а те предадоха сигнала на мъжете по-натам. Втурнаха се заедно през преспите стар сняг без никакъв звук освен дъха им. Дух затича като бяла сянка до Джон.

Язовите дървета се издигаха в кръг около поляната. Бяха девет, всички горе-долу на една и съща възраст и големина. Всяко имаше издълбано в него лице и нямаше две лица, които да си приличат. Някои се усмихваха, други крещяха, някои му викаха. В гаснещата светлина очите им изглеждаха черни, но денем щяха да са кървавочервени, знаеше Джон. „Очи като на Дух.“

Огънят в центъра на поляната беше малък и жалък, само пепел, жарава и няколко накършени клона, които тлееха бавно и пушливо. Дори и така обаче в него имаше повече живот, отколкото в диваците, присвити около огнището. Само един от тях реагира, когато Джон излезе от храстите. Беше детето, което заплака, вкопчено в дрипавото

наметало на майка си. Жената вдигна очи и ахна. Поляната вече бе обкръжена от обходниците, които се плъзнаха покрай костенобелите дървета и стоманата заблещука в ръцете им в черните ръкавици.

Великанът ги забеляза последен. Беше заспал свит на кълбо до огъня, но нещо го разбуди: плачът на детето, прашенето на снега под черните ботуши, внезапно поет дъх. Когато се размърда, сякаш се надигна оживяла канара. Седна с пръхтене, забърса очите си с длани, големи като свински бутове да махне съня... докато не видя Емет Железния с меч, блеснал в ръката му. Изрева, скочи на крака и едната грамадна длан сграбчи огромния му чук и го вдигна.

Дух се озъби в отговор. Джон сграбчи вълка за врата.

— Не искам никакъв бой тук. — Знаеше, че мъжете му могат да свалят великана, но не и без цена. Пролееше ли се кръв, диваците щяха да се включат в свадата. Повечето или всички щяха да умрат, но някои от братята му също. — Това място е свято. Предайте се и ще...

Великанът отново изрева — звук, който разтърси листата по дърветата — и натресе чука си в земята. Дръжката му беше шест стъпки дълга, от чворест дъб, а главата — камък, голям колкото самун хляб. Земята се разтърси от удара. Няколко от диваците се хвърлиха към оръжията си.

И тогава Кожите заговори от другата страна на горичката. Думите му звучаха грубо и гърлено, но Джон долови музиката в тях и разпозна Старата реч. Кожите говори дълго. Когато свърши, великанът му отвърна. Прозвуча като ръмжене, прекъсвано от тежко пъшкане, и Джон не можа да разбере нито дума. Но Кожите посочи към дърветата, каза още нещо и великанът също посочи към дърветата, изскърца със зъби и пусна чука.

— Свърши се — каза Кожите. — Няма да се бият.

— Добре. Какво му каза?

— Че те са и наши богове. Че сме дошли да се помолим.

— Да. Приберете стоманата, всички. Тази нощ няма да пролеем кръв.

Девет, беше казал Том Ечемиченото зърно, и девет бяха, но двама бяха мъртви, а един бе толкова слаб, че можеше да умре до заранта. Шестимата останали бяха майка и дете, двама старци, един ранен Денн с очукана бронзова броня и един от Роговата стъпка — босите му стъпала бяха толкова проядени от студа, че Джон от един поглед

разбра, че никога вече няма да може да ходи. Повечето не се познавали, преди да дойдат в горичката, разбра той по-късно. Когато Станис бе разбил воинството на Манс Райдър, бяха избягали в горите, за да се спасят от клането, скитали бяха известно време и след като бяха загубили приятели и близки от студа и глада, най-сетне се бяха спрели тук, твърде слаби и уморени, за да могат да продължат.

— Боговете са тук — каза един от старците. — Добро място за умирање.

— Валът е само на няколко часа южно оттук — каза им Джон. — Защо не потърсите подслон там? Други се покориха. Дори Манс.

Диваците се спогледаха. Накрая един отвърна:

— Чухме приказки. Враните изгорили всички, които са се предали.

— И Манс даже — добави жената.

„Мелисандра — помисли Джон, — ти и червеният ти бог има да отговаряте за много.“

— Всички, които пожелаят, са добре дошли да се върнат с нас. В Черен замък има храна и подслон, и Валът, който да ви пази от нещата, обитаващи тези гори. Имате думата ми, никой няма да изгори.

— Дума на врана. — Жената придърпа детето до себе си. — Но кой да ни каже, че можеш да я спазиш? Кой си ти?

— Лорд-командир на Нощния страж и син на Едард Старк от Зимен хребет. — Джон се обърна към Том Ечемиченото зърно. — Кажи на Рори и Пейт да доведат конете. Не смятам да оставаме тук нито миг повече от необходимото.

— Както кажете, милорд.

Остана последното, преди да могат да си тръгнат: това, за което бяха дошли. Емет Железния повика подопечните си да излязат напред и докато останалите от отряда гледаха от почтително разстояние, те коленичиха пред язовите дървета. Последната дневна светлина вече си бе отишла. Грееха само звездите горе и гаснещият огън в средата на поляната хвърляше смътно червено сияние.

С черните си качулки и дебели черни наметала шестимата бяха като изваяни от сянка. Гласовете им се извисиха заедно, тихи в необятната нощ.

— Нощта се сбира и започва моят страж — казаха, както хиляди го бяха казвали преди тях. Гласът на Сатена бе сладък като песен, на

Коня — дрезгав и колеблив, на Арон — тънко развълнувано писукане. — И няма той да свърши до смъртта ми.

„Дано тази смърт да не дойде скоро.“ Джон Сняг се смъкна на коляно в снега. „Богове на бащите ми, защитете тези мъже. И Аря също, малката ми сестра, където и да е тя. Моля ви, нека Манс я намери и я доведе невредима при мен.“

— Аз няма да имам жена, земи не ще владее, след себе си деца не ще оставя — заклеваха се новите с гласове, отекващи през години и векове. — Няма да нося корони и слава няма да печеля. Аз ще живея и ще умра на своя пост.

„Богове на леса, дайте ми силата да сторя същото — молеше се безмълвно Джон Сняг. — Дайте ми мъдростта да видя какво трябва да се направи и куража да го направя.“

— Аз съм мечът в тъмното — казаха шестимата, а на Джон му се стори, че гласовете им се промениха, станаха по-силни, по-уверени. — Аз съм бдящият на стените. Аз съм огънят, горящ срещу студа, светлината, носеща утрото, рогът, събуждащ спящите, щитът, който пази човешките владения.

„Щитът, който пази човешките владения.“ Дух зарови муцуна в рамото му и Джон го прегърна. Можеше да надуши миризмата на непраните бричове на Коня, сладкия аромат на Сатена, втрит в брадата му, резкия мирис на страх и надмогващия всичко мускусен лъх на великана. Можеше да чуе тупането на собственото си сърце. Когато погледна над поляната към жената с детето ѝ, двамата сивобради, мъжа от Роговата стъпка със сакатите му ходила, видя само хора.

— Обричам своя живот и честта си на Нощния страж, за тази нощ и всички нощи, които идат.

Джон Сняг първи се вдигна на крака.

— Станете сега като мъже на Нощния страж. — Подаде ръка на Коня и го дръпна.

Вятърът се усилваше. Време беше да тръгват.

Пътят обратно им отне много повече време, отколкото до свещената горичка. Въпреки огромните си дълги крака великанът се движеше тромаво и все се спираше, за да смъкне снега от ниските клони с чука си. Жената яздеше с Рори, синът ѝ с Том Ечемиченото зърно, а старците с Коня и Сатена. Мъжът от Денн обаче се плашеше от конете и предпочете да куцука след тях, въпреки раните си. Роговата

стъпка не можеше да седне на седло и се наложи да го вържат на гърба на един кон като чувал зърно. Също и пребледнялата старица с изтънелите като пръчки ръце и крака, която не можаха да събудят.

Същото направиха и с двата трупа, за изумление на Емет Железния.

— Само ще ни забавят, милорд — каза той на Джон. — По-добре да ги накълцаме и да ги изгорим.

— Не — отвърна Джон. — Вземете ги. Ще ги използвам.

Нямаше луна, която да ги води към дома, и само понякога се мяркаха бледи звезди. Светът беше черен и бял, и затихнал. Дълго, бавно, безкрайно пътуване. Снегът се впиваше в ботушите и бричовете им, а вятърът разтърсваше боровете, дърпаше наметалата им. Джон зърна червения скитник горе, гледаше ги през голите клони на огромните дървеса, докато си проправяха път долу. Крадеца, наричаше го свободният народ. Най-доброто време за крадене на жена бе, когато Крадеца е в Лунната дева, беше го уверявала Игрит. Така и не бе споменала кое е най-доброто време за крадене на великан. „Или на мъртъвци.“

Видяха Вала малко преди разсъмване.

Стражеви рог ги поздрави, щом се приближиха. Прозвуча от високото като вик на огромна птица, дълъг единичен зов, означаващ „връщащ се обход“. Големия Лидъл вдигна бойния си рог и се отзова. При портата трябваше да изчакат малко, докато Ед Толет Скръбния се появи, за да издърпа лостовете и да отвори железните решетки. Като видя опърпаната група диваци, Ед присви устни и изгледа продължително великана.

— Май ще трябва малко масло да го хлъзнем тоя през тунела, милорд. Да пратя ли някой до склада?

— А, мисля, че ще се провре. Без масло.

И успя... на четири крака, пълзешком. „Голямо момче е този. Четиринайсет стъпки най-малко. По-голям е и от Маг Могъщия.“ Маг беше умрял под същия този лед, в битка на живот и смърт с Донал Ноя. „Добър мъж. Стражът загуби твърде много добри мъже.“ Джон дръпна Кожите настрана.

— Вземи го под опеката си. Говориш езика му. Погрижи се да е нахранен и му намери топло място край огъня. Стой с него. Гледай никой да не го предизвика.

— Да. — Кожите се поколеба. — Милорд.

Джон нареди да се погрижат за раните и измръзванията на живите диваци. Малко гореща храна и топли дрехи щяха да ги възстановят, надяваше се, макар че Роговата стъпка сигурно щеше да загуби стъпалата си. Труповите нареди да заключат в ледените килии.

Клидас бе идвал и си бе отишъл, забеляза Джон, след като окачи наметалото си на куката до вратата. На масата в дневната му бе оставено писмо. „Източен страж или Сенчестата кула“, предположи от пръв поглед. Но восъкът бе златист, не черен. На печата имаше еленова глава в пламтящо сърце. „Станис.“ Джон счупи втвърдения восък, разгъна свитъка пергамент и зачете. „Почерк на майстер, но думите са на краля.“

Станис беше завзел Дълбоки лес и планинските кланове се бяха присъединили към него. Флинт, Норей, Вул, Лидъл, всички.

„Получихме и друга помощ, неочаквана, но крайно навременна, от дъщеря на Мечия остров. Алисейн Мормон, чиито хора я наричат Мечката, скри бойците си в рибарски корабчета и изненада железните край брега. Дългите кораби на Грейджой са изгорени или взети, екипажите ѝ са избити или пленени. Капитаните, рицарите, изтъкнатите воители и други със знатно потекло ще върнем срещу откуп, или ще използваме другояче, останалите смятам да обеся...“

Нощният страж се бе заклел да не взима страна във враждите и ежбите в кралството. Все пак Джон Сняг неволно изпита удовлетворение. Продължи нататък.

„... още хора на Севера идват, докато се разнася вестта за победата ни. Рибари, наемници, планинци, фермери от вълчия лес и селяни, побягнали от домовете си по каменния бряг, за да се спасят от железните, оцелели от битката пред портите на Зимен хребет, мъже, заклети някога на Роговия лес, на Кервин и на Толхарт. Петхилядна

сила сме, докато пиша това, и броят ни набъбва всеки ден. Научихме, не Рууз Болтън се придвижва към Зимен хребет с цялата си мощ, за да венчае там копелето си за вашата сестра. Не трябва да му се позволи да възстанови замъка до предишната му сила. Тръгваме срещу него. Арнолф Карстарк и Морс Ъмбър ще се присъединят към нас. Ще спася сестра ви, ако мога, и ще намеря по-добър съпруг за нея от Рамзи Сняг. Вие и братята ви трябва да държите Вала, докато се върна.“

Беше подписано, с различен почерк:

„В Светлината на Господа, под знака и печата на Станис от дома Баратеон, Първия с това име, крал на андалите, на ройнарите и на Първите хора, господар на Седемте кралства и Защитник на Владението.“

В мига, в който Джон остави писмото, пергаментът се загърна отново, сякаш бързаше да опази тайните си. Не беше никак сигурен дали прочетеното току-що трябва да го радва. Битки при Зимен хребет се бяха водили и преди, но никога без Старк на едната или другата страна.

— Замъкът е черупка — промълви той, — не Зимен хребет, а призракът на Зимен хребет. — Беше болезнено само да си го помисли, камо ли да го изрече на глас. И все пак...

Зачуди се колко мъже ще доведе за битката старият Вранояд и колко меча ще може да събере Арнолф Карстарк. Половината хора на Ъмбър щяха да са на бойното поле с Курвенската напаст и да се бият под одрания мъж на Дредфорт, а повечето бойци на двата дома бяха заминали на юг с Роб, за да не се върнат никога. Макар и разрушен, самият Зимен хребет щеше да осигури значително предимство на този, който го държеше. Робърт Баратеон щеше да го е проумял веднага и да се придвижи бързо, за да си осигури замъка с бързи преходи и нощна езда, с които беше прочут. Щеше ли брат му да е също толкова смел?

„Едва ли.“ Станис беше благоразумен пълководец, а войската му представляваше полусмляна гозба от планински воители, южняшки рицари, мъже на краля и на кралицата, посолена с няколко северни лордове. „Би трябвало да тръгне много бързо към Зимен хребет, или изобщо да не тръгва“, помисли Джон. Не му беше работа да съветва краля, но...

Погледна отново писмото. „Ще спася сестра ви, ако мога.“ Изненадваща проява на сантименталност от страна на Станис, макар и подкопана от това „ако мога“ и добавеното „и ще намеря по-добър съпруг за нея от Рамзи Сняг“. Но ако Аря не беше там, за да я спасяват? Ако пламъците на лейди Мелисандра бяха казали истината? Възможно ли беше Аря наистина да е избягала от такива похитители? „Как би направила това? Аря винаги е била бърза и умна, но в крайна сметка е само едно малко момиче, а Рууз Болтън не е от хората, които ще са непредпазливи с толкова ценна плячка.“

А ако Болтън изобщо не държеше сестра му? Тази сватба като нищо можеше да е някаква измама, за да вкара Станис в капан. Едард Старк никога не бе имал повод за недоволство от владетеля на Дредфорт, доколкото знаеше Джон, но въпреки това никога не му се беше доверявал, с шепнещия му глас и толкова бледите му очи.

„Сиво момиче на умиращ кон, бягащо от брака си.“ Заради тези думи беше пуснал Манс Райдър и шест жени на копието на север. „Млади и хубави“, беше казал Манс. Неизгореният крал добави няколко имена, а Ед Скръбния свърши останалото, като ги измъкна тайно от Къртичиното. Сега му се струваше лудост. Може би щеше да е по-добре, ако беше убил Манс в мига, в който той се разкри. Макар и с неохота, Джон бе изпитал известно възхищение към покойния Крал отвъд Вала, но мъжът беше клетвопрестъпник и изменник. Още по-малко доверие имаше в Мелисандра. И все пак ето, че бе заложил надеждите си на тях. „Само за да спася сестра си. Но мъжете на Нощния страж нямат сестри.“

Докато беше още момче в Зимен хребет, любимият му герой бе Младия дракон, момчето крал, завладял Дорн едва на четиринайсет години. Въпреки незаконното си рождение, или може би тъкмо заради него, Джон Сняг беше мечтал, че ще води мъже към слава също като крал Дерон, че ще стане завоевател, като порасне. Вече беше пораснал

и Валът бе негов, а имаше само съмнения. Дори тях сякаш не можеше да надвие.

[1] Harlot — блудница. — Б.пр. ↑

ДЕНЕРИС

Зловонието в лагера беше толкова ужасно, че Дани едва се сдържаше да не повърне.

Сир Баристан сбърчи нос и каза:

— Ваше величество не бива да е тук и да диша тези черни миризми.

— Аз съм кръвта на дракона — напомни му Дани. — Виждал ли си някога дракон с течението? — Визерис често я беше уверявал, че Таргариените са недосегаеми за болестите, поразяващи обикновените хора. Беше истина, доколкото можеше да прецени. Чувствала се беше премръзнала, гладна и уплашена, но никога болна.

— Все пак — настоя старият рицар — бих се чувствал по-добре, ако ваше величество се върне в града. — Многоцветните тухлени стени на Мийрийн бяха на половин миля зад тях. — Кървавото течение е било напаст за всяка армия от Века на зората. Разрешете да раздадем храната, ваше величество.

— Утре. Сега съм тук. Искам да видя. — Заби пети в хълбоците на сребристата си кобила. Другите подкараха след нея. Джого яздеше отпред, с Аго и Ракаро зад него, с дългите дотракски бичове в ръце, за да държат настрана болните и умиращите. Сир Баристан беше вдясно от нея, яхнал пъстро сив кон. Отляво бяха Симон Шарения гръб от Свободните братя и Марселен от Мъжете на Майката. Шейсет войници язدهа зад капитаните си, за да пазят фургоните с храна. Всички на коне, дотраки, Бронзови щитове и освободени. Обединяваше ги само отвращението от този наряд.

Ащаторците се влачеха след тях в зловеща процесия, която ставаше все по-дълга с всяка крачка. Някои говореха на непонятни за Денерис езици. Други вече изобщо не можеха да говорят. Мнозина вдигаха ръце към Дани или падаха на колене, щом сребристият ѝ кон ги подминеше.

— Майко — зовяха я на диалектите на Ащатор, Лис и Стар Волантис, на гърлен дотракски и с плавните срички на Карт, дори на

Общата реч на Вестерос. — Майко, молим те... майко, помогни на сестра ми, болна е... дай ми храна за малките ми... моля те, старият ми баща... помогни му... помогни й... помогни ми...

„Нямам повече помощ за даване“, помисли Дани отчаяно. Ащаторците нямаше къде да отидат. Хиляди бяха останали извън дебелите стени на Мийрийн: мъже, жени и деца, старци и малки момиченца, и новородени бебета. Много от тях бяха болни, повечето премалели от глад и всички бяха обречени на смърт. Денерис не посмя да отвори вратите и да ги пусне вътре. Беше се опитала да направи каквото може за тях. Беше им пратила лечители, Сини грации, заклинатели и хирурзи, но някои от тях също се бяха разболели и нито едно от изкуствата им не беше забавило галоп на болестта, дошла на бялата кобила. Отделянето на здравите от болните също се бе оказало непрактично. Верните щитове се бяха опитали да издърпат мъже от жени и деца от майки, а ащаторците плачеха, ритаха и ги замерваха с камъни. Няколко дни по-късно болните бяха мъртви, а здравите бяха болни. Отделянето на едните от другите не бе постигнало нищо.

Дори изхранването им беше станало трудно. Всеки ден им пращаше каквото може, но всеки ден ставаха все повече, а храната за раздаване — по-малко. Все по-трудно ставаше и да се намерят колари, готови да докарат храната. Твърде много от пратените в лагера бяха поразени от болестта. Други бяха нападани на връщане към града. Предния ден бяха обърнали фургон и двама от войниците й бяха убити, тъй че днес кралицата бе решила да достави храната лично. Всеки от съветниците й пламенно бе възразил, от Резнак и Бръснатото теме до сир Баристан, но Денерис остана непреклонна.

— Няма да им обърна гръб — заяви упорито. — Една кралица трябва да знае страданията на своя народ.

Страданието бе единственото, което не им липсваше.

— Едва ли е останал кон или муле, макар че много дойдоха от Ащатор на коне и мулета — докладва й Марселен. — Изяли са всички, ваше величество, наред с всички плъхове и скитащи псета, които са могли да хванат. Някои са започнали да ядат мъртвите си.

— Човек не трябва да яде плътта на човек — каза Аго.

— Това се знае — съгласи се Ракаро. — Ще бъдат прокълнати.

— Вече са прокълнати — каза Симон Шарения гръб.

След тях се точеха деца с подути кореми, твърде изтощени или уплашени, за да просят. Мършави хора с хлътнали очи клечаха по пясък и камъни и животът им се изливаше на смрадлив локви кафяво и червено. Много от тях вече серяха там, където спяха, останали без сили да допълзят до рововете, които бе заповядала да изкопаят. Две жени се биеха за овъглен кокал. Десетгодишно момче наблизко стоеше и ръфаше плъх. Ядеше го с една ръка, а с другата стискаше наострена пръчка, да не би някой да се опита да му издърпа плячката. Непогребани мъртви лежаха навсякъде. Дани видя един, проснат в пръстта под черно наметало, но когато го подмина, наметалото му се разсипа на хиляда мухи. Жени като скелети седяха на земята, притиснали до себе си умиращи деца. Очите им я проследяваха. Които все още имаха сила, извикваха:

— Майко... моля те, майко... благословена да си, майко...

„Благословена да съм — помисли Дани с горчивина. — Градът ви стана на пепел и кост, хората ви умират, нямам подслон за вас, нито лек, нито надежда. Само клисав хляб и червиво месо, твърдо сирене, малко мляко. Благословена да съм.“

Каква майка беше, щом нямаше мляко да нахрани децата си?

— Твърде много мъртви — каза Аго. — Трябва да се изгорят.

— Кой ще ги изгори? — попита сир Баристан. — Кървавото течение е навсякъде. По сто умират всяка нощ.

— Не е добре да се пипат мъртвите — рече Джого.

— Това се знае — отвърнаха Аго и Ракаро едновременно.

— Може и така да е — каза Дани, — но това все едно трябва да се направи. — Помисли малко. — Неопетнените не се боят от трупове. Ще говоря със Сивия червей.

— Ваше величество — каза сир Баристан, — Неопетнените са най-добрите ви бойци. Не позволявайте тази напаст да плъзне между тях. Нека ащaporците погребат мъртвите си.

— Много са изнемощели — възрази Симон Шарения гръб.

— Повече храна може да ги подсили — каза Дани.

Симон поклати глава.

— Не бива да хабим храна за умиращи, ваше величество. Нямаме достатъчно храна за живите.

Знаеше, че е прав, но от това думите му не ставаха по-леки за слушане.

— Мисля, че стига — реши кралицата. — Ще ги нахраним тук.

Вдигна ръка. Фургоните зад нея спряха рязко, а конниците ѝ се развърнаха около тях, за да задържат ащапорците да не нападнат храната. Веднага щом спряха, множеството около тях започна да се сгъстява. Все повече и повече поразени от болестта прииждаха с куцане и тътрене към фургоните. Конниците ги спираха.

— Чакай реда си — викаха им. — Не се бутай. Назад. Стой назад. Хляб има за всички. Чакай реда си.

Дани можеше само да седи и да гледа.

— Сир — обърна се тя към Баристан Селми, — нищо повече ли не можем да направим? Имате провизии.

— Провизии за войниците на ваше величество. Може да се наложи да издържим дълга обсада. Бурните врани и Вторите синове може да тормозят юнкайците, но не могат да се надяват, че ще ги върнат. Ако ваше величество ми разреши да събера армия...

— Ако битката се окаже неизбежна, предпочитам да я водя иззад стените на Мийрийн. Нека юнкайците се опитат да щурмуват бойниците ми. — Кралицата огледа тълпата. — Ако разделим храната ни поравно...

— ... ащапорците ще изядат своя дял за дни, а ние ще имаме наполовина по-малко за обсадата.

Дани се загледа над лагера към многоцветните тухлени стени на Мийрийн. Въздухът гъмжеше от мухи и викове.

— Боговете са изпратили този мор, за да ни смирят. Толкова много мъртви... Няма да позволя да ядат трупове. — Махна на Аго да се приближи. — Иди до портите и ми доведи Сив червей с петдесет от неговите Неопетнени.

— Халееси. Кръвта на твоята кръв се подчинява. — Аго смуши коня си и препусна назад в галоп.

Сир Баристан я гледаше със зле прикрита тревога.

— Не бива да се задържате тук много, ваше величество. Ащапорците ги хранят, както заповядахте. Нищо повече не можем да направим за тези нещастници. Трябва да се връщаме в града.

— Вървете, ако искате, сир. Няма да ви задържам. Няма да задържам никого от вас. — Дани скочи от коня. — Не мога да ги изцеря, но мога да им покажа, че Майка им се грижи за тях.

Джого ахна стъписан.

— Халееси, не. — Звънчето в плитката му дрънна тихо, щом скочи от коня. — Не трябва да ги доближаваш. Не им позволявай да те докоснат! Не!

Дани го подмина. Имаше един старец на няколко крачки встрани, стенеше зяпнал нагоре в сивия корем на облаците. Тя коленичи до него, сбърчи нос от миризмата и избута назад с ръка мръсната му сива коса, за да опипа челото му.

— Плътта му гори. Трябва ми вода да го окъпя. Морска вода ще свърши работа. Марселен, ще ми донесеш ли? Ще ми трябва и масло, за кладата. Кой ще ми помогне да изгорим мъртвите?

Докато Аго се върне със Сив червей и тичащите зад коня му Неопетнени, Дани ги беше засрамила всички и се бяха запретнали да ѝ помагат. Симон Шарения гръб и хората му отделяха живите от мъртвите и трупаха телата на купове, а Джого и Ракаро с дотраките си помагаха на тези, които все още можеха да ходят, да стигнат до брега, за да се окъпят и да си изперат дрехите. Аго ги зяпна все едно, че всички са полудели, но Сив червей коленичи до кралицата и рече:

— Този иска да помогне.

До обед вече горяха десетки огньове. Стълбове мазен черен дим се вдигаха и цапаха безмилостното синьо небе. Дрехите на Дани бяха зацапани и покрити със сажди.

— Ваше величество — каза Сив червей, — този и братята му молят за позволението ви да се окъпят в соленото море, щом свърши работата ни тук, та да можем да се пречистим според законите на великата ни богиня.

Кралицата не знаеше, че евнусите си имат богиня.

— Коя е тази богиня? От боговете на Гхиз ли е?

Сив червей се притесни.

— Богинята е наричана с много имена. Тя е Господарката на копията, Невястата на битката, Майката на воинствата, но истинското ѝ име е само за онези окаяници, които са изгорили мъжеството си на олтара ѝ. Не можем да го изричаме пред други. Този ви моли за прошка.

— Както желаш. Да, можете да се окъпете, щом е такова желанието ви. Благодаря ви за помощта.

— Този живее, за да ви служи.

Когато Дани се върна на пирамидата си, капнала от умора и с натежало от болка сърце, завари Мисандей да чете стар ръкопис. Ирри и Джикуи спореха за Ракаро.

— Много си мършава за него — тъкмо казваше Джикуи. — Ти си почти момче. Ракаро не ляга с момчета. Това се знае.

Ирри настръхна.

— Знае се, че ти си почти крава. Ракаро не ляга с крави.

— Ракаро е кръв от моята кръв. Животът му принадлежи на мен, не на вас — каза Дани на двете. Ракаро беше пораснал с почти половин стъпка, откакто бе извън Мийрийн, и се върна с натежали от мускули ръце и крака, и с четири звънчета в косата. Вече се извисяваше над Аго и Джого, както и двете й слугини бяха забелязали. — Сега млъкнете. Трябва да се изкъпя. — Никога не се беше чувствала толкова мръсна. — Джикуи, помогни ми да сваля тези дрехи, а след това ги отнеси и ги изгори. Ирри, кажи на Кеза да ми намери нещо леко и прохладно. Денят беше много горещ.

На терасата духаше хладен вятър. Дани въздъхна с наслада, щом се потопи във водата на езерцето. По нейна заповед Мисандей съблече дрехите ѝ и влезе при нея.

— Тази чу, че ащапорците са драскали по стените нощес — каза малката писарка, докато търкаше гърба на Дани.

Ирри и Джикуи се спогледаха.

— Никой не е драскал — каза Джикуи. — Драскали... как може да драскат?

— С ръце — отвърна Мисандей. — Тухлите са стари и се ронят. Опитват се да пропълзят в града.

— Би им отнело много години — каза Ирри. — Стените са много дебели. Това се знае.

— Знае се — съгласи се Джикуи.

— Аз също ги сънувам. — Дани хвана ръката на Мисандей. — Лагерът е на половин миля от града, миличко. Никой не е драскал по стените.

— Ваша милост знае най-добре — каза Мисандей. — Да ви измия ли косата? Почти е време. Резнак мо Резнак и Зелената грация идват да обсъдят...

— ... приготвленията за брачната церемония. — Дани се вдигна рязко и плисна вода. — Почти бяха забравила. — „Може би исках да

забравя.“ — А след тях трябва да вечерям с Хиздар. — Въздъхна. — Ирри, донеси ми зеления токар, копринения с мирска дантела.

— Него го поправят, халееси. Дантелата е разкъсана. Синият токар е почистен.

— Синият тогава. Ще са също толкова доволни.

Наполовина не грешеше. Жрицата и сенешалът се зарадваха, като я видяха веднъж поне облечена подобаващо за мийрийнска дама, но всъщност искаха да я съблекат гола. Денерис ги изслуша невярващо. Когато свършиха, заяви:

— Нямам желание да оскърбя никого, но *няма* да се представя гола на майката и сестрите на Хиздар.

— Но... — Резнак мо Резнак примига. — Но трябва, ваше величество. Преди женитба е традиционно жените от къщата на мъжа да прегледат утробата на невястата и, въ... женските ѝ части. Да се уверят, че са добре оформени и, въ...

— ... плодовити — довърши Галаза Галаре. — Древен ритуал, ваше сияние. Три грации ще присъстват да освидетелстват прегледа и да изрекат подходящите молитви.

— Да — каза Резнак. — А след това има специален кейк, пекат го само за годежи. Не се разрешава на мъже да го опитват. Чувал съм, че е много сладък. Вълшебен.

„А ако утробата ми е изсъхнала и женските ми части прокълнати, има ли специален кейк и за това?“

— Хиздар зо Лорак може да ми огледа женските части след като се оженим. — „Хал Дрого не им намери никакъв недостатък, защо той да не ги одобри?“ — Майка му и сестрите му да се прегледат една друга и да си разделят специалния кейк. Аз няма да го ям. Нито ще мия благородните крака на Хиздар.

— Ваше величество, не разбирате — възрази Резнак. — Умиването на краката е осветено от традицията. Означава, че ще бъдете слугинята на своя съпруг. Сватбеното облекло също е пълно със символика. Булката е облечена в тъмночервени була над токар от бяла коприна, поръбен с малки перли.

„Кралицата на зайците не трябва да се омъжи без своите клепнали уши.“

— От всички тези перли ще дрънча, докато вървя.

— Перлите символизируют плодородие. Колкото повече перли носи ваше величество, толкова повече здрави деца ще родите.

— Защо трябва да искам сто деца? — Дани се обърна към Зелената грация. — Ако се оженим по вестероските ритуали...

— Боговете на Гхиз не биха го признали за истински съюз. — Лицето на Галаза Галаре беше скрито под було от зелена коприна. Само очите ѝ се показваха, зелени и мъдри, и тъжни. — В очите на града ще сте конкубинка на благородния Хиздар, не законно венчаната му съпруга. Децата ви ще са копелета. Ваше величество трябва да се венчае за Хиздар в Храма на Грациите, в присъствието на всички благородници на Мийрийн, които да засвидетелстват съюза ви.

„Измъкни главите на благородните домове от пирамидите им по някакъв повод“, беше казал Даарио. „Думите на дракона са огън и кръв.“ Дани потисна тази мисъл. Не ѝ подобаваше.

— Както желаете — въздъхна тя. — Ще се венчая за Хиздар в Храма на Грациите, увита в бял токар, обшит с перли. Нещо друго има ли?

— Още една дреболия, ваше величество — каза Резнак. — За да се отпразнува бракосъчетанието ви, би било изключително уместно да позволите да се открият отново бойните ями. Това би било вашият сватбен дар за Хиздар и любящия ви народ, знак, че сте прегърнала древните порядки и обичаи на Мийрийн.

— И крайно удовлетворително за боговете също тъй — добави Зелената грация с тихия си вежлив глас.

„Булчинска цена, заплатена в кръв.“ На Денерис ѝ бе омръзнало да води тази битка. Дори сир Баристан не смяташе, че може да я спечели. „Никой владетел не може да направи един народ добър — беше ѝ казал Селми. — Белор Блажения се е молил и е постил, и е построил на Седемте великолепен храм, но не е успял да сложи край на войната и алчността.“ „Една кралица трябва да се вслушва в народа си“, напомни си Дани.

— След сватбата Хиздар ще бъде крал. Нека той открие отново бойните ями, ако желае. Аз не участвам в това. — „Кръвта да е на неговите ръце, не на моите.“ Стана. — Ако съпругът ми желае да му умия краката, първо той трябва да умие моите. Ще му го кажа тази вечер. — Чудеше се как годеникът ѝ ще приеме това.

Не се налагаше да се притеснява. Хиздар зо Лорак пристигна час след залез-слънце. Неговият токар беше виненочервен и общит със златни мъниста. Дани му каза за срещата си с Резнак и Зелената грация, докато му наливаше вино.

— Тези ритуали са кухи — заяви Хиздар, — точно това, което трябва да премахнем. Мийрийн е затънал до гуша в тези глупави стари традиции от твърде дълго. — Целуна ръката ѝ и рече: — Денерис, кралице моя, с радост ще те умия от глава до пети, ако трябва да сторя това, за да бъда твой крал и консорт.

— За да бъдеш мой крал и консорт, трябва само да ми донесеш мир. Скааз ми казва, че си имал писма напоследък.

— Имам. — Хиздар кръстоса дългите си крака. Изглеждаше доволен от себе си. — Юнкай ще ни даде мир, но срещу цена. Прекъсването на робската търговия е причинило големи щети по целия цивилизован свят. Юнкай и съюзниците им ще искат обезщетение, платено в злато и драгоценни камъни.

Златото и камъните бяха лесни.

— Друго какво?

— Юнкайците ще подновят търговията с роби, както преди. Ащатор ще бъде пресъграден, като робски град. Ти няма да се намесваш.

— Юнкайците подновиха робската търговия, преди да съм на две левги от града им. Върнах ли се? Крал Клеон ме помоли да се съюзя с него срещу тях, но аз останах глуха за молбите му. *Аз не искам война с Юнкай.* Колко пъти трябва да го казвам? Какви обещания искат?

— Ах, ето го тръна в градината, моя кралице — отвърна Хиздар зо Лорак. — Колкото и да ми е тъжно да го кажа, Юнкай не вярва на обещанията ти. Дърпат все същата струна на лирата, за някакъв посланик, който драконите ти били подпалили.

— Само токарът му изгоря — каза Дани пренебрежително.

— Все едно, не ти вярват. Хората на Нов Гхиз също. Думите са вятър, както ти самата казваш толкова често. Никакви думи няма да осигурят този мир за Мийрийн. Враговете ти искат дела. Искат да ни видят оженени и искат да видят мен коронован за крал, за да управлявам до теб.

Дани отново напълни чашата му, макар ужасно да ѝ се искаше да излее каната на главата му, за да удави самодоволната му усмивка.

— Сватба или брадва. Женитба или война. Това ли са възможностите ми за избор?

— Виждам само един избор. Нека изречем клетвите си пред боговете на Гхиз и изградим заедно един нов Мийрийн.

Тя понечи да отговори, но чу зад себе си стъпки. „Храната“, помисли си. Готвачите ѝ бяха обещали да поднесат любимото ястие на благородния Хиздар, куче в мед с плънка от сушени сливи и пипер. Но когато се обърна, видя сир Баристан, току-що изкъпан и облечен в бяло, с дългия меч на кръста.

— Ваше величество — каза той с поклон, — съжалявам, че ви безпокоя, но помислих, че ще искате да го научите веднага. Бурните врани са се върнали в града с вест за врага. Юнкайците идат насам, точно както се опасявахме.

По благородното лице на Хиздар зо Лорак пробяга раздразнение.

— Кралицата е на вечеря. Наемниците могат да изчакат.

Сир Баристан го пренебрегна.

— Помолих лорд Даарио да докладва на мен, както заповяда ваше величество. Той се засмя и каза, че е готов да го напише със собствената си кръв, стига ваше величество да благоволи да му прати малката си писарка да му покаже как да изпише буквите.

— Кръв? — възкликна Дани ужасена. — Шега ли е това? Не. Не, не ми казвайте, трябва да го видя лично. — Беше малко момиче и само, а малките момичета можеха да са непостоянни в намеренията си. — Съберете капитаните и командирите ми. Хиздар, знам, че ще ми простиш.

— Мийрийн преди всичко. — Хиздар се усмихна мило. — Ще имаме други вечери и нощи. Хиляда нощи.

— Сир Баристан ще ви изпрати. — Дани бързо излезе и повика слугините си. Нямаше да посрещне капитана си в токар. Опита десетина рокли, преди да намери тази, която да ѝ хареса, но отказа короната, предложена ѝ от Джикуи.

Когато Даарио Наарис сгъна коляно пред нея, сърцето ѝ подскочи. Косата му бе зацапана със засъхнала кръв, на слепоочието му лъщеше дълбока рана, червена и раздрана. Десният му ръкав беше в кръв почти до лакътя.

— Ранен си! — ахна тя.

— Това? — Даарио пипна скулата си. — Един стрелец с арбалет се опита да прониже окото ми, но го надбягах. Бързах да се върна при моята кралица, за да се сгрея в топлината на усмивката ѝ. — Тръсна ръкава си и опръска пода с червени капки. — Тази кръв не е моя. Един от сержантите ми каза, че трябвало да минем на страната на юнкайците, тъй че бръкнах в гърлото му и му изтръгнах сърцето. Мислех да го донеса като дар за сребърната ми кралица, но четири Котки ме отрязаха и ме подгониха ръмжащи и разпенени. Една за малко да ме хване, тъй че хвърлих сърцето в лицето ѝ.

— Много галантно — рече сир Баристан с тон, намекващ че изобщо не е. — Но имате ли вести за нейно величество?

— Тежки, сир Дядо. Ащapor не съществува, а търговците на роби идат насам със сила.

— Стари вести са това, и баяти — изръмжа Бръснатото теме.

— Майка ви е казвала същото за целувките на баща ви — отвърна Даарио. — Сладка кралице, щях да се върна по-скоро, но хълмовете гъмжат от юнкайски наемници. Четири свободни дружини. Вашите Бурни врани трябваше със сеч да си пробият път през всички тях. Има и още, по-лошо. Юнкайците придвижват воинството си по крайбрежния път, слети с четири легиона от Нов Гхиз. Имат слонове, сто, бронирани и с кули. Прашкари от Толос също, и корпус от Карт на камили. Още два гхискарски легиона отплаваха от Ащapor. Ако пленниците ни казват истината, ще слязат отвъд Скаазадан, за да ни откъснат от Дотракското море.

Докато говореше, от време на време капка светлочервена кръв тупваше на мраморния под и Дани потръпваше.

— Колко бяха убити? — попита го тя, след като свърши.

— От нашите ли? Не спрях да преброя. Но спечелихме повече, отколкото загубихме.

— Повече обърни-плащове?

— Повече храбри мъже, привлечени към благородната ви кауза. Моята кралица ще ги хареса. Един е брадвар от Островите на Базилиска, звяр, по-голям и от Белвас. Трябва да го видите. Вестероси също, над двайсет. Дезертъори от Брулените от вятъра, недоволни от юнкайците. Ще станат добри Бурни врани.

— Щом казваш. — Дани нямаше да се заяжда за дреболии. Скоро Мийрийн може би щеше да се нуждае от всеки меч.

Сир Баристан изгледа Даарио намръщено.

— Капитане, споменахте за *четири* свободни дружини. Знаем само за три. Брулените от вятъра, Дългите пики и Дружината на котката.

— Сир Дядо брои правилно. Вторите синове са минали на страната на юнкайците. — Даарио извърна глава и плю. — Това е за Бен Плум Кафявия. Следващия път като видя грозното му лице, ще му разпоря гърлото до слабините и ще му изтръгна черното сърце.

Дани се опита да проговори и не намери думи. Помнеше лицето на Бен от последния път, когато го видя. „Беше топло лице, лице, на което вярвах.“ Тъмната кожа и бялата коса, счупеният нос, бръчките в ъгълчетата на очите му. Дори драконите бяха привързани към стария Кафяв Бен, който обичаше да се хвали, че също имал капка драконова кръв в себе си. „Три измени ще познаеш. Веднъж за кръв, веднъж за злато и веднъж за любов.“ Третата измяна ли беше Плум, или втората? А какво се оказваше тогава сир Джора, нейният груб стар мечок? Никога ли нямаше да има приятел, на когото да може да се довери? „Каква полза от пророчествата, ако не можеш да ги разгадаеш? Ако се омъжа за Хиздар преди да е изгряло слънцето, ще се стопят ли всички тези армии като утринна роса и да ме оставят да управлявам в мир?“

Изявлението на Даарио беше предизвикало смут. Резнак се вайкаше, Бръснатото теме мърмореше мрачно, кръвните ѝ ездачи се кълняха за мъст. Белвас Силния се потупа с юмрук по нашарения си с белези корем и се закле да изяде сърцето на Кафявия Бен с плънка от сливи и лук.

— Моля — каза Дани, но като че ли само Мисандей я чу. Кралицата се изправи. — Млъкнете! Чух достатъчно.

— Ваше величество. — Сир Баристан се смъкна на коляно. — На вашите заповеди сме. Какво да направим?

— Продължете според плановете ни. Събирайте храна, колкото може повече. — „Погледна ли назад, съм изгубена.“ — Трябва да затворим портите и да качим всеки годен да се бие мъж на стените. Никой не влиза, никой не напуска.

Залата за миг се смълча. Мъжете се спогледаха. След това Резнак каза:

— А ащапорците?

Искаше ѝ се да пищи, да скърца със зъби, да разреже дрехите си, да блъска по пода. Вместо това каза:

— Затворете портите. Три пъти ли да го кажа? — Бяха децата ѝ, но не можеше да им помогне сега. — Оставете ме. Даарио, ти остани. Тази рана трябва да се измие, а имам още въпроси към теб.

Другите се поклониха и излязоха. Дани поведе Даарио Наарис нагоре по стъпалата към спалнята си, където Ирри изми раната му с оцет, а Джикуи я превърза с бял лен. Като свърши това, Денерис отпрати и слугините си.

— Дрехите ти са оцапани с кръв — каза на Даарио. — Свали ги.

— Само ако и ти го направиш. — Целуна я.

Косата му миришеше на кръв, на пушек и на кон, а устата му беше корава и гореща на нейната. Дани потръпна в ръцете му. Когато се разделиха, каза:

— Мислех, че ти ще си този, който ще ме предаде. Веднъж за кръв, веднъж за злато и веднъж за любов, казаха магьосниците. Мислех... Изобщо не мислех за Кафявия Бен. Дори драконите ми сякаш му вярваха. — Стисна капитана си за раменете. — Обещай ми, че никога няма да се обърнеш срещу мен. Не бих могла да понеса това. Обещай ми.

— Никога, моя любов.

Повярва му.

— Заклех се да се омъжа за Хиздар зо Лорак, ако ми даде деветдесет дни мир, но сега... Искях те от първия път, когато те видях, но ти беше наемник, непостоянен, *измамен*. Хвалеше се, че си имал сто жени.

— Сто? — Даарио се изсмя иззад пурпурната си брада. — Излъгах, сладка кралице. Хиляда бяха. Но нито веднъж дракон.

Тя вдигна устните си към неговите.

— Какво чакаш?

ПРИНЦЪТ НА ЗИМЕН ХРЕБЕТ

Камината беше затрупана със студена черна пепел и нищо не топлеше стаята, освен свещите. Всеки път, щом вратата се отвореше, пламъчетата им се полюшваха и потръпваха. Младоженката също трепереше. Бяха я облекли в рокля от бяла агнешка вълна, общита с дантела. Ръкавите и корсажът ѝ бяха обсипани с пресноводни перли, а на краката си имаше пантофи от бяла сърнешка кожа: хубава, но студена. Лицето ѝ беше преbledняло и безкръвно.

„Лице, изсечено от лед — помисли Теон Грейджой, докато загръщаше раменете ѝ с наметало. — Труп, заровен под снега.“

— Милейди. Време е.

Музиката зад вратата ги подканяше — лютня, гайди и барабан.

Младоженката вдигна очи. Кафяви очи, блеснали на светлината на свещите.

— Ще му бъде добра съпруга и в-вярна. Ще... ще го радвам и ще му дам синове. Ще съм по-добра жена, отколкото щеше да е истинската Аря, ще види.

„Такива приказки ще те убият, ако не и по-лошо.“ Беше научил този урок като Смрад.

— Вие сте истинската Аря, милейди. Аря от дома Старк, дъщеря на лорд Едард, наследничка на Зимен хребет. — Името си, трябваше да научи *името* си. — Аря Препъвачката. Сестра ви често ви наричаше Аря Конското лице.

— Аз го измислих това име. Лицето ѝ беше дълго и конско. Моето не е. Аз бях хубава. — Най-сетне от очите ѝ закапаха сълзи. — Не бях красива като Санса, но всички казваха, че съм хубава. Лорд Рамзи не мисли ли, че съм хубава?

— Да — излъга той. — Така ми каза.

— Само че знае коя съм. Коя съм наистина. Виждам го, когато ме погледне. Изглежда толкова ядосан, дори когато се усмихва, но вината не е моя. Казват, че обича да наранява хората.

— Милейди не бива да слуша такива... лъжи.

— Казват, че е наранявал теб. Ръцете ти и...

Устата му бе пресъхнала.

— Аз... си го заслужих. Ядосах го. Вие не трябва да го ядосвате. Лорд Рамзи е... мил човек, и добър. Задоволявайте го и той ще бъде добър с вас. Бъдете добра съпруга.

— Помогни ми. — Тя се вкопчи в него. — Моля те. Често ви гледах на двора, докато се упражнявахте с мечовете. Бяхте толкова чаровен. — Стисна ръката му. — Ако той избяга, бих могла да бъда ваша съпруга или вашата... вашата курва... каквото поискате. Можете да сте моят мъж.

Теон издърпа ръката си от нейната.

— Не съм... не съм ничий. — „Мъж щеше да ѝ помогне.“ — Просто... просто бъдете Аря, бъдете съпругата му. Задоволете го или... просто го задоволете и спрете с тези приказки как сте щяла да сте на друг. — „Джейни, името ѝ е Джейни, римува се с мъчение.“ Музиката ставаше все по-настойчива. — Време е. Изтрийте тези сълзи от очите си. — „Кафяви очи. Трябваше да са сиви. Някой ще види. Някой ще си спомни.“ — Добре. Сега се усмихнете.

Момичето се постара. Устната ѝ потръпна и замръзна и той видя зъбите ѝ. „Хубави бели зъби, но ако го ядоса, няма да са хубави дълго.“ Когато бутна вратата и я отвори, три от четирите свещи угаснаха: Поведо младоженката през мъглата към чакащите сватбени гости.

— Защо аз? — беше попитал Теон, когато лейди Дъстин му каза, че той трябва да изведе младоженката.

— Баща ѝ е мъртъв, и всичките ѝ братя. Майка ѝ загина в Близнаците. Чичовците ѝ са изчезнали или са мъртви, или са в плен.

— Все още има брат. — „Все още има трима братя“, можеше да каже. — Джон Сняг е с Нощния страж.

— Брат само по баща, незаконороден и обвързан с Вала. Ти беше повереник на баща ѝ, най-близкото до роднина, което има Аря. Най-уместно е ти да предадеш ръката ѝ в брак.

„Най-близкото до роднина.“ Теон Грейджой беше отраснал с Аря Старк. Теон щеше да разпознае една самозванка. Ако го видеха, че приема представяното за Аря от Болтън момиче, северните лордове, събрани да засвидетелстват брака, нямаше да имат никакви основания да оспорват легитимността ѝ. Стаут и Слейт, Ъмбър Курвенската напаст, сприхавите Ризуел, хората на Рогов лес и братовчедите Кервин,

дебелият Виман Мандърли... никой от тях не беше познавал дъщерите на Нед Старк толкова добре като него. А и да хранеха някои от тях лични съмнения, със сигурност щяха да са достатъчно благоразумни да ги затаят.

„Използват ме, за да прикрия измамата им, да сложа своето лице на лъжата им.“ Затова Рууз Болтън отново го беше облякъл като лорд: да изиграе ролята си в този шутовски фарс. Щом свършеше това, щом лъжливата Аря бъдеше венчана, Теон Обърни-плащ нямаше да е нужен повече на Болтън.

— Услужи ни в това и когато Станис бъде победен, ще обсъдим как по най-добър начин да те върнем на бащиния ти трон — беше казал негово благородие с тихия си глас, глас създаден за лъжи и шепнене.

Теон не бе повярвал нито дума. Щеше да изиграе за тях този танц, защото нямаше друг избор, но след това... „След това ще ме върне на Рамзи, а Рамзи ще ми вземе още няколко пръста и ще ме превърне отново в Смрад.“ Освен ако боговете не се смиляха и Станис Баратеон не връхлетеше върху Зимен хребет и не изколеше всички, и него включително. Това беше най-доброто, на което можеше да се надява.

В гората на боговете беше по-топло, колкото и странно да беше. Извън нея бял мраз беше сковал Зимен хребет. Пътеките бяха хлъзгави от черния лед, скрежът искреше на лунната светлина по натрошените стени на Стъклените градини. Преспи мръсен сняг се бяха натрупали покрай стените. Някои бяха толкова високи, че скриваха вратите зад тях. На места се виждаше сива пепел и въглени, а тук-там — почерняла греда или купчина кости с ивици опърлена кожа и коса. Ледени висулки, дълги като копия, висяха от бойниците и красяха кулите като твърди бели мустаци на старец. Но в гората на боговете земята оставаше незамръзнала, а от горещите извори течеше поточе, топло като бебешки дъх.

Младоженката беше облечена в бяло и сиво, цветовете, които истинската Аря щеше да носи, ако бе доживяла до сватбата си. Теон носеше черно и златно, наметалото му бе затегнато на рамото с груб железен кракен, изчукан за него от един ковач в Бароутън. Но под качулката косата му беше бяла, а плътта му имаше сивкав оттенък като на старец. „Най-сетне Старк“, помисли си той. Ръка за ръка двамата с

младоженката минаха през сводеста каменна врата и бели струи мъгла обвиха краката им. Барабанът тръпнеше като девиче сърце, гайдите пицяха високо, сладко и подканящо. Горе над дърветата в тъмното небе плуваше лунен сърп, полускрит от мъглата, като око, надничащо през копринено було.

Теон Грейджой не беше чужд на тази гора на боговете. Беше играл тук като момче, скачаше по камъните в студеното тъмно езерце под язовото дърво, крил беше съкровищата си в хралупата на древен дъб, дебнел беше катерици с лък, който сам си беше направил. По-късно, като по-голям, беше накусвал отоците си в горещите извори след многото упражнения на двора с Роб, Джори и Джон Сняг. Сред тези кестени, брястове и смърчове беше намирал тайни места, където можеше да се скрие, щом поискаше да е сам. Тук за първи път бе целунал момиче. По-късно друго момиче го бе направило мъж на един опърпан юрган под ей онази сиво-зелена секвоя.

Но никога не беше виждал гората на боговете такава: сива и призрачна, изпълнена с топла мъгла, плуващи светлини и шепнещи гласове, които сякаш идеха отвсякъде и отникъде. Горещите извори под дърветата димяха. Топли пари се вдигаха от земята и загръщаха дърветата във влажния си дъх, пълзяха нагоре по стените и рисуваха ледени завеси по високите прозорци.

Имаше нещо като пътека, лъкатушеща тясна ивица напукани камъни, обрасли с мъх и полузаровени под навята пръст и нападали листа, станала измамна от дебелиите кафяви корени, избили над повърхността. Той поведе младоженката по нея. „Джейни, името ѝ е Джейни, римува се с мъчение.“ Но не трябваше да мисли това. Ако това име се изплъзнеше от устните му, можеше да му струва пръст или ухо. Вървеше бавно и внимаваше при всяка стъпка. Липсващите пръсти на краката му го принуждаваха да куца, щом забързаше, а нямаше да е добре да се спъне. Една грешна стъпка щеше да загрози сватбата на лорд Рамзи и лорд Рамзи можеше да накаже такава тромавост, като одере оскърбилият го крак.

Мъглите бяха толкова гъсти, че само най-близките дървета се виждаха, с мяркащи се зад тях високи сенки и смътни светлини. Покрай лъкатушещата пътека и по-назад сред дърветата блещукаха свещи, като светулки, плуващи в топла сива супа. Беше като някакъв странен подземен свят, място неподвластно на времето, място между

световете, където прокълнатите се скитат скръбни, докато намерят пътя си към ада, който са заслужили с греховете си. „Всички ли сме мъртви, тогава? Дали Станис е дошъл и ни е избил в съня ни? Тепърва ли предстои битката, или вече е водена и загубена?“

Тук-там факли хвърляха ръждивочервено сияние по лицата на сватбените гости. Мъглите връщаха треперливата им светлина така, че правеше лицата им зверски, получовешки и разкривени. Лорд Стаут се превърна в мастиф, старият лорд Локи в лешояд, Ъмбър Курвенската напад в каменно чудовище, Големия Уолдър Фрей в лисица, Малкия Уолдър в червен бик, липсваше му само халка на носа. Лицето на самия Рууз Болтън беше бледосива маска, с две парчета мръсен лед на мястото на очите. Над главите им дърветата бяха пълни с гарвани, накокошинени, клечаха присвити по голите кафяви клони, зяпнали зрелището долу. „Птиците на майстер Лувин.“ Лувин беше мъртъв и майстерската му кула беше изгоряла, но гарваните бяха останали. „Това е техният дом.“ Теон се зачуди какво ли щеше да е, ако си имаше дом.

После мъглите се отдръпнаха, като завеса на представление на глумци, за да разкрият нова сцена. Дървото на сърцето се появи пред тях, разперило широко костеливите си клони. Нападали листа лежаха около широкия дънер на червени и кафяви преспи. Тук гарваните бяха най-нагъсто, мърмореха си на тайния език на ятото. Рамзи Болтън стоеше под тях, с високи ботуши от мека сива кожа и черен кадифен жакет с ивици розова коприна и блещукащи капки гранат. На лицето му заигра усмивка.

— Кой иде? — Устните му бяха влажни, вратът му — червен над яката. — Кой иде пред бога?

Теон отговори:

— Аря от дома Старк идва тук, за да бъде венчана. Жена пораснала и разцъфтяла, законородена и благородна, идва, за да измоли благословията на боговете. Кой иде, за да я вземе?

— Аз — каза Рамзи. — Рамзи от дома Болтън, лорд на Рогов лес, наследник на Дредфорт. Аз я взимам. Кой я дава?

— Теон от дома Грейджой, който беше повереник на баща й. — Обърна се към младоженката. — Лейди Аря, ще вземете ли този мъж?

Тя вдигна очи към неговите. „Кафяви очи, не сиви. Всички ли са толкова слепи?“ Дълго не проговори, но очите го умоляваха. „Сега е

шансът ти — помисли той. — Кажи им. Кажи им сега. Извикай името си пред всички, кажи им, че не си Аря Старк, нека целият Север чуе как беше принудена да играеш в тази лъжа.“ Щеше да означава смъртта ѝ, разбира се, както и неговата, но Рамзи щеше да ги убие бързо в гнева си. Старите богове на Севера можеха да им направят това малко благодение.

— Взимам този мъж — прошепна младоженката.

Наоколо в мъглите заблещукаха светлини: сто свещи, бледи като забулени звезди. Теон отстъпи назад, а Рамзи и младоженката му сплетоха ръце и коленичиха пред дървото на сърцето, свели покорно глави. Издълбаните червени очи на язовото дърво се взряха в тях, голямата червена уста бе отворена, сякаш се смееше. Гарван се обади в клоните горе.

След кратка безмълвна молитва мъжът и жената станаха. Рамзи свали наметалото, което Теон бе заметнал на раменете на младоженката, тежкото бяло вълнено наметало, обшито със сива козина и извезано с вълчицето на дома Старк. На негово място стегна розово, напръскано с червен гранат като на неговия жакет. На гърба му с корава червена кожа беше пришит одраният мъж на Дредфорт, грозен и отблъскващ.

И с това всичко свърши. Брачните церемонии ставаха по-бързо в Севера. Защото нямаше жреци, предположи Теон, но каквато и да бе причината, стори му се като милост. Рамзи Болтън вдигна жена си на ръце и закрачи с нея през мъглите. Лорд Болтън и неговата лейди Валда ги последваха, после останалите. Музикантите засвириха отново, а бардът Абел запя „Две сърца туптят като едно.“ Две от жените му сляха гласовете си с неговия в сладка хармония.

Теон неволно се зачуди дали да изрече молитва. „Ще ме чуят ли старите богове, ако го направя?“ Не бяха негови богове, никога не ги беше приемал за свои. Беше железнороден, син на Пайк, чийто бог бе Удавения бог на островите... но Зимен хребет бе на много левги от морето. Цял живот никой бог не беше чувал молитвите му. Не знаеше кой е, нито какво, защо все още е жив, защо изобщо се е родил.

— Теон — сякаш изшепна глас.

Той вдигна глава стъписано.

— Кой каза това?

Видя само дърветата и мъглата, която ги беше загърнала. Гласът бе прозвучал смътен като шумолящи листа, студен като омраза. „Глас на бог или глас на призрак?“ Колко ли бяха умрели в деня, в който взе Зимен хребет? Колко още — в деня, в който го загуби? „Денят, в който Теон Грейджой умря, за да се прероди като Смрад. Смрад, Смрад, римува се с пицят.“

Изведнъж му се дощя да не е тук.

Извън гората на боговете студът се нахвърли отгоре му като прегладнял вълк и го стисна в зъбите си. Теон наведе глава срещу вятъра и забърза към Голямата зала след дългата редица от свещи и факли. Лед пращеше под ботушите му и внезапен порив на вятъра избута качулката му назад, сякаш някой призрак го дръпна с вледенени пръсти, жаден да се взре в лицето му.

Зимен хребет бе пълен с призраци за Теон Грейджой.

Не беше замъкът, който помнеше от лятото на младостта си. Това място беше разнебитено и съсипано, повече развалина, отколкото крепост, обиталище на врани и трупове. Голямата двойна стена все още стоеше, защото гранитът не се предаваше така лесно на огъня, но повечето кули и бастиони вътре бяха без покриви. Няколко бяха рухнали. Сламените покриви и гредите бяха погълнати от огъня изцяло или частично, а под натрошените стени на Стъклените градини плодовете и зеленчуците, които щяха да изхранват замъка през зимата, бяха мъртви, черни и замръзнали. Дворът беше пълен с палатки, почти затрупани от снега. Рууз Болтън беше вкарал войската си между стените с приятелите си Фрей: хиляди се бяха наблъскали сред руините, изпълнили бяха всеки двор, спяха в подземия и под кули с прекършени върхове, в здания, изоставени за столетия.

Валма сив дим пълзяха нагоре от възстановените кухни и препокрития казармен бастион. Бойниците и зъберите бяха увенчани със сняг и ледени висулки. Всякакъв цвят бе заличен от Зимен хребет, за да остане само сиво и бяло. „Цветовете на Старк.“ Теон не знаеше дали това трябва да му изглежда злокобно, или успокоително. „Сиво и сиво, и още по-сиво. Целият свят е сив, накъдето и да погледнеш, всичко е сиво — освен очите на младоженката.“ Очите на младоженката бяха кафяви. „Големи и кафяви, и изпълнени със страх.“ Не беше редно да поглежда към него с надежда за спасение. Какво си беше мислила, че ще свирне и ще долети крилат кон, за да я отнесе

оттук като някой герой от приказките, които двамата със Санса толкова обичаха? Та той не можеше дори на себе си да помогне. „Смрад, вмирисан, римува се с хрисим.“

Из целия двор на конопени въжета висяха мъртъвци с побелели от скреж подуты лица. Зимен хребет гъмжеше от намерили тук убежище несретници, когато авангардът на Болтън бе стигнал до замъка. Над две дузини бяха изкарани на върховете на копията от леговищата, които си бяха стъкмили сред полуразрушените бастиони и кули. Най-дръзките и непокорните бяха обесени, останалите — вкарани в работа. Служете ми добре, беше им казал лорд Болтън, и ще бъда милостив с вас. Камък и дърво имаше в изобилие във вълчия лес наоколо. Първо бяха вдигнати здрави нови порти на мястото на изгорените. След това бяха разчистили срутения покрив на голямата зала и набързо бяха вдигнали нов. След като работата приключи, лорд Болтън обеси работниците. Верен на думата си, прояви милост и не ги одра.

Междувременно бе пристигнало ядрото на армията на Болтън. Вдигнаха знамето на крал Томен с елена и вълка над стените на Зимен хребет, докато вятърът напираше с вой от север, а под него — одрания мъж на Дредфорт. Теон пристигна с кервана на Барбри Дъстин, със самата лейди, войниците ѝ от Бароутън и бъдещата младоженка. Лейди Дъстин бе настояла да държи под попечителството си лейди Аря, докато се венчае, но това вече бе приключило. „Сега тя принадлежи на Рамзи. Каза думите.“ Чрез този брак Рамзи щеше да е владетел на Зимен хребет. Стига Джейни да се стараеше да не го ядосва, нямаше да има за какво да я нарани. „Аря. Името ѝ е Аря.“

Дори в дебелиите кожени ръкавици ръцете на Теон бяха започнали да пулсират от болка. Често най-много го заболяваха дланите, и липсващите пръсти също. Наистина ли жените някога бяха жадували за ласките му? „Обях се за принц на Зимен хребет. Оттам дойде всичко това.“ Беше мислил, че хората ще пеят за него сто години и ще разказват за храбрия му подвиг. Но ако някой говореше за него сега, беше за Теон Обърни-плащ, и говореха за измяната му. „Това никога не е било мой дом. Бях заложник тук.“ Лорд Старк никога не се беше отнасял жестоко с него, но дългата стоманена сянка на големия му меч винаги ги беше разделяла. „Беше добър с мен, но никога топъл. Знаеше, че някой ден може да се наложи да ме убие.“

Теон държеше очите си ниско наведени, докато прекосяваше двора между палатките. „Научих се да се бия в този двор.“ Помнеше топлите летни дни, когато се упражняваха с Роб и Джон Сняг под бдителния поглед на сир Родрик. Все още беше цял тогава, можеше да стисне дръжката на меч здраво като всеки мъж. Но дворът таеше и помрачни спомени. Тук беше събрал хората на Старк, в нощта, когато Бран и Рикон избягаха от замъка. Рамзи беше Смрад тогава, стоеше до него и му шепнеше, че трябва да съдере кожата на няколко пленника, за да ги принуди да му кажат къде са отишли момчетата. „Няма да има дране тука, докато аз съм принц на Зимен хребет“, беше отвърнал Теон. Не беше си и помислял колко кратко ще се окаже управлението му. „Никой от тях не поиска да ми помогне. Познавах ги всичките през половината си живот, а никой не поиска да ми помогне.“ Все пак бе направил всичко възможно да ги защити, но след като смъкна маската на Смрад, Рамзи беше избил всички, и железнородните на Теон също. „Запали коня ми.“ Беше последното, което видя в деня, в който падна замъкът: Усмивка гореше, пламъците подскачаха от гривата му, докато той се вдигаше на задните си крака, риташе и цвилеше с побелели от ужас очи. „Тук, в същия този двор.“

Вратите на Голямата зала се извисиха пред него: нови, на мястото на изгорелите крила, изглеждаха му недодялани и грозни, с груби, набързо сковани дъски. Пазеха ги двама копиеносци, присвити и треперещи под дебелиите кожени наметала, със заледени бради. Изглеждаха го с негодувание, когато закуцука нагоре по стъпалата, бутна дясното крило и се шмугна вътре.

Залата беше благословено топла и ярко огряна от пламъците на факлите. И никога не я беше виждал толкова пълна с хора. Остави се горещината да го залее и тръгна бавно навътре. Мъжете седяха натъпкани лакът до лакът на пейките, поставени толкова нагъсто, че слугите трябваше да се провират между тях. Дори за рицарите и лордовете имаше по-малко място от обичайното.

Близо до подиума Абел подръпваше струните на лютнята си и пееше „Красиви летни девизи.“ „Нарича се бард. Всъщност е повече сводник.“ Лорд Мандърли беше взел музиканти от Бял пристан, но между тях нямаше певци, тъй че когато Абел се появи при портите с лютнята и шестте си жени, го посрещнаха радушно.

— Две сестри, две дъщери, жена и старата ми майка — твърдеше певецът, макар че никоя не приличаше на него. — Някои танцуват, някои пеят, една свири на гайда и една на барабан. Добри перачки са също.

Бард или сводник, гласът му беше приличен и свиреше добре. Тук сред руините едва ли някой можеше да очаква повече.

По стените висяха знамената: конските глави на Ризуел в златно, кафяво, сиво и черно, ревящият великан на дома Ъмбър, каменната ръка на дома Флинт от Пръста на Флинт, лосът на Рогов лес и тритонът на Мандърли, черната бойна брадва на Кервин и боровете на Толхарт. Но ярките им цветове не можеха напълно да скрият почернелите стени зад тях, нито дъските, запушили дупките на някогашните прозорци. Дори покривът не беше както трябва с грубо рендосаните нови светли дъски, докато старите греди бяха почти почернели от столетия дим.

Най-големите знамена бяха зад подиума: вълчището на Зимен хребет и одраният човек на Дредфорт, окачени зад младоженката и младоженеца. Да види знамето на Старк го порази повече, отколкото бе очаквал. „Грешно е, грешно, грешно като очите й.“ Гербът на дома Пули беше синьо блюдо на бяло поле в сива рамка. Този герб трябваше да окачат.

— Теон Обърни-плащ — подхвърли някой, докато минаваше. Други извърщаха лица, щом го видеха. Един се изплю. „И защо не?“ Беше предателят, взел Зимен хребет с измяна, убил млечните си братя, предал хората си да бъдат одрани при Рова Кайлин, довел млечната си сестра в ложето на лорд Рамзи. Рууз Болтън можеше да се е възползвал от него, но истинските северняци трябваше да го мразят.

Липсващите пръсти на левия крак го принуждаваха да върви тромаво и малко на една страна, като рак, и гледката беше комична. Чу женски смях някъде зад себе си. Дори тук, в това полузамръзнало гробище, наречено замък, обкръжено от сняг, лед и смърт, имаше жени. „Перачки.“ Беше учтивият начин да се каже „лагерна жена“, което бе учтивият начин да се каже „курва“.

Нямаше представа откъде са дошли. Просто се бяха появили, като личинки по труп или гарвани след битка. Всяка войска ги привличаше. Някои бяха закоравели курви, които можеха да изчукат двайсет мъже за една нощ и да ги напият до забрава. Други изглеждаха невинни като девизи, но това бе само хитрина на занаята им. Някои

бяха лагерни съпруги, обвързани с войниците, подир които вървяха, с думи, изшепнати на един или друг бог, но обречени да ги забравят след като войната свърши. Щяха да топлят нощем мъжкото легло, да кърпят дупките в ботушите сутрин, да готвят вечерята — и да ограбят трупа след битката. Някои дори се занимаваха с по малко пране. С тях обикновено идваха деца копелета, окаяни мръсни същества, родени в един или друг лагер. Но дори и такива се подиграваха на Теон Обърниплащ. „Нека се смеят.“ Гордостта му беше умряла тук, в Зимен хребет. В тъмниците на Дредфорт нямаше място за гордост. Когато си познал ножа за дране, смехът губи цялата си сила да те нарани.

Родословието и кръвта му му отреждаха място на подиума в края на високата маса, до една стена. Вляво до него седеше лейди Дъстин, облечена както винаги в черна вълна, със строга кройка и без украса. Вдясно от него не седеше никой. „Всички ги е страх, че безчестието може да зацапа и тях.“ Щеше да се изсмее, ако смееше.

За младоженката бе отредено най-почетното място, между Рамзи и баща му. Седеше с наведени очи, когато Рууз Болтън ги прикани да пият за лейди Аря.

— В нейните деца нашите два древни дома ще се слейт в едно — каза — и дългата вражда между Старк и Болтън ще свърши. — Гласът му беше толкова тих, че залата се смълча, докато хората се напругаха да го чуят. — Съжалявам, че нашият добър приятел Станис така и не намери за уместно да се присъедини към нас — продължи той и думите му предизвикаха вълна от смях, — като знам, че Рамзи се надяваше да поднесе главата му на лейди Аря за сватбен дар. — Смехът се усили. — Ще му устроим разкошно посрещане, когато дойде, посрещане достойно за истински северняци. Дотогава да ядем, да пием и да се веселим... защото зимата почти е дошла, приятели, и много от нас няма да доживеят до пролетта.

Владетелят на Бял пристан бе осигурил храната и пиенето, тъмна и жълта бира и вина червени, златни и пурпурни, донесени от топлия юг на кораби с тумбести корпуси. Сватбените гости се тъпчеха с пити с плънка от треска и тиква, с купчини ряпа и големи кръгли пити сирене, с димящи резени овче и овъглени телешки ребра, а най-сетне с три огромни сватбени пая, големи колкото колелета на фургон, с тънките им корички натъпкани до пръсване с моркови, лук, ряпа, пашърнак, гъби и парчета сушено свинско, плувнало в пикантен кафяв сос. Рамзи

сечеше резени с кривия си меч, а ги разнасяше лично Виман Мандърли, като поднесе първите димящи порции на Рууз Болтън и дебелията му съпруга Фрей, после на сир Хостийн и сир Енис, синовете на Уолдър Фрей.

— Най-хубавият пай, който сте опитвали някога, милорди — заяви дебелият лорд. — Отмийте го с арборско златно и се насладете на всяка хапка. Знам, че аз ще се насладя.

Верен на думата си, Мандърли изгълта шест порции, по две от всеки пай, мляскаше, тупаше се по корема и се тъпчеше, докато предницата на туниката му не стана кафява от петната сос, а брадата му не се напълни с трохи. Дори Дебелията Валда Фрей му отстъпваше по лакомия — справи се само с три резена. Рамзи също ядеше с охота, въпреки че младоженката му само седеше вторачена в непокътнатото парче пред нея. Когато вдигна глава, Теон видя страха в големите ѝ кафяви очи.

В залата не бяха допуснали мечове, но всеки носеше кама, дори Теон Грейджой. Как иначе да реже месото? Всеки път, щом погледнеше към момичето — бившата Джейни Пули, — усещаше допира на стоманата на хълбока си. „Няма как да я спася, но бих могъл съвсем лесно да я убия. Никой не би го очаквал. Бих могъл да я помоля да ми окаже честта да потанцува с мен и да ѝ прережа гърлото. Би било проява на доброта, нали? А ако старите богове чуят молитвата ми, Рамзи и хората му може да убият и мен.“ Теон не се страхуваше да умре. В подземията на Дредфорт бе научил, че има много по-лоши неща от смъртта. Рамзи му беше предал този урок пръст по пръст и той едва ли щеше да го забрави някога.

— Не ядете — подхвърли лейди Дъстин.

Трудно му беше да яде. Рамзи го беше оставил, с толкова счупени зъби, че дъвченето беше мъчително. Пиенето бе по-лесно, макар че трябваше да хваща чашата с две ръце, за да не я изтърве.

— Свинският пай не ви ли харесва, милорд? Най-добрият свински пай, който сме опитвали някога, както ни уверява дебелият ни приятел. — Тя махна с чашата си към лорд Мандърли. — Виждали ли сте изобщо някога толкова щастлив дебелак? Само дето не се е разтанцувал. Лично сервира.

Вярно беше. Лордът на Бял пристан бе самото възплъщение на щастлив дебелак, весел и засмян, шегуваше се с другите лордове и ги

тупаше по гърба, подвикваше на музикантите за тази или онази мелодия.

— Изкарайте „Нощта, която свърши“, певец — ревна той. — Булката ще я хареса, знам. Или ни попейте за храбрия Дани Флинт и ни разплачете. — Човек направо да си помисли, че той е младоженецът.

— Пиян е — каза Теон.

— Дави страховете си. Страхливец е до мозъка на костите си.

Дали? Теон не беше сигурен. Синовете му също бяха дебели, но не се бяха посрамвали в битка.

— Железнородените също пируват преди битка. Последна глътка живот, ако те чака смъртта. Ако дойде Станис...

— Ще дойде. Трябва. — Лейди Дъстин се засмя. — А когато дойде, дебелакът ще се напикае. Синът му умря на Червената сватба, а той дели хляб и сол с Фрей, прие ги под покрива си, обеща на един внучката си. Дори им сервира пай. Мандърли са бягали веднъж от Юга, изгонени от земите и крепостите си от враговете. Кръвта вода не става. Дебелакът би искал всички ни да избие, не се съмнявам, но не му стиска. В това огромно потно туловище тупти сърце страховито и раболепно като... ами... като твоето.

Последните й думи бяха шамар, но Теон не посмя да й отвърне подобаващо. Всяко оскърбление щеше да му струва кожа.

— Ако милейди е убедена, че лорд Мандърли иска да ни предаде, трябва да се каже на лорд Болтън.

— Мислиш, че Рууз не знае? Глупаво момче. Погледай го. Виж как наблюдава Мандърли. Никое блюдо не стига до устните на Рууз, докато не види първо лорд Виман да яде от него. Не отпива вино, докато не види, че Мандърли пие от същото буре. Мисля, че ще е доволен, ако дебелакът опита някаква измяна. Би го развеселило. Рууз няма никакви чувства, разбираш ли. Пиявиците, дето толкова ги обича, са изсмукали от него всякаква страст, още преди години. Той не обича, не мрази, не скърби. За него това е игра, леко разсейваща. Някои ловуват с кучета, други със соколи, някои хвърлят зарове. Рууз си играе с хората. Ти и аз, тези Фрей, лорд Мандърли, пълничката му нова жена, дори копелето му, ние сме само игрални фигури. — Покрай тях мина слуга. Лейди Дъстин протегна чашата си да й я напълни, после му махна да налее и на Теон. — Честно казано, лорд Болтън се домогва

до нещо повече от лордската титла. Защо не крал на Севера? Тивин Ланистър е мъртъв, Кралеубиецът е осакатен, Дяволчето е избягало. Ланистърите са изчерпана сила, а ти беше така добър да го отървеш от Старките. Стариат Уолдър Фрей няма да възрази дебелата му малка Валда да стане кралица. Бял пристан би могъл да създаде неприятности, ако лорд Виман оцелее от предстоящата битка... но съм доста сигурна, че няма. Не повече от Станис. Рууз ще премахне и двамата, както премахна Младия вълк. Кой друг остава?

— Вие — отвърна Теон. — Вие оставате. Владетелката на Бароутън, Дъстин по брак, Ризуел по род.

Това ѝ допадна. Отпи от виното и тъмните ѝ очи заискриха.

— *Вдовицата* на Бароутън... и да, ако реша, бих могла да се окажа пречка. Рууз обаче също го разбира, тъй че се старае да ми угажда.

Щеше да каже още, но в този момент видя майстерите. Тримата бяха влезли заедно през вратата на лорда зад подиума: единият висок, другият пълен, третият — много млад, но с халатите и веригите си бяха като три сиви грахови зърна от черна шушулка. Преди войната Медрик беше служил на лорд Рогов лес, Родри на лорд Кемин, а младият Хенли на лорд Слейт. Рууз Болтън ги беше довел всички в Зимен хребет, за да се грижат за гарваните на Лувин, тъй че да може и оттук да се пращат и получават съобщения.

Когато майстер Медрик се смъкна на коляно и зашепна в ухото на Болтън, устата на лейди Дъстин се изкриви от отвращение.

— Ако бях кралица, първо щях да избия всички тези сиви плъхове. Щъкат навсякъде, живеят от отпадъците на лордовете си, цвърчат си един на друг, шепнат в ушите на господарите си. Но кои са господарите и кои слугите всъщност? Всеки голям лорд има своя майстер, всеки по-малък лорд се домогва да си има. Нямах ли си майстер, смята се, че си незначителен. Сивите плъхове четат и пишат писмата ни, дори за лордове, които сами могат да четат, а кой може да каже със сигурност, че не изкривяват думите за свои цели? Каква полза от тях, питам?

— Те лекуват — отвърна Теон. Стори му се, че се очакваше от него.

— Лекуват, да. Изобщо не съм казала, че не са изкусни. Грижат се за нас, когато сме болни и ранени, или разстроени заради

боледуването на родител или дете. Когато сме най-слаби и уязвими, те са до нас. Понякога ни изцеляват и ние сме дълбоко благодарни. Когато не успеят, утешават ни в скръбта ни и ние и за това сме благодарни. Благодарността, която им отдаваме, е място под покрива ни и това, че ги правим съпричастни към всички наши поводи за срам и тайни, част от всеки наш съвет. И много скоро се оказва, че управляващият е управляван.

— Точно така беше с лорд Рикард Старк — продължи тя. — Майстер Валис бе името на сивия му плъх. Впрочем, не е ли хитро как вървят само с едно име, дори тези, които са имали две при влизането си в Цитаделата? Така не можем да знаем кои са всъщност, или откъде са дошли... Но ако човек е достатъчно упорит, все пак може да разбере. Преди да изкове веригата си, майстер Валис го знаели като Валис Цветята. Цветя, Хълм, Реки, Сняг... даваме такива имена на незаконни деца, за да ги означим какво са, но те бързат да се отърват от тях. Майката на Валис Цветята била някакво момиче от Хайтауър, а баща му — архимайстер от Цитаделата, според слуховете. Сивите плъхове не са толкова целомъдрени, колкото им се иска да вярваме. Майсторите от Староград са най-лошите от всички. Щом изковал веригата си, тайният му баща и приятелите му бързо го пратиха в Зимен хребет, за да пълни ушите на лорд Рикард с отровни думи, сладки като мед. Бракът на Тъли беше негова идея, изобщо не се съмнявай, той...

Млъкна, защото Рууз Болтън се изправи и светлите му очи блеснаха на светлината на факлите.

— Приятели — почна той и в залата се възцари толкова дълбока тишина, че Теон можеше да чуе вятъра, блъскащ в дъските на прозорците. — Станис и рицарите му са напуснали Дълбоки лес, развели знамето на новия му червен бог. Клановете от северните хълмове идват с него на дребните си рунтави коне. Ако времето се задържи така, може да стигнат тук до две седмици. А Вранояда върви по кралския път, докато Карстарките се приближават от изток. Смятат да се съберат с лорд Станис и да ни вземат този замък.

Сир Хостийн Фрей се надигна.

— Трябва да тръгнем и да ги пресрещнем. Защо да им позволяваме да обединят силата си?

„Защото Арнолф Карстарк чака само знак от лорд Болтън, преди да обърне плаща си“, помисли Теон, докато други лордове започнаха да викат. Лорд Болтън вдигна ръце за тишина.

— Залата за пирове не е мястото за такива дискусии, ваши благородия. Нека го обсъдим в дневната, докато синът ми консумира брака си. Другите, моля, останете и се насладете на храната и пиенето.

Лордът на Дредфорт излезе, придружен от тримата майстери, а другите лордове и капитани станаха да го последват. Ходър Ъмбър, мършавият старец с прозвището Курвенска напаст, излезе с мрачно лице и навъсен. Лорд Мандърли беше толкова пиян, че се наложи четирима силни мъже да му помогнат да излезе от залата.

— Трябва да чуем песен за Готвача плъх — мърмореше, докато залиташе покрай Теон, подпрян на рицарите си. — Певец, я изкарай за Готвача плъх.

Лейди Дъстин беше една от последните, които се размърдаха. Щом излезе и тя, в залата изведнъж сякаш стана душно. Едва когато се изправи, Теон осъзна колко много е пил. Залитна, събори каната в ръцете на едно слугинче и виното се плисна по ботушите и бричовете му като тъмnochервена вълна.

Нечия ръка го сграбчи за рамото. Пет пръста, корави като желязо, се впиха в плътта му.

— Искат те, Смрад — рече Киселия Алин. Дъхът му вонеше от прогнилите зъби. Жълтия Дик и Деймън Потанцувай за мен бяха с него. — Рамзи казва, че трябва да отведеш булката му в леглото.

Той потръпна от страх. „Изиграх ролята си — помисли си. — Защо аз?“ Но беше достатъчно разумен, за да не възрази.

Лорд Рамзи вече бе напуснал залата. Младоженката му, сама и привидно забравена, седеше свита и смълчана под знамето на дома Старк, стиснала сребърен бокал в двете си ръце. Ако можеше да се съди по погледа ѝ, отправен към него, когато се приближи, беше опразнила бокала неведнъж. Сигурно се беше надявала, че ако изпие достатъчно, мъчението може да я подмине. Теон не се заблуждаваше.

— Лейди Аря — каза ѝ. — Елате. Време е да изпълните задължението си.

Шест от момчетата на Копелето ги придружиха през задния вход на залата и през замръзвания двор към Голямата цитадела. Имаше три реда стъпала до спалнята на Рамзи, една от стаите, останали почти

незасегнати от пламъците. Докато се качваха, Деймън Потанцувай за мен си подсвиркуваше, а Кожаря се похвали, че лорд Рамзи му е обещал парче от накървавения чаршаф в знак на особено благоволение.

Спалнята бе добре подготвена за консумацията. Всички мебели бяха нови, докарани от Бароутън. Леглото с балдахин имаше дюшек от гъши пух и завеси от кървавочервено кадифе. Каменният под беше застлан с вълчи кожи. В камината гореше огън, на спалната масичка бе запалена свещ. На лавицата имаше кана вино, две чаши и половин пита бяло сирене със сини жилки.

Имаше и стол, изваян от черен дъб, с червена кожена седалка. Лорд Рамзи седеше на него, когато влязоха. На устната му лъщеше слюнка.

— Ето я сладката ми девица. Добри момчета. Сега излезте. Ти не, Смрад. Ти оставаш.

„Смрад, Смрад, негов предан, римува се с гледам.“ Усети как се свиха липсващите му пръсти: два на лявата ръка, един на дясната. А на бедрото му камата спеше в кожената си кания, но тежка, о, колко тежка. „Само кутрето ми си отиде на дясната ми ръка — напомни си Теон. — Все още мога да държа нож.“

— Милорд. Как мога да ви бъда полезен?

— Ти ми даде пачаврата. Кой друг да развие подаръка? Хайде да видим малката дъщеричка на Нед Старк.

„Тя няма нищо общо с лорд Едард“, за малко да каже Теон. „Рамзи знае, трябва да знае. Що за жестока игра е това?“ Момичето стоеше до един от пилоните на леглото, разтреперано като кошута.

— Лейди Аря, ако благоволите да се обърнете с гръб. Трябва да развържа роклята ви.

— Не. — Лорд Рамзи си наля вино. — Връзките отнемат много време. Срежи я.

Теон извади камата. „Трябва само да се обърна и да го намушкам. Ножът е в ръката ми.“ И веднага разбра играта. „Поредният капан“, каза си, щом си спомни Кира с ключовете ѝ. „Иска да се опитам да го убия. И след като не успея, ще одере кожата от дланта ми, с която съм държал ножа.“ Сграбчи полата на булката.

— Стойте мирно, милейди.

Роклята под кръста беше хлабава, там пхна ножа и срязва бавно нагоре, за да не я пореже. Стоманата смътно зашепна през вълна и

коприна. Момичето трепереше. Теон трябваше да я хване здраво за ръката, за да я задържи мирно. „Джейни, Джейни, римува се с мъчение.“ Стисна още по-здраво, доколкото позволяваше осакатената му ръка.

— Стой мирно.

Най-сетне роклята се смъкна на бяла купчина около стъпалата ѝ.

— И долните ѝ дрехи — нареди Рамзи. Смрад се подчини.

Когато и това свърши, младоженката стоеше гола, брачните ѝ одежди лежаха на купчина бели и сиви дрипи около краката ѝ. Гърдите ѝ бяха малки и остри, бедрата ѝ тесни и момичешки, краката ѝ — костеливи като на птица. „Дете.“ Беше забравил колко е малка. „На годините на Санса. Аря щеше да е още по-малка.“ Въпреки огъня в камината спалнята беше леденостудена. Бялата кожа на Джейни беше настръхнала. В един момент ръцете ѝ се вдигнаха, сякаш се канеше да покрие гърдите си, но устните на Теон се раздвижиха в безмълвно „не“ и тя го видя и спря веднага.

— Какво мислиш за нея, Смрад? — попита лорд Рамзи.

— Тя... — „Какъв отговор иска?“ Какво беше казало момичето преди да влязат в гората на боговете? Че всички казвали, че е хубава. Сега не беше хубава. Виждаше паяжина от тънки резки по гърба ѝ, където някой я беше бил с камшик. — Тя е красива, толкова... толкова красива.

Рамзи се усмихна с влажна усмивка.

— Надървя ли те гледката, Смрад? Изпъва ли ти се във връзките на гащите? Би ли искал да я чукаш пръв? — Изсмя се. — Принцът на Зимен хребет би трябвало да има това право, както всички лордове едно време. Първата нощ. Но ти не си лорд, нали? Само Смрад. Дори не си мъж, честно казано. — Отпи още глътка вино, после запокити чашата и тя се пръсна в стената. Червени реки потекоха по камъка. — Лейди Аря. Качвай се на леглото. На възглавниците, да, добра съпруга. Сега си разтвори краката. Да ти видим пътката.

Момичето се подчини мълчаливо. Теон отстъпи към вратата. Лорд Рамзи седна до младоженката си, плъзна ръката си между бедрата ѝ, после натика два пръста в нея. Момичето изохка от болка.

— Суха си като стара кост. — Рамзи издърпа ръката си и я зашлеви през лицето. — Казаха ми, че знаеш как да удовлетвориш мъж. Лъжа ли беше?

— Н... не, милорд. Бях об... бучена.

Рамзи стана, светлината на огъня огря лицето му.

— Смрад, ела тука. Пригответи ми я.

В първия миг той не разбра.

— Аз... искате да кажете... м'лорд, аз нямам... нямам...

— С уста — каза лорд Рамзи. — И по-бързо. Ако не е мокра, докато си смъкна дрехите, ще го отрежа тоя твой език и ще го закова на стената.

Някъде в гората на боговете изпищя гарван. Камата още беше в ръката му.

Прибра я в канията.

„Смрад, казвам се Смрад, вмирисан, римува се с хрисим.“

Преви гръб над задачата си.

НАБЛЮДАТЕЛЯТ

— Хайде да видим тази глава — заповяда принцът му.

Арео Хота прокара ръка по гладката дръжка на бойната си брадва, върнатата му жена от ясен и желязо, като през цялото време наблюдаваше. Наблюдаваше белия рицар, сир Бейлон Суан, и другите, които бяха дошли с него. Наблюдаваше Пясъчните змии, всяка на отделна маса. Наблюдаваше лордовете и дамите, слугите, стария сляп сенешал и младия майстер Майлс с копринената брада и раболепната усмивка. Застанал наполовина в светлина и наполовина в сянка, ги виждаше всичките. „Служи. Защищавай. Изпълнявай.“ Това беше задачата му.

Очите на всички останали не се откъсваха от ковчежето. Беше изваяно от абанос, със сребърни закопчалки и панти. Красива кутия, несъмнено, но много от събраните тук, в Стария дворец на Слънчево копие, можеше скоро да са мъртви в зависимост от това какво имаше в нея.

Майстер Калеот тръгна през залата към сир Бейлон Суан. Пантофите му шепнеха по пода. Дребният закръглен мъж изглеждаше великолепно в новия си халат на широки ивици сиво-кафяво и маслено орехово и тесни червени райета. Поклони се, пое ковчежето от ръцете на белия рицар и го понесе към подиума, където Доран Мартел седеше на подвижния си стол между дъщеря си Ариан и скъпата любовница на мъртвия си брат, Елария. Сто благоуханни свещи ароматизираха въздуха. Драгоценни камъни проблясваха на пръстите на лордовете и коланите и мрежичките за коса на дамите. Арео Хота беше излъскал ризницата си от медни люспи до огледален блясък, тъй че също щеше да блести на светлината на свещите.

В залата се бе възцарила тишина. „Дорн затаява дъх.“ Майстер Калеот постави кутията на пода до стола на принц Доран. Пръстите му, обикновено толкова уверени и ловки, опипаха ключалката малко колебливо. Тя щракна и той отвори капака, за да открие черепа вътре.

Хота чу как някой се покашля. Единия от близнаците Цветя прошепна нещо на другия. Елария Пясък беше затворила очи и мълвеше молитва.

Сир Бейлон Суан беше стегнат като изпънат лък, забеляза капитанът на гвардията. Този нов бял рицар не беше толкова висок, нито хубав като стария, но беше с по-издути гърди, по-едър и по-мускулест. Снежнобялото му наметало бе закопчано на гърлото с два лебеда на сребърна тока. Единият беше костенобял, другият от оникс и на Арео Хота му се струваше, че се бият. Мъжът, който ги носеше, също беше боец. „Този няма да умре толкова лесно като другия. Няма да налети на бравата ми като сир Арис. Ще застане зад щита си и ще ме принуди да го напада.“ Стигнаше ли се до това, Хота щеше да е готов. Дългата му брадва бе достатъчно остра, за да се бръсне с нея.

Позволи си да хвърли мигновен поглед към ковчежето. Черепът лежеше върху черно кадифе, ухилен. Всички черепи се хилеха, но този изглеждаше по-щастлив от повечето. „И по-голям.“ Капитанът на гвардията никога не беше виждал по-голям череп. Челото му беше дебело и тежко, челюстта — масивна. Костта блестеше на светлината на свещите, бяла като наметалото на сир Бейлон.

— Поставете го на пиедестала — заповяда принцът. В очите му блесяха сълзи.

Пиедесталът бе мраморна колона, с три стъпки по-висока от майстер Калеот. Дебелият дребен майстер се надигна на пръсти, но пак не можа да стигне. Арео Хота понечи да му помогне, но Обара Пясък се задвижи първа. Дори без камшика и щита си излъчваше нещо гневно и неженствено. Вместо рокля носеше мъжки бричове и дълга до прасците ленена туника, стегната на кръста с колан от медни слънца. Кафявата ѝ коса беше стегната отзад на възел. Дръпна черепа от розовите длани на майстера и го постави на мраморната колона.

— Планината не язди вече — отрони мрачно принцът.

— Дълго и трудно ли беше това умиране, сир Бейлон? — попита Тиен Пясък с тон на девица, подпитваща хубава ли е роклята ѝ.

— Няколко дни врецця, милейди — отвърна белият рицар, макар да беше ясно, че думите не го радват много. — Чувахме го из цялата Червена цитадела.

— Това притеснява ли ви, сир? — попита лейди Ним. Носеше рокля от жълта коприна, толкова тънка и ефирна, че свещите грееха през нея и се виждаше преденото злато и накитите. Толкова нескромно

бе облеклото ѝ, че на белия рицар сякаш му беше неловко да гледа към нея, но Хота го одобряваше. Нимерия беше най-малко опасна, когато беше почти гола. Иначе винаги носеше десетина ножа, скрити по тялото ѝ. — Сир Грегър беше проклет звяр, всички са съгласни за това. Ако някой изобщо е заслужил да страда, това беше той.

— Може и така да е, милейди — каза Бейлон Суан, — но сир Грегър беше рицар, а един рицар би трябвало да умре с меч в ръка. Отровата е гаден и мръсен начин да се убие.

Лейди Тиен се усмихна на думите му. Роклята ѝ беше в кремаво и зелено, с дантелени дълги ръкави, толкова скромна и невинна, че всеки, който я погледнеше, можеше да я помисли за най-благочестивата девица. Арео Хота не се заблуждаваше. Меките ѝ бели длани бяха също толкова убийствени като мазолестите на Обара, ако не и повече. Наблюдаваше я внимателно, нащрек при всяко изпърхване на пръстите ѝ.

Принц Доран се намръщи.

— Така е, сир Бейлон, но лейди Ним е права. Ако някой е заслужил да умре с писъци, това беше Грегър Клегейн. Той закла добрата ми сестра, разби главата на бебето ѝ в стената. Моля се само сега да гори в някой ад, а Елия и децата ѝ да почиват в мир. Това е справедливостта, за която жадуваше Дорн. Радвам се, че доживях да я видя. Най-сетне Ланистърите доказаха верността на хвалбите си и платиха този стар кръвен данък.

Принцът остави на Рикасо, слепия си сенешал, да стане и да предложи тост:

— Лордове и дами, нека всички да пием сега за Томен, Първия с това име, крал на андалите и на ройнарите, и на Първите хора, и Владетел на Седемте кралства.

Слугите вече бяха тръгнали между гостите, докато сенешалът говореше, и пълнеха чашите им. Виното беше дорнско, тъмно като кръв и сладко като мъст. Капитанът не пи. Никога не пиеше на пиршества. Принцът също не го опита. Имаше си свое вино, приготвено от майстер Майлс и добре смесено с маков сок, за да облекчи мъчителната болка в подутите му стави.

Белият рицар пи — беше въпрос на вежливост. Приятелите му — също. Също и принцеса Ариан, лейди Джордейн, лордът на Божия милост, рицарят на Лимонов лес, владетелката на Призрачен хълм...

дори Елария Пясък, скъпата любовница на принц Оберин, която беше с него в Кралски чертог в деня на смъртта му. Хота обърна повече внимание на тези, които не пиха; сир Демън Пясък, лорд Тремънд Гаргалън, близнаците Фоулър, Дагос Мануди, братята Ълър от Хелхолт, Уайл от Костения път. „Има ли неприятност, би могла да започне с някого от тях.“ Дорн беше метежна и разделена земя, а властта на принц Доран над нея не беше толкова крепка, колкото можеше да е. Много от лордовете му го смятаха за слаб и щяха да подкрепят с охота една открита война с Ланистърите и момчето крал на Железния трон.

Главните сред тях бяха Пясъчните змии, незаконните дъщери на покойния брат на принца Оберин, Червената пепелянка. Три от тях бяха на пира. Доран Мартел бе най-мъдрият от принцовете и не беше работа на капитана на гвардията му да оспорва решенията му, но Арео Хота все пак се чудеше защо бе решил да освободи Обара, Нимерия и Тиен от самотните им килии в Кулата на копието.

Тиен отклони тоста на Рикасо с тихо мърморене, а лейди Ним — с махване с ръка. Обара ги остави да напълнят чашата й до ръба, след което я обърна и изля червеното вино на пода. Когато едно слугинче коленичи, за да го избърше, Обара напусна залата. След малко принцеса Ариан се извини и тръгна след нея. „Обара никога не би изляла гнева си върху малката принцеса — помисли Хота. — Братовчедки са и я обича много.“

Пирът продължи до късно през нощта, воглаве с ухиления череп на пиедестала от черен мрамор. Бяха сервирани седем блюда в чест на седмината богове и седмината братя на Кралската гвардия. Супата бе приготвена с яйца и лимон, дългите зелени пиперки — с плънка от сирене и лук. Имаше пай с минога, скопени петлети с медена глазура, сом от дъното на Зелената кръв, толкова голям, че четирима слуги трябваше да го донесат на трапезата. След това дойде пикантна змийска яхния: парчета от седем различни вида змии, къкрили на тих огън с драконов пипер, червени портокали и капка отрова за вкус. Яхнията беше огнено люта, знаеше Хота, макар изобщо да не я опита. Последва шербет, да охлади езика. За сладкиш на всеки гост поднесоха череп от предена захар. Когато счупиха коричката, намериха вътре яйчен крем и парченца сливи и череши.

Принцеса Ариан се върна навреме за пълнените пиперки. „Моята малка принцеса“, помисли Хота, но Ариан вече беше жена. Алените коприни, които носеше, не оставяха съмнение за това. Напоследък се бе променила и в други отношения. Заговорът ѝ да коронова Мирцела беше предаден и осуетен, белият ѝ рицар бе загинал кърваво от ръката на Хота, а самата тя бе затворена в Кулата на копието, осъдена на самота и мълчание. Всичко това я беше смирило. Но имаше и още нещо, някаква тайна, която баща ѝ ѝ бе доверил, преди да я освободи от затвора. Каква беше тя, капитанът не знаеше.

Принцът бе настанил дъщеря си между себе си и белия рицар, място на висока почит. Ариана се усмихна, след като седна отново на мястото си, и прошепна нещо в ухото на сир Бейлон. Рицарят предпочете да не реагира. Ядеше малко, забеляза Хота: лъжица от супата, хапка от пиперката, крак от петлето, малко риба. Въздържа се от пая с минога и опита само лъжичка от яхнията. Дори от толкова на челото му изби пот. Хота му съчувстваше. Когато бе дошъл за първи път в Дорн, лютото ястие бе стегнало червата му на възли и беше изгорило езика му. Но това беше преди години. Сега косата му бе побеляла и можеше да яде всичко, което можеше да яде дорнец.

Когато поднесоха захарните черепи, устата на сир Бейлон се стегна и той изгледа продължително принца, за да види дали не му се подиграват. Доран Мартел не забеляза, за разлика от дъщеря му.

— Малка шега на готвача ни, сир Бейлон — каза Ариан. — Дори смъртта не е свята за един дорнец. Нали няма да ни се обидите? — Погали с пръсти ръката на белия рицар. — Надявам се, че прекарахте приятно времето си в Дорн.

— Всички бяха крайно гостоприемни, милейди.

Ариан докосна иглата, стегнала наметалото му, с биещите се лебеди.

— Винаги съм харесвала лебеди. Никоя друга птица отсам Летните острови не е толкова красива.

— Вашите пауни биха могли да го оспорят — отвърна сир Бейлон.

— Биха могли — каза Ариан. — Но пауните са суетни, горделиви същества, само се перчат с пищните си цветове. Дайте ми лебед с чистата му белота или черна красота.

Сир Бейлон кимна мълчаливо и отпи от виното си. „Този няма да се съблазни така лесно като Заклетия му брат — помисли Хота. — Сир Арис беше момче, въпреки годините си. Този е мъж, и е предпазлив.“ Капитанът трябваше само да го погледне, за да разбере, че белият рицар е неспокоен. „Това място е странно за него и не му допада.“ Хота можеше да го разбере. Дорн и на него му се беше сторил чудноватото място, когато бе дошъл за първи път тук със своята принцеса, преди много години. Брадатите жреци го бяха учили на Общата реч на Вестерос, преди да го пратят, но всички дорнци говореха прекалено бързо, за да може да ги разбира. Дорнските жени бяха разгулни, дорнското вино бе горчиво, дорнската храна беше пълна с чудати люти подправки. А дорнското слънце, много по-горещо от бледото унило слънце на Норвос, грееше жарко от синьото небе ден след ден.

Пътуването на сир Бейлон беше кратко, но по свой начин изпълнено с премеждия, знаеше капитанът. Трима рицари, осем скуайъри, двайсет войници и всевъзможни ратаи и слуги го бяха придружили от Кралски чертог, но след като прехвърлиха планините и навлязоха в Дорн, напредъкът им бе забавен от многото пирове, лов и празненства във всеки замък, край който трябваше да минат. А сега, след като най-сетне бяха стигнали до Слънчево копие, нито принцеса Мирцела, нито сир Арис Оукхарт бяха тук, за да ги поздравят. „Белият рицар знае, че нещо не е наред — усещаше Хота, — но има и още нещо.“ Може би присъствието на Пясъчните змии го изнервяше. Ако беше така, то връщането на Обара в залата трябваше да е оцет в раната. Плъзна се отново на мястото си, без да каже и дума, и остана да седи там мрачна и навъсена, без да се усмихва или да говори с някого.

Към полунощ принц Доран се обърна към белия рицар:

— Сир Бейлон, прочетох писмото, което ми донесохте от нашата милостива кралица. Мога ли да допусна, че сте запознат със съдържанието му, сир?

Хота видя как рицарят се напрегна.

— Да, милорд. Нейно величество ме уведоми, че е възможно да бъда помолен да придружа дъщеря ѝ обратно до Кралски чертог. Крал Томен тъгува за сестра си и би искал принцеса Мирцела да се върне в двора за кратко гостуване.

Принцеса Ариан направи тъжна физиономия.

— О, но ние всички толкова се привързахме към Мирцела, сир. Тя и брат ми Тристейн са станали неразделни.

— Принц Тристейн също ще е добре дошъл в Кралски чертог — каза Бейлон Суан. — Крал Томен би се радвал да се запознае с него, сигурен съм. Негово величество има толкова малко приятели на сходна възраст.

— Връзките, създадени в детството, могат да продължат за цял живот — отбеляза принц Доран. — Когато Тристейн и Мирцела се оженят, двамата с Томен ще са като братя. Кралица Церсей е права. Момчетата би трябвало да се запознаят, да се сприятелят. Тристейн ще липсва на Дорн, несъмнено, но е крайно време да види нещо от света извън стените на Слънчево копие.

— Зная, че Кралски чертог ще го посрещне изключително топло.

„Защо се поти сега? — зачуди се капитанът, без да откъсва очи от разговарящите. — В залата е достатъчно прохладно, а той почти не докосна яхнията.“

— Колкото до другия въпрос, който повдига кралица Церсей — говореше принц Доран, — вярно е, че мястото на Дорн на малкия съвет остана празно след смъртта на брат ми, и е крайно време да се запълни отново. Поласкан съм, че според нейно величество съветът ми би могъл да ѝ е от полза, но се питам дали имам сили за такова пътуване. Може би ако тръгнем по море?

— С кораб? — Сир Бейлон изглеждаше стъписан. — Това... дали ще е безопасно, принце? Есента е бурен сезон, поне така съм чувал, а... пиратите на Каменни стъпала...

— Пиратите. Разбира се. Може би сте прав, сир. По-безопасно е да се върнете по пътя, по който дойдохте. — Принц Доран се усмихна вежливо. — Нека отново обсъдим това утре. Като стигнем Водните градини, можем да кажем на Мирцела. Знам колко ще се зарадва. Брат ѝ също ѝ липсва, не се съмнявам.

— Нямам търпение да я видя отново — каза сир Бейлон. — И да посетя вашите Водни градини. Чувал съм, че са много красиви.

— Красиви и мирни — отвърна принцът. — Прохладен ветрец, искряща вода и детски смях. Водните градини са любимото ми място на този свят, сир. Един от предците ми ги е построил, за да зарадва невестата си Таргариен и да я облекчи от прахта и зноя на Слънчево копие. *Денерис* било името ѝ. Била сестра на крал Дерон Добрия и

нейният брак е направил Дорн част от Седемте кралства. Цялото владение знаело, че момичето обичало незаконния брат на Дерон Демън Блекфир и че той също я обичал, но кралят бил достатъчно мъдър да разбере, че добруването на хилядите трябва да предхожда страстите на двама, макар тези двама да са му скъпи. Денерис е тази, която напълнила градините със смеещи се деца. Собствените ѝ деца отначало, но после синове и дъщери на лордове и оземлени рицари били доведени, за да правят компания на момчетата и момичетата с принцова кръв. А един летен ден, когато станало убийствено горещо, тя съжалила децата на своите ратаи, готвачи и слуги и поканила и тях на езерцата и фонтаните, традиция, съхранена до ден-дневен. — Принцът хвана колелата на стола си и се избута назад от масата. — Но сега трябва да ме извините, сир. Целият този разговор ме измори, а трябва да тръгнем утре рано. Обара, ще бъдеш ли така добра да ми помогнеш до леглото? Нимерия, Тиен, елате и вие, да пожелаете лека нощ на стария си чичо.

Така се падна на Обара да изтъркаля стола на принца от залата за пирове на Слънчево копие и по дългата галерия до дневната му. Арео Хота я последва със сестрите ѝ, редом с принцеса Ариан и Елария Пясък. Майстер Калеот заситни след тях с пантофите си, сгушил до гърдите си черепа на Планината като дете.

— Не може сериозно да възнамеряваш да пратиш Тристейн и Мирцела в Кралски чертог — заговори Обара, докато буташе. Крачките ѝ бяха дълги и гневни, твърде бързи, и големите дървени колела на стола тропаха шумно по грубо одяланите камъни на пода. — Направиш ли го, никога повече няма да видим момичето, а синът ти ще изкара живота си като заложник на Железния трон.

— За глупак ли ме взимаш, Обара? — Принцът въздъхна. — Твърде много неща не знаеш. Най-добре да не го обсъждаме тук, където всеки може да чуе. Ако си държиш езика зад зъбите, бих могъл да те просветля. — Изохка. — *По-бавно*, в името на всичката любов, която храниш към мен. Това последно друсане ме срязва като нож в коляното.

Обара продължи по-бавно.

— Какво ще направиш тогава?

Отговори сестра ѝ, Тиен.

— Каквото прави винаги — измърмори тя. — Ще бави, ще усуква и ще извърта. О, никой не го прави това и наполовина толкова добре, колкото храбрия ни чичо.

— Несправедлива си към него — каза принцеса Ариан.

— Млъкнете, всички — заповяда принцът.

Едва след като вратите на дневната му се затвориха безопасно зад тях, той завъртя стола си към жените. Дори това усилие го остави без дъх, а мирското одеяло, което покриваше краката му, се закачи между две спици, докато се въртяха, тъй че трябваше да го стисне, за да не се скъса. Под завивката краката му бяха бледи, меки и обезобразени. Двете му колена бяха зачервени и подути, а пръстите на ходилата бяха станали почти морави, два пъти по-големи, отколкото трябваше да са. Арео Хота ги беше виждал хиляда пъти и все пак му беше трудно да ги погледне.

Принцеса Ариан пристъпи напред.

— Нека ти помогна, татко.

Принцът издърпа одеялото.

— Още мога да се справя с одеялото си. Поне това. — Не беше много. Краката му бяха станали безполезни вече от три години, но още имаше малко сила в ръцете и раменете.

— Да донеса ли на моя принц напръстник от млякото на мака? — попита майстер Калеот.

— Ведро ще ми трябва, с тази болка. Благодаря ти, но не. Искам да съм с ума си. Няма да ми трябваш за тази нощ.

— Да, принце. — Майстер Калеот се поклони, все още с черепа на сир Грегър в ръце.

— Аз ще взема това. — Обара дръпна черепа и го огледа. — Как изглеждаше Планината? Откъде знаем, че това е той? Можели са да натопят главата му в катран. Защо са я оголили до кокал?

— Катранът е щял да съсипе ковчежето — предположи лейди Ним, след като майстер Калеот изситни навън. — Никой не е *видял* Планината да умира и никой не е видял как са му отрязали главата. Това ме притеснява, признавам, но какво би могла да се надява да постигне кучката кралица, като ни измами? Ако Грегър Клегейн е жив, рано или късно истината ще излезе наяве. Той беше осем стъпки висок, няма друг като него в цял Вестерос. Ако се появи отново такъв, Церсей Ланистър ще се изложи като лъжкиня пред всичките Седем

кралства. Би трябвало да е пълна глупачка, за да рискува това. Какво би могла да се надява да спечели?

— Черепът е достатъчно голям, несъмнено — каза принцът. — И знаем, че Оберин рани Грегър тежко. Всички сведения, които получихме оттогава, уверяват, че Клегейн е умрял бавно и в големи мъки.

— Точно както искаше баща ни — каза Тиен. — Наистина, сестри. Знам отровата, която използва татко. Дори копието му само да е одраскало Планината, Клегейн е мъртъв и ми е все едно колко голям е бил. Съмнявайте се колкото си искате в малката си сестра, но в баща ни недейте.

Обара настръхна.

— Никога не съм се съмнявала в баща ни и никога не ще го сторя. — Погледна черепа и го целуна на смях. — Това е начало, признавам.

— *Начало?* — възкликна невярващо Елария Пясък. — Боговете да не дават дано. Бих предпочела да е край. Тивин Ланистър е мъртъв. Също и Робърт Баратеон, Амори Лорч, а вече и Грегър Клегейн, всички, които бяха замесени в убийството на Елия и децата ѝ. Дори Джофри, който още не беше роден, когато умря Елия. Видях със собствените си очи как издъхна момчето, как дращеше с нокти по гърлото си, докато се мъчеше да вдиша. Кой още има за убиване? Трябва ли и Мирцела и Томен да умрат, за да могат сенките на Ренис и Егон да почиват в мир? Къде свършва?

— Свършва в кръв, както започна — каза лейди Ним. — Свършва, когато Скалата на Кастърли се пропука, за да може слънцето да грейне над личинките и червеите вътре. Свършва с пълния провал на Тивин Ланистър и делата му.

— Той умря от ръката на собствения си син — сопна се Елария. — Какво повече можеш да желаеш?

— Мога да съжалявам, че не умря от *моята* ръка. — Лейди Ним се настани на един стол, дългата ѝ черна плитка се смъкна през рамото ѝ до скута. Косата ѝ образуваше остър шпиц над челото, като на баща ѝ. Очите под нея бяха големи и светнали. Виненочервените ѝ устни бяха извити в копринена усмивка. — Ако беше, смъртта му нямаше да е толкова лека.

— Сир Грегър наистина изглежда самотен — каза Тиен със сладкия си глас на септа. — Сигурна съм, че би му харесала малко компания.

Страните на Елария бяха мокри от сълзи, тъмните ѝ очи блестяха. „Дори когато плаче, има сила в себе си“, помисли капитанът.

— Оберин искаше възмездие за Елия. Сега вие трите искате възмездие за него. Имам четири дъщери, напомням ви. Ваши сестри. Моята Елия е на четиринайсет, почти жена. Обела е на дванайсет, на ръба на девичество. Те ви обожават, както Дорея и Лореца обожават тях. Ако вие умрете, трябва ли Ел и Обела да търсят възмездие за вас, а после Дорея и Лорий за тях? Така ли ще продължава, отново и отново до безкрай? Пак ви питам, *къде свършва?* — Елария Пясък отпусна ръка на главата на Планината. — Видях как умря баща ви. Тук е неговият убиец. Мога ли да взема един череп да легне с мен, да ми даде утеха в нощта? Ще ме разсмива ли, ще пише ли песни за мен, ще се грижи ли за мен, когато стана стара и болна?

— Какво искате да правим, милейди? — попита лейди Ним. — Трябва ли да оставим копията си и да се усмихнем, и да забравим всички злини, които ни бяха причинени?

— Войната ще дойде, все едно дали я желаем, или не — каза Обара. — На Железния трон седи момче. Лорд Станис държи Вала и събира северняци за каузата си. Двете кралици се дърлят над Томен като кучки над сочен кокал. Железните са взели Щитовете и нападат нагоре по Мандър, дълбоко в недрата на Предела, което значи, че Планински рай също ще се ангажира. Враговете ни са в хаос. Времето е назряло.

— Назряло за какво? Да се правят още черепи? — Елария Пясък се обърна към принца. — Те няма да разберат. Не мога да слушам повече това.

— Върни се при момичетата си, Елария — каза ѝ принцът. — Заклевам ти се, нищо лошо няма да ги сполети.

— Мой принце. — Елария го целуна по челото и напусна. Арео Хота се натъжи, като видя, че си отива. „Тя е добра жена.“

След като излезе, лейди Ним заговори:

— Знам, че обичаше много баща ни, но е ясно, че изобщо не го разбираше.

Принцът я изглежда с любопитство.

— Разбираше го повече, отколкото ти изобщо ще го разбираш, Нимерия. И направи баща ви щастлив. В крайна сметка едно нежно сърце може да е по-ценно от гордостта или смелостта. Все едно. Има неща, които Елария не знае и не бива да знае. Тази война вече е започнала.

Обара се засмя.

— Да, милата ни Ариан се погрижи за това.

Принцесата се изчерви и Хота видя гнева, пробягал по лицето на баща ѝ.

— Каквото направи, направи колкото за себе си, толкова и заради вас. Не бих бързал толкова с подигравките.

— Беше похвала — настоя Обара Пясък. — Увъртайте, прикривайте, усуквайте, преструвайте се и протакайте колкото искате, чичо, но сир Бейлон все пак трябва да се изправи лице в лице с Мирцела във Водните градини, а щом го направи, най-вероятно ще види, че е с едно ухо по-малко. А когато момичето му разкаже как вашият капитан посече Арис Оукхарт от врата до слабините с онази негова стоманена жена, ами...

— Не. — Принцеса Ариан се надигна от възглавничките, на които седеше, и отпусна длан на ръката на Хота. — Не стана така, братовчедке. Сир Арис беше убит от Джеролд Дейн.

Пясъчните змии се спогледаха.

— Тъмната звезда?

— Тъмната звезда го направи — каза малката му принцеса. — И се опита да убие и Мирцела. Както ще каже момичето на сир Бейлон.

Ним се усмихна.

— Тази част поне е вярна.

— Всичко е вярно — рече принцът и потръпна от болка. „От подагратата ли го боли, или от лъжата?“ — А сир Джеролд избяга във Висока обител и вече е недостижим за нас.

— Тъмната звезда. — Тиен се изкикоти. — Защо не? Всичко е негово дело. Но ще повярва ли сир Бейлон на това?

— Ще, ако го чуе от Мирцела — настоя Ариан.

Обара изсумтя невярващо.

— Тя може да излъже днес и да излъже утре, но рано или късно ще каже истината. Ако на сир Бейлон се позволи да отнесе приказки в

Кралски чертог, барабани ще бият и кръв ще тече. Не трябва да му се позволява да напусне.

— Бихме могли да го убием — рече Тиен, — но после ще се наложи да убием и останалите от свитата му, дори онези сладки млади скуайъри. Би било... ох, колко *кърваво*.

Принц Доран затвори очи и ги отвори отново. Хота видя, че кракът му трепери под одеялото.

— Ако не бяхте дъщери на брат ми, щях да ви пратя трите обратно в килиите и да ви държа там, докато костите ви изгният. Вместо това смятам да ви взема с нас до Водните градини. Там има уроци, стига да имате ум да ги видите.

— Уроци ли? — каза Обара. — Виждала съм само голи деца.

— Да. Разказах историята на сир Бейлон, но не цялата. Докато децата пляскали в езерата, Денерис ги наблюдавала иззад портокаловите дървета и нещо я осенило. Не можела да различи знатните от низшите. Голи, всички били само деца. Всички невинни, всички наранени, всички заслужаващи дълъг живот, обич, закрила. „Това е твоето кралство — каза на своя син и наследник, — помни ги във всичко, което правиш.“ Собствената ми майка ми каза същите думи, когато бях достатъчно голям, за да напусна езерата. Лесно е за един принц да вдигне копията, но накрая децата плащат цената. Заради тях мъдрият принц няма да води война без сериозна причина, нито война, която не може да се надява, че ще спечели.

— Не съм сляп, нито съм глух — продължи той. — Знам, всички вярвате, че съм слаб, уплашен, крехък. Баща ви ме познаваше по-добре. Оберин винаги беше пепелянката. Смъртоносен, опасен, непредсказуем. Никой не смееше да го настъпи. Аз бях тревата. Приятна, отстъпчива, уханна, полюшваща се на всеки полъх. Кой се бои да ходи по тревата? Но тъкмо тревата крие пепелянката от враговете ѝ и я приютява, докато удари. Двамата с баща ви действяхме по-сплотено, отколкото знаете... но него вече го няма. Въпросът е мога ли да се доверя на дъщерите му, че ще ми служат вместо него?

Хота ги огледа една по една. Обара, груба и сурова, с гневните очи и кафява плъща коса. Нимерия, отпусната и изящна, с маслиненена кожа, дългата ѝ черна плитка вързана с жичка от тъмно злато. Тиен, синеока и руса, дете-жена с меките ѝ длани и тихия кикот.

Тиен отговори заради трите.

— Неправенето на нищо е трудно, чичо. Възложи ни задача, каквато и да е задача, и ще видиш, че сме толкова верни и покорни, колкото би могъл да се надява всеки принц.

— Добре е, че го чувам — рече принцът. — Но думите са вятър. Вие сте дъщерите на брат ми и аз ви обичам, но съм разбрал, че не мога да ви се доверя. Искам клетвата ви. Ще ми се закълнете ли, че ще ми служите, че ще направите каквото ви заповядам?

— Ако трябва — каза лейди Ним.

— Тогава се закълнете сега, в гроба на баща ви.

Лицето на Обара помръкна.

— Ако не ми беше чичо...

— Аз съм вашият чичо. И вашият принц. Закълнете се или си вървете.

— Заклевам се — каза Тиен. — В гроба на баща ми.

— Заклевам се — каза лейди Ним. — В Оберин Мартел, Червената пепелянка на Дорн и по-добър мъж от теб.

— Да — каза Обара. — Аз също. В баща ми. Заклевам се.

Част от бремето се смъкна от раменете на принца. Хота видя как се отпусна в стола си. Протегна ръка, а принцеса Ариан се приближи до него и я хвана.

— Кажи им, татко.

Принц Доран вдиша хрипливо.

— Дорн все още има приятели в двора. Приятели, които ни казват неща, каквито не трябва да стигат до ушите ни. Тази покана, която ни прати Церсей, е уловка. Замисълът е Тристейн изобщо да не стигне до Кралски чертог. По пътя обратно, някъде по кралския път, групата на сир Бейлон ще бъде нападната от разбойници и моят син ще умре. Поканен съм в двора само за да стана свидетел на нападението със собствените си очи и така да оневиня кралицата. О, а тези разбойници? Те ще викат „Получовека, Получовека“, докато нападат. Сир Бейлон може би дори ще зърне Дяволчето, макар че никой друг няма да го види.

Арео Хота не би повярвал, че е възможно Пясъчните змии да бъдат потресени. Но го видя със собствените си очи.

— Седемте да са ни на помощ — прошепна Тиен. — *Тристейн?* Защо?

— Тази жена е луда — каза Обара. — Той е още момче.

— Това е чудовищно — заяви лейди Ним. — Не бих го повярвала, не и за рицар на Кралската гвардия.

— Те са се заклели да се подчиняват, също като капитана ми — каза принцът. — И аз имах своите съмнения, но всички видяхме как сир Бейлон се затрудни, когато предложих да отидем по море. Един кораб би осуетил всички приготовления на кралицата.

Лицето на Обара се зачерви.

— Върни ми копието, чичо. Церсей ни изпрати глава. Трябва да ѝ върнем цял чувал.

Принц Доран вдигна ръка. Кокалчетата на пръстите му бяха тъмни като сливи, и почти толкова големи.

— Сир Бейлон е гост под покрива ми. Яде от моя хляб и от моята сол. Няма да му навредя. Не. Ще отидем до Водните градини, където ще чуе разказа на Мирцела и ще прати гарван до кралицата си. Момичето ще го помоли да залови мъжа, който я нарани. Ако е мъжът, за какъвто го смятам, Суан няма да може да откаже. Обара, ти ще го отведеш до Висока обител, за да хване Тъмната звезда в бърлогата му. Още не е дошло времето Дорн открито да се опълчи на Железния трон, тъй че на всяка цена трябва да върнем Мирцела на майка ѝ, но аз няма да я придружа. Това ще е твоята задача, Нимерия. На Ланистърите няма да им хареса, както не им хареса, когато им пратих Оберин, но няма да посмеят да откажат. Нужен ни е глас в съвета и ухо в двора. Бъди предпазлива обаче. Кралски чертог е гнездо на змии.

Лейди Ним се усмихна.

— Е, чичо, знаеш, че обичам змии.

— А аз? — попита Тиен.

— Твоята майка беше септа. Оберин веднъж ми каза, че ти е чела от „Седемлъчката звезда“. Искам те и теб в Кралски чертог, но на другия хълм. Мечовете и Звездите са се реформирали и този нов Висш септон не е куклата, каквито бяха другите. Опитай се да се сближиш с него.

— Защо не? Бялото отива на тена ми. Изглеждам толкова... чиста.

— Добре — каза принцът. — Добре. Ако... ако се случат определени неща, ще известя всяка от вас. Някои неща в играта на тронове могат да се променят бързо.

— Знам, че няма да ни провалите, братовчедки. — Ариан отиде при всяка поред, хвана ръцете им, целуна ги леко по устните. — Обара, толкова пламенна. Нимерия, моя сестра. Тиен, миличко. Обичам ви всички. Слънцето на Дорн си отива с вас.

— Непокорими, неподвластни, несъкрушими — изрекоха в един глас Пясъчните змии.

Принцеса Ариан се задържа, след като братовчедките ѝ напуснаха. Арео Хота също остана, както се полагаше.

— Дъщери са на баща си — каза принцът.

Малката принцеса се усмихна.

— Обериновци с цици.

Принц Доран се засмя. Хота толкова отдавна не го беше чувал да се смее, че почти бе забравил звука.

— Все пак според мен аз трябва да отида в Кралски чертог, а не лейди Ним — каза Ариан.

— Прекалено опасно е. Ти си наследничката ми, бъдещето на Дорн. Мястото ти е до мен. Много скоро ще имаш друга задача.

— Онова последното, за съобщението. Получил ли си новини?

Принц Доран ѝ се усмихна потайно.

— От Лис. Голяма флота е събрана там, готова да отплава. Волантински кораби главно, карат армия. Никаква вест кои са или накъде може да тръгват. Говореше се за слонове.

— Не дракони?

— Слонове. Но е съвсем лесно да се скрие един млад дракон в трюма на голям ког. Денерис е най-уязвима по море. На нейно място бих крил себе си и намеренията си колкото може по-дълго, за да мога да взема Кралски чертог с изненада.

— Мислиш ли, че Куентин ще е с тях?

— Би могло. Или не. Ще разберем според това къде ще слязат, ако наистина Вестерос е целта им. Куентин ще я отведе нагоре по Зелената кръв, ако може. Но няма смисъл да го обсъждаме. Целуни ме. Тръгваме за Водните градини призори.

„Може да тръгнем по обед значи“, помисли Хота.

По-късно, когато Ариан си отиде, той остави дългата си брадва и вдигна принц Доран на леглото му.

— Докато Планината не разби черепа на брат ми, никой дорнец не беше загинал в тази Война на петимата крале — промълви тихо

принцът, докато Хота го завиваше. — Кажу ми, капитане, мой позор ли е това, или слава?

— Не е моя работа да съдя за това, мой принце.

„Служи. Защи́тавай. Изпълнявай. Прости клетви за прости мъже.“ Само това знаеше.

ДЖОН

Вал чакаше до портата в предутринния студ, загърната в наметало от меча кожа, толкова голямо, че можеше да стане дори на Сам. До нея имаше оседлан кон, рунтав и сив, с едно бяло око. Мъли и Ед Скръбния стояха с нея, двама нелепи стражи. Дъхът им излизаше заскрежен в студения черен въздух.

— Дали сте й сляп кон? — възкликна невярващо Джон.

— Само с едното око — измънка Мъли. — Иначе си е съвсем здрав. — Потупа коня по врата.

— Конят може да е сляп, но аз не съм — каза Вал. — Знам къде трябва да ида.

— Милейди, не сте длъжна да правите това. Рискът...

— ... е мой, лорд Сняг. Не съм южняшка лейди, а жена от свободния народ. Познавам гората по-добре от всички ваши обходници с черни плащове. За мен в нея няма призраци.

„Надявам се.“ Джон разчиташе на това. Вярваше, че Вал би могла да успее там, където Джак Бълвър Черния и спътниците му не бяха успели. Надяваше се, че няма защо да се бои от свободния народ... но и двамата знаеха много добре, че диваците не са единствените в горите.

— Имате ли достатъчно храна?

— Корав хляб, кораво сирене, овесени питки, солена треска, солено телешко, солено овнешко и мях сладко вино да отмие всичката сол от устата ми. Няма да умра от глад.

— Тогава е време да тръгвате.

— Имате думата ми, лорд Сняг. Ще се върна, с Тормунд или без него. — Вал погледна към небето. Луната беше в първа четвърт. — Чакайте ме на първия ден на пълнолуние.

— Добре.

„Не ме проваляй — помисли Джон. — Иначе Станис ще ми вземе главата.“ „Имам ли думата ти, че ще пазиш добре нашата принцеса?“, беше казал кралят, а Джон беше обещал да я пази. „Вал не

е принцеса обаче. Казах му го петдесет пъти.“ Беше хилаво измъкване, жалка дрипа, увита около накурнената му честна дума. Баща му изобщо нямаше да го одобри. „Аз съм мечът, който пази човешките владения — напomini си Джон, — и в крайна сметка това би трябвало да е много по-ценно от честта на един мъж.“

Пътят под Вала беше тъмен и студен като корема на леден дракон, и извит като змия. Ед Скръбния ги поведе с факла в ръка. Мъли държеше ключовете за трите порти, където лостове от черно желязо, дебели колкото мъжка ръка, запираха прохода. Копиеносци на всяка порта чукаха челата си за поздрав към Джон Сняг, но зяпваха открито Вал и коня й.

Когато излязоха на север от Вала, през дебела врата, направена от наскоро отсечено зелено дърво, дивашката принцеса спря за миг и огледа покритото със сняг поле, където крал Станис бе спечелил битката си. По-нататък чакаше гората на призраците, тъмна и смълчана. Лунната светлина правеше меденорусата коса на Вал бледо сребриста, а страните й изглеждаха бели като сняг. Тя вдиша дълбоко.

— Въздухът е сладък на вкус.

— Езикът ми е твърде изтръпнал, за да мога да кажа. Усещам само студ.

— Студ? — Вал се засмя безгрижно. — Не. Когато е студено, ще ви боли да дишате. Дойдат ли Другите...

Тази мисъл беше притеснителна. Шестима от обходниците, които Джон беше пратил, все още липсваха. „Много скоро е. Все още може да се върнат.“ Но друга част от него настояваше: „Мъртви са, всичките. Ти ги изпрати да умрат, а сега правиш същото с Вал.“

— Кажи на Тормунд каквото ти казах.

— Може да не му трябват думите ти, но ще ги чуе. — Вал го целуна леко по бузата. — Имаш благодарностите ми, лорд Сняг. За слепия кон, за солената треска, за свободния въздух. За надеждата.

Дъхът им се смеси, бяла мъгла във въздуха. Джон Сняг се отдръпна и каза:

— Единствената благодарност, която искам, е...

— ... Тормунд Ужаса на великаните, да. — Вал дръпна качулката си от меча кожа. Кафявата козина беше добре поръсена със сиво. — Преди да тръгна, един въпрос. Ти ли уби Джарл, милорд?

— Валът уби Джарл.

— Така чух, но исках да се уверя.

— Имаш думата ми. Не го убих аз. — „Макар че можеше и да съм, ако нещата бяха тръгнали другояче.“

— Значи това е сбогом — каза тя, почти закачливо.

Джон Сняг не беше в настроение за това. „Твърде студено и тъмно е за игри, а часът е твърде късен.“

— Само за известно време. Ще се върнеш. Заради момчето, ако не за друго.

— Заради сина на Крастър? — Вал сви рамене. — Не ми е близък.

— Чух те да му пееш.

— Пеех на себе си. Виновна ли съм, ако е слушал? — По устните ѝ пробяга усмивка. — Това ме разсмива. О, добре. Той е едно сладко малко чудовище.

— Чудовище?

— Млечното му име. Трябваше да го нарека някак. Гледай да е на сигурно и топло. Заради майка му и заради мен. И го пази от червената жена. Тя знае кой е. Вижда неща в огньовете си.

„Аря“, помисли той с надежда.

— Пепел и въглени.

— Крале и дракони.

„Пак дракони.“ За миг Джон почти ги видя: виещи се в нощта, тъмните им криле очертани на фона на море от огън.

— Ако знаеше, щеше да е взела детето от нас. Момчето на Дала, не твоето чудовище. Една дума в ухото на краля, и щеше да е свършило. „И аз. Станис щеше да го вземе за измяна.“ — Защо го позволи, ако знаеше?

— Защото я устройваше. Огънят е нещо капризно. Никой не знае накъде ще тръгне пламъкът. — Вал пхна стъпало в стремето, метна крак над конския гръб и го погледна от седлото. — Помниш ли какво ти каза сестра ми?

— Да. — „Меч без дръжка. Няма безопасен начин да го хванеш.“ Но и Мелисандра беше права. Дори меч без дръжка е по-добре от празна ръка, когато враговете са те обкръжили.

— Добре. — Вал обърна коня си на север. — Значи първата нощ на пълнолуние.

Джон се загледа след нея, зачуден дали изобщо ще види лицето ѝ отново. „Не съм южняшка лейди, а жена от свободния народ.“

— Не ме интересува какво каза тя — измърмори Ед Скръбния, след като Вал се скри зад горичката високи борове. — Въздухът вече е толкова студен, че те боли да дишаш. Бих спрял, само че така ще боли още повече. — Потърка ръце. — Това ще свърши зле.

— Казваш го за всичко.

— Да, милорд. Обикновено съм прав.

Мъли се покашля.

— Милорд? Дивашката принцеса, както я пуснахте, мъжете може да кажат...

— ... че аз самият съм полудивак, обърни-плащ, който иска да предаде кралството на разбойниците, човекоядците и великаните. — Джон нямаше нужда да зяпа в огън, за да разбере какво говорят за него. Най-лошото беше, че не грешаха съвсем. — Думите са вятър, а вятърът винаги духа на Вала. Хайде.

Все още беше тъмно, когато се прибра в покоите си зад оръжейната. Дух още не се беше върнал. „Още ловува.“ Голямото бяло вълчище все повече се задържаше навън напоследък, обикаляше все по-надалече в търсене на плячка. Хълмовете и полята край Черен замък между мъжете на Стража и диваците долу в Къртичиното бяха отдавна претърсени за дивеч, а и там поначало нямаше много за лов. „Зимата иде — напомни си Джон. — И то скоро, много скоро.“ Дали изобщо щяха да видят повече пролет?

Ед Скръбния се запъти към кухните и скоро се върна с халба кафяв ейл и покрито блюдо. Под капака Джон откри три патешки яйца, пържени в мас, резен бекон, две наденички, кървавица и половин самун хляб, още горещ. Изяде хляба и половин яйца. Щеше и бекона да изяде, но гарванът му го дръпна от ръката и не му даде шанс.

— Крадец — каза му Джон, след като птицата прехвъркна до трегера на вратата да изгълта плячката си.

— Крадец — съгласи се гарванът.

Джон се зае с наденицата. Докато я прокарваше с глътка ейл, Ед се върна да му каже, че Боуен Марш е навън.

— Отел е с него, и септон Целадор.

„Много бързо.“ Зачуди се кой ли се е разприказвал и дали е само един.

— Да влязат.

— Да, милорд. Само си пазете надениците с тия двамата. Нещо гладни ми изглеждат.

„Гладни“ не беше точната дума според Джон. Септон Целадор изглеждаше объркан, замаян и в ужасна нужда от няколко люспи от дракона, който го беше запалил, докато Първият строител Отел Ярвик сякаш беше глътнал нещо, което не можеше да смели съвсем. Боуен Марш беше ядосан. Джон можеше да го види в очите му, в стегнатата уста и червенината по бузите му. „Това червено не е от студа.“

— Седнете — покани ги той. — Да ви предложи ядене? Или пиене?

— Закусихме в трапезарията — отвърна Марш.

— Аз не бих отказал. — Ярвик се отпусна на един стол. — Добре е, че предложихте.

— Може би малко вино? — попита септон Целадор.

— Гжито — изграчи гарванът от трегера. — Гжито, гжито.

— Вино за септона и блюдо за Първия ни строител — поръча Джон на Скръбния Ед. — Нищо за птицата. — Обърна се отново към гостите си. — Чули сте за Вал.

— И други неща — каза Боуен Марш. — Хората са загрижени, милорд.

„А кой те назначи да говориш от тяхно име?“

— Както и аз. Отел, как върви работата на Нощната крепост? Получих писмо от сир Аксел Флорент, който се титулува Ръката на кралицата. Казва ми, че кралица Селайз е недоволна от квартирата си на Източен крайморски страж и желае да се премести веднага в новото седалище на съпруга си. Ще бъде ли възможно това?

Ярвик сви рамене.

— Цитаделата е почти възстановена и сложихме покрив на кухните. Ще ѝ трябват храна, мебели и дърва за огрев, имайте предвид, но би могло да свърши работа. По-малко удобства, отколкото в Източен страж, разбира се. И е далече от корабите, ако нейно величество пожелае да ни напусне, но... да, би могла да живее там, макар че ще трябват години, докато заприлича на истински замък. По-малко, ако имах повече строители.

— Бих могъл да ти предлага великан.

Това го стъписа.

— Чудовището на двора ли?

— Името му е Вун Вег Вун Дар Вун, така каза Кожите. Може да ти оплете езика, знам. Кожите го нарича Вун Вун, изглежда, е достатъчно. — Вун Вун много малко приличаше на великаните в приказките на баба Нан, онези огромни диви същества, които смесваха кръв в сутрешната си каша и поглъщаха цели бикове с космите, кожата и рогата. Този великан изобщо не ядеше месо, макар че беше страхотия, когато му донесат кош с корени и хрупаше лук, ряпа и сурово цвекло с големите си четвъртити зъби. — Работи с охота, макар че не винаги е лесно да му се обясни какво се иска от него. Говори донякъде Старата реч, но нищо не разбира от Общата. Неуморен е обаче и силата му е изумителна. Може да върши работата на дузина мъже.

— Аз... милорд, хората ми никога... великаните ядат човешка плът, мисля... не, милорд, благодаря ви, но нямам нужните хора да надзирават такова същество, той...

Джон Сняг не се изненада.

— Както искаш. Ще задържим великана тук.

Честно казано, щеше да му е неприятно да се раздели с Вун Вун. „Нищо не знаеш, Джон Сняг“, можеше да каже Игрит, но Джон говореше с великана при всяка възможност, с помощта на Кожите или някой от свободните, които бяха прибрали от свещената дъбрава, и научаваше все повече и повече за народа му и историята им. Съжаляваше само, че Сам го няма, за да запише разказите.

Не че беше сляп за опасността, която представляваше Вун Вун. Великанът можеше да се развихри ужасно, ако е заплашен, и огромните му ръце можеха да разкъсат човек на две. Напомняше му за Ходор. „Ходор, два пъти по-голям, два пъти по-силен и на половината му ум. Тази мисъл може да отрезви дори септон Целадор. Но ако Тормунд има великани, Вун Вег Вун Дар Вун може да ни помогне да преговаряме с тях.“

Гарванът на Мормон измърмори ядосано, когато вратата под него се отвори пред Скръбния Ед, върнал се с кана вино и блюдо с яйца и наденички. Боуен Марш изчака с видимо нетърпение, докато Ед им наля, и заговори чак след като той излезе:

— Толет е добър мъж и хората го харесват, а Емет Железния беше чудесен учител по оръжия. Но се говори, че сте решили да ги

отпратите.

— Трябват ни добри мъже в Дълга могила.

— Курвенска могила, така са почнали да я наричат — каза Марш. — Както и да е. Вярно ли е, че сте решили да поставите на мястото на Емет този дивак Кожите, за учител по оръжия? Този пост най-често е запазен за рицари, или най-малкото за обходници.

— Кожите *наистина* е див — отвърна Джон спокойно. — Мога да го потвърдя. Изпробвах го на двора за упражнения. С каменна брадва е толкова опасен, колкото повечето рицари с кована в замък стомана. Признавам, не е толкова търпелив, колкото би ми се искало, и някои от момчетата се ужасяват от него... но това не е толкова лошо. Един ден ще се озоват в истински бой и известно познанство с ужаса ще им свърши добра работа.

— Той е *дивак*.

— Беше, докато не изрече думите. Вече е наш брат. Който може да научи момчетата на повече неща от боравенето с меч. Няма да им навреди да научат няколко думи от Старата реч и нещо за навиците на свободния народ.

— Свободен — измърмори гарванът. — Гжито. Крал.

— Хората не му вярват.

„Чи хора? — можеше да запита Джон. — Колко?“ Но това щеше да го поведе по път, по който не искаше да тръгва.

— Съжалявам, че чувам това. Друго има ли?

Септон Целадор заговори:

— Това момче, Сатена. Говори се, че сте решили да го направите свой стюард и скуайър, на мястото на Толет. Милорд, момчето е курва... смея да кажа... боядисан *катамит* от бардаците на Староград.

„А ти си пиан.“

— Какво е бил в Староград не е наша грижа. Учи се бързо и е много умен. Другите новобранци отначало го презираха, но той ги спечели и се сприятели с всички. Безстрашен е в бой и дори може да чете и пише донякъде. Би трябвало да е способен да ми носи ястията и да оседлава коня ми, не мислите ли?

— Най-вероятно — отвърна Боуен Марш, беше се намръщил. — Но на мъжете няма да им хареса. Традиционно скуайърите на лорд-командира са младежи от добро потекло, възпитавани да командват.

Убеден ли е милорд, че мъжете на Нощния страж изобщо биха последвали курва в бой?

Джон кипна.

— Следвали са по-лоши. Стария мечок остави няколко предупредителни бележки за определени мъже, за наследника си. В Сенчестата кула имаме готвач, който обичал да изнасилва септи. Изгарял в плътта си седемлъча звезда за всяка изнасилена. Лявата му ръка е на звезди от китката до лакътя, със звезди са дамгосани и прасците му. На Източен страж имаме мъж, който подпалил бащината си къща и залостил вратата. Цялото му семейство изгоряло, всичките девет. Каквото и да е правил Сатена в Староград, сега е наш брат и *ще* бъде мой скуайър.

Септон Целадор отпи вино. Отел Ярвик набоде наденица с камата си. Боуен Марш седеше с почервенияло лице. Гарванът плесна с криле и изграчи:

— Гжито, гжито, мрат.

Най-сетне лорд-стюардът се покашля.

— Милорд знае най-добре, сигурен съм. Може ли да попитам за тези трупове в ледените килии? Безпокоят хората. И да ги държим *под стража*? Това, разбира се, е загуба на двама добри мъже, освен ако не се боите, че ще...

— ... ще се вдигнат? Моля се за това.

Септон Целадор пребледня.

— Седемте да са ни на помощ. — Виното закапа по брадичката му на червена линия. — Лорд-командир, оживелите мъртъвци са чудовищни, неестествени същества. Мерзост в очите на боговете. Вие... не се каните да се опитате да *говорите* с тях?

— *Могат* ли да говорят? — попита Джон Сняг. — Не мисля, но не мога да твърдя, че знам. Може да са чудовища, но бяха хора, преди да умрат. Колко е останало? Онзи, когото посякох, се канеше да убие лорд-командир Мормон. Явно помнеше кой е бил и къде да го намери. — Майстер Емон щеше да схване намерението му, Джон не се съмняваше в това; Сам Тарли щеше да се ужаси, но също щеше да разбере. — Милорд баща ми често казваше, че човек трябва да познава враговете си. Малко знаем за тези същества, а още по-малко за Другите. Трябва да научим.

Този отговор не ги задоволи. Септон Целадор опипа кристала, окачен на врата му, и рече:

— Мисля, че това е крайно неразумно, лорд Сняг. Ще се моля на Старицата да вдигне светещата си лампа и да ви поведе по пътя на разума.

Търпението на Джон Сняг се беше изчерпало.

— Малко повече разум няма да е излишен на всички ни, сигурен съм. — „Нищо не знаеш, Джон Сняг.“ — Е, ще говорим ли за Вал?

— Значи е вярно? — каза Марш. — Пуснали сте я.

— Отвъд Вала.

Септон Целадор вдиша рязко.

— Кралската плячка. Негово величество ще се разгневи ужасно, щом разбере, че я няма.

— Вал ще се върне. — „Преди Станис, ако боговете са добри.“

— Откъде можете да знаете това? — попита Боуен Марш.

— Тя го каза.

— А ако е излъгала? Ако я сполети злополука?

— Ами, тогава може, би ще имате шанс да си изберете лорд-командир, който ще ви допада повече. Дотогава, опасявам се, че ще се налага да ме търпите. — Джон отпи глътка ейл. — Пратих я да намери Тормунд Ужаса на великаните и да му отнесе предложението ми.

— Ако може да знаем, какво е това предложение?

— Същото, което направих в Къртичиното. Храна, подслон и мир, ако пожелае да се обедини с нас, да се бием с общия ни враг, да ни помогне да държим Вала.

Боуен Марш не изглеждаше изненадан.

— Смятате да го пуснете да премине. — Тонът му издаваше, че го е знаел през цялото време. — Да отворите портите за него и привържениците му. Стотици, хиляди.

— Ако са му останали толкова.

Септон Целадор направи знака на седемлъчата звезда. Отел Ярвик изпъшка. Боуен Марш каза:

— Някои биха могли да го нарекат измяна. Това са диви същества. Диваци, разбойници, изнасилвачи, повече зверове, отколкото хора.

— Тормунд не е нито едно от тези неща — отвърна Джон. — Не повече от Манс Райдър. Но дори всяка дума, която каза, да беше вярна,

те все пак са хора, Боуен. Живи хора, човеци като теб и мен. Зимата иде, господа, а когато дойде, ние живите ще трябва да застанем заедно срещу мъртвите.

— Сняг — кресна гарванът на лорд Мормон. — Сняг, Сняг.

Джон го пренебрегна.

— Разпитвахме диваците, които доведохме от свещената дъбрава. Някои от тях ни разказаха интересна история, за горска вещица, която наричат Майка Къртица.

— Майка *Къртица*? — учуди се Боуен Марш. — Необичайно име.

— Разправят, че уж си направила дом в една дупка под кухо дърво. Каквато и да е истината, имала видение за флот кораби, дошли да пренесат свободния народ на безопасно място през Тясното море. Хиляди от избягалите от битката били толкова отчаяни, че й повярвали. Майка Къртица ги отвела всички в Хардхоум, за да се молят там и да чакат спасение от морето.

Отел Ярвик се намръщи.

— Не съм обходник, но... Хардхоум е нечестиво място, казват. Прокълнато. Дори чичо ви го казваше, лорд Сняг. Защо ще ходят *там*?

Джон имаше карта пред себе си на масата. Разви я, за да могат да видят.

— Хардхоум е разположен в заслонен залив и има естествен пристан, достатъчно дълбок за най-големите кораби. Дърво и камък наоколо има в изобилие. Водата гъмжи от риба и има колонии тюлени и моржове наблизо.

— Всичко това е вярно, не се съмнявам — каза Ярвик, — но не е място, където бих искал да пренощувам. Знаете историята.

Знаеше я. Твърдината на Хардхоум била на път да се разрасне в град, единствения истински град на север от Вала, докато една нощ преди шестстотин години не го погълнал адът. Хората му били отвлечени в робство или избити за месо, според версията, на която вярваше човек, домовете им били погълнати от пожар, който горял толкова силно, че наблюдателите на Вала далече на юг помислили, че слънцето изгрява от север. След това пепелта се сипела над гората на духовете и Тръпнешното море близо половин година. Търговски кораби съобщавали, че намирали само кошмарно опустошение на мястото на някогашния Хардхоум, пейзаж с овъглени дървета и изгорели кости,

води задръстени с подути трупове, смразяващи кръвта врясъци от устията на пещерите, осяели голямата стръмна скала, надвиснала над селището.

Шест века бяха дошли и си бяха отишли от онази нощ, но Хардхоум все още беше отбягвано място. Дивото си го беше върнало, знаеше Джон, и обходниците твърдяха, че обраслите със зеленина развалини са пълни с таласъми, демони и горящи призраци с опасен апетит за кръв.

— Не е убежището, което и аз бих избрал — каза Джон, — но Майка Къртица казвала, че свободният народ щял да намери спасението си там, където някога са намерили проклятието си.

Септон Целадор присви устни.

— Спасение може да се намери само чрез Седемте. Тази вещица ги е обрекла всички.

— И е спасила Вала може би — каза Боуен Марш. — Говорим за врагове. Да се молят сред развалините, а ако боговете им пратят кораби да ги откарат на по-добър свят, толкова по-добре. В този свят нямам храна да ги изхраня.

Джон сви пръстите на дясната си ръка.

— Галерите на Котър Пайк минават покрай Хардхоум от време на време. Той казва, че там няма никакъв подслон освен пещерите. *Пищящите пещери* ги наричат хората му. Майка Къртица и тези, които са я последвали, ще изгинат там, от студ и от глад. Стотици. Хиляди.

— Хиляди врагове. Хиляди диваци.

„Хиляди хора — помисли Джон. — Мъже, жени, деца.“ Закипя отвътре, но когато заговори, гласът му бе спокоен и студен.

— Толкова ли сте слепи, или просто не желаете да го видите? Какво ще се случи според вас, ако всички тези врагове умрат?

Гарванът над вратата измърмори:

— Мрат, мрат, мрат.

— Нека ви кажа какво ще се случи. Мъртвите ще се вдигнат отново, стотици и хиляди. Ще се вдигнат като оживели трупове, с черни ръце и светлосини очи, и *ще дойдат за нас*. — Изправи се, пръстите на дясната му ръка се отваряха и свиваха. — Имате разрешението ми да си тръгнете.

Септон Целадор се изправи с посивяло лице, запотен, Отел Ярвик вдървено, Боуен Марш — присвил устни и пребледнял.

— Благодарим, че ни отделихте време, лорд Сняг.
Напуснаха без дума повече.

ТИРИОН

Свинята имаше по-добродушен нрав от някои коне, които беше яздил.

Беше търпелива и стабилна, прие Тирион, без да изквичи, когато се качи на гърба ѝ, и остана неподвижна, докато посягаше за щита и пиката. Но щом подръпна юздите ѝ и притисна стъпала в хълбоците ѝ, се задвижи изведнъж. Казваше се Хубавка, краткото за Хубавата свиня, и беше обучена да търпи седло и юзди от малко прасенце.

Хубавка затича по палубата и боядисаната дървена броня затрака. Подмишниците на Тирион бяха полепнали от пот и капка пот се стичаше по белега му под големия неудобен шлем, но въпреки това в един нелеп миг се почувства почти като Джайм, препускащ на турнирно поле с пика в ръка и с блеснала на слънцето златна броня.

Когато започна смехът, сънят се разпадна. Не беше никакъв шампион, само едно джудже на гърба на прасе, стиснало пръчка и подскачащо за забавление на няколко изнервени вмирисани на ром моряци с надеждата да оправи скапаното им настроение. Някъде долу в пъкъла баща му кипеше, а Джайм се кискаше. Тирион почти можеше да усети студените им мъртви очи, загледани в този глумски фарс алчно като екипажа на „Селесори Коран“.

Ето, че се появи и врагът му. Пени яздеше голямото си сиво куче, шарената ѝ пика се люшкеше пиански, докато песът скачаше по палубата. Щитът и бронята ѝ бяха боядисани червено, но боята се беше олющила и избеляла. Неговата броня беше синя. „Не моята. На Грош. Изобщо не е моя.“

Тирион скрита бутовете на Хубавка, за да я ускори в атака. Моряците го окуражаваха с подсвиркване и викове. Дали викаха, за да го окуражат, или на подигравка, не можеше да каже със сигурност, макар да имаше смътна представа. „Защо изобщо се оставих да ме уговорят за този фарс?“

Знаеше отговора обаче. Вече от дванайсет дни корабът се носеше на дрейф в Тъжния залив. Настроението на екипажа беше

отвратително и сигурно щеше да стане още по-неприятно, щом дневната им дажба ром свършеше. Човек не може да посвети толкова много часове на кърпене на платна, запушване на дупки и ловене на риба. Джора Мормон беше чул да мърморят как късметът на джуджето ги бил издънил. Макар корабният готвач все още да потъркваше главата на Тирион от време на време, с надеждата, че това може да докара малко вятър, останалите бяха започнали да му хвърлят отровни погледи всеки път, щом се изпречеше на пътя им. Съдбата на Пени бе още по-тежка, откакто готвачът им беше пуснал мухата, че може би стискането на гърда на момиче джудже е точно това, което ще им върне късмета. Също така бе започнал да нарича Хубавата свиня Беконата, шегата, която звучеше много по-смешно, когато я измисли Тирион.

— Трябва да ги накараме да се смеят — беше го умолявала Пени. — Трябва да ги направим като нас. Ако им дадем зрелище, ще им помогне да забравят. *Моля ви*, милорд. — И някак си, по някакъв начин, необяснимо как, той беше отстъпил. „Сигурно заради рома.“ Капитанското вино беше свършило първо. Човек може да се напие с ром много по-бързо, отколкото с вино, беше открил Тирион Ланистър.

Така се намери облечен в боядисаната дървена броня на Грош, яхнал свинята на Грош, докато сестрата на Грош му даваше подробни указания за тънкостите на шутовския турнир, някогашния им поминък. Имаше някаква определено пикантна ирония в това, предвид че Тирион за малко не беше изгубил главата си веднъж, отказвайки да яхне куче заради извратеното забавление на племенника си. И все пак му беше някак трудно да се наслади на хумора във всичко това, от гърба на свинята.

Пиката на Пени се сниши тъкмо навреме, та затъпеният ѝ край да забърше рамото му. Неговата се поколеба, преди да я наведе и да изтрака в ъгъла на щита ѝ. Тя се задържа на седлото. Той не можа. Но така се и очакваше.

„Лесно, като падане от прасе...“ макар че падането точно от това прасе се оказа по-трудно, отколкото изглеждаше. Тирион се сви на кълбо, докато падаше, спомнил си урока, но въпреки това тупна тежко на палубата и си прехапа езика толкова силно, че усети вкуса на кръв. Чувстваше се все едно отново е на дванайсет и се премията по масата за вечеря в голямата зала в Скалата на Кастърли. Тогава чичо му Герион

беше подръка, за да похвали усилията му, вместо киселите моряци. Смехът им изглеждаше рехав и нервен в сравнение с веселия рев, който бе посрещнал лудориите на Грош и Пени на сватбения пир на Джофри, а някой му изсъска ядосано.

— Не-Нос, яздиш така, както изглеждаш, грозно — извика един от кърмовия мостик. — Ти мъж ли си бе! Да се оставиш момиче да те надвие! — „Заложил е пари на мен“, реши Тирион. Остави се обидата да го залее, без да се впряга. Чувал беше и по-лоши неща в живота си.

С дървената броня не можеше да стане. Усети се, че маха безпомощно с ръце и крака като костенурка по гръб. Това поне разсмя неколцина. „Жалко, че не си счупих крака, това щеше да ги накара да вият от смях. А ако ме бяха видели в онзи нужник, когато прострелях баща си в корема, можеше така да се разсмеят, че да се насерат в бричовите си заедно с него. Но каквото и да е, само кучите синове да се държат мило.“

Джора Мормон най-сетне го съжали и го вдигна на крака.

— Приличаш на глупак.

„Това е идеята.“

— Трудно е да приличаш на герой, когато яздиш прасе.

— Сигурно затова стоя настрана от прасета.

Тирион разкопча шлема, смъкна го и изплю кървава розова храчка.

— Имам чувството, че съм си отхапал половината език.

— Следващия път захапи по-здраво. — Сир Джора сви рамене. — Честно казано, виждал съм и по-лоши участници в турнир.

„Похвала ли беше това?“

— Паднах от проклетото прасе и си прехапах езика. Какво може да е по-лошо от това?

— Да ти се набучи треска в окото и да умреш.

Пени беше скочила от кучето си, голям сив пес, казваше се Хрус.

— Номерът е не да се дуелираш добре, Хюгор. — Винаги внимаваше да го нарича Хюгор, когато някой можеше да ги чуе. — Номерът е да ги накараш да се смеят и да хвърлят монети.

„Лошо заплащане за кръвта и отоците“, помисли Тирион, но и това премълча.

— И в това се провалихме. Никой не хвърли монети. — „Нито пени, нито грош.“

— Ще хвърлят, като станем по-добри. — Пени смъкна шлема си. Кафявата ѝ като на мишле коса се разсипа над ушите ѝ. Очите ѝ също бяха кафяви, под ръбатото чело, а бузите ѝ — гладки и зачервени. Извади от кожена торбичка няколко жълда за Хубавка. Тя ги изяде от ръката ѝ и изгрухтя щастливо. — Когато играем за кралица Денерис, среброто ще се сипе като дъжд, ще видиш.

Някои от моряците им викаха и тупаха с пети по пода, настояваха за нов двубой. Корабният готвач беше най-гръмкият, както винаги. Тирион беше започнал да го презира, макар и да беше единственият що-годе приличен играч на киваси на кога.

— Виждаш ли, харесаха ни — каза Пени с обнадеждена усмивка. — Ще го повторим ли, Хюгор?

Канеше се да откаже, но вик от един от помощник-капитаните му спести необходимостта. Беше предобед и капитанът искаше отново да пуснат лодките. Огромното пъстро платно висеше отпуснато от мачтата, както ставаше вече от толкова дни, но той се надяваше да намерят вятър някъде на север. Това означаваше гребане. Лодките обаче бяха малки, а когът беше голям. Гребането беше гореща, потна, изтощителна работа, от която ръцете хващаха мазоли, а гърбът се схващаше, екипажът я мразеше. Тирион не можеше да ги вини.

— Вдовицата можеше да ни качи на галера — измърмори той кисело. — Ако някой ми помогне да се измъкна от тия проклети дъски, ще съм много благодарен. Май ми се е забила треска в слабините.

Мормон се зае, макар и с неохота. Пени хвана кучето и прасето и ги отведе долу.

— Няма да е зле да кажеш на дамата си да държи вратата си затворена и залостена, когато е вътре — каза сир Джора, докато развързваше каишките, свързващи гръдната и гръбната броня. — Чувам твърде много приказки за ребра, бутове и бекон.

— Това прасе е половината ѝ поминък.

— Гхискарски екипаж би изял и кучето. — Мормон свали гръбната и гръдната броня. — Просто ѝ кажи.

— Щом държиш. — Туниката му беше плувнала в пот и полепнала на гърдите. Тирион я дръпна и съжали, че не духа поне малко ветрец. Дървената броня беше толкова гореща и тежка, колкото и неудобна. Половината от нея приличаше на стара боя, пласт върху пласт, върху пласт, от сто пребоядисвания. Помнеше, че на сватбения

пир на Джофри един ездач беше показал вълчището на Роб Старк, другият — герба и цветовете на Станис Баратеон. — Ще ни трябват и двете животни, ако ще играем за кралица Денерис. — Ако моряците си наумяха да заколят Хубавка, нито той, нито Пени можеха да ги спрат... но дългият меч на сир Джора поне щеше да ги разколебае.

— Така ли се надяваш да си опазииш главата, Дяволче?

— Сир Дяволче, моля. И, да. Когато нейно величество разбере истинската ми цена, ще ме заобича. Аз съм едно мило малко човече в края на краищата и знам доста полезни неща за близките си. Но дотогава ще е най-добре да я забавлявам.

— Колкото и да подскачаш, няма да измиеш престъпленията си. Денерис Таргариен не е глупаво дете, за да я разсееш с шеги и премаяване. Ще се отнесе към теб справедливо.

„О, надявам се, че няма.“ Тирион го изглежда мръснишки.

— А тебе как ще те посрещне тази справедлива кралица? С топла прегръдка, с момичешки кикот, с бравурата на палача? — Ухили се на явното неудобство на рицаря. — Наистина ли очакваше да повярвам, че си по работа на кралицата в онази курвенска къща? Че я защитаваш от половин свят разстояние? Може би бягаш, може драконовата кралица да те е прогонила. Но защо ще... о, чакай, шпионирал си я. — Тирион цъкна с език. — Надяваш се да купиш отново благоволенieto й, като й поднесеш мен. Лошо обмислен план, бих казал. Би могло да се нарече дори акт на пьянско отчаяние. Може би ако бях Джайм... но Джайм уби баща й, аз само убих собствения си. Мислиш, че Денерис ще езекутира мен и ще оправдае теб, но обратното е също толкова вероятно. Може би *ти* трябва да яхнеш Хубавка, сир Джора. Слагаш пъстра шутовска броня като Флориан...

Главата му изпраща от удара, който му нанесе едрият рицар, и той падна толкова силно, че главата му отскочи от палубата. Кръв напълни устата му, докато се олюляваше да се вдигне на колене. Изплю един счупен зъб. „Ставам все по-хубав от ден на ден, но съм убеден, че бръкнах в рана.“

— Каза ли джуджето нещо, което да ви обиди, сир? — попита Тирион невинно и избърса избилата кръв от сцепената си устна с опакото на ръката си.

— Писна ми от тази твоя уста, джудже — изръмжа Мормон. — Още са ти останали няколко зъба. Ако искаш да си ги опазииш, стой

настрана от мен до края на това пътуване.

— Това би могло да се окаже трудно. Делим една каюта.

— Можеш да си намериш да спиш някъде другаде. Долу в трюма, горе на палубата, все едно. Просто не ми се мяркай пред очите.

Тирион се изправи.

— Както искаш — отвърна с пълна с кръв уста, но големият рицар вече си беше тръгнал, ботушите му тропаха по дъските на палубата.

Докато плакнеше устата си с ром и вода в камбуза и охкаше от щипането, го намери Пени.

— Чух какво е станало. О, ранен ли си?

Тирион сви рамене.

— Малко кръв и счупен зъб. — „Но вярвам, че аз го нараних повече.“ — И това ми било рицар. Колкото и да ми е тъжно, не бих разчитал на сир Джора, ако ни потрябва закрила.

— Какво направи? О, устната ти кърви. — Измъкна от ръкава си кърпа и я попи. — Какво му каза?

— Няколко истини, които сир Бизоар^[1] не държи да чуе.

— Не трябва да му се подиграваш. Ти *нищо* ли не знаеш? Не може да говориш така на голям човек. Може да те *наранят*. Сир Джора можеше да те хвърли в морето. Моряците щяха да се смеят, като видят как се давиш. Трябва да внимаваш с големите хора. Бъди весел и игрив с тях, карай ги да се усмихват, разсмивай ги, така казваше татко ми винаги. Твоят не ти ли е казвал как да се държиш с големи хора?

— Татко ми ги наричаше простолудие — каза Тирион. — И не беше от тия, които би нарекла весел човек. — Отпи отново от разредения ром, изплакна устата си и го изплю. — Все пак те разбирам. Имам много да уча какво е да си джудже. Може би ще си така добра да ме понаучиш покрай мушканията и язденето на прасе.

— Ще те науча. С радост. Но... какви бяха тези истини? Защо сир Джора ти е ударил толкова силно?

— Ами, заради любов. Същото, заради което сготвих на яхния онзи пеец. — Помисли за Шае и погледа в очите ѝ, докато стягаше веригата около гърлото ѝ и я извиваше в юмрука си. Верига от златни ръце. „Че златните ръце са винаги студени, но, ах, как топлят женските ръце.“ — Девица ли си, Пени?

Тя се изчерви.

— Да. Разбира се. Кой би ме...

— Остани си така. Любовта е лудост, а страстта е отрова. Запази си девствеността. По-щастлива ще си така и едва ли ще се озовеш в някой мръсен бардак на Ройн с курва, която прилича малко на изгубената ти любов. — „Или да я гониш през половината свят, надявайки се да откриеш къде отиват курвите.“ — Сир Джора мечтае да спаси драконовата си кралица и да се радва на благодарността ѝ, но аз знам едно-друго за благодарността на кралете и по-скоро бих предпочел да имам дворец във Валирия. — Изведнъж млъкна. — Усети ли го? Корабът се раздвижи.

— Да. — Лицето на Пени светна от радост — Движим се отново. Вятърът... — Втурна се към вратата. — Искам да видя. Хайде, ще те изпреваря до горе. — Изхвърча навън.

„Млада е“, напомни си Тирион, когато Пени затича по стръмните стъпала толкова бързо, колкото позволяваха късите ѝ крачета. „Почти дете.“ Все пак го погъделичка да види възбудата ѝ. Последва я горе.

Платното се бе съживило, издуваше се, отпускате се, после отново се издуваше, червените ивици по него се гърчеха като змии. По палубите тичаха моряци и теглеха въжета, помощник-капитаните ревяха заповеди на езика на Стар Волантис. Гребците в лодките бяха отпуснали въжетата и гребяха здраво назад към кога. Вятърът духаше от запад, вихреше се и се усилваше, дърпаше въжета и наметала като немирно дете. „Селесори Коран“ се движеше.

„Може пък все пак да стигнем до Мийрийн“, помисли Тирион.

Но когато се изкатери по стълбата и погледна над кърмата, усмивката му увехна. „Синьо небе и синьо море тук, но на запад... Никога не съм виждал небе с такъв цвят.“

— Лошо — каза на Пени и посочи.

— Защо да е лошо? — попита тя.

— Защото няма начин такова небе да е добро.

Мокоро и двама от огнените му пръсти също излязоха на мостика, макар да беше едва обед, а червеният жрец и хората му обикновено да не се появяваха преди свечеряване.

— Виждаш го, Хюгор Хълма — каза жрецът. — Божия гняв. Господарят на Светлината не търпи подигравки.

Лошо предчувствие обзе Тирион.

— Вдовицата каза, че този кораб изобщо няма да стигне до целта си. Разбрах го в смисъл, че щом се измъкнем от триарсите в открито море, капитанът ще промени курса за Мийрийн. Или че може би ти ще плениш кораба с Огнената си ръка и ще ни отведеш при Денерис. Но не това е видял висшият ви жрец, нали?

— Не. — Дълбокият глас на Мокоро прокълкна като погребална камбана. — Той видя това. — Червеният жрец вдигна жезъла си и кимна на запад.

Пени ги гледаше объркано.

— Не разбирам. Какво означава това?

— Означава, че е най-добре да слизаме долу. Сир Джора ме изгони от каютата ни. Бих ли могъл да се скрия в твоята, когато дойде моментът?

— Да — каза тя. — Ще си... о...

През следващите близо три часа бягаха пред вятъра, а бурята се усилваше. Небето на запад стана зелено, после сиво, след това черно. Стена от тъмни облаци надвисна зад тях, кипнала като котле с мляко, забравено на огъня. Тирион и Пени гледаха от предния мостик, свити до дървената статуя и хванати за ръце, далече от пътя на капитана и моряците.

Предишната буря беше възбуждаща, опияняваща — внезапен шквал, от който Тирион се почувства пречистен и освежен. При тази усещането беше различно от самото начало. Капитанът също го разбираше и промени курса на север — североизток в опит да ги измъкне от пътя на щорма.

Оказа се напразно усилие. Бурята беше твърде голяма. Морето около тях закипя. Вятърът започна да вие. „Вмирисаният стюард“ се надигаше и пропадеше. Мълниите зад тях сечаха небето — ослепителни пурпурни лъчи, затанцували над морето в паяжини от светлина. Последва гръм.

— Време е да се крием. — Тирион хвана Пени за лакътя и я поведе под палубата.

Хубавка и Хрус се бяха побъркали от страх. Кучето лаеше и лаеше, и лаеше. Събори го, щом влязоха. Свинята беше осрала навсякъде. Тирион почисти, колкото можа, докато Пени се мъчеше да успокои животните. След това вързаха или прибраха каквото беше останало отвързано.

— Страх ме е — призна Пени. Корабът се люшкаше и подскачаше и те се люшкаха и залитаха заедно с него.

„Има по-лоши начини да се умре от това да се удавиш. Брат ти го научи, както и милорд баща ми. И Шае, онази лъжлива путка. Че златните ръце са винаги студени, но, ах, как топлят женските ръце.“

— Трябва да играем на нещо — предложи Тирион. — Това ще отвлече мислите ни от бурята.

— Не киваси — отвърна тя веднага.

— Не киваси — съгласи се той, докато палубата се надигаше под него. От това люшкане фигурите щяха да се разхвърчат и да изпопаднат върху свинята и кучето. — Като малка играла ли си на „Ела в замъка ми“?

— Не. Ще ме научиш ли?

Да я научи? Тирион се поколеба. „Глупаво джудже. Разбира се, че никога не е играла на «Ела в замъка ми». Никога не е имала замък.“ „Ела в замъка ми“ беше игра за деца със знатно потекло, предназначена да ги учи на вежливост, изисканост и на едно-друго за приятелите и враговете на лорд баща им.

— Това няма да... — почна той. Палубата отново подскочи ужасно и ги блъсна един в друг. Пени изписка уплашено. — Тази игра няма да стане — каза ѝ Тирион, стиснал зъби. — Съжалявам. Не знам коя игра...

— Аз знам. — Пени го целуна.

Беше непохватна целувка, бърза и недодялана. Но го изненада напълно. Той вдигна рязко ръце и я сграбчи за раменете, за да я избута. Но се поколеба, а след това я дръпна към себе си и я стисна. Устните ѝ бяха сухи, корави и стегнати по-здравот от кесия на скъперник. „Малка милост“, помисли Тирион. Изобщо не го беше искал. Харесваше Пени, съжаляваше Пени, дори се възхищаваше на Пени в известен смисъл, но не я желаше. Но нямаше желание и да я нарани. Боговете и милата му сестра ѝ бяха причинили достатъчно болка. Затова остави целувката да продължи, като я държеше нежно за раменете. Неговите устни останаха плътно затворени. „Селесори Коран“ се люшкаше и тресеше.

Най-сетне тя се отдръпна. Мъничко. Тирион видя отражението си, блеснало в очите ѝ. „Хубави очи“, помисли си, но видя в тях и

други неща. „Много страх, малко надежда... но нито капчица страст. Не ме иска. Не повече, отколкото аз я искам.“

Тя наведе глава, а той я хвана под брадичката и я вдигна отново.

— Не можем да играем тази игра, милейди. — Горе изтрещя гръм, този път по-близо.

— Изобщо не исках да... Никога не бях целувала момче, но... само си помислих, ами ако се удавим, а аз... аз...

— Беше сладко — излъга Тирион. — Но аз съм женен. Видя я с мен на пира, може би си я спомняш. Лейди Санса.

— Тя беше жена ти? Тя... беше много красива...

„И фалшива. Санса, Шае, всички мои жени... Тиша беше единствената, която ме обичаше. Къде отиват курвите?“

— Мило момиче — каза Тирион. — И се свързахме пред очите на богове и хора. Може да съм я загубил, но докато не го науча със сигурност, трябва да съм ѝ верен.

— Разбирам. — Пени извърна лице настрани.

„Идеалната ми жена — помисли Тирион с горчивина. — Още достатъчно млада, за да вярва на такива нагли лъжи.“

Корабът се тресеше, палубата се накланяше, а Хубавка квичеше отчаяно. Пени пропълзя по пода на кабината на четири крака, прегърна главата на прасето и му замърмори утешително. Като ги гледаше човек двете беше трудно да разбере кой кого утешава. Гледката беше толкова нелепа, че трябваше да е смешна, но Тирион не можа да намери сили да се усмихне. „Това момиче заслужава повече от едно прасе. Искрена целувка, малко доброта, всеки заслужава поне толкова, колкото и голям или малък да е.“ Огледа се за чашата си, но всичият ром се беше изплискал. „Не стига давенето, ами да се удавиш тъжен и трезвен — помисли си кисело. — Прекалено е жестоко.“

В крайна сметка не се удавиха... макар да имаше моменти, в които тази перспектива изглеждаше доста привлекателна. Бурята бушува до края на деня, както и през нощта. Мокри ветрове виеха около тях и вълните се вдигаха като юмруци на удавени великани, за да се стоварят върху палубите. Горе, както разбраха по-късно, един помощник-капитан и двама моряци били пометени през борда, корабният готвач беше ослепял от едно котле с гореща мас, плиснало в лицето му, а капитанът бе запокитен от кърмовия мостик на главната палуба толкова силно, че беше счупил двата си крака. Долу Хрус

виеше, лаеше и ръмжеше на Пени, а Хубавка започна отново да сере и превърна тясната мокра каюта в кочина. Тирион успя да не повърне от всичкото това главно благодарение липсата на пиене. Пени не извади този късмет, но той все пак я държеше, докато корпусът прашчеше и скърцаше притеснително около тях като буре, готово всеки момент да се пръсне.

Някъде към полунощ ветровете най-после стихнаха и морето се укроти достатъчно, та Тирион да може да се добере до палубата. Това, което видя, не го успокои. Когът се носеше на дрейф по море от драконово стъкло и под купа от звезди, но бурята наоколо продължаваше да бушува. Изток, запад, север, юг — накъдето и да погледнеш, облаците се издигаха като черни планини, оживели от сини и пурпурни мълнии. Не валеше дъжд, но палубата беше хлъзгава и мокра.

Чу как някой изкрещя отдолу — тънък висок глас, изпълнен с истеричен страх. Чу и Мокоро. Червеният жрец стоеше на предния мостик с лице срещу бурята, вдигнал жезъла над главата си, и бумтеше молитва. На средната палуба десетина моряци и двама от огнените му пръсти се бореха с оплетени въжета и прогизналото платно, но дали се опитваха да го вдигнат отново, или да го смъкнат, така и не разбра. Каквото и да правеха, стори му се много лоша идея. И така се оказа.

Вятърът се върна като изшепната заплаха, студен и влажен забърса бузата му, заплющя в мокрото платно, завихри се и задърпа пурпурния халат на Мокоро. Някакъв инстинкт накара Тирион да се вкопчи в най-близкото перило тъкмо навреме. За три изтупвания на сърцето лекият полъх се превърна във виеща хала. Мокоро изрева нещо и от драконовата паст на върха на жезъла му изригнаха зелени пламъци и изчезнаха в нощта. След това дойде дъждът, черен и заслепяващ, и предният и кърмовият мостик се скриха зад водна стена. Нещо огромно изплющя над главата му, Тирион погледна нагоре и видя понесеното от вятъра платно — двама мъже бяха увиснали на въжетата. След това чу пукот. „Проклет ад — остана му време да помисли, — това сигурно е мачтата.“

Докопа някакво въже и го задърпа, мъчеше се да се добере до люка и да се скрие долу от бурята, но силен порив на вятъра го събори, друг го блъсна в перилото. Дъжд го запердаши в лицето и го заслепи. Устата му отново беше пълна с кръв. Корабът стенеше и ръмжеше под

него като страдащ от запек дебелак, напъващ се в нужника да опразни корема си.

След това мачтата се *пръсна*.

Тирион така и не я видя, но чу. Онзи *пукот* отново, последван от писък на изтерзано дърво, и изведнъж въздухът се изпълни с дървени парчета и трески. Една профуча на сантиметр покрай окото му, друга го перна по врата, трета се заби в прасеца му, през ботуша и бричовете. Той изкрещя от болка, но се задържа за въжето с последни сили — не предполагаше, че са му останали. „Вдовицата каза, че този кораб никога няма да стигне до целта си“, спомни си. След това се смееше и смееше, диво и истерично, а гръмотевиците трещяха и гредите степеняха, и вълните се стоварваха с грохот около него.

Когато бурята спря и оцелелите изпълзяха отново на палубата като розови червеи на повърхността след дъжд, „Селесори Коран“ беше развалина, затънал ниско във водата и килнат на десет градуса към левия борд, корпусът му нацепен на сто места, трюмът му пълен с вода, мачтата откършена и не по-висока от джудже. Дори дървената фигура на носа не беше оцеляла: едната ръка на стюарда се беше откършила, онази със свитъците. Девет мъже липсваха, включително един помощник-капитан, двама от огнените пръсти и самият Мокоро.

„Бенеро видял ли е това в пламъците си? — зачуди се Тирион, след като разбра, че и грамадният червен жрец си е отишъл. — А Мокоро?“

— Пророчеството е като опърничаво муле — измърмори той на Джора Мормон. — Струва ти се, че може да е от полза, но в момента, в който му се довериш, те ритва в главата. Онази проклета вдовица знаеше, че корабът изобщо няма да стигне до целта си, каза, че Бенеро го бил видял в пламъците си, само че го изтълкувах в смисъл... добре, има ли значение? — Изкриви уста. — Всъщност означаваше, че някаква проклета буря ще направи мачтата ни на трески, за да можем да дрейфуваме безцелно през Тъжния залив, докато храната ни свърши и почнем да се изяждаме един друг. Кого според теб ще нарежат първо за бифтеци... прасето, кучето или мен?

— Най-шумния според мен.

Капитанът умря на другия ден, корабният готвач три нощи по-късно. Единственото, което можеше да направи останалият екипаж, бе да държи развалината над водата. Помощник-капитанът, който пое

командването, прецени, че са някъде при южния край на Острова на кедрите. Когато спусна лодките, за да ги издърпат на буксир към най-близката суша, едната потъна, а мъжете в другата прерязаха въжето и загребаха на север, като изоставиха всичките си приятели.

— Роби — изръмжа презрително Джора Мормон.

Големият рицар беше проспал бурята, ако го слушаше човек. Тирион се съмняваше, но затаи съмненията си. Някой ден можеше да му се доще да захапе някого за крака, а за това му трябваша зъби. Мормон като че ли беше склонен да забрави за разногласието им, тъй че Тирион реши да се преструва, че изобщо не го е имало.

Носеха се в дрейф деветнайсет дни. Храната и водата намаляваха. Слънцето грееше неумолимо. Пени се свиваше в каютата си с кучето и прасето, а Тирион ѝ носеше храна, куцукаше с превързаното си бедро и душеше раната нощем. Когато нямаше какво да прави, си бодеше пръстите на ръцете и краката. Сир Джора се стараеше всеки ден да наточи меча си до блясък. Тримата оцелели огнени пръсти палеха нощния си огън, щом залезеше слънцето, но си носеха пищната броня, докато водеха молитвата на екипажа, и не се разделяха с копията си. И нито един моряк не посегна повече да потърка главата на някое от джуджетата.

— Дали да не им поиграем пак на рицарски турнир? — попита една вечер Пени.

— По-добре не — отвърна Тирион. — Само ще им напомни, че имаме хубаво пълничко прасенце. — Макар че Хубавка от ден на ден ставаше все по-малко пълна, а Хрус беше станал на козина и кости.

Същата нощ сънува, че отново е в Кралски чертог, с арбалет в ръката. „Накъдето заминават курвите“, каза лорд Тивин, но когато пръстът на Тирион се сви и тетивата *дрънна*, беше Пени, със забита в корема стрела.

Събуди го вик.

Палубата под него се движеше и в първия миг той толкова се обърка, че си помисли, че отново е на „Свенливата девица“. Лъх на свински говна го върна към реалността. Скърбите вече бяха на половин свят зад него и всички радости от онова време също. Спомни си колко сладко изглеждаше Лемор след сутрешните си къпания, с капчиците вода, лъснали по голата ѝ кожа, но единствената девица тук беше неговата бедна Пени, малкото закърняло момиче джудже.

Нещо ставаше обаче. Тирион се смъкна от хамака си, прозя се и се заозърта за ботушите си. Колкото и безумно да беше, затърси и арбалета си, но нямаше арбалет, разбира се. „Жалко. Можеше да ми е от някаква полза, когато големите хора дойдат да ме изядат.“ Нахлузи ботушите и се качи на палубата, за да види за какво е цялото викане. Пени го беше изпреварила. Гледаше ококорена и с почуда.

— Платно — извика му. — Там, ето там, виждаш ли? Платно, и са ни видели, видели са ни. Платно!

Този път я целуна... веднъж по всяка буза, веднъж по челото и четвъртата по устата. Беше се изчервила и се смееше при последната целувка, изведнъж станала отново свенлива, но беше все едно. Другият кораб се приближаваше. Голяма галера. Греблата ѝ оставяха след нея дълга бяла диря.

— Какъв кораб е това? — попита той Джора Мормон. — Можеш ли да прочетеш името му?

— Няма нужда да му чета името. Вятърът духа откъм него. Мога да го помириша. — Мормон извади меча си. — Ловци на роби са.

[1] Bezoar — камък, образуван в стомаха, за който се вярва, че има магически целебни свойства. — Б.пр. ↑

ОБЪРНИ-ПЛАЩ

Първите снежинки закръжиха във въздуха по заник-слънце. До вечерта снегът валеше толкова тежко, че луната изгря невидима зад бяла завеса.

— Боговете на Севера са отприщили гнева си над лорд Станис — заяви на заранта Рууз Болтън, когато мъжете се събраха в Голямата зала на Зимен хребет на закуска. — Той е чужденец тук и старите богове няма да го търпят жив.

Мъжете му зареваха одобрително и заблъскаха с юмруци по дъсчените маси. Зимен хребет можеше да е разрушен, но гранитните му стени все пак пазеха от най-лошия вятър и сняг. Бяха добре запасени с храна и пиене. Имаха огньове, които да ги топят след дежурство, място, където да си подсушат дрехите, топли кътчета, където да легнат да поспят. Лорд Болтън беше струпал достатъчно дърва, за да поддържат огньовете си половин година, тъй че Голямата зала винаги беше топла и уютна. Станис нямаше нищо от това.

Теон Грейджой не се включи във врявата. Мъжете от дома Фрей също мълчаха, не пропусна да забележи той. „И те са чужденци тук.“ Наблюдаваше сир Енис Фрей и брат му сир Хостийн. Родени и отраснали в Речните земи, Фрей никога не бяха виждали сняг като този. „Северът вече взе трима от тяхната кръв“, помисли Теон, спомнил си за мъжете, които Рамзи напразно беше търсил, изгубили се между Бял пристан и Бароутън.

На подиума лорд Виман Мандърли седеше между двама от рицарите си от Бял пристан и гребеше вяло от кашата си. Явно не му се услаждаше толкова, колкото пайовете със свинско на сватбата. Понатам едноръкият Харууд Стаут говореше тихо със смъртнобледия Ъмбър Курвенската напаст.

Теон се нареди на опашката за каша. Разсипваха я с черпаци в дървени купи от медни котли. Лордовете и рицарите имаха мляко и мед, и дори бучка масло да подсладят порциите им, но нищо такова нямаше да предложат на него. Управлението му като принц на Зимен

хребет беше приключило бързо. Беше изиграл ролята си в шутовската игра, давайки ръката на лъжливата Аря за младоженка, и Рууз Болтън нямаше повече нужда от него.

— Първата зима, която помня, снеговете ме затрупаха до главата — каза един от Рогов лес на опашката пред него.

— Да, но тогава си бил само три стъпки висок — отвърна друг, конник от Ручеите.

Предната нощ, след като не можа да заспи, Теон по едно време се замисли за бягство. Да се измъкне невидим, докато Рамзи и лорд баща му са насочили вниманието си другаде. Но всяка порта беше затворена, залостена и здраво охранявана. Никой не можеше да влезе или да излезе без разрешението на лорд Болтън. Дори да се намереше някакъв таен изход, Теон нямаше да му се довери. Не беше забравил Кира и ключовете ѝ. А и да успееше да се измъкне, къде щеше да отиде? Баща му беше мъртъв, а чичовците му нямаха нужда от него. Пайк беше изгубен за него. Най-близкото нещо до дом за него бе тук, сред костите на Зимен хребет.

„Рухнал човек, рухнал замък. Това е мястото ми.“

Все още чакаше на опашката, когато Рамзи нахлу в залата с Момчетата на копелето и ревна за музика. Абел потърка очи да прогони съня, взе лютнята и подхвана „Жената на дорнеца“, а една от перачките му заудря барабана си. Певецът промени думите обаче. Вместо за опитване на жена на дорнец пееше за щерка на северняк.

„Може да загуби езика си за това — помисли Теон, докато пълнеха купата му. — Той е само един певец. Лорд Рамзи може да му одере кожата на двете ръце и никой няма да каже и дума.“ Но лорд Болтън се усмихна на текста, а Рамзи се изсмя гръмко. Другите също разбраха, че е безопасно да се смеят. На Дик Жълтия песента му се стори толкова смешна, че чак вино запряска от носа му.

Лейди Аря я нямаше, за да сподели веселието. Не я бяха виждали извън покоите ѝ след сватбената нощ. Алин Киселия беше подхвърлил, че Рамзи държал булката си гола и окована за пилон на леглото, но Теон знаеше, че това са само приказки. Никакви окови нямаше, поне такива, които можеше да се видят. Само двама стражи пред вратата на спалнята, за да не се мотае момичето навън. „И е гола само когато се къпе.“

Правеше го почти всяка нощ обаче. Лорд Рамзи искаше жена му да е чиста.

— Няма си слугини, горкото — беше казал на Теон. — Тъй че оставаш ти, Смрад. Дали да те облека в рокля? — Засмя се. — Може би, ако ме помолиш. Засега обаче ще е достатъчно да й бъдеш слугинята за къпане. Няма да я търпя да мирише като теб. — Тъй че всеки път, щом Рамзи го засърбеше да спи с жена си, на Теон се падаше да заеме някоя слугиня от лейди Валда или лейди Дъстин и да носи гореща вода от кухните. Макар Аря никога да не говореше с тях, не можеше да не видят синините по нея. „Сама си е виновна. Не го е задоволила.“

— Просто бъди Аря — каза й той веднъж, докато й помагаше да влезе във водата. — Лорд Рамзи не иска да те нарани. Наранява ни само когато... когато забравим. Никога не ме е рязал без причина.

— Теон... — прошепна тя разплакана.

— Смрад. — Сграбчи я за рамото и я разтърси. — Тук вътре съм Смрад. Трябва да *запомниш*, Аря. — Но момичето не беше истинска Старк, само издънка на някакъв стюард. „Джейни, името й е Джейни. Не трябва да търси спасение от мен.“ Теон Грейджой можеше и да се е опитал да й помогне веднъж. Но Теон беше железнороден и по-храбър мъж от Смрад. „Смрад, Смрад, римува се със слабоват.“

Рамзи си имаше нова играчка, с която да се забавлява, с цици и писанка... но скоро сълзите на Джейни щяха да загубят вкуса си и Рамзи отново щеше да поиска своя Смрад. „Ще ме дере сантим по сантим. Когато свършат пръстите ми, ще ми вземе дланите. След пръстите на краката — стъпалата ми. Но само когато го помоля, когато болката стане толкова ужасна, че го помоля за малко облекчение.“ Нямаше да има бани за Смрад. Пак щеше да се въргала в говна, щяха да му забранят да се мие. Дрехите му щяха да станат на дрипи, мръсни и вмирисани, и щяха да го накарат да ги носи, докато изгният. Най-доброто, на което можеше да се надява, беше да го върнат в кучкарниците с момичетата на Рамзи за компания. „Кира — спомни си той. — Нарича новата си кучка Кира.“

Отнесе паницата си в дъното на залата на една празна пейка. Пейките под подиума винаги бяха пълни с мъже, които пиеха, играеха на зарове, говореха или дремеха. Сержантите им ги будеха с ритници, когато им дойдеше ред да навлекат наметалата и да обикалят по

стените. Но никой от тях нямаше да се зарадва на компанията на Теон Обърни-плащ, а и той не изгаряше от желание да седи с тях.

Кашата беше сива и водниста и той я избута настрана след третата лъжица, и я остави да се втвърди в купата. На съседната маса спореха за бурята и се чудеха колко дълго ще вали снегът.

— Цял ден и цяла нощ, може и повече — настояваше един едър чернобрад стрелец с брадвата на Кервин, пришита на гърдите му. Няколко по-стари мъже говореха за други снежни бури и твърдяха, че тази не е нищо повече от лек снежец в сравнение с онова, което са виждали зиме на млади години. Мъжете от Речните земи бяха слисани. „Не обичат сняг и студ тези южняшки мечове.“ Мъжете, които влизаха в залата, се трупаха до огньовете или пляскаха с ръце над греещите мангали, след като закачаха мокрите си наметала на куките до вратата.

Въздухът беше душен и димен. Кашата му вече хващаше коричка. Женски глас зад него каза:

— Теон Грейджой.

„Името ми е Смрад“, щеше да отвърне за малко.

— Какво искаш?

Тя прекрачи пейката, седна до него и избута от очите си кичур буйна червено-кафява коса.

— Защо ядете сам, милорд? Хайде, станете да потанцуваме.

Той се наведе над кашата.

— Не танцувам. — Принцът на Зимен хребет беше изящен танцьор, но Смрад с липсващите пръсти на краката щеше да е подигравка. — Остави ме на мира. Нямам пари.

Жената се усмихна криво.

— За курва ли ме взимате? — Беше една от перачките на певеца, високата и мършава, твърде слаба и жилава, за да я нарече човек хубава... макар че Теон някога все пак щеше да се повъргаля с нея, за да види какво е, когато тези дълги крака се увият около него. — За какво са ми пари тук? Какво мога да си купя с тях, сняг ли? — Жената се засмя. — Бихте могли да ми платите с усмивка. Никога не съм виждала усмивката ви, дори на сватбения пир на сестра ви.

— Лейди Аря не ми е сестра. — „И не се усмихвам — щеше да добави. — Рамзи мразеше усмивките ми, затова ме удари с чука в зъбите. Едва мога да ям.“ — Никога не ми е била сестра.

— Хубава девица обаче.

„Не бях красива като Санса, но всички казваха, че съм хубава.“ Думите на Джейни сякаш отекнаха в главата му с ритъма на барабаните, които удряха други две момичета на Абел. Друга беше издърпала Малкия Уолдър Фрей горе на масата, за да го учи как да танцува. Всички мъже се смееха.

— Остави ме на мира — каза Теон.

— Не съм ли по вкуса на милорд? Мога да ви пратя Миртъл, ако искате. Или Холи, може би тя ще ви хареса повече. Всички мъже харесват Холи. Те също не са ми сестри, но са сладки. — Наведе се към него. Дъхът ѝ миришеше на вино. — Щом нямате усмивка за мен, разкажете ми как завладяхте Зимен хребет. Абел ще го направи на песен и ще живеете вечно.

— Като предател. Като Теон Обърни-плащ.

— Защо не Теон Умния? Било е дръзко начинание, както чухме. Колко мъже имахте? Сто? Петдесет?

„По-малко.“

— Беше лудост.

— Блестяща лудост. Станис има пет хиляди, казват, но Абел твърди, че десет пъти повече пак не биха могли да пробият тези стени. Тъй че как *вие* проникнахте, милорд? Имахте ли някакъв таен път?

„Имах възета — помисли Теон. — Имах куки. Имах тъмнината на своя страна, и изненадата. Замъкът се охраняваше много слабо и ги изненадах.“ Но премълча всичко това. Ако Абел направеше песен за него, Рамзи сигурно щеше да му пробие тъпанчетата, за да е сигурен, че никога няма да я чуе.

— Можете да ми се доверите, милорд. Абел ми вярва. — Перачката сложи ръка върху неговата. Ръцете му бяха в ръкавици от вълна и кожа. Нейните бяха голи, с дълги пръсти и груби, с издъvkани до живеца нокти. — Така и не ме попитахте за името ми. Казвам се Роуан.

Теон се отдръпна. Знаеше, че това е уловка. „Рамзи я е пратил. Тя е поредната му шега, като Кира с ключовете. Забавна шега, нищо повече. Иска да побягна, за да може да ме накаже.“

Искаше му се да я удари и да заличи тази подигравателна усмивка от лицето ѝ. Искаше му се да я целуне и да я начука тук, на масата, да я накара да вика името му. Но знаеше, че не смее да я докосне, с гняв или от страст. „Смрад, Смрад, името ми е Смрад. Не

трябва да забравям името си.“ Стана рязко и тръгна към вратите, накуцваше на осакатените си крака.

Снегът продължаваше да вали. Мокър, тежък и тих, вече бе започнал да покрива стъпките, оставени от идващите и отиващите си от залата хора. Преспите стигаха почти до конحوвете на ботушите му. „Във вълчия лес ще са по-дълбоки... а по кралския път, където духа вятърът, няма да има спасение от него.“ На двора се вихреше битка: хора на Ризуел пердашеха със снежни топки момчетата на Бароутън. Горе между бойниците няколко скуайъра правеха снежни човеци. Снаряжаваха ги с копия и щитове, слагаха им шлемове и ги строяваха по вътрешната стена, редица от снежни стражи.

— Лорд Зима се съюзи с нас с войската си — подхвърли на шега един от часовоите извън Голямата зала... но видя лицето на Теон, разбра на кого говори, извърна глава и се изплю.

Отвъд палатките големите дестриери на рицарите от Бял пристан и Близнаците трепереха на коневръзите. Рамзи беше изгорил конюшните, когато бе плячкосал Зимен хребет, тъй че баща му бе вдигнал нови, два пъти по-големи от старите, за да настани бойните и ездитни коне на своите лордове знаменосци и рицари. Останалите коне бяха вързани в дворовете. Закачулени коняри обикаляха между тях и ги покриваха с чулове да им пазят топло.

Теон навлезе по-дълбоко в разрушените части на замъка. Докато се провираше през някогашната кула на майстер Лувин, от цепнатината в стената горе надничаха гарвани и си мърмореха. От време на време някой надаваше груб грак. Застана на прага на някогашната си спалня (до глезените в сняг, навят през един избит прозорец), спря за малко при развалините, останали от ковачницата на Микен и септата на лейди Кейтлин. Под Изгорялата кула мина покрай Рикард Ризуел, който душеше във врата на друга от перачките на Абел, пълничката с бузи като ябълки и прасешкия нос. Момичето беше босо в снега и загърнато в кожено наметало. Сигурно беше гола отдолу. Като го видя, каза нещо на Ризуел и той се изсмя високо.

Теон се отдалечи. При затворите имаше стълбище, рядко използвано. Натам го поведоха краката му. Стъпалата бяха стръмни и опасни. Заизкачва се предпазливо и се озова на бойниците на вътрешната стена, далече от скуайърите и снежните им човеци. Никой

не му беше дал свободата да обикаля из замъка, но и никой не му я беше отказал. Можеше да ходи където си поиска между стените.

Вътрешната стена на Зимен хребет беше по-старата и по-висока от двете, древните ѝ сиви зъбери се издигаха на сто стъпки, с четвъртити кули на всеки ъгъл. Външната стена, вдигната много столетия по-късно, беше с дваисет стъпки по-ниска, но по-дебела и здрава, с осемстенни кули вместо квадратните. Между двете стени имаше ров, дълбок и широк... и замръзнал. Преспи сняг бяха запълзели по ледената му повърхност. Сняг се трупаше и по бойниците, запълваше празнините между зъбците и трупаше снежни шапки на кулите.

Отвъд стените, докъдето стигаше поглед, светът ставаше бял. Горите, полята, кралския път — снеговете ги завиваха с бяло меко одеяло, затрупваха останките от зимния град, скриваха почернелите стени, които хората на Рамзи бяха оставили зад себе си, след като подпалиха къщите. „Раните, които Сняг нанесе, сняг покрива.“ Но това беше погрешно. Рамзи вече беше Болтън, не Сняг, никога Сняг.

По-натам разнебитеният кралски път бе изчезнал сред поля и ниски хълмове и всичко се беше сляло в огромна бяла шир. А снегът продължаваше да вали, сипеше се тихо от безветреното небе. „Станис Баратеон е там някъде и мръзне.“ Дали лорд Станис щеше да се опита да завземе Зимен хребет с щурм? „Ако го направи, каузата му е обречена.“ Замъкът беше твърде силен. Дори със замръзналия ров отбраната на Зимен хребет си оставаше внушителна. Теон беше завзел замъка с хитрост, като изпрати най-добрите си мъже да изкатерят стените и да преплуват рова под прикритието на мрака. Защитниците дори не бяха разбрали, че са нападнати, преди да е станало много късно. Такава хитрост не беше възможна за Станис.

Може би щеше да предпочете да откъсне замъка от външния свят и да подложи защитниците на глад. Складовете и подземията на Зимен хребет бяха празни. С Болтън и приятелите му Фрей през Шийката беше дошъл дълъг керван, лейди Дъстин беше докарала храна и фураж от Бароутън, а лорд Мандърли бе пристигнал добре запасен от Бял пристан... но войската беше голяма. При толкова много гърла за хранене запасите им нямаше да изтраят дълго. „Но лорд Станис и хората му ще са също толкова гладни. И измръзнали, и с подбити крака

също така, няма да са в състояние за бой... но бурята ще ги накара да щурмуват замъка.“

Сняг падаше и над гората на боговете и се стапяше, щом докоснеше земята. Под загърнатите в бяло дървета пръстта беше станала на кал. Струйки мъгла висяха призрачни във въздуха. „Защо дойдох тук? Тези богове не са мои. Това място не е мое.“ Дървото на сърцето стоеше пред него като блед великан, с изваяно лице и с листа като кървави длани.

Тънка ледена кора беше покрила повърхността на езерцето под язовото дърво. Теон се смъкна на колене до него.

— Моля ви — промълви той през счупените си зъби, — аз изобщо не исках да... — Думите заседнаха в гърлото му. — Спасете ме — успя да отрони най-сетне. — Дайте ми... — „Какво? Сила? Кураж? Милост?“ Снегът падаше около него бял и тих, безответен. Единственият звук бе някакъв смътен плач. „Джейни — помисли той. — Тя е, хлипа в брачното си легло. Кой друг би могъл да е?“ Боговете не плачеха. „Нали?“

Звукът беше твърде болезнен, за да може да го понесе. Теон се хвана за един клон и се изправи. Изтупа снега от себе си и закуцука назад към светлините. „Призраци има в Зимен хребет. И аз съм един от тях.“

В двора бяха вдигнали още снежни човеци. Начело на снежните стражи на стените скуайърите бяха вдигнали десетина снежни лордове. Един явно трябваше да е лорд Мандърли: беше най-дебелият снежен човек, който Теон бе виждал. Едноръкият лорд можеше да е само Харууд Стаут, снежната дама — Барбри Дъстин. А най-близкият до вратата, с брадата от ледени висулки, трябваше да е старият Тъмбър Курвенската напаст.

Вътре готвачите разливаха яхния с телешко и ечемик, сгъстена с моркови и лук и поднесена в копанки, издълбани от самуни вчерашен хляб. Всички хвърляха остатъците на пода, за да ги изгълтат момичетата на Рамзи и другите кучета.

Момичетата се зарадваха, като го видяха. Познаха го по миризмата. Червената Джейни притича да оближе ръката му, а Хелисънт се пхна под масата, сви се на кълбо в краката му и заръфа кокал. Бяха добри кучета. Лесно беше да се забрави, че всяка носи името на момиче, хванато и убито от Рамзи.

Колкото и да беше уморен, все пак имаше апетит колкото да изяде малко яхния и да изпие чаша ейл. В залата междувременно бе станало шумно. Двама от съгледвачите на Рууз Болтън се бяха дотътрили през Ловната порта и бяха съобщили, че настъплението на лорд Станис се е забавило до пълзене. Големите бойни коне затъвали в снега. Малките жилави гарони на племенните кланове се справяли по-добре, казаха съгледвачите, но планинците не смеели да подкарат побързо, за да не се разкъса цялата войска. Лорд Рамзи заповяда на Абел да изкара маршова песен в чест на газещия през снеговете Станис, тъй че бардът взе лютнята си, а една от перачките му склони Алин Киселия да ѝ даде меча си и имитираше как Станис сече из въздуха по снежинките.

Барбри Дъстин нахлу в залата и прати двама от заклетите си мечове да доведат Теон при нея. Когато застана под подиума, тя го изгледа от глава до пети и подуши.

— Това са същите дрехи, които носеше на сватбата.

— Да, милейди. Това са дрехите, които ми дадоха. — Беше един от уроците, които бе научил в Дредфорт: взимай каквото ти се дава и никога не моли за повече.

Лейди Дъстин носеше черно, както винаги, ръкавите ѝ бяха общити с катерича кожа. Роклята ѝ беше с висока яка, която загръщаше страните ѝ.

— Познаваш този замък.

— Някога.

— Някъде под нас са криптите, където старите крале Старк седят в тъмното. Хората ми не можаха да намерят пътя до тях. Преровиха всички подземия и мази, дори тъмниците, но...

— До криптите не може да се стигне през тъмниците, милейди.

— Можеш ли да ме заведеш долу?

— Долу няма нищо освен...

— ... мъртви Старки? А всички мои любими Старки са мъртви, впрочем. Знаеш ли пътя, или не?

— Знам го. — Не обичаше криптите, никога не беше обичал криптите, но ги познаваше.

— Заведи ме. Сержант, донеси фенер.

— На милейди ще ѝ трябва топло наметало — предупреди Теон.
— Ще се наложи да излезем навън.

Снегът валеше още по-силно. Лейди Дъстин бе загърната в самур. Присвити в наметалата си с качулки, стражите отвън бяха почти неразличими от снежните човеци. Само дъхът им, излизащ на бяла мъгла във въздуха, издаваше, че са живи. По бойниците горяха огньове в напразно усилие да прогонят сумрака. Нагазиха в мека бяла пелена, стигаща до средата на прасците им. Палатките в двора бяха хлътнали под тежестта на натрупания сняг.

Входът към криптите се намираше в най-стария участък на замъка, близо до подножието на Първата цитадела, неизползвана от стотици години. Рамзи я беше подпалил, когато опустоши Зимен хребет, и много от това, което не бе изгоряло, се беше срутило. Само една празна коруба беше останала, с едната стена открита за стихииите и запълнена със сняг. Отломки се бяха разпилели навсякъде: големи буци разбита зидария, изгорели греди, счупени водоливници. Падащият сняг бе покрил повечето от това, но едно чудовищно лице на водоливник още надничаше от снега, озъбено сяпко към небето.

„Тук намериха Бран, когато падна.“ Теон беше излязъл на лов него ден. Яздеха с лорд Едарт и крал Робърт, без изобщо да знаят каква ужасна новина ги чака в замъка. Помнеше лицето на Роб, когато му казаха. Никой не бе очаквал момчето да оживее. „Боговете не можах да убият Бран, и аз също не можах.“ Беше странна мисъл и още по-странно напомнянето, че Бран може би все още е жив.

— Ето там. — Теон посочи натрупания сняг под стената на цитаделата. — Отдолу. Внимавайте за нападали камъни.

Отне повече от половин час, докато хората на лейди Дъстин открият входа — изгребаха снега и разместиха отломките. Вратата бе замръзнала и здраво затворена. Сержантът я разби с брадва. Зад нея каменните стъпала се виеха надолу в тъмното.

— Спускането е дълго, милейди — предупреди Теон.

Лейди Дъстин беше непреклонна.

— Берон, светни.

Пътят надолу бе тесен и стръмен, стъпалата изтъркани през столетията в средата. Заслизаха един по един: сержантът със запален фенер, после Теон и лейди Дъстин, другият ѝ човек зад тях. Винаги беше мислил, че криптите са студени, и така изглеждаха лете, но сега, докато се спускаха, въздухът ставаше по-топъл. Не *топъл*, изобщо не

топъл, но по-топъл, отколкото горе. Тук долу под земята студът като че ли беше постоянен и неизменен.

— Булката плаче — каза лейди Дъстин, докато слизаха надолу предпазливо, стъпка по стъпка. — Нашата малка лейди Аря.

„Сега внимавай. Внимавай, внимавай.“ Подпря се с ръка на стената. От местещата се светлина имаше чувството, че стъпалата се движат под краката му.

— Тъъ... както кажете, милейди.

— Рууз е недоволен. Кажи го на твоето копеле.

„Не е моето копеле“, искаше да отвърне, но друг глас в него изшепна: „Твой е, твой. Смрад е на Рамзи и Рамзи е на Смрад. Не трябва да забравяш името си.“

— Обличането й в сиво и бяло не върши никаква работа, ако момичето е оставено да плаче. На Фрей може да им е все едно, но северняците... те се страхуват от Дредфорт, но обичат Старките.

— Не и вие — каза Теон.

— Не и аз — призна лейди Бароутън. — Но останалите — да. Курвенската напасть е тук само защото Фрей държат Големия Джон в плен. А мислиш ли, че хората на Рогов лес са забравили последния брак на Копелето и как лейди жена му беше оставена да умре от глад и да изгризе собствените си пръсти? Какво според теб минава през главите им, когато чуят плача на новата булка? Скъпото момиченце на доблестния Нед.

„Не. Тя не е от кръвта на лорд Едард, името й е Джейни, тя е само дъщеря на стюард.“ Не се съмняваше, че лейди Дъстин го подозира, но все пак...

— Плачът на лейди Аря ни вреди повече от всички мечове и копия на лорд Станис. Ако Копелето смята да стане лорд на Зимен хребет, добре ще е да научи жена си да се смее.

— Милейди — каза Теон. — Стигнахме.

— Стъпалата водят още надолу — отбеляза лейди Дъстин.

— Има по-долни нива. По-стари. Най-долното ниво е отчасти рухнало, опасявам се. Никога не съм слизал там. — Бутна вратата и ги поведе по тъмен сводест тунел. Гранитни колони се редяха две по две в тъмното.

Сержантът на лейди Дъстин вдигна фенера. Плъзнаха се и заиграха сенки. „Малка светлина в голяма тъмница.“ Теон винаги се

беше притеснявал от криптите. Усещаше каменните крале, втренчили в него каменните си очи, усещаше каменните пръсти, свити около дръжките на ръждясали дълги мечове. Никой не хранеше любов към железнородени. Изпълни го познатото чувство на страх.

— Толкова много — каза лейди Дъстин. — Знаеш ли имената им?

— Някога... но беше много отдавна. — Теон посочи. — От тази страна бяха крале на Севера. Торен е последният.

— Кралят, който е коленичил.

— Да, милейди. След него са само лордове.

— До Младия вълк. Къде е гробницата на Нед Старк?

— В края. Насам, милейди.

Стъпките им отекваха из подземиято. Каменните очи на мъртвите мъже сякаш ги следяха, и очите на каменните им вълчища също. Лицата събуждаха смътни спомени. Няколко имена се върнаха в ума му, прошепнати от призрания глас на майстер Лувин. Крал Едрик Снежната брада, управлявал Севера сто години. Брандън Корабостроителя, който бе отплавал отвъд залеза. Теон Старк, Гладния вълк. „Съименникът ми.“ Лорд Берон Старк, съюзил се със Скалата на Кастърли във война срещу Дагон Грейджой, лорда на Пайк, в дните, когато Седемте кралства били управлявани от копелетата магьосници, наричани Кървавите гарвани.

— Онзи крал там е без меч — отбеляза лейди Дъстин.

Вярно беше. Теон не помнеше кой е кралят, но дългия меч, който би трябвало да държи, го нямаше. Петна ръжда бяха останали там, където би трябвало да е. Това го обезпокои. Казваха, че желязото на меча пази духовете на мъртвите заключени в гробниците им. Щом мечът липсваше...

„Има призраци в Зимен хребет. И аз съм един от тях.“

Продължиха напред. Лицето на Барбри Дъстин сякаш ставаше все по-намръщено с всяка крачка. „И тя се притеснява като мен.“ Теон неволно попита:

— Милейди, защо мразите Старките?

Тя го изгледа.

— По същата причина, поради която ти ги обичаш.

Теон се стъписа.

— Да ги обичам? Никога... Аз им взех замъка, милейди. Аз... заповядах да убият Бран и Рикон, набих главите им на колове, аз...

— Ти тръгна на юг с Роб Старк, би се до него при Шепнещия лес и Речния пад, върна се на Железните острови като негов пратеник, за да заплашиш собствения си баща. Бароутън също прати хора с Младия вълк. Дадох му толкова малко хора, колкото посмях, но знаех, че на всяка цена трябва да му дам малко или да рискувам да си навлека гнева на Зимен хребет. Тъй че имах свои очи и уши в тази войска. Държаха ме добре осведомена. Знам кой си ти. Знам какво си. Сега отговори на въпроса ми. Защо обичаш Старките?

— Аз... — Теон опря ръка на една от колоните, за да не се олюлее. — Искях да съм един от тях...

— И така и не можа. Имаме много повече общо помежду си, отколкото знаете, милорд. Но хайде.

Малко по-напред имаше три гробници, близо една до друга. Там спряха.

— Лорд Рикард — отбеляза лейди Дъстин, докато оглеждаше централната фигура. Статуята се извисяваше над тях: дълго лице, брадата и строго. Имаше същите каменни очи като останалите, но изглеждаше тъжен. — И неговият меч липсва.

Вярно беше.

— Някой е слизал тук да краде мечове. На Брандън също го няма.

— Щеше да се ядоса. — Дамата смъкна ръкавицата си и докосна коляното му, бяла плът върху тъмен камък. — Брандън обичаше меча си. Обичаше да го точи. „Искам да е толкова остър, че да обръсне космите на путка“, така казваше. А как обичаше да го използва! „Кървавият меч е красиво нещо“, каза ми веднъж.

— Познавали сте го — каза Теон.

Очите ѝ сякаш бяха пламнали от отразената в тях светлина на фенера.

— Брандън беше осиновен в Бароутън със стария лорд Дъстин, бащата на този, за когото по-късно бях омъжена, но повечето време прекара в Ручеите. Обичаше да язди. Малката му сестра се зарази от него с това. Като двама кентаври бяха двамата. А милорд баща ми винаги се радваше да посрещне наследника на Зимен хребет. Баща ми имаше големи амбиции за дома Ризуел. Готов беше да поднесе

девствеността ми на всеки Старк, който му попадне, но не беше нужно. Брандън изобщо не се свенеше да вземе това, което искаше. Вече съм стара, изсъхнало същество, от дълго време вдовица, но още помня девичата ми кръв на кура му в нощта, когато ме взе. Мисля, че на Брандън гледката също му хареса. Кървав меч е красиво нещо, да. Болеше, но беше сладка болка.

— Но в деня, в който научих, че Брандън ще го женят за Кейтлин Тъли... в онази болка нямаше нищо сладко — въздъхна тя. — Той изобщо не я искаше, уверявам те. Каза ми го в последната ни нощ заедно... но Рикард Старк също имаше големи амбиции. Южняшки амбиции, които нямаше да се осъществят, ако наследникът му се оженеше за дъщеря на един от васалите му. След това баща ми хранеше някакви надежди да ме омъжи за брата на Брандън Едард, но Кейтлин Тъли получи и него. А аз останах с младия лорд Дъстин, докато Нед Старк не ми го отне.

— Бунтът на Робърт...

— Двамата с лорд Дъстин бяхме женени от няма и половин година, когато Робърт се вдигна и Нед Старк призова знамената си. Помолих съпруга си да не отива. Имаше роднини, които можеше да прати вместо себе си. Чичо, прочут със силата си с брадва, брат на дядо му, който се беше сражавал във Войната на Кралете на деветте петака. Но той беше горд мъж и държеше лично да поведе войската на Бароутън. Дадох му кон в деня, когато тръгна, червен жребец с огнена грива, гордостта на стадата на милорд баща ми. Милорд се закле, че ще се върне на него, когато войната свърши.

— Нед Старк върна коня ми на връщане към Зимен хребет — продължи тя. — Каза ми, че милорд съпругът ми е умрял достойно, че тялото му е положено да почива под червените планини на Дорн. Върна костите на сестра си в Севера обаче и тя почива там... но те уверявам, костите на лорд Едард никога няма да почиват до нейните. Смятам да нахраня с тях псетата си.

Теон не разбра.

— Той... костите му...?

Устните ѝ се изкривиха. Беше грозна усмивка. Напомни му за усмивката на Рамзи.

— Кейтлин Тъли изпрати костите на лорд Едард на север преди Червената сватба, но твоят железен чичо завзе Рова Кайлин и затвори

пътя. Оттогава наблюдавам. Излязат ли тези кости от блатата, няма да стигнат по-далече от Бароутън. — Погледът ѝ се задържа за последен път на статуята на Едард Старк. — Приключихме тук.

Снегът още валеше, когато излязоха от криптите. Лейди Дъстин се беше смълчала, докато се изкачваха, но когато излязоха под руините на Първата цитадела, потрепери и каза:

— Каквото и да съм казала долу, ще е добре да не го повтаряш пред никого. Ясно ли е?

Ясно беше.

— Да си държа езика зад зъбите, за да не го загубя.

— Рууз те е обучил добре.

КРАЛСКАТА ПЛЯЧКА

Кралското воинство тръгна на поход от Дълбоки лес под бляска на златна зора. Разгъна се иззад дървените палисади като дълго стоманено влечуго, излязло от гнездото си.

Рицарите от Юга яздеха с брони и ризници, очукани от водените битки, но все така толкова лъскави, че блестяха под лъчите на изгряващото слънце. Избелели и зацапани, раздрани и кърпени, знамената и връхните им туники все така заслепяваха очите с пищното си изобилие от цветове сред зимния лес: синьо и оранжево, червено и зелено, пурпур, лазур и злато блещукаха между голи кафяви стволове, зелени борове и смърчове и преспи мръсен сняг.

Всеки рицар си имаше скуайъри, оръженосци и слуги. Зад тях вървяха оръжейници, готвачи и коняри; редици копиеносци, брадвари и стрелци с лъкове; посребрели ветерани от сто битки и зелени момчета, тръгнали на първия си бой. Пред тях яздеха мъжете от планинските кланове: главатари и воители на рунтавите си коне, брадати пешаци крачеха до тях в козиняви палта, щавени кожи и стари ризници. Някои бяха боядисали лицата си в кафяво и зелено и бяха навързали по себе си клонки, за да се крият сред дърветата.

Зад главната колона следваше обозът: мулета, коне, волове, дълъг цяла миля керван от фургони и коли, натоварени с храна, фураж, палатки и други провизии. Последен беше ариергардът: още рицари с развърната в щит зад тях полускрита лека конница, за да не ги изненада враг.

Аша Грейджой се возеше в обоза, в покрит фургон с огромни обковани с желязо колела, окована и зорко пазена ден и нощ от Мечката, която хъркаше по-лошо и от мъж. Негово величество крал Станис не допускаше никакъв шанс плячката му да избяга. Беше решен да я откара до Зимен хребет и да я покаже там във вериги, за да я видят лордовете на Севера: дъщерята на кракена, пленена и окована, доказателство за силата му.

Бойни тръби подкараха колоната напред. Върхове на копия блеснаха на светлината на изгряващото слънце, а покрай пътя тревата блещукаше от утринната слана. Между Дълбоки лес и Зимен хребет се простираха сто левги гора. Триста мили полет на гарван.

— Петнайсет дни — казваха си един другиму рицарите.

— Робърт щеше да го мине за десет — чу Аша хвалбата на лорд Фел. Дядо му беше убит от Робърт при Летен замък. Това по някакъв начин бе издигнало до символ на богоподобно мъжество убиеца му в очите на внука. — Робърт щеше да е в Зимен хребет преди две седмици и да се изсмее на Болтън от бойниците.

— Гледай да не споменаващ това на Станис — посъветва го Джъстин Маси. — Да не ни накара да вървим и нощем.

„Този крал живее в сянката на брат си“, помисли Аша.

Глезенът все още я жегваше от болка всеки път щом се опиташе да премести тежестта си на него. Нещо вътре беше счупено. Отокът беше спаднал в Дълбоки лес, но болката си остана. Едно изкълчване със сигурност щеше да се е изцерило досега. Железата ѝ дрънчаха при всяко движение. Прангите глождеха китките ѝ, както ѝ гордостта ѝ. Но това беше цената на покорството.

— Никой не е умрял от това, че е сгънал коляно — беше ѝ казал веднъж баща ѝ. — Който коленичи, може да се изправи пак, с меч в ръка. Който не иска да коленичи, умира.

Бейлон Грейджой беше доказал верността на думите си, когато първият му бунт се провали: кракенът коленичи пред елен и вълчище, за да се изправи отново, когато Робърт Баратеон и Едард Старк умряха.

Така че в Дълбоки лес дъщерята на кракена бе направила същото, когато я хвърлиха пред краля вързана и накуцваща (макар и благословено пощадена от изнасилване), с пламнал от болка глезен.

— Предавам се, ваше величество. Направете с мен каквото пожелаете. Моля само да пощадите хората ми.

Карл, Трис и останалите оцелели във вълчия лес бяха единственото, на което държеше. Само деветима бяха останали. „Дрипавата ни деветка“, беше ги нарекъл Кром. Той беше най-тежко раненият.

Станис ѝ беше дал живота им. Въпреки това тя не усещаше истинска милост у този човек. Беше решителен, несъмнено. И не му липсваше кураж. Хората казваха, че е справедлив... а и да беше

справедливостта му сурова и твърда, е, на Железните острови Аша Грейджой бе свикнала с това. И все пак не можеше да хареса този крал. Хлътналите му сини очи сякаш бяха винаги подозрително присвити, с хладен гняв, къкрещ под повърхността. Животът ѝ не означаваше почти нищо за него. Тя беше само негова заложница, плячка, която да покаже на Севера, доказателство, че може да надвие железнородените.

„Много глупаво от негова страна.“ Надвиването на една жена едва ли щеше да внуши страхопочитание у който и да е северняк, а стойността ѝ като заложница бе повече от нищожна. Сега чичо ѝ управляваше Железните острови и на Вранското око щеше да му е все едно дали Аша ще живее, или не. Можеше да означава нещо за онази жалка развалина съпруга ѝ, който Юрон ѝ беше натрапил, но Ерик Железаря нямаше достатъчно пари да я откупи. Но нямаше как да се обяснят такива неща на Станис Баратеон. Самата ѝ женственост като че ли го оскърбяваше. Мъжете от зелените земи обичаха жените им да са меки и сладки и в коприна, знаеше тя, а не облечени в ризница и кожа и въоръжени. Но краткото ѝ запознанство с краля в Дълбоки лес я бе убедило, че няма да му допадне повече и в рокля. Дори с жената на Галбарт Гловър, благочестивата лейди Сибел, той се беше държал коректно и учтиво, но с явно неудобство. Този южняшки крал като че ли беше от онези мъже, за които жените са друга раса, странна и непонятна като великаните, таласъмите и горските чеда. Мечката също го караше да скърца със зъби.

Имаше само една жена, която Станис слушаше — и я беше оставил на Вала.

— Макар че бих предпочел да беше с нас — призна сир Джъстин Маси, светлокосият рицар, който командваше обоза. — Последния път, когато влязохме в битка без лейди Мелисандра, беше на Черната вода, когато сянката на лорд Ренли се спусна над нас и изтласка войската ни в залива.

— Последният път ли? — каза Аша. — Тази чародейка беше ли при Дълбоки лес? Не я видях.

— Едва ли може да се нарече битка — отвърна усмихнат сир Джъстин. — Вашите железни мъже се биха храбро, милейди, но ви превъзхождахме многократно по численост и ви изненадахме. Зимен

хребет ще знае, че идваме. А Рууз Болтън има толкова мъже, колкото и ние.

„Или повече“, помисли Аша.

Дори затворниците имат уши и тя беше чула целия разговор в Дълбоки лес, когато крал Станис и капитаните му обсъждаха този поход. Сир Джъстин се беше противопоставил от самото начало, заедно с много от рицарите и лордовете, дошли със Станис от Юга. Но вълците настояха: Рууз Болтън не може да бъде търпян да държи Зимен хребет, а момичето на Нед трябва да бъде спасено от прегръдките на копелето му. Така заявиха Морган Лидъл, Брандън Норей, Вул Голямото ведро, дори Мечката.

— Сто левги са от Дълбоки лес до Зимен хребет — каза Артос Флинт в нощта, когато кипна спорът в дългата зала на Галбарт Гловър. — Триста мили полет на гарван.

— Дълъг поход — рече рицарят Корлис Пени.

— Не чак толкова дълъг — настоя сир Годри, големият рицар, когото другите наричаха Великаноубиеца. — Вече стигнахме толкова далече. Господарят на Светлината ще ни прогори път.

— А когато стигнем пред Зимен хребет? — попита Джъстин Маси. — Две стени с ров между тях, а вътрешната стена е сто стъпки висока. Болтън никога няма да излезе да ни срещне на полето, а нямаме достатъчно провизии за обсада.

— Арнолф Карстарк ще присъедини силата си към нашата, не забравяйте — заяви Харууд Фел. — Морс Ъмбър също. Ще имаме толкова северняци, колкото и лорд Болтън. А горите на север от замъка са гъсти. Ще вдигнем обсадни кули, ще направим тарани...

„И ще умрат хиляди“, помисли Аша.

— Може би ще е най-добре да презимуваме тук — предложи лорд Пийзбъри.

— Да *презимуваме* тук? — изрева Голямото ведро. — Колко храна и фураж е събрал Галбарт Гловър според теб?

Тогава сир Ричард Хорп, рицарят с обезобразеното лице и с пеперудите „мъртвешка глава“ на връхната си туника, се обърна към Станис и рече:

— Ваше величество, вашият брат...

Кралят го прекъсна:

— Всички знаем какво щеше да направи брат ми. Робърт щеше да връхлети в галоп срещу портите сам, да ги разбие с бойния си чук и да препусне през развалините, за да убие Рууз Болтън с лявата си ръка и Копелето му с дясната. — Станис се изправи. — Аз не съм Робърт. Но ще тръгнем в марш и ще освободим Зимен хребет... или ще загинем.

Каквито и съмнения да хранеха лордовете му, простите хора, изглежда, му вярваха. Станис беше разбил диваците на Манс Райдър на Вала и беше разчистил Аша и нейните железнородени от Дълбоки лес, беше брат на Робърт, победител в прочуто морско сражение край Белия остров, мъжът, който бе удържал Бурния край по време на Бунта на Робърт. И носеше оръжие на герой, омагьосания меч Светлоносец, чийто блясък огряваше нощта.

— Враговете ни не са толкова силни, колкото изглеждат — увери сир Джъстин Аша в първия ден на похода. — Рууз Болтън вдъхва страх, но не го обичат много. А приятелите му Фрей... Северът не е забравил Червената сватба. Всеки лорд в Зимен хребет е загубил близки там. Станис трябва само да пусне кръв на Болтън и северняците ще го изоставят.

„Така се надяваш — помисли Аша. — Но първо трябва да му пусне кръв. Само глупак изоставя печелившата страна.“

Този първи ден сир Джъстин се отби при колата ѝ пет-шест пъти, за да ѝ донесе храна, пиене и вести за похода. Вечно усмихнат и пълен с шегички, едър и със стегната плът, с розови страни, сини очи и разрошена от вятъра бяло-руса коса, светла като лен, той беше мил тъмничар, вечно загрижен за удобствата на пленничката си.

— Той те иска — каза Мечката след третото му гостуване. Същинското ѝ име беше Алисейн от дома Мормон, но носеше другото име с лекотата, с която носеше ризницата си. Ниска, набита и мускулиста, наследничката на Мечия остров имаше големи бедра, големи гърди и големи мазолести длани. Дори когато спеше носеше ризница под кожените си завивки, щавена кожа под нея и риза от стара овча вълна под кожата, да ѝ пази топло. С всички тези пластове изглеждаше почти толкова широка, колкото и висока. „И свирепа.“ Понякога Аша Грейджой забравяше, че двете с Мечката са почти на една възраст.

— Иска земите ми — отвърна Аша. — Иска Железните острови. — Познаваше признаците. Беше виждала същото у други ухажори. Фамилните владения на Маси далече на юг бяха изгубени за него, тъй че на всяка цена трябваше да сключи изгоден брак или да се примири да не е нищо повече от рицар в кралското домакинство. Станис беше осуетил надеждите на сир Джъстин да се омъжи за дивашката принцеса, за която Аша беше чувала толкова много, тъй че сега бе хвърлил око на нея. Несъмнено мечтаеше да я постави на престола Морски камък на Пайк и да управлява чрез нея като неин лорд и господар. Щеше да се наложи да я отърве от сегашния ѝ лорд и господар, разбира се... да не говорим за чичо ѝ, който я беше омъжил за него. „Едва ли ще успее — прецени Аша. — Вранското око може да изяде сир Джъстин на закуска и дори няма да се оригне.“

Все едно. Бащините ѝ земи никога нямаше да са нейни, за когото и да се омъжеше. Железнородените не бяха прощаващ народ, а Аша беше победена два пъти. Веднъж на кралския събор от чичо ѝ Юрон и веднъж при Дълбоки лес от Станис. Повече от достатъчно, за да я дамгосат като негодна да управлява. Брак с Джъстин Маси или с който и да е от дребните лордове на Станис Баратеон щеше повече да уязви, отколкото да помогне. „Дъщерята на кракена се оказа просто жена в крайна сметка — щяха да кажат капитаните и кралете. — Виж как си разтвори краката на този мекушав лорд от зелената земя.“

Все пак, щом сир Джъстин желаше да ѝ угажда с храна, пиене и приказки, Аша нямаше да го обезкуражава. Беше по-добра компания от мълчаливата Мечка, а иначе тя беше сама сред пет хиляди врагове. Трис Ботли, Карл Девицата, Кром, Рогон и останалите от разбития ѝ отряд бяха оставени в Дълбоки лес, в тъмниците на Галбарт Гловър.

Армията мина дваисет и пет мили първия ден, поне според преценката на водачите, които им беше дала лейди Сибел, следотърсачи и ловци, заклетите на Дълбоки лес с кланови имена като Горяни и Лесове, Клон и Ствол. Втория ден минаха дваисет и четири мили, след като авангардът им прехвърли земите на Гловър и навлезе дълбоко във вълчия лес.

— Р'хлор, прати светлината си да ни води през този сумрак — молеха се вярващите в онази нощ, събрани около буйния огън пред кралския павилион. Южняшки рицари и войници до един. Аша щеше да ги е нарочила за хора на краля, но другите мъже от Бурните земи и

земите на короната ги наричаха хора на кралицата... макар че „кралицата“, която следваха, беше червената в Черен замък, а не съпругата, която Станис Баратеон беше оставил в Източен крайморски страж. — О, Господарю на Светлината, молим те, хвърли огнения си взор над нас и ни опази невредими — пееха те на пламъците, — че нощта е тъмна и пълна с ужаси.

Водеше ги един едър рицар, сир Годри Фаринг. „Годри Великаноубиеца. Голямо име за малък човек.“ Фаринг беше с широки гърди и мускулест. Също така беше нагъл и суетен според Аша: жаден за слава, глух за предпазливост, алчен за похвала и презрителен към простолудие, вълци и жени. В последното не се отличаваше от краля си.

— Позволете ми да яхна кон — помоли Аша сир Джъстин, когато той спря до фургона ѝ с половин свински бут. — Ще полудея в тези вериги. Няма да се опитам да избягам. Имате думата ми за това.

— Де да можех, милейди. Вие сте пленничка на краля, не моя.

— Вашият крал няма да приеме думата на жена.

— Защо трябва да вярваме на думата на който и да е железен след онова, което направи брат ви в Зимен хребет? — изръмжа Мечката.

— Аз не съм Теон — настоя Аша... но веригите останаха.

Спомни си последния път, когато бе видяла майка си. Беше на Харлоу, в Десетте кули. В стаята на майка ѝ мъждукаше свещ, но голямото ѝ резбовано легло беше празно под прашния балдахин. Лейди Аланис седеше до един прозорец, загледана над морето.

— Доведе ли момченцето? — попита с разтреперана уста.

— Теон не може да дойде — отвърна Аша, след като погледна развалината, която я беше родила, майка, изгубила двама от синовете си. А третият...

„Пратих на всеки от вас късче от принц.“

Каквото и да се случеше в битката при Зимен хребет, Аша Грейджой не мислеше, че брат ѝ ще оцелее. „Теон Обърни-плащ. Дори Мечката иска главата му на кол.“

— Имаш ли братя? — попита Аша пазачката си.

— Сестри — отвърна Алисейн Мормон грубо както винаги. — Пет бяхме. Все момичета. Лиана е на Мечия остров. Лайра и Джори са с майка ни. Дасей я убиха.

— Червената сватба.

— Да. — Алисейн я изгледа за миг мълчаливо. — Имам син. На две. Дъщеря ми е на девет.

— Рано си започнала.

— Много млада. Но по-добре така, отколкото да чакаш много дълго.

„Иска да ме жегне. Все едно.“

— Женена си.

— Не. Децата ми са от мечок. — Алисейн се усмихна. Зъбите ѝ бяха криви, но имаше нещо предразполагащо в тази усмивка. — Жените Мормон са превъплъщенки. Превръщаме се в мечки и си намираме мъжкарите в горите. Всички го знаят.

Аша отвърна с усмивка:

— Жените Мормон са и бойци.

Усмивката на другата жена се стопи.

— Такива сме, каквито ни направихте вие. На Мечия остров всяко дете се учи да се страхува от кракени, надигащи се от морето.

„Старият обичай.“ Аша ѝ обърна гръб и веригите ѝ издрънчаха тихо.

На третия ден гората около тях се сгъсти, а разораните от коловози пътища се смалиха до пътеки на дивеч, които се оказаха твърде тесни за по-големите фургони. Тук-там лъкатушеха покрай познати ориентири: каменен хълм, който малко приличаше на вълча глава, погледнат под определен ъгъл, полузамръзнал водопад, естествена каменна арка, обрасла със сиво-зелен мъх. Аша ги познаваше всички. Беше минавала по този път към Зимен хребет, за да убеди брат си Теон да изостави завоеванието си и да се върне в безопасния Дълбоки лес. „И в това се провалих.“

Този ден минаха четиринайсет мили и бяха доволни и на толкова.

Когато се стъмни, коларят спря фургона под едно дърво. Докато разпрягаше конете, сир Джъстин дойде и махна прангите от глезените на Аша. Двата с Мечката я придружиха през лагера до палатката на краля. Макар да беше пленничка, все пак беше Грейджой от Пайк, тъй че Станис Баратеон благоволеше да я нахрани с остатъците от масата, където вечеряше със своите капитани и командири.

Кралският павилион беше голям почти колкото дългата зала в Дълбоки лес, но освен големината му в него нямаше нищо

величествено. Коравите му стени от тежко жълто зебло бяха избелели и зацапани с кал и петна плесен. Над централния пилон се вееше кралският пряпорец: златен, с еленова глава в пламтящо сърце. От три страни го обкръжаваха павилионите на южните лордове, дошли със Станис на север. На четвъртата страна пращеше нощният огън.

Десетина мъже цепеха дърва, за да го подклаждат, когато Аша дойде накуцвайки с двамата си пазачи. „Хората на кралицата.“ Богът им беше червеният Р’хлор, а той беше ревнив бог. Нейният бог, Удавения бог на Железните острови, беше демон в очите им и ако не приемеше този Господар на Светлината, щеше да е прокълната и обречена. „Биха ме изгорили с радост, като тези цепеници и накършените клони.“ Беше чула някои да подхвърлят точно това след битката в горите. Станис беше отказал.

Кралят стоеше пред палатката си, загледан в огъня. „Какво ли вижда там? Победа? Гибел? Лицето на своя червен и гладен бог?“ Очите му бяха хлътнали, късо подстриганата му брада бе като сянка по мършавите му страни и кокалестата челюст. И все пак в погледа му имаше някаква властност, желязна решимост, която подсказваше на Аша, че този човек никога няма да се отклони от избрания път.

Смъкна се на коляно пред него.

— Ваше величество. — „Достатъчно ли съм унижена в очите ти? Достатъчно ли съм пребита и сломена?“ — Свалете тези вериги от китките ми, умолявам ви. Разрешете ми да яздя. Няма да се опитам да избягам.

Станис я изглежда все едно, че гледаше куче, дръзнало да скочи към крака му.

— Ти си заслужи тези вериги.

— Да. Сега ви предлагам хората си, корабите си и ума си.

— Корабите ти са мои, или изгорени. Хората ти... колко останаха? Десет? Дванайсет?

„Девет. Шест, ако броиш само тези, които са достатъчно силни да се бият.“

— Дагмър Ждрелото държи Тореново тържище. Свиреп воин и верен слуга на дома Грейджой. Мога да ви осигуря този замък, както и гарнизона му. — „Вероятно“, можеше да добави, но нямаше да ѝ е от полза да издаде съмнение пред този крал.

— Тореново тържище не струва и колкото калта под петите ми. Зимен хребет е важен.

— Махнете тези железа и ми позволете да ви помогна да го превземете, ваше величество. Великият ви брат бе прочут с това, че умееше да прави паднали врагове свои приятели. Направете ме свой приятел.

— Приятел. Боговете не са те направил мъж. Как мога аз? — Станис отново се обърна към огъня и каквото там виждаше в оранжевите му пламъци.

Сир Джъстин Маси хвана Аша за рамото и я дръпна в кралската палатка.

— Това беше грешка, милейди. Никога не му говорете за Робърт.

„Трябваше да се сетя.“ Аша знаеше как става с малките братя. Помнеше Теон като момче, свенливо дете, което живееше с възхита и страх от Родрик и Марон. „Никога не израстват от това — каза си. — Един малък брат може да живее сто години, но винаги ще си остане малък брат.“ Тръсна железния си накит и си представи колко приятно би било да се промъкне зад Станис и да го удуши с веригата, стегнала китките ѝ.

Вечеряха яхния от дивеч, сготвена от един мършав рогащ, свален от съгледвача Бенджикот Клона. Но само в кралската палатка. Извън платнените ѝ стени всеки мъж получи комат корав хляб и парче черна наденица, не по-голяма от пръст, полята с последния ейл на Галбарт Гловър.

Сто левги от Дълбоки лес до Зимен хребет. Триста мили полет на гарван.

— Де да бяхме гарвани — каза Джъстин Маси на четвъртия ден от похода, деня, в който заваля снегът. Само лека лапавица в началото. Студено и мокро, но нищо, през което да не могат да продължат с лекота.

Но на другия ден валеше отново, и на следващия, и на последващия. Гъстите бради на вълците се покриха с лед от замръзналия им дъх, а всички гладко обръснати южняци си пуснаха бакенбарди, за да им държат топло. Скоро земята се покри с бяла пелена, скрила камъни, криви корени и нападала шума, и всяка стъпка стана рискована. Вятърът също се усили, замитаеше снега. Кралското

воинство се превърна в колона от снежни човеци, залитащи в дълбоките до колене преспи.

На третия снежен ден кралската войска започна да се разкъсва. Южняшките рицари и лордове затъваха в снега, но мъжете от северните хълмове се справяха с него като че ли с лекота. Гароните им стъпваха уверено и ядяха по-малко от ездитните коне, и още по-малко от големите рицарски дестриери, а мъжете, които ги яздеха, бяха като у дома си в снега. Много от вълците си сложиха любопитни приспособления на краката. „Мечи лапи“ ги наричаха, странни издължени неща, направени от огънато дърво и кожени ремъци. Затягаха ги на ботушите си и по някакъв начин те им позволяваха да вървят по снега, без да пробиват кората и да затъват до бедрата.

Някои имаха мечи лапи и за конете си и рунтавите гарони ги носеха с лекота, с каквато други коне носеха подкови... но ездитните и дестриерите не искаха да имат нищо общо с тях. Когато няколко от кралските рицари все пак им ги вързаха, големите южняшки коне се запънаха и отказаха да вървят, или се опитваха да ги отърсят от краката си.

Северняците скоро започнаха да изпреварват войската. Задминаха рицарите в главната колона, а след това сир Годри Фаринг и авангарда му. Междувременно колите и фургоните на обоза изоставаха все повече и повече, толкова, че мъжете от ариергарда непрекъснато ги подканяха да карат по-бързо.

На петия ден от снежната буря обозът навлезе в набраздена шир от дълбоки до кръста преспи, които скриваха замръзнало езеро. Ледът се пропука под тежестта на фургоните и трима колари и четири коня бяха погълнати от замръзващата вода, и още двама мъже, опитали се да ги спасят. Единият беше Харууд Фел. Рицарите му го извадиха, преди да се удави, но не и преди устните му да посинеят и кожата му да побелее като мляко. Каквото и да правеха след това, не можаха да го стоплят. Няколко часа трепереше ужасно, дори след като срязаха замръзналите му дрехи, загърнаха го в топли кожи и го сложиха да седи до огъня. Късно вечерта се унесе в трескав сън. Не се събуди повече.

Тази нощ Аша за първи път чу хората на кралицата да мърморят за жертвоприношение: дар към червения им бог, за да сложи край на снежната виелица.

— Боговете на Севера са отприщили тази буря над нас — каза сир Корлис Пени.

— Лъжливи богове — настоя сир Годри Великаноубиеца.

— Р'хлор е с нас — каза сир Клейтън Съгс.

— Мелисандра не е — каза Джъстин Маси.

Кралят не каза нищо. Но чу. Аша бе сигурна в това. Седеше на високата маса, докато блюдото с лучена супа пред него изстиваше, взрян в пламъка на най-близката свещ с хлътналите си очи, без да обръща внимание на разговора. Първият му помощник-командир, високият слаб сър Ричард Хорп, проговори вместо него:

— Бурята скоро трябва да спре.

Но бурята се влоши още повече. Вятърът запердаши още по-жестоко, като камшик на търговец на роби. Аша мислеше, че знае какво е студ на Пайк, когато вятърът врѣхлетеше с вой от морето, но онова не беше нищо в сравнение с тукашното. „Човек може да полудее от този студ.“ Дори когато по колоната отекнеше викът да спрат за нощен лагер, не беше лесно човек да се сгрее. Палатките бяха влажни и тежки, трудно се вдигаха и още по-трудно се смъкваха, често рухваха от многото натрупан отгоре им сняг. Кралското воинство пълзеше през най-голямата гора на Седемте кралства, но скоро стана трудно да се намери сухо дърво. Във всеки следващ лагер огньовете ставаха все по-малко, а и хвърляха все повече пушек, отколкото топлина. Ядяха храната студена, дори сурова.

Дори свещеният нощен огън се смали и отслабна, за отчаяние на хората на кралицата.

— Господарю на Светлината, опази ни от това зло — молеха се те, водени от дълбокия глас на сир Годри Великаноубиеца. — Покажи ни отново яркото си слънце, усмири тези ветрове и стопи тези снегове, за да можем да стигнем враговете ти и да ги стъпчем. Нощта е тъмна и студена, и пълна с ужаси, но твоя е силата и славата на светлината. Р'хлор, изпълни ни със своя огън.

По-късно, когато сир Корлис Пени се зачуди на глас дали някога цяла армия е замръзвала до смърт, вълците се изсмяха.

— Това не е никаква зима — заяви Вул Голямото ведро. — Горے по хълмовете казваме, че есента те целува, но зимата те ебе здраво. Това е само есенна целувка.

„Бог да даде да не позная никога истинска зима.“ Най-лошото беше спестено на Аша: все пак беше кралска плячка. Другите може да гладуваха, но нея я хранеха. Другите трепереха, на нея ѝ беше топло. Другите газеха през снеговете на уморените си коне, а тя се возеше на постеля от кожи във фургон с корав платнен покрив отгоре да я пази от снега, удобно, макар и във вериги.

Най-тежко беше за конете и обикновените войници. Двама скуайъри от Бурните земи намушкаха до смърт един войник при свада кой да седи най-близо до огъня. Следващата нощ някакви стрелци в отчаянието си да се стоплят подпалиха палатката си, което поне затопли съседните. Дестриерите започнаха да мрат от изтощение и студ.

— Какво е един рицар без кон? — задаваха си гатанки мъжете.
— Снежен човек с меч.

Всеки паднал кон веднага се колеше за месо. Провизиите им също бяха започнали да се изчерпват.

Пийзбъри, Коб, Фоксглоув и други южни лордове подканяха краля да спрат на лагер, докато отmine бурята. Станис не искаше и да чуе. Не послуша и хората на кралицата, когато дойдоха да го склонят да принесе жертва на гладния им бог.

Каза ѝ го Джъстин Маси, който не беше от най-вярващите.

„Едно жертвоприношение ще докаже, че вярата ни все още гори в душите ни предано, ваше величество“ — казал Клейтън Съгс на краля.

А Годри Великаноубиеца заявил:

„Старите богове на Севера са пратили тази буря срещу нас. Само Р’хлор може да я спре. Трябва да му дадем неверник.“

„Половината ми армия са неверници — отвърнал Станис. — Няма да позволя никакви изгаряния. Молете се по-упорито.“

„Никакви изгаряния днес и никакви утре... но ако снеговете продължат, кога ли кралската решимост ще започне да отслабва?“ Аша никога не бе споделяла вярата на чичо си Ерон в Удавения бог, но онази нощ се моли на Обитаващия под вълните по-трескаво, отколкото Мокра коса го беше правил някога. Бурята не спря. Походът продължи, забави се до мудно кретане, след това — до пълзене. Пет мили беше добър ден. След това три. После две.

До деветия ден при всяко спиране на лагер капитаните и командирите влизаха в палатката на краля мокри и изтощени и докладваха загубите си за деня.

— Един мъртъв, трима изчезнали.

— Шест коня загубени, един от които моят.

— Двама мъже мъртви, единият рицар. Четири коня паднали. Единия го вдигнахме. Другите ги загубихме. Дестриери и един ездитен.

„Студеното броене“, чу да го наричат Аша. Обозът понасяше най-тежките загуби: мъртви коне, изгубени хора, обърнати и разбити фургони.

— Конете затъват в снега — каза Джъстин Маси на краля. — Хората се отклоняват от колоната или просто седат да умрат.

— Нека — отсече крал Станис. — Продължаваме.

Северняците се справяха много по-добре с техните рошави дребни коне и мечите лапи. Донел Флинт Черния и брат му Артос загубиха само един мъж. Лидъл, Вул и Норей не загубиха нито един. Едно от мулетата на Морган Лидъл се беше отклонило, но той май смяташе, че Флинт са му го откраднали.

„Сто левги от Дълбоки лес до Зимен хребет. Триста мили полет на гарван. Петнайсет дни.“ Петнайсетият ден дойде и отмина, а бяха изминали по-малко от половината разстояние. Зад тях се изпъваше диря от счупени коли и замръзнали трупове, заровени от навяващия сняг. Слънцето, луната и звездите бяха изчезнали толкова отдавна, че Аша се чудеше дали не ги е сънувала.

На дванайсетия ден на похода най-сетне освободиха глезена ѝ от веригата. Късно следобед един от конете, които теглеха фургона ѝ, умря в хамута си. Нямаше животно, с което да го заменят: малкото останали товарни животни трябваше да теглят фургоните с храна и фураж. Сир Джъстин Маси нареди да заколят мъртвия кон за месо и да разглобят фургона за дърва за огрев. После свали прангите от глезените на Аша и разтърка схванатите ѝ прасци.

— Нямам да ви дам кон, милейди, а ако се опитаме да яздим двама, това ще е краят и за моя кон. Трябва да вървите пеш.

Глезенът на Аша пулсираше от болка на всяка стъпка. „Скоро ще изтръпне от студа — каза си тя. — След час изобщо няма да усещам стъпалата си.“ Оказа се наполовина права: отне по-малко време.

Докато тъмнината спре колоната, вече залиташе и копнееше за удобствата на своя затвор на колела. „Железата са ме направили слаба.“ На вечерята бе толкова капнала, че заспа на масата.

На двайсет и шестия ден от петнайсетдневния марш и последните зеленчуци свършиха. На трийсет и втория — последното зърно и фураж. Аша се питаше колко дълго може да преживее човек на сурово, при това почти замръзнало конско месо.

— Клона се кълне, че сме само на три дни от Зимен хребет — каза същата вечер на краля сир Ричард Хорп, след студеното броене.

— Ако изоставим най-слабите — добави Корлис Пени.

— Най-слабите са неспасяеми — настоя Хорп. — Тези, които все още сме достатъчно силни, трябва да стигнем до Зимен хребет или също да умрем.

— Господарят на Светлината ще ни даде замъка — заяви сир Годри Фаринг. — Ако лейди Мелисандра беше с нас...

Най-сетне, след един кошмарен ден, когато колоната напредна едва с една миля и загуби десетина коня и четирима мъже, лорд Пийзбъри се нахвърли върху северняците.

— Този поход беше лудост! Все повече измират всеки ден — за какво? Заради някакво момиче?

— Момичето на Нед — рече Морган Лидъл. Беше вторият от трима синове, тъй че другите вълци го наричаха Лидъл Средния, но рядко пред него. Тъкмо Морган за малко щеше да убие Аша в боя при Дълбоки лес. След това, по време на похода, бе дошъл да я помоли за прошка... за това, че я бе нарекъл „путка“ в бойната си страст, а не защото се бе опитал да ѝ разцепи главата с брадва.

— Момичето на Нед — повтори Вул Голямото ведро. — И щяхме да сме взели и нея, и замъка, ако вие, наперени южняшки контета, не се бяхте напикали в сатенените си бричове от малко сняг.

— *Малко* сняг? — Меката момичешка уста на Пийзбъри се изкриви от гняв. — Твоят лош съвет ни натрапи този поход, Вул. Започвам да подозирам, че си бил човек на Болтън през цялото време. Така е, нали? Той ли те прати да шепнеш отрова в ухото на краля?

Голямото ведро се изсмя в лицето му.

— Лорд Грахова шушулка. Ако беше мъж, щях да те убия за това, но мечът ми е направен от твърде добра стомана, за да го цапам с кръв на страхливец. — Отпи яка глътка ейл и си обърса устата. — Хора

умират, да. Още ще умрат, преди да видим Зимен хребет. Какво от това? Това е война. Във войната умират хора. Така е, както трябва да е. Както винаги е било.

Сир Корлис Пени изгледа невярващо главатаря на клана.

— *Искаш ли да умреш, Вул?*

Това, изглежда, развесели северняка.

— Искам да живея вечно в земя, където лятото трае хиляда години. Искам замък в облаците, откъдето да мога да гледам над света. Искам отново да съм на двайсет и шест. Когато бях на двайсет и шест, можех да се бия цял ден и да еба цяла нощ. Какво искат хората е без значение. Зимата почти е дошла, момче. А зимата е смърт. Бих предпочел мъжете ми да умрат в бой за малкото момиче на Нед, а не сами и гладни и сълзите им да замръзват на бузите. Никой не пее песни за мъже, които умират така. Колкото до мен, аз съм стар. Това ще е последната ми зима. Нека се окъпя в кръв на Болтън, преди да умра. Искам да усетя как плисва в лицето ми, когато брадвата ми се заби дълбоко в черепа на някой Болтън. Искам да я оближа от устните си и да умра с вкуса ѝ на езика ми.

— Да! — ревна Морган Лидъл. — Кръв и битка! — И всички планинци зареваха, заблъскаха чаши и рогове с ейл и кралската палатка се изпълни с дрънчене и тракане.

Самата Аша Грейджой също бе готова да посрещне с радост един бой. „Един бой и да свършат тези мъки. Стомана в стомана, розов сняг, разбити щитове и отсечени крайници, и край на всичко това.“

На другия ден кралските съгледвачи се натъкнаха на изоставено селце между две езера: бедно и жалко, само няколко колиби, дълга обща сграда и наблюдателна кула. Ричард Хорп заповяда да спрат, въпреки че армията бе напреднала не повече от половин миля, а до стъмване имаха още няколко часа. Луната отдавна се беше вдигнала, когато обозът и ариергардът се дотътриха в селото. Аша беше сред тях.

— В езерата има риба — каза Хорп на краля. — Ще пробием дупки в леда. Северняците знаят как се прави.

Дори с дебелилото си кожено наметало и тежката броня Станис приличаше на човек с единия крак в гроба. Малкото плът, която имаше по високата си мършава фигура в Дълбоки лес, се беше стопила по време на похода. Черепът му изпъкваше под кожата и челюстите му

бяха стиснати толкова здраво, че Аша си помисли, че зъбите му ще се натрошат.

— Добре, риба — отсече той рязко. — Но на разсъмване продължаваме.

Когато утрото дойде, лагерът се събуди в сняг и безмълвие.

Небето от черно стана бяло и застина така. Аша Грейджой се събуди изтръпнала и премръзнала под купчината кожи, заслушана в хъркането на Мечката. Никога не си бе представяла, че жена може да хърка толкова силно, но вече бе свикнала, дори намираше някаква утеха в този звук. Безпокоеше я тишината. Никакви тръби не свиреха, за да вдигнат мъжете, да се оформи колоната и да се подготвят за марш. Никакви бойни рогове не зовяха северняците. „Нещо не е наред.“

Изпълзя изпод кожата, измъкна се от палатката и избута стената от сняг, запушила ги през нощта. Железните ѝ вериги издрънчаха. Тя се измъкна и вдиша ледения утринен въздух. Снегът продължаваше да вали, дори по-тежко, отколкото когато се беше пхнала в палатката вечерта. Езерата бяха изчезнали, както и горите. Видя очертанията на други палатки и заслони и мътното оранжево сияние на огъня, горящ горе на наблюдателницата, но не и самата кула. Бурята бе погълнала останалото.

Някъде напред Рууз Болтън ги чакаше зад стените на Зимен хребет, но войската на Станис Баратеон седеше окована от сняг, обкръжена от лед и студ и издъхваща от глад.

ДЕНЕРИС

Свещта догаряше. По-малко от един пръст оставаше, щръкнал над локвичка топъл стопен восък, и хвърляше светлината си над леглото на кралицата. Пламъкът потрепваше.

„Съвсем скоро ще догори — помисли Денерис. — А с нея ще свърши и поредната нощ.“

Утрото винаги идваше твърде рано.

Не беше спала, не можеше да спи, не искаше да спи. Дори не беше посмяла да затвори очи от страх, че когато отново ги отвори, ще е утро. Ако имаше тази власт, щеше да направи нощите безкрайни, но най-доброто, което можеше да направи, бе да се опитва да се наслади на всеки миг, преди разсъмването да е превърнало миговете само в гаснещи спомени.

До нея Даарио Наарис спеше кротко като бебе. Имаше дарба за сън, беше се похвалил с онази негова наперена усмивка. Твърдеше, че на полето често спял в седлото, за да е добре отпочинал, ако се случи да влезе в битка. Слънце или буря, било му все едно.

— Воин, който не може да спи, скоро остава без сила да се бие — каза й. Никога не го мъчеха кошмари също така. Когато Дани му разказа как Сервин Огледалния щит бил обсебен от призраците на всички рицари, които е убил, Даарио само се изсмя. — Ако тези, които съм убил, дойдат да ми досаждат, пак ще ги убия. — „Има наемническа съвест — осъзна тя тогава. — Сиреч никаква.“

Даарио лежеше по корем, леките ленени завивки бяха оплетени около дългите му крака, лицето му бе извърнато настрани във възглавниците.

Дани прокара ръка по гърба му и проследи линията на гръбнака му. Кожата му беше гладка, почти без косми. „Кожата му е коприна и сатен.“ Обичаше я под пръстите си. Обичаше да прокара пръсти през косата му, да размачка схванатите му прасци след дълъг ден на седлото, да хване члена му в шепата си и да усети как се втвърдява.

Ако беше някоя обикновена жена, с радост щеше да прекара целия си живот да гали Даарио, да проследява белезите по тялото му, да го кара да ѝ разкаже как е получил всеки от тях. „Бих му дала короната си, ако я поиска“, помисли си... но не я беше поискал и никога нямаше да го направи. Даарио можеше да шепне думи за любов, щом двамата се слееха в едно, но тя знаеше, че обича драоновата кралица. „Ако му дам короната си, няма да ме иска.“ Освен това крале, които губеха короните си, често губеха и главите си, а тя не виждаше никаква причина и с кралиците да не е така.

Свещта примига за сетен път и умря, удавена в собствения си восък. Тъмнината погълна пухеното легло и двамата в него и изпълни всеки ъгъл в стаята. Дани прегърна капитана си и се притисна до гърба му. Изпиваше аромата му, наслаждаваше се на топлината на плътта му, на допира на кожата му до своята. „Помни — каза си. — Помни допира му.“ Целуна го по рамото.

Даарио се завъртя към нея и отвори очи.

— Денерис. — Усмихна се лениво. Това бе още една от дарбите му: будеше се изведнъж, като котка. — Съмна ли се?

— Още не. Имаме още малко време.

— Лъжкиня. Мога да видя очите ти. Щях ли да мога, ако беше тъмна нощ? — Даарио изрита завивките и се надигна. — Вече се развиелява. Денят скоро ще е тук.

— Не искам тази нощ да свършва.

— Нима? И защо така, моя кралица?

— Знаеш.

— Сватбата ли? — Той се засмя. — Омъжи се за мен.

— Знаеш, че не мога.

— Ти си кралица. Можеш да направиш каквото си поискаш. — Обви бедрото ѝ с ръка. — Колко нощи ни остават?

„Две. Само две.“

— Знаеш го не по-зле от мен. Тази нощ и следващата, и трябва да свършим с това.

— Омъжи се за мен и можем да имаме всички нощи завинаги.

„Ако можех.“ Хал Дрого беше нейното слънце и звезди, но беше мъртъв от толкова отдавна, че Денерис почти бе забравила какво е да обичаш и да бъдеш обичана. Даарио ѝ бе помогнал да си го спомни. „Мъртва бях, а той ме върна към живота. Спях, а той ме събуди. Моят

храбър капитан.“ Все пак напоследък бе станал прекалено дързък. Един ден, когато се върна от поредния си набег, беше хвърлил главата на юнкайски лорд в краката ѝ и я беше целунал в залата пред очите на целия свят, докато Баристан Селми не ги раздели. Сир Дядо толкова се беше разгневил, че Дани се уплаши да не се пролее кръв.

— Не можем да се оженим, обич моя. Знаеш защо.

Той стана.

— Омъжи се за Хиздар тогава. Ще му дам хубав комплект рога за сватбен дар. Гхискарските мъже обичат да се перчат с рогата си. Правят си ги от косата, с гребени, восък и желязо. — Даарио намери бричовите си и си ги обу. Долните си дрехи остави.

— След като се омъжа, ще бъде върховна измяна да ме желаш. — Дани дръпна завивката над гърдите си.

— Значи ще стана изменник. — Навлече синя копринена туника и оправи с пръсти зъбците на брадата си. Беше я боядисал наново заради нея, в синьо вместо тъмния пурпур, както беше при първата им среща. — Мириша на теб — каза той, след като подуши пръстите си, и се ухили.

Дани обичаше да гледа как блясва златният му зъб, когато се усмихне. Обичаше космите на гърдите му. Обичаше силата на мишците му, смеха му, начина, по който винаги я гледаше в очите и казваше името ѝ, докато пъхваше члена си в нея.

— Красив си — промълви тя, докато го гледаше как си нахлузва ботушите. Някои дни я оставяше тя да го направи вместо него, но не и днес, изглежда. „Това също свърши.“

— Не достатъчно красив, за да се ожения за теб. — Даарио взе оръжейния си колан от куката, на която го бе окачил.

— Къде отиваш?

— Навън в града ти — отвърна той. — Да изпия халба-две и да се забъркам в някоя свада. От много време не съм убивал. Може би трябва да потърся годеника ти.

Дани хвърли една възглавница по него.

— Хиздар ще го оставиш на мира!

— Както заповяда кралицата ми. Ще провеждаш ли дворецов съвет днес?

— Не. Утре ще бъде омъжена жена и Хиздар ще бъде кралят. Нека *той* да провежда съвети. Тези хора са негови.

— Някои са негови, някои са твои. Тези, които освободи.

— Упрекваш ли ме?

— Тези, които наричаш свои деца. Те искат майка си.

— Да. *Упрекваш* ме.

— Само малко, сърце мое. Ще дойдеш ли да проведеш съвета?

— След венчавката ми може би. След мира.

— Това *след*, за което говориш, никога не идва. Трябва да проведеш съвета. Новите ми хора не вярват, че си истинска. Тези, които дойдоха от Брулените от вятъра. Повечето са родени и отрасли във Вестерос, главите им са пълни с приказки за Таргариени. Искат да видят един със собствените си очи. Жабока има дар за теб.

— Жабока ли? — изкикоти се тя. — И кой е той?

Даарио сви рамене.

— Някакво дорнско момче. Скуайър на едрия рицар, когото наричат Зеления търбух. Казах му, че може да даде дара си на мен и аз да го доставя, но не искаше и да чуе.

— О, умен жабок. „Да даде дара си на мен.“ — Хвърли друга възглавница по него. — Щях ли да го видя изобщо?

Даарио поглади позлатените си мустаци.

— Бих ли откраднал от милата ми кралица? Ако беше дар, достоен за теб, бих го положил лично в нежните ти длани.

— В знак на своята любов?

— За това нищо няма да кажа, но му казах, че би могъл да ти го поднесе. Нали няма да изкараш Даарио Наарис лъжец?

Дани беше безпомощна да откаже.

— Както искаш. Доведи утре жабока си в двора. Другите също. Вестеросите. — Щеше да е хубаво да чуе Общата реч от някой друг освен от сир Баристан.

— Както заповяда кралицата ми. — Даарио се поклони, ухили се и излезе, наметалото му се завихри след него.

Дани седеше сред разхвърляните завивки с ръце около коленете си толкова отчаяна, че не чу кога Мисандей е влязла с хляб, мляко и смокини.

— Ваше величество? Зле ли ви е? Посред нощ тази чу да крещите.

Дани взе една смокиня. Беше черна и още мокра от утринната роса. „Ще ме накара ли Хиздар да крещя?“

— Вятъра си чула да крещи. — Отхапа, но плодът бе изгубил сладостта си, след като Даарио си бе отишъл. Въздъхна, стана и извика на Ирри да донесе халата ѝ, а след това излезе на терасата.

Враговете я бяха обкръжили отвсякъде. Пристаналите край брега кораби никога не бяха по-малко от дузина. Някои дни стигаха до сто, когато разтоварваха войници. Юнкайците дори караха дървен материал по море. Зад окопите си строяха катапулти, скорпиони и високи требушети. В тихи нощи чуваше чукове, кънтящи в топлия сух въздух. „Никакви обсадни кули обаче. Никакви стенобитни овни.“ Нямаше да се опитат да заемат града с щурм. Щяха да изчакват зад обсадните си линии, да хвърлят камъни по нея, докато гладът и болестта не смъкнат хората ѝ на колене.

„Хиздар ще ми донесе мир. Трябва.“

Вечерта готвачите ѝ опекоха яре с фурми и моркови, но Дани не можа и един залък да хапне. Перспективата, че ще се бори с Мийрийн, отново я бе изтощила. Сънят дойде трудно дори след като Даарио се върна, толкова пиян, че едва стоеше на крака. Въртеше се и се мятеше под завивките, сънуваше, че Хиздар я целува... но устните му бяха сини и отекли, а когато се заби вътре в нея, мъжеството му бе студено като лед. Стресна се и се надигна, с разрошена коса и омачкана нощница. Капитанът ѝ спеше до нея, но беше сама. Искаше да го разтърси, да го събуди, да го накара да я прегърне, да я чука, да я накара да забрави, но знаеше, че ако го направи, той само ще се усмихне, ще се прозине и ще каже:

— Било е само сън, моя кралице. Хайде, заспивай.

Вместо това тя облече нощен халат с качулка и излезе на терасата. Отиде до парапета и се загледа над града, както бе правила стотици пъти. „Никога няма да бъде мой град. Никога няма да бъде мой дом.“

Бледорозовата светлина на зората я завари все още на терасата, заспала на тревата под завивка от ситна роса.

— Обещах на Даарио, че днес ще проведе дворцов съвет — каза на слугите си, когато я събудиха. — Помогнете ми да си намеря короната. А, и някакви дрехи, нещо леко и прохладно.

След час слезе в дворцовата зала.

— Всички на колене пред Денерис Родената в буря, Неизгоримата, кралица на Мийрийн, кралица на андалите и на

ройнарите, и на Първите хора, халееси на Великото тревно море, Трошачка на окови и Майка на дракони — призова Мисандей.

Резнак мо Резнак се поклони и лицето му грейна.

— Ваше величество, всеки ден ставате все по-красива. Мисля, че предстоящият брак ви придава сияние, о, моя сияйна кралица.

Дани въздъхна.

— Призовете първия молител.

Толкова време беше минало от последния ѝ дворцов съвет, че навалицата от чакащи аудиенция беше убийствена. Дъното на залата гъмжеше от хора и избухваха свади за реда. Неизбежно първа напред пристъпи Галаза Галаре, вдигнала високо глава и с лице скрито под блещукащ зелен воал.

— Ваше сияние, може би ще е най-добре да поговорим насаме.

— Де да имах толкова време — отвърна Дани любезно. — Утре ми предстои женитба. — Последната ѝ среща със Зелената грация не беше минала добре. — Какво ще желаете от мен?

— Бих искала да ви поговоря за наглостта на един определен наемнически капитан.

„Смее да каже това на открит дворцов съвет?“ Жегна я гняв. „Има кураж, признавам ѝ го, но ако мисли, че отново ще търпя упреците ѝ, ужасно греши.“

— Измяната на Кафявия Бен Плум потресе всички ни — рече тя, — но предупреждението ви дойде твърде късно. И знаей, че ще искате да се върнете в храма си, за да се молите за мир.

Зелената грация се поклони.

— Ще се моля и за вас също.

„Още един шамар“, помисли Дани и лицето ѝ се изчерви.

Останалото бе добре позната досада. Тя седеше на възглавничките, слушаше, а едното ѝ стъпало се въртеше нетърпеливо. Джикуи ѝ донесе блюдо със смокини и шунка за обяд. Молителите като че ли нямаха край. На всеки двама, които отпращаше с усмивка, един напускаше със зачервени очи и мърморене.

Едва към заник-слънце Даарио Наарис се появи със своите нови Бурни врани, вестеросите, прехвърлили се към него от Брулените от вятъра. Дани се усети, че хвърля погледи към тях, докато поредният молител продължаваше да дърдори. „Тези хора са мои. Аз съм законната им кралица.“ Изглеждаха размъкната сган, но това можеше

да се очаква от наемници. Най-младият не можеше да е повече от година по-голям от нея; най-старият трябваше да е видял шейсет. Някои показваха признаци на богатство: златни халки по ръцете, копринени туники, обковани със сребро оръжейни колани. „Плячка.“ Но като цяло облеклото им бе простовато и похабено от много носене.

Когато Даарио ги изведе напред, тя видя, че между тях има и жена, едра, руса, с дълга ризница. „Хубавата Мерис“, нарече я капитанът, макар „хубава“ да беше последното, което щеше да я нарече Дани. Беше шест стъпки висока и без уши, с отрязан нос, дълбоки белези на двете бузи и най-студените очи, които кралицата бе виждала. Колкото до останалите...

Хю Хънгърфорд беше слаб и навъсен, дългокрак, дълголик и облечен в избеляло фино облекло. Вебер беше нисък и мускулист, с паяци, татуирани по главата, гърдите и ръцете. Червеноликият Орсън Камъка твърдеше, че бил рицар, както и дългурестият Луцифър Дългия. Уил от Горите я изглежда похотливо, докато коленичеше. Дик Сламката имаше сини като метличина очи, бяла като лен коса и нервна усмивка. Лицето на Рижия Джак беше скрито зад четинеста оранжева брада, а речта му беше неразбираема.

— Отхапа си половината език в първата си битка — обясни й Хънгърфорд.

Мъжете от Дорн изглеждаха различно.

— Ако благоволи ваше величество — каза Даарио, — тези тримата са Зеления търбух, Геролд и Жабока.

Зеления търбух беше огромен и плешив като камък, с толкова дебели ръце, че можеше да съперничи на Белвас Силния. Геролд беше слаб висок младеж със слънчеви жилки в косата и смеещи се синьо-зелени очи. „Тази усмивка му е спечелила не едно девиче сърце, сигурна съм.“ Наметалото му бе от мека кафява вълна, подплатена с пясъчна коприна, красива дреха.

Жабока, скуайърът, беше най-младият от тримата и най-малко впечатляващият, строг набит младок с кафяви коса и очи. Лицето му бе грубовато, с високо чело, квадратна челюст и широк нос. Мъхът по бузите му му придаваше вид на момче, опитващо се да пусне първата си брада. Дани нямаше представа защо са го нарекли Жабока. „Сигурно може да скача по-далече от другите.“

— Станете — подкани ги тя. — Даарио ми каза, че сте дошли при нас от Дорн. Дорниците винаги ще бъдат посрещнати радушно в моя двор. Слънчево копие остана вярно на моя баща, когато Узурпатора заграби трона му. Сигурно сте преживели много несгоди, докато стигнете до мен.

— Твърде много — отвърна Геролд, красивият със слънчевата коса. — Бяхме шестима, когато напуснахме Дорн, ваше величество.

— Съжалявам за загубите ви. — Кралицата се обърна към най-едрия от групата им. — Зелен търбух е странно име.

— Шега, ваше величество. От корабите. Хванах зелената болест и ме държа по целия път от Волантис. Люшкането и... е, да не казвам.

Дани се изкикоти.

— Мисля, че се досещам, сир. *Сир*, нали? Даарио каза, че сте рицар.

— Да, ваше величество, и тримата сме рицари.

Дани погледна Даарио и видя гнева, пробягал по лицето му. „Не е знаел.“

— Имам нужда от рицари.

Подозренията на сир Баристан се бяха пробудили.

— Лесно се претендира за рицарство толкова далече от Вестерос. Готови ли сте да защитите тази хвалба с меч или пика?

— Ако потрябва — отвърна Геролд. — Въпреки че не бих твърдял, че някой от нас е равен на Баристан Храбрия. Ваше величество, моля за прошка, но се явихме пред вас под фалшиви имена.

— Познавах един, който го направи веднъж — каза Дани. — Мъж, наречен Арстан Бялата брада. Кажете ми истинските си имена.

— С радост... но ако може да помолим кралицата за извинение, има ли някое място с по-малко очи и уши?

„Игри в игри.“

— Както желаете. Скааз, разчисти двора ми.

Бръснатото теме зарева заповеди. Неговите Бронзови зверове свършиха останалото, като подкараха извън залата останалите вестероси и молителите за деня. Съветниците й останаха.

— Е — каза Дани. — Имената ви.

Красивият млад Геролд се поклони.

— Сир Герис Пийвода, ваше величество. Мечът ми е ваш.

Зеления търбух скръсти ръце на гърдите си.

— И моят боен чук. Аз съм сир Арчибалд Ирънууд.

— А вие, сир? — попита кралицата момчето, наречено Жабока.

— Ако благоволи ваше величество, може ли първо да поднесе подаръка си?

— Щом желаш — отвърна Дани, обзета от любопитство, но когато Жабока понечи да тръгне към нея, Даарио Наарис застана пред него и протегна ръката си в метална ръкавица.

— Дай ми този подарък.

Набитото момче го изгледа студено, после се наведе, развърза ботуша си и извади от скрития вътре джоб пожълтял пергамент.

— Това ли ти е подаръкът? Някакви драскулки? — Даарио дръпна сгънатия пергамент от дорнеца, разгъна го и огледа с присвити очи печатите и подписите. — Много е хубаво, с всичкото му злато и панделки, но не мога да чета вестероските ви драсканици.

— Занеси го на кралицата — заповяда сир Баристан. — Веднага.

Дани усети гнева, назряващ в залата.

— Аз съм само едно младо момиче, а младите момичета обичат подаръците — каза тя. — Даарио, моля те, не бива да ме дразниш. Дай го тук.

Пергаментът беше изписан на Общата реч. Кралицата го разгъна бавно, огледа печатите и подписите. Когато видя името на сир Вилем Дари, сърцето ѝ се разтуптя. Прочете го веднъж, след това още веднъж.

— Може ли да знаем какво пише, ваше величество? — попита сир Баристан.

— Това е таен договор — каза Дани. — Сключен в Браавос, когато съм била още малко момиче. Сир Вилем Дари го е подписал за нас, мъжът, който ни измъкна с брат ми от Драконов камък, преди Узурпатора да успее да ни хване. Принц Оберин Мартел го е подписал за Дорн, и Морският господар на Браавос като свидетел. — Връчи пергаamenta на сир Баристан, за да го прочете сам. — Съюзът е трябвало да бъде скрепен с брак. В замяна на помощта на Дорн в свалянето на Узурпатора моят брат Визерис е трябвало да вземе дъщерята на принц Доран Ариан за своя кралица.

Старият рицар бавно прочете договора и каза:

— Ако Робърт знаеше за това, щеше да смаже Слънчево копие, както смаза Пайк, и да вземе главите на принц Доран и Червената

пепелянка... и най-вероятно главата на дорнската принцеса също.

— Несъмнено точно затова принц Доран е предпочел да запази договора в тайна — предположи Денерис. — Ако брат ми Визерис знаеше, че го чака дорнска принцеса, щеше да се прехвърли в Слънчево копие веднага след като порасна достатъчно, за да се ожени.

— И с това да навлече бойния чук на Робърт върху себе си, както и върху Дорн — каза Жабока. — Баща ми бе доволен да чака, докато принц Визерис си намери армия.

— Баща ти?

— Принц Доран. — Той се поклони. — Ваше величество, имам честта да бъда Куентин Мартел, принц на Дорн и ваш най-верен поданик.

Дани се засмя.

Дорнският принц се изчерви, а придворните и съветниците й я погледнаха озадачено.

— Ваше сияние? — попита Скааз Бръснатото теме на гхискарската реч. — Защо се смеете?

— Те го наричат *жабок* — каза тя, — и току-що научихме защо. В Седемте кралства има детски приказки за жаби, които се превръщат в омагьосани принцове, щом любимата им ги целуне. — Усмихна се на дорнските рицари и отново мина на Общата реч. — Кажете ми, принц Куентин, омагьосан ли сте?

— Не, ваше величество.

— Така и подозирах. — „Нито омагьосан, нито омагьосващ, уви. Жалко, че той е принцът, а не този с широките рамене и пясъчната коса.“ — Дошли сте за целувка обаче. Възнамерявате да се ожените за мен. Така ли е? Дарът, който ми носите, сте вие самият. Вместо Визерис и сестра ви вие и аз трябва да подпечатаме този договор, ако искам Дорн.

— Баща ми се надяваше, че бихте могли да ме намерите за приемлив.

Даарио Наарис се изсмя презрително.

— Според мен си пале. На кралицата й трябва мъж, а не хленчецо момченце. Не си подходящ съпруг за жена като нея. Когато оближеш устните си, още ли вкусваш майчиното си мляко?

Сир Герис Пийвода се намръщи.

— Дръж си езика, наемнико. Говориш на принц на Дорн.

— И на кърмачката му предполагам. — Даарио забърса с палци дръжките на мечовете си и се усмихна предизвикателно.

Скааз се намръщи само както той можеше да се мръщи.

— Това момче може да е добро за Дорн, но Мийрийн има нужда от гхискарска кръв.

— Знам за този Дорн — заговори Резнак мо Резнак. — Дорн е пясък и скорпиони, и голи червени планини, изпечени от слънцето.

— Дорн е петдесет хиляди копия и мечове, вречени в служба на кралицата — отвърна му принц Куентин.

— Петдесет хиляди? — изсмя се Даарио. — Аз преброих трима.

— Стига! — каза Денерис. — Принц Куентин е прекосил половината свят, за да ми предложи подаръка си, и няма да позволя да се отнасят невежливо с него. — Обърна се към мъжете на Дорн. — Жалко, че не дойдохте преди година. Врекох се да се омъжа за благородния Хиздар зо Лорак.

Сир Герис заговори:

— Не е твърде късно...

— Аз ще отсъдя това — прекъсна го Денерис. — Резнак, погрижи се принцът и приятелите му да бъдат настанени подобаващо за знатното им потекло и всичките им потребности да бъдат задоволени.

— Както желаете, ваше сияние.

Кралицата стана.

— В такъв случай приключихме засега.

Даарио и сир Баристан я последваха по стъпалата към покоите й.

— Това променя всичко — каза старият рицар.

— Това не променя нищо — отвърна Дани, докато Ирри й сваляше короната. — Каква полза от трима мъже?

— Трима рицари — каза Селми.

— Трима лъжци — заяви мрачно Даарио. — Те ме измамиха.

— И са те купили също така, не се съмнявам.

Той не се опита да го отрече. Дани разгъна пергамента и го огледа отново. „Браавос. Написано е в Браавос, докато ние живеехме в къщата с червената врата.“ Защо се чувстваше толкова странно?

Неволно си спомни своя кошмар. „Понякога в сънищата има истина.“ Възможно ли беше Хиздар зо Лорак да е с магьосниците? Това ли означаваше сънят? Възможно ли беше сънят да е бил

послание? Дали боговете ѝ казваха да остави Хиздар и вместо за него да се омъжи за този дорнски принц? Нещо човъркаше паметта ѝ.

— Сир Баристан, какъв е гербът на дома Мартел?

— Блестящо слънце, пронизано от копие.

„Синът на слънцето.“ Потръпна.

— Сенки и шепоти. — Какво още бе казала Куайте? „Бяла кобила и синът на слънцето. Имаше и лъв в него, и дракон. Аз ли съм драконът?“ „Пази се от напарфюмирания сенешал.“ Това го помнеше. — Сънища и пророчества. Защо винаги трябва да са в гатанки? Ненавиждам това. О, оставете ме, сир. Утре е сватбеният ми ден.

Тази нощ Даарио я облада по всички възможни начини мъж да обладае жена, а тя му се отдаде на драго сърце. Последния път, докато слънцето се вдигаше, го втвърди отново с уста, както Дорея я беше научила преди много време, а след това го язди толкова диво, че раната му отново започна да кърви, и в един сладък миг не можеше да различи дали той е в нея, или тя в него.

Но както слънцето се вдигна за сватбения ѝ ден, така и Даарио Наарис — навлече дрехите си и закопча оръжейния си колан с блестящите златни развратници на дръжките на оръжията му.

— Къде отиваш? — попита Дани. — Забранявам да правиш набези днес.

— Кралицата ми е жестока — каза той. — Ако не мога да убия твои врагове, как ще се забавлявам, докато ти се венчаваш?

— До вечерта няма да имам врагове.

— Още е утро, сладка кралице. Денят е дълъг. Достатъчно време за един последен излаз. Ще ти донеса главата на Кафявия Бен Плум за сватбен дар.

— Никакви глави — настоя Дани. — Веднъж ми донесе цветя.

— Хиздар да ти носи цветя. Едва ли ще се наведе да откъсне глухарче, вярно, но има слуги, които с радост биха го направили за него. Имам ли позволението ви да напусна?

— Не. — Искаше ѝ се да остане и да я прегърне. „Един ден ще замине и няма да се върне — помисли си. — Един ден стрела ще пониже гърдите му или десетима мъже ще скочат отгоре му с копия, мечове и брадви, десетима кандидат-герои.“ Петима от тях щяха да умрат, но това нямаше да направи скръбта ѝ по-поносима. „Един ден ще го загубя, както загубих своето слънце и звезди. Но моля ви, богове,

не днес.“ — Ела тук, в леглото, и ме целуни. — Никой никога не я беше целувал като Даарио Наарис. — Аз съм кралицата ти и ти заповядвам да ме начукаш.

Искаше да прозвучи закачливо, но погледът на Даарио се втвърди от думите ѝ.

— Чуването на кралици е кралска работа. Вашият благороден Хиздар може да се погрижи за това. А ако се окаже твърде знатен за такава потна работа, има слуги, които с радост ще свършат и това за него. Или навярно можете да повикате дорнското момче в леглото си, а и хубавичкия му приятел също така, защо не? — И излезе с твърда крачка от спалнята ѝ.

„Ще направи излаз — разбра Дани. — И ако вземе главата на Бен Плум, ще влезе на сватбения пир и ще я хвърли в краката ми. Седемте да са ми на помощ. Защо не можеше да е от по-знатен род?“

Мисандей ѝ донесе скромна храна от козе сирене и маслини, със стафиди за сладко.

— Ваше величество има нужда не само от вино за закуска. Толкова сте слабичка, а днес със сигурност ще ви е нужна сила.

Това разсмя Денерис, казано от толкова малко момиче. Толкова много разчиташе на малката писарка, че бе забравила, че Мисандей е още на единайсет. Ядоха заедно на терасата. Докато Дани отхапваше маслина, наатийското момиче я изгледа с очи като стопено злато и каза:

— Не е твърде късно да им кажете, че сте решили да не се венчавате.

„Късно е“, помисли с тъга кралицата.

— Кръвта на Хиздар е древна и благородна. Нашият съюз ще свърже моите освободени с неговия народ. Когато двамата станем едно, градът ни също ще се обедини.

— Ваше величество не обича благородния Хиздар. Тази мисли, че бихте предпочели да имате друг за свой съпруг.

„Не трябва да мисля за Даарио днес.“

— Любовта на една кралица е там, където трябва, не където тя иска. — Апетитът ѝ беше изчезнал. — Отнеси храната — каза на Мисандей. — Време е да се окъпя.

След това, докато Джикуи я подсушаваше, Ирри се приближи с токара ѝ. Дани завидя на дотракските девизи за широките им панталони от пясъчна коприна и боядисаните елечета. Щеше да им е

много по-прохладно, отколкото на нея в токара, с натежалите му от перли пискюли.

— Помогни ми да го увия това, моля те. Не мога да се справя сама с всичките тези перли.

Знаеше, че трябваше да изпитва нетърпелива възбуда в очакване на бракосъчетанието си и нощта след него. Помнеше нощта на първото си венчило, когато хал Дрого взе девствеността ѝ под чуждите звезди. Помнеше колко уплашена беше и колко възбудена. Щеше ли да е същото и с Хиздар? „Не. Не съм момичето, което бях, и той не е моето слънце и звезди.“

Мисандей се върна от вътрешността на пирамидата.

— Резнак и Скааз молят за честта да придружат ваша милост до Храма на Грациите. Резнак е заповядал да приготвят паланкина ви.

Мийрийнците рядко яздеха коне в градските стени. Предпочитаха паланкини, носилки и столове, носени от робите им.

— Конете мърсят улиците — беше ѝ казал един мъж от Закх, — робите — не. — Дани беше освободила робите, но паланкини, носилки и столове все още задръстваха улиците като преди, а те не се рееха магически във въздуха.

— Денят е твърде горещ, за да се затворя в паланкин — каза Дани. — Поръчай да оседлаят среброто ми. Няма да отида при своя лорд съпруг на гърбовете на роби.

— Ваше величество — заговори Мисандей, — тази толкова много съжालява... но не може да яздите с *токара*.

Малката писарка беше права, както обикновено. Токар не беше дреха, предназначена за езда. Дани се намръщи.

— Права си. Не искам паланкин обаче. Ще се задуша зад завесите. Да приготвят стол-носилка. — Щом трябваше да носи клепналите си уши, нека всичките ѝ зайци да я видят.

Когато слезе от пирамидата, Резнак и Скааз паднаха на колене.

— Ваше величество грее толкова ярко, че ще ослепи всеки, който дръзне да ви погледне — каза Резнак. Сенешалът носеше токар от кафяво-червен брокат със златни пискюли. — Хиздар зо Лорак е най-щастливият човек с вас... и вие с него, ако ми е позволена дързостта да го кажа. Този брак ще спаси нашия град, ще видите.

— Така се молим. Искам да посадя маслиновите си дървета и да видя, че дават плод. — „Има ли значение, че целувките на Хиздар не

ме задоволяват? Мирът ще ме задоволи. Кралица ли съм, или просто жена?“

— Тълпите днес ще са гъсти като рояци мухи. — Бръснатото теме бе с черна плочеста броня, с бронзов шлем с форма на змийска глава под мишницата.

— Трябва ли да се боя от мухи? Твоите Бронзови зверове ще ме пазят от всяка беда.

В основата на Великата пирамида вече бе сумрачно. Дебелите трийсет стъпки стени приглушаваха уличната врява и пазеха горещината навън, тъй че вътре бе хладно и полутъмно. Ескортът ѝ се подреждаше отсам портите. Конете, мулета и магарета при западните стени, слоновете — при източните. Дани беше получила три от тези огромни и странни зверове с пирамидата си. Напомняха ѝ за сивите голокожи мамути, макар че хоботите им бяха подвити и украсени с позлата, а очите им бяха тъжни.

Завари Белвас Силния да яде грозде. Баристан Селми гледаше как едно конярче стяга сбруята на сивия му кон. Тримата дорнци бяха с него и си говореха нещо, но млъкнаха, щом кралицата се появи. Принцът им се смъкна на коляно.

— Ваше величество, умолявам ви. Силата на баща ми отпада, но предаността му към вашата кауза е силна както винаги. Ако поведението или особата ми са ви разочаровали, съжалявам, но...

— Ако желаете да ме зарадвате, сир, бъдете щастлив за мен — каза Денерис. — Това е сватбеният ми ден. Ще има танци в Жълтия град, не се съмнявам. — Въздъхна. — Станете, принце, и се усмихнете. Един ден ще се върна във Вестерос, за да си взема бащиния трон, и ще потърся помощта на Дорн. Но днес юнкайците са стегнали града ми в стомана. Може да умра, преди да видя моите Седем кралства. Хиздар може да умре. Вестерос може да бъде погълнат от вълните. — Дани се наведе и го целуна по бузата. — Хайде. Време е за венчилото ми.

Сир Баристан ѝ помогна да се качи на стола-носилка. Куентин се върна при своите сънародници от Дорн. Белвас Силния изрева да отворят портите и изнесоха Денерис Таргариен на слънцето. Селми яздеше до нея.

— Кажете ми — каза Дани, докато процесията възвиваше към Храма на Грациите, — ако баща ми и майка ми бяха свободни да

последват сърцата си, щяха ли да се оженят?

— Беше отдавна. Ваше величество изобщо не ги помни.

— Но ти ги помниш. Кажи ми.

Старият рицар наведе глава.

— Като кралица, майка ви никога не забравяше дълга си. — Беше прекрасен в бронята си от злато и сребро, със спускащото се от раменете му бяло наметало, но говореше с болка, сякаш всяка дума бе камък. — Като момиче обаче... веднъж се беше влюбила в млад рицар от Бурните земи, който спечели благоразположението ѝ на един турнир и я обяви за кралица на любовта и красотата. Кратко увлечение.

— Какво стана с този рицар?

— Остави пиката в деня, в който лейди майка ви се венча за баща ви. След това стана изключително благочестив и твърдеше, че само Девата можела да замести кралица Раела в сърцето му. Страстта му бе неосъществима, разбира се. Оземлен рицар не е подходящ консорт за принцеса от кралска кръв.

„А Даарио Наарис е само наемник, много по-долу дори от оземлен рицар.“

— А баща ми? Имаше ли някоя жена, която да е обичал повече от кралицата си?

Сир Баристан се размърда в седлото.

— Не... не обичал. Може би *искал* е по-подходящата дума, но... беше само кухненска клюка, приказки на перачки и ратайчета...

— Искam да знам. Искam да знам всичко за него. Доброто и... останалото.

— Както заповядате. — Белият рицар подбираше думите си внимателно. — Принц Ерис... като млад се беше увлякъл по една дама от Скалата на Кастърли, братовчедка на Тивин Ланистър. Когато тя и Тивин се ожениха, баща ви изпи твърде много вино на сватбения пир и го чуха да казва колко жалко било, че правото на господаря на първата нощ е премахнато. Пиянска шега, нищо повече, но Тивин Ланистър не беше човек, който да забрави такива приказки или... волностите, които баща ви си позволи при отвеждането на булката към брачното ложе. — Лицето му се изчерви. — Твърде много казах, ваше величество. Аз...

— Милостива кралице, добра среща!

Друга процесия се бе изравнила с нейната и Хиздар зо Лорак ѝ се усмихваше от своя стол-носилка. „Моят крал.“ Дани се зачуди къде ли

е Даарио Наарис и какво ли прави. „Ако това беше романтичен разказ, щеше да дойде в галоп точно щом стигнем до храма и да предизвика Хиздар на дуел за ръката ми.“

Една до друга процесиите на кралицата и на Хиздар зо Лорак бавно продължиха през Мийрийн. Храмът на Грациите се извиси пред тях със златните си куполи, блеснали под слънцето. „Колко красиво“, опита се да си каже кралицата, но вътре в себе си беше едно глупаво малко момиче, което неволно се озърташе за Даарио. „Ако те обичаше, щеше да дойде и да те отнесе на върха на меча, както Регар е отнесъл своето северно момиче“, настояваше момичето в нея, ала кралицата знаеше, че това е глупост. Дори капитанът ѝ да беше толкова луд, че да го опита, Бронзовите зверове щяха да го посекат, преди да се е доближил и на сто крачки до нея.

Галаза Галаре ги чакаше пред храмовите порти, обкръжена от сестрите си в бяло и розово, синьо, златно и пурпурно. „По-малко са, отколкото бяха.“ Дани огледа за Езара, но не я видя. „Дори и нея ли е покосило кървавото течение?“ Макар кралицата да бе оставила ащапорците да гладуват извън стените, за да не се разпространи дизентерията, тя все пак се разпространяваше. Много бяха заразените: освободени, наемници, Бронзови зверове, дори дотраки, макар че засега нито един от Неопетнените не бе засегнат. Молеше се най-лошото да е отминало.

Грациите изнесоха стол от слонова кост и златна купа. Денерис Таргариен повдигна изискано токара си, за да не се спъне в пискюлите му, и слезе от плюшено кадифената седалка на носилката си, а Хиздар зо Лорак падна на колене, развърза сандалите ѝ и уми ходилата ѝ, докато петдесет евнуси пееха и десет хиляди очи гледаха. „Има нежни ръце — помисли тя, докато топлите уханни масла се стичаха между пръстите ѝ. — Ако има и нежно сърце, може и да се привържа към него с времето.“

След като ѝ уми краката, Хиздар ги подсуши с мека кърпа, завърза отново сандалите ѝ и ѝ помогна да се изправи. Ръка за ръка последваха Зелената грация в храма, където въздухът бе душен от дима на тамян, а боговете на Гхиз стояха загърнати в сенки в алковите си.

След четири часа двамата излязоха навън като мъж и жена, вързани един за друг за китка и глезен с вериги от жълто злато.

ДЖОН

Кралица Селайз дойде в Черен замък с дъщеря си и шута на дъщеря си, с младите си слугини и дворцови дами, и свита от петдесет рицари, наемници и войници. „Всички хора на кралицата — мислеше Джон Сняг. — Може да придружават Селайз, но служат на Мелисандра.“ Червената жрица го бе предупредила за идването почти ден преди да пристигне гарванът от Източен страж със същата вест.

Посрещна антуража на кралицата при конюшните, придружен от Сатена, Боуен Марш и половин дузина стражи. Нямахше да е никак добре да излезе пред тази кралица без своя свита, ако половината от това, което говореха за нея, беше вярно. Можеше да го сбърка с коняр и да му връчи юздите на коня си.

Снеговете най-сетне се бяха изместили на юг и им бяха дали малко отдах. Във въздуха дори се долавяше смътна топлина, когато Джон Сняг сгъна коляно пред тази южняшка кралица.

— Ваше величество. Черен замък е щастлив да посрещне вас и хората ви.

Кралица Селайз го изглежда отгоре.

— Благодаря. Заведи ме при вашия лорд-командир.

— Братята ми удостоиха мен с тази чест. Аз съм Джон Сняг.

— Ти? Казаха, че си млад, но... — Лицето на кралица Селайз беше изпито и бледо. Носеше корона от червено злато с върхове във формата на пламъци, досущ като тази на Станис. — Можеш да станеш, Джон Сняг. Това е дъщеря ми, Шайрийн.

— Принцесо. — Джон сведе глава. Шайрийн беше грозновато дете, а още по-грозна я правеше сивата люспа, от която шията и отчасти бузите ѝ бяха станали корави, сиви и напукани. — Братята ми и аз сме на вашите услуги — каза на момичето.

Шайрийн се изчерви.

— Благодаря, милорд.

— Вярвам, че се познавате с родственика ми сир Аксел Флорент?
— продължи кралицата.

— Само по гарван. — „И по сведения.“ Писмата, които получавахе от Източен крайморски страж, споменаваха много за Аксел Флорент... и много малко добро. — Сир Аксел.

— Лорд Сняг. — Флорент имаше къси крака и широки рамене. Груби косми покриваха бузите и челюстите му и стърчаха от ушите и ноздрите му.

— Моите верни рицари — продължи кралица Селайз, — сир Нарбърт, сир Бенетон, сир Брус, сир Патрек, сир Дордън, сир Мейлгорн, сир Ламбърт, сир Перкин. — Всеки споменат се покланяше. Не спомена името на шута, но беше трудно да не го забележи човек с кравешките звънци по рогатата му шапка и шарените кръпки, татуирани на пухкавите му бузи. „Кръпчото.“ В писмата си Котър Пайк споменавахе и за него. Твърдеше, че е малоумен.

След това кралицата кимна към друг любопитен член на свитата си, висок слаб мъж, чиято височина се подсилваше от другоземската му триетажна шапка от пурпурна плъст.

— А това е достопочтеният Тайко Несторис, емисар от Желязната банка на Браавос, дошъл да преговаря с негово величество крал Станис.

Банкерът свали шапката си и направи дълбок поклон.

— Лорд-командир. Благодаря на вас и братята ви за вашето гостоприемство. — Говореше Общата реч безупречно, със съвсем лек акцент. Беше с половин стъпка по-висок от Джон и имаше тънка като въже брада, израсла от брадичката му и стигаща почти до пъпа му. Халатът му бе тъмен пурпур, обшит с хермелин. Висока корава яка обграждаше тясното му лице. — Надявам се, че няма да ви причиним твърде големи неудобства.

— Ни най-малко, милорд. Вие сте наш прескъп гост. — „По-скъп от тази кралица, честно казано.“ Котър Пайк беше пратил гарван да го уведоми за идването на банкера. Джон Сняг бе мислил доста за това.

Обърна се отново към кралицата.

— Кралските покои в Кралската кула са приготвени за ваше величество, за толкова дълго, колкото пожелаете да останете при нас. Това е нашият лорд-стюард Боуен Марш. Той ще настани хората ви.

— Колко мило от ваша страна, че сте ни заделили място. — Думите на кралицата бяха съвсем вежливи, но тонът ѝ казваше: „Това е просто твое задължение и се моли тези покои да ни задоволят.“ —

Няма да се задържим дълго при вас. Няколко дни най-много. Намерението ни е да продължим до новото ни седалище в Нощната крепост веднага щом отпочинем. Пътуването от Източен страж бе уморително.

— Както кажете, ваше величество. Сигурен съм, че сте измръзнали и гладни. В трапезарията ви очаква топла храна.

— Много добре. — Кралицата огледа двора. — Първо обаче бихме искали да поговорим с лейди Мелисандра.

— Разбира се, ваше величество. Жилището ѝ също е в Кралската кула. Насам, ако благоволите. — Кралица Селайз кимна, хвана дъщеря си под ръка и се остави да ги поведе от конюшните. Сир Аксел, браавоският банкер и останалите от свитата ѝ ги последваха като патета, облечени във вълна и кожа.

— Ваше величество — заговори Джон Сняг, — строителите ми направиха всичко, което можаха, че Нощната крепост да е готова да ви посрещне... но все още голяма част от нея е в развалини. Замъкът е голям, най-големият на Вала, и успяхме да възстановим само част от него. Може би ще се чувствате по-удобно в Източен крайморски страж.

— Приключихме с Източен страж — изсумтя кралица Селайз. — Не ни хареса там. Една кралица би трябвало да е господарка под покрива си. Вашият Котър Пайк е грубоват и неприятен мъж, сприхав и свидлив.

„Да можеше да чуеш Котър какво казва за теб.“

— Съжалявам за това, но се боя, че условията в Нощната крепост ще допаднат на ваше величество още по-малко. Говорим за крепост, не за дворец. Мрачно място и студено. Докато Източен страж...

— Източен страж *не е безопасен*. — Кралицата сложи ръка на рамото на дъщеря си. — Това е законната наследничка на краля. Шайрийн един ден ще седи на Железния трон и ще управлява Седемте кралства. Трябва да я опазим от беда, а атаката ще дойде при Източен страж. Тази Нощна крепост е мястото, избрано от съпруга ми за наше седалище, и там ще пребиваваме. Ние... О!

Иззад руините на Кулата на лорд-командира изникна огромна сянка. Принцеса Шайрийн изписка, а трима от рицарите на кралицата ахнаха в един глас. Четвърти изруга и забравил в потреса си новия червен бог, възкликна:

— Седемте да ни спасят дано!

— Не бойте се — каза Джон. — Напълно безвреден е, ваше величество. Това е Вун Вун.

— Вун Вег Вун Дар Вун. — Гласът на великана изтътна като канара, затъркаляла се по планински склон, и той коленичи пред тях. Но дори коленичил се извисяваше над главите им. — Коленичи кралиса. Малка кралиса. — Думи, на които го беше научил Кожите, несъмнено.

Очите на принцеса Шайрийн станаха като паници.

— Той е *великан*! Съвсем истински великан, като от приказките. Но защо говори толкова смешно?

— Знае само няколко думи на Общата реч засега — каза Джон. — В тяхната си земя великаните говорят само Старата реч.

— Може ли да го пипна?

— По-добре недей — предупреди я майка ѝ. — Виж го. Мръсно същество. — Кралицата изглежда намръщено Джон. — Лорд Сняг, какво прави това чудовищно същество от нашата страна на Вала?

— Вун Вун е гост на Нощния страж, както и вие.

Отговорът не се хареса на кралицата. Нито на рицарите ѝ. Сир Аксел се намръщи отвратен, сир Брус се изхили нервно, а сир Нарбърт рече:

— Чувал бях, че всички великани са мъртви.

— Почти всички. — „Игрит плака за тях.“

— В тъмното танцуват мъртвите. — Кръпчо размърда краката си в чудата танцова стъпка. — Знам, знам, ох, ох, ох. — На Източен страж някой му беше ушил шутовско наметало от кожи на бобър, овчи кожи и заешки също. Шапката му имаше еленови рога с окачени на тях звънчета и дълги кафяви наушници от катерича кожа, увиснали над ушите му. Звънеше на всяка стъпка.

Вун Вун го зяпна с възхищение, но когато посегна да го пипне, шутът отскочи назад и звънна.

— О, не, о, не, о не!

Това вдигна Вун Вун на крака. Кралицата сграбчи принцеса Шайрийн и я дръпна назад, рицарите ѝ посегнаха към мечовете си, а Кръпчо скочи назад уплашено, залитна и тупна по задник в снежната пряспа.

Вун Вун започна да се смее. Смехът на един великан можеше да посрами и драконов рев. Кръпчо запуши ушите си, принцеса Шайрийн притисна лице в кожата на майка си, а най-храбрият от рицарите на кралицата тръгна напред с оголена стомана в ръка. Джон вдигна ръка да го спре.

— *Внимавайте* да не го ядосате! Приберете си стоманата, сир. Кожите, прибери Вун Вун в Хардиновата.

— Яде сега Вун Вун? — попита великанът.

— Яде сега — съгласи се Джон. Обърна се отново към Кожите. — Ще пратя зеленчуци за него и месо за теб. Запали огън.

Кожите се ухили.

— Добре, милорд. Но в Хардиновата е страшно студено. Може ли милорд да прати и малко вино да се сгреем?

— За теб. Не за него. — Вун Вун никога не беше опитвал вино, преди да дойде в Черен замък, но го беше заобичал великански. „Голямо харесване.“ Джон си имаше предостатъчно грижи и без пиян великан. Обърна се отново към рицарите на кралицата. — Милорд баща ми казваше, че един мъж никога не вади мечата си, без да е решил да го използва.

— Намерението ми беше да го използвам. — Рицарят беше гладко избръснат, лицето му бе обветрено. Под наметалото от бяла кожа носеше сребротъкана туника със синя петолъча звезда. — Бях останал с разбирането, че Нощният страж защитава владенията срещу такива чудовища. Никой не ми спомена, че ги държите като домашни любимци.

„Поредният проклет южняшки глупак.“

— А вие сте...?

— Сир Патрек от Кралската планина, ако благоволи милорд.

— Не знам как съблюдавате правото на госта в планината си, сир. На север е свято. Вун Вун е гост тук.

Сир Патрек се усмихна.

— Кажете ми, лорд-командир, ако се появят Другите, и на тях ли смятате да им предложите гостоприемство? — Обърна се към кралицата. — Ваше величество, онова там е Кралската кула, ако не греша. Ще ми окажете ли тази чест?

— С удоволствие. — Кралицата го хвана под ръка и мина с него покрай мъжете от Нощния страж, без дори да ги погледне.

„Пламъците на короната й са най-топлото нещо у нея.“

— Лорд Тайко — каза Джон. — Момент, моля.

Браавосецът спря и се обърна.

— Не съм лорд. Само прост слуга на Желязна банка на Браавос.

— Котър Пайк ме уведоми, че сте дошли в Източен страж с три кораба. Галеас, галера и ког.

— Точно така, милорд. Плаването в този сезон е опасно. Само един кораб може да потъне, докато три може да си помагат. Желязната банка винаги е благоразумна в такива неща.

— Надявам се, че може да си поговорим насаме, преди да си тръгнете?

— На вашите услуги съм, лорд-командир. А в Браавос казваме, че няма по-добър момент от настоящия. Устройва ли ви?

— Напълно. Да се оттеглим ли в дневната ми, или бихте искали да видите върха на Вала.

Банкерът погледна нагоре към извисената в небесата ледена стена.

— Боя се, че горе ще е ужасно студено.

— Да, и ветровито. Човек се научава да върви далече от ръба, за да не го отнесе вятърът. Но все пак. Няма друго нещо на земята като Вала. Може никога повече да нямате шанс да го видите.

— Несъмнено ще съжалявам за предпазливостта си на смъртното си легло, но след дълъг ден на седло една топла стая ми звучи по-за предпочитане.

— Значи дневната ми. Сатен, донеси греяно вино.

Жилището на Джон зад оръжейната бе достатъчно уютно, макар и не особено топло. Огънят бе изгаснал преди доста време — Сатена не беше толкова усърден в подклаждането му като Ед Скърбния. Гарванът на Мормон ги посрещна с:

— Гжито!

Джон окачи наметалото си и каза:

— Дошли сте да потърсите Станис, ако не греша?

— Така е, милорд. Кралица Селайз предложи да изпратим вест до Дълбоки лес по гарван, за да уведомим негово величество, че чакам благоволенieto му в Нощната крепост. Проблемът, който смятам да поставя пред него, е твърде деликатен, за да се повери в писма.

— Дълг. — „Не може да е нищо друго.“ — Негов дълг или на брат му?

Банкерът сплете пръсти.

— Не би било редно да обсъждам задълженията на лорд Станис или липсата на такива. Колкото до крал Робърт... за нас бе удоволствие да помогнем на негово величество в нуждата му. Докато Робърт беше жив, всичко беше наред. Сега обаче Железният трон е спрял всякакви изплащания.

„Възможно ли е Ланистърите наистина да са толкова глупави?“

— Не смятате да държите Станис отговорен за дълговете на брат му, нали?

— Дълговете са на Железния трон — заяви Тайко, — и който седи на този трон, трябва да ги плаща. След като крал Томен и неговите съветници станаха толкова неотстъпчиви, смятаме да обсъдим проблема с крал Станис. Ако той се окаже по-достоеен за доверието ни, ние, разбира се, с голямо удоволствие ще му заемем каквато помощ му е нужна.

— Помощ — изграчи гарванът. — Помощ, помощ, помощ.

Джон беше разбрал за какво става въпрос в момента, в който бе научил, че Желязната банка е изпратила свой емисар на Вала.

— Според последните вести, които получих, негово величество настъпва към Зимен хребет, за да се противопостави на лорд Болтън и съюзниците му. Бихте могли да го потърсите там, ако желаете, макар че това носи риск. Може да се въвлечете в тази война.

Тайко наведе глава.

— Ние, служещите на Желязната банка, се изправяме пред смъртта също толкова често, колкото и вие, служещите на Железния трон.

„На него ли служи?“ Джон Сняг вече не беше сигурен.

— Мога да ви осигуря коне, провизии, водачи, всичко, каквото е нужно, за да стигнете до Дълбоки лес. Оттам ще трябва сам да продължите до Станис. „И като нищо може да намериш главата му на кол.“ — Ще има цена.

— Цена — изкрещя гарванът на Мормон. — Цена, цена.

— Винаги има цена. — Браавосецът се усмихна. — Какво ще поиска Стражът?

— Корабите ви, за начало. С екипажите им.

— И трите? Как ще се върна в Браавос?

— Трябват ми само за едно пътуване.

— Рисковано пътуване, предполагам. За начало, казахте?

— Нужен ни е и заем. Достатъчно злато, за да ни изхрани до пролетта. Да купим храна и да наемем кораби, които да ни я докарат.

— До пролетта? — Тайко въздъхна. — Не е възможно, милорд.

Какво беше казал Станис за него? „Пазариш се като старица на рибен пазар, лорд Сняг. Да не би лорд Едард да те е направил на някоя продавачка на риба?“ Като нищо.

Отне му около час, докато невъзможното стана възможно. Каната с греяно вино, донесена от Сатена, им помогна да разрешат попарливите въпроси. Когато Джон Сняг подписа извадения от браавосеца пергамент, двамата бяха доста пияни и много нещастни. Според Джон това беше добър признак.

Трите браавоски кораба щяха да увеличат флотата на Източен страж до единайсет, включително китоловният от Ибен, реквизиран по заповед на Джон, търговската галера от Пентос, конфискувана по подобен начин, и три разнебитени бойни кораба от Лис, останки от бившата флота на Саладор Саан, изтласкани на север от есенните бури. Всички кораби на Саан ужасно се нуждаеха от ремонт, но работата вече трябваше да е приключила.

Единайсет кораба не беше достатъчно благоразумно, но ако изчакаше повече, хората от свободния народ в Хардхоум щяха да измрат, преди да пристигне спасителната флота. „Отплавай сега или никога.“ Но дали Майка Къртица и хората ѝ щяха да са достатъчно отчаяни, за да поверят живота си на Нощния страж...

Когато излязоха, вече се беше стъмнило. И пак валеше сняг.

— Отдохът ни се оказа кратък, изглежда. — Джон придърпа наметалото около себе си.

— Зимата почти е дошла. Когато тръгнах от Браавос, имаше лед по каналите.

— Трима от хората ми трябва да са минали през Браавос наскоро — каза Джон. — Един стар майстер, един певец и един млад стюард. Придружават една млада дивачка и детето ѝ до Староград. Не вярвам да сте ги срещнали, но все пак?

— Не съм, милорд. Вестероси минават през Браавос всеки ден, но повечето идват и заминават от пристана на Рагман. Корабите на

Желязната банка пристават в Пурпурния залив. Ако желаете, мога да разпитам за тях, щом се върна.

— Не е нужно. Би трябвало вече да са стигнали в Староград.

— Дано. Тясното море е опасно по това време на годината, а напоследък има тревожни съобщения за странни кораби между Каменните стъпала.

— Саладор Саан?

— Лисенският пират? Някои казват, че се е върнал към стария си занаят, така е. И флотата на лорд Редвин също пълзи през Счупената ръка. На път за дома, несъмнено. Но тези хора и корабите им са ни добре познати. Не, тези... тези са от по-на изток може би... има и странни приказки за дракони.

— Де да имахме един тук. Един дракон би могъл да позатопли малко нещата.

— Милорд се шегува. Ще ми простите, че не се смея. Ние браавосите сме потомци на избягалите от Валирия и гнева на драконовите ѝ господари. Не се шегуваме за дракони.

„И с право.“

— Моите извинения, лорд Тайко.

— Не е нужно, лорд-командир. Знаете ли, май огладнях. Заемането на такива големи суми подсилва апетита на човек. Ще бъдете ли така добър да ме упътите към трапезарията ви?

— Ще ви заведа лично. — Джон махна с ръка. — Насам.

Щеше да е невъзпитано да не седне на една маса с банкера.

Любопитството към новодошлите бе привлякло всички мъже, които не бяха на дежурство или не спяха, тъй че избата беше пълна с хора и топла.

Кралицата я нямаше, дъщеря ѝ също. Но сир Брус и сир Мейлгорн бяха налице и занимаваха събралите се братя с последните вести от Източен страж и отвъд морето. Три от придворните дами на кралицата седяха заедно, обкръжени от слугините си и десетина възхитени мъже от Нощния страж.

Близо до вратата Ръката на кралицата беше нападнал две скопени петлета, осмукваше месото от кълките и поливаше всяка хапка с ейл. Щом видя Джон Сняг, Аксел Флорент избърса уста с опакото на ръката си, стана и бавно закрочи към тях. С кривите си крака и щръкналите уши бе комична гледка, но Джон бе достатъчно благоразумен, за да не

се изсмее. Аксел беше чичо на кралица Селайз и бе един от първите, последвал я в приемането на червения бог на Мелисандра. „И да не е родоубиец, е най-близкото до това.“ Майстер Емон го беше уведомил, че братът на Аксел Флорент бил изгорен от Мелисандра, но сир Аксел не направил нищо, за да го предотврати. „Що за човек може да стои и да гледа как изгарят жив собствения му брат?“

— Несторис — рече сир Аксел. — Лорд-командире. Може ли да седна с вас. — Тръшна се на пейката, преди да са го поканили. — Лорд Сняг, ако може да попитам... тази дивашка принцеса, за която писа негово величество крал Станис... къде е тя, милорд?

„На много левги оттук — помисли Джон. — Ако боговете са добри, трябва вече да е намерила Тормунд Ужаса на великаните.“

— Вал е по-малката сестра на Дала, жената на Манс Райдър и майката на сина му. Крал Станис взе Вал и детето в плен, след като Дала умря при раждането, но тя не е принцеса в смисъла, в който го разбирате.

Сир Аксел сви рамене.

— Няма значение. В Източен страж разправяха, че я бивало. Бих искал да се уверя със собствените си очи. Някои от тия дивачки, хм, човек ще трябва да ги обърне с гръб, за да си свърши работата. Защо не я доведете да я поогледаме?

— Тя не е кон да се показва за оглед, сир.

— Обещавам да не й броя зъбите. — Флорент се ухили. — О, не бойте се, ще се отнеса с нея с цялата учтивост, която ѝ се полага.

„Знае, че тя не е тук.“ Едно село няма тайни, гласеше поговорката. В Черен замък също нямаше. Отсъствието на Вал не се обсъждаше открито, но някои знаеха, а нощем в трапезарията братята говореха. „Какво е чул? Колко вярва?“

— Простете, сир, но Вал няма да дойде при нас.

— Аз ще ида при нея. Къде я държите тая пачавра?

„Далече от тебе.“

— На безопасно място. Достатъчно, сир.

Лицето на рицаря почервения.

— Милорд, забравили ли сте кой съм? — Дъхът му миришеше на ейл и лук. — Трябва ли да говоря с кралицата? Само една дума от нейно величество и мога да наредя това дивашко момиче да го доведат голо за огледа ни.

„Би било прекалено, дори за кралица.“

— Кралицата никога не би злоупотребила с гостоприемството ни — отвърна Джон, надяваше се да е прав. — Боя се, че трябва да напусна, преди да съм забравил задълженията си на домакин. Лорд Тайко, моля, извинете ме.

— Да, разбира се — рече банкерът. — За мен беше удоволствие.

Снегът бе завалял по-силно. Оттатък двора Кралската кула се бе превърнала в изгърбена сянка, светлините в прозорците ѝ бяха размътени от сипеците се снежинки.

В дневната си Джон завари гарвана на Стария мечок кацнал на гърба на стола от дъб и кожа. Птицата заграчи за ядене в мига, в който той влезе. Джон гребна шепа сухи зърна, пръсна ги по пода и си върна стола.

Тайко Несторис беше оставил копие от споразумението им. Джон го прочете три пъти. „Това беше просто. По-просто, отколкото смеех да се надявам. По-просто, отколкото би трябвало.“

Тази мисъл го притесни. Браавоските пари щяха да позволят на Нощния страж да купи храна от Юга. Достатъчно храна, за да преживеят зимата, колкото и дълга да се окаже. „Дълга и тежка зима ще остави Стража в дълг, от който никога няма да се измъкнем — напомни си Джон. — Но когато изборът е дълг или смърт, е по-добре да си длъжник.“

Не беше длъжен да му харесва обаче. А пролетта, когато дойдеше време да изплаща всичкото това злато, щеше да му хареса още по-малко. Тайко Несторис бе изискан и вежлив, но Желязната банка на Браавос имаше ужасна слава, стигнеше ли се до събиране на дългове. Всеки от деветте Свободни града си имаше своя банка, а някои имаха повече от една и се биеха за всяка монета като кучета за кокал, но Желязната банка беше по-богата и по-могъща от всички останали закуп. Когато принцове просрочеха дълговете си към по-малки банки, разорени банкери продаваха жените и децата си в робство и режиха вените си. Когато принцове не успеяха да се изплатят на Желязната банка, нови принцове изникваха отникъде и взимаха тронове им.

„Както горкият пухкавичък Томен може би скоро ще научи.“ Ланистърите несъмнено имаха добро основание да не уважат дълговете на крал Робърт, но това все пак си беше глупост. Стига

Станис да не се окажеше прекалено упорит да приеме условията им, браавосите щяха да му дадат всичкото злато и сребро, което му трябва, достатъчно пари, за да купи десет наемни дружини, да подкупи сто лорда, да държи хората си заплатени, нахранени, облечени и въоръжени. „Освен ако Станис не лежи мъртъв под стените на Зимен хребет, може би току-що си е спечелил Железния трон.“ Зачуди се дали Мелисандра е видяла *това* в огньовете си.

Отпусна се на стола, прозя се и изпружи крака. На заранта щеше да напише заповеди за Котър Пайк. „Единайсет кораба до Хардхоум. Докарваш колкото можеш, жени и деца първо.“ Време беше да вдигнат платната. „Трябва ли лично да ида обаче, или да го оставя на Котър?“ Стария мечок беше водил обходи. „Да. И не се върна.“

Затвори очи. Само за миг...

... и се събуди вкочанен като дъска, гарванът на Стария мечок мърмореше „Сняг, Сняг“, а Мъли го разтърсваше.

— Милорд, търсят ви. Извинете, милорд. Намерили са едно момиче.

— Момиче ли? — Джон се надигна, разтърка очите си да прогони съня. — Вал? Вал ли се е върнала?

— Не е Вал, милорд. Отсам Вала е било.

„Аря.“ Трябваше да е тя.

— Момиче! — кресна гарванът. — Момиче, момиче.

— Тай и Данел се натъкнали на нея на две левги южно от Къртичиното. Гонеха някакви диваци по кралския път. Докараха ги, но на връщане се натъкнали на момичето. От знатен род е, милорд, и пита за вас.

— Колко души има с нея? — Отиде до легена и се наплиска. Богове, колко беше уморен.

— Николко, милорд. Сама е. Конят ѝ е само кости и ребра, куц и плувнал в пяна.

„Сиво момиче на издъхващ кон.“ Огньовете на Мелисандра май не бяха излъгали. Но какво беше станало с Манс Райдър и неговите жени на копието?

— Къде е момичето?

— В стаята на майстер Емон, милорд. — Мъжете на Черен замък още я наричаха така, макар че старият майстер сигурно вече отдавна бе

на топло и безопасно в Староград. — Беше посиняла от студ, на шушулка беше станала, тъй че Тай накара Клидас да я прегледа.

— Това е добре. — Джон отново се почувства на петнайсет години. „Малката ми сестричка.“

Снегът още валеше. На изток се вдигаше златна зора, но зад прозореца на лейди Мелисандра в Кралската кула все още мъждукаше червена светлина. „Никога ли не спи? Що за игра играеш, жрице? Някоя друга задача ли имаш за Манс?“

Искаше му се да вярва, че е Аря. Искаше отново да види лицето ѝ, да ѝ се усмихне и да разроши косата ѝ, да ѝ каже, че е в безопасност. „Няма да е в безопасност обаче. Зимен хребет е изгорял и разбит и няма вече безопасни места.“

Не можеше да я задържи тук, колкото и да му се искаше. Валът не беше място за жена, още по-малко за момиче с благородно потекло. Нито щеше да я предаде на Станис или Мелисандра. Кралят щеше да иска да я омъжи за някой от хората му, Хорп или Маси, или Годри Великаноубиеца, а само боговете знаеха за какво щеше да поиска да я използва червената жена.

Най-доброто решение, което можеше да измисли, бе да я прати в Източен страж и да помоли Котър Пайк да я качи на кораб за някъде отвъд морето, далече от всички тези сприхави крале. Щеше да се наложи да изчака, докато корабите се върнат от Хардхоум, разбира се. „Би могла да се върне в Браавос с Тайко Несторис. Желязната банка сигурно би могла да помогне някоя благородна фамилия да я осинови.“ Браавос обаче беше най-близкият от Свободните градове... което го правеше едновременно най-добрият и най-лошият избор. „Лорат или пристанището на Ибен може би ще е по-безопасно.“ Където и да я пратеше обаче, на Аря щеше да ѝ трябва сребро за издръжка, покрив над главата, някой, който да я закриля. Беше още дете.

В старите покои на майстер Емон беше толкова топло, че блъвналият облак пара, когато Мъли дръпна вратата, ги заслепи. В огнището гореше огън от сурови дърва, цепениците пращяха и цвърчаха. Джон прекрачи купчина мокри дрехи.

— Сняг, Сняг, Сняг — заграчиха гарваните отгоре.

Момичето лежеше свито на кълбо до огъня, загърнато в черно вълнено наметало, три пъти по-голямо от него. Спеше дълбоко.

Приличаше толкова на Аря, че го стресна, но само за миг. Високо слабичко недодялано момиче, само крака и лакти, кафявата ѝ коса беше сплетена на дебела плитка и овързана с кожени ивици. Дълго лице, остра брадичка, малки уши.

Но беше много, много по-голяма. „Това момиче е почти на моите години.“

— Яла ли е? — попита Джон.

— Само хляб и бульон, милорд. — Клидас стана от стола си. — Най-добре е полека, така казваше майстер Емон. Малко повече и няма да може да го смели.

— Данел имаше от надениците на Хоб и ѝ предложи, но тя не щя — каза Мъли.

Джон не можеше да я вини за това. Надениците на Хоб бяха направени от мас, сол и неща, за които не му се мислеше.

— Може би просто трябва да я оставим да си почине.

Точно тогава момичето се надигна и дръпна наметалото над малките си бели гърди. Изглеждаше объркана.

— Къде...

— Черен замък, милейди.

— Валът. — Очите ѝ се напълниха със сълзи. — Значи стигнах.

— Горкото дете — каза Клидас. — На колко си години?

— На шестнайсет. Почти. И не съм дете, а жена, пораснала и разцъфтяла. — Прозя се и покри устата си с наметалото. Едното ѝ голо коляно стърчеше от гънките. — Не носиш верига. Майстер ли си?

— Не — отвърна Клидас. — Но служих при един.

„Наистина прилича малко на Аря — помисли Джон. — Прегладняла и измършавяла, но косата ѝ е със същия цвят, и очите ѝ.“

— Казаха ми, че си питала за мен. Аз съм...

— Джон Сняг. — Момичето бутна плитката си назад. — Моят и твой дом са свързани по кръв и чест. Чуй ме, сроднико. Чичо ми Креган е по петите ми. Не трябва да му позволиш да ме върне в Кархолд.

Джон я гледаше вторачено. „Познавам това момиче.“ Имаше нещо в очите ѝ, в държането ѝ, в говора ѝ. За миг паметта му изневери. След това си спомни.

— Алис Карстарк.

По устните ѝ пробяга нещо като усмивка.

— Не бях сигурна, че ще ме помниш. Беше на шест, когато ме видя първия път.

— Дойде в Зимен хребет с баща си. — „Бащата, когото Роб обезглави.“ — Не помня за какво.

Тя се изчерви.

— За да се срещна с брат ти. О, имаше друг повод, но това беше истинската причина. Бях почти на едни години с Роб и баща ми реши, че може да се свържем. Имаше пир. Танцувах и с теб, и с брат ти. Той беше много вежлив и каза, че танцувам красиво. Ти беше намусен. Баща ми каза, че трябвало да се очаква у копеле.

— Помня. — Беше само наполовина лъжа.

— Все още си малко намусен — каза момичето, — но ще ти простя това, ако ме спасиш от чичо ми.

— Чичо ти... не беше ли лорд Арнолф?

— Не е никакъв лорд — отвърна презрително Алис. — Брат ми Хари е законният лорд, а по закон аз го наследявам. Дъщерята е преди чичото. Чичо Арнолф е само кастелан. Той ми е дядо всъщност, чичо е на *баща ми*. Креган му е син, тоест той е чичото, но винаги го наричахме братовчед. Сега искат да ме накарат да го наричам съпруг. — Сви ръката си в юмрук. — Преди войната бях сгодена за Дарин Рогов лес. Чакахме само да разцъфтя, за да ме омъжат, но Кралеубиеца уби Дарин в Шепнеция лес. Баща ми писа, че щял да намери някой южняшки лорд, за който да ме омъжи, но така и не можа. Брат ти Роб му отрязва главата затова, че уби Ланистъри. — Намръщи се. — Според мен цялата причина да тръгнат на юг бе за да убият няколко Ланистъри.

— Не е... толкова просто. Лорд Карстарк уби двама затворници. Невъоръжени момчета, скуайъри в килия.

Момичето не изглеждаше изненадано.

— Баща ми никога не ревеше като Големия Джон, но беше не по-малко опасен в гнева си. Но и той е мъртъв вече. Както и брат ти. Но ти и аз сме тук, все още живи. Има ли кръвна вражда между нас, лорд Сняг?

— Когато един мъж вземе черното, оставя враждите зад гърба си. Нощният страж няма спор с Кархолд, нито с тебе.

— Добре. Боях се... Помолих баща си да остави един от братята ми за кастелан, но никой от тях не искаше да изтърве славата и

плячката, които щяха да спечелят на юг. Сега Тор и Ед са мъртви. Хари е пленник в Девиче езеро според последната вест, стигнала до нас, но това беше преди близо година. Може и той да е умрял. Не знаех към кого да се обърна освен към последния син на Едард Старк.

— Защо не към краля? Кархолд взе страната на Станис.

— Чичо ми се обяви за Станис. Надяваше се, че това може да предизвика Ланистърите да вземат главата на горкия Хари. Ако брат ми умре, Кархолд трябва да се предаде на мен, но чичовците ми искат рожденото ми право за себе си. Родя ли дете на Креган, повече няма да съм им нужна. Той вече е погребал две жени. — Изтри сърдито една сълза, както щеше да го направи и Аря. — Ще ми помогнеш ли?

— Бракове и наследства са проблеми за краля. Ще пиша на Станис за теб, но...

Алис Карстарк се засмя, смях на отчаяние.

— Пиши, но не чакай отговор. Станис ще е мъртъв, преди да получи писмото ти. Чичо ми ще се погрижи за това.

— Какво искаш да кажеш?

— Арнолф бърза към Зимен хребет, вярно, но само за да може да забие камата си в гърба на краля ти. Заложил е на Рууз Болтън отдавна... за злато, обещание за прошка и главата на бедния Хари. Лорд Станис отива на заклание. Тъй че не може да ми помогне, а нямаше да го направи дори и да можеше. — Алис коленичи пред него, загърната в черното наметало. — Ти си единствената ми надежда, лорд Сняг. В името на баща ти, моля те. Защити ме.

СЛЯПОТО МОМИЧЕ

Нощите ѝ бяха огрени от далечни звезди и блясъка на лунна светлина по сняг, но всяка сутрин се събуждаше в тъмнина.

Отвори очи и се взря сляпа в черното, което я загръщаше, докато сънят ѝ гаснеше. „Толкова красив.“ Облиза устни, докато си спомняше: блеенето на овцата, ужаса в очите на пастира, лая на кучетата, докато ги убиваше едно по едно, ръмженето на глутницата ѝ. Дивечът бе станал по-рядък, откакто започнаха да ваят снеговете, но предната нощ бяха пирували. Агнешко, кучешко, овнешко и човешка плът. Някои от малките ѝ сиви братовчеди се страхуваха от хора, дори и от мъртви хора, но не и тя. Месото си беше месо, а хората бяха плячка. Тя беше нощният вълк.

Но само когато сънуваше.

Сляпото момиче се обърна, надигна се, скочи на крака и се протегна. Леглото ѝ беше натъпкан с парцали дюшек върху студена каменна издатина и винаги се будеше вкочанена и схваната. Пристъпи към легена, безшумна като сянка, и се наплиска със студената вода. „Сир Грегър — помисли. — Дънсън, Раф Сладура. Сир Илин, сир Мерин, кралица Церсей.“ Нейната утринна молитва. А нейната ли беше? „Не, не моята. Аз съм никоя. Това е молитва на нощния вълк. Някой ден тя ще ги намери, ще ги хване, ще подуши страха им, ще вкуси кръвта им. Някой ден.“

Намери долните си дрехи на купчина и ги помириса, за да се увери, че все още са достатъчно чисти за носене, и ги облече в тъмното. Слугинското ѝ облекло бе там, където го беше окачила: дълга туника от небоядисана вълна, груба и бодлива. Дръпна я и я нахлузи с плавно, опитно движение. Чорапите дойдоха последни. Един черен, един бял. Черният имаше бримка горе, белият не; можеше с опипване да разбере кой кой е, за да може всеки да иде на своя крак. Колкото и мършави да бяха, краката ѝ бяха силни и жилави и ставаха по-дълги всеки ден. Радваше се на това. На Танцуваща по водата ѝ трябваша

добри крака. Сляпата Бет не беше танцуваща по водата, но нямаше вечно да е Бет.

Знаеше пътя до кухните, но носът ѝ щеше да я отведе дотам дори да не го знаеше. „Люти чушлета и пържена риба — каза си, докато душеше по коридора, — и пресен хляб от фурната на Умма.“ Коремът ѝ изръмжа от миризмите. Нощният вълк беше пирувал, но това нямаше да напълни корема на сляпото момиче. Сънувано месо не можеше да я засити, беше го научила отдавна.

Закуси със сардини, изпържени с коричка в подлютено масло и поднесени толкова горещи, че пареха пръстите ѝ. Останалото масло изтопи с комат хляб, прокарваше го с чаша разрежено с вода вино. Наслаждаваше се на вкусовете и миризмите, на грубия допир на коричката под пръстите си, на хлъзгавината на маслото, на щипането на лютия пипер. „Слух, миризма, вкус, допир — напомни си. — Има много начини да се познава светът за тези, които не могат да виждат.“

Някой беше влязъл в стаята зад нея и стъпваше с меки пантофи, тихо като мишка. Ноздрите ѝ се разшириха. „Милият човек.“ Мъжете имаха различна миризма от жените, а във въздуха се долавяше и смътен мирис на портокал. Жрецът обичаше да дъвче портокалови резенчета, за да подсладят дъха му — когато си намереше, разбира се.

— И коя си тази сутрин? — чу го да пита, щом седна на масата. След това чу и тихо изпукване. „Счупи първото си яйце.“

— Никоя — отвърна тя.

— Лъжа. Познавам те. Ти си онова сляпо просякинце.

— Бет. — Беше познавала една Бет някога, в Зимен хребет, когато беше Аря Старк. Може би затова бе избрала името.

— Горкото дете — каза милият човек. — Искаш ли да си върнеш очите? Помоли и ще виждаш.

Задаваше същия въпрос всяка сутрин.

— Може да ги поискам утре. Не днес. — Лицето ѝ беше тиха вода, криеше всичко, не разкриваше нищо.

— Както искаш. — Чуваше го как бели яйцето, а след това смътно сребърно звънване, когато вдигна лъжичката със сол. — Къде отиде да проси снощи горкото ми сляпо момиче?

— В хана „Зелената змиорка“.

— И какви нови три неща знаеш, а не ги знаеше, когато ни остави последния път?

— Морският господар още е болен.

— Това не е ново. Морският господар беше болен вчера и ще бъде болен и утре.

— Ако не умре.

— Когато умре, това ще е ново.

„Когато умре, ще има избиране и ще се извадят ножовете.“ Така ставаше в Браавос. Във Вестерос един мъртъв крал се наследяваше от най-големия му син, но браавосите нямаха крале.

— Тормо Фрегар ще бъде новият морски господар.

— Това ли говорят в „Зелената змиорка“?

— Да.

Милият човек отхапа половината яйце. Момичето го чуваше как дъвче. Никога не говореше с пълна уста. Преглътна и каза:

— Някои твърдят, че във виното имало мъдрост. Такива хора са глупаци. В други ханове се обсъждат други имена, не се съмнявай. — Лапна другата половина на яйцето, сдъвка и преглътна. — Какви три нови неща *знаеш*, които не си знаела преди?

— *Знам*, че някои хора *казват*, че Тормо Фрегар със сигурност ще е новият морски господар — отвърна тя. — Някои пияни хора.

— По-добре. И какво още *знаеш*?

„Вали сняг в Речните земи, във Вестерос“, за малко да каже. Но щеше да я попита как *знае* това, а тя не мислеше, че отговорът ѝ ще му хареса. Прехапа устна и си помисли за предната нощ.

— Курвата С'врон е с дете. Не е сигурна за бащата, но смята, че може да е онзи тирошки наемник, когото уби.

— Това е добре да се *знае*. Какво още?

— Кралицата Мерлинг е избрала нова Русалка на мястото на удавената. Тя е дъщерята на слугиня на Престейн, тринайсетгодишна и бедна, но хубава.

— Всички са хубави в началото — каза жрецът, — но не можеш да *знаеш*, че е хубава, освен ако не си я видяла със собствените си очи, а ти *нямаш* очи. Коя си ти, дете?

— Никоя.

— Аз виждам Сляпата Бет, просякинчето. Жалка лъжкиня е тя. Изпълнявай си задълженията. Валар моргулис.

— Валар дохерис. — Взе паницата и чашата си, ножа и лъжицата, и стана. Накрая взе тоягата си. Беше пет стъпки дълга, тънка

и гъвкава, дебела колкото палеца ѝ, с кожа, увита около дръжката на педя от върха. „По-добре е от очите, щом се научиш как да я използваш“, беше ѝ казал бездомникът.

Беше лъжа. Често я лъжеха, за да я изпитат. Никоя тояга не е по-добра от очи. Но беше добре да я има и винаги гледаше да ѝ е подръка. Умма бе започнала да я нарича Пръчка, но имената не бяха важни. Беше тя. „Никоя. Аз съм никоя. Само едно сляпо дете, само слуга на Оногова с многото лица.“

Всяка вечер бездомничето ѝ носеше чаша мляко и ѝ казваше да го изпие. Питието имаше странен горчив вкус, който сляпото момиче скоро започна да мрази. Дори от смътната миризма, която я предупреждаваше какво е, преди да докосне езика ѝ, скоро започна да ѝ се гади, но все пак изпиваше чашата. И питаше:

— Колко дълго трябва да съм сляпа?

— Докато тъмнината стане за теб сладка като светлината — казваше ѝ бездомничето, — или докато помолиш за очите си. Помоли и ще виждаш.

„И тогава ще ме изгонят.“ По-добре сляпа, отколкото това. Нямаше да я принудят да се покори.

В деня, в който се беше събудила сляпа, бездомничето я хвана за ръката и я поведе през сводовете и тунелите на скалата, на която бе построена Къщата на Черното и Бялото, и нагоре по стръмните каменни стъпала в същинския храм.

— Брой стъпалата, докато се изкачваш — беше ѝ казала. — Пръстите ти да опипват стената. Има белези там, невидими за окото, но явни на допир.

Това беше първият ѝ урок. После имаше още много.

Отровите и отварите бяха за следобедите. Трябваше да мирише, да пипа и опитва, за да ѝ помага, но пипането и опитването можеше да са гибелни, когато стриваше отрови, а при някои от по-силните отрови дори миризмата не беше безопасна. Опарените връхчета на пръсти и подпухналите устни ѝ станаха обичайни, а веднъж така се поболя, че не можеше да задържи храна дни наред.

Вечерята беше за уроци по езици. Сляпото момиче разбираше браавоски и можеше да го говори прилично, дори беше загубила повечето от варварския си акцент, но милият човек не беше доволен.

Настояваше да подобри високия си валириански и да научи езиците на Лис и Пентос също.

Вечерта играеше с бездомничето на лъженка, но без очи, с които да вижда, играта беше много различна. В началото беше много, много по-трудна, почти невъзможна... но точно когато бе на ръба да запищи от безсилие, всичко стана много по-лесно. Научи се да чува лъжите, да ги усеща в мимолетните паузи.

Много от другите ѝ задължения си оставаха същите, но докато обикаляше да ги изпълни, се спъваше в мебели, блъскаше се в стени, изтърваваше подноси, губеше се безнадеждно и безпомощно из храма. Веднъж за малко щеше да падне с главата надолу по стълбите, но Сирио Форел я беше научил да пази равновесие в един друг живот, когато беше момичето Аря, и успя някак да се задържи.

Някои нощи би плакала, докато заспи, ако все още беше Ари Невестулката или Котката, или дори Аря от дома Старк... но никоя нямаше сълзи. Без очи и най-простата задача беше опасна. Изгори се десетина пъти, докато работеше с Умма. Веднъж, докато кълцаше лук, си поряза пръста до кокала. Два пъти дори не можа да намери стаята си в мазето и трябваше да спи на пода. Храмът беше опасен с всичките си ниши и алкови дори след като се бе научила да използва ушите си: начинът, по който стъпките ѝ отекваха от тавана и около краката на трийсетте високи каменни богове създаваше впечатлението, че самите стени се движат, а басейнът със спокойната черна вода също правеше странни неща със звука.

— Имаш пет сетива — казваше милият човек. — Учи се да използваш другите четири и ще имаш по-малко порязвания и драскотини.

Вече усещаше въздушните течения с кожата си. Можеше да намери кухните по миризмата, да различи мъже от жени по миризмите. Познаваше Умма, слугите и послушниците по стъпките им, можеше да ги различи един от друг, преди да са се доближили достатъчно, за да ги помирише (но не и бездомничето и милия човек, които не издаваха почти никакъв звук, освен ако не поискат). Свещите, които горяха в храма, също имаха миризми: дори неароматизираните изпускаха лек дим от фитилите си. Те също бяха започнали да ѝ викат, след като се научи да използва носа си.

Мъртвите също имаха своя миризма. Едно от задълженията ѝ беше да ги намира в храма всяка сутрин, където бяха избрали да легнат и да затворят очи, след като са пили от басейна.

Тази сутрин намери двама.

Един беше умрял в краката на Странника, а над него мъждукаше самотна свещ. Можеше да усети топлината ѝ, а ароматът ѝ погъделичка носа. Свещта гореше с тъмночервен пламък — за хората с очи трупът щеше да е окъпан в червено сияние. Преди да повика слугите, за да го изнесат, коленичи и опипа лицето му, проследи очертанията на челюстта му, пръстите ѝ погалиха бузите и носа му, докоснаха косата му. „Къдрава коса, и гъста. Красиво лице, без бръчки. Млад е бил.“ Зачуди се какво ли го е довело тук, за да избере дара на смъртта. Умиращи улични убийци често стигаха до Къщата на Черното и Бялото, за да ускорят края си, но по този мъж не можа да намери никакви рани.

Второто тяло беше на стара жена. Беше заспала на диван за сънуване в една от скритите ниши, където специални свещи предизвикваха видения за обичани и изгубени неща. Сладка и нежна смърт, така казваше милият човек. Пръстите ѝ казаха, че старицата е умряла с усмивка на лице. Беше издъхнала скоро. Тялото ѝ все още бе топло на допир. „Кожата ѝ е толкова мека, като дълго обработвана... стара, тънка и набръчкана, сякаш е сгъвана хиляда пъти.“

Когато слугите дойдоха да изнесат трупа, сляпото момиче ги последва. Остави се стъпките им да я водят, но докато слизаха, броеше. Знаеше наизуст броя на всички стъпала. Под храма имаше лабиринт от подземия и тунели, където дори хора с виждащи очи често се губеха, но сляпото момиче бе научило всяка педя от тях, а си имаше и тоягата, която да ѝ помогне да намери пътя си, ако паметта ѝ я излъже.

Трупове ги полагаха в подземие. Сляпото момиче отиваше да работи в тъмното, смъкваше ботушите, дрехите и други вещи, опразваше кесиите им и броеше монетите им. Различаването на една монета от друга само на допир бе едно от първите неща, на които я научи бездомничето, след като ѝ взеха очите. Браавоските монети бяха стари приятели: трябваше само да прокара върхчетата на пръстите си по тях, за да ги разпознае. Монетите от други земи и градове бяха по-трудни, особено по-далечните. Волантинските хонори бяха най-обичайни, малки монети, не по-големи от петак, с корона на едната

страна и череп на другата. Лисенските монети бяха овални и с гола жена на тях. Други монети имаха отпечатани на тях кораби или слонове, или кози. Вестероските монети показваха глава на крал на лицето и дракон на гърба.

Старицата нямаше кесия, никакви богатства освен един пръстен на тънкия ѝ пръст. У красивия мъж намери четири златни дракона от Вестерос. Галеше с палец най-изтъркания и се опитваше да реши кой крал показва, когато чу вратата зад нея тихо да се отваря.

— Кой е? — попита.

— Никой. — Гласът беше дълбок, груб и студен.

И се движеше. Тя пристъпи встрани, сграбчи тоягата си и перна с нея нагоре, за да защити лицето си. Дърво изпращя в дърво. Силата на удара за малко да избие тоягата от ръката ѝ. Успя да я задържи, перна... но там, където трябваше да е той, тоягата изсвистя във въздуха.

— Не там — каза гласът. — Сляпа ли си?

Не отговори. Говоренето само щеше да размъти звуците, които той можеше да издаде. Знаеше, че се движи. „Наляво или надясно?“ Скочи наляво, замахна надясно, но не удари нищо. Силно посичане отзад я порази в краката.

— Глуха ли си?

Тя се обърна, с тоягата в лявата ръка, завъртя се и шибна. Не улучи. Чу смях вляво от себе си. Удари надясно.

Този път го спря. Тоягата ѝ се натресе в неговата. Ударът разтърси ръката ѝ.

— Добре — каза гласът.

Сляпото момиче не знаеше чий е гласът. На някой от послушниците сигурно. Не помнеше да го е чувала, но пък защо слугите на Многоликия бог да не можеха да променят гласовете си също толкова лесно, колкото лицата си? Освен неин Къщата на Черното и Бялото беше дом на двама слуги, трима послушници, готвачката Умма и двамата жреци, които тя наричаше бездомничето и милия човек. Други идваха и си отиваха, понякога по тайни пътища, но тези бяха единствените, които живееха тук. Този сега можеше да е всеки от тях.

Тя скочи настрани, тоягата ѝ се завъртя, чу звук зад себе си и шибна натам, но удари във въздуха. И изведнъж неговата тояга се оказа

между краката ѝ, заплете ги, докато тя се опитваше отново да се обърне, и я удари по пищялката. Тя залитна и падна на колене толкова силно, че си прехапа езика.

И замръзна. „Неподвижна като камък. Къде е той?“

Изсмя се някъде зад нея. Перна я по едното око, след това я удари по кокалчетата на пръстите, докато се надигаше. Тя изтърва тоягата и изсъска от яд.

— Хайде. Вдигни я. Достатъчно те бих за днес.

— Никой не ме бие.

Запълзя на четири крака, намери тоягата, след това скочи на крака, пребита и мръсна. Подземието беше тихо и безмълвно. Беше си отишъл. А дали? Можеше да стои точно до нея сега, така и нямаше да го разбере. „Вслушай се за дъха му“, каза си, но нямаше нищо. Постоя още миг, а после остави тоягата и продължи с работата си. „Ако си имах очите, щях да го скъсам от бой.“ Един ден милият човек щеше да ѝ ги върне и тогава щеше да им покаже на всички.

Трупът на старицата вече беше изстинал, тялото на уличния разбойник се вкочняваше. Момичето беше свикнало с това. Повечето дни прекарваше повече време с мъртвите, отколкото с живите. Липсваха ѝ приятелите, които си имаше, докато беше Кет, Котката на Каналите: старият Бруско с болния гръб, дъщерите му Талея и Брея, глумците от „Кораба“, Мери и курвите ѝ от „Щастлив пристан“, и всички други от пристанищната сган. Най-вече ѝ липсваше самата Кет, даже повече, отколкото ѝ липсваха очите. Харесваше ѝ да е Кет повече, отколкото ѝ беше харесвало да е Солничката или Тантурчо, или Невестулката, или Ари. „Убих Кет, когато убих онзи певец.“ Милият човек ѝ беше казал, че тъй или иначе трябва да ѝ вземат очите, за да ѝ помогнат да се научи да използва другите си сетива, но не за половин година. Слепите послушници бяха обичайни в Къщата на Бялото и Черното, но малко от тях бяха млади като нея. Но момичето не съжаляваше. Дареон беше дезертьор от Нощния страж, заслужаваше да умре.

Беше го казала на милия човек.

— А ти бог ли си, че да решаващ кой трябва да живее и кой да умре? — попита я той. — Ние даваме дара на белязаните от Оногова с многото лица след молитви и жертвоприношения. Така е било от самото начало. Разказвал съм ти за основаването на ордена ни и как

първият от нас отвърнал на молитвите на роби, които пожелали смъртта. Дарът се давал само на онези, които копнеели за него, в началото... но един ден първите от нас чуха един роб да се моли не за своята смърт, а на господаря си. Толкова страстно я желаел, че предложил всичко, което имал, за да се отвърне на молитвата му. И на първия ни брат му се сторило, че това жертвоприношение ще удовлетвори Оногова с многото лица, и същата нощ дарил молителя. Тогава отишъл при роба и рекъл: „Предложи ни всичко, което имаш за смъртта на този човек, но робите нямат нищо освен живота си. Това иска богът от теб. Докато имаш дни на земята, ще му служиш.“ И от този момент сме станали двама. — Дланта му се стегна на ръката ѝ, нежно, но здраво. — Всички хора трябва да умрат. Ние сме само сечива на смъртта, не самата смърт. Когато уби певеца, ти си присвои властта на бога. Убиваме хора, но не дръзваме да ги съдим. Разбираш ли?

„Не“, помисли тя.

— Да — отвърна.

— Лъжеш. И точно затова сега трябва да ходиш на тъмно, докато видиш пътя. Освен ако не пожелаеш да ни напуснеш. Трябва само да помолиш и можеш да върнеш очите си.

„Не“, помисли тя.

— Не — отвърна.

Същата вечер, след яденето и малко упражнение в играта с лъжение, сляпото момиче намери ивица плат и я върза на главата си, за да скрие безполезните си очи, а после помоли бездомничето да ѝ помогне да си сложи лицето на Бет. Бездомничето беше обръснало главата ѝ, когато ѝ взеха очите: глумска прическа го наричаше, защото много глумци правеха същото, за да им стоят по-добре перуките. Но ставаше и за просяци и помагаше да опазят главите си от бълхи и въшки. Само перука не стигаше обаче.

— Мога да те покрия с гнойни рани — каза бездомничето, — но гостилничарите и кръчмарите ще те гонят от вратите си. — Вместо това ѝ даде пъпки от шарка и глумска бенка на бузата с израснали черни косми от нея.

— Грозно ли е? — попита сляпото момиче.

— Не е красиво.

— Добре.

Никога не я беше интересувало дали е хубава, дори когато беше глупавата Аря Старк. Само баща ѝ я беше наричал хубава. „Той и Джон Сняг понякога.“ Майка ѝ обикновено казваше, че *би могла* да е хубава, ако просто мие и реши косата си и се грижи повече за облеклото си, като сестра ѝ. За сестра ѝ и приятелите на сестра ѝ, и за всички останали тя беше просто Аря Конското лице. Но сега всички те бяха мъртви, дори Аря, всички освен брат ѝ Джон. Някои нощи чуваше приказки за него, в кръчмите и бардаците на пристана на Рагман. „Черното копеле на Вала“, беше го нарекъл един. „Дори Джон изобщо не би познал Сляпата Бет, обзалагам се.“ Това я натъжи.

Дрехите ѝ бяха дрипи, избелели и разръфани, но все пак топли и чисти дрипи. Под тях криеше три ножа: един в ботуша, един в ръкава, един в кания на кръста. Браавосите бяха мили хора общо взето, склонни по-скоро да помогнат на едно сляпо просякинче, отколкото да се опитат да му навредят, но винаги се намираха някои, които можеше да решат, че могат безопасно да я ограбят или изнасилват. Ножовете бяха за тях, въпреки че досега на сляпото момиче не се беше налагало да ги използва. Напукана дървена просешка паница и конопено въже на кръста допълваха образа ѝ.

Тръгна, когато Титанът изрева за залез-слънце, като броеше стъпалата надолу от вратата на храма, после мина с почукване с тояжката по моста над канала към Острова на боговете. Разбра, че мъглата е гъста, по лепкавите си дрехи и влажния допир на въздуха по ръцете и лицето ѝ. Мъглите на Браавос също правеха странни неща със звуците, както бе открила. „Половината град ще е полусляп тази нощ.“

Докато потропваше с тояжката покрай храмовете, чуваше как послушниците от Култа на Звездната мъдрост на върха на гадателната си кула пеят на вечерните звезди. Уханният дим, надвиснал във въздуха, я привлече по лъкатушещата пътека натам, където червените жреци бяха запалили големите си железни мангали пред къщата на Господаря на Светлината. Скоро вече можеше да усети горещината във въздуха. Поклонниците на Р'хлор извисяваха гласовете си в молитва.

— Че нощта е тъмна и пълна с ужаси — молеха се.

„Не за мен.“ Нейните нощи бяха окъпани в светлина и изпълнени с песните на глутницата ѝ, с вкуса на откъснато от кокала кърваво месо, с топлите познати миризми на сивите ѝ братовчеди. Само през деня беше сама и сляпа.

Крайбрежният квартал ѝ беше познат. Кет беше обикаляла по кейовете и уличките на пристана на Рагман, за да продава миди и стриди за Бруско. С дрипите, обръснатата глава и глумската бенка не изглеждаше като тогава, но за по-сигурно стоеше настрана от Кораба, Щастливия пристан и другите места, където най-много бяха познавали Кет.

Познаваше всяка гостилница и кръчма по миризмата. „Черният гемиджия“ миришеше на сол. „При Пинто“ вонеше на вкиснало вино, на вмирисано сирене и на самия Пинто, който никога не сменяше дрехите си, нито миеше косата си. При „Кърпачът на платна“ пушливият въздух винаги миришеше на печачо се месо. Къщата на седемте лампи лъхаше на тамян, а „Сатененият палат“ — на парфюмите на хубави млади момичета, мечтаещи да станат куртизанки.

Всяко място си имаше и свои звуци също така. В „При Морого“ и в хана „Зелената змиорка“ повечето нощи имаше певци. В гостилницата на хана „Прокуденика“ пееха самите гости, с пьянски гласове и на петдесет различни езика. „Жабешката къща“ винаги беше пълна с веслари от змийските лодки, които спореха за богове и куртизанки и дали Морският господар е глупак, или не. „Сатененият палат“ беше много по-тих, място, където се шепнеха нежни думи, място на тихо шумолене на копринени рокли и момичешки кикот.

Всяка нощ Бет просеше на различно място. Рано се беше научила, че гостилничарите и кръчмарите са по-склонни да я търпят, ако не идва често. Предната нощ беше прекарала пред „Зелената змиорка“, тъй че тази нощ зави надясно вместо наляво след Кървавия мост и се запъти към „При Пинто“ в другия край на пристана на Рагман, на самата граница на Удавения град. Пинто можеше да е гръмогласен и миризлив, но имаше меко сърце под всичките си непрани дрехи и ревовете си. Често я пускаше вътре на топло, ако не беше препълнено, а от време на време можеше дори да ѝ предложи халба ейл и малко храна, докато ѝ разправя историите си. На младини Пинто бил най-прочутият пират в Каменните стъпала, ако го слушаше човек: най-много обичаше да разказва надълго и широко за подвизите си.

Тази нощ имаше късмет. Кръчмата беше почти празна и можа да се настани в едно тихо кътче недалече от огъня. Едва беше седнала и

скръсти крака, когато нещо се отърка в бедрото ѝ.

— Пак ли ти? — каза сляпото момиче. Почеса главата му между ушите, а котаракът скочи в скута ѝ и замърка. Браавос беше пълен с котки, а най-много бяха в кръчмата на Пинто. Старият пират вярваше, че носят късмет и пазят кръчмата му от гадини. — Познаваш ме, нали? — прошепна тя. Глумски бенки не можеха да излъжат котките. Те помнеха Кет от Каналите.

Беше добра нощ за сляпото момиче. Пинто се оказа във весело настроение и ѝ даде чаша разрежено вино, бучка миризливо сирене и половин пай със змиорки.

— Пинто е много добър човек — заяви той и се настани при нея да ѝ разправя за времето, когато пленил кораб с подправки, история, която беше чувала поне десетина пъти.

Часовете минаваха. Кръчмата се напълни. Пинто скоро бе твърде зает, за да ѝ обръща внимание, но няколко от редовните му посетители пуснаха монети в просешката ѝ паница. Други маси бяха заети от непознати: китоловци от Ибен, които воняха на кръв и китова мас, двама катили с намазани с благовонно масло коси, дебел мъж от Лорат, който се оплакваше, че сепаретата на Пинто били много малки за шкембето му. А по-късно дойдоха трима лисенци, моряци от „Добросърдечната“, разбита от бурята галера, докретала предната нощ в Браавос и задържана тази сутрин от стражата на Морския господар.

Лисенците заеха масата най-близо до огъня и заговориха тихо над чаши черен ром. Шепнеха, за да не ги чуе никой. Но тя беше никой и чу почти всяка дума. А по едно време дори ѝ се стори, че може и да ги види през присвитите жълти очи на котарака, мъркащ в скута ѝ. Единият беше стар, единият млад, а третият беше загубил ухо, но и тримата имаха светлорусата и гладка коса на Лис, където кръвта на стария Фрийхолд все още бе силна.

На другата сутрин, когато милият човек я попита какви три неща знае, които не е знаела преди, тя беше готова.

— Знам защо Морският господар задържа „Добросърдечна“. Защото превозва роби. Стотици роби, жени и деца, вързани заедно с въжета в трюма ѝ. — Браавос бе основан от избягали роби и робската търговия тук беше забранена.

— Знам откъде са робите. Били са диваци от Вестерос, от място, наречено Хардхоум. Старо и разрушено място, прокълнато. — Баба

Нан ѝ беше разказвала приказки за Хардхоум в Зимен хребет, когато все още беше Аря Старк. — След голямата битка, в която Кралят отвърд Вала бил убит, диваците избягали и тази горска вещица им казала, че ако отидат в Хардхоум, ще дойдат кораби, за да ги закарат на топло място. Но кораби не дошли, освен двата лисенски пиратски кораба, „Добросърдечна“ и „Слон“, които били изтласкани на север от буря. Пуснали котва край Хардхоум да направят ремонт и видели диваците, но те били хиляди и нямали място за всички, тъй че рекли, че ще вземат само жените и децата. Диваците нямали нищо за ядене, тъй че мъжете пратили жените и дъщерите си, но щом корабите излезли в открито море, лисенците ги вкарали долу и ги вързали. Смятали да ги продадат всички в Лис. Само че се натъкнали на друга буря и корабите се разделили. „Добросърдечна“ пострадала и капитанът нямал друг избор, освен да я спре тук, но „Слон“ успял да стигне до Лис. Лисенците в „При Пинто“ смятат, че ще се върне с още кораби. Цената на робите се вдига, казват, а има още хиляди жени и деца в Хардхоум.

— Добре е да се знае. Това са две неща. Има ли трето?

— Да. Знам, че ти си този, дето ме удряше. — Тоягата ѝ замахна, перна го по пръстите и неговата тояга изтропа на пода.

Жрецът изохка и дръпна ръката си.

— И как може едно сляпо момиче да е разбрало това?

„Видях те.“

— Дадох ти три. Не съм длъжна да ти давам четири. — Може би на другия ден щеше да му каже за котката, която я бе придружила до къщи предната нощ от „При Пинто“, котката, която се криеше в мертеците и ги гледеше отгоре. „А може би не.“ Щом той можеше да си има тайни, и тя можеше.

Същата вечер Умма поднесе солени раци за вечеря. Когато ѝ подадоха чашата, сляпото момиче сбръчка носле и я изпи на три дълги глътки. После изохка и я изтърва. Езикът ѝ беше пламнал, а когато изгълта чаша вино, пламъците запълзяха по гърлото ѝ и нагоре в носа.

— Вино няма да помогне, а вода само ще разгори пламъците — каза ѝ бездомничето. — Изяж това. — Пъхнаха парче хляб в ръката ѝ. Момичето задъвка и преглътна. Помогна. Втори залък помогна още повече.

А на заранта, когато нощният вълк я остави и тя отвори очи, видя лоена свещ да гори там, където нямаше никаква свещ предната нощ,

колебливият ѝ пламък се полюшваше напред-назад като курва на Щастливия пристан. Никога в живота си не бе виждала нещо толкова красиво.

ПРИЗРАК В ЗИМЕН ХРЕБЕТ

Намериха мъртвия в подножието на вътрешната стена със счупен врат. Само левият му крак се показваше над снега, който го беше затрупал през нощта.

Ако не го бяха изровили кучките на Рамзи, можеше да си остане там до пролетта. Докато Бен Кокалите ги разпъди, Сивата Джейни беше изяла толкова много от лицето на мъртвия, че мина половин ден, докато разберат със сигурност кой е: четирийсет и четири годишен войник, тръгнал на север с Роджър Ризуел.

— Пияница — заяви Ризуел. — Пикал е от стената, бас слагам. Подхлъзнал се е и е паднал.

Никой не възрази. Но Теон Грейджой неволно се зачуди защо някой ще се качва по хлъзгавите от снега стъпала горе на бойниците посред нощ само за да се изпикае.

Докато гарнизонът закусваше — клисав хляб, изпържен в мазнина от бекон (лордовете и рицарите ядоха бекона), — приказките по пейките бяха главно за трупа.

— Станис има приятели в замъка — измърмори един сержант. Беше стар мъж от Толхарт, с герба с трите дървета, пришит на опърпаната му връхна туника. Стражата току-що беше сменена. Мъжете влизаха от студа навън и изтупваха снега от ботушите и бричовите си, докато сервираха обяда: печена наденица, праз и кафяв хляб, току-що изпечен.

— Станис ли? — изсмя се един от конниците на Рууз Ризуел. — Станис вече е затрупан от снега. Или е хукнал назад към Вала с подвита опашка, при това замръзнала между краката му.

— Може да е на лагер на пет стъпки от стените със сто хиляди души — рече един стрелец с герба на Кервин. — Нищо не се вижда в тази виелица.

Безкраен, непрестанен и безмилостен, снегът беше валял ден и нощ. Преспи се трупаха нагоре по стените и запълваха празнините по бойниците, бели завивки покриваха всички покриви, палатки се

срутваха под тежестта им. Бяха изпънали въжета от една сграда до друга, за да не се изгубят войниците, докато прекосяват дворовете. Часовите се трупаха в стражевите кулички, за да стоплят премръзналите си ръце над греещите мангали, и оставяха пътеките на стените на снежните стражи, вдигнати от скуайърите. А те ставаха все по-големи и по-странни всяка нощ, докато вятър и виелица ваеха по тях както им хрумне. Дрипави бради от лед се спускаха от копията, стиснати в снежните им юмруци. Не кой да е, а Хостийн Фрей, когото бяха чули да ръмжи, че нямало да го уплаши малко снежец, загуби едното си ухо от премръзване.

Конете в дворовете страдаха най-много. Чуловете, хвърлени отгоре им да ги топят, прогизваха и замръзваха, ако не се сменяха редовно. Когато запалиха огънове да прогонят студа, те повече навредиха, отколкото помогнаха. Бойните коне се бояха от пламъците и се дърпаха да избягат, нараняваха и себе си, и други коне. Само конете в конюшните бяха на сигурно и топло, но конюшните вече бяха претъпкани.

— Боговете са се обърнали против нас — каза старият лорд Локи в Голямата зала. — Това е техният гняв. Вятър, студен като самия пъкъл, и снегове, които не спират. Прокълнати сме.

— *Станис* е прокълнат — настоя един от мъжете на Дредфорт. — Той е отвън в бурята.

— На лорд Станис може да му е по-топло, отколкото знаем ние — възрази един глупав наемник от леката конница. — Неговата чародейка може да призове огън. Червеният ѝ бог сигурно може да стопи тези снегове.

„Това беше неразумно“, разбра мигновено Теон. Мъжът го изрече прекалено високо и прекалено близо до Жълтия Дик, Алин Киселия и Бен Кокалите. Щом това стигна до ушите на лорд Рамзи, той прати Момчетата на Копелето да задържат наемника и да го извлекат вън на снега.

— Като толкова харесваш Станис, ще те пратим при него — каза му Рамзи.

Деймън Потанцувай за мен изпердаши няколко пъти наемника с мазния си бич. После, докато Кожаря и Жълтия Дик се обзалагаха колко бързо ще му замръзне кръвта, Рамзи нареди да извлекат нещастника до Портата за бойниците.

Големите главни порти на Зимен хребет бяха затворени и залостени, и толкова затрупани с лед и сняг, че портикулът трябваше да се изчука и почисти, преди да може да го вдигнат. Същото беше и при Ловната порта, макар че там поне ледът не беше проблем, тъй като портата наскоро бе използвана. Кралската порта не беше и ледът беше стегнал веригите на подвижния мост като камък. Така оставаше Портата за бойниците, малка сводеста врата във вътрешната стена. Само половин порта всъщност: имаше подвижен мост над замръзвания ров, но не и съответен портал през външната стена, тъй че предлагаше достъп до външния бастион, но не и към света отвъд него.

Пренесоха плувналия в кръв наемник по моста и след това нагоре по стъпалата, после Кожаря и Алин Киселия го хванаха за ръцете и краката и го метнаха от стената от осемдесет стъпки височина. Преспите се бяха натрупали толкова високо, че го глътнаха целия... но стрелците на бойниците твърдяха, че го зърнали по-късно да влачи счупения си крак през снега. Един накичил задника му със стрела, докато се гърчел из преспите.

— Ще е умрял до час — увери ги лорд Рамзи.

— Или ще смуче кура на лорд Станис до заник-слънце — подхвърли Ъмбър Курвенската напаст.

— Той да внимава да не му го счупи — изсмя се Рикард Ризуел.
— Всеки, който е навън в това, курът му замръзва на кокал.

— Лорд Станис се е загубил в бурята — каза лейди Дъстин. — На левги е оттук, мъртъв или издъхващ. Нека зимата да си свърши лошотията. Още няколко дни и снеговете ще го затрупат с цялата му войска.

„И нас също“, помисли Теон, удивен от глупостта ѝ. Лейди Барбри беше от Севера и би трябвало да внимава повече. Старите богове можеше да слушат.

Вечерята беше грахова каша и вчерашен хляб, а това също предизвика мърморене сред простите войници. Лордовете и рицарите ядяха пушен бут.

Теон се беше изгърбил над дървена купа и довършваше порцията си грахова каша. Леко докосване по рамото го накара да изтърве лъжицата си.

— Не ме пипай — рече той и се наведе да грабне лъжицата, преди някое от момичетата на Рамзи да я отнесе. — *Не ме пипай.*

Тя седна до него, много близо: друга от перачките на Абел. Беше млада, на петнайсет или шестнайсет, с несресана руса коса, плачеща за хубаво миене, и нацупени устни, плачещи за хубава целувка.

— Някои момичета обичат да пипат — отвърна му с лека усмивка. — Ако благоволи милорд, аз съм Холи.

„Холи курвата“, помисли той. Но беше хубавичка. Някога вече щеше да се е засмял и да я е дръпнал в скута си, но онова време бе свършило.

— Какво искаш?

— Да видя криптиите. Къде са те, милорд? Бихте ли ми ги показали? — Холи си играеше с кичур от косата си, навиваше го на кутрето си. — Дълбоки и тъмни, казват. Хубаво място за пипане. Всички мъртви крале ще гледат.

— Абел ли те прати при мен?

— Може би. Може би сама се пратих. Но ако искате Абел, мога да го доведа. Ще изпее сладка песен на милорд.

Всяка нейна дума убеждаваше Теон, че всичко това е някаква хитрина. „Но чия и с каква цел?“ Какво можеше да иска Абел от него? Беше просто певец, сводник с лютня и фалшива усмивка. „Иска да знае как завзех замъка, но не за да направи песен от това.“ Отговорът го осени. „Иска да знае как сме влезли, за да може да излезе.“ Лорд Болтън беше затегнал Зимен хребет здраво като бебешки пелени. Никой не можеше да дойде или да си отиде без негово позволение. „Иска да избяга с перачките си.“ Теон не можеше да го вини, но все пак каза:

— Не искам да имам нищо общо с Абел или с теб, или с която и да било от сестрите ти. Просто ме остави на мира.

Отвън снегът се вихреше и сипеше. Теон се добра до стената, а след това тръгна покрай нея към Портата за бойниците. Щеше да вземе пазачите за двама от снежните човечи като Малкия Уолдър, ако не бе видял белите облачета пара от дъха им.

— Искам да повървя по стените — каза им и дъхът му също се заскрежи във въздуха.

— Адски студено е там горе — предупреди единият.

— Адски студено е тук долу — каза другият, — но прави каквото искаш, обърни-плащ. — И махна на Теон да мине през портата.

Стъпалата бяха утъпкани и хлъзгави, опасни в тъмното. Щом излезе горе на пътеката, той бързо намери мястото, откъдето бяха хвърлили наемния конник. Избута стената прясно нападал сняг, запълнила пролуката, и се наведе между двата зъбера. „Мога да скоча — помисли. — Той оживя, защо не и аз?“ Можеше да скочи и... „И какво? Да си счупя крак и да умра под снега? Да изпълзя и да замръзна до смърт?“

Беше лудост. Рамзи щеше да го залови с момичетата. Червената Джейни, Джеб и Хелисънт щяха да го разкъсат на парчета, ако боговете бяха добри. Или по-лошото, можеше да го хванат жив.

— Трябва да помня *името* си — прошепна.

На другата сутрин намериха скуайъра с посивялата коса на сир Енис Фрей гол и умрял от студ в старото гробище на замъка; лицето му бе толкова заскрежено, че сякаш носеше маска. Сир Енис изтъкна, че мъжът се напил много и се изгубил в бурята, макар никой да не обясни защо си е съблякъл дрехите, за да излезе навън. „Поредният пияница“, помисли Теон. Виното можеше да удави много подозрения.

После, преди да е свършил денят, намериха един стрелец с арбалет от хората на Фрей в конюшната с разбит череп. Ритнат от кон, заяви лорд Рамзи. „Кривак по-скоро“, реши Теон.

Всичко изглеждаше толкова познато, като едно представление на глумци, което беше гледал. Само глумците бяха други. Рууз Болтън сега играеше ролята, която Теон беше играл последния път, а мъртвите играеха ролите на Агар, Гинир Червения нос и Гелмар Мрачния. „Смрад също беше там — спомни си той, — но беше друг Смрад, Смрад с кървави ръце и лъжи, които капеха от устните му. Смрад, миризлив, римува се с лъжлив.“

Смъртните случаи скараха открито лордовете на Рууз Болтън. Търпението на някои бе на изчерпване.

— Колко още трябва да седим тук и да чакаме този крал, дето така и не идва? — запита ядосано сир Хостийн Фрей. — Трябва да дадем бой на Станис и да приключим с него.

— Да напуснем замъка ли? — изграчи едноръкият Стаут от Рогов лес. Тонът му намекваше, че е готов по-скоро да даде да отсекаат и другата му ръка. — Слепешком ли искаш да го нападнем в снега?

— За да се бием с лорд Станис, първо трябва да го намерим — изтъкна Рууз Ризуел. — Съгледвачи излизат от Ловната порта, но

напоследък никой не се връща.

Лорд Виман Мандърли се плесна по огромния корем.

— Бял пристан не се бои да тръгне с тебе, сир Хостийн. Поведи ни и рицарите ми ще тръгнат след теб.

Сир Хостийн се нахвърли върху дебелия мъж.

— Толкова близо, че да забият пика в гърба ми, да. Къде са братята ми, Мандърли? Това ми кажи. Гостите ти, които ти върнаха сина.

— Костите му искаш да кажеш. — Мандърли набоде парче бут на камата си. — Помня ги добре. Регар с изгърбените рамене и сладкодумния език. Храбрия сир Джаред, дето толкова бързо вадеше стоманата. Саймонд главния шпионин, дето все дрънкаше монети. Донесоха ми кокалите на Вендел. Виж, Тивин Ланистър ми върна Вилис цял и невредим, както обеща. Мъж на думата си беше лорд Тивин, Седемте да спасят душата му. — Лорд Виман лапна месото, сдъвка го, млясна и продължи: — Пътят има много опасности, сир. Дадох на братята ви дарове за гости, когато си тръгнаха от Бял пристан. Заклехме се да се срещнем пак на сватбата. Много и много бяха свидетели на раздялата ни.

— Много и много? — подигра се Енис Фрей. — Или ти и твоите?

— Какво намекваш, Фрей? — Лордът на Бял пристан избърса устата си с ръкав. — Не ми харесва тона ви, сир. Не, нито хапка.

— Излез ми на двора, торба лой такава, и ще ти дам всичките хапки, дето можеш да смелиш — изръмжа сир Хостийн.

Виман Мандърли се изсмя, но няколко от рицарите му скочиха на крака. На Роджър Ризуел и Барбри Дъстин се падна да ги успокоят с кротки думи. Рууз Болтън не каза нищичко. Но Теон Грейджой видя в очите му нещо, което не бе виждал никога: притеснение и дори нотка на страх.

Същата нощ новата конюшня рухна под тежестта на снега. Двайсет и шест коня и двама коняри умряха, затиснати от покрива или задушени в снеговете. Отиде повечето от предобеда, докато изровят телата. Лорд Болтън се появи за малко във външния двор, за да огледа сцената, а после нареди да вкарат вътре останалите коне, както и животните, все още вързани във външния двор. А скоро след като

мъжете приключиха с погребването на мъртвите и корменето на конете, намериха още един труп.

Този не можеше да се отметне с лека ръка като падане на пиан или ритане от кон. Мъртвият беше един от фаворитите на Рамзи, набитият болен от живеница злонравен войник, когото наричаха Жълтия Дик. Дали патката му наистина беше жълта беше трудно да се определи, след като някой му я беше отрязал и му я бе натикал в устата толкова силно, че му беше счупил три зъба. Когато готвачите го намериха пред кухните, заровен до шията в пряспа, и патката, и мъжът бяха посинели от студа.

— Изгорете тялото — заповяда Рууз Болтън, — и гледайте някой да не се разприказва за това. Не искам да се разчуе.

Все пак се разчу. До обяд повечето в Зимен хребет бяха чули, мнозина — от устата на Рамзи Болтън, чието „момче“ беше Жълтия Дик.

— Като намерим мъжа, който го е направил — обеща лорд Рамзи, — ще му одера кожата, ще я опека на коричка като на пиленце и ще го накарам да я изяде до последното парче. — Разчу се, че плаща за името на убиеца златен дракон.

До вечерта смрадта в Голямата зала бе осезаема. При стотиците коне, кучета и хора, натъпкани под покрива, с подовете, хлъзгави от кал и топящ се сняг, конски фъшкии, кучешки лайна и дори човешки изпражнения, с въздуха, наситен от миризмите на мокро куче, мокра вълна и подгизнали конски чулове, не можеше да се намери удобство по пълните с мъже пейки, но пък имаше храна. Готвачите поднесоха големи късове прясно конско, овъглено отвън и кървавочервено отвътре, с печен лук и ряпа... и този път поне простите войници ядоха добре като лордовете и рицарите.

Конското месо беше твърде кораво за изпочупените зъби на Теон. Опитите да сдъвче му причиняваха убийствена болка. Затова намачка репите и лука с плоското на камата си и си направи ядене от това, после нарязва конското на много малки парчета, изсмукваше всяко и го изплюваше. Така поне усети вкуса и се позасити от мазното и кръвта. Кокалът обаче не беше за него, тъй че го хвърли на кучетата и погледа как Сивата Джейни го отмъкна и избяга, докато Сара и Върба ръмжаха по петите ѝ.

Лорд Болтън заповяда на Абел да им попее, докато ядат. Бардът изпя „Железни пики“, после „Зимната девица“. Когато Барбри Дъстин помоли за нещо по-весело, им изпя „Кралицата си смъкна сандала, кралят си смъкна короната“ и „Мечокът и красивата девица“. Фрей се разпяха с него и дори няколко северняци заблъскаха с юмруци по масите и зареваха: „Мечок! Мечок!“ Но шумът подплаши конете, тъй че певците скоро млъкнаха и музиката замря.

Момчетата на Копелето се бяха струпали под една скоба на стената, от която пушливо гореше факла. Лютън и Кожаря хвърляха зарове. Грънт бе сложил в скута си някаква никаквица и опипваше гърдите ѝ. Деймън Потанцувай за мен си мажеше бича.

— Смрад — подвикна той. Потупа се с бича по прасеца като човек, който си вика кучето. — Пак започваш да смърдиш, Смрад.

Теон нямаше отговор за това освен тихото:

— Да.

— Лорд Рамзи смята да ти отреже устните, когато свърши всичко това — каза Деймън, докато лъскаше бича с мазен парцал.

„Устните ми бяха между краката на жена му. Такова оскърбление не може да остане ненаказано.“

— Както кажете.

Лютън се изсмя.

— Мисля, че го иска.

— Разкарай се, Смрад — каза Кожаря. — Стомахът ми се обръща от миризмата ти.

Другите се разсмяха.

Той избяга бързо, преди да са премислили. Мъчителите му нямаше да го последват навън. Не и докато вътре имаше храна и пиене, дашни жени и топли огънове. Докато напускаше залата, Абел пееше „Девиците, що разцъфват напролет“.

Снегът валеше толкова силно, че Теон не можеше да види на повече от три стъпки пред себе си. Озова се сам сред бяла пустош, стени от сняг се извисяваха от двете му страни, високи до гърдите. Когато вдигна глава, снежинките забърсаха бузите му като хладни меки целувки. Още чуваше музиката от залата. Тиха песен този път, и тъжна. За кратък миг се почувства почти в пълен мир.

По-натам се натъкна на някакъв мъж, който крачеше срещу него. Щом се озоваха лице в лице, очите им за миг се срещнаха. Мъжът

отпусна ръка на камата си.

— Теон Обърни-плащ. Теон Родоубиеца.

— Не съм. Никога не... аз бях железнороден.

— Беше само една лъжа. Как може да дишаш още?

— Боговете не са свършили с мен — отвърна Теон и се зачуди дали това не е убиецът, бродещият в нощта, който бе натикал члена на Жълтия Дик в устата му и бутнал коняря на Роджър Ризуел от бойниците. Странно, не го беше страх. Смъкна ръкавицата от лявата си ръка. — Лорд Рамзи не е приключил с мен.

Мъжът го погледна и се засмя.

— Оставям те на него тогава.

Теон се повлече през виелицата. Качи се отново на зъберите на вътрешната стена. Всички празнини между зъберите бяха запълнени. Наложи се да пробие дупка през снежната стена... но нищо не можеше да види отвъд рова. Външната стена бе само сянка и смътни светлини, зареяни в тъмното.

„Светът е свършил.“ Кралски чертог, Речен пад, Пайк и Железните острови, всичките Седем кралства, всяко място, което бе познавал, всяко място, за което бе чел и за което беше мечтал, всичко бе изчезнало. Само Зимен хребет бе останал.

Беше впримчен тук с призраците. Старите призраци от криптите, по-младите, които сам бе създал, Микен и Фарлън, Гинир Червения нос, Агар, Гелмар Мрачния, жената на мелничаря от Жълдова вода и двамата ѝ малки сина, и всички останали. „Моята работа. Моите призраци. Всички са тук и са гневни.“ Сети се за криптите и за липсващите мечове.

Върна се в стаята си. Докато събличаше мокрите си дрехи, дойде Уолтън Стоманените пищялки.

— Ела с мен, Обърни-плащ. Негово благородие иска да говори с тебе.

Нямаше чисти и сухи дрехи, тъй че навлече същите дрипи и го последва. Стоманените пищялки го отведе до Голямата цитадела и някогашната дневна на Едард Старк. Лорд Болтън не беше сам. Лейди Дъстин седеше с него, пребледняла и със строго лице. Тока с желязна конска глава стягаше наметалото на Роджър Ризуел. Енис Фрей, с хлътналите му страни, зачервени от студ, стоеше близо до огъня.

— Казаха ми, че си обикалял из замъка — започна лорд Болтън.
— Докладвах ми, че са те виждали в конюшните, в кухните, във войнишките спални, на бойниците. Забелязвали са те при развалините на рухнали цитадели, пред старата септа на лейди Кейтлин, да влизаш и излизаш от гората на боговете. Отричаш ли това?

— Не, м'лорд. — Знаеше, че това м'лорд ще удовлетвори лорд Болтън. — Не мога да спя, м'лорд. Обикалям.

Държеше главата си наведена, вторачен в старите прогнили рогозки, пръснати по пода. Не беше разумно да поглежда негово благородие в лицето.

— Бях момче тук преди войната. Повереник на Едгард Старк.

— Беше заложник — каза Болтън.

— Да, м'лорд. Заложник. — „Но беше моят дом. Не истински дом, но най-доброто, което изобщо познавах.“

— Някой убива мои хора.

— Да, м'лорд.

— Не си ти, вярвам? — Гласът на Болтън стана още по-тих. — Не би се отплатил за всичката ми доброта с такова вероломство.

— Не, м'лорд, не съм аз. Не бих. Аз... само обикалям, нищо повече.

Лейди Дъстин проговори:

— Свали си ръкавиците.

Теон я погледна стреснато.

— Моля ви, не. Аз... аз...

— Направи каквото ти казва — рече сир Енис. — Покажи ни ръцете си.

Теон смъкна ръкавиците си и вдигна ръцете си да ги видят. „Не е като да съм застанал пред тях гол. Не е толкова лошо.“ Лявата му ръка имаше три пръста, дясната четири. Рамзи му беше взел само кутрето от нея, безименния и показалеца от другата.

— Копелето ти го направи това — каза лейди Дъстин.

— Ако благоволи м'лейди, аз... аз го помолих. — Рамзи винаги го караше да го моли. „Рамзи винаги ме кара да го умолявам.“

— Защо?

— Аз... не ми трябваха толкова много пръсти.

— Четири са достатъчни. — Сир Енис Фрей поглади с пръсти рехавата си кафява брада, израснала от тънката му брадичка като

опашка на плъх. — Четири на дясната ръка. Все още може да държи меч. Кама.

Лейди Дъстин се изсмя.

— Всички Фрей ли сте такива глупаци? Погледнете го. Да държи кама? Той едва има сила да държи лъжица. Наистина ли смятате, че може да надвие онова отвратително същество на Копелето и да натика мъжеството му в гърлото?

— Всички тези мъртви бяха силни мъже — каза Роджър Ризуел — и никой от тях не е прободен. Обърни-плащът не е нашият убиец.

Светлите очи на Рууз Болтън бяха впити в Теон, остри като ножа за дране на Кожаря.

— Склонен съм да се съглася. Силата настрана, на него просто не му идва отвътре да измени на сина ми.

— Ако не е той, кой? — изсумтя Роджър Ризуел. — Станис има някакъв свой човек в замъка, това е ясно.

„Смрад не е човек. Не Смрад.“ Зачуди се дали лейди Дъстин им е казала за криптите и липсващите мечове.

— Трябва да търсим при Мандърли — измърмори сир Енис Фрей. — Лорд Виман не ни обича.

Ризуел не беше убеден.

— Обича си пържолите, мръвките и пайовете с месо обаче. Ще трябва да напусне масата, за да обикаля из замъка по тъмно. Прави го само когато ходи в нужника, та да клечи там по цял час.

— Не твърдя, че лорд Виман го прави лично. Довел е триста мъже. Сто рицари. Всеки от тях би могъл да...

— Нощната работа не е рицарска работа — каза лейди Дъстин. — А лорд Виман не е единственият, който загуби близки на вашата Червена сватба, Фрей. Да не мислиш, че Курвенската напаст ви обича повече? Ако не държахте Големия Джон, щеше да ви извади червата и да ви накара да ги изядете, както лейди Рогов лес си изяде пръстите. Флинт, Кервин, Толхарт, Слейт... всички имаха хора с Младия вълк.

— Домът Ризуел също — каза Роджър Ризуел.

— Дори Дъстин от Бароутън. — Лейди Дъстин изви устни в тънка, жестока усмивка. — Северът помни, Фрей.

Устата на Енис Фрей се изкриви от гняв.

— Старк ни опозориха. Това трябва да помнят северняците ви.

Рууз Болтън потърка напуканите си устни.

— Това дърлене няма да ни свърши работа. — Махна на Теон. — Свободен си. И внимавай къде ходиш. Иначе утре може тебе да намерим с червена усмивка. През гърлото.

— Да, милорд.

Теон сложи ръкавиците на осакатените си ръце и си тръгна, накуцвайки с осакатения си крак.

В часа на вълка все още не беше легнал — правеше поредната обиколка по вътрешните стени, надяваше се да се измори достатъчно, за да заспи. Вятърът духаше в лицето му и разтопените снежинки се стичаха по бузите му като ледени сълзи.

И тогава чу рога.

Дълъг самотен стон, надвисна сякаш над зъберите, задържа се в тъмния въздух, просмука се дълбоко в костите на всеки, който го чу. Навсякъде по стените на замъка стражите се обърнаха към звука, ръцете им се стегнаха на дръжките на копията. В разрушените зали и цитадели на Зимен хребет лордове зашъткаха на други лордове, коне зацвилиха и спящи се заобръщаха в тъмните си ъгли. А щом звукът на бойния рог заглъхна, заби барабан. *Буум дуум Буум дуум Буум дуум*. И едно име тръгна от устата на всеки мъж към другия, изписано с малки бели облачета дъх. *Станис, шепнеха, Станис е тук, Станис е дошъл, Станис, Станис, Станис*.

Теон потръпна. Баратеон или Болтън, за него беше все едно. Станис се беше съюзил с Джон Сняг на Вала, а Джон щеше да вземе главата му на мига. „Изтръгнат от прегръдките на едно копеле, за да умра от ръцете на друго, каква шега.“ Теон щеше да се изсмее на глас, ако помнеше как.

Барабанният тътен идваше сякаш от вълчия лес отвъд Ловната порта. „Те са пред стените.“ Теон тръгна по пътеката на стената, още един мъж сред десетките, които правеха същото. Но и когато стигнаха до кулите от двете страни на самата порта, нищо не можеше да се види отвъд бялото було.

— Да не са решили да пробват да ни *издухат* стените? — пошегува се един Флинт, когато бойният рог прозвуча отново. — Да не си мисли, че е намерил Рога на Джорамун?

— Толкова глупав ли е Станис, че да щурмува замъка? — попита един часовей.

— Той не е Робърт — заяви един мъж от Бароутън. — Ще се опита да ни умори от глад.

— Първо ще му замръзнат топките — рече друг часовой.

— Трябва да излезем и да ги изколим — заяви войник на Фрей.

„Направете го — помисли Теон. — Излезте навън в снега и умрете. Оставете Зимен хребет на мен и призраците.“ Рууз Болтън щеше да го направи с охота според него. „Трябва да сложи край на това.“ Замъкът беше твърде претъпкан, за да издържи дълга обсада, а верността на твърде много от лордовете не беше сигурна. Дебелият Виман Мандърли, Ъмбър Курвенската напаст, мъжете от дома Рогов лес и дома Толхарт, Локи, Флинт и Ризуел, всички те бяха *северняци*, заклетни на дома Старк от безчет поколения. Момичето ги задържаше тук, кръвта на лорд Едард, но момичето беше само една глумска хитрина, агне в кожа на вълчище. Тъй че защо да не прати северняците на бой със Станис, преди фарсът да се е разкрил? „Касапница в снега. И всеки, който падне, е един враг по-малко за Дредфорт.“

Теон се зачуди дали ще му позволят да се бие. Тогава поне можеше да умре като мъж, с меч в ръка. Този дар Рамзи никога нямаше да му го даде, но лорд Рууз можеше. „Ако го помоля. Направих всичко, което поиска от мен, изиграх си ролята, предадох момичето.“

Смъртта бе най-сладкото избавление, на което можеше да се надява.

В гората на боговете снегът все още се топеше, щом докоснеше земята. От горещите езерца се вдигаше пара, наситена с миризмата на мъх, на кал и гнило. Топла мъгла висеше във въздуха и превръщаше дърветата в стражи, високи войници, загърнати в наметала от сумрак. В часовете на деня димящата гора често беше пълна със северняци, дошли да се помолят на старите богове, но в този час цялата бе само за Теон Грейджой.

Язовото дърво го чакаше с вещите си червени очи. Теон спря на ръба на езерцето и сведе глава пред издълбаното червено лице. Дори и тук чуваше ударите на барабана, буум ДУУМ буум ДУУМ буум ДУУМ буум ДУУМ. Като далечен гръм. Звукът идваше сякаш отвсякъде и отникъде.

Нощта беше безветрена и снегът се сипеше право надолу от студено черно небе, ала все пак листата на дървото на сърцето шумоляха името му.

„Теон — сякаш шепнеха, — Теон.“

„Старите богове — помисли той. — Познават ме. Знаят името ми. Бях Теон от дома Грейджой. Бях повереник на Едард Старк, приятел и брат на децата му.“

— Моля ви. — Падна на колене. — Меч, само за това моля. Нека да умра като Теон, не като Смрад. — По страните му потекоха сълзи, невъзможно топли. — Бях железнороден. Син... син на Пайк, на островите.

Отгоре се спусна листо, забърса челото му и падна в езерцето. Понесе се по водата червено, с пет пръста като кървава длан.

„Бран“ — промълви дървото.

„Те знаят. Боговете знаят. Видяха какво направих.“ И за един странен миг сякаш лицето на Бран бе издълбано в белия ствол на язовото дърво, гледаше го с очи червени, мъдри и тъжни. „Призракът на Бран“, помисли той, но това беше лудост. Защо Бран щеше да иска да го измъчва? Беше обичал момчето, никога нищо лошо не му беше направил. „Не убих Бран. Нито Рикон. Бяха само синове на мелничар, от мелницата до Жълъдова вода.“

— Трябваше да имам две глави, иначе щяха да ми се подиграят... да ми се смеят... те...

— На кого говориш? — попита нечий глас.

Теон се обърна рязко, ужасен да не би Рамзи да го е намерил, но бяха само перачките: Холи, Роуан и една, чието име не знаеше.

— Призраците — изломоти той. — Шепнеха ми. Те... знаят името ми.

— Теон Обърни-плащ. — Роуан го сграбчи за ухото и го изви. — Две глави трябвало да имаш, тъй ли?

— Иначе щели да му се *смеят* — каза Холи.

„Те не разбират.“

— Какво искате?

— Тебе — каза третата перачка, по-стара. Гласът ѝ беше дълбок и имаше сиви кичури в косата.

— Казах ти. Искам да те пипна, обърни-плащ. — Холи се усмихна. В ръката ѝ се появи нож.

„Мога да закрепя — помисли Теон. — Все някой ще чуе. Замъкът е пълен с въоръжени мъже.“ Щеше да е мъртъв преди помощта да стигне до него, разбира се, кръвта му щеше да попие в

земята, за да нахрани дървото на сърцето. „И какво му е лошото на това?“

— Пипни ме — каза й. — Убий ме. — Имаше повече отчаяние, отколкото упоритост в гласа му. — Хайде. Убийте ме, както направихте с другите. С Жълтия Дик и другите. Вие бяхте.

Холи се засмя.

— Как може да сме ние? Ние сме жени. Цици и писанки. Тук сме да ни чукат, не да се плашат от нас.

— Копелето те измъчва, нали? — каза Роуан. — Отряза ти пръстите. Одра ти пръстчетата на краката. Изби ти зъбите. Горкото момченце. — Потупа го по бузата. — Няма да има повече такива неща, обещавам ти. Ти се помоли и боговете пратиха нас. Искаш да умреш като Теон? Добре. Ще ти дадем хубава бърза смърт, изобщо няма да боли. — Усмихна му се. — Но не и преди да попееш на Абел. Той те чака.

ТИРИОН

— Партида деветдесет и седем. — Търговският агент изплющя с камшика си. — Две джуджета, добре обучени за ваше забавление.

Тържищният подиум беше вдигнат там, където широката кафява Скаазадан се вливаше в Робския залив. Тирион Ланистър надушваше солта във въздуха, смесена с вонята от клозетните изкопи зад робските кошари. Горещината не го дразнеше толкова, колкото влагата. Самият въздух сякаш бе натежал над него като топло одеяло над главата и раменете му.

— Куче и прасе включени в партидата — обяви водещият търга. — Джуджетата ги яздят. Забавляват гостите на пирове или ги използвате по своя прищявка.

Наддаващите седяха на дървени пейки и пиеха плодови напитки. Някои имаха роби, които им вееха с ветрила. Много бяха облечени в токари, странното облекло, така обичано от старата кръв в Робския залив, колкото елегантно, толкова и непрактично. Други носеха по-прости облека: мъже с туники и наметала с качулки, жени в цветни коприни. Курви или жрици най-вероятно. Толкова далече на изток беше трудно човек да различи едните от другите.

Зад пейките стоеше тълпа западници, подхвърляха си шеги и се майтапеха с тръжните процедури. „Наемници“, знаеше Тирион. Забеляза дълги мечове, кинжали и ками, метателни брадви и ризници под наметалата. Косите, брадите и лицата издаваха повечето като мъже от Свободните градове, но тук-там се мяркаха някои, които можеше да са от Вестерос. „Купуват ли? Или просто са дошли за зрелището?“

— Кой ще открие за тази двойка?

— Триста — заложи матрона на изящен паланкин.

— Четиристотин — викна чудовищно дебел юнкаец от носилката, на която се беше проснал като левиатан. Целият бе покрит с жълта коприна със златни пискюли и изглеждаше голям колкото четирима Илириовци. Тирион съжали робите, които трябваше да го

носят. „Поне ще ни се спести това задължение. Каква радост да си джудже.“

— И един — каза старица с виолетов токар. Търговският агент я изгледа кисело, но не отмени наддаването.

Робите моряци от „Селесори Коран“, продадени поединично, бяха отишли на цени между петстотин и деветстотин сребърника. Опитните моряци бяха ценна стока. Никой не беше оказал никаква съпротива, когато ловците на роби се качиха на пострадалия им ког. За тях това бе просто смяна на собственика. Помощник-капитаните бяха свободни хора, но пристанищната вдовица им беше написала застраховка с обещание, че ще покрие откупа им в случай като този. Тримата оцелели огнени пръсти още не бяха продадени, но те бяха слуги на Господаря на Светлината и можеха да разчитат, че някой червен храм ще ги откупи. Пламъците, татуирани на лицата им, бяха застраховката им.

Тирион и Пени нямаха такава застраховка.

— Четиристотин и петдесет — последва наддаване.

— Петстотин.

Някои наддавания се извикваха на висок валириански, някои — на смесената реч на Гхиз. Някои купувачи даваха знак с пръст, със завъртане на китката или с махване с ветрило.

— Радвам се, че ни предлагат заедно — прошепна Пени.

Търговецът на роби ги изгледа остро.

— Без приказки.

Тирион стисна Пени за рамото. По челото му бяха полепнали светлоруси и черни кичури коса, а по гърба — дрипите от туниката му. Едното беше пот, другото засъхнала кръв. Не беше проявил глупостта да се бие с ловците на роби като Джора Мормон, но това не му спести наказание. В неговия случай устата му бе спечелила пердаха.

— Осемстотин.

— И петдесет.

— И един.

„Струваме колкото един моряк“, разсъди Тирион. Макар че купувачите може би искаха Хубавка. „Трудно е да се намери добре обучено прасе.“ Със сигурност не наддаваха на кило.

На деветстотин сребърника наддаването взе да забавя. На деветстотин петдесет и един (от старицата) спря. Агентът обаче имаше

нюх и джуджетата трябваше да покажат част от номера си. Изведоха Хрус и Хубавка на платформата. Без седла и юзди язденето им се оказа сложна работа. В мига, в който свинята се задвижи, Тирион се хлъзна от задницата ѝ, тупна на своята и предизвика у наддаващите бурен смях.

— Хиляда — обяви нелепо дебелият мъж.

— И един. — Пак старицата.

Устата на Пени беше замръзнала в глупава усмивка. „Добре обучени за ваше забавление.“ Баща ѝ имаше много да отговаря, в който там малък ад бе заделен за джуджетата.

— Хиляда и двеста. — Левиатанът в жълто. Роб до него му подаде напитка. „Лимон, несъмнено.“ Тирион се притесни от жълтите му очи, впити в подиума.

— Хиляда и триста.

— И един. — Старицата.

„Баща ми казваше, че един Ланистър струва десет пъти повече от всеки обикновен човек.“

На хиляда и шестстотин наддаването взе да спада, тъй че търговецът подкани купувачите да се качат и да огледат джуджетата отблизо.

— Женската е млада — увери ги той. — Можете да ги съешите двамата и да вземете добри пари от изтърсаците.

— Половината му нос го няма — измърмори старицата, след като се приближи. Сбръчканото ѝ лице се намръщи недоволно. Плътта ѝ беше бяла като личинки; загърнатата във виолетовия токар приличаше на мухлясала сушена слива. — И очите му са различни. Грозно същество.

— Милейди още не е видяла най-хубавата ми част. — Тирион сграбчи чатала си, да не би да не го е разбрала.

Дъртата изсъска гневно, а камшикът перна Тирион по гърба, жилещ удар, който го смъкна на колене. Вкусът на кръв изпълни устата му. Той се ухили и изплю.

— Две хиляди — извика нов глас иззад пейките.

„И какво ще иска един наемник от джудже?“ Тирион се надигна, за да види по-добре. Новият наддаващ беше стар мъж, с бяла коса, но висок и стегнат, с изопната кафява кожа и късо подстригана остра брада. Под избелялото пурпурно наметало се виждаха дръжките на дълъг меч и две ками.

— Две и петстотин. — Женски глас този път: момиче, ниско, с широк кръст и с релефна черна стоманена броня, инкрустирана със злато. На гърдите на бронята бе изобразена харпия с вериги, увиснали от ноктите ѝ. Двама роби войници я вдигнаха на щит на височината на раменете си.

— Три хиляди. — Смуглият мъж се запровира напред през тълпата, а спътниците му наемници разбутаха купувачите от пътя му. „Да. Приближи се.“ Тирион знаеше как да се оправя с наемници. И за миг не си помисли, че този човек иска да го забавлява на пирове. „Познава ме. Искан да ме върне във Вестерос и да ме продаде на сестра ми.“ Джуджето потърка уста да скрие усмивката си. Церсей и Седемте кралства бяха на половин свят оттук. Много и много можеше да се случи, докато стигнат там. „Изиграх Брон. Малко късмет и ще мога и този да изиграя.“

Старата и момичето се отказаха на три хиляди, но не и дебелият в жълтото. Претегли наемниците с жълтите си очи, облиза жълтите си зъби с лилав език и рече:

— Пет хиляди сребърника за партидата.

Наемникът се намръщи, сви рамене и обърна гръб.

„Седем ада.“ Тирион беше абсолютно сигурен, че не иска да стане собственост на огромния лорд Жълто шкембе. Дори само като го гледаше, отпуснат на носилката като планина от лой със свински жълтите му очи и гърди, големи колкото Хубавка, издули коприната на токара му, настръхваше. А миризмата, лъхаща от него, се усещаше дори на подиума.

— Ако няма повече наддавания...

— Седем хиляди — извика Тирион.

Вълна от смях заля пейките.

— Джуджето иска да се купи само — подхвърли момичето на щита.

Тирион ѝ се ухили похотливо.

— Умният роб заслужава умен господар, а цялата пасмина тук май сте глупаци.

Това предизвика още смях от наддаващите и мръщение от водещия търга. Опитваше бича си нерешително, докато се мъчеше да отгатне дали това ще му донесе изгода.

— Пет хиляди е обида! — извика Тирион. — Играя на турнири, пея и казвам забавни неща. Мога да изчукам жена ви и да я накарам да запищи. Или жената на врага ви, ако предпочитате — какъв по-добър начин да го посрамите? Убивам с арбалет и мъже три пъти по-големи от мен треперят от страх, когато се срещнем на маса киваси. Дори ме знаят, че готвя от време на време. Вдигам десет хиляди сребърника за себе си! Заслужавам ги, много съм добър, о, да. Баща ми казваше, че винаги трябва да плащам дълговете си.

Наемникът в пурпурното наметало се обърна. Очите му срещнаха очите на Тирион над редиците други наддаващи и той се усмихна. „Топла усмивка — помисли джуджето. — Приятелска. Но богове, очите са студени. Може би все пак не искам той да ни купи.“

Жълтата планина от плът се въртеше в носилката си, на огромното му месесто лице беше изписано раздражение. Измърмори на гхискарски нещо кисело, което Тирион не разбра, но тонът беше пределно ясен.

— Друго наддаване ли беше това? — Джуджето кривна глава. — Предлагам всичкото злато на Скалата на Кастърли.

Чу бича, преди да го усети, тънко и рязко изсвистяване във въздуха. Изпъшка от удара, но този път успя да се задържи на крака. Мисълта му бързо се върна към началото на пътуването му, когато най-неотложният му проблем бе да реши кое вино да пие с обедните си охлюви. „Виж какво става, когато гониш дракони.“ От устните му изригна смях и опръска първия ред купувачи с кръв и слюнка.

— Продадени сте — обяви търговецът. И го перна отново с бича, просто защото можеше. Този път Тирион падна.

Един от пазачите го дръпна да се вдигне на крака. Друг бутна с дръжката на копие то си Пени да слезе от платформата. Вече извеждаха следващата на мястото им. Момиче, петнайсетинагодишно, не от „Селесори Коран“. Тирион не я познаваше. „На годините на Денерис Таргариен, или почти толкова.“ Търговецът нареди да я съблекат гола. „Поне това унижение ни беше спестено.“

Тирион се загледа над юнкайския лагер към стените на Мийрийн. Портите изглеждаха толкова близо... и ако можеше да се вярва на приказките в робските кошари, Мийрийн си оставаше свободен град засега. Зад онези ронещи се стени робството и робската

търговия все още бяха забранени. Трябваше само да стигне до онези порти, да мине през тях и отново да е свободен човек.

Но това едва ли беше възможно, освен ако не изоставеше Пени. „А тя ще иска да вземем и кучето и прасето.“

— Няма да е толкова ужасно, нали? — прошепна Пени. — Той плати толкова много за нас. Ще бъде добър, нали?

„Докато го забавляваме.“

— Твърде скъпи сме, за да се отнасят лошо с нас — увери я той; кръвта от последните два удара все още се стичаше по гърба му. „Но когато представлението ни омръзне... а то омръзва, бързо.“

Надзирателят на господаря им чакаше да ги поеме под попечителството си с кола с муле и двама войници. Имаше дълго тясно лице и къса брада, оплетена със златна нишка, коравата му тъмночервена коса бе разперена от слепоочията във формата на две ноктести длани.

— Какви милички малки същества сте — каза им. — Напомняте ми за собствените ми деца... или щяхте по-скоро, ако мъничките ми не бяха умрели. Ще се грижа добре за вас. Кажете ми имената си.

— Пени. — Гласът ѝ излезе на шепот, тих и уплашен.

„Тирион, от дома Ланистър, законен лорд на Скалата на Кастърли, подсмърчащ лицемерен червей.“

— Йоло.

— Храбрия Йоло. Хубавата Пени. Вие сте собственост на благородния и доблестен Йезан зо Кагаз, учен и воин, почитан високо сред Мъдрите господари на Юнкай. Смятайте се за щастливи, защото Йезан е добър и великодушен господар. Мислете за него като за родния си баща.

„С удоволствие“, помисли Тирион, но си задържа езика зад зъбите. Скоро щяха да играят за новия си господар, несъмнено, и не биваше да си докарва още бой.

— Татко ви най-много обича специалните си съкровища и ще ви цени — продължи надзирателят. — А за мен мислете като за дойката, която се е грижела за вас, докато сте били малки. *Дойка* ме наричат всички мои деца.

— Партида деветдесет и пет — обяви търговският агент. — Воин.

Момичето го бяха продали бързо и вече го бутаха към собственика му; беше притиснало дрехите си до малките си гърди с розови зрънца. Двама ловци на роби издърпаха на подиума Джора Мормон. Рицарят беше гол, само по набедрена препаска, гърбът му нашарен от бича, лицето му — толкова подуто, че беше почти неузнаваем. Вериги стягаха китките и глезените му. „Да опита малко яденето, което ми готвеше“, помисли Тирион, но веднага се усети, че нещастията на едрият рицар не му носят удовлетворение.

Дори и във вериги Мормон изглеждаше опасен: здравеняк с мускулести мишци и изгърбени рамене. С грубите черни косми по гърдите си приличаше повече на звяр, отколкото на човек. Очите му бяха подути — две тъмни дупки на насиненото лице. На едната буза имаше дамга: демонска маска.

Когато ловците на роби се изсипаха на борда на „Селесори Коран“, сир Джора ги посрещна с мечи си и уби трима, преди да го надвият. С радост щяха да го убият, но капитанът забрани: един боец винаги докарваше добро сребро. Тъй че го оковаха за едно гребло, пребит почти до смърт, гладен и дамгосан.

— Голям и силен е този — заяви търговецът. — Много пикня има в него. Ще даде добро зрелище в бойните ями. Кой ще ми открие на триста?

Никой не пожела.

Мормон не обръщаше внимание на тълпата. Очите му бяха зареяни над обсадните линии, към далечния град с древните му стени от многоцветни тухли. Тирион можеше да прочете този поглед като книга: „Толкова близо и в същото време — толкова далечен.“ Горкият нещастник се беше върнал твърде късно. Денерис Таргариен беше омъжена, казали им бяха в робските кошари. Беше взела за свой крал мийрийнски търговец на роби, колкото благороден, толкова и богат, и след като мирът се подпишеше и подпечаташе, бойните ями на Мийрийн щяха да се отворят отново. Други роби настояваха, че пазачите лъжат и че Денерис Таргариен никога няма да сключи мир с робовладелци.

— Мхиза — така я наричаха. Някой му каза, че означавало „майка“. Скоро сребърната кралица щяла да излезе от града, да разбие юнкайците и да счупи оковите им, шепнеха си.

„А после ще ни окъпе всички в ароматна вода и ще ни целуне малките ранички, и ще ги изцери“, помисли джуджето. Не вярваше в кралски спасявания. Гъбите, натикани в ботуша му, трябваше да стигнат за него и Пени. Хрус и Хубавка трябваше да се оправят сами.

Дойка все още поучаваше новите придобивки на господаря си.

— Правете всичко, каквото ви се каже, и нищо повече, и ще живеете като малки господари, обгрижвани и обожавани — обясняваше им. — Не слушате ли... но вие ще сте ми послушни, нали? Миличките ми те. — Пресегна се и ощипа Пени по бузата.

— Двеста тогава — каза водещият търга. — Голям звяр като този струва три пъти повече. Какъв телохранител ще стане! Никой враг няма да смее да ви посегне!

— Хайде, мои малки приятели — подкани ги Дойка, — ще ви заведе в новия ви дом. В Юнкай ще живеете в златната пирамида на Кагаз и ще ядете от сребърни блюда, но тук живеем простичко, в скромните войнишки палатки.

— Кой ще даде сто? — извика търговецът.

Това най-последно докара цена, макар и само петдесет. Купувачът беше слаб мъж с кожена престилка.

— И един — каза дъртата с виолетовия токар.

Един от войниците вдигна Пени на колата с мулето.

— Коя е старата жена? — попита Тирион.

— Зарина — отвърна мъжът. — Евтини бойци нейните. Месо за герои. Твой приятел скоро умре.

„Не ми е приятел.“ Все пак Тирион неволно се обърна към Дойка и каза:

— Не може да позволите да го вземе тя.

Дойка го изгледа с присвити очи.

— Какво?

Тирион посочи.

— Онзи там. Участва в представлението ни. Мечокът и девицата красива. Джора е мечокът, Пени е девицата, а аз съм храбрият рицар, който я спасява. Танцувам около него и го удрям в топките. Много е смешно.

Надзирателят примижа към тръжния подиум.

— Този там? — Наддаването за Джора Мормон беше стигнало до двеста сребърника.

— И един — каза старицата с виолетовия токар.

— Вашият мечок. Разбирам. — Дойка притича през тълпата, наведе се над огромния жълт юнкаец в носилката и му зашепна нещо. Господарят кимна, гушите му се разтресоха, после вдигна ветрилото си.

— Триста — извика с хриплив глас.

Дъртата изсумтя и обърна гръб.

— Защо направи това? — попита Пени на Общата реч.

„Хубав въпрос — помисли Тирион. — Защо го направих?“

— Представлението ти започва да става скучно. Всеки глумец има нужда от танцуваща мечка.

Тя го погледна с укор, седна и прегърна Хрус, сякаш кучето беше последният ѝ верен приятел на света. „Може би е.“

Дойка се върна с Джора Мормон. Двама от робите войници на господаря им го изблъскаха в колата при двете джуджета. Той не се възпротиви. „Цялото желание за борба го напусна, след като чу, че кралицата му е омъжена“, осъзна Тирион. Една прошепната дума бе постигнала това, което юмруци, камшици и криваци не бяха успели: беше го прекършила. „Трябваше да го оставя да го вземе дъртата. Ще е полезен колкото цици на броня.“

Дойка се качи отпред и хвана поводите. Потеглиха към бивака на господаря им, благородния Йезан зо Кагаз. Четирима роби войници закряха до тях, по двама от всяка страна на колата.

Пени не плачеше, но очите ѝ бяха зачервени и така и не ги вдигна от Хрус. „Дали си мисли, че всичко това може да изчезне, ако не го гледа?“ Сир Джора Мормон не поглеждаше към никого и към нищо. Седеше присвит и унил във веригите си.

Тирион гледаше всичко и всеки.

Юнкайският стан не беше един, а сто лагера, вдигнати лакът до лакът в полумесец около стените на Мийрийн: град от коприна и платно, със свои булеварди и улички, кръчми и проститутки, добри квартали и лоши. Между обсадните линии и залива бяха изникнали палатки, приличаха на жълти гъби. Някои бяха малки и жалки, не повече от навеси от старо оцапано платно, да пазят от дъжд и слънце, но до тях се издигаха спални палатки, достатъчно големи да поберат сто мъже, и копринени павилиони, големи като палати, с харпии, блеснали на пилоните. Някои лагери бяха подредени: палатките в

кръгове около голямо огнище, оръжията и бронята струпани около вътрешния кръг, коневръзите по външния. Другаде сякаш цареше пълен хаос.

Сухите обгорени равнини около Мийрийн бяха плоски и голи на много левги околоръст, но юнкайските кораби бяха докарали достатъчно дървен материал и кожи, за да построят шест огромни требушета. Бяха от трите страни на града, без страната откъм реката, и до тях имаше купища натрошен камък и чували с катран и смола, чакащи само да ги запалят. Един от войниците, които вървяха до колата, видя накъде гледа Тирион и гордо му каза, че на всеки от требушетите са дали име: Драконотрошача, Старата вещица, Дъщерята на харпията, Злата сестра, Призрака на Ащapor, Юмрука на Маздан. Извисени на четирийсет стъпки над палатките, требушетите бяха главната забележителност на лагера.

— Щом ги видя, драконовата кралица клекна — похвали се той. — И така ще си остане клекнала, да смуче благородния кур на Хиздар, иначе ще ѝ сринем стените.

Тирион видя как бият с камшик един роб, удар след удар, гърбът му бе само кръв и раздрано месо. Няколко мъже минаха покрай тях, оковани, дрънчаха при всяка стъпка: носеха копия и къси мечове, но веригите свързваха китките и глезените им. Въздухът миришеше на печачо се месо. Видя как някакъв мъж дере куче.

Видя също така и мъртвите, и чу умиращите. Под рееция се дим, миризмата на коне и острия солен мирис от залива се долавяше вонята на кръв и изпражнения. „Някаква зараза“, разбра той, докато гледаше как двама наемници изнасят труп от една палатка. Потрепери. Болест можеше да помете една армия по-бързо и от най-свирепата битка, казваше баща му.

„Още по-сериозна причина да се бяга, и то бързо.“

Четвърт миля по-натам видя сериозна причина да премисли. Беше се събрала тълпа — около трима роби, заловени при опит за бягство. Дойка видя, че гледа натам, и каза:

— Знам, че малките ми съкровища ще са мили и послушни. Виж какво става с тези, които се опитват да бягат.

Пленниците бяха завързани за редица кръстосани греди и двама прашкари изпробваха уменията си върху тях.

— Толоши — каза единият от пазачите им. — Най-добрите прашкари на света. Хвърлят оловни топчета вместо камъни.

Тирион никога не беше разбирал смисъла от прашките, след като лъковете имаха толкова по-голям обхват... но и никога не беше виждал толоши в действие. Оловните топчета нанасяха ужасно по-страшни рани от гладките камъчета, които използваша обикновените прашкари, и много по-страшни от раните от стрели също. Едно удари коляното на един от пленниците и то се пръсна на фонтан кръв и натрошена кост, а долната част на крака увисна на тъмночервена жила. „Е, този няма да бяга повече“, помисли Тирион. Мъжът се разкрещя и вресъците му се смесиха в утринния въздух със смеха на лагерни курви и ругатните на тези, които бяха заложили, че прашкарят няма да улучи. Пени извърна очи, но Дойка я хвана за брадичката и обърна главата ѝ към тримата роби.

— Гледай — заповяда ѝ. — Ти също, мечок.

Джора Мормон вдигна глава и изгледа Дойка. Тирион видя как се стегнаха мишците му. „Ще го удуши и това ще е краят за всички ни.“ Но рицарят само смръщи вежди и се обърна към кървавото зрелище.

Тухлените стени на Мийрийн потръпваха в утринната мараня. Убежището, до което те, нещастните глупаци, се бяха надявали да стигнат. „Колко дълго ще остане убежище обаче?“

И тримата неуспели бегълци бяха издъхнали, преди Дойка отново да подръпне поводите и колата да затрополи напред.

Лагерът на господаря им се намираше на югоизток от Старата вещица, почти в сянката ѝ, простираше се върху няколко акра. „Скромната палатка“ на Йезан зо Кагаз се оказа палат от коприна в лимоненожълт цвят. Позлатени харпии се издигаха на пилоните на деветте ѝ островърхи покрива. От всички страни я обкръжаваха помалки палатки.

— Това са жилищата на готвачите на нашия благороден господар, на конкубинките и войните, и на няколко не толкова благодетелствани родственици — каза Дойка, — но вие, миличките ми, ще имате рядката привилегия да спите в павилиона на самия Йезан. Той обича да държи съкровищата си близо до себе си. — Погледна намръщено Мормон. — Не и ти, мечко. Ти си голям и грозен и ще бъдеш окован навън. — Рицарят не реагира. — Първо обаче трябва да ви сложим нашийници.

Нашийниците бяха от желязо, позлатено, за да блести красиво. Името на Йезан беше всечено в метала с валириански глифове, а под ушите бяха закрепени две малки звънчета, за да издава носещият ги весел звън при всяка стъпка. Джора Мормон прие нашийника с навъсено мълчание, но Пени започна да плаче, докато оръжейникът затягаше нейния.

— Тежък е — оплака се тя.

Тирион стисна ръката ѝ.

— От чисто злато е — излъга я. — Във Вестерос знатните дами мечтаят за такава огърлица. — „По-добре нашийник, отколкото пранга. Един нашийник може да се махне.“ Спомни си Шае и как златната верига беше блестяла, докато я извиваше и извиваше около гърлото ѝ.

След това Дойка се разпореди да стегнат оковите на сир Джора на един кол до огнището, а той самият заведе джуджетата в господарския павилион и им показа къде ще спят, в застлана с килим ниша, отделена от главната шатра със стени от жълта коприна. Щяха да делят пространството с други съкровища на Йезан: момче с криви космати „кози крака“, момиче с две глави от Мантарис, брадата жена и едно грациозно същество, наречено Сладкиши, облечено в лунни камъни и мирска дантела.

— Опитвайте се да решите дали съм мъж или жена — каза Сладкиши на джуджетата. После вдигна полите си и им показва какво има отдолу. — И двете съм, а господарят ме обича най-много.

„Колекция от уроди — помисли Тирион. — Някъде някой бог се смее.“

— Чудесно — каза на Сладкиши, която имаше лилава коса и виолетови очи, — но се надявахме поне веднъж ние да сме хубавците.

Сладкиши се разсмя, но Дойка не го досмеша.

— Спести си шегите за довечера, когато ще забавляваш благородния ни господар. Ако го задоволите, ще бъдете добре възнаградени. Ако не... — Плесна Тирион по лицето.

— Ще е добре да внимавате с Дойка — каза Сладкиши, след като надзирателят се махна. — Той е единственото чудовище тук.

Брадатата жена говореше непонятна смесица от гхискарски, момчето-козел — някакъв гърлен моряшки говор, наречен Търговската реч. Двуглавото момиче беше малоумно: едната глава беше колкото портокал и изобщо не говореше, другата имаше остри зъби и беше

склонна да ръмжи на всеки, който се доближи много до клетката на момичето. Но Сладкиши владееше съвършено четири езика, един от които висок валириански.

— Що за човек е господарят? — попита с тревога Пени.

— Очите му са жълти и вони — каза Сладкиши. — Преди десет години отишъл до Соторос и оттогава гние отвътре. Накарайте го да забрави, че умира, дори за малко, и ще бъде изключително щедър. Не му отказвайте нищо.

Разполагаха само със следобеда, за да научат порядките на робския живот. Робите на Йезан напълниха корито с гореща вода и наредиха на джуджетата да се окъпят: първо Пени, после Тирион. След това друг роб натърка щипещи мехлеми по раните на гърба му, за да не заберат, и ги покри със студена лапа. Подрязаха косата на Пени, а брадата на Тирион подстригаха. Дадоха им меки пантофи и нови дрехи, прости, но чисти.

Щом падна вечерта, Дойка дойде да им каже, че е време да си облекат глумската броня. На Йезан щял да му гостува върховният командващ на юнкайците благородният Юрказ зо Юнзак и трябвало да играят.

— Да развържем ли мечката ви?

— Не тази вечер — отвърна Тирион. — Нека първо да покажем на господаря ни турнира, мечката да я спестим за друг път.

— Добре. След като свършите с лудориите, ще помагате в сервирането и пълненето на чашите. Гледайте да не полеее някой от гостите, че лошо ви се пише.

Вечерните забавления започнаха с жонгльор. След него излезе трио пъргави акробати. След тях беше момчето с козите крака, което изигра гротескен танц, докато един от робите на Юрказ свиреше на костена флейта. Тирион за малко да го попита дали знае „Дъждовете над Кастамир“. Докато чакаха реда си, наблюдаваше Йезан и гостите му. Сушената слива на почетното място очевидно трябваше да е върховният командващ на Юнкай. Изглеждаше страховит горе-долу колкото халтаво столче. Придружаваха го десетина други юнкайски лордове. Двама наемнически капитани също бяха гости, всеки придружен от десетина бойци. Единият беше елегантен пентоши, побелял и облечен в коприна, освен наметалото му — дрипав парцал, кърпен на сто места с различни мръсни кръпки. Другият капитан беше

онзи, който се бе опитал да ги купи сутринта, смуглият с острата брада.

— Бен Плум Кафявия — каза Сладкиши. — Капитан на Вторите синове.

„Вестероси и Плум. Все по-добре и по-добре.“

— Вие сте следващите — каза Дойка. — Бъдете забавни, милички мои, иначе ще съжалявате.

Тирион не беше усвоил и половината от старите номера на Грош, но можеше да язди свинята, да пада, когато поиска, да се търкаля и да скача отново на крака. Всичко това се прие доста добре. Гледката как малките хора се клатушкат като пияни и се млатят с дървени оръжия явно беше толкова забавна в един обсаден лагер край Робския залив, колкото на сватбения пир на Джофри в Кралски чертог. „Презрение — помисли Тирион. — Универсалният език.“

Господарят им Йезан се смееше най-силно и най-дълго всеки път, щом едно от джуджетата му паднеше или понесеше удар, цялото му огромно тяло се тресеше като лой при земетресение. Гостите му изчакваха да видят как ще реагира Юрказ зо Юнзак, преди да се включат. Върховният командващ изглеждаше толкова крехък, че Тирион се уплаши да не би смехът да го убие. Когато шлемът на Пени беше избит и отхвърча в скута на един юнкаец с кисело лице и с токар на зелени и златни ивици, Юрказ изцвърча като пиленце. А когато въпросният лорд бръкна в шлема и извади червена диня, от която закапа каша, захърка, докато лицето му не придоби същия цвят като на динята. Обърна се към домакина си и каза нещо, което накара господаря да се закиска и да заближе устни... макар че на Тирион му се стори, че в присвитите му жълти очи има гняв.

След това джуджетата съблякоха дървените брони и прогизналите от пот дрехи отдолу и се преоблякоха в нови жълти туники, осигурени за сервирането. На Тирион му връчиха кана с пурпурно вино, на Пени — кана с вода. Тръгнаха из шатрата да пълнят чаши, пантофите им зашепнаха по дебелите килими. Оказа се по-тежка работа, отколкото изглеждаше. Скоро краката му се схванаха лошо, а една от раните на гърба му отново бе започнала да кърви, червеното се просмука през жълтия лен на туниката му. Тирион прехапа език и продължи да разлива.

Повечето гости не им обръщаха повече внимание, отколкото на другите роби... но един юнкаец заяви пьянски, че Йезан трябвало да накара двете джуджета да се наебат, а друг поиска да разбере как Тирион си е загубил носа. „Натиках го в путката на жена ти и тя ми го отхапа“, за малко да отвърне... но бурята го беше убедила, че все още не иска да умре, тъй че отвърна:

— Беше ми отрязан за наказание за обида, милорд.

После един лорд със син токар с пискюли с тигрови очи си спомни как Тирион се бе похвалил с умението си на киваси на тържищния подиум и каза:

— Хайде да го пробваме. — Донесоха чинно игрална маса с фигури. Само след няколко мига лордът обърна побеснял масата и фигурите се пръснаха по килимите, придружени от юнкайски смях.

— Трябваше да му позволиш да спечели — прошепна Пени.

Кафявия Бен Плум вдигна падналата маса с усмивка.

— Пробвай с мен, джудже. Когато бях по-млад, Вторите синове сключиха договор с Волантис. Там научих играта.

— Аз съм само един роб. Благородният ми господар решава кога и с кого играя. — Тирион се обърна към Йезан. — Господарю?

Идеята, изглежда, развесели жълтия господар.

— Какъв залог предлагате, капитане?

— Ако спечеля, дай ми този роб — каза Плум.

— Не — отвърна Йезан зо Кагаз. — Но ако надвиеш джуджето ми, може да получиш цената, която платих за него, в злато.

— Готово — рече наемникът. Слугите събраха пръснатите фигури от килимите и двамата седнаха да играят.

Тирион спечели първата игра. Плум взе втората, при удвоен залог. Когато започнаха третия двубой, джуджето огледа противника си. Кафява кожа, бузи и челюст, покрити с късо подрязана четинеста брада, сиво-бяла, лицето му нагънато от хиляда бръчки, няколко стари белега. Плум изглеждаше добродушен човек, особено когато се усмихнеше. „Верният придворен — реши Тирион. — Добрият чичко, вечно усмихнат и пълен със стари поговорки и мъдрости.“ Всичко беше притворство. Усмивките изобщо не стигаха до очите на Плум, в които зад булото предпазливост се криеше алчност. „Алчен, но предпазлив е тоя.“

Наемникът беше почти толкова лош играч като юнкайския лорд преди него, но играта му бе по-скоро сдържана и неотстъпчива, отколкото смела. Началното му подреждане всеки път беше различно и в същото време еднакво: консервативно, отбранително, пасивно. „Не играе, за да победи — осъзна Тирион. — Играе, за да не загуби.“ Беше се получило във втората им игра, когато джуджето се надцени с една необмислена атака. В третата игра не стана, нито в четвъртата, нито в петата, която се оказа последната.

Към края на този последен двубой Плум — крепостта му бе в развалини, драконът му бе мъртъв, нападаха го слонове, а тежката конница на противника го бе заобиколила в тил — се усмихна и каза:

— Йоло отново печели. Смърт в четири хода.

— Три. — Тирион потупа дракона си. — Имах късмет. Може би ще трябва добре да ми потъркате главата преди следващата ни игра, капитане. Малко от този късмет току-виж полепнал по пръстите ви.

„Пак ще загубиш, но току-виж си ми дал по-добра игра.“ Ухили се, стана, взе каната с вино и пак почна да налива, след като бе направил Йезан зо Кагаз значително по-богат и Кафявия Бен Плум доста по-беден. Гигантският му господар се беше унесъл в пиянски сън по време на третата игра, бокалът се бе изплъзнал от пожълтелите му пръсти; но може би щеше да е доволен, когато се събудеше.

Върховният командващ Юрказ зо Юнзак си тръгна, подкрепян от двама яки роби, и това, изглежда, се оказа общ сигнал за другите гости също да напуснат. След като шатрата се опразни, Дойка се появи да каже на прислужващите, че може да си направят пир с остатъците.

— Яжте бързо обаче. Всичко това трябва да е почистено, преди да легнете да спите.

Тирион беше на колене — краката му се бяха схванали, а разкъравеният му гръб пищеше от болка — и се мъчеше да изтърка петното от разлятото вино на благородния Йезан по килима на благородния Йезан, когато надзирателят го потупа по бузата с бича си.

— Йоло. Добре се справи. Ти и жена ти.

— Не ми е жена.

— Курвата ти тогава. Ставайте, и двамата.

Тирион едва се надигна, единият му крак трепереше. Бедрата му се бяха стегнали на възли: бяха толкова схванати, че Пени трябваше да му подаде ръка, за да му помогне да се изправи.

— Какво сме направили?

— Много и много — рече надзирателят. — Дойка ви каза, че ще бъдете възнаградени, ако удовлетворите татко си, нали? Макар благородният Йезан да мрази да губи малките си съкровища, както вече сигурно сте разбрали, Юрказ зо Юнзак го убеди, че ще е егоистично да държи такива забавни изродчета за себе си. Възрадвайте се! В чест на подпечатването на мира ще имате честта да се биете на турнир във Великата яма на Дазнак. Хиляди ще дойдат да ви видят! Десетки хиляди! И ох как ще се смеем!

ДЖАЙМ

Замък Гарваново дърво беше стар. Между древните му камъни беше израснал дебел мъх, запълзял нагоре по стените като вени по краката на старица. Две огромни кули обграждаха главната порта на замъка, а по-малки бранеха всеки ъгъл на стените. Всичките четвъртити. Кръгли и сърповидни кули удържаха по-добре срещу катапулти, тъй като хвърляните камъни по-лесно се отклоняваха от извита стена, но Гарваново дърво предхождаше това строително съображение.

Замъкът господстваше над широка плодородна долина, която карти и хора наричаха долината Блекууд, Черния лес. Беше си долина, несъмнено, но никакви дървета не бяха расли тук от няколко хиляди години, било то черни, кафяви или зелени. Някога, да, но брадви отдавна бяха разчистили дърветата. На мястото на някогашните високи дъбове се бяха издигнали домове, мелници и укрепления. Земята беше гола и разкаляна, осеяна тук-там с преспи топящ се сняг.

Между стените на замъка обаче беше останало малко гора. Домът Блекууд пазеше старите богове и ги почитаха като Първите хора в дните преди андалите да дойдат във Вестерос. Казваха, че някои от дърветата в тяхната гора на боговете са стари като четвъртитите кули на Гарваново дърво, особено дървото на сърцето, язово дърво с колосална големина, чиито горни клони можеше да се видят от левги разстояние като костеливи пръсти, драскащи небето.

Когато Джайм Ланистър и ескортът му поеха между ниските хълмове през долината, не остана почти нищо от нивите, фермите и овощните градини, обкръжавали някога Гарваново дърво: само кал и пепел и тук-там — почернели коруби от домове и мелници. Бурени, тръни и коприва бяха израснали в тази пустош, но нищо, което можеше да се нарече посев. Накъдето и да погледнеш, Джайм виждаше ръката на баща си, дори в костите, които зърваха понякога край пътя. Повечето бяха кости на овце, но имаше и на коне, и на

крави, а от време на време виждаха и човешки черепи или скелети, през чиито гръдни кошове бяха израсли бурени.

Никакви големи войски не обкръжаваха Гарваново гнездо, както бе обкръжен Речен пад. Тази обсада беше по-скоро нещо лично, последната стъпка в танц, продължавал столетия. В най-добрия случай Джонос Бракън разполагаше с петстотин мъже около замъка. Джайм не видя обсадни кули, нито тарани или катапулти. Бракън нямаше намерение да разбива портите на Гарваново дърво, нито да щурмува високите му дебели стени. Не очакваше подкрепления, така че беше решил да изтощи съперника си с глад. Несъмнено в началото на обсадата бе имало излази и малки схватки, но въввлечени от половин година в това, двете страни се бяха уморили от подобни глупости. Наложили се бяха скуката и рутината, враговете на дисциплината.

„Крайно време е това да приключи“, помисли Джайм Ланистър. След като Речен пад вече бе в ръцете на Ланистър, Гарваново дърво беше последната останка от краткотрайното кралство на Младия вълк. Щом го завземеше, работата му по Тризъбеца щеше да е приключила и щеше да е свободен да се върне в Кралски чертог. „При краля“, каза си, но друг глас в ума му прошепна: „При Церсей.“

Щеше да се наложи да се изправи пред нея, да. Стига Върховният септон да не я убиеше дотогава. „Ела веднага — беше написала в писмото, което той заповяда на Пек да изгори в Речен пад. — Помогни ми. Спаси ме. Имам нужда от теб, тъй както имах нужда преди. Обичам те. Обичам те. Обичам те. Ела веднага.“ Нуждата ѝ от помощ бе съвсем реална, Джайм не се съмняваше в това. Колкото до останалото... „ебеше се с Лансел и Озмунд Черното котле, и с Лунното момче, доколкото знам...“ Не можеше да се надява да я спаси. Беше виновна във всички углавни престъпления, в които я обвиняваха, а той беше без дясна ръка.

Когато видяха колоната, стражите ги изгледаха по-скоро с любопитство, отколкото със страх. Никой не подаде сигнал за тревога, което напълно устройваше Джайм.

Павилионът на лорд Бракън не се оказа труден за намиране. Беше най-големият в лагера и с най-доброто разположение: вдигнат на нисък хълм до един поток и предлагаше ясна гледка към две от портите на Гарваново дърво.

Палатката беше кафява като знамето, плющящо на централния ѝ пилон, знаме с червения жребец на дома Бракън, изправен на задните си крака на златния си щит. Джайм даде заповед да слязат от конете. Каза на хората си, че могат да се смесят с войската, ако искат.

— Вие двамата не — спря знаменосците си. — Стойте наблизко. Няма да се бавя много. — Скочи от гърба на Чест и закрачи към палатката на Бракън.

Стражите пред входа се спогледаха притеснено, щом се приближи.

— Милорд — рече единият, — за кого да съобщим?

— Ще се представя сам. — Джайм отдръпна платнището със златната си ръка, наведе се и влезе.

Толкова се бяха увлекли в любовната си страст, че не забелязаха появата му. Жената беше затворила очи. Дланите ѝ бяха вкопчени в грубите кафяви косми по гърба на Бракън и пъшкаташе при всяко негово забиване. Негово благородие беше заровил глава в гърдите ѝ, стиснал бедрата ѝ с ръце.

Джайм се покашля.

— Лорд Джонос.

Жената отвори очи и изпищя стъписана. Джонос Бракън се превъртя от нея, сграбчи ножницата си, надигна се с оголена стомана в ръка и изруга:

— Седем проклети ада, кой смее да... — После видя бялото наметало и златната броня на Джайм и върхът на меча му се сниши. — Ланистър?

— Съжалявам, че наруших удоволствието ви, милорд — каза Джайм с усмивка, — но малко бързам. Може ли да поговорим?

— Да поговорим. Да. — Лорд Джонос прибра меча. Не беше толкова висок като Джайм, но беше по-тежък, с широки рамене и здрави мишци, на които би завидял и ковач. Кафява четина покриваше бузите и брадичката му. Очите му също бяха кафяви, със зле прикрит в тях гняв. — Изненадахте ме, милорд. Не ме предупредиха, че ще се изтърсите тук.

— И май малко попречих. — Джайм се усмихна на жената в леглото. Беше сложила дясната си ръка на лявата си гърда и лявата между краката, така че дясната ѝ гърда оставаше оголена. Зърната ѝ бяха по-тъмни от тези на Церсей и три пъти по-големи. Усети погледа

му и скри и дясната си цица, което обаче оголи хълмчето ѝ. — Всички лагерни курви ли са толкова скромни? — зачуди се на глас. — Ако иска да си продаде репите, човек трябва да ги изложи на показ.

— Гледате репите ми, откакто влязохте, сир. — Жената хвана одеялото и го придърпа колкото да се покрие до кръста, после вдигна ръка и избута косата от очите си. — И не са за продан освен това.

Джайм сви рамене.

— Моите извинения, че ви взех за нещо, което не сте. Малкият ми брат е познал сто курви, убеден съм, но аз съм спал само с една.

— Тя е военна плячка. — Бракън вдигна бричовите си от пода и ги изтърси. — Беше на един от заклетите мечове на Блекууд, докато не му сцепих главата на две. Смъкни си ръцете, жено. Милорд Ланистър иска да види хубаво тия цици.

— Обувате си бричовите наопаки, милорд — каза Джайм.

Джонос изруга, а жената се смъкна от леглото и засъбира пръснатите си дрехи, пръстите ѝ пърхаха нервно между гърдите и цепката, докато се навеждаше, въртеше се и събираше. Усилията ѝ да се прикрие бяха странно предизвикателни, много повече, отколкото ако беше свършила работата гола.

— Имаш ли си име? — попита я Джайм.

— Майка ми ме е нарекла Хилди, сир. — Навлече ризата през главата си и тръсна косата си. Лицето ѝ беше мръсно почти колкото ходилата ѝ и имаше толкова косми между краката, че можеше да мине за сестра на Бракън, но въпреки това в нея имаше нещо съблазнително. Чипият нос, разрошената гривеста коса... малкият реверанс, след като облече полата си. — Да сте виждали другата ми обувка, милорд?

Въпросът, изглежда, ядоса лорд Бракън.

— Да не съм ти проклета слугиня да ти нося обувките? Върви боса, ако трябва. Просто се махай.

— Значи ли това, че милорд няма да ме вземе у дома със себе си, за да се моля с малката му женичка? — Хилди се изсмя и изглежда безсрамно Джайм. — Имате ли си малка женичка, сър?

„Не. Имам сестра.“

— Какъв е цветът на наметалото ми?

— Бял — отвърна тя. — Но ръката ви е чисто злато. Това ми харесва у мъж. А вие какво харесвате у жена, милорд?

— Невинността.

— У жена казах. Не дъщеря.

Помисли за Мирцела. „И това ще трябва да ѝ кажа.“ На дорниците можеше да не им хареса. Доран Мартел я беше сгодил за сина си, убеден, че е от кръвта на Робърт. „Възли и възелчета“, помисли Джайм и съжали, че не може да пресече всичко това с един бърз удар на меча си.

— Дал съм клетва — каза уморено на Хилди.

— Никакви репи за вас тогава — подхвърли нахално тя.

— Разкарай се! — изрева ѝ лорд Джонос.

Тя се подчини. Но когато се шмугна покрай Джайм, притиснала до гърдите си една обувка и купчина дрехи, се пресегна и го стисна за члена през бричовите.

— Хилди — напомни му, преди да изскочи полугола от палатката.

„Хилди.“

— Как е лейди съпругата ви? — обърна се Джайм към лорд Джонос, след като момичето си отиде.

— Откъде да знам? Питай септона ѝ. Когато баща ти изгори замъка ни, тя реши, че боговете ни наказват. Сега само се моли. — Джонос най-после беше обърнал бричовите си и затягаше връзките отпред. — Какво те води насам? Черната риба ли? Чухме как се е измъкнал.

— Нима? — Джайм се настани на едно походно столче. — От самия него може би?

— Сир Бриндън не е толкова глупав, че да налети на мен. Харесвам го, няма да отрека. Това няма да ме спре да му щракна прангите, ако се мерне пред очите ми. Знае, че сгънах коляно. И той трябваше да направи същото, но винаги е бил упорит. Брат му сигурно ти го е казал.

— Титос Блекууд не сгъна коляно — изтъкна Джайм. — Възможно ли е Черната риба да потърси убежище в Гарваново дърво?

— Може да го потърси, но за да го намери, ще трябва да мине през обсадните ми линии, а не съм чувал да са му пораснали криле. На Титос също ще му трябва убежище скоро. Стигнали са до плъхове и корени вътре. До другото пълнолуние ще се предаде.

— Ще се предаде още преди да е залязло слънцето. Смятам да му предложа условия и да го върна в кралския мир.

— Разбирам. — Лорд Джонос си навлече кафява вълнена туника с червения жребец на Бракън, извезан отпред. — Ще приеме ли милорд рог ейл?

— Не, но не стой на сухо заради мен.

Бракън си наля, пи и избърса уста.

— Спомена за условия. Какви условия?

— Обичайните. Лорд Блекууд ще трябва да признае измяната си и да се отрече от васалството си към Старк и Тъли. Ще се закълне официално пред богове и хора, че отсега насетне ще остане верен васал на Харънхъл и Железния трон, а аз ще му дам опрощение от името на краля. Ще вземем едно-две гърнета злато, разбира се. Цената на бунта. Ще поискам и заложник като гаранция, че Гарваново дърво няма да се вдигне отново.

— Дъщеря му — предложи Бракън. — Блекууд има шестима синове, но само една дъщеря. Побъркал се е по нея. Сополиво малко същество, едва ли е на повече от седем.

— Малка е, но може да свърши работа.

Лорд Джонос допи ейла и хвърли рога настрана.

— А земите и замъците, които ни бяха обещани?

— Кои земи са те?

— Източният бряг на Вдовиче корито, от Хълма на арбалета до Разоран лъг, и всички острови в Коритото. Воденицата Мляно зърно и Господарската мелница, развалините на Кален замък, Разбит замък, Долината на битката, Стара ковачница, селата Копчило, Черно копчило, Каменни грамади и Глинен вир, и тържището при Кални гроб. Гората на осите, Гората на Лорген, Зелени хълм и Барбини гърди. Мисини гърди ги наричат от Черни лес, но първо са били Барбини. Медено дърво с всичките кошери. Ето, тука съм ги отбелязал, ако милорд иска да погледне. — Порови на една маса и извади руло пергамент с карта.

Джайм го взе със здравата си ръка, но я отвори и затисна със златната.

— Доста земя е. Ще си увеличиш владенията с една четвърт.

Бракън стисна упорито устни.

— Всички тези земи са били на Каменна ограда. Блекууд са ни ги откраднали.

— А това село тук, между циците? — Джайм почука със златен пръст по картата.

— Медниково дърво. И то е било наше някога, но е кралско владение от сто години. Остави го. Молим само за земите, които са ни отнети от Блекууд. Лорд баща ти обеща да ни ги възстанови, ако му подчиним лорд Титос.

— Но на идване видях, че знамената на Тъли се веят над стените на замъка, както и вълчището на Старк. Това май предполага, че лорд Титос не е покорен.

— Изтласкахме го от полето и го обградихме в Гарваново дърво. Дай ми достатъчно хора да щурмуваме стените му и ще ти ги покоря всичките до гроб.

— Ако ти дам достатъчно хора, покоряването ще е тяхно, а не ваше. В който случай би трябвало да се възнаградя сам. — Джайм пусна картата да се навие. — Това ще го задържа, ако може.

— Картата е ваша. Земите са наши. Казват, че един Ланистър винаги плащат дълговете си. Бихме се за вас.

— Не толкова, колкото се бихте против нас.

— Кралят ни опрости за това. Изгубих племенника си от мечовете ви, и извънбрачния си син. Вашият Планина ми открадна жътвата и изгори всичко, което не можа да отнесе. Подпали замъка ми и изнасили една от дъщерите ми. Ще искам компенсации.

— Планината е мъртъв, както и баща ми — отвърна му Джайм, — и някои може да кажат, че пощадената ти глава е достатъчна компенсация. *Все пак* се обяви за Старк и му остана верен, докато лорд Уолдър не го уби.

— И с него и десетина души от моята кръв. — Лорд Джонос извърна глава и плю. — Да, останах верен на Младия вълк. Ще бъда верен и на вас, стига да се отнасяте честно с мен. Сгънах коляно, защото не виждах смисъл да умирам заради мъртви, нито да проливам кръвта на Бракън за изгубена кауза.

— Разумен човек. — „Макар че някои може би ще кажат, че лорд Блекууд е бил по-достоеен.“ — Ще си получиш земите. Някои от тях поне. След като частично си подчинил Блекууд.

Това, изглежда, задоволи лорд Джонос.

— Ще сме доволни с каквато част прецените, че е честно. Но ако ми е позволено да дам съвет, няма да е добре да сте прекалено

милостиви с тези Блекууд. Измяната тече в кръвта им. Преди андалите да дойдат във Вестерос, домът Бракън е управлявал тази река. Били сме крале, а Блекууд — наши васали, но са ни предали и са узурпирали короната. Всеки от Черния лес е роден обърни-плащ. Ще е добре да го помните, когато им предлагате условия.

— О, ще го запомня — обеща Джайм.

После поеха към портите на Гарваново дърво. Пек яздеше пред него със знаме на мира. Джайм дръпна юздите на Чест на ръба на рова, дълбок и укрепен с камъни, зелените води бяха задръстени от мърсотии. Тъкмо да заповяда на сир Кенос да надуне рога на Херок, когато подвижният мост започна да се спуска.

Лорд Титос Блекууд го посрещна във външния двор, яхнал дестриер, мършав като него самия. Много висок и много слаб, владетелят на Гарваново дърво имаше клонест нос, дълга коса и опърпана посребряла брада, с повече сребро, отколкото черно. Сребърният обков на гръдната му лъскава алена броня показваше бяло дърво, голо и мъртво, обкръжено от ято ониксови гарвани в полет. На раменете му висеше наметало от гарванови пера.

— Лорд Титос — каза Джайм.

— Сир.

— Благодаря, че ми позволихте да вляза.

— Няма да твърдя, че сте добре дошъл. Нито ще отрека, че се надявах да дойдете. Тук сте за меча ми.

— Тук съм, за да сложим край на всичко това. Хората ви се сражаваха доблестно, но войната за вас е загубена. Готов ли сте да се покорите?

— На краля. Не на Джонос Бракън.

— Разбирам.

Блекууд за миг се поколеба.

— Желаете ли да сляза от коня и да коленича пред вас тук и сега? Сто очи ги гледаха.

— Вятърът е студен, а дворът е кален — каза Джайм. — Можете да направите колениченето на килима в дневната си, след като се разберем по условията.

— Галантно от ваша страна — отвърна лорд Титос. — Заповядайте, сир. Замъкът ми може да е останал без храна, но не и без гостоприемство.

Дневната на Блекууд беше на втория етаж на дървената цитадела. В камината гореше огън. Помещението беше голямо и просторно, греди от тъмен дъб крепяха високия таван. Дебели гоблени покриваха стените, а две широки резбовани врати предлагаха изглед към гората на боговете. През дебелия ромбовидни жълти стъкла Джайм успя да зърне клоните на дървото, от което замъкът носеше името си. Беше язово дърво, древно и гигантско, десет пъти по-голямо от това в Каменните градини в Скалата на Кастърли. Това дърво обаче беше голо и мъртво.

— Бракън са го отровили — каза домакинята му. — От хиляда години не е пускало и един лист. След още хиляда ще стане на камък според майстерите. Язовите дървета не гният.

— А гарваните? — попита Джайм. — Те къде са?

— Идват привечер и спят цяла нощ. Стотици. Покриват дървото като черни листа, всяка клонка и клон. Идвали са от хиляди години. Как или защо, никой не може да каже, но дървото ги привлича всяка вечер. — Блекууд се отпусна в един стол с висок гръб. — Заради честта, трябва да попитам за васалния си господар.

— Сир Едмур е на път за Скалата на Кастърли като мой пленник. Жена му ще остане в Близнаците, докато се роди детето им. След това тя и бебето ще се съберат с него. Стига да не се опита да избяга или да крои бунт, Едмур го чака дълъг живот.

— Дълъг и горчив. Живот без чест. До деня на смъртта му хората ще казват, че го е било страх да се бие.

„Несправедливо — помисли Джайм. — За детето си се боеше. Знаеше чий син съм по-добре от собствената ми леля.“

— Изборът беше негов. Чичо му щеше да ни нападне.

— Тук съм съгласен. — Гласът на Блекууд не издаде нищо. — Какво направихте със сир Бриндън, ако може да попитам?

— Предложих му да облече черното. Но той избяга. — Джайм се усмихна. — Да не би да ви е гост случайно?

— Не.

— Щяхте ли да ми кажете, ако беше?

Този път бе ред на Титос Блекууд да се усмихне.

Джайм сбра дланите си, златната в живата.

— Може би е време да обсъдим условията.

— Тук ли падам на колене?

— Ако искате. Или можем да кажем, че сте го направили.

Лорд Блекууд остана в стола си. Скоро стигнаха до споразумение по главните точки: признание, клетва за вяност, опрощение и определена сума в злато и сребро, която да се изплати до еди-кога си.

— Кои земи ще поискате? — попита лорд Титос и след като Джайм му връчи картата, я погледна и се изсмя. — Разбира се. Обърни-плащът трябва да си получи наградата.

— Да, но по-малка, отколкото си представя, за по-малка услуга. С коя от тези земи ще сте склонен да се разделите?

Лорд Титос помисли за миг.

— Дървен плет, Хълма на арбалета и Копчило.

— Развалина, хълм и няколко колиби? Стига, милорд. Все пак трябва да пострадате заради измяната си. Той ще поиска поне една от мелниците. — Мелниците бяха ценен източник на данък. Лордът получаваше една десета от зърното, което мелеха.

— Господарска мелница тогава. Мляно зърно е наша.

— И още едно село. Каменни грамади?

— Имам предци, погребани под камъните на Грамадите. — Погледна отново картата. — Дайте му Медено дърво и пчелините му. Да надебелее и да му изгният зъбите от толкова сладко.

— Значи се споразумяхме. Освен едно последно нещо.

— Заложник.

— Да, милорд. Имате дъщеря, мисля.

— Бетани. — Лорд Титос въздъхна покрусено. — Имам също двама братя и една сестра. Две овдовели лели. Племеннички, племенници, братовчеди. Мислех, че може би ще се съгласите...

— Трябва да е дете от вашата кръв.

— Бетани е само на осем. Мило момиче, вечно усмихнато. Никога не е била на повече от ден езда от замъка ми.

— Защо не ѝ позволите да види Кралски чертог? Негово величество е почти на същата възраст като нея. Ще се радва да си има още един приятел.

— Когато да може да обеси, ако бащата на приятеля го разочарова? — попита лорд Титос. — Имам четири сина. Не бихте ли приели един от тях вместо нея? Бен е на дванайсет и жаден за приключения. Може да ви стане скуайър, ако милорд благоволи.

— Имам толкова скуайъри, че не знам какво да правя с тях. Всеки път, когато пикая, се бият за правото кой да ми държи кура. А вие имате шест сина, милорд, не четири.

— Имах. Робърт беше най-малкият ми, и беше слаб. Умря преди девет дни от разстройство. Лукас беше убит на Червената сватба. Четвъртата жена на Фрей беше Блекууд, но родството не се цени повече от правото на госта в Близнаците. Искам да погребам Лукас под дървото, но Фрей все още не благоволяват да ми върнат костите му.

— Ще се погрижа за това. Лукас най-големият ви син ли беше?

— Вторият ми. Бриндън беше най-големият и мой наследник. После е Хостър. Момче, пристрастено към книгите, опасявам се.

— В Кралски чертог също имат книги. Малкият ми брат ги четеше от време на време. Може би на сина ви ще му е интересно да ги погледне. Ще приема Хостър като наш заложник.

Облечението на Блекууд бе осезаемо.

— Благодаря ви, милорд. — Поколеба се за миг. — Ако мога да си позволя тази дързост, ще е добре да поискате заложник и от лорд Джонос. Една от дъщерите му. Колкото и разгонен нерез да е, не се е доказал достатъчно мъж да направи синове.

— Имаше копеле, убиха го във войната.

— Нима? Хари беше копеле, вярно, но дали го направи Джонос е по-трънлив въпрос. Русокосо момче, и миловидно. Джонос не е нито едно от двете. — Лорд Титос се изправи. — Ще ме удостоите ли с честта да вечеряте с мен.

— Някой друг път, милорд. — Замъкът гладуваше и Джайм нямаше да спечели, ако открадне храна от гърлата им. — Не мога да се задържам. Речен пад ме чака.

— Речен пад? Или Кралски чертог?

— И двете.

Лорд Титос не се опита да го разубеди.

— Хостър може да е готов за път до час.

Така се оказа. Момчето срещна Джайм при конюшните с навито походно одеяло, метнато на рамо, и вързоп свитъци под мишница. Не можеше да е на повече от шестнайсет, но беше по-висок дори от баща си, почти седем стъпки крака, пищялки и лакти, възлесто дългуресто момче със зализан назад перчем.

— Лорд-командир. Аз съм заложникът ви, Хостър. Хос ме наричат. — Усмихна се широко.

„Да не си мисли, че това е някакъв майтап?“

— И кои те наричат така?

— Приятелите ми. Братята ми.

— Не съм ти приятел и не съм ти брат. — Това изтри усмивката от момчешкото лице. Джайм се обърна към лорд Толос. — Милорд, моля да няма недоразумения по въпроса. Лорд Берик Дондарион, Торос от Мир, Сандор Клегейн, Бриндън Тъли, тази жена Каменно сърце... всички те са разбойници и бунтовници, врагове на краля и на всички негови верни поданици. Науча ли, че вие или вашите хора ги криете, защитавате или им помагате по какъвто и да е начин, няма да се поколебая да ви пратя главата на сина ви. Надявам се, че разбирате това. Разберете и следното: аз не съм Риман Фрей.

— Не сте. — Устата на лорд Блекууд се стегна на тънка черта. — Знам с кого си имам работа. С Кралеубиеца.

— Добре. — Джайм се качи на седлото и обърна Чест към портата. — Желая ви добра жътва и да се радвате на кралския мир.

Не язди дълго. Лорд Джонос Бракън го чакаше край Гарваново дърво, малко извън обсега на добър арбалет. Беше яхнал облечен в броня дестриер и беше надянал броня и ризница, и сив стоманен шлем с гребен от конски косъм.

— Видях, че смъкват знамето с вълчището — каза щом Джайм стигна до него. — Свърши ли се?

— Свърши и отгатък. Прибирай се вкъщи и си сади нивите.

Лорд Бракън вдигна забралото на шлема си.

— Вярвам, че имам повече ниви за садене, отколкото преди да идеш в замъка.

— Копчило, Дървен плет, Медено дърво и всичките му пчелини.

— Забравил беше едно. — А, и Хълма на арбалета.

— Мелница — каза Бракън. — Трябва ми и мелница.

— Господарската.

Лорд Джонос изсумтя.

— Е, добре, ще свърши работа. Засега. — Посочи Хостър Блекууд, който яздеше по-назад с Пек. — Този ли ти даде за заложник? Измамили са те. Тоя е слабак. Вода вместо кръв. Не го гледай колко е висок, всяко от момичетата ми може да го счупи като гнил клон.

— Колко дъщери имате, милорд? — попита Джайм.

— Пет. Две от първата ми жена и три от третата. — Като че ли се усети, че може би е казал твърде много, но късно.

— Пратете една от тях в двора. Ще има привилегията да придружава кралицата регент.

Лицето на Бракън помръкна.

— Така ли се отплащате за приятелството на Каменна ограда?

— Да бъде придворна дама на кралицата е огромна чест — напомни му Джайм. — Може би ще е добре да ѝ го набиете в главата. Ще чакаме момичето преди да е изтекла годината.

Не изчака за отговор, а леко докосна Чест със златните си шпори и подкара в галоп. Хората му го последваха в колона, с развети знамена. Замъкът и лагерът скоро се изгубиха зад тях, скрити зад прахта на копитата им.

Нито разбойници, нито вълци ги безпокоиха по пътя до Гарваново дърво, тъй че Джайм реши да се върне по друг маршрут. Ако боговете бяха добри, можеше да се натъкне на Черната риба или да подмами Берик Дондарион в неразумно нападение.

Караха по течението на Вдовишко корито. Денят свършваше. Джайм повика заложника си и го попита къде да намерят най-близкия брод и момчето ги отведе.

Докато колоната цапаше през плитките води, слънцето залязваше зад два тревисти хълма.

— Гърдите — каза Хостър Блекууд.

Джайм си спомни картата на лорд Бракън.

— Между онези хълмове има село.

— Медниково дърво — потвърди момчето.

— Там ще спрем на лагер за през нощта. — Ако намереха селяни, те можеше да знаят нещо за сир Бриндън или разбойниците. — Лорд Джонос ми спомена нещо чии гърди били — подхвърли той на момчето Блекууд, докато яздеха към смрачаващите се хълмове на последните лъчи дневна светлина. — Бракън ги наричали с едно име, а Блекууд с друго.

— Да, милорд. От стотина години. Преди това са били Майчините гърди или просто Гърдите. Две са и се смята, че приличат на...

— Виждам на какво приличат. — Джайм неволно си помисли за жената в палатката и как се опитваше да прикрие големите си тъмни зърна. — Какво се е променило преди сто години?

— Егон Недостойния взел Барба Бракън за своя любовница — отвърна начетеното момче. — Била много цицеста жена, казват, и един ден, когато кралят гостувал на Каменната ограда, излязъл на лов, видял Гърдите и...

— ... нарекъл ги на любовницата си. — Егон Четвърти беше умрял много преди Джайм да се роди, но той знаеше достатъчно история, за да се сети какво може да се е случило по-натам. — Само че после изоставил момчето на Бракън и взел от Блекууд, така ли е станало?

— Лейди Мелиса — потвърди Хостър. — Миси я наричали. Има нейна статуя в нашата гора на боговете. Била много по-красива от Барба Бракън, но по-нежна и Барба разправяла, че Миси била плоскогърда като момче. Когато крал Егон чул...

— ... й дал циците на Барба. — Джайм се засмя. — Така ли е почнало всичко между Блекууд и Бракън? Записано ли е?

— Да, милорд — отвърна момчето, — но някои истории са писани от техните майстери, а някои от нашите, столетия след събитията, които претендират, че описват. Възхожда чак от Века на героите. Блекууд били крале по онова време. Бракън били дребни лордове, прочути с конете, които отглеждали. Вместо да плащат дължимото на краля си, наели мечове със златото, което носели конете им, и го свалили.

— Кога се е случило всичко това?

— Петстотин години преди андалите, ако може да се вярва на „Вярната история“. Само че никой не знае кога андалите са прехвърлили Тясното море. „Вярната история“ казва, че оттогава са минали четири хиляди години, но някои майстери твърдят, че са само две. От определен момент всички дати се размътват и объркват и яснотата на историята се превръща в мъгла и легенда.

„Тирион щеше да го хареса този. Да си говорят от заник до изгрев и да спорят за книги.“ За миг бе забравил горчивината към брат си — докато не си спомни какво бе направил Дяволчето.

— Значи се биете за корона, която едните са взели от другите още когато Кастърли все още са държали Скалата на Кастърли, това ли

е коренът? Короната на кралство, което не е съществувало от хиляди години? — Джайм се засмя. — Толкова много години, толкова много войни, толкова крале... човек би си помислил, че сте могли да сключите мир.

— Някой, милорд. Мнозина. Имали сме сто мира с Бракън, много от тях подпечатани с бракове. У всеки Бракън има от кръвта на Блекууд и у всеки Блекууд от кръвта на Бракън. Старият кралски мир изтраял половин век. Но после избухнал някакъв нов спор и старите рани се отворили и закървили отново. Така става винаги, казва баща ми. Докато хората помнят злините, нанесени на предците им, никой мир няма да трае вечно. Така продължаваме столетие след столетие. С нашата омраза към Бракън и тяхната към нас. Баща ми казва, че никога няма да има край на това.

— Би могло да има.

— Как, милорд? Старите рани никога не зарастват, казва баща ми.

— Баща ми също казваше разни неща. Никога не наранявай враг, когато можеш да го убиеш. Мъртвите не отмъщават.

— Синовете им обаче отмъщават — отвърна сухо Хостър.

— Не и ако убиеш и синовете. Питай Кастърли за това, ако се съмняваш в мен. Питай лорд и лейди Тарбек, или Рейните на Кастамир. Питай принца на Драконов камък. — За миг тъмnochервените облаци, увенчали хълмовете на запад, му напомниха за децата на Регар, всички увити в пурпурни наметала.

— Затова ли убихте всички Старки?

— Не всички — каза Джайм. — Дъщерите на лорд Едард са живи. Едната наскоро беше омъжена. Другата... — „Бриен, къде си? Намери ли я?“ Ако боговете са добри, ще забрави, че е била Старк. Ще се омъжи за някой як ковач или дебел ханджия, ще напълни къщата му с деца и никога няма да се налага да се бои, че някой рицар може да дойде и да разбие главите им в стената.

— Боговете са добри — каза заложникът му колебливо.

„Продължавай да вярваш в това.“ Джайм смуши Чест с шпорите.

Медниково дърво се оказа много по-голямо село, отколкото бе очаквал. Войната беше минала и оттук: свидетелстваха го изгорените овощни градини и почернелите коруби на разрушени къщи. Но на всеки дом в развалини бяха вдигнати три нови. В сгъстяващия се

синкав сумрак Джайм зърна прясна слама на десетки покриви. Между един патешки вир и ковачница се натъкна на дървото, дало името на селото, древен висок дъб. Чворестите му корени се извиваха изпод пръстта като гнездо мързеливи влечуги, а на огромния му ствол бяха наковани стотици медни петащи.

Пек се вторачи в дървото, след това кимна към празните къщи.

— Къде са хората?

— Крият се — отвърна Джайм.

Всички огньове в домовете бяха загасени, но някои все още димяха и нито един не беше изстинал. Козата, която Лютия Хари Мерел намери да пасе в една зеленчукова градина, беше единственото живо същество наоколо... но селото имаше твърдина, яка като всяка друга в Речните земи, с дебели каменни стени, високи дванайсет стъпки, и Джайм разбра къде ще намери селяните. „Крият се зад тези стени, щом дойдат нападатели. Затова все още има село тук. И сега пак се крият, от мен.“

Спря Чест пред портите на твърдината и каза високо:

— Вие вътре. Няма да ви навредим. Ние сме кралски хора.

На стената над портата се показаха лица.

— Че то кралски хора ни изгориха селото — извика един. — Преди това други кралски хора ни взеха овцете. Бяха на друг крал, но за овцете ни беше все едно. Кралски хора убиха Харсли и сир Ормънд и изнасиха Лейси, а после тя умря.

— Не са били мои хора — каза Джайм. — Ще отворите ли портите?

— Като си идете.

Сир Кенос се приближи до него.

— Можем много лесно да разбием тая порта или да я подпалим.

— Докато те хвърлят камъни отгоре ни и ни пронизват със стрели. — Джайм поклати глава. — Няма смисъл да се лее кръв. Тези хора не са ни направили нищо лошо. Ще се подслоним в къщите им, но никакво крадене. Имаме си провизии.

Вързаха конете на селската мера и вечеряха със солено овнешко, сухи ябълки и кораво сирене. Джайм яде малко и пи вино с Пек и заложника Хос. Опита се да преброи петаците, заковани на стария дъб, но бяха твърде много и им загуби бройката. „За какво е всичко това?“

Момчето на Блекууд щеше да му каже, ако го попиташе, но това щеше да развали загадката.

Назначи постове, та никой да не напусне селото. Прати навън и съгледвачи, за да не ги изненада враг. Към полунощ двама се върнаха със заловена жена.

— Яздеше право към нас, милорд. Иска да говори с вас.

— Милейди — каза Джайм. — Не мислех, че ще ви видя отново толкова скоро. — „Богове мили, изглежда с десет години по-стара, отколкото когато я видях последния път. Какво е станало с лицето й?“ — Тази превръзка... ранили са ви...

— Ухапване. — Докосна дръжката на меча си, меча, който той й беше дал, Клетвопазител. — Милорд, възложихте ми да търся.

— Момичето. Намери ли я?

— Да — каза Бриен, Девата на Тарт.

— Къде е?

— На един ден езда. Мога да ви заведа при нея, сир... но трябва да дойдете сам. Иначе Хрътката ще я убие.

ДЖОН

— Р'хлор — запя Мелисандра, вдигнала високо ръце срещу падащия сняг, — ти си светлината в очите ни, огънят в сърцата ни, топлината в слабините ни. Твое е слънцето, което топли дните ни, твои са звездите, които ни пазят в мрака на нощта.

— Слава на Р'хлор, Господаря на Светлината — отвърнаха сватбените гости в накъсан хор, преди поривът на леденостудения вятър да отвее думите им. Джон Сняг вдигна качулката на наметалото си.

Снеговалежът беше лек този ден, рехави снежинки, заиграли във въздуха, но вятърът духаше от изток покрай Вала, студен като дъха на леден дракон в приказките, които разказваше баба Нан. Дори огънят на Мелисандра потръпваше: пламъците се свиваха в изкопа и прациях тихо, докато червената жрица пееше. Само Дух сякаш не усещаше студа.

Алис Карстарк се наведе към Джон.

— Сняг по време на сватба означава студен брак. Милейди майка ми често го казваше.

Той хвърли поглед към кралица Селайз. „Сигурно е имало виелица в деня, в който Станис се е оженил.“ Присвита под хермелиновата си мантия и обкръжена от своите дами, слугини и рицари, южняшката кралица изглеждаше крехка, бледа и съсухрена. На тънките ѝ устни бе замръзнала напрегната усмивка, но очите ѝ бяха изпълнени с благоговение. „Мрази студа, но обича пламъците.“ Трябваше само да я погледне, за да го разбере. „Една дума от Мелисандра и ще влезе в огъня на драго сърце, ще го прегърне като любим.“

Не всички хора на кралицата като че ли споделяха ревностната ѝ страст. Сир Брус бе явно пиян, облечената в ръкавица ръка на сир Мейлгорн беше стиснала задника на дамата до него, сир Нарбърт се прозяваше, а сир Патрек от Кралската планина изглеждаше ядосан.

Джон Сняг бе започнал да разбира защо Станис ги бе оставил с кралицата.

— Нощта е тъмна и пълна с ужаси — пееше Мелисандра. — Сами се раждаме и сами умираме, но докато вървим през тази тъмна долина, извличаме сила един от друг и от тебе, боже наш. — Алените й коприни и сатени се завихряха с всеки порив на вятъра. — Двама пристъпват днес напред да слоят живота си в едно, за да могат заедно да се изправят пред мрака на този свят. Изпълни сърцата им с огън, боже, за да могат да вървят вечно ръка за ръка по твоя светъл път.

— Боже на Светлината, защити ни — извика кралица Селайз. Други гласове отекнаха в отговор, на верните на Мелисандра: преbledнели придворни дами, тръпнещи млади слугини, сир Алекс и сир Нарбърт, и сир Ламбърт, войници в железни ризници и Денн в бронзова броня, дори няколко от братята на Джон. — Господарю на Светлината, благослови чедата си.

Мелисандра беше с гръб към Вала, от едната страна на дълбокия ров, където гореше огънят й. Двойката, която щеше да се съчетае, стоеше срещу нея, от другата страна на рова. Зад тях стоеше кралицата с дъщеря си и с татуирания шут. Принцеса Шайрийн бе увита в толкова много кожи, че изглеждаше кръгла, и дишаше на бели облачета през шала, покрил почти цялото й лице. Сир Аксел Флорент и неговите хора охраняваха малката група.

Малко мъже от Нощния страж се бяха събрали край огнения ров. Повече гледаха от покриви, прозорци и от стъпалата на голямото зигзаговидно стълбище. Джон грижливо си отбеляза кой е тук и кой не. Някои бяха на дежурство; други тъкмо бяха приключили смяната си и вече спяха дълбоко. Но трети бяха решили с отсъствието си да покажат неодобрението си. Отел Ярвик и Боуен Марш бяха сред липсващите. Септон Чайл беше излязъл за малко от септата, като опипваше нервно седемстранния кристал на каишката около врата си, но се прибра вътре, щом започнаха молитвите.

Мелисандра вдигна ръце и огънят в рова изригна към пръстите й като грамадно червено псе, скочило за мръвка. Вихрушка от искри се извиси нагоре, за да срещне падащите снежинки.

— О, Господи на Светлината, благодарим ти — запя тя на гладните пламъци. — Благодарим ти за храбрия Станис, нашия крал по

твоя милост. Води го и го защитавай, Р'хлор. Пази го от коварството на зли хора и дай му силата да порази слугите на мрака.

— Дай му сила — отзова се кралица Селайз и рицарите и дамите й повториха думите й. — Дай му кураж. Дай му мъдрост.

Алис Карстарк промуши ръката си под ръката на Джон.

— Колко още остава, лорд Сняг? Ако ще бъда заровена под снега, бих искала да умра омъжена.

— Скоро, милейди — увери я Джон. — Скоро.

— Благодарим ти за слънцето, което ни топли — мълвеше напевно кралицата. — Благодарим ти за звездите, които ни гледат отгоре в тъмната нощ. Благодарим ти за огнищата ни и за факлите ни, които държат жестокия мрак надалече. Благодарим ти за пламенните ни души, за огньовете в слабините ни и в сърцата ни.

А Мелисандра извика:

— Нека пристъпят напред тези, които ще бъдат съчетани. — Пламъците хвърляха сянката й по Вала зад нея, рубинът й блестеше на бялото й гърло.

Джон се обърна към Алис Карстарк.

— Милейди. Готова ли сте?

— Да! О, да.

— Не ви ли е страх?

Начинът, по който се усмихна, толкова му напомни за малката му сестра, че едва не разби сърцето му.

— Нека той се страхува от мен.

Снежинките се топяха по лицето й, но косата й бе увита в облаче дантела, която Сатена бе намерил отнякъде, и снегът бе започнал да се трупа там, увенчаваше я с корона от скреж. Страните й бяха зачервени, а очите й искряха.

— Господарката на Зимата. — Джон стисна ръката й.

Магнарят на Денн стоеше край огъня, облечен като за битка: с наметало от дебела кожа, туника от щавена кожа и бронзова плочеста броня, с бронзов меч на кръста. Поради оредялата си коса изглеждаше по-стар от годините си, но щом се обърна да погледне приближаващата се младоженка, Джон видя момчето в него. Очите му бяха големи като орехи, но дали страхът в тях бе от огъня, от жрицата или от пристъпващата към него жена, не можеше да се каже. „Алис е права, отколкото си дава сметка.“

— Кой води тази жена, за да бъде венчана?

— Аз — заяви Джон. — Водя Алис от дома Карстарк, жена пораснала и разцъфтяла, с кръв благородна и от знатно потекло. — Стисна за сетен път ръката ѝ и се отдръпна назад при другите.

— Кой иде, за да поиска тази жена? — запита Мелисандра.

— Аз. — Сигорн се удари в гърдите. — Магнарят на Денн.

— Сигорн — попита Мелисандра, — готов ли си да споделяш своя огън с Алис и да я топлиш, когато нощта е тъмна и пълна с ужаси?

— Заклевам се. — Бял облак във въздуха бе клетвата на магнаря. Сняг пъстреше раменете му. Червени бяха ушите му. — Кълна се в пламъците на червения бог, ще я топля до края на дните ѝ.

— Алис, заклеваш ли се да споделяш своя огън със Сигорн и да го топлиш, когато нощта е тъмна и пълна с ужаси?

— Докато ври кръвта му. — Девичето ѝ наметало бе черната вълна на Нощния страж. Слънчевият изгрев на Карстарк, ушит на гърба му, бе от бялата козина на подплатата му.

Очите на Мелисандра грееха ярко като рубина на гърлото ѝ.

— Елате тогава при мен и бъдете едно. — Подкани ги с жест и стена от пламъци изригна нагоре, и заблиза снежинките с горещи оранжеви езици. Алис Карстарк хвана Сигорн за ръка.

Рамо до рамо двамата прескочиха рова.

— Двама влязоха в пламъците. — Порив на вятъра повдигна алените поли на червената жена и тя ги затисна надолу с ръце. — Един излиза. — Медночервената ѝ коса затанцува около главата ѝ. — Кое то огънят слее, никой не може да раздели.

„Освен крале и чичовци“, помисли Джон Сняг.

Креган Карстарк се бе появил ден след племенницата си. С него дойдоха четирима конни войници, ловец и глутница псета, душещи по дирята на лейди Алис като след сърна. Джон Сняг ги срещна на кралския път, на половин миля южно от Къртичино, преди да успеят да стигнат до Черен замък, да настояят за правото на госта или да поискат преговори. Един от хората на Карстарк беше пуснал стрела на арбалет по Тай и загина заради това. Така останаха четирима и самият Креган.

За щастие разполагаха с дванайсет ледени килии. „Място за всички.“

Като толкова много други неща, хералдиката свършваше на Вала. Денн нямаха семейни гербове, както бе обичайно сред благородниците на Седемте кралства, затова Джон каза на стюардите си да импровизират. Смяташе, че са се справили добре. Булчиното наметало, което Сигорн стегна около раменете на Алис, показваше бронзов диск на поле от бяла вълна, обкръжено от пламъци, ушити с ивици червена коприна. По-наблюдателните щяха да видят в него слънчевия изгрев на Карстарк, но беше малко по-различно, та гербът да е подходящ за дома Денн.

Магнарят свали девичето наметало от раменете на Алис толкова грубо, че едва не го разкъса, но когато я загърна с булчиното ѝ наметало, беше почти нежен. Наведе се да я целуне по бузата и дъхът им се смеси. Пламъците закипяха отново. Хората на кралицата подеха хвалебствена песен.

— Свърши ли? — попита Сатена до Джон.

— Свърши и оттатък — измърмори Мъли. — И толкова по-добре. Те се венчаха, а аз почти замръзнах. — Беше се увил в най-доброто си черно наметало, толкова ново, че още почти не беше избеляло, но от вятъра бузите му бяха почервенели като косата му. — Хоб е приготвил греяно вино с канела и карамфил. Ще ни стопли.

— Какво е карамфил? — попита Оуен Тъпия.

Снегът бе започнал да вали по-силно и огънят в рова загасваше. Тълпата на двора започна да се разпръсва: хората на кралицата, на краля, както и от свободния народ, всички бързаха да се скрият от вятъра и студа.

— Ще пирува ли с нас милорд? — попита Мъли.

— После — отвърна Джон Сняг. Сигорн можеше да го приеме за пренебрежение, ако не се появеше. „А и тази женитба е мое дело все пак.“ — Първо трябва да свърша някои неща.

Тръгна към кралица Селайз — Дух вървеше до него. Ботушите му заскърцаха в купищата стар сняг. Все повече време отнемаше да се разчистят пътеките от една сграда до друга. Все повече прибъгваха до подземните проходи, които наричаха червееви дупки.

— ... толкова красив ритуал — говореше кралицата. — Направо усещах огнения взор на нашия бог над нас. О, нямате представа колко пъти съм молила Станис да се съгласи отново да се венчаем, истинско сливане на тяло и дух, благословено от Господаря на Светлината. Знам,

че бих могла да дам още деца на негово величество, ако се обвържем в огън.

„За да му дадеш още деца, първо трябва да го привлечеш в леглото си.“ Дори на Вала всички знаеха, че Станис Баратеон отбягва жена си от години. Човек можеше само да си представи как би реагирал на идеята за втора сватба в разгара на войната:

Джон се поклони.

— Ако ваше величество благоволи, пирът ви очаква.

Кралицата погледна подозрително Дух, после вдигна очи към Джон.

— Разбира се. Лейди Мелисандра знае пътя.

— Трябва да се погрижа за огньовете си, ваше величество — каза червената жрица. — Може би Р'хлор ще ме удостои да зърна негово величество. Видение за някоя велика победа, да се надяваме.

— О. — Кралица Селайз я погледна стъписано. — Разбира се... да се помолим за видение от нашия лорд...

— Сатен, придружи нейно величество до залата — каза Джон.

Сир Мейлгорн пристъпи напред.

— Аз ще придружа нейно величество до залата. Няма да ни е нужен вашият... стюард. — Начинът, по който привлече последната дума, подсказа на Джон, че би искал да каже нещо друго. „Момче? Любимец? Курва?“

Джон отново се поклони.

— Както желаете. Ще дойда при вас след малко.

Сир Мейлгорн подаде ръка и кралица Селайз я прие сковано. Другата ѝ ръка се отпусна на рамото на дъщеря ѝ. Патенцата от кралската свита се занизаха след тях през двора под музиката на звънчетата на шапката на шута.

— Под морето тритони пируват със супа от морски звезди, и раци са всички слуги — заприпява Кръпчо, докато вървяха. — Знам, знам, ох, ох, ох.

Лицето на Мелисандра помръкна.

— Това същество е опасно. Много пъти съм го зървала в пламъците си. Понякога около него има черепи, а устните му са червени от кръв.

„Чудно, че не си наредила да го изгорят този нещастник.“ Само една дума в ухото на кралицата и Кръпчо щеше да отиде в огъня.

— Виждате шутове в огъня си, но нищо за Станис?

— Когато гледам за него, виждам само сняг.

„Същият безполезен отговор.“ Клидас беше пратил гарван до Дълбоки лес, за да предупреди краля за измяната на Арнолф Карстарк, но Джон не знаеше дали птицата е стигнала навреме. Браавоският банкер също беше тръгнал да търси Станис, придружен от водачите, дадени му от Джон, но при войната и лошото време щеше да е истинско чудо, ако успееше да го намери.

— Щяхте ли да знаете, ако кралят е загинал? — попита Джон червената жрица.

— Не е мъртъв. Станис е Божият избраник, предопределен да води битката срещу мрака. Виждала съм го в пламъците, чела съм го в древни пророчества. Когато червената звезда закърви и се усили мракът, Азор Ахаи ще се роди отново сред дим и сол, за да пробуди дракони от камък. Драконов камък е място на дим и сол.

Джон беше чувал всичко това.

— Станис Баратеон беше владетелят на Драконов камък, но не е роден там. Роден е в Бурен край, като братята си. — Той се намръщи. — А Манс? И той ли е изгубен? Какво показват огньовете ви?

— Същото. Само сняг.

„Сняг.“ На юг валеше тежко. Казваха, че само на два дни езда от Черен замък кралският път е станал непроходим. „Мелисандра също го знае.“ А на изток, над Тюленов залив, бушуваше свирепа буря. Според последното сведение жалката флота, която бяха успели да съберат, за да спасят свободния народ от Хардхоум, все още стоеше на пристан в Източен крайморски страж, спряна от бурните вълни.

— Виждате въглени, подмятани във въздуха от вятъра.

— Виждам черепи. И теб. Виждам лицето ти всеки път, когато погледна в пламъците. Опасността, за която те предупредих, става все по-близка.

— Ками в тъмното. Знам. Ще ми простите съмненията, милейди. „Сиво момиче на умиращ кон, бягащо от женитба“, така казахте.

— Не сгреших.

— Не бяхте права. Алис не е Аря.

— Видението беше вярно. Тълкуването ми беше погрешно. И аз съм смъртна като тебе, Джон Сняг. Всички смъртни грешат.

— Дори лорд-командирите.

Манс Райдър и неговите жени на копието не се бяха върнали и Джон неволно се питаше дали червената жена не е излъгала преднамерено. „Дали не играе собствената си игра?“

— Ще е добре да държите вълка си близо до вас, милорд.

— Дух рядко се отдалечава. — Вълчището вдигна глава, щом чу името си. Джон го почеса зад ушите. — Сега трябва да ме извините. Дух, с мен.

Издълбаните в подножието на Вала и затворени с тежки дървени врати ледени килии варираха от малки до още по-малки. Някои бяха достатъчно големи, за да позволят на човек да крачи вътре, други — толкова малки, че затворниците бяха принудени да седят. Най-малките бяха твърде тесни дори за това.

Джон беше дал на главния си пленник най-голямата килия, ведро, в което да ходи по голяма нужда, достатъчно кожи, за да не замръзне, и мях вино. На пазачите им трябваше време, докато отворят килията, заради стегналия се лед в ключалката. Ръждясалите панти изпищяха като прокълнати души, когато Уик Дяланата пръчка дръпна вратата колкото да може Джон да се провере вътре.

Посрещна го миризма на изпражнения, макар и не толкова силна, колкото бе очаквал. Дори лайната замръзваха в такъв жесток студ. Видя размътеното си отражение в ледените стени.

В ъгъла на килията беше струпана купчина кожи, висока почти един човешки бой.

— Карстарк — каза Джон Сняг. — Събуди се.

Кожите се размърдаха. Някои бяха залепнали една за друга и покрилият ги скреж заблещука, щом се раздвижиха. Показа се ръка, после лице — кафява коса, разчорлена, сплъстена и прошарена със сиво, две свирепи очи, нос, уста, брада. Лед и бучки замръзнал сопол покриваха мустаците на затворника.

— Сняг. — Дъхът му излезе на пара във въздуха и замъгли леда зад главата му. — Нямах право да ме държиш в плен. Законите на гостоприемството...

— Ти не си ми гост. Дойде на Вала без мое разрешение, въоръжен, за да отведеш племенницата си против волята ѝ. На лейди Алис бе даден хляб и сол. Тя е гостенка. Ти си затворник. — Джон остави думите да увиснат за миг, после добави: — Племенницата ти се омъжи.

Креган Карстарк се озъби и изръмжа:

— Алис беше обещана на мен. — Макар и над петдесет, беше силен мъж, поне преди да го вкарат в килията. Студът му беше отнел силата и го бе направил вдървен и слаб. — Милорд баща ми...

— Баща ти е кастелан, не лорд. А един кастелан няма право да сключва брачни договори.

— Баща ми Арнолф е лорд на Кархолд.

— Синът е преди чичото според всички закони, които знам.

Креган се изправи и изрита кожите настрани.

— Харион е мъртъв.

„Или ще бъде скоро.“

— Дъщерята също е преди чичото. Ако братът на лейди Алис е мъртъв, Кархолд принадлежи на нея. А нейната ръка бе дадена в брак на Сигорн, магнар на Денн.

— Дивак. Мръсен ужасен дивак. — Креган сви юмруци. Ръкавиците му бяха от щавена кожа, подплатени с козина като мръсното наметало, увиснало от широките му рамене. Черната му вълнена туника бе извезана с белия слънчев изгрев на дома му. — Виждам какво си, Сняг. Полувълк и полудивак, жалка издънка на предател и курва. Готов да вкара знатна девица в ложето на някакъв вмирисан дивак. Сам ли я опита първо? — Изсмя се горчиво. — Ако смяташ да ме убиеш, убий ме и бъди прокълнат като родоубиец. Старк и Карстарк са една кръв.

— Аз съм Сняг.

— *Копеле.*

— Невинен. За това поне.

— Нека дойде този магнар в Кархолд. Ще му отсечем главата и ще я натикаме в нужник, за да му пикаем в устата.

— Сигорн води двеста воители Денн — изтъкна Джон, — а лейди Алис вярва, че Кархолд ще отвори портите си за нея. Двама от хората ти вече се заклеха да ѝ служат и потвърдиха всичко, което имаше да каже за плановете на баща ти с Рамзи Сняг. Имаш близки в Кархолд, както разбрах. Една дума от теб може да спаси живота им. Предайте замъка. Лейди Алис ще опрости жените, които я предадоха, и ще позволи на мъжете да облекат черното.

Креган поклати глава. Бучките лед в разчорлената му коса изтракаха.

— Никога — заяви той. — Никога, никога.

„Би трябвало да поднеса главата му като сватбен дар за лейди Алис и магнарят“, помисли Джон, но не смееше да поеме този риск. Нощният страж не взимаше страна във враждите на кралството; някои дори щяха да кажат, че вече е дал твърде много помощ на Станис. „Обезглавя ли този глупак, ще кажат, че избивам северняци, за да дам земите им на диваци. Освободя ли го, той ще направи всичко по силите си, за да развали каквото успях да постигна с лейди Алис и магнарят.“ Запита се какво би направил баща му, как чичо му би се справил с това. Но Едард Старк беше мъртъв, Бенджен Старк се беше изгубил в замръзналата пустош отвъд Вала. „Нищо не знаеш, Джон Сняг.“

— Никога е дълго време — каза Джон. — Утре може да решиш друго, или след година. Но рано или късно крал Станис ще се върне на Вала. Стане ли това, ще заповяда да те убият... освен ако не се окаже, че носиш черното наметало. Когато мъж облече черното, престъпленията му се заличават. — „Дори на такъв като теб.“ — Сега моля да ме извиниш. Трябва да присъствам на пир.

След хапещия студ на ледените килии препълнената изба бе адски гореща. Миришеше на дим, печено месо и греяно вино. Когато Джон зае мястото си на подиума, Аксел Флорент тъкмо вдигаше тост.

— За крал Станис и неговата съпруга кралица Селайз, Светлината на Севера! — ревна сир Алекс. — За Р'хлор, Господаря на Светлината, дано да ни защити всички! Една земя, един бог, един крал!

— Една земя, един бог, един крал! — отекнаха хората на кралицата.

Джон вдигна чашата си високо и пи с всички. Не можеше да каже дали Алис Карстарк ще намери някаква радост в брака си, но тази нощ поне трябваше да е за празненство.

Стюардите започнаха да поднасят първото блюдо — лучена супа с късчета козе и моркови. Не съвсем кралско ястие, но засищащо; имаше съвсем приличен вкус и топлеше стомаха. Оуен Тъпия взе гуслата си, а няколко души от свободния народ се включиха с гайди и барабани. „Същите гайди и барабани, които свиреха и при щурма на Манс Райдър.“ Джон реши, че сега звучат по-сладко. Със супата дойдоха самуни кафяв хляб, току-що изпечен. По масата бяха поставили сол и гърнета с масло. Това потисна Джон. Бяха добре

запасени със сол, уверяваше го Боуен Марш, но маслото щеше да свърши до един лунен кръг.

Старите Флинт и Норей бяха получили най-почетните места точно под подиума. Бяха твърде стари, за да тръгнат на поход със Станис, и вместо това бяха изпратили свои синове и внуци. Но много бързо бяха слезли на Черен замък за сватбата. Всеки беше довел на Вала и по една кърмачка. Жената на Норей беше четирийсетгодишна, с най-големите гърди, които Джон Сняг беше виждал. Момичето на Флинт беше четиринайсетгодишно и плоскогърдо като момче, макар да не й липсваше мляко. С тях двете детето, наричано от Вал Чудовището, като че ли растеше добре.

За това поне Джон беше благодарен... но не вярваше нито за миг, че такива побелели стари воители са побързали да слязат от хълмовете само по тази причина. И двамата бяха довели бойци — Флинт петима, Норей дванайсет, всичките страховити като лицето на зимата. Някои имаха дълги бради, други белези, трети — и двете; и всичките почитаха старите богове на Севера, същите богове, които почиташе и свободният народ отвъд Вала. И все пак седяха тук и пиеха за брак, осветен от някакъв странен червен бог отвъд морето.

„По-добре, отколкото да откажат да пият.“ Нито Флинт, нито Норей бяха обърнали чашите си да излеят виното на пода. Това можеше да е знак за приемане. „Или може би просто мразят да хабят хубаво южняшко вино. Едва ли са го опитвали по скалистите хълмове.“

Сир Алекс Флорент покани кралица Селайз на танц. Последваха го други — първо рицарите на кралицата с нейните дами. Сир Брус покани принцеса Шайрийн на първия ѝ танц, а след това майка ѝ. Сир Нарбърт танцува с всички придворни дами на Селайз поред.

Мъжете на кралицата бяха три пъти повече от дамите на кралицата, тъй че и най-скромните слугинчета трябваше да се включат в танците. След няколко песни някои от братята си припомниха уменията, усвоени в кралски дворове и замъци в младостта им, преди греховете им да ги пратят на Вала, и също излязоха на дансинга. Старият разбойник Ълмър от Кралския лес се оказа също толкова умел в танцуването, колкото и в стрелбата с лък, и несъмнено забавляваше партньорките си с историите си за Братството на Кралския лес, когато яздел със Саймън Тойн и Бен Големия корем и помагал на Венда Белия фавн да дамгосва задниците на благородни пленници. Сатена беше

самото изящество, танцува с три млади слугини поред, но така и не дръзна да се доближи до благородна дама. Благоразумно според Джон. Не му харесваше как някои от рицарите на кралицата поглеждат стюарда му, особено сир Патрек от Кралската планина. „На този му се ще да пролее малко кръв. Търси си повод.“

Когато Оуен Тъпия затанцува с шута Кръпчо, смехът отекна под сводестия таван на избата. Гледката накара лейди Алис да се усмихне.

— Често ли танцувате тук, в Черен замък?

— Винаги когато имаме сватба, милейди.

— Бихте могли да потанцувате с мен, знаете ли. Ще е израз на вежливост. Танцувахте с мен някога.

— Някога?

— Когато бяхме деца. — Отчупи залък хляб и го хвърли по него. — Знаете много добре.

— Редно би било милейди да танцува със съпруга си.

— Боя се, че моят магнар не е много по танците. Щом няма да танцувате с мен, поне ми налейте още греяно вино.

— Както заповядате. — Джон махна на стюардите за кана.

— Е — каза Алис, докато ѝ наливаше, — вече съм омъжена жена. Съпруг дивак със своя малка армия диваци.

— Наричат се свободния народ. Повечето поне. Денн са отделен народ обаче. Много стар. — Игрит му беше казала това. „Нищо не знаеш, Джон Сняг.“ — Идват от една скрита долина в северния край на Ледени нокти, долина заобиколена от високи върхове, и от хиляди години имат повече връзки с великаните, отколкото с други хора. Това ги е направило различни.

— Различни, но по-скоро като нас — рече тя.

— Да, милейди. Денн имат господари и закони. — „Знаят как да коленичат.“ — Добиват калай и мед за бронз, сами коват оръжията и бронята си, вместо да ги крадат. Горд народ, и храбър. Манс Райдър трябвало да надвие стария магнар три пъти, преди Стир да го приеме за крал отвъд Вала.

— А сега са тук, на нашата страна на Вала. Прогонени от планинската си твърдина и в моята спалня. — Усмихна се лукаво. — Вината си е моя. Милорд баща ми каза, че трябва да очаровам брат ви Робърт, но бях само на шест и не знаех как.

„Да, но вече си на двајсет и шест и дано да знаеш как да очароваш новия си съпруг.“

— Милейди, какво е положението в Кархолд с хранителните ви запаси?

— Не е добро. — Алис въздъхна. — Баща ми взе със себе си на юг толкова много мъже, че останаха само жените и момчетата да приберат реколтата. Както и старците и сакатите, които не можеха да тръгнат на война. Много зърно изсъхна по нивите или есенните дъждове го съсипаха. А вече идват снеговете. Тази зима ще е тежка. Малко стари хора ще оцелеят и много деца също ще издъхнат.

История, която всички северняци знаеха добре.

— Бабата на баща ми по майчина линия е била Флинт от планините — каза ѝ Джон. — Първите Флинт се наричат. Според тях другите Флинт са потомци на по-млади синове, които трябвало да напуснат планините, за да намерят храна, земя и жени. Животът там горе винаги е бил суров. Когато паднат снеговете и храната стане оскъдна, младите трябва да идат в зимния град или да си намерят служба в някой замък. Старите мъже събирали колкото им е останала сила и казвали, че тръгват на лов. Някои ги намирали пролетта. Повечето не ги виждали никога вече.

— Същото е и в Кархолд.

Това не го изненада.

— Когато запасите ви започнат да се изчерпват, милейди, спомнете си за нас. Пратете старците си на Вала, нека изрекат думите ни. Тук поне няма да умрат сами в снега, само със спомени, които да ги стоплят. Пратете ни и момчета, ако имате повече.

— Добре. — Докосна го по ръката. — Кархолд помни.

Нарязваха лоса. Миришеше хубаво. Джон прати порция на Кожите в Кулата на Хардин и три големи блюда с печен зеленчук за Вун Вун, а след това изяде хубав резен месо. „Трипръстия Хоб се е справил добре.“ Това бе повод за притеснение. Хоб беше дошъл при него преди две нощи да се оплаче, че е дошъл в Нощния страж да убива диваци, а не да им готви.

— Пък и никога не съм готвил за сватбен пир, милорд. Черните братя никога не си взимат жени. Заради проклетите ни клетви. — Така беше казал.

След малко дойде Клидас и каза.

— Птица, сър. — И пхна в ръката на Джон малък свитък.

Писмото бе запечатано с капка твърд черен восък. „Източен страж“, разбра Джон още преди да е счупил печата. Беше написано от майстер Хармун — Котър Пайк не можеше нито да чете, нито да пише. Но думите бяха на Пайк, изредени както ги беше изрекъл, откровено и по същество.

„Спокойно море днес. Единайсет кораба отплават за Хардхоум с утринния отлив. Три браавоски, четири лисенски, четири от нашите. Два от лисенските едва държат. Може да издавим повече диваци, отколкото да спасим. Ваша заповед. Двайсет гарвани на борда и майстер Хармун. Ще пращаме съобщения. Командвам от «Нокът», Татърсолт първи помощник на «Черната птица», сир Глендън държи Източен страж.“

— Черни криле, черни слова ли? — попита Алис Карстарк.

— Не, милейди. Тази новина беше дългоочаквана.

„Макар че последната част ме притеснява.“ Глендън Хюет беше опитен и силен мъж, разумен избор за командир в отсъствието на Котър Пайк. Но също така беше най-добрият приятел, с когото Алисър Торн можеше да се похвали, и близък с Джанос Слинг, макар и за кратко. Джон още помнеше как Хюет го беше измъкнал от леглото му, помнеше и ботуша, забит в ребрата му. „Не е мъжът, когото бих избрал аз.“ Нави пергаментата и го пхна в колана си.

Следващото блюдо беше рибено, щука, но докато я обезкостяваха, лейди Алис издърпа магнаря да танцуват. От движенията им беше видно, че Сигорн никога не е танцувал, но пък беше изпил толкова греяно вино, че общо взето бе все едно.

— Северна девица и воин дивак, свързани в съюз от Господаря на Светлината. — Сир Алекс Флорент се тръшна на освободеното от лейди Алис място. — Нейна милост одобрява. Близък съм с нея, милорд, тъй че знам какво мисли. Крал Станис също ще одобри.

„Стига Рууз Болтън да не е набучил главата му на копие.“

— Не всички са съгласни, уви. — Брадата на сир Алекс беше мазна и пълна с трохи, от ушите и ноздрите му стърчаха косми. — Сир

Патрек смята, че би бил по-подходяща партия за лейди Алис. Изгуби земите си, когато дойде на север.

— В тази зала има много хора, които са изгубили много повече. И много дадоха живота си в служба на кралството. Сир Патрек би трябвало да се смята за късметлия.

Аксел Флорент се усмихна.

— Кралят сигурно щеше да каже същото, ако беше тук. И все пак верните рицари на негово величество ще трябва да бъдат обезпечени някак, нали? Последваха го толкова далече и на такава висока цена. А трябва на всяка цена да обвържем тези диваци към крал и кралство. Този брак е добра първа стъпка, но знам, че кралицата ще се зарадва, ако види и дивашката принцеса.

Джон въздъхна. Омръзнало му беше да обяснява, че Вал не е истинска принцеса. Колкото и често да им го казваше, като че ли изобщо не го чуваха.

— Настоячив сте, сир Аксел, признавам ви го.

— Обвинявате ли ме, милорд? Такава награда не се печели лесно. Узряла жена, чувам, и нелоша на външност. Яки бедра, хубави гърди, добре сложена да ражда деца.

— Кой ще е бащата на тези деца? Сир Патрек? Вие?

— Кой друг? Ние, Флорент, носим в жилите си кръвта на старите крале Градинари. Лейди Мелисандра би могла да изпълни ритуалите, както направи за лейди Алис и магнаря.

— Липсва ви само булка.

— Лесно за уреждане. — Усмивката на Флорент бе толкова фалшива, че изглеждаше измъчена. — Къде е тя, лорд Сняг? Да не сте я преместили в някой от другите замъци? Сив страж или Сенчестата кула? В Курвенската могила с другите пачаври? — Наведе се по-близо. — Някои разправят, че сте я скрили за свое удоволствие. За мен е все едно, стига да не е с дете. Ще ѝ направя синовете си. Ако сте оседлали кобилката, какво пък... двамата сме светски мъже, нали така?

Джон беше чул предостатъчно.

— Сир Аксел, ако наистина сте Ръката на кралицата, жалко за нейно величество.

Флорент почервения от гняв.

— Значи *все пак* е вярно. Решили сте да я задържите за себе си, разбирам. Копелето иска бащиното си място.

„Копелето отказа бащиното си място. Ако копелето искаше Вал, трябваше само да го каже.“

— Моля да ме извините, сир. Имам нужда от малко чист въздух.

— „Тук вони.“ Стресна се и се заслуша. — Това е рог.

Други също го бяха чули. Музиката и смехът стихнаха. Танцуващите замръзнаха на местата си. Дори Дух наостри уши.

— Какво е това? — попита кралица Селайз.

— Боен рог, ваше величество — отвърна сир Нарбърт.

Ръката на кралицата изпърха към гърлото ѝ.

— Нападнати ли сме?

— Не, ваше величество — рече Ълмър от Кралски лес. — Наблюдателите ни на Вала са, нищо повече.

„Един зов — помисли Джон Сняг. — Връща се обход.“

Рогът обаче прозвуча отново.

— Два зова — каза Мъли.

Черни братя, северняци, свободен народ, Денн, хора на кралицата, всички мълчаха и се вслушваха. Пет удара на сърцето. Десет. Двайсет. След това Оуен Тъпия се изхили, а Джон Сняг вдиша и каза:

— Два зова. Диваци.

„Вал.“

Тормунд Ужаса на великаните най-последно бе дошъл.

ДЕНЕРИС

Залата кънтеше от юнкайски смях, юнкайски песни, юнкайски молитви. Танцьори танцуваха; музиканти свиреха чудати мелодии със звънци, пискуни и мехури; певци пееха древни песни на непонятната реч на Стар Гхиз. Лееше се вино — не тънкото бяло от Робския залив, а гъсти сладки сортове от Арбор и сънно вино от Карт, наситени със странни подправки. Юнкайците бяха дошли по покана на крал Хиздар, за да подпечатат мира и да засвидетелстват възраждането на прочутите нашир и длъж бойни ями на Мийрийн. Благородният ѝ съпруг бе отворил Великата пирамида, за да ги угости.

„Ненавиждам това — мислеше Денерис Таргариен. — Как стана така, че пия и се усмихвам с хора, които по-скоро бих одрала?“

Дванайсет различни вида месо и риба бяха поднесени: камила, крокодил, пеещ калмар и бодливи червеи, козе, пушен бут и конско за гостите с не толкова екзотични вкусове. Плюс куче. Никоя гхискарска гощавка не беше пълна без блюдо от куче. Готвачите на Хиздар бяха приготвили куче по четири различни начина.

— Гхискарците ядат всичко, което плува, лети или пълзи, освен човек и дракон — беше ѝ казал Даарио, — и се обзалагам, че биха яли и дракон, стига да им падне. — Само месо не прави трапеза обаче, тъй че имаше и плодове и зеленчуци. Въздухът беше наситен с миризми на шафран, канела, карамфил, пипер и други скъпи подправки.

Дани почти не беше хапнала. „Това е мирът — каза си. — Това исках, за това се трудох, за това се омъжих за Хиздар. Защо тогава вкусът толкова прилича на поражение?“

— Само за малко е, обич моя — беше я уверил Хиздар. — Юнкайците скоро ще си отидат, и съюзниците и наемниците им с тях. Ще имаме всичко, което желаем. Мир, храна, търговия. Пристанището ни е отворено отново, разрешават на корабите да идват и да заминават.

— *Разрешават*, да — беше му отвърнала, — но бойните им кораби остават. Могат отново да стегнат пръстите си на гърлото ни, когато си поискат. Отворили са робски пазар пред стените ми!

— Извън стените ни, мила кралице. Това е едно от условията на мира: юнкайците да търгуват с роби както преди, необезпокоявани.

— В техния си град. Не там, където трябва да го виждам. — Мъдрите господари бяха вдигнали робските кошари и тържищния подиум южно от Скаазадан, където широката кафява река се вливаше в Робския залив. — Подиграват ми се в лицето, правят зрелище колко съм безсилна да ги спра.

— Показност и перчене — отвърна благородният ѝ съпруг. — Зрелище, както сама каза. Остави ги да си правят маскарада. Когато си отидат, ще направим пазар за плодове от това, което оставят.

— Когато си отидат — повтори Дани. — А кога ще си отидат? Отвъд Скаазадан са видени конници. Дотракски съгледвачи, казва Ракаро, с халазар зад тях. Ще имат пленници. Мъже, жени и деца, дар за търговците на роби. — Дотраките не продаваха, нито купуваха, но даваха и получаваха дарове. — Затова юнкайците са вдигнали този пазар. Ще си отидат оттук с хиляди нови роби.

Хиздар зо Лорак сви рамене.

— Но ще си отидат. Това е важното, обич моя. Юнкай ще търгува с роби, Мийрийн няма, това се споразумяхме. Изтърпи го още малко и ще мине.

Тъй че Денерис седеше мълчаливо на пиршеството, загърната в ален токар и черни мисли, говореше само когато я заговореха, умислена за мъжете и жените, които купуваха и продаваха извън стените ѝ, докато тук в града други пируваха. Нека благородният ѝ съпруг произнася речи и се смее на плоските юнкайски шеги. Това бе кралско право и кралско задължение.

Много от приказките около трапезата бяха за двубоите, които щяха да се водят на другия ден. Барсена Черната коса щеше да се изправи срещу глиган, неговите бивни срещу нейната кама. Краз щеше да се бие, както и Пъстрата котка. А в последния двубой за деня Гохор Великана щеше да излезе срещу Белакво Трошача на кости. Единият щеше да е мъртъв преди залез-слънце. „Няма кралица с чисти ръце“, каза си Дани. Помисли за Дорея, за Кваро, за Ерое... за малкото момиче, което така и не беше срещнала и чието име беше Хазея. „По-добре няколко да умрат в ямата, отколкото хиляди на портите. Това е цената на мира, платих я доброволно. Погледна ли назад, съм изгубена.“

Юнкайският върховен командващ Юрказ зо Юнзак можеше да е живял още по времето на Егон Завоевателя, ако се съдеше по вида му. Изгърбен, сбръчкан и без зъби. Донесоха го двама мускулести роби. Другите гхискарски лордове не бяха по-впечатляващи. Единият беше дребен и трътлест, макар че робите му войници бяха нелепо високи и тънки. Третият беше млад, здрав и наперен, но толкова пиян, че Дани едва можеше да разбере и една негова дума. „Как можах да се оставя да бъда докарана до това положение от такива същества?“

Наемниците бяха друга работа. Командирите на четирите свободни дружини, служещи на Юнкай, бяха дошли лично. Брулените от вятъра бяха представени от пентошкия благородник, известен като Дрипавия принц, Дългите пики от Джило Реган, който приличаше повече на обуцар, отколкото на войник. Кървавата брада от Дружината на котката вдигаше шум за десетима. Беше грамаден, със сива чорлава брада и изумителен апетит за вино и жени; ревеше, оригваше се и пърдеше като гръмотевица, и пощипваше всяко слугинче, което минеше покрай него. От време на време дръпваше някое в скута си, за да го опипа.

Вторите синове също бяха представени от командира си. „Ако Даарио беше тук, тази гощавка щеше да свърши с кръв.“ Никакво споразумение нямаше да убеди капитана й да остави Кафявия Бен Плум жив. Дани се беше заклела, че седемте пратеници и командири няма да пострадат, но това се оказа недостатъчно за юнкайците и те бяха поискали и заложници. Срещу тримата благородници и наемнически капитани Мийрийн беше пратил в обсадния лагер свои седем: сестрата на Хиздар, двама негови братовчеди, кръвния ездач на Дани Джого, адмирала й Гролео, капитана от Неопетнените Хиро и Даарио Наарис.

— Ще оставя момичетата си при теб — каза капитанът й и й подаде оръжейния си колан с позлатените развратници. — Пази ми ги, любима. Няма да е добре да направят някоя проклета пакост при юнкайците.

Бръснатото теме също отсъстваше. Първото, което направи Хиздар, след като бе коронован, беше да го отстрани от командването на Бронзовите зверове — смени го с братовчед си, дебелия Маргаз зо Лорак. „За добро е. Зелената грация казва, че между Лорак и Кандак

има кръвна вражда, а Бръснатото теме никога не е криел неприязънта си към милорд съпруга ми. А Даарио...”

Даарио беше станал още по-див след сватбата ѝ. Мирът ѝ не го радваше, бракът ѝ — още по-малко и беше побеснял, че дорниците го бяха подвели. Когато принц Куентин им каза, че другите вестероси са минали на страната на Бурните врани по заповед на Дрипавия принц, само намесата на Сив червей и неговите Неопетнени попречи на Даарио да ги избие. Лъжедезертъорите бяха затворени безопасно в недрата на пирамидата... но гневът на Даарио продължаваше да забира.

„Като заложник ще е по-безопасен. Моят капитан не е създаден за мир.“ Дани не можеше да рискува да го остави да посече Кафявия Бен Плум, да се подиграе с Хиздар пред двора, да предизвика юнкайците или по някакъв друг начин да развали споразумението, заради чието спечелване беше отстъпила толкова много. Даарио означаваше война и беда. Затова трябваше да го държи вън от леглото си, вън от сърцето си, вън от себе си. Ако не я предадеше, щеше да я надвие. Не знаеше кое от двете я плаши повече.

Когато лакомията приключи и всичката неизядена храна бе разчистена — за да я дадат на събралите се долу бедняци по настояване на кралицата, — им наляха силна пикантна напитка от Карт, тъмна като кехлибар, и започнаха забавленията.

Трупа юнкайски кастрати, притежание на Юрказ зо Юнзак, им изпя песни на древния език на Старата империя с високи, сладки и невероятно чисти гласове.

— Чувала ли си някога такова пеене, обич моя? — попита я Хиздар. — Божествени гласове имат, нали?

— Да — отвърна тя. — Но се чудя дали нямаше да предпочетат да имат мъжките си части.

Всички изпълнители бяха роби. Според една от клаузите на мира на робовладелците се отстъпваше правото да водят имуществото си в Мийрийн без страх, че ще ги принудят да ги освободят. В замяна на това юнкайците бяха обещали да уважават правата и свободите на бившите роби, освободени от Дани. Честна сделка, каза ѝ Хиздар, но вкусът ѝ бе горчив в устата на кралицата. Изпи наведнъж цяла чаша вино, за да го отмие.

— Ако благоволиш, Юрказ с удоволствие ще ни подари тези певци, не се съмнявам — каза благородният ѝ съпруг. — Дар, който да скрепи мира, украса за двора ни.

„Ще ни даде тези кастрати — помисли Дани, — а после ще се върне в дома си и ще скопи следващите. Светът е пълен с момчета.“

Акробатите, които последваха, също не можаха да я трогнат, дори когато направиха пирамида, висока девет етажа, с голо малко момиченце на върха. „Моята пирамида ли трябва да изобрази това? — зачуди се кралицата. — Момиченцето на върха аз ли трябва да съм?“

След това лорд съпругът ѝ отведе гостите си от Жълтия град на по-долната тераса, за да могат да съзерцават Мийрийн нощем. С чаши вино в ръка юнкайците обикаляха градината на малки групи сред лимоновите дръвчета и разцъфналите нощни цветя, а Дани се озова лице в лице с Кафявия Бен Плум.

Поклони ѝ се ниско.

— Ваше величество. Изглеждате прекрасно. Е, както винаги. Никой от тия юнкайци не може да се сравни с вас по хубост. Мислех да ви донеса сватбен дар, но наддаването стигна много високо.

— Никакви дарове не искам от теб.

— Този можеше да ви хареса. Главата на стар враг.

— Твоята ли? — попита тя мило. — Ти ме предаде.

— Е, много сте сурова в присъдата си, ако ми е позволено да кажа. — Кафявия Бен почеса сиво-белия си мустак. — Минахме на печелившата страна, нищо повече. Същото, което направихме и преди. А и не бях само аз. Обсъдих го с хората си, впрочем.

— Значи *те* ме предадоха, това ли ми казваш? Защо? Лошо ли се отнесох с Вторите синове? Излъгах ли ви в заплащането?

— Ни най-малко — отвърна Кафявия Бен. — Но не всичко опира до парите, ваше всемогъщество. Отдавна го научих това, още в първата си битка. На заранта след боя ровех между мъртвите. Търсех нещо за плякосване, както си е редно. Натъкнах се на един труп, някой беше отсякъл с брадва едната му ръка от рамото. Беше покрит с мухи, целият в кора от съсирена кръв, може би затова никой не го беше пипнал, но под тях носеше жакет с метални шипове, кожата изглеждаше здрава. Реших, че ще ми стои добре, тъй че пропъдих мухите и го смъкнах. Проклетият жакет се оказа по-тежък, отколкото се полагаше. Защото под хастара беше зашил цяло съкровище монети.

Злато, ваше величество, хубаво жълто злато. Толкова, че човек да живее като лорд до края на дните си. Но каква полза му беше донесло? Лежеше там с всичките си монети в кръвта и калта, с шибаната му ръка отсечена. И това беше урокът, разбирате ли? Среброто е сладко и златото е майчицата ни, но умреш ли, струват по-малко от последното ти изсиране, преди да издъхнеш. Казах ви веднъж: има стари наемници и има смели наемници, но няма стари смели наемници. Момчетата ми не държаха да умрат, нищо повече, а когато им казах, че не бихте могли да хвърлите драконите срещу юнкайците, ами...

„Сметнал си ме за победена — помисли Дани. — А коя съм аз да кажа, че си сгрешил?“

— Разбирам. — Можеше да приключи дотук, но изпита любопитство. — Толкова, че да живееш като лорд, каза. Какво направи с всичкото това богатство?

Кафявия Бен се засмя.

— Нали си бях глупаво момче, казах на един, когото смятах за приятел, а той каза на сержанта ни и братята ми по оръжие дойдоха и ме освободиха от това бреме. Сержантът каза, че съм твърде млад, че само ще го пропиляя по курви и така нататък. Жакета ми го остави обаче. — Обърна се и плю настрани. — Никога не се доверявайте на наемник, милейди.

— Това го научих. Един ден ще се постарая да ти благодаря за урока.

Кафявия Бен присви очи.

— Няма нужда. Знам каква благодарност имате предвид. — Поклони се отново и се отдалечи.

Дани се загледа над града си. Отвъд стените юнкайските шатри се изпъваха в прави редици до морето, защитени от рововете, изкопани от робите. Два железни легиона от Нов Гхиз, обучени и въоръжени също като Неопетнените, бяха вдигнали лагер отвъд реката на север. Други два гхискарски легиона се бяха укрепили на изток, запушвайки пътя към прохода Кизаи. Коневръзите и лагерните огньове на свободните дружини бяха на юг. Денем тънките струи дим увисваха във въздуха като опърпани сиви ленти. Нощем можеше да се видят далечни огньове. Точно до залива беше вдигнат отвратителният робски пазар, току пред портата ѝ. Сега, когато слънцето бе залязло, не можеше да го види, но знаеше, че е там. Това само я ядоса още повече.

— Сир Баристан? — промълви тя.

Белият рицар се появи мигновено.

— Ваше величество.

— Колко успя да чуеш?

— Достатъчно. Прав е. Никога не се доверявай на наемник.

„Или на кралица“, помисли Дани.

— Има ли някой във Вторите синове, който може да бъде склонен да... отстрани... Кафявия Бен?

— Както Даарио Наарис отстрани другите капитани на Бурните врани ли? — Старият рицар се почувства неловко. — Вероятно. Не бих могъл да знам, ваше величество.

„Не би могъл. Ти си твърде честен и доблестен.“

— Ако не, юнкайците са наели други три дружини.

— Мошеници и главорези, измет от сто бойни полета — предупреди я сир Баристан, — с капитани също толкова вероломни като Плум.

— Аз съм само едно младо момиче и малко знам за такива неща, но ми се струва, че *искаме* да са вероломни. Помниш, че веднъж склоних Вторите синове и Бурните врани да минат на наша страна.

— Ако ваше величество желае да поговори насаме с Джило Реган или с Дрипавия принц, мога да ги доведа в покоите ви.

— Не сега. Твърде много очи и уши има. Отсъствието им ще се забележи дори да успеете да ги отделите дискретно от юнкайците. Трябва да измислим по-деликатен начин да стигнем до тях... не тази нощ, но скоро.

— Както заповядате. Макар да се опасявам, че не е задача, за която съм подходящ. В Кралски чертог този вид работа бе оставена за лорд Кутрето или Паяка. Ние старите рицари сме прости хора, годни само за бой. — Потупа дръжката на меча си.

— Затворниците ни — предложи Дани. — Вестеросите, които дойдоха от Брулените от вятъра с тримата дорнци. Все още ги държим в килиите, нали? Използвайте тях.

— Да ги освободим имате предвид? Разумно ли е? Бяха изпратени тук, за да се домогнат до доверието ви, за да предадат ваше величество при първата възможност.

— И се провалиха. Не им вярвам. Никога няма да им повярвам. — Честно казано, Дани вече забравяше какво е да вярваш изобщо. —

Все пак можем да ги използваме. С тях имаше жена. Мерис. Върни я като... жест от моя страна. Ако капитанът им е умен, ще разбере.

— Жената е най-лошата от всички.

— Толкова по-добре. — Денерис помисли за миг. — Би трябвало да опитаме и с Дългите пики. И Дружината на котката.

— Кървавата брада. — Сир Баристан се намръщи. — С него по-добре да си нямаме работа. Ваше величество е твърде млада, за да помни Кралете на деветте петака, но Кървавата брада е омесен от същото дивашко тесто. Никаква чест няма у него, само глад... за злато, за слава, за кръв.

— Знаете повече за такива хора от мен, сир. — Ако Кървавата брада наистина беше най-безчестният и алчен от наемниците, може би щеше да се окаже най-лесният за склоняване, но тя не обичаше да върви против съвета на сир Баристан в такива неща. — Направете каквото сметнете за най-добре. Но го направете скоро. Ако мирът на Хиздар бъде нарушен, искам да съм готова. Не вярвам на търговците на роби. — „Не вярвам на съпруга си.“ — Ще се обърнат против нас при първия признак на слабост.

— Юнкайците също отслабват. Кървавото течение е плъзнало и сред толосите, казват, разпространило се е и отвъд реката до третия гхискарски легион.

„Бялата кобила.“ Денерис въздъхна. „Куайте ме предупреди за идването на бялата кобила. Каза ми и за дорнския принц, сина на слънцето. Каза ми много и много, но всичко в гатанки.“

— Не мога да разчитам на епидемия да ме спаси от враговете ми. Освободи Хубавата Мерис. Веднага.

— Както заповядате. Макар че... Ваше величество, ако ми позволите дързостта, има друг път...

— Дорнският път ли? — Дани въздъхна. Тримата дорнци бяха на пиршеството, както се полагаше за ранга на принц Куентин, но Резнак се беше погрижил да ги настани колкото може по-далече от съпруга ѝ. Хиздар не изглеждаше ревнив, но никой мъж нямаше да е доволен от присъствието на съперник ухажор близо до новата си съпруга. — Момчето изглежда приятно и сладкодумно, но...

— Домът Мартел е древен и благороден и е верен приятел на дома Таргариен повече от столетие, ваше величество. Имах честта да служа с брата на дядото на принц Куентин в седмorkата на баща ви.

Принц Левин беше толкова доблестен брат по оръжие, колкото би могъл да пожелае всеки мъж. Куентин Мартел е от същата кръв, ако ме разбирате.

— Щях да те разбера, ако беше дошъл с тези петдесет хиляди меча, за които говори. Но той ми идва само с двама рицари и един пергамент. Ще защити ли един пергамент хората ми от юнкайците? Ако беше дошъл с флота...

— Слънчево копие никога не е бил морска сила, ваше величество.

— Да, знам. — Дани знаеше достатъчно от историята на Вестерос. Нимерия беше акостирила с десет хиляди кораба на пясъчните брегове на Дорн, но след като се беше омъжила за дорнския си принц, ги беше изгорила и бе обърнала гръб на морето завинаги. — Дорн е твърде далече. За да удовлетвори този принц, би трябвало да изоставя всички свои хора. Трябва да го отпратите.

— Дорнците са забележително упорити, ваше величество. Предците на принц Куентин са се сражавали за вашите близо двеста години. Няма да си отиде без вас.

„Тогава ще умре тук — помисли Денерис. — Освен ако у него няма нещо повече, отколкото успявам да видя.“

— Още ли е вътре?

— Пие с рицарите си.

— Доведи ми го. Време е да се срещна с децата си.

Сянка на съмнение пробяга по строгото лице на Баристан Селми.

— Както заповядате.

Кралят ѝ се смееше с Юрказ зо Юнзак и другите юнкайски лордове. Дани не мислеше, че ще му липсва, но за всеки случай нареди на слугините си да му кажат, че е готова да се отзове на зова на природата, ако попита за нея.

Сир Баристан я чакаше при стълбището с дорнския принц. Лицето на Мартел бе силно зачервено. „Твърде много вино“, заключи кралицата, но се постара да го прикрие. Освен медните слънца, красящи колана му, дорнецът беше скромно облечен. „Наричат го Жабока“, припомни си Дани. Можеше да разбере защо. Не беше красив.

Усмихна му се.

— Принце. Слизането е дълго. Сигурен ли сте, че го желаете?

— Да, ваше величество.

— Елате тогава.

Двама от Неопетнените тръгнаха по стъпалата пред тях, понесли факли. Зад тях стъпваха двама от Бронзовите зверове, единият с маска на риба, другият — на ястреб. Дори в собствената ѝ пирамида, в тази щастлива нощ на мир и празненства, сир Баристан бе настоял навсякъде да я придружава охрана. Малката група започна дългото слизание в мълчание. На три пъти спираха да отдъхнат.

— Драконът има три глави — каза Дани, щом стигнаха последната площадка. — Бракът ми не бива да бъде краят на всичките ти надежди. Знам защо си тук.

— За теб — каза Куентин, целият непохватна галантност.

— Не — отвърна Дани. — За огън и кръв.

Един от слоновете ги поздрави с тръбен зов от яслата си. Отдолу му отвърна рев и лицето ѝ се зачерви от внезапно лъхналия зной. Принц Куентин я погледна с тревога.

— Драконите усещат, когато е наблизо — каза му сир Баристан.

„Всяко дете усеща майка си — помисли Дани. — Когато моретата пресъхнат и когато вятърът издуха планината като сухи листи...“

— Те ме зоват. Ела. — Хвана принц Куентин за ръка и го поведе към ямата, където бяха затворени два от драконите ѝ. — Останете отвън — каза на сир Баристан, докато Неопетнените отваряха огромните железни врати. — Принц Куентин ще ме защити.

И поведе дорнския принц към ямата.

Драконите извиха вратове и се възряха в тях с огнените си очи. Визерион беше скъсал една от веригите си и бе разтопил другите. Беше се лепнал високо над ямата като огромен бял прилеп, заровил нокти дълбоко в изгорените ронещи се тухли. Регал, все още окован, разкъсваше трупа на бик. Купчините кости на пода бяха по-високи от последния път, когато беше слизала тук, а стените бяха черни и сиви, повече пепел, отколкото тухла. Нямаше да издържат много дълго... но зад тях имаше само пръст и камък. „Могат ли драконите да прокопаят тунел през скала, като огнечръвите на стара Валирия?“ Надяваше се, че не.

Дорнският принц беше пребледнял като платно.

— Аз... казват, че били три.

— Дрогон е на лов. — Нямаше защо да чува останалото. — Белият е Визерион, зеленият е Регал. Нарекох ги на братята си. Гласът ѝ отекна от почернелите каменни стени. Прозвуча тънък — момичешки глас, не гласът на кралица и завоевателка, нито радостният глас на младоженка.

Регал изрева и огън изригна в ямата — стълб от червени и оранжеви пламъци. Плесна с криле и въздухът се изпълни с облак от сива пепел. Скъсани вериги задрънчаха около краката му. Куентин Мартел отскочи назад.

Някоя по-жестока жена можеше да му се изсмее, но Дани стисна ръката му и рече:

— Аз също се плаша от тях. Нищо срамно няма в това. Децата ми са пораснали диви и гневни в тъмното.

— Ти... смяташ да ги яздиш?

— Един от тях. Знам за драконите само това, което ми разказваше брат ми, когато бях малка, и каквото съм чела в книги, но е казано, че дори Егон Завоевателя нито веднъж не е посмял да яхне Вхагар или Мераксес, а сестрите му Балерион Черната гибел. Драконите живеят по-дълго от хората, някои — стотици години, тъй че Балерион имал други ездачи, след като Егон умрял... но никой ездач никога не е летял на два дракона.

Визерион отново изсъска. Между зъбите му изригна дим и видяха как дълбоко в гърлото му закипя зелен огън.

— Те са... страховити същества.

— Те са *дракони*, Куентин. — Дани се повдигна на пръсти и го целуна леко по едната буза, после по другата. — Аз също.

Младият принц преглътна.

— Аз... също имам кръвта на дракона в себе си. Мога да проследя родословието си чак до първата Денерис, принцесата Таргариен, която била сестра на крал Дерон Добрия и жена на принца на Дорн. Той е построил за нея Водните градини.

— Водните градини ли? — Честно казано, почти нищо не знаеше за Дорн и историята му.

— Любимият палат на баща ми. Бих ви ги показал с удоволствие. Всичко е от розов мрамор, с езерца и фонтани, с изглед към морето.

— Звучи красиво. — Отдръпна го от ръба на ямата. „Мястото му не е тук. Не трябваше изобщо да го водя тук.“ — Трябва да се върнеш

там. Боя се, че дворът ми не е безопасно място за теб. Имам повече врагове, отколкото предполагаш. Направи Даарио на глупак, а той не прощава такива обиди.

— Имам рицарите си. Заклетите си щитове.

— Двама рицари. Даарио има петстотин Бурни врани. А и няма да е зле да внимаваш със съпруга ми. Изглежда добродушен и приятен човек, знам, но са му предани едни от най-страховитите воители на света. Ако на някого от тях му хрумне, че ще спечели благоволенieto му, като изобличи съперник...

— Аз съм принц на Дорн. Няма да бягам от роби и наемници.

„Значи си истински глупак, принц Жабок.“ Дани погледна за последно дивите си деца. Чувахе крясъците им, докато водеше Жабока към вратата, виждаше отраженията на огньовете им в танцуващата по тухлите светлина. „Погледна ли назад, съм изгубена.“

Железните врати зад тях изкънтяха и се затвориха.

— Разкажи ми за другата Денерис — каза тя. — Знам по-малко за историята на кралството на баща ми, отколкото би трябвало. Така и нямах майстер до себе си като малка. — „Само брат.“

— С най-голямо удоволствие, ваше величество — отвърна Куентин.

Беше много след полунощ, когато и последните гости напуснаха и Дани се върна в покоите си при своя лорд и крал. Хиздар поне беше щастлив, макар и малко пиян.

— Спазвам обещанията си — каза ѝ той, докато Ирри и Джикуи ги обличаха в нощните халати за ложето. — Пожела мир и го имаш.

„А ти пожела кръв и много скоро ще трябва да ти я дам“, помисли Дани, но отвърна само:

— Благодарна съм ти.

Възбудата на деня беше възпламенила страстта на съпруга ѝ. Щом слугините ѝ се оттеглиха, той смъкна халата ѝ и я бутна на гръб в леглото. Дани го взе в прегръдката си и му се покори. Както беше пиян, знаеше, че няма да се задържи дълго в нея.

Така и стана. После той притисна устни до ухото ѝ и прошепна:

— Дано боговете дадат да сме направили син тази нощ.

Думите на Мирри Маз Дуур отекнаха в главата ѝ. „Когато слънцето изгрее откъм занизк и залезе накъм изгрев. Когато моретата пресъхнат и когато вятърът издуха планината като сухи листи. Когато

утробата ти се загърчи пак и му родиш живо дете. Тогаз ще се върне той, но не и преди.“ Смисълът беше съвсем ясен: Да се върне хал Дрого от мъртвите беше толкова вероятно, колкото тя да роди живо дете. Но имаше някои тайни, които не можеше да се насили да сподели дори със съпруг, тъй че остави Хиздар за Лорак да таи надеждите си.

Благородният ѝ съпруг скоро заспа дълбоко. Денерис можеше само да се върти до него. Искаше ѝ се да го разтърси, да го събуди, да го накара да я прегърне и целуне, да я люби отново. Но и да го направеше, пак щеше да заспи след това и да я остави сама в тъмното. Зачуди се какво ли прави Даарио. И той ли беше неспокоен като нея? Мислеше ли за нея? Обичаше ли я наистина? Мразеше ли я затова, че се бе омъжила за Хиздар? „Изобщо не трябваше да го взимам в леглото си.“ Беше само наемник, негоден да бъде консорт на кралица, но все пак...

„Знаех го през цялото време, но все пак го направих.“

— Моя кралице? — чу се тих глас в тъмното.

Дани трепна.

— Кой е там?

— Само Мисандей. — Наатийската писарка се доближи до леглото. — Тази чу, че плачете.

— Плача ли? Не съм плакала! Защо да плача? Имам си своя мир, имам си своя крал, имам всичко, което една кралица би могла да пожелае. Имала си лош сън, нищо повече.

— Както кажете, ваше величество. — Мисандей се поклони и понечи да си тръгне.

— Остани — каза Дани. — Не искам да съм сама.

— Негово величество е с вас.

— Негово величество спи и сънува, но аз не мога да заспя. Утре трябва да се окъпя в кръв. Цената на мира. — Усмихна се тъжно и потупа леглото. — Ела. Седни. Говори с мен.

— Както благоволите. — Мисандей седна до нея. — За какво ще си говорим?

— За дома — каза Дани. — За Наат. За пеперуди и братя. Говори ми за нещата, които те правят щастлива, нещата, които те карат да се смееш, за всичките ти най-сладки спомени. Напомни ми, че все още има добро на този свят.

Мисандей даде всичко от себе си. Още говореше, когато Дани най-после се унесе и засънува странни смътни сънища за огън и дим. Утрото дойде твърде бързо.

ТЕОН

Денят се прокрадна над тях също като Станис: невидим.

Зимен хребет беше буден от часове, бойниците и кулите му бяха пълни с мъже, очакващи щурм, който така и не последва. Докато небето започне да просветлява, звукът от барабаните бе заглъхнал, макар да бяха чули бойни рогове още три пъти, всеки път — малко по-близо. А снегът продължаваше да вали.

— Днес ще спре — настояваше едно конярче. — Ами че то дори не е зима още. — Теон щеше да се изсмее, ако можеше да си го позволи. Помнеше историите, които баба Нан им беше разказвала за бури, бушували четирийсет дни и четирийсет нощи, година, десет години... бури, които погребвали замъци, градове и цели кралства под сто стъпки сняг.

Седеше в дъното на Голямата зала, близо до конете, и гледаше как Абел, Роуан и една перачка със сиво-кафява коса, наричаха я Катерицата, нагъват филии клисав кафяв хляб, изпържен в мазнина от бекон. Самият той закусваше с халба тъмен ейл, пенлив и толкова гъст, че можеше да се дъвче. Още няколко халби и планът на Абел може би нямаше да изглежда толкова безумен.

Рууз Болтън влезе, огледа с размътен поглед залата и се прозя. Придружаваше го пълничката му бременна жена, Валда Дебелата. Няколко лордове и капитани го бяха изпреварили, между тях Ъмбър Курвенската напаст, Енис Фрей и Роджър Ризуел. По-натам на масата Виман Мандърли нагъваше наденици и варени яйца, а старият лорд Локи до него пълнеше с овесена каша беззъбата си уста.

Скоро лорд Рамзи също се появи. „Настроението му е гадно тази сутрин.“ Не можеше да убегне на Теон. „Барабаните са го държали буден цяла нощ или някой го е ядосал.“ Една погрешна дума, необмислен поглед, ненавременен смях, всяко едно от тези неща можеше да предизвика гнева на негово благородие и да струва на човек парче одрана кожа. „Моля те, не поглеждай насам, милорд.“ Само едно

озъртане му трябваше на Рамзи, за да разбере всичко. „Ще го види изписано на лицето ми. Ще разбере. Винаги разбира.“

Теон се обърна към Абел.

— Няма да стане. — Гласът му беше толкова тих, че и конете не можеха да го чуят. — Ще ни хванат преди да сме напуснали замъка. Дори и да се измъкнем, лорд Рамзи ще ни хване, с Бен Кокалите и момичетата.

— Лорд Станис е извън стените и е наблизо, ако се съди по роговете. Трябва само да стигнем до него. — Пръстите на Абел заиграха по струните на лютнята. Брадата на певеца беше кафява, макар че повечето му коса бе побеляла. — Ако Копелето все пак тръгне подир нас, току-виж съжалил.

„Мисли го — каза си Теон. — Повярвай го. Кажи си, че е истина.“

— Рамзи ще използва жените ти като ловна плячка — каза на певеца. — Ще ги хване, ще ги изнасили и ще нахрани псетата си с труповете им. Ако му побягат добре, може да нарече следващите кутрета на тях. Теб ще те одере. Кожаря и Деймън Потанцувай за мен ще са страшно довольни. Ще ги молиш да те убият. — Стисна китката на певеца с осакатената си ръка. — Закле се, че няма да позволиш да попадна отново в ръцете му. Имам думата ти за това. — Трябваше да го чуе отново.

— Думата на Абел — каза Катерицата. — Здрава като дъб. — Абел само сви рамене. — Каквото и да се случи, принце.

Горе на подиума Рамзи спореше за нещо с баща си. Бяха твърде далече, та Теон да може да ги чуе, но страхът, изписан на кръглото розово лице на Валда Дебелата, говореше много. Чу обаче как Виман Мандърли извика за още наденици и смеха на Роджър Ризуел на някаква шега на едноръкия Харууд Стаут.

Зачуди се дали изобщо ще види някога водните палати на Удавения бог, или призракът му ще остане тук, в Зимен хребет. „Мъртвият е мъртъв. По-добре мъртъв, отколкото Смрад.“ Ако планът на Абел се провалеше, Рамзи щеше да направи умирането им дълго и трудно. „Ще ме одере от главата до петите този път и никакво молене няма да сложи край на мъчението.“ Никоя болка, изпитвана някога от Теон, не можеше да се сравни с агонията, която Кожаря можеше да предизвика с едно малко ножче за дране. Абел много скоро щеше да

научи този урок. И за какво? „Джейни, името ѝ е Джейни, а очите ѝ са с различен цвят.“ Част от глумска игра. „Лорд Болтън знае, и Рамзи, но останалите са слепи, дори този проклет бард с лукавите му усмивки. На тебе ще се смеят, Абел, на тебе и на твоите курви убийци. Ще умрете за съвсем друго момиче.“

За малко щеше да им каже истината, когато Роуан го отведе при Абел в развалините на Изгорялата кула, но в последния момент задържа езика си зад зъбите. Певецът, изглежда, бе решил твърдо да се измъкне с дъщерята на Едард Старк. Виж, ако знаеше, че младоженката на лорд Рамзи е само дете на стюард...

Вратите на Голямата зала се отвориха с трясък.

Студен вятър нахлу и облак ледени кристали заискри синкавобял във въздуха. През него закрачи сир Хостийн Фрей, покрит до кръста със сняг и с безжизнено тяло в ръце. По всички пейки мъжете оставиха чаши и лъжици, обърнаха се и зяпнаха ужасната гледка. Залата затихна.

„Ново убийство.“

Сняг се сипеше от наметалото на сир Хостийн, докато крачеше към високата маса и стъпките му отекваха от пода. След него влязоха десетина рицари и войници на Фрей. Теон позна момчето с тях — Големия Уолдър, малкия, с лисичето лице и слаб като клечка. Гърдите, ръцете и наметалото му бяха зацапани с кръв.

Конете зацвилиха от миризмата ѝ. Кучета се измъкнаха изпод масите и задушиха. Мъже се надигнаха от пейките. Тялото в ръцете на сир Хостийн искреше на светлината на факлите, покрито с розов скреж. Студът навън беше вледенيل кръвта.

— Синът на брат ми Мерет. — Хостийн положи тялото на пода пред подиума. — Заклан като прасе. *Още момче!*

„Малкия Уолдър — помисли Теон. — Големия.“ Хвърли поглед към Роуан. „Шест са. Всяка може да го е направила.“ Но перачката усети погледа му и каза:

— Не сме ние.

— Тихо — предупреди я Абел.

Лорд Рамзи слезе от подиума при мъртвото момче. Баща му се вдигна по-бавно, светлоок, с изопнато лице, строг.

— Това вече е прекалено. — Гласът на Рууз Болтън отекна високо из залата. — Къде са намерили момчето?

— Под разрушената цитадела, милорд — отвърна Големия Уолдър. — Със старите водоливници. — Ръкавиците му бяха оцапани с кръвта на братовчеда му. — Казах му да не излиза сам, но той рече, че трябвало да се види с един, който му дължал сребро.

— Кой е? — изръмжа Рамзи. — Кажете ми името му. Посочете ми го, момче, и ще ти направя наметало от кожата му.

— Така и не каза, милорд. Само, че спечелил парите на зарове. — Момчето Фрей се поколеба. — Някои от мъжете на Бял пристан го научиха на заровете. Не мога да кажа кои, но те бяха.

— Милорд — прогърмя гласът на Хостийн Фрей. — Знам кой е направил това. Кой е убил момчето и всички останали. Не лично, не. Твърде дебел и страхлив е, за да убие сам. Но е по негова заповед. — Обърна се към Виман Мандърли. — Отричаш ли?

Лордът на Бял пристан отхапа половин наденица.

— Признавам... — избърса с ръкав мазното от устните си, — признавам, че малко знам за горкото момче. Скуайър на лорд Рамзи беше, нали така? На колко години беше младокът?

— На девет. Само на девет.

— Толкова млад — рече Виман Мандърли. — Но пък може да е било за добро. Ако не беше умрял, щеше да порасне и да стане Фрей.

Сир Хостийн натресе крака си в ръба на масата и я изрита в издутия корем на лорд Виман. Разхвърчаха се чаши и блюда, наденици се пръснаха навсякъде, а десетина от мъжете на Мандърли наскачаха от местата си с ругатни. Някои нагребиха ножове, блюда и кани, всичко, което можеше да послужи за оръжие.

Сир Хостийн Фрей измъкна дългия си меч от ножницата и скочи към Виман Мандърли. Владетелят на Бял пристан се опита да се измъкне назад, но горницата на масата го беше приковала за стола. Мечът посече през три от четирите му гуши и плисна яркочервена кръв. Лейди Валда изпищя и се вкопчи в ръката на лорд съпруга си.

— Спрете! — изрева Рууз Болтън. — Спрете тази лудост.

Хората му се хвърлиха напред, докато тези на Мандърли прескачаха пейките, за да се доберат до Фрей. Един замахна към сир Хостийн с кама, но едрият рицар се завъртя и го посече в рамото. Лорд Виман се вдигна на крака и рухна. Старият лорд Локи викаше за майстер, докато Мандърли пляскаше на пода като пребит морж в

разливащата се локва кръв. Около него кучетата се сбиха над надениците.

Четирийсет копиеносци на Дредфорт едва разтърваха биещите се и сложиха край на касапницата. На пода вече лежах мъртви шестима мъже на Бял пристан и двама на Фрей. Още десетина бяха ранени, а един от Момчетата на Копелето, Лютън, издъхваше и ревеше за майка си, докато се опитваше да натика шепа хлъзгави черва през зейналата рана в корема си. Лорд Рамзи го усмири, като издърпа копие от ръцете на един от хората на Стоманените пищялки и го заби в гърдите му. Таванските греди още кънтяха от викове, молитви и проклетия, от цвиленето на ужасени коне и ръмженето на кучките на Рамзи. Уолтън Стоманените пищялки трябваше да изтропа десетина пъти с тъпия край на копието си по пода, докато залата затихне и се чуе гласът на Рууз Болтън.

— Виждам, че всички искате кръв — каза лордът на Дредфорт. Майстер Родри стоеше до него с гарван на рамото. Черните пера на птицата бяха лъскави като въглен на светлината на факлите. „Мокри са — осъзна Теон. — А негово благородие държи пергамент. Той също ще е мокър. Черни криле, черни слова.“ — Вместо да използвате мечовете си един срещу друг, може да ги пробвате срещу лорд Станис. — Лорд Болтън разви пергамента. — Войската му е на по-малко от три дни езда оттук, заровена в снега и гладуваща, а на мен поне ми омръзна да чакам благоволенieto му. Сир Хостийн, събере рицарите си при главната порта. Щом толкова сте зажаднали за бой, вие ще нанесете първия удар. Лорд Виман, вашите хора от Бял пристан да се строят при източната порта. Вие също ще тръгнете.

Мечът на Хостийн Фрей беше червен почти до дръжката. Капки кръв бяха опръскали лицето му като лунички. Той го отпусна и каза:

— Както заповяда милорд. Но след като ви донеса главата на Станис Баратеон, смятам да приключа с разфасоването на лорд Свинска мас.

Четирима рицари на Бял пристан се бяха стегнали в плътен кръг около лорд Виман, докато майстер Медрик се мъчеше да спре кръвенето му.

— Първо ще трябва да минете през нас, сир — рече най-старият от тях, със сива брада и кораво лице, с три сребърни русалки на виолетово поле, извезани на зацапаната му с кръв връхна туника.

— С радост. Един по един или всички наведнъж, все едно.

— Стига! — ревна лорд Рамзи и размаха кървавото си копие. —
Още една заплаха и ще ви изкормя всички лично. Баща ми каза!
Спестете си гнева за претендента Станис.

Рууз Болтън кимна одобрително.

— Точно така. Ще има достатъчно време да се биете помежду си
след като приключим със Станис. — Светлите му очи затърсиха из
залата и се спряха на барда Абел до Теон. — Певец! Ела и ни изпей
нещо успокоително.

Абел се поклони.

— Както благоволи милорд.

Закрачи към подиума с лютнята в ръка, прескочи ловко един-два
трупа и седна кръстосал крака на високата маса. Щом започна да пее
— тъжна и тиха песен, непозната за Теон Грейджой, — сир Хостийн,
сир Енис и приятелите им Фрей се обърнаха да изведат конете си от
залата.

Роуан сграбчи Теон за ръката.

— Банята. Трябва да стане сега.

Той се дръпна.

— Посред бял ден? Ще ни видят.

— Снегът ще ни скрие. Глух ли си? Болтън изкарва мечовете си.
Трябва да стигнем до крал Станис преди тях.

— Но... Абел...

— Абел може сам да се погрижи за себе си — каза Катерицата.

„Това е лудост. Безнадеждна, глупава и обречена.“ Теон пресуши
последните капки ейл и се надигна с неохота.

— Намерете сестрите си. Много вода трябва за банята на
милейди.

Катерицата се измъкна тихо, както винаги. Роуан тръгна с него.
Откакто тя и сестрите ѝ го бяха намерили в гората на боговете, го
дебнеха на всяка крачка и никога не го оставяха сам. Не му вярваха. „А
и защо? Бях Смрад преди и може отново да стана Смрад. Смрад,
миризлив, римува се с лъжлив.“

Навън снегът все още валеше. Снежните човеци, вдигнати от
скуайърите, се бяха превърнали в чудовищни великани, десет стъпки
високи и уродливи. Бели стени се издигаха от двете им страни, докато
двамата с Роуан си проправяха път към гората на боговете: пътеките

между цитаделата, кулата и залата се бяха превърнали в лабиринт от ледени окопи, изривани на всеки час, за да се поддържат чисти. Лесно беше човек да се загуби в този замръзнал лабиринт, но Теон Грейджой знаеше всяка извивка и чупка.

Дори гората на боговете побеляваше. Ледена кора беше стегнала езерцето под дървото на сърцето, а лицето, издълбано в белия му ствол, беше пуснало мустаци от ледени висулки. По това време на деня не можеха да се надяват, че ще са сами със старите богове. Роуан дръпна Теон настрана от молещите се пред дървото северняци към едно по-закътаното място по-назад до стената с казармите, до локва топла кал, която миришеше на развалени яйца. Дори калта бе започнала да се залежда по краищата.

— Зимата иде...

Роуан го изглежда мрачно.

— Нямах право да изричаш думите на лорд Едард. Не и ти. Никога. След това, което направи...

— Вие също убихте момче.

— Не бяхме ние. Казах ти.

— Думите са вятър. — „Не са по-добри от мен. Едни и същи сме.“ — Убихте другите, защо не и него? Жълтия Дик...

— ... беше вмирисан като теб. Прасе.

— А Малкия Уолдър беше прасенце. Убийството му насъска Фрей срещу Мандърли, хитро, вие ги...

— Не ние! — Роуан го сграбчи за гърлото и го притисна в стената, лицето ѝ бе само на два пръста от неговото. — Кажеш ли го още веднъж, ще ти изтръгна лъжливия език, родоубиецо.

Усмихна ѝ се с изпочупените си зъби.

— Няма. Езикът ми ви трябва, за да минете през охраната. Лъжите ми ви трябват.

Роуан го заплю. Пусна го и избърса с погнуса ръце в дрехата си все едно, че се беше омърсила само от докосването му.

Теон знаеше, че не бива да я предизвиква. По свой начин тя беше опасна колкото Кожаря или Деймън Потанцувай за мен. Но беше премръзнал и уморен, главата му щеше да се пръсне и не беше спал от няколко дни.

— Направих ужасни неща... предадох своите, измених, заповядах да убият хора, които ми вярваха... но не съм родоубиец.

— Момчетата на Старк не ти бяха братя, да. Знаем.

Вярно беше, но не това имаше предвид Теон. „Не бяха от моята кръв, но все пак не им напакожих. Двата, които убихме, бяха просто синове на мелничар.“ Не искаше да мисли за майка им. Беше познавал жената на мелничаря от години, дори беше лягал с нея. „Големи гърди, с широки тъмни зърна, сладка уста, весел смях. Радости, които никога вече няма да вкуся.“

Но нямаше полза да казва на Роуан всичко това. Тя нямаше да повярва на отричанията му повече, отколкото той на нейните.

— Ръцете ми са оцапани с кръв, но не с кръвта на братя — отрони той уморено. — И бях наказан.

— Но не достатъчно. — Роуан му обърна гръб.

„Глупава жена.“ Теон можеше да е прекършено същество, но все още носеше кама. Лесно можеше да я извади и да я забие в гръба ѝ. На това поне все още беше способен, нищо, че беше останал почти без зъби. Можеше дори да е проява на милост — по-бърз и чист край от онзи, който я чакаше, когато ги заловеше Рамзи.

Смрад можеше да го направи. Да го направи с плахата надежда, че може би ще удовлетвори лорд Рамзи. Тези курви бяха решили да откраднат младоженката на Рамзи; Смрад не можеше да го позволи. Но старите богове го бяха познали, бяха го нарекли Теон. „Железнороден бях, син на Бейлон Грейджой и законен наследник на Пайк.“ Отрязаните пръсти го засърбяха и затрепериха, но не извадиха камата.

Катерицата се върна с другите четири: мършавата сивокоса Миртъл, Уилоу Вещерското око с дългата ѝ черна плитка, широката в кръста едрогърда Френя, Холи с ножа ѝ. Облечени като слугини. „Никакви мечове — забеляза Теон. — Никакви брадви, чукове, никакви оръжия освен ножовете.“ Наметалото на Холи беше стегнато със сива тока, а Френя беше намотала конопено въже по тялото си, от бедрата до гърдите. С него изглеждаше още по-едра.

Миртъл носеше слугински дрехи за Роуан.

— Дворовете са пълни с глупаци — предупреди ги тя. — Канят се да тръгват навън.

— Коленичеши — изсумтя Уилоу презрително. — Великият им лорд заповядва, те се подчиняват.

— Ще умрат — изписука Холи щастливо.

— И те, и ние — каза Теон. — Дори да минем през охраната, как смятате да изведете лейди Аря?

Холи се усмихна.

— Шест жени влизаме, шест излизаме. Кой ти гледа слугинчета? Ще облечем момичето Старк като Катерицата.

Теон погледна Катерицата. „Почти еднакви са на ръст. Може и да успеят.“

— А тя как ще излезе?

— През някой прозорец и долу в гората на боговете — отговори му тя. — Бях на дванайсет първия път, когато брат ми ме взе на набег южно от Вала ви. Тогава си спечелих името. Брат ми каза, че приличам на катерица, тичаща по дърво. Оттогава съм прехвърляла Вала шест пъти, насам и обратно. Все ще мога да се спусна по една каменна кула.

— Доволен ли си, обърни-плащ? — попита Роуан. — Да започваме.

Кухнята на Зимен хребет с високия сводест таван заемаше отделна сграда, настрана от залите и цитаделите на замъка, за да се избегне пожар. Миризмите вътре се сменяха час по час — винаги различен лъх на печени меса, праз и лук, и прясно опечен хляб. Рууз Болтън бе поставил охрана на кухненските врати. При толкова много гърла за хранене всеки залък беше ценен. Дори готвачите и чистачите на котли се наблюдаваха непрекъснато. Но пазачите познаваха Смрад. Обичаха да го дразнят, когато дойдеше да вземе гореща вода за банята на лейди Аря. Никой не смееше да стигне по-далече обаче. Знаеше се, че Смрад е любимецът на лорд Рамзи.

— Принцът на Вонята е дошъл за гореща вода — заяви един от охраната, щом Теон и слугинчетата му се появиха пред него. Отвори им вратата. — Хайде бързо, докато не се е издухал всичкият топъл въздух.

Влязоха и Теон сграбчи едно от ратайчетата за рамото.

— Гореща вода за милейди, момче. Шест пълни ведра и гледай да е наистина гореща. Лорд Рамзи я иска розова и чиста.

— Да, милорд — отвърна момчето. — Веднага, милорд.

„Веднага“ отне доста повече време, отколкото му се искаше на Теон. Нито един от големите котли не беше чист, тъй че момчето трябваше да изтърка един, преди да го напълни. Цяла вечност отне, докато кипне, и още време, докато напълнят шестте дървени ведра.

През цялото време жените на Абел чакаха, скрили лицата си под качулките. „Правят го съвсем погрешно.“ Истинските слугинчета винаги се закачаха с ратаите, флиртуваха с готвачите, щипваха по някоя хапка тук и залък — там. Роуан и сестрите ѝ заговорнички не искаха да привличат внимание, но мрачното им мълчание скоро накара пазачите да ги поглеждат озадачено.

— Къде са Мейси, Джез и другите момичета? — попита един. — Обичайните.

— Лейди Аря е недоволна от тях — излъга Теон. — Последния път водата беше изстинала, преди да стигне до коритото.

Горещата вода изпълваше въздуха с облаци пара и стапаше сипещите се снежинки. Поеха обратно през лабиринта от ледени окопи. С всяка стъпка водата се плискаше и изстиваше. Проходите бяха задръстени с войска: рицари с вълнени туники и кожени наметала, войници с копия, стрелци с неизпънати лъкове и снопове стрели, наемни конници и коняри, подкарали бойни коне. Мъжете на Фрей носеха знака с двете кули, тези на Бял пристан — тритона и тризъбеца. Провираха се във виелицата един покрай друг в противоположни посоки, споглеждаха се нащрек, но не вадеха мечове. Не и тук. „Вън в горите може и да е друго.“

Неколцина ветерани на Дредфорт пазеха вратите на Голямата цитадела.

— Пак ли проклета баня? — изръмжа сержантът им, като видя димящите ведре. Беше пъхнал ръце под мишниците от студа. — Снощи се къпа. Колко може да се омърси една жена в леглото си?

„Повече, отколкото можеш да си представиш, ако дели това легло с Рамзи“, помисли Теон, спомнил си брачната нощ и нещата, които бяха принудени да правят с Джени.

— Заповед на лорд Рамзи.

— Хайде вътре, преди водата да е замръзнала — подкани ги сержантът. Двама от пазачите отвориха крилата на вратата.

В преддверието бе студено като навън. Холи изтърси снега от ботушите си и смъкна качулката.

— Мислех, че ще е по-трудно. — Дъхът ѝ излезе на скреж.

— Горے при спалнята на милорд има още пазачи — предупреди ги Теон. — Хора на Рамзи. — Не посмя да ги нарече Момчетата на

Копелето. Не и тук. Човек не знаеше кой може да подслушва. — Дръжте главите си наведени и не сваляйте качулките.

— Послушай го, Холи — каза Роуан. — Някой ще ти познае лицето. Не искаме неприятности.

Теон ги поведе по стълбището. „Изкачвал съм тези стъпала хиляда пъти.“ Като момче ги взимаше нагоре бегом, а надолу прескачаше по три наведнъж. Веднъж скочи право върху баба Нан и я събори на пода. Това му спечели най-лошия пердах, който бе получавал в Зимен хребет, макар да си беше почти галене в сравнение с боя, който братята му му теглеха в Пайк. Двамата с Роб бяха водили много геройски битки по тези стъпала с дървените си мечове. Добра тренировка беше: наби му в главата колко е трудно да си пробиеш с бой път по вито стълбище срещу здрава съпротива. Сир Родрик казваше, че един добър мъж може да задържи сто, нападащи отдолу.

Но това бе много отдавна. Всички бяха мъртви вече. Джори, старият сир Родрик, лорд Едард, Харвин и Хълън, Кайн и Дезмънд, и Том Дебелака, Алин с мечтите му за рицарство, Микен, който му беше дал първия истински меч. Дори и баба Нан, най-вероятно.

И Роб. Роб, който беше повече брат на Теон от всеки син, заченат от слабините на Бейлон Грейджой. „Убит на Червената сватба, заклан от Фрей. Трябваше да съм с него. Къде бях тогава? Трябваше да умра с него.“

Спря толкова внезапно, че Уилоу едва не се блъсна в гърба му. Вратата на спалнята на Рамзи беше пред него. И я пазеха двама от Момчетата на Копелето, Алин Киселия и Грънт.

„Старите богове са ни пожелали добро.“ Грънт нямаше език, а Алин Киселия нямаше мозък, казваше лорд Рамзи. Единият беше жесток, другият зъл, но и двамата бяха прекарвали повечето от живота си в служба в Дредфорт. Правеха каквото им се каже.

— Нося гореща вода за лейди Аря — каза им Теон.

— Пробвай да се измиеш. Смрад — рече Алин Киселия. — Миришеш на конска пикня. — Грънт изпръхтя съгласен. Или може би трябваше да е смях. Но Алин отключи вратата на спалнята и Теон махна на жените да минат.

В тази стая не изгряваше ден. Сенки загръщаха всичко. Една последна цепеница пращеше вяло сред гаснещите въглени в камината, а на масата до разхвърляното празно легло мъждукаше свещ.

„Момичето го няма — помисли Теон. — Хвърлило се е от прозореца от отчаяние.“ Но прозорците тук бяха със затворени кепенци против студа, запушени с кора навят сняг и скреж.

— Къде е? — попита Холи. Сестрите ѝ изляха ведрата си в голямото кръгло дървено корито. Френя затвори вратата и подпря гръб на нея. — Къде е? — повтори Холи. Навън прозвуча рог. „Фрей, събират се да тръгнат на битка.“ Отрязаните пръсти го засърбяха.

И тогава я видя. Беше се свила в най-тъмния ъгъл на спалнята, на пода, на кълбо под купчина вълчи кожи. Теон нямаше и да я забележи, ако не беше треперенето ѝ. Беше струпала кожата върху себе си, за да се скрие. „От нас ли? Или очаква лорд съпруга си?“ Дося му се да изкрещи при мисълта, че Рамзи може да идва насам.

— Милейди. — Не можеше да се насили да я нарече Аря, а да я нарече Джейни не смееше. — Няма нужда да се криеш. Това са приятели.

Кожите се размърдаха. Едно око надникна зад тях, блеснало от сълзи. „Тъмно, твърде тъмно. Кафяво око.“

— Теон?

— Лейди Аря. — Роуан се приближи. — Трябва да дойдете с нас, и бързо. Ще ви заведем при брат ви.

— При брат ми? — Лицето на момичето се показва изпод вълчите кожи. — Аз... нямам братя.

„Забравила е коя е. Забравила е името си.“

— Така е — каза Теон. — Но някога имаше братя. Трима. Роб, Бран и Рикон.

— Те са мъртви. Вече нямам братя.

— Имаш брат по баща — каза Роуан. — Лорд Враната.

— Джон Сняг?

— Ще те заведем при него, но трябва да тръгнем веднага.

Джейни придърпа вълчите кожи до брадичката си.

— Не. Това е някакъв капан. Той е, моят... лорд, милият ми лорд, той ви е пратил, това е само някакво изпитание, за да се увери, че го обичам. Да, да, обичам го повече от всичко. — По бузата ѝ потече сълза. — Кажете му го, моля ви. Ще правя всичко, което поиска... каквото поиска... с него или... или с кучето, или... моля ви... няма защо да ми отрязва стъпалата, няма да се опитам да избягам, никога, ще му дам синове, заклевам се...

Роуан ахна, после изсумтя:

— Боговете да го прокълнат дано!

— Аз съм *добро* момиче — изхлипа Джейни. — Те ме *обучиха*.

Уилоу се намръщи.

— Спри. Пазачите ще чуят.

— *Вдигни* я, *обърни-плащ*. — Холи беше извадила ножа си. — Вдигни я, да не го правя аз. Трябва да тръгваме. Вдигни тая малка путка на крака и ѝ вдъхни малко кураж.

— А ако запищи? — каза Роуан.

„Всички сме мъртви — помисли Теон. — Казах им, че е глупост, но не искаха да ме слушат.“ Абел ги беше обрекъл. Всички певци бяха смахнати. В песните геройт винаги спасяваше девицата от замъка на чудовището, но животът не беше песен, не повече, отколкото Джейни беше Аря Старк. „Очите ѝ са с друг цвят. И тук няма герои, само курви.“ Все пак коленичи до нея, смъкна кожата и я докосна по бузата.

— Познаваш ме. Аз съм Теон, помниш. Аз също те познавам. Знам коя си.

— Коя съм? — Тя тръсна глава. — Аз съм...

Той опря пръст на устните ѝ.

— Ще говорим за това по-късно. Сега трябва да мълчиш. Ела с нас. С мен. Ще те изведем оттук. Далече от него.

Очите ѝ се разшириха.

— Моля те — прошепна тя. — О, моля те!

Теон я вдигна да стане. Вълчите кожи се свлякоха. Под тях беше гола, малките ѝ гърди бяха покрити с рани от зъби. Чу как една от жените изсъска. Роуан тикна вързоп дрехи в ръцете му.

— Обличай я. Вън е студено.

Катерицата се беше съблякла по долни дрехи и ровеше в кедровия скрин за нещо по-топло. Накрая се спря на един от ватираните жакети на лорд Рамзи и на протрити бричове.

С помощта на Роуан Теон облече Джейни Пули в дрехите на Катерицата. „Ако боговете са добри и пазачите са слепи, може да мине.“

— Сега излизаме навън и надолу по стъпалата — каза ѝ. — Дръж си главата наведена. Следвай Холи. Не бягай, не плачи, не говори, не поглеждай никого в очите.

— Стой до мен — помоли го Джейни. — Не ме оставяй.

— Ще бъда точно до тебе — обеща Теон.

Катерицата се пхна в леглото на лейди Аря и дръпна завивката. Френя отвори вратата на спалнята.

— Хубаво ли я изкъпа, Смрад? — попита Алин Киселия, щом се показаха. Грънт стисна Уилоу за гърдата, когато мина покрай него. Извадиха късмет с избора му. Ако беше докоснал Джейни, тя можеше да изпищи. Тогава Холи щеше да му разпори гърлото с ножа, скрит в ръкава ѝ. Уилоу просто се изви покрай него и го подмина.

За миг Теон почти се замая от радост. „Изобщо не погледнаха. Изобщо не разбраха. Измъкнахме момичето изпод носа им!“

Но по стъпалата страхът се върна. Ами ако срещнеха Кожаря или Деймън Потанцувай за мен, или Уолтън Стоманените пищялки? Или самия Рамзи? „Боговете да ни спасят, не Рамзи, всеки друг, но не и той.“ Каква полза, че бяха измъкнали момичето от спалнята? Все още бяха в замъка, всички порти бяха затворени, а стените гъмжаха от стражи. Най-вероятно пазачите отвън щяха да ги спрат. Холи с ножа ѝ щеше да е безпомощна срещу шестима мъже с ризници, мечове и копия.

Но пазачите навън се бяха свили до вратите, обърнаха гръб на ледения вятър и навяващия сняг. Дори сержантът им само ги погледна набързо. Теон изпита за миг жал за него и хората му. Рамзи щеше да ги одере всички, щом научеше, че младоженката му я няма, а не смееше и да помисли какво щеше да направи на Грънт и Алин Киселия.

На десетина крачки от вратата Роуан пусна празното си ведро, и сестрите ѝ също. Голямата цитадела вече се беше скрила зад тях. Дворът беше бяла пустош, изпълнена с приглушени звуци, отекващи странно сред воя на бурята. Преспите се издигнаха около тях, най-напред високи до коленете, после до кръста, след това — над главите им. Бяха наред Зимен хребет, със замъка около тях, но нищо не се виждаше. Все едно, че се бяха изгубили в Земята на вечната зима, на хиляда левги отвъд Вала.

— Студено е — изхлипа Джейни Пули, докато залиташе до Теон.

„Скоро ще е още по-студено.“ Отвъд стените на замъка зимата ги чакаше с ледените си зъби. „Ако стигнем толкова далече.“

— Насам — каза той, след като излязоха на кръстовище между три прохода.

— Френя, Холи, вървете с тях — каза Роуан. — Ние ще се съберем с Абел. Не ни чакайте. — След тези думи се обърна рязко и се гмурна в снега към Голямата зала. Уилоу и Миртъл забързаха след нея.

„Все по-безумно и по-безумно“, помисли Теон Грейджой. Бягството изглеждаше малко вероятно с всичките шест жени на Абел; само с две изглеждаше невъзможно. Но бяха стигнали твърде далече, за да върнат момичето в спалнята му и да се престорят, че нищо такова не се е случвало. Затова хвана Джейни за ръка и я задърпа по пътеката към Портата към бойниците. „Само половин порта — напомни си Теон. — Дори стражите да ни пуснат, няма как да се стигне до външната стена.“ В други нощи пазачите го бяха пускали, но винаги беше идвал сам. Нямаше да мине толкова лесно с три слугинчета, а ако погледнеха под качулката на Джейни и познаеха младата жена на лорд Рамзи...

Проходът свърна наляво. Пред тях, зад булото на падащия сняг, зейна Портата към бойниците, с двама пазачи пред нея. В дебелията вълна и кожи изглеждаха едри като мечки. Копията им бяха осем стъпки високи.

— Кой е? — извика единият. Теон не разпозна гласа, а и лицето беше скрито зад шал. Само очите се виждаха. — Смрад, ти ли си?

„Да“, понечи да каже. Но вместо това отвърна:

— Теон Грейджой. Аз... Водя ви жени.

— Горките момчета, сигурно сте премръзнали — каза Холи. — Я да те стопля малко.

Промуши се покрай върха на копието, посегна към лицето на пазача и смъкна шала му, за да го целуне по устата. А докато устните им се допираха, ножът ѝ се хлъзна в шията му точно под ухото. Теон видя как очите му се облешиха. На устните на Холи имаше кръв, щом се отдръпна, кръв блъвна и от устата му, докато се свличаше.

Вторият пазач зяпна объркан, когато Френя сграби копието му. Сборичкаха се за миг, задърпаха и тя го изтръгна от замръзналите му пръсти и го перна с тъпия край в слепоочието. Докато той залиташе назад, тя обърна копието и го заби в корема му.

Джейни изпищя.

— Мамка му! — изруга Холи. — Това ще доведе коленичещите насам. Бягай!

Теон запуши устата на Джейни с ръка, сграбчи я с другата през кръста и я издърпа покрай издъхналия и издъхващ страж, през портата и на замръзналия ров. А старите богове може би все още ги гледаха благосклонно отгоре: подвижният мост беше спуснат, за да могат защитниците на Зимен хребет да стигат и да се връщат по-бързо от външните бойници. Зад тях се разнесоха тревожни викове, чу се скърцане на тичащи в снега крака, след това от зъберите на вътрешната стена прозвуча тръба.

На моста Френя спря и се обърна.

— Продължете. Аз ще задържа коленичещите.

Още стискаше кървавото копие.

Теон залиташе. Стигнаха до стълбището и той метна момичето на рамо и започна да се изкачва. Джейни вече бе престанала да се съпротивлява, а и беше толкова мъничка... но стъпалата бяха хлъзгави от леда под мекия пухкав сняг и на средата той се подхлъзна и падна на коляно. Болката беше толкова силна, че за малко да изтърве момичето, и за миг се уплаши, че няма да може да продължи. Но Холи го дръпна да стане и двамата най-сетне изнесоха Джейни горе на бойниците.

Той се подпря задъхан на един от зъбците. Чуваше виковете отдолу, където Френя се биеше с няколко войници.

— Накъде? — извика Теон на Холи. — Къде отиваме сега? Как излизаме?

Гневът на лицето на Холи преля в ужас.

— О, мамка му! Въжето. — Изсмя се истерично. — Въжето остана у Френя! — Изведнъж изпъшка и се хвана за корема. Метална стрела беше щръкнала от пъпа ѝ. Между пръстите ѝ изби кръв. Втора стрела щръкна от гърдите ѝ и Холи рухна на пътеката.

Вляво от тях отекнаха викове. Снегът под Холи от бял ставаше червен. На вътрешната стена стрелецът сигурно презареждаше арбалета си, осъзна Теон. Тръгна надясно, но оттам също идваха двама мъже, тичаха към тях с извадени мечове. Далече на север прозвуча боен рог. „Станис — помисли той в паника. — Станис е единствената ни надежда, ако можем да стигнем до него.“ Вятърът виеше, а той и момичето бяха заклещени.

Стрелата профуча на педя от него и натроши замръзналия сняг, запушил най-близката пролука. От Абел, Роуан, Катерицата и другите

нямаше и помен. Двамата с момичето бяха сами. „Хванат ли ни живи, ще ни дадат на Рамзи.“

Сграбчи Джейни през кръста и скочи.

ДЕНЕРИС

Небето беше безмилостно синьо и безоблачно. „Тухлите скоро ще се нажежат на слънцето — помисли Дани. — Долу на пясъците борците ще усетят горещината през подметките на сандалите си.“

Джикуи смъкна копринения халат от раменете ѝ, а Ирри ѝ помогна да влезе в къпалното езерце. Светлината на изгряващото слънце заблещука над водата, накъсана от сянката на сливовото дръвче.

— Дори да трябва да се отворят бойните ями, трябва ли ваше величество да отиде? — попита Мисандей, докато миеше косата на кралицата.

— Половин Мийрийн ще е там да ме види, мое нежно сърце.

— Ваше величество — каза Мисандей, — тази моли за позволение да каже, че половин Мийрийн ще е там, за да гледа как хора умират.

„Права е — помисли кралицата. — Но това не променя нищо.“

Скоро бе толкова чиста, колкото можеше да е. Вдигна се с тих плясък от водата, а тя потече по краката ѝ и се сбра на капчици по гърдите ѝ. Слънцето пълзеше по небето. Народът ѝ скоро щеше да започне да се събира. Можеше цял ден да си лежи в уханното езерце, да хапва заледени плодове от сребърни блюда и да сънува къща с червена врата. Но една кралица принадлежеше на народа си, не на себе си.

Джикуи донесе мека кърпа, за да я подсуши.

— Халееси, кой токар ще искате днес? — попита Ирри.

— Жълтата коприна. — Кралицата на зайците не можеше да бъде видяна без клепналите ѝ уши. Жълтата коприна бе лека и прохладна, а в ямата щеше да е зной. „Червените пясъци ще изгорят подметките на обречените да умрат.“ — И дългите червени була. — Булата щяха да пазят устата ѝ от навятия пясък. „А червеното ще скрива петната кръв.“

Докато Джикуи решише косата на Дани, а Ирри боядисваше ноктите на кралицата, двете си бъбреха весело за двубоите през деня. Мисандей се върна.

— Ваше величество. Кралят ви кани при себе си, щом се облечете. А принц Куентин е дошъл със своите дорнци. Искат да поговорят с вас, ако желаете.

„Малко неща бих пожелала точно днес.“

— Някой друг ден.

В подножието на Великата пирамида сир Баристан ги чакаше до пищен открит паланкин, обкръжен от Бронзови зверове. „Сир Дядо“, помисли Дани. Въпреки възрастта си изглеждаше висок и чаровен в бронята, която му беше дала.

— Щях да съм по-щастлив, ако днес имахте Неопетнени около себе си, ваше величество — каза старият рицар, когато Хиздар отиде да поздрави братовчеда си. — Половината от тези Бронзови зверове са неизпитани освободени. — „А другата половина са неблагонадеждни мийрийнци“, оставаше да добави, но го премълча. Селми хранеше недоверие към всички мийрийнци, дори и с обръснати темета.

— И ще останат неизпитани, ако не ги изпитаме.

— Една маска може да скрие много неща, ваше величество. Дали мъжът зад маската на бухал е същият бухал, който ви пази вчера или онзи ден? Как можем да знаем?

— Как ще започне да вярва Мийрийн на Бронзовите зверове, ако аз не им вярвам? Под тези маски има добри и храбри мъже. Оставям живота си в ръцете им. — Дани му се усмихна. — Твърде много се притеснявате, сир. Вие ще сте до мен, за какво ми е друга защита?

— Аз съм стар човек, ваше величество.

— Белвас Силния също ще е до мен.

— Както кажете. — Сир Баристан заговори тихо. — Ваше величество, пуснахме Мерис на свобода, както заповядахте. Преди да си тръгне, тя поиска да говори с вас. Вместо вас я приех аз. Твърди, че Дрипавия принц смятал да премине с Брулените от вятъра на ваша страна от самото начало. Че я е изпратил тук, за да преговаря с вас тайно, но дорнциите ги разкрили и предали, преди да успее да стигне до вас.

„Измяна след измяна — помисли кралицата уморено. — Няма ли край?“

- Колко вярвате на това, сир?
- Много малко, ваше величество, но това бяха думите й.
- Ще минат ли на наша страна, ако се наложи?
- Така твърди тя. Но срещу цена.
- Платете я. — Мийрийн имаше нужда от желязо, не от злато.
- Дрипавия принц иска нещо повече от пари, ваше величество.

Мерис казва, че иска Пентос.

— Пентос? — Тя присви очи. — Как мога да му дам Пентос? Та той е на половин свят оттук?

— Готов бил да изчака, казва Мерис. Докато тръгнем за Вестерос.

„А ако не тръгнем никога за Вестерос?“

— Пентос е на пентошите. А магистър Илирио е в Пентос. Този, който уреди брака ми с хал Дрого и ми подари драконовите яйца. Който ми прати теб, Белвас и Гролео. Дължа му много и много. *Няма* да изплатя този дълг, като дам града му на някакъв наемник. Не.

Сир Баристан наведе глава.

— Ваше величество е мъдра.

— Виждала ли си някога такъв великолепен ден, обич моя? — заговори Хиздар зо Лорак, след като отиде при него. Помогна на Дани да се качи на паланкина с двата високи трона един до друг.

— Великолепен за теб може би. Не толкова за онези, които трябва да умрат до зник-слънце.

— Всички хора трябва да умрат — отвърна Хиздар, — но не всички могат да умрат в слава, с възгласите на града, кънтящи в ушите им. — Вдигна ръка на войниците при портите. — Отворете.

Площадът пред пирамидата й беше настлан с многоцветни тухли и топлината се вдигаше от тях на вълни мараня. Навсякъде гъмжеше от хора. Някои се возеха на носилки, други бяха яхнали магарета, но повечето вървяха пеша. Девет на всеки десет се стичаха на запад по широкия тухлен булевард към Ямата на Дазнак. Щом видяха излизацията от пирамидата паланкин, най-близките завикаха възторжено и възгласите се подеха по целия площад. „Колко странно — помисли кралицата. — Поздравяват ме на същия площад, където набучих на кол сто шестдесет и трима Велики господари.“

Огромна барабан поведе кралската процесия, за да разчиства пътя им по улиците. Между всеки удар глашатай с бръснато теме и

ризница от лъскави бронзови плочи викаше на тълпата да се отдръпне.

БОММ.

— Идат! — *БОММ.* — Дайте път! — *БОММ.* — Кралицата! — *БОММ.* — Кралят. — *БОММ.*

Зад барабана крачеха в марш Бронзовите зверове, по четирима в редица. Носеха криваци и тояги; всички бяха с раирани поли, кожени сандали и пъстри наметала, ушити от многоцветни карета като тухлите на Мийрийн. Маските им блестяха на слънцето: глигани и бикове, ястреби и чапли, лъвови, тигри и мечки, влечуги с раздвоени езици и грозни базилиски.

Белвас Силния, който не обичаше коне, вървеше пред тях в кожения си елек с металните шипове и нашареният му с белези кафяв корем се полюшваше при всяка крачка. Следваха го Ирри и Джикуи на коне, Аго и Ракаро, а след тях Резнак в носилка със сенник, който да пази главата му от слънцето. Сир Баристан Селми яздеше до Дани, бронята му блестеше на слънцето. Дълго наметало се спускаше от раменете му, избеляло като кост. На лявата му ръка имаше голям бял щит. Малко по-назад бяха Куентин Мартел, принцът на Дорн, и двамата му спътници рицари.

Колоната бавно се точеше по дългата тухлена улица. *БОММ.*

— Идват! — *БОММ.* — Кралицата. Кралят. — *БОММ.* — Направете път.

Дани чу как слугините ѝ зад нея поведоха спор кой ще спечели финалния двубой за деня. Джикуи залагаше на гигантския Гогор, който приличаше повече на бик, отколкото на човек, чак до бронзовата халка на носа. Ирри настояваше, че млатилото на Белакво Трошача на кокали ще се окаже пагубно за великана. „Слугините ми са дотраки — каза си тя. — Смъртта язди с всеки халазар.“ В деня, в който се омъжи за хал Дрого, аракхите бяха святакали на брачния ѝ пир и мъже бяха умирали, докато други пиеха и се сношаваха. Живот и смърт вървяха ръка за ръка при конните господари, а пролятата кръв се смяташе за благослов при женитба. Новият ѝ брак скоро щеше да бъде потопен в кръв. Колко ли благословен щеше да е?

БОММ, БОММ, БОММ, БОММ, БОММ, БОММ, ехтяха ударите на барабана, по-бързо отпреди, станали изведнъж гневни и нетърпеливи. Сир Баристан извади меч си, щом колоната забави и спря между розово-бялата пирамида на Пал и зелено-черната на Накан.

Дани се обърна.

— Защо спряхме?

Хиздар стана.

— Пътят е преграден.

Пряко на пътя им лежеше обърнат паланкин. Един от носачите му беше рухнал на тухлите, надвит от жегата.

— Помогнете му — заповяда Дани. — Изнесете го от улицата, преди да са го стъпкали, и му дайте храна и вода. Изглежда така, все едно не е ял от две седмици.

Сир Баристан се огледа неспокойно. По терасите се виждаха гхискарски лица, с хладни и безчувствени погледи.

— Ваше величество, не ми харесва това спиране. Може да е капан. Синовете на Харпията...

— ... са укротени — заяви Хиздар зо Лорак. — Защо ще искат да напакостят на кралицата ми, след като ме взе за свой крал и консорт? Хайде помогнете на човека, както заповяда сладката ми кралица. — Хвана Дани за ръката и ѝ се усмихна.

Бронзовите зверове се подчиниха. Дани се загледа след тях.

— Тези носачи бяха роби, преди да дойда. Аз ги освободих. Но паланкинът не е по-лек.

— Вярно — каза Хиздар. — Но на тях сега им се плаща да носят тежестта му. Преди да дойдеш, надзирателят щеше да иде при падналия и да му съдере кожата на гърба с бича. Сега му се дава помощ.

Прав беше. Един от Бронзовите зверове подаваше мях с вода на носача.

— Трябва да съм благодарна за малките победи, предполагам — каза кралицата.

— Една стъпка, после друга и скоро ще затичаме. Заедно ще изградим един нов Мийрийн. — Улицата напред най-после беше разчистена. — Ще продължим ли?

Какво можеше да направи, освен да кимне? „Една стъпка, после друга, но накъде отивам?“

При портите на Ямата на Дазнак се издигаха двама огромни бронзови воители, вкопчени в смъртоносен двубой. Единият с меч, другият с брадва. Скулпторът ги беше изобразил в мига, в който се убиваха един друг, оръжията и телата им образуваха арка отгоре.

„Смъртното изкуство“, помисли Дани.

Много пъти беше гледала бойните ями от терасата си. Малките бяха нашарили лицето на Мийрийн като сипаница; по-големите бяха кървящи рани, червени и разядени. Но никоя не можеше да се сравни с тази. Белвас Силния и сир Баристан се озоваха от двете им страни, когато тя и лорд съпругът ѝ минаха под бронзовите фигури и излязоха на върха на огромната тухлена купа с тераси от спускащи се надолу скамейки, всяка с различен цвят.

Хиздар зо Лорак я поведе надолу през черно, мораво, синьо, зелено, бяло, жълто и оранжево до червеното, където алените тухли придобиваха цвета на пясъците долу. Около тях продавачи предлагаха наденички с кучешко, печен лук и неродени кутренца на шиш, но Дани отказа. Хиздар беше заредил ложата им с охладено вино и подсладена вода, със смокини, фурми, дини и нарове, чушлета и ядки, и голяма купа захаросани в мед скакалци.

— Скакалци! — ревна Белвас Силния, награби купата и започна да ги хруска с шепи.

— Тези са много вкусни — препоръча ги Хиздар. — Трябва да опиташ няколко, обич моя. Оваляни са в подправки преди меда, тъй че са сладки и люти едновременно.

— Обяснява защо Белвас се поти толкова — отвърна Дани. — Мисля да се задоволя със смокини и фурми.

От другата страна на ямата, срещу тях, Грациите седяха в широки многоцветни халати, струпани около строгата фигура на Галаза Галаре, която единствена носеше зелено. Великите господари на Мийрийн заемаха червените и оранжеви скамейки. Жените бяха забулени, а мъжете бяха вчесали и лакирали косите си на рогове, ръце и шипове. Родствениците на Хиздар от древния род Лорак, изглежда, предпочитаха токари в мораво, тъмносиньо и лилаво, докато тези на Пал бяха на розови и бели ивици. Всички пратеници на Юнкай бяха в жълто и заемаха ложата до тази на краля, всеки със своите роби и слуги. Мийрийнците с по-ниско потекло запълваха горните тераси, поотдалечени от касапницата. Черните и морави скамейки, най-далече от пясъка, бяха пълни с освободени роби и простолюдие. Наемниците също бяха настанени там, видя Дани, капитаните им седяха заедно с войниците. Зърна грубоватото лице на Кафявия Бен и огненочервените бакенбарди и дългите плитки на Кървавата брада.

Лорд съпругът ѝ се изправи и вдигна ръце.

— Велики господари! Моята кралица дойде този ден, за да покаже любовта си към вас, нейния народ. По нейна милост и благоволение сега ви давам смъртното изкуство. Мийрийн! Нека кралица Денерис чуе вашата любов!

Десет хиляди гърла изреваха благодарствено; после двадесет хиляди; след това всички. Не викаха името ѝ: малцина от тях можеха да го произнесат.

— Майко! — ревеше множеството; на стария мъртъв език на Гхиз думата беше „мхиза“. Тупаха с крака, пляскаха се по коремите и викаха: — Мхиза, Мхиза, Мхиза — докато цялата яма сякаш затрепери. Дани се остави звукът да я залее. „Не съм ваша майка — можеше да извика в отговор, — майка съм на вашите роби, на всяко момче, което издъхне на тези пясъци, докато вие се тъпчете със захаросани скакалци.“ Резник зад нея се наведе и прошепна в ухото ѝ:

— Ваше величество, чуйте как ви обичат!

„Не. Обичат смъртното си изкуство.“ Позволи си да седне, щом виковете започнаха да заглъхват. Ложата им беше в сянка, но главата ѝ пулсираше.

— Джикуи, подсладена вода. Гърлото ми е пресъхнало.

— Краз ще има честта да нанесе първото убийство за деня — каза ѝ Хиздар. — Никога не е имало по-добър борец.

— Белвас Силния беше по-добър — настоя Белвас Силния.

Краз беше мийрийнец от простолудието — висок мъж с гъста късо подстригана тъмночервена коса. Противникът му беше копиеносец с абаносова кожа от Летните острови, чиито забивания задържаха Краз на разстояние в началото, но щом се шмугна покрай копието с късия си меч, остана грубо клане. Щом свърши, Краз изтръгна сърцето на черния мъж, вдигна го над главата си червено и мокро и отхапа от него.

— Краз вярва, че сърцата на храбри мъже го правят по-силен — каза Хиздар. Джикуи измърмори одобрително. Дани веднъж бе излязла сърце на жребец, за да даде сила на неродения ѝ син... но това не беше спасило Рего, когато *майги* го уби в утробата ѝ. „Три измени ще познаеш. Тя беше първата, Джора беше втората, Кафявия Бен Плум — третата.“ Бе ли приключила с предателствата?

— Ах — възкликна доволен Хиздар. — Ето го и Пъстрата котка. Виж как се движи, обич моя. Поема на два крака.

Противникът на живата поема беше висок колкото Гогор и широк колкото Белвас, но бавен. Биеха се само на шест стъпки от ложата на Дани, когато Пъстрата котка го посече. Мъжът рухна на колене, а Котката го натисна с крак в гърба, хвана го за главата и разпра гърлото му от ухо до ухо. Червените пясъци изпиха кръвта му, а вятърът — последните думи. Тълпата закрещя одобрително.

— Лош бой, добра смърт — каза Белвас Силния. — Белвас Силния мрази да крещят. — Беше довършил захаросаните скакалци. Оригна се и удари глътка вино.

Белокожи картци, чернокожи мъже от Летните острови, меднокожи дотраки, тироши със сини бради, Агнешки хора, Джогос Нхаи, мрачни браавоси, сиво-кафяви полухора от джунглите на Соторос — идваха от всички краища на света, за да умрат в Ямата на Дазнак.

— Този е много обещаващ, мила — каза Хиздар за един лисенски младеж с дълга коса, която прърхаше на вятъра... но противникът му сграбчи шепа от тази коса, извади момчето от равновесие и го изкорми. В смъртта си изглеждаше още по-млад, отколкото с меч в ръка.

— Момче — каза Дани. — Съвсем младо момче.

— Шестнайсетгодишен — настоя Хиздар. — Пораснал мъж, избрал доброволно да рискува живота си за злато и слава. Никакви деца не умират днес в Ямата на Дазнак, както моята сладка кралица повели в своята мъдрост.

„Друга малка победа. Сигурно не мога да направя поданиците си добри, но трябва поне да се опитам да ги направя по-малко лоши.“ Денерис искаше да забрани и двубои между жени, но Барсена Чернокосата възрази, че има правото да рискува живота си като всеки мъж. Кралицата искаше да забрани и „щуротиите“ — комични двубои, в които сакати, джуджета и старици се биеха със сатъри, факли и чукове (колкото по-нелепи бяха биещите си, толкова по-смешна се смяташе щуротията), но Хиздар заяви, че хората й щели да я заобичат повече, ако я видят, че се смее с тях, и настоя, че без тези игри сакатите, джуджетата и старите просяци ще гладуват. И Дани отстъпи.

Имаше обичай да се осъждат престъпници да се бият в ямите. Беше се съгласила, че тази практика може да се поднови, но само за

определени престъпления.

— Убийци и изнасилвачи може да бъдат принудени да се бият, и всички, които държат на робството, но не крадци и длъжници.

Зверовете обаче все още бяха позволени. Дани видя как глутница от шест червени вълка се справи набързо със слон. После пуснаха бик срещу глиган в кървава битка, след която двете животни останаха разкъсани и издъхващи.

— Месото не се хаби — обясни Хиздар. — Касапите правят от трупите здравословна яхния за гладуващите. Всеки, който се представи при Портите на съдбата, може да получи купа.

— Добър закон — отвърна Дани. „Толкова добри закони имате.“
— Ще трябва да се погрижим тази традиция да продължи.

След боевете на животни последва имитация на сражение: шестима пешаци срещу шестима конници, първите въоръжени с щитове и дълги мечове, вторите с дотракски аракхи. Лъжерицарите бяха с ризници, а „дотраките“ бяха без броня. Отначало ездачите като че ли спечелиха предимство, след като прегазиха двама от противниците си и отсякоха ухото на трети, но след това оцелелите рицари започнаха да нападат конете и един по един конниците бяха свалени и избити, за огромно възмущение на Джикуи.

— Това не е истински халазар — заяви тя.

— Тези трупове не са предназначени за яхнията ви, надявам се — каза Дани, докато изнасяха убитите.

— Конете да — отвърна Хиздар. — Хората не.

— Конско месо и лук прави човек силен — каза Белвас Силния.

След сражението последва първата щуротия за деня, „рицарски турнир“ между джуджета, представен от един от юнкайските лордове, които Хиздар беше поканил на игрите. Едното яздеше куче, другото свиня. Дървената им броня беше прясно боядисана, тъй че едното носеше герба с елена на узурпатора Робърт Баратеон, а другото — златния лъв на дома Ланистър. Беше заради нея, явно. Лудориите им скоро разсмяха Белвас, но усмивката на Дани беше принудена. Когато джуджето в червено се катурна от седлото и хукна да гони прасето по пясъците, а другото на кучето препусна в галоп след него и го перна с дървения меч по задника, тя каза:

— Това е мило и глупаво, но...

— Имай търпение, моя мила — успокой я Хиздар. — Скоро ще пуснат лъвовете.

Денерис го погледна озадачено.

— Лъвове ли?

— Три. Джуджетата няма да ги очакват.

Тя се намръщи.

— Джуджетата имат дървени мечове. Дървена броня. Как ще се бият с лъвове?

— Лошо — отвърна Хиздар. — Макар че кой знае, може да ни изненадат. По-вероятно ще заврещат, ще побегнат и ще се опитат да се изкатерят от ямата. Точно това прави тази щуротия забавна.

Дани не остана доволна.

— Забранявам го.

— Мила кралице. Не искаш да разочароваш поданиците си, нали?

— Ти ми се закле, че борците ще са пораснали мъже, които доброволно са се съгласили да рискуват живота си за злато и чест. Тези джуджета не са се съгласили да се бият срещу лъвове с дървени мечове. Ще го спреш. Веднага.

Устата на краля се стегна. За миг на Дани ѝ се стори, че видя гняв в кротките му очи.

— Както заповядаш. — Хиздар махна на надзирателя на бойната яма. — Никакви лъвове — каза му, след като мъжът дотича при тях с бич в ръката.

— Нито един ли, ваше величество? Какво му е забавното в това?

— Кралицата каза. Джуджетата не бива да пострадат.

— На тълпата няма да ѝ хареса.

— Тогава доведи Барсена. Това трябва да ги усмири.

— Ваше величество знае най-добре. — Надзирателят плесна с бича и изрева заповеди. Изкараха джуджетата с прасето и кучето. Зрителите викаха неодобрително и ги замерваха с камъни и гнили плодове.

Надигна се рев, когато Барсена Чернокосата излезе на пясъците, гола, освен набедреника около слабините ѝ и сандалите. Движеше се с убийственото изящество на пантера.

— Барсена е много обичана — каза Хиздар, докато ревът изпълваше ямата. — Най-храбрата жена, която съм виждал.

— Бой с момичета не е храбро — каза Белвас Силния. — Бой с Белвас Силния щеше да е храбро.

— Днес тя се бие с глиган — каза Хиздар.

„Е да — помисли Дани. — Защото не сте могли да намерите жена да се изправи срещу нея, колкото и пълна да е кесията.“

— И не с дървен меч, изглежда.

Глиганът беше огромен, с бивни колкото мъжка ръка до лакътя и малки очи, плувнали в ярост. Дани се зачуди дали глиганът, убил Робър Баратеон, е изглеждал толкова свиреп. „Ужасно същество и ужасна смърт.“ За миг едва не изпита съжаление за Узурпатора.

— Барсена е много бърза — обясни Резнак. — Ще танцува с глигана, ваше величество, и ще го кълца, щом мине покрай нея. Ще е окъпан в кръв, преди да падне, ще видите.

Започна точно както той каза. Глиганът нападнаше, Барсена се завърташе настрани, оръжието ѝ блясваше сребристо на слънцето.

— Трябва ѝ копие — каза сир Баристан, след като Барсена избягна втората атака на звяра. — Така не се води бой с глиган. — Прозвуча като някое придирчиво и свадливо старче, точно както казваше Даарио.

Ножът на Барсена беше почервенял, но глиганът скоро спря. „По-умен е от бик — осъзна Дани. — Повече няма да нападне.“ Барсена също го осъзна. Извика и пристъпи към глигана, преметнаше ножа от едната ръка в другата. Когато звярът отстъпи, тя изруга и посече към зурлата му, за да го предизвика... и успя. Този път отскокът ѝ закъсна за миг и единият бивен разпра левия ѝ крак от коляното до слабините.

От трийсет хиляди гърла се надигна стон. Барсена стисна крака си, изтърва ножа и се опита да изкуцука назад, но преди да е направила и две стъпки, глиганът нападна отново. Дани извърна лице.

— Достатъчно храбро ли беше това? — попита тя Белвас Силния, щом писъкът прокънтя от пясъците.

— Боят с прасета е храбър, но не е храбро да пициш толкова силно. Ушите на Белвас Силния го болят. — Евнухът потърка издутия си корем, нашарен със стари белези. — Коремът на Белвас Силния също го заболя.

Глиганът зарови зурлата си в корема на Барсена и започна да рие вътрешностите ѝ. Миризмата се оказа повече, отколкото кралицата

можеше да понесе. Зноят, мухите, виковете от тълпата... „Не мога да дишам.“ Вдигна булото си и го пусна да се смъкне на пода. Смъкна и токара си. Перлите задрънчаха тихо една в друга, докато развиваше коприната.

— Халееси? — попита Ирри. — Какво правите?

— Свалям си клепналите уши.

Десетина мъже с копия за глигани изтичаха на пясъците, за да прогонят звяра от трупа и да го приберат в кошарата му. Надзирателят на ямата беше с тях, с дълъг камшик с шипове в ръка. Когато изплющя с него по глигана, кралицата се изправи.

— Сир Баристан, ще ме съпроводите ли до градината ми?

Хиздар я погледна объркано.

— Още предстои. Смехория с шест стари жени и още три двубоя. Белакво и Гогор!

— Белакво ще победи — заяви Ирри. — Това се знае.

— *Не се знае* — възрази Джикуй. — Белакво ще умре.

— Единият ще умре, или другият — каза Дани. — А който оживее, ще умре някой друг ден. Това беше грешка.

— Белвас Силния яде много скакалци. — Лицето на Белвас беше посивяло. — Белвас Силния трябва да пие мляко.

Хиздар го пренебрегна.

— Ваше величество, хората на Мийрийн са дошли да отпразнуват брачния ни съюз. Чухте как ви поздравиха. Не отхвърляйте любовта им.

— Клепналите ми уши поздравиха, не мен. Изведете ме от тази кланица, съпруге. — Чуваше грухтенето на глигана, виковете на копиеносците, пукота на камшика на надзирателя.

— Обич моя, не. Остани още съвсем малко. За щуротията и още един двубой. Затвори очи, никой няма да види. Ще гледат Белакво и Гогор. Не е време сега за...

По лицето му пробяга сянка.

Викове и шум замряха. Хилядите гласове се смълчаха. Всички очи се извърнаха към небето. Горещ вятър погали страните на Дани, а над ударите на сърцето си чу пляска на криле. Двама копиеносци побягнаха. Надзирателят замръзна на място. Глиганът отново зарови муцуна в Барсена. Белвас Силния нададе стон, залитна и падна на колене.

Над тях драконът зави в кръг, тъмен на фона на слънцето. Люспите му бяха черни, очите, рогата и гръбначните плочи — кървавочервени. Винаги най-големият от трите й, в пустошта Дрогон бе станал още по-голям. Крилете му се изпъваха двайсет стъпки от връх до връх, черни като гагат. Плесна веднъж с тях, щом се понесе над пясъците, и звукът отекна като небесен гръм. Глиганът вдигна глава, изгрухтя... и пламъкът го погълна, черен огън, прорязан с червени жили. Дани усети горещата вълна от трийсет стъпки. Квиченето на умирация глиган прозвуча почти като човешки вопъл. Дрогон кацна, заби нокти в димящата плът и започна да яде. Не правеше разлика между Барсена и глигана.

— О, богове! — простена зад нея Резнак. — *Той я яде!* — Сенешалът закри устата си с ръка. Белвас Силния повръщаше. По дългото преbledняло лице на Хиздар зо Лорак пробяга странно изражение — отчасти страх, отчасти страст и възторг. Той облиза устни. Дани видя как Пал затичаха нагоре по стъпалата, стиснали токарите си, препъваха се в ресните им в бързането си да избягат. Последваха ги други. Повечето обаче останаха на местата си.

Един се реши да бъде героят.

Беше от копиеносците, пратени да приберат глигана в кошарата му. Може би беше пиян или луд. Може би бе обичал Барсена Чернокосата отдалече или беше чул приказки за момичето Хазея. Може би просто беше човек от простолюдието, който искаше бардове да пеят за него. Затича напред, стиснал копието за глигани. Червен пясък изригваше на облаци под петите му, а от седалките се надигнаха виковете. Дрогон вдигна глава и от зъбите му закапа кръв. Героят скочи на гърба му и заби железния връх на копието в основата на дългия люспест врат.

Дани и Дрогон изкрещяха като един.

Героят се подпря на копието си и натисна с цялата си тежест още по-надълбоко. Дрогон се изви нагоре в дъга и изсъска от болка. Опащката му се замята. Дани видя как главата му се изви в края на дългия змийски врат и крилете му се разгънаха. Драконоубиецът залитна и се изтърколи на пясъка. Мъчеше се да се вдигне отново на крака, когато драконовите зъби се стегнаха около ръката му.

— Не! — успя само да извика мъжът. Дрогон отпра ръката му от рамото и я захвърли настрани, както куче щеше да захвърли убит плъх.

— Убийте го — изрева с цяло гърло Хиздар за Лорак на другите копиеносци. — Убийте този звяр!

Сир Баристан я хвана здраво.

— Не гледайте, ваше величество.

— Пусни ме!

Дани се изтръгна от хватката му. Светът сякаш забави ход, когато скочи през парапета. Затича по горещия пясък. Сир Баристан викаше след нея. Белвас Силния още повръщаше. Тя затича по-бързо.

Копиеносците също тичаха. Някои връхлитаха към дракона с копия в ръце. Други бягаха от него и хвърляха оръжията си. Героят се гърчеше върху пясъка, от рамото му бликаше яркочервена кръв. Копието му бе останало забито в гърба на Дрогон и се люшкеше при ударите на крилете му. От раната се вдигаше дим. Когато другите копия се приближиха, драконът блъвна огън и окъпа двама в черния пламък. Опашката му изплющя настрани, докопа промъкващия се зад него надзирател и му счупи гръбнака. Друг нападател замушка в муцуната му, но драконът го докопа и му разпра корема. Мийрийнците крещяха, кълняха и виеха. Дани чу как някой затупа след нея.

— Дрогон! — изкрещя тя. — Дрогон!

Главата му се обърна. От зъбите му изригна пушек. Кръвта му също димеше, щом капнеше на земята. Удари отново с криле и вдигна вихрушка от задушлив червен пясък. Дани се олюля в нажежения червен облак и се закашля. Той щракна със зъби към нея.

— Не! — успя само да извика. „Не, не мен, не ме ли познаваш?“ Черните зъби се затвориха на педя от лицето ѝ. „Искаше да ми отхапе главата.“ Спъна се в трупа на надзирателя и падна на гръб.

Дрогон изрева. Вятър като от ковашка пещ я погълна. Дългият люспест драконов врат се изпъна към нея. Когато устата му се отвори, видя между черните му зъби парчета натрошена кост и овъглена плът. Очите му бяха разтопена лава. „Гледам в ада, но не смея да извърна очи. Ако побягна, ще ме изгори и ще ме погълне.“ Във Вестерос септоните говореха за седем ада и седем рая, но Седемте кралства и боговете им бяха далече. Ако умреше тук, щеше ли конният бог на дотраките да раздвои тревата и да я вземе в своя звезден халазар, за да може да язди по нощните земи до своето слънце и звезди? Или гневните богове на Гхиз щяха да пратят харпиите си, за да отвлекат душата ѝ и да я подложат на вечно мъчение? Дрогон ревеше право в

лицето ѝ, дъхът му бе толкова горещ, че кожата ѝ щеше да пламне. Вдясно от себе си чу как Баристан Селми извика:

— *Мен! Мен опитай. Насам. Мен!*

В разтопените червени ями на Дрогоновите очи Дани видя отражението си. Колко малка изглеждаше, колко слаба, крехка и уплашена. „Не мога да му позволя да види страха ми.“ Зашари в пясъка и пръстите ѝ напипаха дръжката на камшика на надзирателя. Това ѝ вдъхна кураж. Кожата беше топла като жива. Дрогон отново изрева, толкова силно, че тя едва не изтърва камшика. Зъбите му изтрещяха към нея.

Дани го шибна с камшика.

— Не! — изкрещя му и замахна, за да удари още веднъж с всичката сила, която имаше. Драконът дръпна главата си назад. — Не! — изкрещя тя отново. — НЕ! — Шиповете задраха в муцуната му. Дрогон се надигна и крилете му я загърнаха в сянката си. Дани замахна и изпердаши в люспестия му корем, още веднъж и още веднъж. Ръката ѝ започна да изтръпва. Драконът изсъска и блъвна огън. Дани се гмурна под пламъците, заудря пак с камшика и завика: — Не, не, не. ДОЛУ! — Ревът, с който ѝ отвърна, бе изпълнен със страх и гняв, и болка. Крилата му удариха веднъж, още веднъж...

... и се сгънаха. Драконът нададе последен съсък и се просна по корем. Черна кръв се изливаше от раната, където го беше пронизало копие, и димеше, щом капнеше на опърлените пясъци. „Той е огън, превърнат в плът — каза си тя. — Като мен.“

Денерис Таргариен скочи на драконовия гръб, сграбчи с две ръце копие и го изтръгна. Върхът бе почти разтопен, желязото — нажежено до червено. Захвърли го настрани. Въздухът беше забулен от пясък. Дани не можеше да вижда, не можеше да диша, не можеше да мисли. Черните криле изтрещяха като гръм и изведнъж червените пясъци запропадаха под нея.

Замаяна, Дани затвори очи. Когато ги отвори отново, зърна мийрийнците под себе си през пелена от сълзи и прах — изливаха се нагоре по стъпалата и вълн на улиците.

Камшикът все още беше в ръката ѝ. Тя перна с него Дрогон по шията и извика:

— По-високо! — Другата ѝ ръка се вкопчи в люспите му и пръстите ѝ заопипваха за опора.

Широките черни криле на Дрогон забиха във въздуха. Дани усети топлината му между бедрата си. Сърцето ѝ бе готово да се пръсне. „Да — помисли си. — Да, сега, сега, направи го, направи го, отнеси ме, отнеси ме, ЛЕТИ!“

ДЖОН

Тормунд Ужаса на великаните не беше висок, но боговете му бяха дали широки рамене и огромен корем. Манс Райдър го беше нарекъл Тормунд Свирача на рог заради силните му дробове и казваше, че със смеха си Тормунд можел да издуха снега от планинските върхове. В гнева му ревовете му напомняха на Джон за тръбния зов на мамут.

Този ден Тормунд ревеше често и силно. Ревеше, викаше, блъскаше с юмрук по масата толкова силно, че една кана с вода се обърна и се разля. Не пускаше обаче рога с медовина, тъй че слюнката, която пръскаше, правеше заплахите му сладки от меда. Наричаше Джон Сняг страхливец, лъжец, обърни-плащ, ругаеше го като шибан коленичещ с черно сърце, крадец, лешоядна врана, обвиняваше го, че иска да наебе свободния народ в гъза. Два пъти хвърли рога по главата на Джон, но само след като го опразнеше. Тормунд не беше човек, който ще похаби добра медовина. Джон се остави всичко това да го залее. Не повишаваше глас, нито отвърщаше на заплахата със заплахата, но и не отстъпваше повече терен, отколкото се бе подготвил да отстъпи.

Накрая, когато следобедните сенки извън палатката се издължиха, Тормунд Ужаса на великаните, Високоречия, Свирача на рог и Трошача на лед, Тормунд Гръмовния юмрук, Мъжа на мечки, Краля на медовината от Ръждив замък, Глашатая на боговете и Бащата на войнствата протегна ръката си.

— Разбрахме се значи, и боговете дано ми простят.

Джон стисна ръката му. Думите на клетвата му прокългнаха в главата му. „Аз съм мечът в тъмното. Аз съм бдящият на стените. Аз съм огънят, горящ срещу студа, светлината, носеща утрото, рогът, събуждащ спящите, щитът, който пази човешките владения.“ И само за него, един нов рефрен: „Аз съм стражът, който отвори портите и пусна врага през тях.“ Готов бе да даде много и много, за да узнае дали постъпва правилно.

— Разбрахме се и отгоре.

Хватката на Тормунд кършеше кости. Това поне не се беше променило. И брадата си беше същата, макар лицето под гъстите бели косми да бе видимо отслабнало и по червендалестите бузи да се виждаха дълбоки бръчки.

— Манс трябваше да те убие, когато имаше възможност — рече той, след като се постара да направи дланта на Джон на каша и строшени кости. — Злато за каша и момчета... жестока цена. Какво стана с милия момък, когото познавах?

„Направиха го лорд-командир.“

— Казват, че честните сделки оставят и двете страни нещастни. Три дни, нали?

— Ако съм жив дотогава. Някои от моите ще ме заплуют, когато чуят тия условия. — Тормунд пусна ръката на Джон. — Твоите врани също ще недоволстват, ако ги познавам добре. А би трябвало. Избил съм повече от черните ви шибаняци, отколкото мога да броя.

— Може би ще е добре да не го споменаващ, когато дойдеш на юг от Вала.

— Ха! — изсмя се Тормунд. Това също не се беше променило. Смееше се лесно и често. — Мъдри думи. Не искам вие враните да ме изкълвете до смърт. — Плесна Джон по гърба. — Когато целият ми народ е в безопасност зад Вала ви, ще ядем заедно месо и ще пием медовина. Дотогава... — Смъкна широката гривна от лявата си ръка и я хвърли на Джон. После направи същото с дясната. — Първото ти плащане. Тия ги имам от баща ми, а той от неговия. Вече са твои, копеле черно крадливо.

Гривните бяха от старо злато, тежки, с издълбани на тях древни руни на Първите хора. Тормунд Ужаса на великаните ги носеше, откакто Джон го познаваше: изглеждаха част от него като брадата му.

— Браавосите ще ги стопят за златото. Ще е срамота. Може би да си ги задържиш?

— Не. Няма да позволя да кажат, че Тормунд Гръмовния юмрук е накарал свободния народ да си дадат съкровищата, а той си е задържал своите. — Ухили се. — Но ще си запазя пръстена, дето си го нося на кура. Много по-голям е от тия дреболийки. На тебе ще е като нашийник.

Джон се засмя.

— Изобщо не си се променил.

— Аа. — Усмивката се стопи като сняг лете. — Не съм същият мъж като в Ръждив замък. Много смърт видях, че и по-лоши неща. Синовете ми... — Скръб изкриви лицето на Тормунд. — Дормунд го посякоха в битката за Вала, а беше още почти момче. Един от рицарите ви го оправи, някакво копеле в сива стомана, с мухи на щита. А Торвинд... него го взе студът. Винаги беше болнав тоя. Просто взе, че умря една нощ. А най-лошото беше, че докато разберем, че е умрял, се надигна бял, с ония сини очи. Сам трябваше да го оправя. Тежко беше, Джон. — В очите му блеснаха сълзи. — Не беше кой знае какъв мъж, честно казано, но ми беше малкото момченце и го обичах.

Джон сложи ръка на рамото му.

— Съжалявам.

— Защо? Не си ти виновен. Има кръв на ръцете ти, да, също като на моите. Но не неговата. — Тормунд поклати глава. — Още имам двама силни сина.

— А дъщеря ти?

— Мунда? — Това върна усмивката на Тормунд. — Взе оня Рик Дългото копие за съпруг, ако щеш вярвай. Момчето има повече кур, отколкото ум, мен ако питаш, но се държи добре с нея. Казах му, че ако ѝ напакости, ще му откъсна кура и ще го пребия с него до смърт. — Плесна сърдечно Джон по рамото. — Време е да се връщаш. Задържиш ли се още, ще помислят, че сме те изяли.

— На разсъмване значи. След три дни. Първо момчетата.

— Чух те първите десет пъти, врано. Човек да си помисли, че никога не сме си вярвали. — Изплю се ядосано. — Момчетата първо, да. Мамутите заобикалят. Ти ще се погрижиш Източният страж да ги чакат. Аз ще гледам да няма бой и да не се блъскат на проклетата ви порта. Кротки и подредени ще сме, като патенца. И аз майката патка. Ха!

Излязоха от палатката. Денят беше светъл и безоблачен. Слънцето се беше върнало на небето след две седмици отсъствие и на юг Валът се издигаше синкавобял и искрящ. Имаше една поговорка, която Джон беше чувал в Черен замък: „Валът има повече настроения от лудия крал Ерис“, казваха, а понякога: „Валът има повече настроения и от жена.“ В облачни дни приличаше на бяла скала. В безлунни нощи беше черен като въглен. В снежни бури сякаш бе изваян от сняг. В дни като този блещукаше ярко като кристал на

септон, всяка пукнатина и цепнатина огряна от слънчева светлина, а замръзналите дъги танцуваха и заглъхваха зад прозрачни дипли. В дни като този Валът беше красив.

Най-големият син на Тормунд стоеше до конете и говореше с Кожите. Торег Високия го наричаха сред свободния народ. Макар да надвишаваше едва с два пръста Кожите, стърчеше с цяла стъпка над баща си. Харет, мускулестото момче от Къртичиното, наричан Коня, се беше свил до огъня с гръб към двамата. Той и Кожите бяха единствените мъже, които Джон беше взел със себе си на преговорите: повече щеше да се приеме като проява на страх, а двацет мъже нямаше да са от повече полза от двама, ако Тормунд се канеше да пролее кръв. Дух беше единствената защита, на която разчиташе Джон: вълчището можеше да надуши врагове дори да криеха враждебността си зад усмивки.

Дух обаче го нямаше. Джон смъкна едната си черна ръкавица, пхна два пръста в устата си и изсвири.

— Дух! При мен.

Отгоре се чу плясък на криле. Гарванът На Мормон прехвъркна от клона на стар дъб и кацна на седлото на Джон.

— Гжито! — изграчи. — Гжито, гжито, гжито.

— И ти ли ме проследи? — Джон посегна да го изкъшка, но се отказа и погали перата му. Гарванът кривна око към него.

— Сняг — измърмори птицата и кривна разбиращо глава.

Дух се появи от дърветата с Вал до него.

„Все едно са родени един за друг.“ Вал цялата беше облечена в бяло: бели вълнени бричове, затъкнати във високи ботуши от бяла щавена кожа, наметало от кожа на бяла мечка, закопчано на рамото с лице на язово дърво, бяла туника с костени копчета. Дъхът ѝ също беше бял... но очите ѝ бяха сини, дългата ѝ плитка с цвета на тъмен мед, бузите ѝ — пламнали червени от студа. От дълго време Джон Сняг не беше виждал толкова хубава гледка.

— Вълка ми ли се опитваш да откраднеш? — попита я.

— Защо не? Ако всяка жена си имаше вълк, мъжете щяха да са много по-мили. Дори враните.

— Ха! — изсмя се Тормунд Ужаса на великаните. — Не се наддумвай с тая, лорд Сняг, твърде умна е за такива като теб и мен. По-добре я открадни бързо, преди Торег да се събуди и да те изпревари.

Какво беше казал онзи тъпак Аксел Флорент за Вал? „Узряло момиче, и не лоша на външност. Яки бедра, хубави гърди, добре сложена да ражда деца.“ Беше си чистата истина, но тази дива жена бе нещо много повече. Беше го доказала, като бе намерила Тормунд, след като опитни съгледвачи на Стража не бяха успели. „Може да не е принцеса, но би могла да е достойна съпруга за всеки лорд.“

Но този мост отдавна бе изгорен и Джон лично го беше подпалил.

— Торег е добре дошъл за нея — каза той. — Аз дадох клетва.

— Тя няма да има нищо против. Нали, момиче?

Вал потупа дългия костен нож на бедрото си.

— Лорд Врана е добре дошъл да се прокрадне в леглото ми която нощ посмее. Като го скопя, спазването на тия клетви ще му е много полесно.

— Ха! — изсмя се Тормунд. — Чу ли това, Торег? Стой далече от тая. Имам си една дъщеря, не ми трябва друга. — Дивашкият главатар поклати глава и се шмугна в палатката си.

Докато Джон чешеше Дух зад ухото, Торег доведе коня на Вал. Все още яздеше гарона, който ѝ беше дал Мъли, когато тръгна от Вала, рунтавето късокрако животно с едното сляпо око. Когато го обърна, попита:

— Как е малкото чудовище?

— Два пъти по-голямо, отколкото когато ни остави, и три пъти по-шумно. Когато поиска цица, сигурно го чуват как реве чак в Източен страж. — Джон се качи на коня си.

Вал подкара до него.

— Е... доведох ти Тормунд. Сега какво? Трябва ли да се върна в килията си?

— Старата ти килия е заета. Кралица Селайз взе Кралската кула за себе си. Помниш ли Кулата на Хардин?

— Оная, дете изглежда сякаш всеки момент ще рухне?

— Изглежда така от сто години. Наредих да приготвят горния ѝ етаж за теб. Ще е по-широко, отколкото в Кралската кула, макар че може да не е толкова удобно. Никой не я е наричал Палатът на Хардин.

— Винаги бих избрала свободата пред удобството.

— Свобода в замъка ще имаш, но колкото и да съжалявам, трябва да останеш пленница. Мога обаче да обещаая, че няма да ти досаждат

нежелани гости. Мои хора пазят Кулата на Хардин, не на кралицата. А Вун Вун спи в преддверието.

— Великан за защитник? Дори Дала не може да се похвали с това.

Диваците на Тормунд ги гледаха, докато минаваха. Надничаха от палатки и навеси под голите дървета. На всеки мъж на възраст за бой Джон видя по три жени и толкова деца, мършави същества с хлътнали бузи и ококорени очи. Когато Манс Райдър ги беше повел към Вала, караха големи стада овце, кози и прасета, но единствените животни, които се виждаха сега, бяха мамути. Ако не беше свирепостта на гигантските зверове, те също щяха да са изклани, Джон не се съмняваше в това. Много месо имаше по кокалите на мамут.

Видя и признаци на болест. Това го притесни. Ако хората на Тормунд гладуваха и боледуваха, как ли щяха да са хилядите, тръгнали след Майка Къртица към Хардхоум? „Котър Пайк скоро трябва да стигне до тях. Ако ветровете са били милостиви, флотата му може вече да пътува обратно към Източен страж с толкова от свободния народ, колкото са могли да натъпчат.“

— Как се справи с Тормунд? — попита Вал.

— Попитай ме след година. По-трудната част все още ме очаква. Тази, в която убеждавам моите да изядат яденето, което им сготвих. Боя се, че на никого няма да му хареса.

— Нека ти помогна.

— Вече ми помогна. Доведе Тормунд.

— Мога да направя повече.

„Защо не? — помисли Джон. — Всички са убедени, че тя е принцеса.“ Имаше благородна осанка и яздеше все едно се е родила на конски гръб. „Принцеса воин — каза си, — не някое изтънчено създание, което седи в кула, реши косата си и чака някой рицар да я спаси.“

— Трябва да уведомя кралицата за това споразумение. Бих те поканил да дойдеш да се срещнете, стига да намериш воля и да коленичиш пред нея. — Никак нямаше да е добре да обидят кралицата още преди да си е отворил устата.

— Може ли да се смея, когато коленича?

— Не може. Това не е игра. Река от кръв тече между народите ни, стара, дълбока и червена. Станис Баратеон е един от малкото, които

благоволяват да пуснат диваци в кралството. Трябва ми подкрепата на кралицата за това, което направих.

Закачливата усмивка на Вал угасна.

— Имаш думата ми, лорд Сняг. Ще бъда подobaваща дивашка принцеса за кралицата ти.

„Не е моя кралица — можеше да ѝ отвърне. — Честно казано, нямам търпение да си заминеш. А ако боговете са добри, ще вземе и Мелисандра със себе си.“

Останалата част от деня яздеха мълчаливо. Дух подтичваше по петите им. Гарванът на Мормон ги последва чак до портата, после изхвърча нагоре, докато слизаха от конете. Коня тръгна напред с горяща главня да освети пътя им през тунела.

При портата южно от Вала ги чакаше малка тълпа черни братя. Ълмър от Кралски лес беше сред тях. Излезе напред и заговори от името на всички:

— Ако благоволи милорд, момчетата се чудеха. Мир ли ще е, милорд? Или кръв и желязо?

— Мир — отвърна Джон Сняг. — След три дни Тормунд Ужаса на великаните ще преведе хората си през Вала. Като приятели, не като врагове. Някои може дори да попълнят редиците ни като братя. От нас зависи да ги посрещнем добре. Сега се връщайте по задачите си. — Връчи юздите на коня си на Сатена. — Трябва да се видя с кралица Селайз. — Нейно величество щеше да го приеме като пренебрежение, ако не отидеше веднага при нея. — След това трябва да напиша няколко писма. Донеси в стаите ми пергамент, пера и от черното на майстера. След това повикай Марш, Ярвик, септон Целадор и Клидас. — Целадор щеше да е пиан, а Клидас трудно можеше да замести истински майстер, но само с тях разполагаше. „Докато се върне Сам.“ — Северняците също. Флинт и Норея. Кожи, ти също ела.

— Хоб пече лучен пай — каза Сатена. — Да им кажа ли да се съберат с вас на вечеря?

Джон помисли.

— Не. Кажи им да дойдат при мен горе на Вала по залез-слънце. — Обърна се към Вал. — Милейди. С мен, ако благоволите.

— Враната заповядва, пленничката се подчинява. — Тонът ѝ бе закачлив. — Тази ваша кралица трябва да е доста свирепа, щом краката на големи мъже омекват, когато се срещат с нея. Дали да не

облека ризница вместо вълна и кожи? Тези дрехи ми ги даде Мала, не бих искала да ги оцапам с кръв.

— Ако думите пускаха кръв, щеше да имаш повод за страх. Мисля, че дрехите ти са съвсем подходящи.

Тръгнаха към Кралската кула по прясно изринатите пътеки между купчини мръсен сняг.

— Чух да разправят, че кралицата ви имала голяма черна брада.

Джон знаеше, че не бива да се усмихва, но не можа да се сдържи.

— Само мустак. Много тънък. Можеш да преброиш косъмчетата.

— Колко жалко.

Въпреки всичките й приказки колко искала да е господарка в дома си Селайз Баратеон, изглежда, не бързаше много да замени удобствата на Черен замък със сенките на Нощната крепост. Държеше охрана, разбира се — четирима мъже на пост пред вратата й, двама отвън на стълбището, двама вътре до горящия мангал. Командваше ги сир Патрек от Кралската планина, в рицарското си одеяние в бяло, синьо и сребристо, наметалото му — обсипано с петлъчи звезди. Когато го представиха на Вал, се смъкна на коляно и целуна ръкавицата й.

— Вие сте много по-великолепна, отколкото ми описаха, принцесо. Кралицата ми е разказвала много и много за красотата ви.

— Колко странно, след като изобщо не ме е виждала. — Вал потупа сир Патрек по главата. — Хайде ставай, сир коленичещ. Ставай, ставай. — Все едно говореше на куче.

Джон едва се сдържа да не се изсмее. Каза на рицаря, че молят за аудиенция при кралицата. Сир Патрек прати един от войниците си нагоре по стъпалата да попита дали нейно величество ще благоволит да ги приеме.

— Вълкът остава тук обаче — настоя сир Патрек.

Джон го беше очаквал. Вълчището притесняваше кралица Селайз почти колкото Вун Вег Вун Дар Вун.

— Дух, стой тук.

Нейно величество бродираше край огъня, а шутът й танцуваше из стаята под звуците на някаква музика, която само той можеше да чуе; звънчетата по рогата му дрънкаха.

— Враната, враната — извика Кръпчо, щом видя Джон. — Под морето враните са бели като сняг, знам, знам, ох, ох, ох. — Принцеса

Шайрийн седеше свита на стол до прозореца, вдигнала качулката, за да скрие сивата люспа, обезобразила лицето ѝ.

От лейди Мелисандра нямаше и помен. Джон беше благодарен поне за това. Рано или късно щеше да се наложи да се изправи пред червената жрица, но предпочиташе да не е в присъствието на кралицата.

— Ваше величество. — Смъкна се на коляно, Вал — също.

Кралица Селайз остави шиенето настрана.

— Можете да станете.

— Ваше величество, позволете да ви представя лейди Вал. Сестра ѝ Дала беше...

— ... майката на онова ревливо бебе, което ни държи будни цяла нощ. Знам коя е, лорд Сняг. Имате късмет, че се върна при нас преди краля, моя съпруг, иначе щеше да е лошо за вас. Много лошо.

— Вие ли сте дивашката принцеса? — попита Шайрийн.

— Някои ме наричат така — отвърна Вал. — Сестра ми беше жена на Манс Райдър, Краля отвъд Вала. Умря, докато му раждаше син.

— Аз също съм принцеса — заяви Шайрийн, — но нямам сестра. Имах братовчед, но той отплава. Беше само копеле, но го харесвах.

— Моля те, Шайрийн — прекъсна я майка ѝ, — сигурна съм, че лорд-командирът не е дошъл тук, за да слуша за копелетата на Робърт. Кръпчо, бъди добър шут и заведи принцесата в стаята ѝ.

Звънците на шапката на шута дръннаха.

— Далече, далече — запя той. — Ела под морето с мен, далеч, далеч, далеч. — Хвана принцесата за ръка и я изведе от стаята.

— Ваше величество — заговори Джон, — водачът на свободния народ се съгласи на условията ми.

Кралица Селайз кимна съвсем леко.

— Желанието на милорд съпруга ми винаги е било да даде убежище на тези диви хора. Стига да съблюдават кралския мир и кралските закони, добре са дошли във владенията ни. — Присви устни. — Казаха ми, че с тях имало още великани.

Вал отвърна:

— Близо двеста са, ваше величество. И над осемдесет мамута.

Кралицата потръпна.

— Ужасни същества. — Джон не разбра за мамутите ли говори, или за великаните. — Макар че тези зверове може да са от полза на милорд съпруга ми в битките му.

— Може би, ваше величество. Но мамутите са твърде големи, за да минат през портата ни.

— Не може ли портата да се разшири?

— Това... би било неразумно.

— Щом казваш — изсумтя Селайз. — Ти несъмнено разбираш от тези неща. Къде смяташ да заселиш тези диваци? Къртичино определено не е достатъчно голямо да побере... колко са?

— Четири хиляди, ваше величество. Ще помогнат да попълним гарнизоните на изоставените замъци и да подсилим защитата на Вала.

— Обясниха ми, че тези замъци са развалини. Мрачни места, неприветливи и студени, не повече от купища рухнали камъни. В Източен страж чухме приказки за плъхове и паяци.

„Студът трябва вече да е убил паяците — помисли Джон, — а плъховете може да са полезен източник на месо, щом дойде зимата.“

— Самата истина, ваше величество, но дори развалините могат да предложат подслон. А Валът ще стои между тях и Другите.

— Разбирам, че си премислил всичко това грижливо, лорд Сняг. Сигурна съм, че крал Станис ще е доволен, когато се върне от победната си битка.

„Стига изобщо да се върне.“

— Разбира се — продължи кралицата, — диваците първо трябва да признаят Станис за свой крал и Р'хлор за свой бог.

„И ето ни един срещу друг в тесния проход.“

— Ваше величество, простете ми. За тези условия не се споразумяхме.

Лицето на кралицата се изопна.

— Ужасен пропуск. — Малкото топлина в гласа ѝ изчезна.

— Свободният народ не коленичи — каза Вал.

— Тогава трябва да бъдат принудени да коленичат — заяви кралицата.

— Направите ли го, ваше величество, ще се изправим отново при първия шанс — закани се Вал. — Ще се изправим с оръжие в ръка.

Устните на кралицата се стегнаха и брадичката ѝ леко потрепери.

— Вие сте нагла. Е, това трябва да се очаква от една дивачка. Трябва да ви намерим съпруг, който да ви научи на вежливост. — Кралицата погледна ядосано Джон. — Не одобрявам, лорд-командир. И милорд съпругът ми няма да одобри. Не мога да ви попреча да отворите портата си, както и двамата знаем много добре, но ви гарантирам, че ще отговаряте за това, когато кралят се върне от битката. Може би ще пожелаете да премислите.

— Ваше величество. — Джон коленичи отново. Този път Вал не го последва. — Съжалявам, че сте недоволна от действията ми. Направих каквото сметнах за най-добре. Имам ли разрешението ви да напусна?

— Имате. Веднага.

Щом се отдалечиха от хората на кралицата, Вал отприщи гнева си.

— Излъга ме за брадата й. Тая има повече косми на брадичката, отколкото аз между краката. А дъщеря й... лицето й...

— Сива люспа.

— Сивата смърт я наричаме ние.

— Не винаги е смъртоносна при децата.

— На север от Вала е смъртоносна. Отвара от бучиниш е сигурен лек, но възглавница или нож също ще свършат работа. Ако аз бях родила това нещастно дете, отдавна щях да съм дала дара на милостта.

Тази Вал Джон никога досега не бе виждал.

— Принцеса Шайрийн е единственото дете на кралицата.

— Жалко за двете. Детето е нечисто.

— Ако Станис спечели войната, Шайрийн ще бъде наследничката на Железния трон.

— Жалко за Седемте кралства тогава.

— Майстерите казват, че сивата люспа не е...

— Майстерите могат да вярват каквото си искат. Питай някоя горска вещица, ако искаш да научиш истината. Сивата смърт спи, а после се пробужда. Това дете е нечисто!

— Изглежда мило момиче. Не можеш да знаеш...

— Мога. Нищо не знаеш, Джон Сняг. — Вал го стисна за ръката. — Искам чудовището да се махне оттук. Кърмачката също. Не можеш да ги оставиш в същата кула с мъртвото момиче.

Джон избута ръката й.

— Тя не е мъртва!

— Мъртва е. Майка ѝ не може да го види. Нито ти, явно. Но смъртта е в нея. — Отдалечи се от него, спря и се обърна. — Аз ти доведох Тормунд Ужаса на великаните. Донеси ми чудовището ми.

— Ако мога, ще ти го дам.

— Направи го. Длъжник си ми, Джон Сняг.

Джон я гледаше, докато се отдалечаваше. „Не е права. Не може да е права. Сивата люспа не е толкова смъртоносна, колкото твърди, не и при деца.“

Дух пак го нямаше. Слънцето се беше снишило на запад. „Чаша горещо подправено вино ще ми дойде добре. Две чаши — още по-добре.“ Но това трябваше да изчака. Пред врагове му предстоеше да се изправи. Врагове от най-лошия вид: братя.

Кожите го чакаше при клетката на макарата. Качиха се заедно. Колкото по-високо се качваха, толкова по-силен ставаше вятърът. На петдесет стъпки тежката клетка започна да се люшка при всеки порив. От време на време се остъргваше във Вала и отпращаше надолу дъжд от ледени кристали, които блещукаха на слънчевата светлина. Издигнаха се над най-високите кули на замъка. На четиристотин стъпки вятърът беше зъбат, задърпа черното му наметало и то заплющя в железните решетки. На седемстотин стъпки го прониза до костите. „Валът е мой — напомни си Джон, докато мъжете на макарата издърпваха клетката. — За още два дни поне.“

Скочи на леда, благодари на мъжете на лостовете и кимна на копиеносците на стража. И двамата бяха вдигнали вълнените си качулки над главите, тъй че нищо не се виждаше от лицата им освен очите, но позна Тай по дългата сплетена и мазна коса, спускаща се на гърба му, и Оуен по наденицата, която бе пъхнал в ножницата на бедрото си. Щеше да ги познае и само по стойката. „Един добър лорд трябва да познава хората си“, казваше баща му на него и Роб някога в Зимен хребет.

Тръгна по ръба на Вала и се загледа долу в мъртвото поле, където бе избито воинството на Манс Райдър. Зачуди се къде ли е Манс сега. „Дали те е намерил, сестричке? Или това бе само хитрина, за да го пусна на свобода?“

Много време беше изтекло, откакто за последен път бе видял Аря. Как ли изглеждаше сега? Щеше ли изобщо да я познае? „Аря

Препъвачката. Лицето ѝ винаги беше мръсно.“ Щеше ли още да носи онзи малък меч, който бе поръчал на Микен да изкове за нея? „Бодеш ги с острия му край“, беше ѝ казал. Мъдрост за брачната ѝ нощ, ако половината от това, което беше чувал за Рамзи Сняг, беше вярно. „Доведи ми я, Манс. Аз спасих сина ти от Мелисандра и скоро ще спася четири хиляди от свободния народ. Дължиш ми това едничко малко момиче.“

Следобедните сенки пълзяха сред дърветата на гората на духовете на север. Небето на запад бе лумнало в червено, а на изток вече надничаха първите звезди. Джон Сняг свиваше и отпускате пръстите на дясната си ръка, докато си спомняше всичко, което бе изгубил. „Сам, мил дебел глупако, изигра ми жестока игра, когато ме направи лорд-командир. Един лорд-командир няма приятели.“

— Лорд Сняг? — каза Кожите. — Клетката се изкачва.

— Чувам я.

Отдръпна се от ръба.

Първи излязоха главатарите на кланове Флинт и Норей, облечени в кожи и желязо. Норей приличаше на стара лисица — сбръчкан и слаб, но с лукави очи и жилав. Торген Флинт беше с половин глава понисък, но тежеше дважд повече — як и набит мъж с огромни ръце, подпираше се тежко на тояга от черен трън, докато куцукаше по леда. Боуен Марш се появи след тях, загърнат в мечка кожа. След него Отел Ярвик. После септон Целадор, пийнал вече порядъчно.

— Повървете с мен — каза им Джон. Тръгнаха на запад по Вала, по насипаните с чакъл пътеки към залязващото слънце. След като се отдалечиха на петдесет разтега от навеса, заговори: — Знаете защо ви повиках. След три дни на разсъмване портата ще бъде отворена, за да пусне през Вала Тормунд и хората му. Много неща имаме да свършим, за да се подготвим.

Думите му бяха посрещнати с мълчание. После Отел Ярвик каза:

— Лорд-командир, това са *хиляди*...

— ... измършавели диваци, уморени до смърт, далече от дома си.

— Джон посочи светлините на лагерните им огньове. — Ето ги там. Четири хиляди, твърди Тормунд.

— Три хиляди според мене, по огньовете им. — Боуен Марш беше роден да брои и пресмята. — Над два пъти повече са при

Хардхоум с горската вещица, така ни казаха. А сир Денис пише за големи лагери в планините отвъд Сенчестата кула...

Джон не го отрече.

— Според Тормунд Ревливеца е решил отново да опита Моста на черепите.

Стария Нар се опипа по белега. Беше го получил, докато бранеше Моста на черепите последния път, когато Ревливеца се беше опитал да си пробие със сеч път през Ждрелото.

— Лорд-командирът, разбира се, не се кани да позволи и на онзи... онзи демон също да мине?

— Не с радост. — Джон не беше забравил главите, които Ревливеца му бе оставил, с кървавите дупки на мястото на очите. „Черния Джак Бълвър, Хол Косматия, Гарт Сивото перо. Не мога да отмъстя за тях, но няма да забравя имената им.“ — Но да, милорд, него също. Не можем да подбираме между свободния народ и да кажем: този може да мине, този не може. Мир значи мир за всички.

Норей се изхрачи и плю.

— Все едно да склучиш мир с вълци и лешояди.

— В тъмниците ми е мирно — изръмжа Стария Флинт. — Дайте Ревливеца на мен.

— Колко обходници е убил Ревливеца? — попита Отел Ярвик. — Колко жени е изнасилвал, убил или отвлякъл?

— Три само от моите — рече Стария Флинт. — И ослепява момичетата, които не вземе.

— Когато един мъж облече черното, престъпленията му се опрощават — напомни им Джон. — Ако искаме свободният народ да се бие на наша страна, трябва да простим предишните им престъпления, както правим с нашите.

— Ревливеца няма да изрече думите — настоя Ярвик. — Няма да облече наметалото. Дори другите разбойници не му вярват.

— Не си длъжен да вярваш на някого, за да го използваш. — „Иначе как щях да мога да използвам всички ви?“ — Ревливеца ни трябва, както и другите като него. Кой познава дивото по-добре от един дивак? Кой познава враговете ни по-добре от човек, който се е бил с тях?

— Ревливеца знае само да изнасилва и убива — възрази Ярвик.

— Минат ли Вала, диваците ще са три пъти повече от нас — каза Боуен Марш. — И това е само шайката на Тормунд. С хората на Ревливеца и ония при Хардхоум ще имат силата да довършат Нощния страж за една нощ.

— Само броят не печели война. Не сте ги видели. Половината от тях са кретащи мъртъвци.

— Предпочитам ги мъртви в земята — отвърна Ярвик. — Ако благоволи милорд.

— Няма да благоволя. — Гласът на Джон бе студен като вятъра, дърпащ наметалата им. — В онзи лагер има деца, стотици. Жени също.

— Жени на копието.

— Някои. Редом с майки и баби, вдовици и девизи... защо искате да ги обречете всички на смърт, милорд?

— Братя не бива да се карат — рече септон Целадор. — Да коленичим и да се помолим на Старицата да ни посочи пътя към мъдростта.

— Лорд Сняг — каза Норея, — къде смятате да оставите тези ваши диваци? Не в *моите* земи, надявам се.

— Да — заяви Стария Флинт. — Щом ги искате в Дара, това си е ваша глупост, но гледайте да не се пръснат, че ще ви пратя главите им. Зимата е близо, не ща да храня още гърла.

— Диваците ще останат на Вала — увери ги Джон. — Повечето ще бъдат приютени в изоставените ни замъци. — Стражът вече имаше гарнизони в Леден знак, Дългата могила, Самуров замък, Сив страж и Дълбоко езеро, всички с ужасно малоброен състав, но десет замъка все още стояха празни и запуснати. — Мъже с жени и деца, всички момичета и момчета сираци под десет години, стари жени, овдовели майки, всяка жена, която не иска да се бие. Жените на копието ще пратим в Дългата могила при сестрите им, самотните мъже на другите укрепления, щом ги отворим отново. Които облекат черното, ще останат тук, или в Източен страж, или Сенчестата кула. Тормунд ще се засели в Дъбов щит, за да ни е подръка.

Боуен Марш въздъхна.

— Ако не ни избият с мечовете си, ще го направят с устите си. Как, моля, предлага лорд-командирът да изхраним Тормунд и неговите хиляди?

Джон беше очаквал този въпрос.

— Чрез Източен страж. Ще докараме храна с кораби, колкото трябва. От Речните земи и Бурните земи, и Долината на Арин, от Дорн и Предела, през Тясното море от Свободните градове.

— И за тази храна ще се плати... как, ако може да попитам?

„Със злато от Желязната банка на Браавос.“ Вместо това Джон отвърна:

— Споразумяхме се, че свободният народ могат да задържат кожата си. Ще им трябва, като дойде зимата. Всичкото останало богатство трябва да предадат. Злато и сребро, янтар, скъпоценни камъни, изделия от дърво, всичко ценно. Ще ги превозим през Тясното море, за да се продадат в Свободните градове.

— Всичкото богатство на диваците — каза Норей. — Ще стигне за крина ечемичено зърно. Две крини може би.

— Защо, не настоявате диваците да предадат и оръжията си? — попита Клидас.

Кожите се изсмя.

— Искате свободният народ да се бие до вас срещу общия враг. Как ще стане тая без оръжие? Снежни топки ли ще хвърляме по таласъмните? Или ще ги бием с пръчки?

„Оръжията на повечето диваци не са много повече от пръчки“, помисли Джон. Криваци, каменни брадви, млатила, копия с вкоравени в огъня върхове, ножове от кост, камък и драконово стъкло, плетени щитовете, костена броня, щавена кожа. Денн правеха бронз, а разбойници като Ревливеца носеха крадена стомана и железни мечове, плякосани от някой труп... но и те често бяха стара изработка, очукани от години употреба и зацапани с ръжда.

— Тормунд Ужаса на великаните никога няма доброволно да разоръжи хората си — каза Джон. — Не е Ревливеца, но не е и страхливец. Ако му бях поискал това, щеше да се стигне до кръв.

Норей опипа брадата си.

— Може да поставите диваците си в тия рухнали укрепления, лорд Сняг, но как ще ги задържите там? Какво ще ги спре да не тръгнат на юг към по-хубави, по-топли земи?

— *Нашите* земи — каза Стария Флинт.

— Тормунд ми даде клетвата си. Ще служи с нас до пролетта. Ревливеца и другите им главатари ще се закълнат в същото или няма да ги пуснем.

Стария Флинт поклати глава.

— Ще ни предадат.

— Думата на Ревливеца не струва нищо — каза Отел Ярвик.

— Те са безбожни диваци — рече септон Целадор. — Дори и на юг вероломството на диваците е прочуто.

Кожите скръсти ръце.

— А онази битка долу? Аз бях на другата страна, помните ли? Сега нося черното и обучавам момчетата ви да убиват. Някой може да ме нарече обърни-плащ. Може и така да е... но не съм повече дивак от вас враните. И ние имаме богове. Същите богове, които пазят в Зимен хребет.

— Боговете на Севера, отпреди да се вдигне Валът — каза Джон. — В тези богове се закле Тормунд. Ще удържи на думата си. Познавам го, както познавах Манс Райдър. Бях с тях известно време, може би помните.

— Не съм го забравил — каза лорд-стюардът.

„Да. Сигурно не си.“

— Манс Райдър също положи клетва — продължи Марш. — Закле се да не носи корони, да не взима жена, да не става баща на синове. После обърна плаща си, направи всички тези неща и поведе страховито войнство срещу кралството. Останките от това войнство чакат сега отвъд Вала.

— Прекършени останки.

— Един прекършен меч може да бъде изкован отново. Прекършен меч може да убие.

— Свободният народ нямат нито закони, нито господари — каза Джон, — но обичат децата си. Няма ли да им признаете поне това?

— Не децата им ни притесняват. От бащите се боим, не от синовете.

— Както и аз. Затова настоях на заложенници. — „Не съм доверчивият глупак, за когото ме взимате... нито съм дивак, каквото и да вярвате.“ — Сто момчета на възраст между осем и шестнайсет. По един син от всеки техен водач и главатар, останалите — избрани по жребий. Момчетата ще служат като пажове и скуайъри и ще освободят нашите хора за други задължения. Някои може да изберат да облекат черното един ден. И по-странни неща са ставали. Другите ще останат заложенници за верността на бащите си.

Северняците се спогледаха.

— Заложници — разсъди Нореј. — Тормунд съгласи ли се на това?

„Или това, или ще гледа как хората му умират.“

— Моята кръвна цена го нарече — отвърна Джон Сняг. — Но ще я плати.

— Да, и защо не? — Стария Флинт почука с тояжката си по леда. — Повереници, така ги наричахме винаги, когато Зимен хребет поискаше момчета от нас, но си бяха заложници, и нищо лошо нямаше в това.

— Нищо, докато бащите им не ядосаха краля на Зимата — рече Нореј. — И им ги връщаха с една глава по-къси. Тъй че кажи ми, момче... ако тия твои приятели диваци се окажат лъжливи, ще ти стиска ли да направиш каквото трябва?

„Попитай Джанос Слинт.“

— Тормунд Ужаса на великаните е достатъчно разумен, за да не ме подлага на изпитание. Може да изглеждам зелено момче в очите ви, лорд Нореј, но все пак съм син на Едард Старк.

Дори това не удовлетвори лорд-стюарда му.

— Казвате, че тези момчета ще служат като скуайъри. Лорд-командирът, разбира се, не смята да бъдат обучавани в оръжия?

Това вече ядоса Джон не на шега.

— Не, милорд, смятам да ги уча да шият дантелени гащи. Разбира се, че ще се тренират с оръжия. Също така ще бият масло, ще секат дърва, ще чистят тор от конюшните, ще празнят нощни гърнета и ще разнасят съобщения... и междувременно ще се упражняват с копие, меч и дълъг лък.

Марш почервения още повече.

— Лорд-командирът ще ме извини за грубостта, но нямам по-мек начин да го кажа. Това, което предлагате, е ни повече, ни по-малко измяна. От осем хиляди години мъжете на Нощния страж са стояли на Вала и са се сражавали с тези диваци. Сега смятате да ги пуснете, да ги подслоните в нашите замъци, да ги храните, обличате и да ги учите да се бият. Лорд Сняг, трябва ли да ви напомня? *Вие положихте клетва.*

— Знам какво се заклех. — Джон повтори думите: — „Аз съм мечът в тъмното. Аз съм бдящият на стените. Аз съм огънят, горящ

срещу студа, светлината, носеща утрото, рогът, събуждащ спящите, щитът, който пази човешките владения.“ Същите думи ли изрекохте вие, когато дадохте клетвата си?

— Същите. Както знае лорд-командирът.

— Сигурен ли сте, че не съм забравил някои? Онези за краля и законите му, и как трябва да пазим всяка педя от земята му и да се вкопчим във всеки рухнал замък? Тази част как гласи? — Джон изчака за отговор. Не последва. — „Аз съм щитът, който пази човешките владения.“ Това бяха думите. Тъй че кажете ми, милорд — какво са тези диваци, ако не човеци?

Боуен Марш отвори уста. Не излязоха думи. Червенина пропълзя по врата му.

Джон Сняг обърна гръб. Последната светлина на слънцето бе започнала да гасне. Загледа се как пукнатините по Вала от червени станаха сиви, от жилки огън на реки от черен лед. Далече долу лейди Мелисандра щеше да разпалва нощния си огън и да припява: „Господарю на Светлината, защити ни, че нощта е тъмна и пълна с ужаси.“

— Зимата иде — каза най-сетне Джон, нарушавайки неловката тишина, — и с нея белите бродници. Валът е където ги спираме. Валът е направен, за да спре тях... но Валът трябва да се брани с хора. Обсъждането приключи. Имаме много да свършим, преди да се отвори портата. Тормунд и хората му ще трябва да бъдат нахранени, облечени и приютени. Някои са болни и имат нужда от лечение. Това ще се падне на теб, Клидас. Спаси толкова, колкото можеш.

Клидас примига с мътните си зачервени очи.

— Ще направя всичко, което ми е по силите, Джон. Милорд, искам да кажа.

— Ще ни трябва всяка кола и фургон, готови да превозим свободния народ до новите им домове. Отел, ти ще се погрижиш за това.

— Да, милорд — отвърна с гримаса Ярвик.

— Лорд Боуен, ти ще събереш данъка. Златото и среброто, кехлибара, торквите, гривните и герданите. Сортирай всичко, изброй го, погрижи се да стигне безопасно до Нощен страж.

— Да, лорд Сняг — отвърна Боуен Марш.

А Джон помисли: „Лед — каза тя, — и ками в тъмното.
Замръзнала кръв, червена и твърда, и оголена стомана.“
Вятърът се усиливаше.

ЦЕРСЕЙ

Всяка нощ изглеждаше по-студена от предишната.

В килията нямаше нито огън, нито дори мангал. Единственият прозорец беше твърде високо, за да може да гледа през него, и твърде малък, за да се провре, но достатъчно голям, за да пропуска студа. Церсей беше разкъсала първата риза, която ѝ дадоха, настояваше да ѝ върнат дрехите, но с това само остана гола и трепереща. Когато ѝ донесоха друга риза, я навлече и им благодари, като почти хлипаше.

Прозорецът пропускаше и звуци. Това бе единственият начин кралицата да разбере какво може да става в града. Септите, които ѝ носеха храна, не ѝ казваха нищо.

Мразеше това. Джайм щеше да дойде, да, но как щеше да разбере? Церсей можеше само да се надява, че няма да е толкова глупав да препусне презглава пред войската си. Щеше да му е нужен всеки меч, за да се справи с дрипавата орда на Бедните братя, обкръжили Великата септа. Често питаше за близнака си, но тъмничарките не ѝ отговаряха. Питаше и за сир Лорас. Според последните сведения Рицарят на цветята издъхваше на Драконов камък от раните, които бе получил, докато завземал замъка. „Да умре — помисли Церсей, — и по-бързо при това.“ Смъртта на момчето щеше да означава освободено място в Кралската гвардия, а това можеше да се окаже спасението ѝ. Но септите мълчаха за Лорас Тирел толкова, колкото и за Джайм.

Лорд Кибърн се оказа последният ѝ и единствен посетител. Светът ѝ бе заселен от четири лица: самата тя и трите ѝ тъмничарки, благочестиви и непреклонни. Септа Унела беше с едър кокал и мъжкарана, с мазолести длани и грозновато навъсено лице. Септа Моел имаше корава бяла коса и малки зли очички, вечно присвити подозрително и надничащи от сбръчкано остро лице. Септа Сколера беше широка в кръста и ниска, с едри гърди, маслиненя кожа и миризма на вкиснало, като мляко, което е на ръба да се развали. Носеха ѝ храна и вода, опразваха нощното ѝ гърне и взимаха ризата ѝ

за пране веднъж на няколко дни, като я оставяха гола под одеялата, докато ѝ я върнат. Понякога Сколера ѝ четеше от „Седемлъчката звезда“ или „Книгата на святата молитва“, но иначе никоя не говореше с нея, нито отговаряше на въпросите ѝ.

Тя мразеше и презираше и трите, почти толкова, колкото мразеше и презираше мъжете, които я бяха предали.

Лъжливи предатели, измамни слуги, мъже, обещаващи ѝ вечна любов, дори кръвта си... всички я бяха изоставили в часа на нужда. Озни Черното котле, онзи слабак, се беше прекършил под бича и бе напълнил ухото на Върховния врабец с тайни, които би трябвало да отнесе в гроба си. Братята му, улична измет, която тя беше издигнала, не бяха си мръднали и малкия пръст. Аурейн Води, адмиралът ѝ, беше отплавал по море с дромоните, които тя бе построила за него. Ортън Мериуедър беше избягал в замъка си Дългата маса с жена си Таена, единствената вярна приятелка на кралицата в тези ужасни времена. Харис Суифт и Великият майстер Пицел я бяха изоставили в плен и бяха предложили властта на същите хора, които бяха заговорничили срещу нея. Мерин Трант и Борос Блънт, заклетите защитници на краля, ги нямаше никакви. Дори братовчед ѝ Лансел, който някога се кълнеше, че я обича, беше един от обвинителите ѝ. Чичо ѝ бе отказал да ѝ помогне в управлението, а тя искаше да го направи Ръката на краля.

А Джайм...

Не, това не можеше да го повярва, нямаше да го повярва. Джайм щеше да дойде, щом научеше за участието ѝ. „Ела веднага — беше му написала. — Помогни ми. Спаси ме. Имам нужда от теб, тъй, както имам нужда преди. Обичам те. Обичам те. Обичам те. Ела веднага.“ Кибърн се беше заклел, че ще се погрижи писмото ѝ да стигне до близка ѝ далече в Речните земи. Но Кибърн така ѝ не се беше върнал. Можеше и да е мъртъв и главата му да е набучена на кол над портите на Цитаделата. Или може би беше натикан в някоя от черните килии под Червената цитадела, а писмото ѝ още не бе изпратено. Беше питала сто пъти за него, но тъмничарките ѝ не искаха да говорят. Знаеше със сигурност само, че Джайм не е дошъл.

„Все още — каза си. — Но скоро. А щом дойде, Върховният врабец и кучките му ще запяят друга песен.“

Мразеше да се чувства безпомощна.

Беше заплашвала, но заплахите ѝ бяха посрещнати с каменни лица и глухи уши. Беше заповядвала, но заповедите ѝ бяха пренебрегнати. Беше призовавала милостта на Майката, позовавала се беше на естественото съчувствие на една жена към друга, но трите съсухрени септи бяха изоставили женствеността си, когато бяха изrekli клетвите си. Беше опитала с чар, говореше им кротко, понасяше смирено всяко ново оскърбление. Не ги склони. Предлагала им беше награди, обещала им беше снизходителност, почести, злато, постове в кралския двор. Отнасяха се към обещанията ѝ както към заплахите.

И се беше молила. Ох, как се беше молила. Молитва искаха те, така че им я даваше, даваше им я на колене, сякаш беше някоя улична мърла, а не дъщеря на Скалата. Молила се беше за облекчение, за избавление, за Джайм. Гласно молеше боговете да я защитят в невинността ѝ; безмълвно се молеше обвинителите ѝ да претърпят внезапна и мъчителна смърт. Молеше се, докато коленете ѝ се протриха и накървавиха, докато езикът ѝ толкова надебеля и натежа, че можеше да се задави с него. Всички молитви, на които я бяха учили като момиче, се върнаха в ума ѝ в килията, а според нуждите си съчини и нови, призоваваше Майката и Девата, Бащата и Воина, Старицата и Ковача. Молеше се дори на Странника. „Всеки бог на щурм.“ Седемте се оказаха толкова глухи, колкото земните им слуги. Церсей им даде всичките думи, които имаше в себе си, даде им всичко освен сълзи. „Това никога няма да имат“, казваше си.

Мразеше да се чувства слаба.

Ако боговете ѝ бяха дали силата, която бяха дали на Джайм и на онзи самодоволен тъпак Робърт, щеше сама да се е спасила. „О, само един меч и умението да боравя с него.“ Имаше сърце на воин, но боговете в сляпата си злоба ѝ бяха дали крехкото тяло на жена. Кралицата се беше опитала да се бие с тях отначало, но септите я бяха надвили. Бяха твърде много и бяха по-силни, отколкото изглеждаха. Грозни дъртачки, но безкрайното молене и търкане на подове, и биенето на послушничките с пръчки, ги бяха направили яки като корени.

И нямаше да ѝ дадат покой. Нощ или ден, щом кралицата затвореше очи да поспи, някоя от тъмничарките ѝ се появяваше, за да я събуди, та да изповяда греховете си. Беше обвинена в прелюбодеяние,

разврат, върховна измяна и дори в убийство, защото Озни Черното котле беше признал удушването на последния Върховен септон по нейна заповед.

— Дошла съм да чуя за всичките ти убийства и прелюбодеяния — изръмжаваше септа Унела, след като я разтърсеше да я събуди.

Септа Моел ѝ казваше, че греховете я държат будна.

— Само невинният познава мира на спокойния сън. Изповядай греховете си и ще спиш като новородено бебе.

Будене, заспиване и отново будене, всяка нощ бе накъсана на парчета от грубите ръце на мъчителките ѝ, и всяка нощ беше студена и по-жестока от предишната. Часът на бухала, часът на вълка, часът на славея, лунен изгрев и лунен залез, здрач и утро, тътреха се и залитаха като пияници. Кой час беше? Кой ден беше? Къде беше тя? Сън ли беше това, или се беше събудила? Малките късчета сън, които ѝ позволяваха, се бяха превърнали в бръсначи, режеха ума ѝ. Всеки ден я заварваше по-затъпяла от предния, по-изтощена и разтреперана. Беше изгубила всякакъв усет откога я държат в килията, високо горе в една от Седемте кули на Великата септа на Белор. „Ще остарея и ще умра тук“, мислеше си отчаяно.

Не можеше да позволи това да се случи. Синът ѝ се нуждаеше от нея. Кралството имаше нужда от нея. Трябваше да се освободи с цената на всякакъв риск. Светът ѝ се беше свил до тясната килия, до нощното гърне, до твърдата постеля и кафявото вълнено одеяло, тънко като надежда, от което кожата я сърбеше, но тя все пак беше наследничка на лорд Тивин, дъщеря на Скалата.

Изтощена от безсъние, трепереща от студа, който се прокрадваше всяка нощ в килията, изгаряща от треска и умираща от глад, Церсей най-сетне осъзна, че трябва да се изповяда.

Тази нощ, когато дойде да я изтръгне от съня, септа Унела я завари да я чака на колене.

— Съгрешила съм — каза Церсей. Езикът ѝ беше подут, устните напукани и разранени. — Съгрешила съм най-тежко. Вече го разбирам. Как можех да съм толкова сляпа толкова дълго? Старицата дойде при мен, вдигнала високо светилника си, и в свещената му светлина видях пътя, който трябва да извървя. Искам да се пречистя. Искам единствено опрощение на греховете си. Моля ви, добра септа,

умолявам ви, заведете ме при Върховния септон, за да мога да изповядам своите престъпления и прелюбодеяния.

— Ще му кажа — отвърна септа Унела. — Негова висша святост ще бъде изключително доволен. Само чрез изповед и искрено разкаяние може безсмъртните ни души да бъдат спасени.

И до края на тази дълга нощ я оставиха да спи. Часове и часове блажен сън. Бухалът, вълкът и славейт отминаха този път невидени и неусетени, докато Церсей сънуваше дълъг и сладък сън, в който Джайм беше съпругът ѝ, а синът ѝ все още беше жив.

На заранта отново се почувства почти като себе си. Когато тъмничарките дойдоха, отново заговори благочестиво и им каза как е решена да изповяда греховете си и да бъде опростена за всичко, което е извършила.

— Възрадвани сме, че чуваме това — каза септа Моел.

— Голямо бреме ще смъкнете от душата си — каза септа Сколера. — Много по-добре ще се чувствате след това, ваше величество.

„Ваше величество.“ Тези две прости думи я развълнуваха. През дългия ѝ плен тъмничарките ѝ рядко си правеха труда да проявят дори тази елементарна вежливост.

— Негова висша святост ви очаква — каза септа Унела.

Церсей наведе глава, покорна и хрисима.

— Може ли да ми бъде позволено първо да се изкъпя? Не съм в подходящ вид да се явя пред него.

— Може да се умиете по-късно, ако негова висша святост позволи — отвърна септа Унела. — Чистотата на безсмъртната ви душа би трябвало да ви безпокои сега, а не суетите на плътта.

Трите септи я поведоха надолу по стълбището на кулата, септа Унела пред нея, а септа Моел и септа Сколера по петите ѝ, сякаш се опасяваха, че може да се опита да избяга.

— Отдавна не съм имала посетител — заговори тихо Церсей, докато слизаха. — Кралят добре ли е? Питам само като майка, притеснена за детето си.

— Негово величество е в добро здраве — каза септа Сколера, — и добре пазен, ден и нощ. Кралицата е с него, винаги.

„Аз съм кралицата!“ Преглътна, усмихна се и рече:

— Добре е да го знам. Томен толкова я обича. Изобщо не повярвах на онези ужасни неща, които се казаха за нея. — Беше ли се измъкнала някак Марджери от обвиненията в разврат, прелюбодеяние и върховна измяна?

— Имаше ли процес?

— Скоро — каза септа Сколера. — Но брат й...

— Шшт! — Септа Унела се обърна и изглежда ядосано Сколера.

— Много дрънкаш. Не е наша работа да говорим за такива неща.

Сколера наведе глава.

— Моля да ми простите.

Продължиха да слизат в пълно мълчание.

Върховният врабец ги прие в светилището си, строга седемстенна зала, където грубо изваяни ликове на Седемте се взираха от каменните стени почти толкова кисело и неодобрително, колкото самия негов висша святост. Когато влязоха, той седеше зад грубо рендосана маса и пишеше. Не се беше променил от последния път, когато се бе озовала пред него, в деня, в който я бяха затворили. Беше същият мършав сивокос мъж с изпито лице с остри черти и подозрително гледащи очи. Вместо пищните халати на предшествениците си носеше безформена риза от небоядисана вълна, която падаше до глезените му.

— Ваша милост — каза за поздрав. — Разбирам, че желаете да се изповядате.

Церсей се смъкна на колене.

— Да, ваша висша святост. Старицата дойде при мен, докато спях, с вдигнатия си високо светилник...

— Несъмнено. Унела, ти ще останеш да записваш думите на нейна милост. Солера, Моел, имате позволението ми да напуснете. — Сплете пръсти в същия жест, към който бе виждала баща си да прибягва хиляди пъти.

Септа Унела седна зад нея, разгъна пергамент и топна перото в мастилницата. Церсей я жегна страх.

— След като се изповядам, ще ми бъде ли позволено да...

— На ваша милост ще бъде въздадено според греховете ви.

„Този човек е неумолим“, осъзна тя за пореден път. Стегна се отново.

— Майката дано се смили над мен тогава. Лягала съм с мъже в извънбрачна връзка. Признавам.

— С кого? — Очите на Върховния септон се впиха в нея.

Церсей чуваше зад себе си тихото драскане на перото.

— С Лансел Ланистър, моя братовчед. И с Озни Черното котле.
— Двамата бяха признали, че са спали с нея. Нямахше да е добре да го отрича. — С братята му също. Двамата. — Нямахше как да знае какво може да са казали Осфрид и Озмунд. По-безопасно беше да признае повече, отколкото твърде малко. — Това не оправдава греха ми, ваша висша святост, но бях самотна и уплашена. Боговете ми отнеха крал Робърт, моя любим и закрилник. Бях сама, обкръжена от заговорници, лъжливи приятели и предатели, които крояха смъртта на децата ми. Не знаех на кого да се доверя, така че... Прибегнах до единственото средство, с което разполагах, за да обвържа братята Черно котле към себе си.

— Под „средство“ разбирате женските си части?

— Плътта си. — Закри лицето си с ръка и потрепери. Когато я свали, очите ѝ бяха пълни със сълзи. — Да. Девата да ми прости дано. Но беше заради децата ми, заради кралството. Не изпитах удоволствие от това. Черното котле... те са корави и жестоки мъже и ме използваша грубо, но какво друго можех да направя? Томен имаше нужда от мъже около себе си, мъже, на които можех да разчитам.

— Негово величество се пазеше от Кралската гвардия.

— Кралската гвардия стоя настрана безполезна, когато брат му Джофри умря, убит на брачното си празненство. Синът ми умря пред очите ми, не можех да понеса да загубя и Томен. Съгреших, извърших безнравствено прелюбодеяние, но го направих заради него. Простете ми, ваша висша святост, но бях готова да разтворя краката си за всеки мъж в Кралски чертог, ако се наложеше, за да опазя децата си невредими.

— Опрощението идва само от боговете. А сир Лансел, който беше ваш братовчед и скуайър на лорд съпруга ви? И него ли взехте в ложето си, за да спечелите верността му?

— Лансел. — Церсей се поколеба. „Внимавай — каза си. — Лансел сигурно му е издал всичко.“ — Лансел ме обичаше. Беше почти момче, но изобщо не се съмнявах в предаността му към мен или сина ми.

— И все пак го покварихте.

— Бях самотна. — Церсей изхлипа. — Бях изгубила съпруга си, сина си, милорд баща си. Бях регент, но една кралица все пак е жена, а жените са слаби съсъди, лесно се поддават на изкушение... Ваша висша святост знае истината за това. Знае се, че дори святи септи са съгрешавали. С Лансел получих утеха. Беше добър и нежен, а се нуждаех от близък човек. Беше грешно, знам, но си нямах никой друг... една жена *има* нужда да бъде обичана, има нужда от мъж до себе си, една жена... жена... — Захлипа неудържимо.

Върховният септон не направи опит да я утеши. Седеше, впил строгия си поглед в нея, гледаше я как плаче вкаменен като статуите на Седемте. Мина дълго време, но най-сетне сълзите ѝ пресъхнаха. Очите ѝ бяха зачервени от плач и имаше чувството, че ще припадне.

Но Върховният врабец не беше приключил с нея.

— Тези грехове са обичайни — заговори той. — Порочността на вдовиците е добре известна, а всички жени са развратни в сърцето си, склонни са да прибегват към хитрини и да съблазняват с красотата си, за да наложат волята си над мъжете. Тук няма измяна, стига да не сте се отклонявали от брачното ложе, докато негово величество крал Робърт все още беше жив.

— Никога — прошепна тя разтреперана. — *Никога*, кълна се.

Той все едно не я чу.

— Има други обвинения срещу ваша милост. Много по-тежки престъпления от простите прелюбодеяния. Признавате, че сир Озни Черното котле ви е бил любовник, а сир Озни твърди, че е удушил моя предшественик по ваша повеля. Освен това твърди, че е лъжесвидетелствал против кралица Марджери и братовчедите ѝ с приказки за разврат, прелюбодеяние и върховна измяна, отново по ваше искане.

— Не — отвърна Церсей. — Не е вярно. Обичам Марджери като родна дъщеря. А за другото... оплаках се от Върховния септон, признавам. Беше човек на Тирион, слаб и покварен, петно върху нашата свята вяра. Ваша висша святост го знае не по-зле от мен. Възможно е Озни да е помислил, че смъртта му би ме удовлетворила. Ако е така, имам известна вина... но убийство? Не. За това съм невинна. Отведете ме в септата, ще заставам пред съдния престол на Отеца и ще се закълна, че това е самата истина.

— Като му дойде времето. Обвинена сте също така в заговор за убийството на собствения ви лорд съпруг, нашия покоен възлюбен крал Робърт, първи с това име.

„Лансел“, помисли Церсей.

— Робърт беше убит от глиган. Да не би да казват вече, че съм и превъплъщеник? Варг? И за убийството на Джофри ли съм обвинена, на милия ми син, на първородния ми?

— Не. Само за съпруга ви. Отричате ли го?

— Отричам. Да. Пред богове и хора, отричам го.

Той кимна.

— Последното и най-тежко обвинение. Някои твърдят, че децата ви не са от крал Робърт, че са незаконородени и заченати в инцест и прелюбодеяние.

— Станис твърди това — отвърна веднага Церсей. — Лъжа, пълна, явна лъжа. Станис иска Железния трон, но му пречат децата на брат му, тъй че трябва на всяка цена да твърди, че не са на брат му. Онова мръсно писмо... троха истина няма в него. Отричам го.

Върховният септон опря ръце на масата и се изправи.

— Добре. Лорд Станис се отвърна от истината на Седемте, за да се преклони пред един червен демон, и лъжливата му вяра няма място в Седемте кралства.

Прозвуча почти успокоително. Церсей кимна.

— Все пак — продължи негова висша святост — тези обвинения са ужасни и кралството трябва да научи истината за тях. Ако ваша милост е казала истината, един процес несъмнено ще докаже невинността ви.

„Процес все пак значи.“

— Аз признах...

— ... определени грехове, да. Други отричате. Процесът ще отдели истините от лъжите. Ще помоля Седемте да опростят греховете, които изповядахте, и ще се моля да бъдете призната за невинна по другите обвинения.

Церсей бавно се изправи.

— Прекланям се пред мъдростта на ваша висша святост, но ако бих могла да помоля за капчица от милостта на Майката, аз... от толкова дълго време не съм виждала сина си, моля ви...

Очите на стареца бяха като късчета кремък.

— Не би било уместно да се позволи да сте близо до краля, докато не бъдете пречистена от всички свои пороци. Но вие направихте първата си стъпка по пътя към праведността и в светлината на това ще ви разреши други посетители. По един всеки ден.

Кралицата заплака отново. Този път сълзите бяха искрени.

— Много сте добър. Благодаря ви.

— Майката е милостива. На нея трябва да благодарите.

Моел и Сколера чакаха да я отведат обратно в килията ѝ на кулата. Унела тръгна зад тях.

— Всички се молехме за ваша милост — каза септа Моел, докато се изкачваха по стълбището.

— Да — отзова се септа Сколера, — и би трябвало сега да се чувствате много по-леко, пречистена и невинна като девица в утрото на венчилото ѝ.

„Чуках се с Джайм в утрото на венчилото ми“, помисли Церсей.

— Да — отвърна им, — чувствам се преродена, все едно забрала гнойна рана е пробита и най-сетне мога да започна да се изцелявам. Бих могла почти да полетя.

Представи си колко сладко щеше да е да шибне с лакът септа Сколера в лицето и да я отпрати надолу по витото стълбище. Ако боговете бяха добри, сбръчканата стара путка можеше да се блъсне в септа Унела и да отнесе и нея със себе си.

— Добре е, че ви виждаме отново да се усмихвате — каза Сколера.

— Негова висша святост каза, че мога да имам посетители.

— Да — потвърди септа Унела. — Ако ваша милост ни каже кои лица желае да види, ще ги известим.

„Джайм, искам Джайм.“ Но ако близъкът ѝ беше в града, защо не беше дошъл при нея? Може би щеше да е по-разумно да изчака за Джайм, докато добие по-добра представа какво става извън стените на Великата септа на Белор.

— Чичо ми — каза тя. — Сир Кеван, братът на баща ми. Той в града ли е?

— Да — отвърна септа Унела. — Лорд-регентът пребивава в Червената цитадела. Ще го известим веднага.

— Благодаря ви. — „Лорд-регент значи?“ Не можеше да се преструва на изненадана.

Оказа се, че едно смирено и разкаяно сърце носи и други облаги освен пречиштането на душата от грях. Тази нощ кралицата бе преместена в по-голяма килия два етажа по-надолу, с прозорец, от който можеше да гледа навън, и с топли меки одеяла. А когато дойде време за вечеря, вместо клисав хляб и овесена каша ѝ донесоха печено петле, купа зеленчукова супа, поръсена с натрошени орехи, и пюре от картофи и репички, плувнали в масло. Тази нощ се пхна в леглото с пълен стомах за първи път, откакто я бяха задържали, и спа през всичките тъмни часове на нощта необезпокоявано.

На заранта, с изгрева на слънцето, дойде и чичо ѝ.

Церсей все още закусваше, когато вратата се отвори широко и сир Кеван влезе.

— Оставете ни сами — каза на тъмничарките ѝ.

Септа Унела подбра Сколера и Моел и затвори вратата зад тях. Кралицата стана.

Сир Кеван изглеждаше по-стар от последния път, когато го беше видяла. Беше едър мъж, широк в раменете и кръста, с късо подрязана руса брада по линията на масивната челюст и къса руса коса над широкото чело. Тежкото вълнено наметало, боядисано в тъмночервено, беше затегнато на лявото му рамо със златна торква с формата на лъвска глава.

— Благодаря ти, че дойде — каза кралицата.

Чичо ѝ се намръщи.

— Седни. Има неща, които на всяка цена трябва да ти кажа...

Тя не искаше да седи.

— Още си ми сърдит. Чувам го в гласа ти. Прости ми, чичо. Сгреших, като хвърлих виното си по теб, но...

— Смяташ, че съм се засегнал от една чаша вино? Лансел е мой син, Церсей. Твой племенник. Ако съм ти ядосан, това е причината. Трябваше да се грижиш за него, да го наставляваш, да му намериш подходящо момиче за добро семейство. А ти...

— Знам. Знам. — „Лансел ме искаше повече, отколкото аз него. Още ме желае, обзалагам се.“ — Бях сама, слаба. Моля те. Чичо. О, чичо. Толкова е хубаво, че виждам лицето ти, милото ти, мило лице. Направих грешни неща, знам, но не бих могла да понеса да ме мразиш. — Прегърна го нежно и го целуна по бузата. — Прости ми. Прости ми.

Сир Кеван изтърпя прегръдката ѝ няколко мига, преди да вдигне ръце, за да ѝ отвърне вяло и непохватно.

— Стига. — Гласът му все още беше сдържан и хладен. — Простено ти е. Сега седни. Имам да ти съобща някои тежки неща, Церсей.

Думите му я уплашиха.

— Да не би нещо да е сполетяло Томен? Моля те, не. Толкова се страхувам за сина си. Никой не иска да ми каже нищо. Моля те, кажи ми, че Томен е добре.

— Негово величество е добре. Често пита за теб. — Сир Кеван сложи ръце на раменете ѝ, за да я задържи по-далече.

— Джайм значи? Джайм ли?

— Не. Джайм все още е някъде в Речните земи.

— Някъде? — Не ѝ прозвуча добре.

— Завзе Речен пад и прие капитулацията на лорд Блекууд — казачичо ѝ. — Но на връщане от Речен пад е изоставил свитата си и е тръгнал с една жена.

— Жена? — Церсей го зяпна неразбиращо. — Каква жена? Защо? Къде са отишли?

— Никой не знае. Не сме получавали повече вест от него. Жената може би ще се окаже дъщерята на Вечерна звезда, лейди Бриен.

„Тя.“ Кралицата помнеше Девата на Тарт, грамадно грозно тромаво същество, което се обличаше в мъжка ризница. „Джайм никога не би ме изоставил заради такова женище. Гарванът ми изобщо не е стигнал до него, иначе щеше да е дошъл.“

— Получихме сведения за наемници, дебаркиращи по цялото южно крайбрежие — говореше сир Кеван. — Тарт, Каменни стъпала, нос Гняв... много бих искал да разбера откъде е намерил Станис пари, за да наеме свободна дружина. Нямам нужната сила, за да се справя с тях, не и тук. Мейс Тирел има, но отказва да се размърда, докато не се реши проблемът с дъщеря му.

„Един палач ще реши проблема с Марджери много бързо.“ Церсей не даваше пукната пара за Станис и наемниците му. „Другите да го вземат и него, и Тирел. Нека се избият едни други, за кралството ще е по-добре.“

— Моля те, чичо, изведи ме оттук.

— Как? С въоръжена сила? — Сир Кеван се намръщи, отиде до прозореца и се загледа навън. — Ще трябва да превърна това свято място в кланица. А и нямам толкова хора. Най-добрата част от силите ни бяха при Речен пад с брат ти. Нямах време да събера нова войска. — Обърна се към нея. — Говорих с негова висша святост. Няма да те освободи, докато не бъдат изкупени греховете ти.

— Изповядах се.

— Изкупени, казах. Пред града. Едно минаване...

— Не. — Знаеше какво се кани да каже чичо й и не искаше да го чуе. — Никога. Кажи му го, ако говориш отново с него. Аз съм кралица, не пристанищна курва.

— Няма да пострадаш. Никой няма да те докосне...

— *Не* — заяви тя, този път по-твърдо. — По-скоро ще умра.

Сир Кеван не се трогна.

— Ако това е желанието ти, може скоро да се сбъдне. Негова висша святост е решил да бъдеш съдена за кралевбийство, богоубийство, кръвосмешение и върховна измяна.

— Богоубийство? — Едва не се изсмя. — Кога пък успях да убия и бог?

— Върховният септон говори за Седемте тук на земята. Удариш ли по него, удряш по самите богове. — Вдигна ръка, преди да е възразила. — Няма полза да говорим за тези неща. Не тук. Мястото за всичко това е на процеса. — Огледа килията. Изражението му говореше много.

„Някой подслушва.“ Дори тук не биваше да говори свободно. Церсей си пое дъх.

— Кой ще ме съди?

— Вярата. Освен ако не настояваш за съд с двубой. В такъв случай трябва да посочиш за свой поборник рицар от Кралската гвардия. Какъвто и да е изходът, управлението ти е приключило. Аз ще служа като регент на Томен, докато навърши пълнолетие. Мейс Тирел е назначен за Ръка на краля. Великият майстер Пицел и сир Харис Суифт ще продължат както преди, но Пакстър Редвин вече е лорд-адмирал, а Рандил Тарли прие длъжността на кралски съдия.

„Знаменосци на Тирел, и двамата.“ Цялата власт на кралството бе връчена на враговете й, родствениците на кралица Марджери.

— Марджери също е обвинена. Както и братовчедите ѝ. Как така врабците освободиха нея, но не и мен?

— Рандил Тарли настоя. Той първи стигна до Кралски чертог, когато се разрази тази буря, и доведе армията си. Момичетата Тирел също ще бъдат съдени, но обвинението срещу тях е слабо, както признава неговата висша святост. Всички мъже, посочени като любовници на кралицата, са отхвърлили обвинението или са се отметнали, освен сакатия ти певец, който, изглежда, не е с всички си. Тъй че Върховният септон предаде момичетата под охраната на Тарли, а лорд Рандил даде свята клетва да ги представи на съд, когато дойде времето.

— А обвинителите ѝ — попита кралицата. — Тях кой ги държи?

— Озни Черното котле и Синия бард са тук, под септата. Близнаците Редвин бяха признати за невинни, а Хамиш Арфиста умря. Останалите са в тъмниците под Червената цитадела, под опеката на твоя човек Кибърн.

„Кибърн“, помисли Церсей. Това беше добре. Поне една сламка, за която да се хване. Лорд Кибърн ги държеше, а лорд Кибърн можеше да прави удивителни неща. „И ужасни. Може да прави и ужасни неща.“

— Има и още, по-лошо. *Ще седнеш ли?*

— Да седна? — Церсей поклати глава. Какво можеше да е по-лошо? Щяха да я съдят за върховна измяна, докато малката кралица и братовчедите ѝ отлетят, свободни като птици. — Кажи ми. Какво е станало?

— Мирцела. Имаме лоши новини от Дорн.

— Тирион — каза тя без колебание. Тирион беше пратил малкото ѝ момиче в Дорн, а Церсей бе изпратила сир Бейлон Суан да я върне. Всички дорнци бяха змии, а Мартел бяха най-лошите. Червената пепелянка дори се беше опитал да защити Дяволчето, беше стигнал на косъм до победата и щеше да позволи джуджето да избегне вината за убийството на Джофри. — Той е, бил е в Дорн през цялото време и сега държи дъщеря ми.

Сир Кеван отново се намръщи.

— Мирцела е била нападната от дорнския рицар Джеролд Дейн. Жива е, но е пострадала. Посякъл я е в лицето и тя... съжалявам... загубила е едно ухо.

— Ухо! — Церсей го зяпна потресена. „Тя е още дете, скъпата ми принцеса. И беше толкова хубава.“ — Отрязал ѝ е ухото?! А принц Доран и дорнските му рицари, те къде са били? Не са могли да защитят малкото ми момиче? Къде е бил Арис Оукхарт?

— Убит е, докато я е защитавал. Дейн го посякъл, казват.

Мечът на Утрото беше Дейн, спомни си кралицата, но той отдавна беше мъртъв. Кой беше този сир Джеролд и защо е искал да навреди на дъщеря ѝ? Не виждаше никакъв смисъл в това, освен ако...

— Тирион загуби половината си нос в битката на Черната вода. Посичане в лицето ѝ, отрязване на ухо... Мръсните пръстчета на Дяволчето са замесени във всичко това.

— Принц Доран не казва нищо за брат ти. А Бейлон Суан пише, че Мирцела приписва всичко на този Джеролд Дейн. Тъмната звезда го наричат.

Тя се изсмя горчиво.

— Както и да го наричат, той е маша на брат ми. Тирион има приятели сред дорнците. Дяволчето е замислял това през цялото време. Тирион сгоди Мирцела за принц Тристейн. Сега разбирам защо.

— Виждаш Тирион във всяка сянка.

— Той е твар на сенките. Той уби Джофри. Той уби татко. Мислиш ли, че би спрял дотук? Боях се, че Дяволчето все още е в Кралски чертог и крои да навреди на Томен, но явно е отишъл в Дорн, за да убие първо Мирцела. — Церсей закрачи нервно из килията. — Трябва да съм с Томен. Тези рицари на Кралската гвардия са безполезни като цици на броня. — Обърна се рязко към чичо си. — Сир Арис е убит, казваш.

— От ръцете на този мъж, Тъмната звезда, да.

— Мъртъв, той е *мъртъв*, сигурен ли си?

— Така ни се казва.

— В такъв случай в Кралската гвардия има свободно място. Трябва да се попълни веднага. Томен трябва да бъде защитен.

— Лорд Тарли съставя списък на достойни рицари, за да го обмисли брат ти, но докато Джайм се върне...

— Кралят също може да даде бял плащ. Томен е добро момче. Кажи му кого да назове и той ще го назове.

— И кого би искала да назове?

Нямаше готов отговор. „Моят поборник ще се нуждае от ново име, както и от ново лице.“

— Кибърн ще знае. Довери му се в това. Двамата с теб може да имаме разногласия, чичо, но заради общата ни кръв и любовта, която храниш към баща ми, заради Томен и заради горката му осакатена сестра, направи каквото те моля. Иди при лорд Кибърн от мое име, занеси му бял плащ и му кажи, че времето е дошло.

ГВАРДИЯТА НА КРАЛИЦАТА

— Вие сте човек на кралицата — каза Резнак мо Резнак. — Кралят желае да има своя лична охрана, докато провежда дворцовия съвет.

„Все още съм човек на кралицата. Днес, утре, винаги, до последния си дъх — или нейния.“ Баристан Селми отказваше да повярва, че Денерис Таргариен е мъртва.

Може би затова го отстраняваха. „Един по един Хиздар отстранява всички.“ Белвас Силния се задържаше на прага на смъртта в храма под грижите на Сините грации... макар че Селми подозираше, че те довършват онова, което бяха започнали подсладените скакалци. Неопетнените се бяха оттеглили в казармите си. Джого, Даарио Наарис, адмирал Гролео и Хиро от Неопетнените оставаха заложници при юнкайците. Аго и Ракаро, и останалите от халазара на кралицата бяха изпратени отвъд реката, за да търсят изгубената си кралица. Дори Мисандей беше сменена: кралят не смяташе за уместно да използва за свой глашатай едно дете, при това бивша наатийска робиня. „А сега и мен.“

Някога щеше да приеме това отстраняване като накърняване на честта му. Но това беше във Вестерос. В гнездото на усойници, каквото бе Мийрийн, честта изглеждаше нещо толкова глупаво, колкото шутовско наметало. А и недоверието беше взаимно. Хиздар зо Лорак можеше да е консьортът на кралицата, но никога нямаше да бъде неговият крал.

— Щом негова милост желае да ме отстрани от двора...

— Негово сияние — поправи го сенешалът. — Не, не, погрешно ме разбрахте. Негово величество ще приеме делегация от Юнкай, за да обсъдят изтеглянето на войските им. Може да поискат... въ... обезщетение за онези, чийто живот бе погубен от драконовия гняв. Деликатна ситуация. Кралят смята, че ще е по-добре да видят мийрийнски крал на трона, защитен от мийрийнски воители. Несъмнено можете да разберете това, сир.

„Разбирам повече, отколкото си мислиш.“

— Може ли да знам кои мъже е избрал негово милост да го защитават?

Резнак мо Резнак му отвърна с мазната си усмивка.

— Страховити бойци, които много обичат негово величество. Когор Великана. Краз. Пъстрата котка. Белақво Трошача на кокали. Все герои.

„Все борци от ямите.“ Сир Баристан не беше изненадан. Хиздар зо Лорак седеше неспокойно на новия си трон. От хиляда години Мийрийн не беше имал крал, а някои от старата кръв смятаха, че биха били по-добър избор от него. Извън града чакаха юнкайците с техните наемници и съюзници, в града бяха Синове на Харпията.

А защитниците на краля ставаха все по-малко с всеки ден. Грешката на Хиздар със Сивия червей му беше струвала Неопетнените. Когато негово величество се бе опитал да ги постави под командването на свой братовчед, както Бронзовите зверове, Сивия червей бе уведомил краля, че са свободни хора, получаващи заповеди само от своята майка. Колкото до Бронзовите щитове, половината бяха освободени, а останалите Бръснати темета все още бяха предани на Скааз мо Кандак. Борците от ямите бяха единствената благонадеждна опора на крал Хиздар срещу море от врагове.

— Дано защитят негово милост от всички заплахи. — Тонът на сир Баристан не издаваше истинските му чувства; беше се научил да ги крие още в Кралски чертог преди години.

— Негово *величество* — натърти Резнак мо Резнак. — Другите ви задължения ще останат непроменени, сир. В случай, че мирът се провали, негово сияние все пак ще пожелае да командват силите му срещу враговете на града ни.

„За толкова поне му стига умът.“ Белақво Трошача на кокали и Когор Великана можеше да послужат за щитове на Хиздар, но идеята някой от тях да води армия в сражение беше толкова нелепа, че старият рицар едва не се разсмя.

— Каквото ми заповяда негово милост.

— Не *милост* — възрази недоволно сенешалът. — Тази титла е вестероска. Негово великолепие. Негово сияние. Негово величество.

„Негова суетност ще му приляга по-добре.“

— Както кажете.

Резнак облиза устни.

— В такъв случай приключихме.

Този път мазната му усмивка показваше пренебрежение. Сир Баристан напусна, доволен, че оставя сенешалската воня на парфюм зад себе си. „Един мъж трябва да мирише на пот, не на цветя.“

Великата пирамида беше осемстотин стъпки висока от основата до върха. Покоите на сенешала се намираха на втория етаж. Стаите на кралицата и неговите заемаха най-високото стъпало. „Дълго изкачване за човек на моята възраст“, помисли сир Баристан, щом тръгна нагоре. Знаеше се, че прави това изкачване по пет-шест пъти на ден по работа на кралицата, както свидетелстваха болките в коленете и кръста му. „Ще дойде ден, когато няма да мога да се справя с тези стъпала, и този ден ще е по-скоро, отколкото би ми се искало“, помисли той. Дотогава трябваше да се погрижи поне няколко от момчетата му да са готови да заемат мястото му до кралицата. „Лично ще ги помажа в рицарство, когато станат достойни, и ще дам на всеки от тях кон и златни шпори.“

Кралското жилище беше затихнало и пусто. Хиздар не се беше настанил там, предпочел беше стаи в средата на Великата пирамида, защитен от всички страни от дебелите тухлени стени. Мезара, Миклаз, Кеза и останалите малки виночерпци на кралицата — всъщност заложенници, но Селми и кралицата толкова се бяха привързали към тях, че им беше трудно да мислят за тях по този начин — бяха отишли с краля, а Ирри и Джикуи бяха заминали с дотраките. Само Мисандей бе останала, самотно призраче, обитаващо покоите на кралицата на върха на пирамидата.

Сир Баристан излезе на терасата. Небето над Мийрийн беше с цвета на мъртва плът, убито бяло и натежало, грамада от непрекъснати облаци от хоризонт до хоризонт. Слънцето се беше скрило. Щеше да залезе невидимо, както бе изгряло невидимо заранта. Нощта щеше да е гореща, потна, задушна, лепкава нощ без глътка въздух. От три дни бе надвиснала заплахата за дъжд, но нито капка не беше паднала. „Един дъжд ще е облекчение. Ще помогне да се пречисти градът.“

Оттук можеше да види четири по-малки пирамиди, западните стени на града и лагерите на юнкайците край бреговете на Робския залив, където гъст стълб мазен пушек се виеше нагоре като огромно влечуго. „Юнкайците изгарят мъртвите си — помисли той. — Бялата кобила препуска през обсадните им лагери.“ Въпреки всичко, което бе

направила кралицата, болестта се беше разпространила, както между градските стени, така и навън. Пазарите на Мийрийн бяха затворени, улиците празни. Крал Хиздар бе разрешил да се отворят бойните ями, но тълпите бяха рехави. Съобщаваха, че мийрийнците били започнали да избягват дори Храма на Грациите.

„Търговците на роби ще измислят начин да обвинят Денерис и за това“, помисли с горчивина сир Баристан. Можеше почти да ги чуе как шепнат — как Велики господари, Синове на Харпията, юнкайци, всички се уверяват едни други, че кралицата му е мъртва. Половината град го вярваше, макар все още да нямаха куража да го кажат на глас. „Но скоро, мисля.“

Чувстваше се много уморен, много стар. „Къде отидоха всички тези години?“ Напоследък всеки път, щом коленичеше да пие от неподвижното езерце на терасата, виждаше лице на непознат, зяпнало го от водата. Кога се бяха появили тези врански крака около светлосините му очи? Откога косата му бе станала от слънчева светлина на сняг? „Преди години, старче. Преди десетилетия.“

И все пак сякаш едва вчера го бяха издигнали в рицарски сан, след турнира на Кралски чертог. Още помнеше допира на меч на крал Егон на рамото си, лек като девича целувка. Думите бяха заседнали в гърлото му, когато изричаше клетвите си. На пира същата вечер беше ял ребра на див глиган, приготвени по дорнски обичай с драконов пипер, толкова лют, че беше изгорил устата му. Четирийсет и седем години, а вкусът все още се задържаше в паметта му, но не можеше да каже какво е вечерял преди десет дни, дори всичките седем кралства да зависеха от това. „Варено кучешко най-вероятно. Или някакво друго гадно блюдо, което не миришеше по-добре.“

Не за първи път Селми се зачуди на странните приумици на съдбата, които го бяха довели тук. Беше рицар на Вестерос, мъж на Бурните земи и дорнските блатата; мястото му беше в Седемте кралства, не тук на знойните брегове на Робския залив. „Дойдох, за да върна Денерис у дома.“ Но я беше изгубил, също както беше изгубил баща ѝ и брат ѝ. „Дори Робърт. Него също го провалих.“

Може би Хиздар беше по-мъдър, отколкото си даваше сметка. „Преди десет години щях да съм предусетил какво се кани да направи Денерис. Преди десет години щях да съм достатъчно бърз, за да я спра.“ Но беше стоял объркан, когато тя скочи в ямата, когато я извика,

а после затича безпомощно след нея по червения пясък. „Станал съм стар и бавен.“ Нищо чудно, че Наарис му се подиграваше и го наричаше сир Дядо. „Щеше ли Даарио да е по-бърз, ако беше до кралицата онзи ден?“ Смяташе, че знае отговора, макар да не му харесваше.

Беше го сънувал отново предната нощ: Белвас на колене и повръща жлъчка и кръв, Хиздар вика на убийците на дракони, мъже и жени бягат обзети от ужас, блъскат се на стъпалата, газят един връз друг, пищят и викат. А Денерис...

„Косата ѝ беше пламнала. Размахваше бича и крещеше, а след това се озова на гърба на дракона и летеше.“ Пясъкът, вдигнат от Дрогон, докато излиташе, беше опарил очите на сир Баристан, но през булото от сълзи беше видял как чудовището излита от ямата, как огромните му криле изплюснях по бронзовите рамене на воините при портите.

Останалото научи по-късно. Извън портите беше имало гъсто множество. Конете бяха полудели от ужас от миризмата на дракона и бяха тъпкали наред. Бойци бяха хвърляли копия, стреляли бяха с арбалети. Някои бяха улучили. Драконът се беше извивал свирепо във въздуха, с димящи рани, с момичето на гърба му. След това беше изригнал огън.

Бронзовите зверове бяха събирали труповете през останалата част на деня и почти цялата нощ. Двеста и четиринайсет души бяха убити и три пъти повече — изгорени или ранени. Дрогон вече беше отлетял от града, за последен път беше видян високо над Скаазадан, полетял на север. От Денерис Таргариен нямаше и следа. Някои се кълнях, че я видели да пада. Други твърдяха, че драконът я отнесъл, за да я изяде. „Грешат.“

Сир Баристан не знаеше за драконите повече от приказките, които чуваше всяко дете, но познаваше Таргариените. Денерис беше яхнала онзи дракон, както Егон някога беше яздил Балерион.

— Може да е отлетяла към дома — каза на глас.

— Не — промълви тих глас зад него. — Тя не би направила това, сир. Не би си отишла у дома без нас.

Сир Баристан се обърна.

— Мисандей. Дете. От колко време стоиш тук?

— От скоро. Тази съжалява, ако ви е притеснила. — Момичето се поколеба. — Скааз мо Кандак желае да говори с вас.

— Бръснатото теме? Говори ли с него? — Беше необмислено, много. Враждата между Скааз и краля беше дълбока, а момичето беше достатъчно умно, за да го знае. Скааз беше откровен в противопоставянето си на брака на кралицата, факт, който Хиздар не беше забравил. — Тук ли е той? В пирамидата?

— Когато пожелае. Идва и си отива, сир.

„Да. Би могъл.“

— Кой ти каза, че иска да говори с мен?

— Един Бронзов звяр. Носеше маска на бухал.

„Носел е маска на бухал, когато е говорил с теб. Сега може да е чакал, тигър, ленивец.“ Сир Баристан беше намразил маските от самото начало, а сега ги мразеше още повече. Честните хора нямат нужда да крият лицата си. А Бръснатото теме...

„Какво ли си мисли?“ След като Хиздар беше дал командването на Бронзовите зверове на братовчед си Маргаз зо Лорак, Скааз бе назначен за Управител на Реката, отговарящ за всички салове, изкопи и напоителни канали по Скаазадан на петдесет левги, но Бръснатото теме беше отказал този древен и почетен пост, както го нарече Хиздар, и бе предпочел да се оттегли в скромната пирамида на Кандак. „Без кралицата, която да го защити, поема огромен риск, като идва тук.“ А ако видеха сир Баристан да говори с него, подозрението можеше да падне и върху рицаря.

Никак не му харесваше това. Миришеше на коварство, на шепнене, лъжи и заговорничене в тъмното, на всички неща, които се беше надявал, че е оставил зад гърба си с Паяка, лорд Кутрето и други от техния сой. Баристан Селми не си падаше по четенето, но често бе отварял Бялата книга, където бяха записани делата на предшествениците му. Някои бяха герои, други слабаци, негодници или страхливци. Повечето бяха просто хора — по-бързи и по-силни от повечето, по-опитни с меч и щит, но все така жертви на гордост, амбиция, страст, любов, гняв, ревност, алчност за злато, жажда за власт и всички други слабости, засягащи по-низшите смъртни. Най-добрите от тях надделяваха слабостите си, изпълняваха дълга си и умираха с меч в ръка. Най-лошите...

Най-лошите бяха тези, които играеха играта на тронове.

— Можеш ли да намериш този бухал отново? — попита той.

— Тази може да се опита, сир.

— Кажу ми, че ще говоря с... с нашия приятел... след стъпване, до конюшните. — Главните врати на пирамидата се затваряха и залостваха по заниз-слънце. — Внимавай да е същият бухал. — Нямаше да е добре неподходящ Бронзов звяр да чуе за това.

— Тази разбира. — Мисандей се обърна уж да си тръгне, но спря и каза: — Говори се, че юнкайците са обкръжили града отвсякъде със скорпиони, за да хвърлят железни стрели в небето, ако Дрогон се върне.

Сир Баристан също го беше чул.

— Не е толкова просто да убиеш дракон в небето. Във Вестерос много са се опитвали да свалят Егон и сестрите му. Никой не е успял.

Мисандей кимна. Трудно беше да се разбере дали се е успокоила.

— Мислите ли, че ще я намерят, сир? Степите са толкова големи, а драконите не оставят диря в небето.

— Аго и Ракаро са кръв от нейната кръв... а кой познава Дотракското море по-добре от дотраките? — Стисна я за рамото. — Ще я намерят, ако може да бъде намерена. — „Ако още е жива.“ Имаше други халове, които кръстосваха тревите, конни господари с халазари, чиито ездачи наброяваха десетки хиляди. Но нямаше нужда момичето да чува това. — Ти я обичаш много, знам. Кълна се, ще я опазя.

Думите му сякаш утешиха момичето. „Но думите са вятър — помисли сир Баристан. — Как мога да защитя кралицата, след като не съм с нея?“

Баристан Селми беше познавал много крале. Беше се родил при неспокойното управление на Егон Невероятния, обичан от простолудите, и бе получил рицарството си от неговите ръце. Синът на Егон Джеерис го беше удостоил с белия плащ, когато беше на трийсет и две, след като уби Мелис Чудовищния през войната на Кралете на деветте петака. В същото наметало беше стоял до Железния трон, когато лудостта погълна сина на Джеерис Ерис. „Стоях, виждах и чувах, а не направих нищо.“

Но не. Това не беше справедливо. Беше изпълнил дълга си. В някои нощи сир Баристан се питаше дали не е изпълнил дълга си прекалено добре. Беше дал клетвите си пред очите на богове и хора, не

можеше да тръгне против тях... но спазването на тези клетви беше станало трудно през последните години от управлението на крал Ерис. Беше видял неща, за които го болеше да си спомня, и неведнъж се беше питал колко от тази кръв е оцапала и неговите ръце. Ако не бе отишъл в Дъскъндейл да избави Ерис от тъмниците на лорд Дарклин, кралят като нищо можеше да умре там, когато Тирион Ланистър опустоши града. Тогава принц Регар щеше да се възкачи на Железния трон и може би щеше да изцери кралството. Дъскъндейл беше най-добрият му час като рицар на Кралската гвардия, но споменът още горчеше на езика му.

Провалите му го измъчваха нощем. „Джеерис, Ерис, Робърт. Трима мъртви крале. Регар, от когото щеше да излезе по-добър крал от всеки от тях. Принцеса Елия и децата ѝ, Егон още бебе, Ренис с котенцето ѝ.“ И сега Денерис, неговата малка кралица. „Не е мъртва. Няма да го повярвам.“

Следобедът не му донесе много отдых от терзанията му. Прекара го в залата за упражнения на третия етаж на пирамидата в работа с момчетата, учеше ги на умения с меч и щит, с кон и пика... и на рицарство, на правилата, които правят един рицар нещо повече от борец в бойните ями. На Денерис щяха да ѝ трябват защитници на нейната възраст, след като той си отидеше, и сир Баристан беше решен да ѝ ги даде.

Момчетата, които обучаваше, бяха от осем до дваисет годишни. Беше започнал с над шейсет, но за мнозина обучението се бе оказало твърде тежко. По-малко от половината бяха останали, но някои от тях обещаваха много. „Без кралска особа, която да пазя, сега ще имам повече време да ги обучавам“, осъзна той, докато обикаляше от двойка на двойка и наблюдаваше как се нападат със затъпени мечове и копия. „Храбри момчета. Без знатно потекло, да, но някои ще станат добри рицари и ще обичат кралицата. Ако не беше тя, всички те щяха да се окажат в ямите. Крал Хиздар си има борците, но Денерис ще има рицари.“

— Дръж щита високо — извика той. — Покажи ударите. Сега заедно. Ниско, горе, долу, долу високо, ниско...

Отнесе простата си вечеря на терасата на кралицата и я изяде. Слънцето залязваше и огньовете в големите стъпаловидни пирамиди се съживяваха един по един, а многоцветните тухли на Мийрийн

повяхваха в сиво и после — в черно. Сенките се сбираха долу по улици и улички, образуваха езера и реки. В сумрака градът изглеждаше безметежен, дори красив. „Това е мор, не мир“, каза си старият рицар с последната глътка вино.

Не искаше да се набива на очи, тъй че щом довърши вечерята си, смени дворцовото си облекло, белия плащ на Гвардията на кралицата, с кафяво пътническо наметало с качулка, каквото можеше да носи всеки обикновен мъж. Задържа меча и камата си. „Това все пак може да е някакъв капан.“ Не вярваше много на Хиздар, а още по-малко на Резнак мо Резнак. Напарфюмираният сенешал като нищо можеше да е част от това, да го примамва на тайна среща, а след това да го хване със Скааз и да ги обвини в заговор срещу краля. „Ако Бръснатото теме заговори за измяна, няма да ми остави никакъв избор, освен да го арестувам. Хиздар е консьортът на кралицата ми, колкото и да не го харесвам. Дългът ми е към него, не към Скааз.“

А дали?

Първото задължение на Кралската гвардия беше да защитава краля от покушение или заплаха. Белите рицари се заклеваха да се подчиняват на заповедите на краля също така, да пазят тайните му, да го съветват, когато им поискат съвет, и да мълчат, когато не ги питат, да изпълняват каквото благоволи кралят и да бранят името и честта му. Строго казано, беше изцяло избор на краля докъде да се простира защитата на Кралската гвардия над други, дори на особите от кралска кръв. Някои крале смятаха за редно и уместно да пращат Кралската гвардия да служи и брани техните жени и деца, близки, лели, чичовци и братовчеди в по-голяма или по-малка степен, а понякога дори любовниците им, наложниците им и копелетата им. Но други предпочитаха да използват за тези цели дворцови рицари и войници и да държат своите седем за своя лична гвардия, винаги до себе си.

„Ако кралицата ми беше заповядала да защитавам Хиздар, нямаше да имам друг избор, освен да се подчиня.“ Но Денерис Таргариен така и не беше учредила истинска Гвардия на кралицата дори за себе си, нито беше издавала заповеди, свързани с нейния консьорт. „Светът беше по-прост, когато имах лорд-командир да решава такива неща — помисли Селми. — Сега аз съм лорд-командирът, а е трудно да разбере кой път е верният.“

Големите порти бяха заключени и залостени, както бе очаквал. Четириима Бронзови зверове стоях на пост извън вратите, други четириима отвътре. На тях се натъкна старият рицар — едри мъже с маски на глиган, мечка, полевка и мантикора.

— Всичко е кротко, сир — каза му мечката.

— Така да остане. — Знаеше се, че сир Баристан често обикаля нощем да се увери, че пирамидата е добре охранявана.

Други четириима Бронзови зверове пазеха железните врати към ямата, където бяха оковани Визерион и Регал. Светлината на факлите заблещука по маските им: маймуна, овен, вълк и крокодил.

— Нахранени ли са? — попита сир Баристан.

— Да, сир — отвърна маймуната. — По една овца за всеки.

„Колко дълго още ще им стига по толкова?“ Драконите растяха, растеше и апетитът им.

Време беше да потърси Бръснатото теме. Сир Баристан мина покрай слоновете и сивата кобила на кралицата, към дъното на конюшната. Едно магаре зарева, когато мина покрай него, и няколко коня се размърдаха на светлината на фенера му. Иначе беше тъмно и тихо.

След това от сянката в една празна ясла се отдели сянка и се превърна в още един Бронзов звяр с надиплена черна пола, метални набедреници и издута гръдна броня.

— Котка? — учуди се Баристан Селми, като видя бронза под качулката. Докато командваше Бронзовите зверове, Бръснатото теме най-често носеше маска със змийска глава, властна и вдъхваща страх.

— Котките са навсякъде — отвърна му познатият глас на Скааз мо Кандак. — Никой не ги поглежда.

— Ако Хиздар научи, че си тук...

— Кой ще му каже? Маргаз? Маргаз знае каквото аз искам да знае. Зверовете все още са мои. Не го забравяй. — Гласът на Бръснатото теме бе приглушен под маската, но Селми долови гнева в него. — Държа затворника.

— Кой?

— Сладкарят на Хиздар. Името му няма да ти говори нищо. Човекът е само маша. Синовете на Харпията взеха дъщеря му и се заклеха, че ще я върнат невредима, когато кралицата умре. Белвас и драконът спасиха Денерис. Никой не спаси момичето. Върнаха я на

баща ѝ посред нощ, на девет къса. По един за всяка година, която е живяла.

— Защо? — Заглождиха го съмнения. — Синовецте спряха убийствата си. Мирът на Хиздар...

— ... е заблуда. Не в началото, не. Юнкайците се страхуваха от кралицата ни, от Неопетнените ѝ, от драконите ѝ. Тази земя е познавала дракони преди. Юрказ зо Юнзак е чел историите, знаеше. Хиздар също. Защо не мир? Денерис го искаше, разбираха го. Искаше го твърде много. Трябваше да тръгне към Ацапор. — Скааз пристъпи към него. — Това беше преди. Ямата промени всичко. Денерис я няма, Юрказ е мъртъв. Вместо един стар лъв — глутница чакали. Кървавата брада... той не обича мира. А има и още нещо. По-лошо. Волантис е пратил флотата си срещу нас.

— Волантис. — Ръката на Селми на дръжката на меча изтръпна. „Сключихме мир с Юнкай. Не с Волантис.“ — Сигурен ли си?

— Да. Мъдрите господари знаят. Приятелите им също. Харпията, Резнак, Хиздар. Кралят ще отвори градските порти за волантинците, щом дойдат. Всички, които освободи Денерис, ще бъдат поробени отново. Дори и някои, които никога не са били роби, ще бъдат оковани. Животът ти може да свърши в бойните ями, старче. Краз ще изяде сърцето ти.

Главата му запулсира.

— Трябва да се каже на Денерис.

— Първо я намери. — Скааз го стисна за ръката под лакътя. Пръстите му бяха като желязо. — Не можем да я чакаме. Говорих със Свободните братя, с Мъжете на Майката и със Здравите щитове. Те не вярват на Лорак. Трябва да прекършим юнкайците. Но ни трябват Неопетнените. Сив червей ще те послуша. Говори с него.

— За какво? — „Говори за измяна. За заговор.“

— Въпрос на живот или смърт. — Очите на Бръснатото теме бяха като черни езера под лъскавата маска на котка. — Трябва да ударим, преди да дойдат волантинците. Разбиваме обсадата, избиваме търговците на роби, обръщаме наемниците им на наша страна. Юнкайците не очакват атака. Имам шпиони в лагерите им. Казват, че от ден на ден болестта става все по-лоша. Дисциплината е загнила. Господарите най-често са пияни, тъпчат се на пирове, говорят си за богатствата, които ще си разделят, щом падне Мийрийн, дърлят се за

превъзходство. Кървавата брада и Дрипавия принц не се понасят. Никой не очаква бой. Вярват, че мирът на Хиздар ни е приспал.

— Денерис подписа този мир — каза сир Баристан. — Нямаме право да го нарушим без нейно позволение.

— А ако е мъртва? — попита Скааз. — Тогава какво, сир? Според мен тя би искала да защитим града ѝ. Децата ѝ.

Децата ѝ бяха освободените роби. „Мхиза я нарекоха, всички онези, чиито вериги строши. Майка.“ Бръснатото теме не грешеше. Денерис щеше да иска децата ѝ да бъдат защитени.

— А Хиздар? Той все пак е нейният консорт. Кралят ѝ. Съпругът ѝ.

— Отровителят ѝ.

„Нима?“

— Къде е доказателството ти?

— Короната, която носи, е достатъчно доказателство. Тронът, на който седи. Отвори си очите, старче. Само това искаше той от нея, винаги е искал само това. След като го получи, защо да дели властта?

„Защо, наистина?“ Толкова горещо беше долу в ямата. Още виждаше тръпнещия въздух над червените пясъци, още усещаше мириса на кръвта, пролята от мъжете, загинали за тяхно забавление. И още чуваше гласа на Хиздар, приканващ кралицата да опита от подсладените скакалци. „Много са вкусни... сладки и люти...“ Но самият той така и не си взе... Селми разтри слепоочията си. „Не съм се заклевал на Хиздар за Лорак. А и да бях, той ме отхвърли също като Джофри.“

— Този... този сладкар. Искам лично да го разпитам. Сам.

— Така ли? — Бръснатото теме скръсти ръце на гърдите си. — Добре. Разпитвай го колкото щеш.

— Ако... ако това, което каже, ме убеди... ако се съюзя с теб в това... ще искам думата ти Хиздар за Лорак да не пострада, докато... освен ако... не се докаже, че е съучастник в това.

— Защо толкова те интересува Хиздар, старче? Ако той не е Харпията, е първородният ѝ син.

— Знам със сигурност само, че е консортът на кралицата. Искам думата ти за това. Иначе се заклевам, ще ти се противопоставя.

Скааз се усмихна свирепо.

— Думата ми значи. Добре, Хиздар няма да пострада, докато не се докаже вината му. Но сдобием ли се с доказателството, смятам да го убия със собствените си ръце. Искам да му изтръгна червата и да му ги покажа преди да го оставя да умре.

„Не — помисли старият рицар. — Ако Хиздар е замислял смъртта на кралицата ми, аз ще се погрижа за него, но смъртта му ще е бърза и чиста.“ Боговете на Вестерос бяха далече, но сир Баристан Селми замълча и изрече безмълвна молитва към Старицата, да освети пътя му към мъдростта. „Заради децата — каза си. — Заради града. Заради моята кралица.“

— Ще говоря със Сив червей.

ЖЕЛЕЗНИЯТ УХАЖОР

„Скръб“ се появи сама на разсъмване, черните ѝ платна рязко очертани на утринното зарево.

„Петдесет и четири — помисли с горчивина Виктарион, щом го събудиха, — а плава сама.“ Изруга Бога на бурята за злобата му. Гневът тежеше като черен камък в корема му. „Къде са корабите ми?“

Беше отплавал от Щитовете с деветдесет и три от стоте, които съставяха Железния флот, флот не на един или друг лорд, а на самия Престол Морски камък, с капитани и екипажи от всички острови. Кораби по-малки от грамадните бойни дромони на зелените земи, да, но триж по-големи от обичайните дълги кораби, с дълбоки трюмове и жестоки тарани, готови да срещнат в сражение флотилиите на самия крал.

В Каменните стъпала бяха взели зърно, дивеч и прясна вода след дългото пътуване покрай сухия бряг на Дорн с неговите плитчини и въртопи. Там „Желязна победа“ беше пленил търговски кораб, големия ког „Знатната лейди“, плаващ към Староград покрай Града на гларуса, Дъскъндейл и Кралски чертог с товар осолена треска, китова мас и Маринована херинга. Храната бе добре дошла добавка към припасите им. Други пет съда, пленени в Протоците на Редвин и покрай брега на Дорн — три кога, галеас и галера, — бяха докарали броя им до деветдесет и девет.

Деветдесет и девет кораба бяха поели от Каменни стъпала в три горди флотилии със заповед да се обединят отново при южния връх на Острова на кедрите. Четирийсет и пет вече бяха пристигнали от другия край на света. Двайсет и два от съдовете на самия Виктарион бяха докретали, по три или четири, понякога сами. Четиринайсет на Ралф Куция; само девет от отплавалите с Ралф Стоунхауз Червения. Самият Ралф Червения беше между липсващите. Към броя на флотата се бяха добавили нови девет съда, пленени в открито море, тъй че ставаха всичко петдесет и четири... но пленените кораби бяха когове и рибарски лодки, търговски гемии и галери на ловци на роби, а не

бойни кораби. В битка нямаше да могат да заменят изгубените кораби на Железния флот.

Последният появил се кораб беше „Девича гибел“, преди три дни. Ден преди това от юг заедно бяха дошли три кораба — плененият от него „Знатната лейди“, която се поклащаше тежко между „Гладният гарван“ и „Желязната целувка“. Но още по-предния ден и преди него нямаше нищо и само „Обезглавената Джейни“ и „Страх“ преди това, после още два дни пусто море и безоблачни небеса, след като Ралф Куция се бе появил с останките от ескадрата си. „Лорд Квелон“, „Бялата вдовица“, „Ридание“, „Злочестина“, „Левиатан“, „Желязната лейди“, „Вятърът на жътваря“, с още шест кораба зад тях, два от които пострадали от бурята и на буксир.

— Бури — беше измърморил Ралф Куция, след като се добра до Виктарион. — Три големи щорма и мръсни ветрове между тях. Червени ветрове от Валирия, които миришеха на пепел и сяр, и черни ветрове, които ни изтласкаха към изгорелия бряг. Това пътуване беше прокълнато от самото начало. Вранското око го е страх от вас, милорд, иначе защо ще ви праща толкова далече? Не иска да се върнем.

Виктарион бе помислил същото, когато се натъкна на първата буря, на ден път от Стар Волантис. „Боговете мразят родоубийци — каза си. — Иначе Юрон Вранското око щеше да е умрял десет пъти от собствената ми ръка.“ Докато морето беснееше около него и палубата се надигаше и пропадеше под краката му, беше видял как „Пирът на Дагон“ и „Червен прилив“ се блъснаха един в друг толкова силно, че и двата се пръснаха на трески. „Работа на брат ми“, помисли си. Бяха първите два кораба, които изгуби от своята третина от флотата. Но не последните.

Тъй че зашлеви Куция два пъти през лицето и каза:

— Първият е за корабите, които изгуби, вторият за приказките ти за проклетия. Кажеш ли го още веднъж, ще ти закова езика на мачтата. Щом Вранското око може да реже езици, за да не говорят, и аз мога. — От болката в лявата му ръка думите прозвучаха по-грубо, отколкото щеше да е иначе, но го мислеше. — Ще дойдат още кораби. Бурите свършиха. Ще си събера флотата.

Една маймуна на мачтата нададе насмешлив вой, сякаш и тя усещаше безсилието му. „Мръсна шумна твар.“ Можеше да прати някой горе да я пропъди, но маймуните май харесваха тази игра, а и

бяха по-пъргави от екипажа му. Воят обаче закънтя в ушите му и болката в пулсиращата му ръка сякаш стана още по-силна.

— Петдесет и четири — изръмжа той. Щеше да е прекалено да се надява на пълната сила на Железния флот след толкова дълго пътуване... но седемдесет кораба, дори осемдесет, Удавения бог можеше да му даде поне толкова. „Де да беше Мокра коса с нас, или някой друг жрец.“ Виктарион беше направил жертвоприношение, преди да отплава, и още веднъж в Каменни стъпала, когато раздели флотата на три, но може би бе изрекъл неподходящите молитви. „Или пък Удавения бог няма никаква власт тук.“ Все повече започваше да се бои, че са отплавали твърде далече, в чужди морета, където дори боговете са странни... но тези съмнения споделяше само със своята смугла жена, която нямаше език да ги повтори.

Когато се появи „Скръб“, Виктарион повика при себе си Вулф Едноухия.

— Искам да говоря с Полевката. Кажи на Куция Ралф, Том Безкръвния и Черния Пастир. Всички ловни групи да се съберат, бреговите лагери се вдигат призори. Натоварват колкото плодове можете и качват свинете на борда. Можем да ги колим при нужда. „Акула“ ще остане тук да казват на забавилите се къде сме отишли. — Щеше да й трябва време за ремонт: почти нищо не й беше останало от бурите освен разнебитения корпус. — Флотата тръгва утре, с вечерния отлив.

— Както заповядате — отвърна Вулф. — Но още ден може да значи още някой кораб.

— Да. А десет дни може да значат десет кораба или нито един. Много време прахосахме в чакане да се покажат платна. Победата ни ще е много по-сладка, ако я спечелим с по-малък флот. — „И трябва на всяка цена да стигна до драконовата кралица преди волантинците.“

Във Волантис беше видял товарещите провизии галери. Целият град сякаш беше пиян. Видели бяха моряци и войници да танцуват по улиците с благородници и дебели търговци, а във всяка гостилница и винарна вдигаха наздравици за новите триарси. Приказваха само за златото, скъпоценните камъни и робите, които щели да потекат към Волантис, след като умре драконовата кралица. Един ден такива сведения беше достатъчен за Виктарион Грейджой. Плати скъпа

цена за храна и вода, колкото и да го беше срам, и подкара обратно корабите си в открито море.

Бурите сигурно бяха разпръснали и забавили и волантинците. Ако имаше късмет, много от бойните им кораби можеше да са потънали или заседнали. Но не всички. Никой бог не беше толкова добър и оцелелите зелени галери като нищо можеше вече да са заобиколили Валирия. „Ще се изсипят на север към Мийрийн и Юнкай, огромни бойни дромони, гъмжащи от роби войници. Ако Богът на бурята ги е пощадил, трябва вече да са в Залива на скръбта. Триста кораба, може да стигат и до петстотин.“ Съюзниците им вече бяха край Мийрийн: юнкайци и ащпорци, мъже от Нов Гхиз, Карт, Толос и Богът на бурята знаеше само откъде ли още, дори бойните кораби на самия Мийрийн, избягали от града преди падането му. Срещу всичко това Виктарион имаше петдесет и четири. Петдесет и три без „Акула“.

Вранското око беше преплавал половината свят, беше грабил и плякосвал от Тарт до Високи дървета, бе спирал в нечестиви пристани, отвъд които плаваха само луди. Беше дръзнал да влезе дори в Пушливото море и бе оцелял да го разкаже. „И то само с един кораб. Щом той може да се подиграва с боговете, аз също мога.“

— Да, капитане — рече Вулф Едноухия. Не беше и наполовина мъж колкото Нют Бръснаря, но Вранското око беше откраднал Нют: издигна го за лорд на Дъбовия щит и направи най-добрия му мъж свой. — Мийрийн ли ще е?

— Къде другаде? Драконовата кралица ме чака в Мийрийн. — „Най-красивата жена на света, ако може да се вярва на брат ми. Косата ѝ е сребро и злато, очите ѝ са аметисти.“

Твърде много ли беше да се надява, че Юрон поне веднъж е казал истината? „Може би.“ Най-вероятно момичето щеше да се окаже някоя пъпчива мърла с цици увиснали до коленете, а „драконите“ ѝ — не повече от шарени гущери от блатата на Соторос. „Но ако все пак е това, което твърди Юрон...“ Бяха чули приказки за красотата на Денерис Таргариен от устата на пирати в Каменни стъпала и дебели търговци в Стар Волантис. Можеше и да е вярно. А Юрон не я беше подарил на Виктарион. Смяташе да я вземе за себе си. „Праща ме като слуга, да му я докарам. Как ще вие, като я взема аз.“ Нека да мърморят

мъжете. Бяха стигнали твърде далече и бяха загубили твърде много, за да се върнат на запад без плячка.

Железният капитан стисна здравата си ръка в юмрук.

— Върви. И намери майстера, където се е сврял, и го прати при мен.

Вулф тръгна.

Виктарион Грейджой се обърна отново към носа и обходи с поглед флотата си. Дълги кораби изпълваха морето, с навити платна и приборани гребла, закотвени или изтеглени на белия пясъчен бряг. Островът на кедрите. Къде бяха тези кедри? Удавени преди четиристотин години, изглежда. Виктарион беше слизал на брега десетина пъти на лов, но така и не беше видял кедър.

Женственият майстер, който Юрон му беше натрапил във Вестерос, твърдеше, че това място някога се наричало Островът на стоте битки, но мъжете, водили тези битки, бяха станали на прах преди векове. „Островът на маймуните, така трябва да се нарича.“ Имаше и свине: най-големите и най-черни глигани, които някой железнороден беше виждал, и много квичаци прасенца из храсталаците, дръзки същества, които нямаха страх от човек. „Учат се обаче.“ Килерите на Железния флот се пълнеха с пушени бутове, осолено свинско и бекон.

Маймуните обаче... маймуните бяха напаст. Виктарион беше забранил на мъжете си да носят тези демонски същества на борда, но незнайно как половината му флота вече беше превзета от тях, дори неговият „Желязна победа“. В момента виждаше няколко от тях, мятаха се от мачта на мачта и от кораб на кораб. „Де да имах арбалет.“

Виктарион не харесваше това море, нито тези безкрайни безоблачни небеса, нито жаркото слънце, което биеше по главите им и нагряваше палубите, докато дъските не станеха толкова горещи, че можеха да опърлят боси крака. Не харесваше тези бури, които се появяваха сякаш отникъде. Морето около Пайк често беше бурно, но там човек можеше да подуши бурята, когато идваше. Тези южняшки бури бяха измамни като жени. Дори водата беше със сбъркан цвят — трептящ тюркоаз до брега, а по-навътре в морето тъмносиня, почти черна. Липсваха му синьо-зелените води на родния дом и белите гребени на вълните.

Не му харесваше и този Остров на кедрите. Ловът можеше да е добър, но горите бяха твърде зелени и тихи, пълни с криви дървета и

странни ярки цветя, каквито никой от хората му не беше виждал преди, а имаше и ужасии, дебнещи между рухналите палати и натрошените статуи на потъналия Велос, на половин левга северно от носа, където бе закотвена флотата му. Последния път, когато прекара една нощ на брега, сънищата му бяха мрачни и неспокойни, а когато се събуди, устата му беше пълна с кръв. Майстерът каза, че си бил прехапал езика насън, но той го прие като знак от Удавения бог, предупреждение, че ако се задържи много дълго тук, ще се задави от собствената си кръв.

Казваха, че в деня, в който Ориста врѣхлетяла Валирия, островът бил пометен от водна стена триста стъпки висока. Удавила стотици хиляди и не останал жив свидетел освен няколко рибари, които били в морето, и шепа велоски копиеносци, оставени на пост в здрава каменна кула на най-високия хълм на острова, които видели как хълмовете и долините под тях се превръщат в кипящо море. Красивият Велос с неговите палати от кедър и розов мрамор изчезнал за миг. В северния край на острова древните тухлени стени и стъпаловидни пирамиди на робското пристанище Гозаи бяха претърпели същата съдба.

„Толкова много удавени. Удавения бог ще е силен тук“, беше помислил Виктарион, когато се доближи до острова за събирането на трите флоти. Не беше жрец обаче. Може би го беше разбрал наопаки. Може би Удавения бог бе унищожил острова в гнева си. Брат му Ерон можеше да е разбрал, но Мократа коса беше на Железните острови и проповядваше против Вранското око и управлението му. „Не може безбожен мъж да седи на Престола Морски камък.“ Но капитаните и кралете бяха викали за Юрон на кралския събор, избраха го над Виктарион и други набожни мъже.

Утринното слънце диплеше морето на блясъци толкова ярки, че не можеше да се гледат. Главата на Виктарион бе започнала да пулсира, но дали от слънцето, от болката в ръката, или от съмненията, които го глождеха, не можеше да каже. Тръгна към каютата, където въздухът бе прохладен и сумрачен. Смуглата жена разбра какво иска, без дори да го каже. Щом се отпусна в стола си, взе мек влажен парцал от легена и го сложи на челото му.

— Добре — каза той. — Добре. А сега ръката.

Смуглата жена не отвърна. Юрон ѝ беше отрязал езика, преди да му я даде. Виктарион не се съмняваше, че Вранското око също е лягал

с нея. Такъв си беше брат му. „Даровете на Юрон са отровени — беше си казал в деня, в който смуглата жена дойде на борда. — Не искам трохите му.“ Беше решил, че ще ѝ пререже гърлото и ще я хвърли в морето, кръвна жертва на Удадения бог. Така и не беше намерил време за това.

Много път бяха изминали оттогава. Виктарион можеше да говори на смуглата жена. Тя никога не се опитваше да му отвръща.

— „Скръб“ е последният — каза ѝ той, докато тя издърпваше ръкавицата му. — Останалите са изгубени, закъснели или потънали. — Стисна зъби, когато жената пхна върха на ножа си под мократа ленена превръзка около лявата му ръка. — Някои ще кажат, че не трябваше да разделям флотата. Глупци. Деветдесет и девет кораба имаме... тронам звяр за каране през моретата до другия край на света. Ако ги бях задържал заедно, по-бързите щяха да станат заложници на най-бавните. И къде щяхме да намерим провизии за толкова гладни гърла? Никое пристанище не иска толкова кораби във водите си. Бурите щяха да ни разпилеят така или иначе. Като листа, пръснати по Лятното море.

Вместо това беше разбил големия флот на ескадри и беше пратил всяка по различен маршрут към Робския залив. Най-бързите кораби даде на Червения Ралф Стоунхауз по корсарския път покрай северното крайбрежие на Соторос. Мъртвите градове, гниещи по онзи зноен душен бряг, беше най-добре да се избягват, както знаеше всеки моряк, но в градчетата от кал и кръв на Островите на Базилиска, гъмжащи от избягали роби, крадци на роби, кожари, курви, ловци, кафяви хора и още по-лоши неща, винаги можеше да се намерят провизии за хора, които не се бояха да платят желязната цена.

По-големите, по-тежки и по-бавни кораби поеха за Лис, да продадат пленниците, взети на Щитовете, жените и децата от Града на лорд Хюет и други острови, наред с мъжете, избрали да се предадат вместо да умрат. Виктарион можеше да изпитва само презрение към такива слабаци. Все пак продаването остави горчив вкус в устата му. Взимането на мъж в робство или на женска за солена жена беше обичайно и редно, но хората не бяха кози или пилци да се купуват и продават за злато. Радваше се, че остави продажбата на Ралф Куция, който щеше да използва парите, за да натовари големите му кораби с провизии за дългия и бавен среден етап на изток.

Собствените му кораби се прокраднаха покрай бреговете на Спорните земи, за да натоварят храна, вино и прясна вода във Волантис, преди да обърнат на юг около Валирия. Това беше най-обичайният маршрут на изток и най-тежко натовареният, с плячка за взимане и малки островчета, където можеха да намерят подслон по време на бури, да правят ремонти и да попълват запасите си, ако се наложи.

— Петдесет и четири кораба са твърде малко — каза на смуглата жена, — но не мога да чакам повече. Единственият начин... — Изпъшка, докато тя развиваше превръзката, понеже беше залепнала за раната. Плътта отдолу беше позеленяла и почерняла, където го беше порязал мечът. — Единственият начин да направя това е да изненадам търговците на роби, както направих веднъж при Ланиспорт. Връхлитам от морето и ги размазвам, взимам момичето и бягам, преди волантинците да се окопитят. — Не беше страхливец, но не беше и глупак: не можеше да победи триста кораба с петдесет и четири. — Тя ще ми бъде съпруга, а ти ще си нейната слугиня. — Слугиня без език не можеше да издаде тайни.

Можеше да каже още, но точно тогава дойде майстерът — потропа на вратата на каютата плахо като мишка.

— Влез — викна Виктарион. — И залости вратата. Знаеш защо си тук.

— Да, милорд. — И приличаше на мишка също така със сивия си халат и малките си кафяви мустачки. „Да не би да си мисли, че това му придава по-мъжествен вид?“ Кервин се казваше. Беше много млад, най-много на двайсет и две. — Може ли да видя ръката ви?

„Глупашки въпрос.“ От майстерите имаше полза, но Виктарион не можеше да изпитва друго освен презрение към този Кервин. С гладките си розови бузи, меките ръце и кафявите къдрици приличаше повече на момиче от повечето момичета. Когато дойде на борда на „Желязната лейди“, имаше и малка мазна усмивчица, но една нощ край Каменните стъпала се беше усмихнал на неподходящия мъж и Бъртън Кроткия му беше избил четири зъба. Скоро след това Кервин се беше дотърлил до капитана да се оплаче, че четирима от екипажа го били завлекли в трюма и го използвали като жена.

— Ето как слагаш край на това — каза му Виктарион тогава и заби кама на масата между тях. Кервин я взе — беше твърде уплашен,

за да откаже, — но така и не я беше използвал.

— Ръката ми е тука — каза Виктарион. — Гледай колкото щеш.

Майстер Кервин клекна, за да огледа раната по-добре. Дори я подуши, като куче.

— Ще трябва пак да изпусна гнойта. Цветът... милорд, раната не зараства. Може би ще се наложи да ви отрежа ръката.

Вече бяха говорили за това.

— Ако ми я отрежеш, ще те убия. Но първо ще те вържа на перилото и ще подаря задника ти на екипажа. Започвай.

— Ще боли.

— Винаги боли. — „Животът е болка, глупако. Няма радост, освен във водните палати на Удавения бог.“ — Хайде, режи.

Момчето — трудно беше да мисли човек за толкова мек и розов младеж като за мъж — опря острието на камата в дланта на капитана, натисна и дръпна. Гнойта, която бликна, беше гъста и жълта. Смуглата жена сбърчи нос от миризмата, майстерът се задави и дори самият Виктарион усети как кипна стомахът му.

— Срежи по-дълбоко. Изкарай я всичката. Да излезе чиста кръв.

Майстер Кервин натисна по-дълбоко. Този път заболя, но с гнойта потече и кръв, толкова тъмна, че изглеждаше черна на светлината на фенера.

Кръв беше добре. Виктарион изпъшка одобрително. Седеше, без да трепне, докато майстерът бършеше, изстискваше и почистваше гнойта с парчета мек плат, преварен в оцет. Докато приключи, чистата вода в легена беше станала на пенлива супа. Само от гледката можеше да му призлее на човек.

— Махни тая мръсотия и се махай. — Виктарион кимна към смуглата жена. — Тя ще ме превърже.

Момчето си отиде, но вонята остана. Напоследък нямаше измъкване от нея. Майстерът беше предложил да чистят раната на палубата, на свеж въздух и слънчева светлина, но Виктарион го забрани. Екипажът му не биваше да вижда това. Бяха на половин свят от дома, твърде далече, за да им позволи да гледат как железният им капитан ръждясва.

Ръката му пулсираше — тъпа настойчива болка. Стегнаше ли я в юмрук, се изостряше, сякаш нож я пронизваше нагоре. „Не нож, меч. Дълъг меч в ръката на призрак.“ Сери се казваше. Рицар и наследник

на Южния щит. „Убих го, но той ме боде и от гроба. От знойните недра на ада, в който го пратих, забива стоманата си в дланта ми и извива.“

Виктарион помнеше боя все едно, че беше вчера. Щитът му беше на парчета, увиснал безполезен от ръката му, тъй че когато дългият меч на Сери блесна надолу, той посегна и го хвана. Младокът обаче се оказа по-силен, отколкото изглеждаше — оръжието му мина през люспестата стомана на ръкавицата на капитана и подплатата под нея и срязва дланта му. „Драскотина от котенце“, каза си след това Виктарион. Изми раната, поля я с кипнал оцет, превърза я и не помисли повече за нея с вярата, че болката ще заглъхне и раната ще се изцери сама с времето.

Но раната забра и Виктарион почна да се чуди дали оръжието на Сери не е било намазано с отрова. Иначе защо отказваше да зарасне? Това го разгневи. Никой истински мъж не убива с отрова. При Рова Кайлин блатните дяволи бяха пускали отровни стрели по мъжете му, но това се очакваше от пропаднали същества като тях. Сери беше рицар, от знатно потекло. Отровата беше за страхливци, жени и дорнци.

— Ако не Сери, кой? — попита той смуглата жена. — Възможно ли е онзи мишок майстерът да прави това? Майстерите знаят заклинания и разни хитрини. Може да ме трови с нещо, да се надява, че ще му позволя да ми отреже ръката. — Колкото повече мислеше за това, толкова по-вероятно му изглеждаше. — Вранското око ми го даде това жалко същество. — Юрон беше пленил Кервин край Зеления щит, където той бе служил на лорд Честър, бе гледал гарваните му и бе учил децата му, или може би обратното. А как беше цвърчала мишката, когато един от немите на Юрон го докара на борда на „Желязната лейди“, влачеше го за удобната за целта верига на врата. — Ако това е отмъщението му, не е справедлив към мен. Юрон настоя да го взема, за да не върши пакости с птиците си. — Брат му беше дал и три кафеза с гарвани, за да може Кервин да праща вести за пътуването им, но Виктарион му беше забранил да ги пуска. „Вранското око да кипи и да се чуди.“

Смуглата жена го превързваше с чист лен — тъкмо бе увила ръката му шест пъти, когато Лонгуотър Пайк потропа на вратата и каза, че капитанът на „Скръб“ е дошъл на борда с пленник.

— Казва, че ни е довел магьосник, капитане. Бил го извадил от морето.

— Магьосник? — Възможно ли беше Удавения бог да му е пратил дар, тук, на другия край на света? Брат му Ерон щеше да знае, но Ерон беше видял великолепието на водните палати на Удавения бог под морето, преди да се върне към живота. Виктарион изпитваше здравословен страх от своя бог, както беше редно за всички мъже, но вярваше в стоманата. Сви ранената си ръка, намръщи се, после навлече ръкавицата и стана. — Да го видим този магьосник.

Капитанът на „Скръб“ го чакаше на палубата. Дребен мъж, космат, колкото и грозноват, Спар по рождение. Мъжете му го наричаха Полевката.

— Лорд-капитане — каза, щом Виктарион се появи, — това е Мокоро. Дар за нас от Удавения бог.

Магьосникът се оказа чудовищен мъж, висок колкото Виктарион и дважд по-широк, с корем като балван и рошава костенобяла коса, която растеше около лицето му като лъвска грива. Кожата му беше черна. Не ореховокафява като на обитателите на Летните острови на корабите им лебеди, нито червеникавокафява като на дотракските конни господари, нито с въгленово-пръстения цвят на кожата на смуглата жена, а *черна*. По-черна от въглен, по-черна от гагат, по-черна от гарваново крило. „Изгорен — помисли Виктарион. — Като човек, печен на огън докато плътта му се овъгли и запращи и опада димяща от кокалите.“ Огньовете, които го бяха овъглили, още играеха по страните и челото му, а очите му надничаха изпод маска от замръзнали пламъци. „Робски татуировки. Белези на зло.“

— Намерихме го вкопчен в една счупена мачта — каза Полевката. — Бил е десет дни във водата, след като корабът му е потънал.

— Ако е бил десет дни във водата, щеше да е мъртъв или побъркан от пиене на морска вода. — Солената вода беше свята: Ерон Мокра коса и други жреци можеше да благославят мъже с нея и да гълтат шепа-две от време на време, за да укрепи вярата им, но никой смъртен не можеше да пие от дълбокото море дни наред и да се надява да оживее. — Твърдиш, че си чародей? — попита Виктарион пленника.

— Не, капитане — отвърна черният мъж на Общата реч. Гласът му беше толкова дълбок, че сякаш идеше от морското дъно. — Аз съм

само един смирен слуга на Р'хлор, Господаря на Светлината.

„Р'хлор. Червен жрец значи.“ Виктарион беше виждал такива мъже в чужди градове, да подклаждат свещените си огньове. Носеха пищни червени халати от коприна и кадифе. Този беше облечен в избелели зацапани със сол дрипи, полепнали по дебелия му крак и провиснали на парцали от торса му... но когато капитанът огледа дрипите по-внимателно, май наистина трябваше да са били червени някога.

— Розов жрец — каза Виктарион.

— Демонски жрец — рече Вулф Едноухия и плю.

— Може халатът му да се е подпалил и да е скочил през борда да го угаси — предположи Лонгуотър Пайк, а екипажът се разсмя. Дори маймуните горе се развеселиха. Забъбриха над главите им, а една се изсра на палубата и оцапа дъските.

Виктарион Грейджой беше недоверчив към смеха. Смехът винаги го оставяше с притеснителното чувство, че е жертва на някоя шега, която не разбира. Юрон Вранското око често му се подиграваше, докато бяха момчета. Също и Ерон, преди да стане Мократа коса. Подигравките им често идваха под маската на похвала, а понякога Виктарион дори не осъзнаваше, че му се подиграват. Не и преди да чуе смеха. Тогава идваше гневът, кипнал в гърлото му. Същото изпитваше и с маймуните. Щуротиите им никога не докарваха нещо повече от усмивка на лицето на капитана, макар екипажът му да ревеше, да виеше и да се превиваше от смях.

— Прати го на Удавения бог, преди да ни е донесъл някоя проклятие — подкани го Бъртън Кроткия.

— Корабът им потънал, а само той се вкопчил в отломките, така ли? — рече Вулф Едноухия. — Къде са другите? Да не е призовал демони да ги погълнат? Какво е станало с тоя кораб?

— Буря. — Мокоро скръсти ръце на гърдите си. Не изглеждаше уплашен, макар всички мъже около него да искаха смъртта му. Дори маймуните като че ли не го харесваха — скачаха по въжетата и врецяха.

Виктарион се колебаеше. „Идва от морето. Защо ще го изхвърли Удавения бог, ако не е искал да го намерим?“ Брат му Юрон си имаше своите любимци магьосници. Може би Удавения бог бе решил и Виктарион да си има един.

— Защо казваш, че е магьосник? — попита той Полевката. — Виждам само един дрипав червен жрец.

— И аз си помислих същото, капитане... но той *знае* разни неща. Знаеше, че сме тръгнали към Робския залив, преди някой да е успял да му го каже, и знаеше, че ти ще си тук, край този остров. — Дребният мъж се поколеба. — Каза... каза ми, че със сигурност ще умреш, ако не го доведем при теб.

— Че аз ще умра? — Виктарион изсумтя. „Прережете му гърлото и го хвърлете в морето“, за малко щеше да каже, но пулсиращата болка в ранената ръка го прониза нагоре почти до лакътя, толкова силна, че думите загорчаха като жлъчка в гърлото му. Залитна и се вкопчи в перилото, за да не падне.

— Вещерът прокълна капитана — викна някой.

Други мъже подеха вика:

— Прережи му гърлото! Убий го, преди да е призовал демоните си върху нас!

Лонгуотър Пайк първи извади кинжала си.

— Не! — изрева Виктарион. — Стойте! Пайк, прибери ножа. Полевка, връщай се на кораба си. Кротък, заведи магьосника в каютата ми. Останалите, всички по работата си.

За миг не беше сигурен дали ще се подчинят. Стояха и мърмореха, половината с оръжия в ръка, и се споглеждаха колебливо. Маймунски лайна закапаха на дъжд около тях, *цоп, цоп, цоп*. Никой не помръдна, докато Виктарион не сграбчи магьосника за ръката и не го задърпа към люка.

Когато отвори вратата на капитанската каюта, смуглата жена се обърна към него, мълчалива и усмихната... но щом видя червения жрец, изведнъж изсъска гневно, като змия. Виктарион я перна с опакото на здравата си ръка и я събори.

— Млък! Налей ни вино. — Обърна се към черния мъж. — Полевката вярно ли каза? Видял си смъртта ми?

— Нея, и още.

— Къде? Кога? В битка ли ще умра? Излъжеш ли ме, ще ти пръсна главата като диня и ще дам на маймуните да изядат мозъка ти.

— Смъртта ти е с нас сега. Дай ми ръката си.

— Ръката ми. Какво знаеш за ръката ми?

— Видях те в нощните си огньове, Виктарион Грейджой. Дойде крачещ през пламъците, неумолим и яростен, от бойната ти брадва капеше кръв, сляп за пипалата, които са те сграбчили за китката, врата и глезена, за черните нишки, които те карат да танцуваш.

— Да танцувам? — Виктарион настръхна. — Нощните ти огньове лъжат. Не съм направен за танци аз, и ничия кукла не съм. — Дръпна ръкавицата си и тикна ранената си ръка в лицето на жреца. — Ето. Това ли искаш? — Новият лен вече се беше зацапал от кръв и гной. — Имаше роза на щита, мъжът, който ме рани. Одрасках ръката си на трън.

— И най-малката драскотина може да се окаже смъртоносна, но ако ми позволиш, ще изцера това. Ще ми трябва острие. Сребро ще е най-добре, но и желязо ще свърши работа. Мангал също. Огън трябва да разпаля, непременно. Ще боли. Ужасна болка, каквато не си познавал никога. Но когато приключа, ръката ще ти е върната.

„Всички са едни и същи, тия с магиите. Мишката също ме предупреди за болка.“

— Аз съм железнороден, жрецо. Смея се на болката. Ще получиш каквото ти трябва... но провалиш ли се, лично ще ти прережа гърлото и ще те дам на морето.

Мокоро се поклони. Тъмните му очи блеснаха.

— Така да бъде.

Този ден не видяха повече железния капитан, но докато часовете се нижеха, от капитанската каюта ехтеше смях, дълбок, тъмен и безумен, а когато Лонгуотър Пайк и Вулф Едноухия опитаха да влязат, вратата се оказа залостена. По-късно чуха пеене, странно висок скръбен глас пееше на език, който според майстера беше висок валириански. Тогава вече маймуните напуснаха кораба, наскачаха с врясъци във водата.

По заник-слънце, когато морето стана черно като мастило, а подпухналото слънце обагри небето в тъмно кървавочервено, Виктарион излезе на палубата. Беше гол от кръста нагоре, лявата му ръка бе в кръв до лакътя. Докато екипажът си шепнеше и се споглеждаше крадешком, той вдигна овъглената си почерняла ръка. Струйки черен дим се вдигнаха от пръстите му, когато посочи майстера.

— Прережете му гърлото и го хвърлете в морето, и ветровете ще ни отнесат чак до Мийрийн.

Мокоро беше видял това в пламъците. И момичето беше видял да се жени, но какво от това? Нямаше да е първата жена, която Виктарион Грейджой бе направил вдовица.

ТИРИОН

Лечителят влезе в палатката и замърмори шеги, но едно подушване на мръсния въздух и един поглед към Йезан зо Кагаз сложиха край на това.

— Бялата кобила — каза на Сладкиши.

„То пък голямата изненада — помисли Тирион. — Кой можеше да се сети? Освен всеки човек с нос и мен с половин такъв.“ Йезан гореше от треска и се гърчеше в собствените си изпражнения. Бяха станали на кафява слуз, зацапана с кръв... а на Йоло и Пени се падаше да бършат пожълтелите му задник. Дори и с помощ господарят им не можеше да се вдигне на крака; отпадащата му сила едва стигаше да се обърне на една страна.

— Уменията ми няма да помогнат тук — заяви лечителят. — Животът на благородния Йезан е в ръцете на боговете. Охлаждайте го колкото можете. Според някои помага. Носете му вода. — Заразените от бялата кобила винаги бяха жадни, изпиваха цели ведра между разстройствата. — Чиста прясна вода, колкото може да изпие.

— Не речна — каза Сладкиши.

— В никакъв случай. — След което лечителят избяга.

„Ние също трябва да избягаме“, помисли Тирион. Беше роб със златен нашийник с малки звънчета, които весело подрънкваха при всяка стъпка. „Едно от специалните съкровища на Йезан. Чест, неотличима от смъртна присъда.“ Йезан зо Кагаз обичаше да държи любимците си близо до себе си, тъй че на Йоло, Пени, Сладкиши и другите му съкровища се падна да се грижат за него, щом се разболя.

„Горкият Йезан.“ Лордът на лойта не беше толкова лош като за господар, Сладкиши се оказа прав за това. Докато слугуваше на нощните му пирове, Тирион се увери, че Йезан е от най-изтъкнатите юнкайски лордове, които държаха да се уважи мирът с Мийрийн. Повечето други само изчакваха да дойдат войските на Волантис. Неколцина настояваха да щурмуват града веднага, та юнкайците да не им отнемат славата и най-добрата част от плячката. Йезан нямаше да

участва в това. Нито щеше да се съгласи да върнат мийрийнските заложници с trebuшет, като беше предложил наемникът Кървавата брада.

Но много и много можеше да се промени за два дни. Преди два дни Дойка беше в цветущо здраве. Преди два дни Йезан още не беше чул призрачния тропот на копитата на бялата кобила. Преди два дни флотилиите на Стар Волантис бяха на два дни път. А сега...

— Йезан ще умре ли? — попита Пени с онова нейно гласче „моля те, кажи ми, че няма“.

— Всички ще умрем.

— От течението имам предвид.

Сладкиши ги погледна с отчаяние.

— Йезан *не трябва* да умре.

Хермафродитът погали челото на гигантския им господар и избута назад мократа му от пот коса. Юнкаецът простена и по краката му потече нов порой кафява вода. Постелята му беше оцапана и вмирисана, но нямаше как да го преместят.

— Някои господари освобождават робите си, когато умират — каза Пени.

Сладкиши се изсмя насила. Грозен звук.

— Само любимците. Освобождават ги от злочестините на света, за да придружат възлюбения си господар в гроба и да му служат в отвъдния живот.

„Сладкиши би трябвало да знае. Първо ще прережат неговото гърло.“

Момчето-козел се обади:

— Сребърната кралица...

— Сребърната кралица е мъртва — настоя Сладкиши. — Забрави я! Драконът я отнесе през реката. Удавила се е в Дотракското море.

— Не можеш да се удавиш в *трева* — отвърна момчето-козел.

— Ако бяхме свободни, можеше да намерим кралицата — каза Пени. — Или поне да идем да я потърсим.

„Ти на кучето и аз на свинята, гоним дракон из Дотракското море.“ Тирион се почеса по половината нос, за да не се изсмее.

— Точно този дракон вече е показал склонност към печено свинско. А печено джудже е два пъти по-вкусно.

— Само казах — тъжно отрони Пени. — А можем да отплаваме далече. Вече пак има кораби, след като войната свърши.

„Дали свърши?“ Тирион беше склонен да се съмнява в това. Подписани бяха пергаменти, но войните не се водеха на пергаменти.

— Бихме могли да отплаваме към Карт — продължи Пени. — Улиците там са настлани с нефрит, казваше брат ми. Градските стени са едно от чудесата на света. Когато играем в Карт, злато и сребро ще се сипят на дъжд върху нас, ще видиш.

— Някои от корабите в залива са картски — напомни й Тирион. — Ломас Дългата крачка е видял стените на Карт. Неговите книги ми стигат. По на изток нямам намерение да ходя.

Сладкиши избърса с мокър парцал пламналото от треската лице на Йезан.

— Йезан трябва да живее. Иначе всички ще умрем с него. Бялата кобила не отнася всеки ездач. Господарят ще се съвземе.

Беше явна лъжа. Щеше да е чудо, ако Йезан преживееше още един ден. Лордът на лойта вече умираше от отвратителната болест, която беше прихванал в Соторос според Тирион. Това щеше само да ускори края му. „Милост всъщност.“

— Лечителят каза, че му трябва чиста вода. Ще се погрижим за това.

— Добре. — Сладкиши беше притеснен. Не беше само страхът, ще му прережат гърлото. От съкровищата на Йезан само той като че ли се беше привързал искрено към грамадния им господар.

— Пени, ела с мен. — Тирион дръпна платнището и я изведе в горещината на мийрийнското утро. Въздухът беше душен и потискащ, но все пак облекчение от зловонията на пот, изпражнения и болест, изпълнили пищния павилион на Йезан.

— Водата ще помогне на господаря — каза Пени. — Така каза лечителят. Сладка чиста вода.

— Сладката чиста вода не помогна на Дойка. — „Горкият Дойка.“ Войниците на Йезан го бяха хвърлили в колата за извозване на трупове предната вечер по здрач, поредната жертва на бялата кобила. При положение че умираха толкова много хора, никой не обръщаше много внимание на поредния мъртвец, особено на толкова презиран човек като Дойка. Другите роби на Йезан бяха отказали да се доближат до надзирателя, след като започнаха пристъпите, тъй че на Тирион се

падна да се грижи за него. „Разредено вино и подсладена вода с лимонче, и малко хубава гореща супичка от кучешки опашки и резенчета гъба в бульона. Изгълтай ги, Дойчице, тази говняна вода, дето цвърчи от задника ти, трябва да се подмени.“ Последната дума на Дойката беше: „Не.“ Последните думи, които чу изобщо, бяха: „Един Ланистър винаги плаща дълговете си.“

Тирион беше скрил тази истина от Пени, но трябваше да разбере как стоят нещата с господаря им.

— Ще се изненадам, ако Йезан доживее до изгрев-слънце.

Тя го стисна за ръката.

— Какво ще стане с нас?

— Има наследници. Племенници. — Четирима такива бяха дошли с Йезан от Юнкай, за да командват робите му войници. Един беше мъртъв, убит от наемници на Таргариен по време на излаз. Другите трима щяха да си поделят множеството жълти роби, най-вероятно. Дали някой от племенниците споделяше привързаността на Йезан към сакати, сбъркания и уроди, не беше толкова сигурно. — Един от тях вероятно ще ни наследи. И вероятно ще се окажем пак на тържищния подиум.

— Не. — Очите ѝ се разшириха. — Не това! Само не това!

— И на мен не ми се нрави.

На няколко крачки от павилиона шестима роби войници на Йезан бяха наклекали на земята, хвърляха ашици и си подаваха мях вино. Единият беше сержантът, когото наричаха Белега, зло добиче с глава гладка като речен камък и рамене като на вол. „И умът му е като на вол.“

Тирион се заклатушка към тях.

— Белег — викна му отдалече, — благородният Йезан има нужда от прясна чиста вода. Вземи двама и донесете колкото ведра можете да вземете. И по-бързо.

Войниците прекъснаха играта. Белега се надигна, намръщил чело.

— Какво каза, джудже? За какъв се мислиш?

— За никакъв. Аз съм Йоло. От съкровищата на господаря ни. Направи каквото ти казах.

Войниците се разсмяха.

— Хайде, Белег — подигра се един. — И по-бързо. Маймуната на Йезан ти заповяда.

— Не можеш да заповядваш на войници — изръмжа Белега.

— Войници ли? — Тирион се направи на учуден. — Виждам само роби тук. Носиш нашийник на врата, същия като моя.

Свирепият удар на Белега с опакото на ръката го събори на земята и му сцепи устната.

— Нося нашийника на Йезан. Не твоя.

Тирион избърса кръвта от устната си. Пени му помогна да се изправи.

— Сладкиши каза, че на господаря му трябва вода — изхленчи Йоло.

— Сладкиши да се шиба. Направен е за това. Не изпълняваме заповеди на сбърканяци.

„Знам“, помисли Тирион. Дори сред робите имаше лордове и селяци, както вече беше научил. Хермафродитът отдавна бе станал специалният любимец на господаря им, глезен и облагодетелстван, и другите роби на Йезан го мразеха заради това.

Войниците бяха свикнали да получават заповеди от господарите си и от надзирателя си. Но Дойка беше мъртъв, а Йезан — твърде болен, за да посочи негов наследник. Колкото до тримата племенници, тези храбри свободни мъже при първия тропот на копитата на бялата кобила си спомниха, че имат много спешна работа другаде.

— В-водата — заговори плахо Тирион. — Не речна вода, така каза лечителят. Чиста, прясна кладенчова вода.

— *Вие ще* идете за нея — изсумтя Белега. — И по-бързо.

— Ние ли? — Тирион погледна отчаяно към Пени. — Ведрата са тежки. Не сме толкова силни като вас. Може ли... може ли да вземем колата с мулето?

— Вземете си краката.

— Ще трябва да ходим дванайсет пъти.

— Ходете сто пъти. Все ми е тая.

— Само ние двамата... няма да можем да донесем толкова вода, колкото трябва на господаря.

— Вземете си мечката — предложи му Белега. — За носене на вода го бива, ако не за друго.

Тирион отстъпи.

— Както кажеш, господарю.

Белега се ухили. „Господарю. О, как му хареса.“

— Морго, донеси ключовете. Пълните ведрата и се връщате веднага, джудже. Знаеш какво става с робите, които се опитат да избягат.

— Донеси ведрата — каза Тирион на Пени и тръгна с Морго да извадят сир Джора Мормон от клетката.

Рицарят не се беше приспособил добре към робството. Когато го повикаха да играе мечока и да отвлече хубавата девица, беше навъсен и неотзивчив, движеше се вяло, ако изобщо благоволяше да се включи в играта им. Макар да не се беше опитвал да бяга, нито беше прибягвал до насилие, най-често пренебрегваше заповедите или отвърщаше с тихи ругатни. Всичко това не развесели особено Дойка, който даде израз на разочарованието си, като затвори Мормон в желязна клетка и заповяда да го бият всяка вечер, щом слънцето потънеше в Робския залив. Рицарят понасяше боя мълчаливо: единствените звуци бяха тихите ругатни на робите, които го биеха, и глухото тупкане на тоягите им по насиненото му тяло.

„Този човек е празна коруба — помисли Тирион първия път, когато видя едрият рицар пребит. — Трябваше да си замълча и да оставя Зарина да го вземе. Може би щеше да е по-милостива съдба от това.“

Мормон излезе от тясната клетка изгърбен и примижал, с тъмни кръгове около очите и кора засъхнала кръв по гърба. Лицето му беше толкова подуто, че не приличаше на човек. Беше гол, ако не се броеше препаската около бедрата, мръсна жълта дрипа.

— Ще им помогнеш да донесат вода — каза му Морго.

В отговор сир Джора само го изглежда мрачно. „Някои по-скоро ще умрат свободни, отколкото да живеят като роби, така казват.“ За щастие самият Тирион не страдаше от този недъг, но ако Мормон убиеше Морго, другите роби нямаше да схванат разликата.

— Хайде — подкани го той, преди рицарят да е направил нещо храбро и глупаво, и се заклатушка напред, надявайки се Мормон да го последва.

Веднъж боговете да се окажат добри. Мормон го последва.

Две ведра за Пени, две за Тирион и четири за сир Джора, по две във всяка ръка. Най-близкият кладенец беше на югозапад от Старата

вещица, тъй че тръгнаха натам. Звънчетата на нашийниците им дрънчаха весело при всяка крачка. Никой не им обръщаше внимание. Бяха просто роби, тръгнали да донесат вода за господаря си. Носенето на нашийник осигуряваше определени предимства, особено позлатен нашийник с името на Йезан зо Лорак на него. Звънът на звънчетата известяваше колко са важни за всеки, който имаше уши. Един роб беше важен само толкова, колкото беше важен господарят му. Йезан беше най-богатият човек в Жълтия град и беше довел шестстотин роби войници за войната, нищо че приличаше на чудовищен жълт плужек и миришеше на пикня. Нашийниците им даваха достъп навсякъде в лагера.

„Докато Йезан умре.“

Робите войници тренираха на близкото поле. Веригите, които ги свързваха, издаваха груба метална музика, докато маршируваха с дългите си копия. Другаде роби работници вдигаха рампи от камък и пясък под мангонелите и скорпионите и ги насочваха под ъгъл към небето, за да защитят по-добре лагера, ако черният дракон се върне. Джуджето се подсмихна, като видя как се потят и ругаят, докато тикат тежките машини по наклоните. Имаше и много арбалети — всеки втори мъж като че ли стискаше арбалет.

Ако на някого му хрумнеше да го попита, Тирион щеше да им каже да не си правят труда. Освен ако някоя от дългите железни стрели на скорпионите случайно не улучеше око, любимото чудовище на кралицата едва ли щеше да бъде свалено от такива играчки. „Дракони не се убиват току-така. Погъделичкай го със стрели на арбалет и само ще го ядосаш.“

Очите бяха най-уязвимото място на един дракон. Очите и мозъкът зад тях. Не коремът, както се разправяше в някои стари приказки. Люспите там бяха толкова здрави, колкото по гърба и хълбоците. И по гърлото също. Това тук беше лудост. Тия кандидат драконоубийци можеха със същия успех да се опитат да загасят огън с мушкане на копие.

„Смърт иде от устата на дракона — беше написал септон Барт в своята «Свръхестествена история», — но смърт натам не отива.“

По-натам два легиона от Нов Гхиз тренираха атака и защита, стена от щитове срещу стена от щитове, сержантите им с железни шлемове с гребени от конски косъм ревяха команди. За неопитното око

гхискарците изглеждаха по-внушителни от юнкайските роби войници, но Тирион хранеше съмнения. Легионерите можеше да са въоръжени и организирани като Неопетнените... но евнусите не познаваха друг живот, докато гхискарците бяха свободни граждани и служеха тригодишен срок.

Опашката при кладенеца се точеше на четвърт миля.

Кладенците на ден път от Мийрийн се брояха на пръстите на едната ръка, тъй че чакането винаги беше дълго. Повечето юнкайска войска вадеше питейната си вода от Скаазадан, но Тирион беше разбрал, че това е лоша идея, и без предупреждението на лечителя. Поумните ходеха по-нагоре по течението от нужниците, но пак бяха под града.

Фактът, че имаше чисти кладенци на ден път от града, само доказваше, че Денерис Таргариен все пак е по детски невинна по отношение на обсадното дело. „Трябваше да отрови всички кладенци. И всички юнкайци щяха да пият от реката. Да видим колко щеше да продължи обсадата им тогава.“ Точно това щеше да е направил лорд баща му, Тирион не се съмняваше.

Всеки път щом се придвижеха още малко напред, звънчетата на нашийниците им звънваха весело. „Толкова щастлив звук, че ми иде да изгреба нечий очи с лъжица.“ Гриф, Дък и Халдон Полумайстера вече сигурно бяха във Вестерос с младия си принц. „С тях трябваше да съм... Ама не, исках курва. Не стигаше родоубийството, трябваше ми путка и вино, за да подпечатам падението си, и ето ме сега на грешната страна на света, с робски нашийник със златни звънчета да известяват, че идвам. Ако затанцувам правилно, сигурно ще мога да издрънкам «Дъждовете над Кастамир».“

Нямаше по-добро място, където човек да чуе последните новини и слухове, отколкото край кладенеца.

— Знам какво видях — говореше един стар роб с ръждясал железен нашийник, докато Тирион и Пени се тътреха напред на опашката, — и видях как драконът късаше ръце и крака, разкъсваше хора на две, изгаряше ги на пепел и кости. Хората почнаха да бягат, за да се измъкнат от ямата, но аз бях отишъл да видя зрелище и в името на всички богове на Гхиз, видях. Бях горе на пурпурната, тъй че не мислех, че драконът ще ми навреди.

— Кралицата яхна дракона и отлетя — заяви висока кафява жена.

— Опитва се — поправи я старецът, — но не може да се задържи. Арбалетите раниха дракона, а кралицата я ударили точно между сладките й розови цици, както чух. Тогава падна. Умряла в канавката, прегазена от колелата на фургон. Познавам едно момиче, дето познава един човек, който я видял, като умряла.

В такава компания най-благоразумно беше човек да си мълчи, но Тирион не се сдържа и каза:

— Не е намерен труп обаче.

Старецът се намръщи.

— Ти пък откъде може да знаеш?

— Те бяха там — каза кафявата жена. — Те са джуджетата, дето правеха рицарския двубой за кралицата.

Старият примижа все едно виждаше него и Пени за първи път.

— Вие сте, дето яздехте прасетата.

„Славата ни предшества.“ Тирион се поклони възпитано, но се въздържа да изтъкне, че едното прасе всъщност беше куче.

— Свинята, която яздя, всъщност е сестра ми. Имаме същия нос, не забелязахте ли? Един магьосник й направи заклинание, но ако й мляснеш една хубава целувка, ще се превърне в красива жена. Жалкото е, че щом я опознаеш, ще ти се ще да я целунеш пак, та пак да си стане свиня.

Избухна смях. Засмя се дори старецът.

— Видяхте я значи — каза едно червенокосо момче зад тях. — Видяхте кралицата. Толкова ли е красива, колкото разправят?

„Видях едно слабичко момиче, увито в токар. Лицето и беше забулено, а така и не се доближих достатъчно, за да видя по-добре. Яздех прасе.“ Денерис Таргариен седеше в ложата до своя гхискарски крал, но погледът на Тирион беше привлечен от рицаря в бронята от бяло и златно зад нея. Макар лицето му да беше скрито, джуджето щеше да познае Баристан Селми навсякъде и винаги. „Илирио беше прав поне за това — беше си помислил. — Но дали Селми ще ме познае? И какво ще направи, ако ме познае?“

Почти се беше разкрил тогава, но нещо го спря — предпазливост, страхливост, инстинкт — както искаш го наречи. Не можеше да си представи, че Баристан Храбрия ще го посрещне с нещо друго освен враждебност. Селми така и не беше одобрил включването на Джайм в скъпата му Кралска гвардия. Преди бунта старият рицар го

смяташе за твърде млад и неопитен; след това го бяха чували да казва, че Кралеубиеца трябва да смени белия плащ с черен. А престъпленията на самия Тирион бяха още по-тежки. Джайм беше убил един луд. Тирион беше пронизал със стрела слабините на собствения си баща, мъж, когото сир Баристан бе познавал и комуто бе служил години наред. Въпреки това щеше да рискува, но точно тогава Пени беше нанесла удар по щита му и мигът бе отминал, за да не се върне повече.

— Кралицата ни гледа двубоя — разправяше Пени на другите роби на опашката, — но това беше единственият път, когато я видях.

— А драконът? — каза старецът. — Сигурно сте го видели.

„Де да бяхме.“ Боговете не ги бяха удостоили с това. Когато Денерис Таргариен отлетя, Дойка вече слагаше железата на глезените им, за да не се опитат да избягат на връщане при господаря си. Ако надзирателят си бе отишъл, след като ги заведе на заколението, или беше побягнал с другите, когато драконът се спусна от небето, двете джуджета можеше да си тръгнат свободни. „Или да избягаме по-скоро, и звънчетата ни да дрънкат весело.“

— Дали имаше дракон? — Тирион сви рамене. — Знам само, че не са намерени мъртви кралици.

Старецът не беше убеден.

— А, трупове намериха стотици. Довлякоха ги в ямата и ги изгориха, макар че половината вече бяха опечени. Може да не са я познали, изгоряла и прегазена. Може просто да са решили да кажат друго, за да ви държат вас робите кротки.

— *Нас* робите? — рече кафявата жена. — Ти също носиш нашийник.

— Нашийника на *Газдор* — похвали се старецът. — Познавам го, откакто съм се родил. Почти като брат съм му. Робите като вас, измет от Ащатор и Юнкай, вие само хленчите колко искате да сте свободни, но аз не бих дал нашийника си на драконовата кралица дори да ми предложи да ми осмуче кура. Човек като си има добър господар, е по-добре.

Тирион не го оспори. Най-коварното нещо в робството бе колко лесно свиква човек с него. Животът на повечето роби не беше много по-различен от живота на един слуга в Скалата на Кастърли. Вярно, някои робовладелци и надзирателите им бяха зли и жестоки, но

същото беше вярно и за някои вестероски лордове и техните стюарди и управители. Повечето юнкайци се отнасяха към имуществото си съвсем прилично, стига робите им да си вършеха работата и да не създаваха неприятности... и този старец с ръждясалия си нашийник и с ревностната си вяност към лорд Трепереци бузи, собственика му, не беше толкова рядък случай.

— Газдор Великосърдечния ли? — каза мило Тирион. — Нашият господар Йезнак често говори за ума му. — Йезнак всъщност беше казал нещо от рода на „Аз имам повече ум в лявата буза на задника си, отколкото Газдор и братята му взети заедно.“ Сметна за благоразумно да не цитира точните думи.

Сутринта мина и замина, докато с Пени стигнат до кладенеца, където един мършав еднокрак роб вадеше вода. Като ги видя, присви очи подозрително.

— За водата на Йезнак винаги идва Дойката, с четирима мъже и кола с муле. — Пусна ведрото в кладенеца. Чу се тихо пляскане. Еднокракият остави ведрото да се напълни и започна да го тегли. Ръцете му бяха изгорели от слънцето и се лющеа — само жили и кокал.

— Мулето умря — каза Тирион. — Дойка също, горкият. А сега и Йезнак е яхнал бялата кобила, и шестима от войниците му хванаха дрисъка. Може ли да напълня две ведра?

— Както искаш. — С това безсмисленият им разговор приключи. „Тропот на копита ли ти се причува?“ Лъжата за войниците накара еднокракия да се задвижи по-бързо.

Тръгнаха обратно, понесли по две пълни до ръба ведра, а сир Джора с по две ведра във всяка ръка. Денят ставаше все по-горещ, въздухът душен и влажен като мокра вълна и ведрата сякаш ставаха по-тежки с всяка стъпка. „Дълго вървене на къси крака.“ Водата се плискаше от ведрата на всяка крачка, разливаше се около краката му, докато хлопките на нашийника му свиреха маршова песен. „Ако знаех, че ще се стигне до това, татко, може би щях да те оставя да живееш.“ На половин миля на изток от една запалена палатка се вдигаше тъмен стълб пушек. „Изгарят мъртвите от предната нощ.“

— Насам — каза Тирион и врътна глава надясно.

Пени го погледна объркано.

— Не дойдохме оттам.

— Няма защо да дишаме оня дим. Пълен е с вредни изпарения.
— Не беше лъжа. „Не съвсем.“

Пени скоро се задъха от тежестта на ведрата.

— Трябва да отдъхна.

— Както искаш. — Тирион остави ведрата на земята, благодарен за спирането. Краката му бяха изтръпнали лошо, тъй че си намери удобно място на един камък и седна да разтрие бедрата си.

— Мога аз да ти ги разтрия — предложи Пени.

— Знам къде са възлите. — Колкото и да се беше привързал към момичето, все още му беше неловко от допира ѝ. Обърна се към сир Джора. — Още малко пердах и ще станеш по-грозен от мен, Мормон. Я ми кажи, останала ли ти е воля за бой?

Големият рицар го изгледа все едно че гледа буболечка.

— Достатъчно, за да ти скърша врата, Дяволче.

— Добре. — Тирион вдигна ведрата си. — Насам тогава.

Пени се намръщи.

— Не. Наляво е. — Посочи. — Онова там е Старата вещица.

— А онова там е Злата сестра. — Тирион кимна в другата посока. — Повярвай ми. Моят път е по-кратък. — Тръгна и звънчетата му звъннаха. Знаеше, че Пени ще го последва.

Понякога завиждаше на момичето за хубавите ѝ малки сънища. Напомняше му за Санса Старк, детето невеста, за което се беше оженил и което бе загубил. Въпреки ужасите, които беше преживяла, Пени си оставаше някак доверчива. „Би трябвало да ѝ е дошъл умът. По-голяма е от Санса. И е джудже. Държи се сякаш е забравила това, сякаш е някоя благородна красавица, а не робиня в компания от уроди.“ Нощем Тирион понякога я чуваше да се моли. „Хабене на думи. Ако има богове да слушат, са богове чудовища, които ни мъчат за забавление. Кой иначе би създал свят като този, толкова пълен с робство, с кръв и болка? Кой иначе би ни направил такива, каквито са ни направили те?“ Понякога му се искаше да я зашлеви, да я разтърси, да ѝ закрещи, каквото и да е, за да я събуди от сънищата ѝ. „Никой няма да ни спаси — искаше му се да ѝ изкрещи. — Най-лошото тепърва предстои.“ Но така и не можеше да ѝ го каже. Вместо хубаво да я фрасне по грозното лице и да смъкне капациите от очите ѝ, накрая все се оказваше, че я прегръща и я гушва. „Всяко докосване е лъжа.

Толкова фалшиви монети й платих, че вече почти си мисли, че е богата.“

Беше затаил от нея дори истината за Ямата на Дазнак.

„Лъвовете. Канеха се да пуснат лъвовете срещу нас.“ Щеше да е изключителна ирония. Може би щеше да му остане време за един кратък, горчив смях, преди да го разкъсат.

Никой не му беше казал какъв край им бяха замислили, не и с толкова много думи, но не беше трудно да се отгатне долу под тухлите на Ямата на Дазнак, в скрития свят под седалките, в тъмното владение на борците в ямите и слугите, които се грижеха за тях — готвачите, които ги хранеха, железарите, които ги снаряжаваха, бръснарите лекари, които им пускаха кръв, бръснаря ги и превързваха раните им, курвите, които ги обслужваха преди и след боевете, извозвачите на труповете, които измъкнаха губещите от пясъците с вериги и куки.

Лицето на Дойка беше дало на Тирион първата податка. След представлението двамата с Пени се бяха върнали в осветеното от факли подземие, където борците се събираха преди и след двубоите. Някои седяха и точеха оръжията си; други принасяха жертви на странни богове или притъпяваха нервите си с млякото на мака, преди да отидат да умрат. Тези, които бяха приключили боя, хвърляха зарове в ъгъла и се смееха, както могат да се смеят само хора, току-що видели смъртта в лицето и останали живи.

Дойка плащаше сребърници на един от мъжете в ямата за изгубен залог. Видя Пени, повела Хрус, и объркването в погледа му изчезна много бързо, но не и преди Тирион да схване смисъла му. „Дойка не очакваше да се върнем.“ Беше огледал другите лица. „Никой от тях не очакваше да се върнем. Трябваше да умрем там.“ Последното късче се намести, когато чу дресьора на животни да се оплаква на надзирателя.

— Лъвовете са гладни. От два дни не са яли. Казаха ми да не ги храня и не съм. Кралицата трябва да плати за месото.

— Постави въпроса следващия път, когато дава аудиенция — подхвърли му надзирателят.

Пени все още не подозираше. Когато заговореше за ямата, главното й притеснение беше, че повечето хора не се смяха. „Щяха да се напикаят от смях, ако бяха пуснали лъвовете“, за малко да й каже Тирион. Но вместо това я стисна за рамото.

Пени изведнъж спря.

— Вървим в грешната посока.

— Не. — Тирион остави ведрата на земята. — Точно това са палатките, които ни трябва. Ей там.

— Вторите синове? — Сир Джора се усмихна криво. — Ако мислиш, че ще намериш помощ там, не познаваш Кафявия Бен Плум.

— О, познавам го. С Плум играхме пет игри на киваси. Кафявия Бен е хитър, упорит, не е глупав... но е предпазлив. Обича да оставя противника си да поема рискове, докато той седи и държи опциите си отворени, реагира на битката, както се оформи.

— Битка ли? Каква битка? — възкликна Пени. — Трябва да се върнем. На господаря му трябва чиста вода. Ако се забавим, ще ни набият с камшици. А и Хубавка и Хрус са там.

— Сладкиши ще се погрижи за тях — излъга Тирион. По-вероятно Белега и приятелите му скоро щяха да пируват със свински бут и вкусна яхния с кучешко, но нямаше нужда Пени да чува това. — Дойка е мъртъв, а Йезан умира. Може да се стъмни, преди някой да се сети, че липсваме. Никога няма да имаме по-добър шанс.

— Не! Знаеш какво правят, когато роби се опитат да избягат. Знаеш го. Моля те. Никога няма да ни позволят да напуснем лагера.

— Не сме напуснали лагера. — Тирион вдигна ведрата и тръгна отривисто, без да поглежда назад. Мормон закричи до него. След малко чу забързаните стъпки на Пени зад себе си, надолу по пясъчния склон към кръга опърпани палатки.

Първият пазач ги спря щом наближиха коневръзите — мършав копиеносец, чиято кестенява брада го издаваше като тирошец.

— Кои сте вие? И какво носите в тия ведра?

— Вода — каза Тирион. — Ако благоволиш.

— Бира щеше да ми хареса повече. — Връх на копие го бодна в гърба — втори пазач, излязъл зад тях. По гласа му Тирион позна, че е от Кралски чертог. „Боклук от квартала на Бълхите.“ — Загубил ли си се, джудже? — попита пазачът.

— Дойдохме да се включим в дружината ви.

Пени изтърва едното ведро и половината вода се изля.

— Достатъчно глупаци имаме в тая дружина. За какво ни са трима повече? — Тирошецът перна нашийника на Тирион с върха на

копието и златното звънче дрънна. — Избягал роб виждам. Трима избягали роби. Чий е нашийникът?

— На Жълтия кит. — Трети мъж, привлечен от гласовете им — мършав обрасъл с четина тип с почервенели от ръждивец зъби. „Сержант“, разбра Тирион след като другите двама отстъпиха пред него. Имаше желязна кука на мястото на дясната ръка. „По-злата копелдашка сянка на Брон, или аз съм Белор Възлюбения.“ — Това са джуджетата, които Бен се опита да купи — каза сержантът на двамата копиеносци, присвил очи. — Но големият... я по-добре го вземете и него. И тримата.

Тирошецът махна с копието. Тирион тръгна напред. Другият наемник — младок, почти момче още, с мъх по бузите и коса с цвят на мръсна слама — опипа Пени и се изсмя:

— Оо, моето има цици! — Бръкна под туниката ѝ да се увери.

— По-добре я вдигни — сопна му се сержантът.

Младокът вдигна Пени и я метна на рамо. Тирион закрачи бързо, колкото позволяваха късите му крака. Знаеше къде отиват: голямата палатка от другата страна на огнената яма, с боядисаните ѝ платнени стени, напукани и избелели от годините слънце и дъжд. Няколко наемници се обърнаха да ги погледат, а една лагерна курва се изкикоти, но никой не ги спря.

В палатката завариха походни столчета и маса на дървено магаре, пирамида от копия и алебарди, под, застлан с опърпани пъстри килими, и трима офицери. Единият беше тънък и изящен, с остра брада, дълъг разбойнически меч и розов жакет. Другият беше пълен и плешив, с петна от мастило по пръстите и перо в ръката.

Третият бе този, когото търсеше. Тирион се поклони.

— Капитане.

— Хванахме ги да се промъкват в лагера. — Младокът пусна Пени на килима.

— Бегълци — заяви тирошецът. — С ведра.

— Ведра ли? — учуди се Кафявия Бен Плум. И след като никой не обясни, рече: — Връщайте се на постовете, момчета. И нито дума за това, на никого. — След като излязоха, се усмихна на Тирион. — За игра на киваси ли дойде, Йоло?

— Ако искаш. Обичам да те побеждавам. Чувам, че два пъти си обръщал плаща, Плум. Много си падам по такива.

Кафявия Бен се усмихна, но очите му останаха студени. Гледаше Тирион, както човек може да гледа говореща змия.

— Защо си тук?

— За да сбъдна мечтите ти. Опита се да ни купиш на търга. После се опита да ни спечелиш на киваси. Дори докато имах нос, не бях толкова чаровен, че да събуждам такава страст... освен у един, който случайно знаеше истинската ми цена. Е, тука съм, може да ме вземеш. Хайде, бъди приятел, повикай си ковача да ни махне тия нашийници. Омръзна ми да звънкам, като ходя.

— Не искам да си имам неприятности с благородния ви господар.

— Йезан си има по-неотложни грижи от трима липсващи роби. Язди бялата кобила. Защо ще ни търсят тук? Имаш достатъчно мечове да спреш всеки, който дойде да души насам. Малък риск за голяма печалба.

Франтът с розовия жакет изсъска:

— Донесли са ни болестта. Тук, в палатките ни. — Обърна се към Бен Плум. — Да му отрежа ли главата, капитане? Другото можем да хвърлим в клозетната яма. — Извади тънкия разбойнически меч с украсената със скъпоценни камъни дръжка.

— По-внимателно с главата ми — каза Тирион. — Няма да е добре да се цапате с кръвта ми. Кръвта разнася болестта. И ще е добре да ни изварите дрехите, или да ги изгорите.

— Мисля да ги изгоря, докато са на вас, Йоло.

— Това не е името ми. Но ти го знаеш. Знаеше го от първия път, когато ме видя.

— Може би.

— Аз също те познавам добре, милорд — рече Тирион. — По-малко червен и повече кафяв си от Плум у дома, но освен ако името ти не лъже, си западняк, по кръв, ако не по рождение. Домът Плум е васален на Скалата на Кастърли, а случайно знам малко история. Клонът ти е изникнал от един скалист нос отвъд Тясното море, несъмнено. Бас слагам, че си по-малък син на Визерис Плум. Драконите на кралицата те харесваха, нали?

Това сякаш развесели наемника.

— Кой ти го каза?

— Никой. Повечето приказки, които чува човек за дракони, са храна за глупци. Говорещи дракони, дракони, пазещи злато и скъпоценни камъни, дракони с четири крака и корем колкото слон, дракони, които си играят на гатанки със сфинксове — глупости. Но в старите книги има и истини. Знам не само, че драконите на кралицата са те харесвали, но и защо.

— Майка ми казваше, че баща ми имал капка драконова кръв.

— Две капки. Или това, или кур, дълъг шест стъпки. Знаеш ли я тая приказка? Аз я знам. Значи, ти си умен Плум и знаеш, че тая моя глава струва лордска титла... във Вестерос, на половин свят оттук. Докато я занесеш там, ще останат само кокал и личинки. Милата ми сестра ще отрече, че главата е моя, и няма да ти даде обещаната награда. Знаеш как е с кралиците. Лъжливи путки, до една, а Церсей е най-лошата.

Кафявия Бен се почеса по брадата.

— Мога да те занеса жив и мърдащ. Или да ти топна главата в гърне и да я осоля.

— Или да играеш с мен. Това е най-мъдрият ход. — Тирион се ухили. — Родих се втори син. Тази дружина ми е съдбата.

— Вторите синове не са място за шутове — каза презрително розовото конте. — Бойци ни трябва.

— Доведох ви един. — Тирион въртна палец към Мормон.

— Това същество? — Контето се изсмя. — Грозна гад, но белезите не правят човек Втори син.

Тирион завъртя очи.

— Лорд Плум, кои са тия двама ваши приятели? Розовият е досаден.

Контето изкриви устни, а типът с перото се изсмя на нахалството му. Но Джора Мормон им каза имената:

— Мاستилницата е ковчезникът на дружината. Паунът нарича себе си Каспорио Милостивия, но Каспорио Ебливия ще му приляга повече. Гадна твар.

Подутото лице на Мормон може да беше неузнаваемо, но гласът му не се беше променил. Каспорио го изгледа стъписан, а очите на Плум се присвиха насмешливо.

— *Джора Мормон?* Ти ли си това? Не си толкова горд, колкото когато офейка. Трябва ли все още да те наричаме *сир*?

Подутите устни на сир Джора се извиха в грозна усмивка.

— Дай ми меч и можеш да ме наричаш както щеш, Бен.

Каспорио отстъпи назад.

— Ти... тя те изгони...

— Върнах се. Наречи ме глупак.

„Влюбен глупак.“ Тирион се покашля.

— Може да си говорите за старото време след това... след като дообясня защо главата ми е по-ценна за вас на раменете ми. Ще разбереш, лорд Плум, че мога да бъда много щедър към приятелите си. Ако се съмняваш, питай Брон. Питай Шага, син на Долф. Питай Тимет, син на Тимет.

— И кои ще да са те? — попита Мاستилницата.

— Добри мъже, които ми врекоха мечовете си и спечелиха много от тази служба. — Сви рамене. — О, добре, за „добрите“ излъгах. Кръвожадни копелета са, като вас тук.

— Може би — рече Кафявия Бен. — Или просто си измисли имената току-що. *Шага* ли каза? Женско име ли е това?

— Циците му са доста големи. Следващия път като се срещнем, ще надникна под бричовете му да се уверя. Киваси ли е онова там? Дайте я насам и да я изиграем тази игра. Но първо чаша вино, моля. Гърлото ми е сухо като стара кост, а виждам, че имаме да си кажем много неща.

ДЖОН

Тази нощ сънува диваци. Виеха от горите и настъпваха под тъжния зов на бойни рогове и бумтенето на барабани. Буум ДУУМ буум ДУУМ буум ДУУМ, ехтеше звукът, хиляда сърца в един ритъм. Някои имаха копия, други лъкове, а някои — брадви. Други караха колесници от кости, теглени от впрягове кучета, големи колкото понита. Великани газеха между тях, четирийсет стъпки високи и с чукове колкото дъбове.

— Дръж здраво — извика Джон Сняг. — Изтласкай ги назад. — Стоеше на върха на Вала, сам. — Огън — извика, — засипи ги с огън, — но нямаше кой да го чуе.

„Всички са си отишли. Изоставили са ме.“

Горящи стрели засъскаха нагоре, оставяйки огнени езици след себе си. Братята плашила падаха с пламнали черни наметала. „Сняг“, изграчи в небето орел, докато враговете пълзяха нагоре по леда като паяци. Джон беше брониран в черен лед, но мечът гореше червен в юмрука му. Посече сивобрад мъж и голобрадо момче, великан, мършав мъж с остри зъби и момиче с гъста рижа коса. Много късно позна в нея Игрит. Скри се от погледа му толкова бързо, колкото се появи.

Светът се стопи на червена мъгла. Джон мушкаше, забиваше и сечеше. Посече Донал Ноя и разпра корема на Глухия Дък Фолард. Корин Полуръката се смъкна на колене, мъчейки се напразно да запуши бликащата от шията му кръв.

— Аз съм лордът на Зимен хребет — изкрещя Джон.

Сега пред него беше Роб, с мокра от топящия се сняг коса. Дълъг нокът отсече главата му. После една костелива длан го сграбчи грубо за рамото. Джон се завъртя...

... и се събуди, а гарванът го кълвеше по гърдите.

— Сняг — викна птицата. Джон я перна с ръка, гарванът кресна недоволено, хвъркна, кацна на върха на един от пилоните на леглото и го изгледа злобно в предутринния здрач.

Денят бе дошъл. Беше часът на вълка. Скоро слънцето щеше да се вдигне и четири хиляди диваци щяха да се изсипят през Вала. „Лудост.“ Джон Сняг прокара изгорялата си длан през косата си и за пореден път се запита какви ги върши. Отвореше ли портата, нямаше връщане назад. „Стария Мечок трябваше да е сключил мир с Тормунд. Трябваше да е Джаръми Рикър, или Корин Полуръката, или Денис Малистър, или някой друг опитен мъж. Трябваше да е чичо ми.“ Но беше твърде късно за такива опасения. Всеки избор си имаше своите рискове, всеки избор — своите последствия. Щеше да играе играта до края.

Стана и се облече в тъмното, а гарванът на Мормон замърмори от другия край на стаята.

— Жито — каза птицата и — Крал, — и — Сняг, Джон Сняг, Джон Сняг... — Това беше странно. Птицата никога не беше казвала пълното му име, доколкото си спомняше Джон.

Закуси в избата с офицерите си. Пържен хляб, пържени яйца, наденица и ечемичена каша, полети с бира. Докато се хранеха, обсъдиха отново приготовленията.

— Всичко е в готовност — увери го Боуен Марш. — Ако диваците спазват условията на сделката, всичко ще върви както заповядахте.

„А ако не, може да се стигне до кръв и клане.“

— Запомнете — каза Джон, — хората на Тормунд са гладни, измръзнали и уплашени. Някои от тях ни мразят толкова, колкото някои от нас — тях. Тук стъпваме по тънък лед, и те, и ние. Едно пропукване и всички ще се удавим. Ако днес трябва да се пролее кръв, гледайте някой от нас да не нанесе първия удар, иначе се заклева в старите и новите богове, ще взема главата на мъжа, който го нанесе.

Отвърнаха му с „да“, с кимане и мърморене, с „както заповядате“ и „всичко ще е наред“, и „да, милорд“. Един по един станаха и затегнаха мечовете, навлякоха топлите черни наметала и излязоха на студа.

Последен напусна масата Ед Толет Скърбния, върнал се през нощта с шест фургона от Дългата могила. Курвенската могила, както вече наричаха крепостта черните братя. Ед беше пратен да натовари толкова жени на копието, колкото можеха да поберат фургоните му, и да ги върне при сестрите им.

Джон го гледаше как топи рохкия жълтък с бучка хляб. Действаше му някак странно утешително, че вижда отново киселото лице на Ед.

— Как вървят възстановителните работи? — попита той стария си стюард.

— Още десет години ще стигнат — отвърна Толет с обичайния си мрачен тон. — Гъмжеше от плъхове, когато се нанесохме. Жените на копието ги избиха тия гадни твари. Сега гъмжи от жени на копието. Има дни, в които ми се ще плъховете да се върнат.

— Как ти се струва службата под командването на Емет Железния?

— Черния Марис най-вече служи под командването му, милорд. Аз си имам мулетата. Копривите твърди, че сме роднини. Вярно, приличаме си малко в лице, но не съм чак толкова инат като него. Все едно, никога не съм познавал майките им, кълна се в честта си. — Довърши последното си яйце и въздъхна. — Обичам хубаво рохко яйце. Ако благоволи милорд, не давайте на диваците да изядат всичките пилци.

Небето на изток бе започнало да просветва. Едно облаче не се виждаше.

— Хубав ден имаме за това, изглежда — каза Джон. — Светъл ден, ярък и слънчев.

— Валът ще плаче. А зимата почти е дошла. Не е естествено, милорд. Лош знак, мене ако питате.

Джон се усмихна.

— А ако валеше сняг?

— Още по-лош знак.

— Какво време би предпочел?

— Такова, което те държи вътре — каза Ед Скръбния. — Ако благоволи милорд, аз да се връщам при мулетата си. Липсвам им, когато ме няма. Повече, отколкото мога да кажа за ония жени на копието.

Разделиха се. Толет тръгна на изток към фургоните си, Джон — към конюшните. Сатена беше оседдал коня му, буен сив бегач с черна и лъскава като майстерско мастило грива. Не беше порода, която Джон щеше да избере за обход, но тази сутрин трябваше да изглежда важен, а за тази цел жребецът бе идеалният избор.

Свитата му също го чакаше. Джон никак не обичаше да е обкръжен от охрана, но днес изглеждаше благоразумно да държи няколко добри мъже до себе си. Изглеждаха внушително с ризниците, с железните шлемове и черните наметала, с дългите копия в ръце и мечовете и камите на коланите. За целта Джон беше прегледал всички зелени момчета и сивобради старци и беше избрал осем мъже в разцвета на силите им: Тай и Мъли, Лю Лявата ръка, Големия Лидъл, Рори, Фулк Бълхата, Гарет Зеленото копие. И Кожите, новия учител по оръжие на Черен замък, за да покаже на свободния народ, че дори мъж, който се е бил за Манс в битката под Вала, може да намери почетно място в Нощния страж.

Тъмночервена резка се бе появила на изток, когато всички се събраха при портата. „Звездите залязват“, помисли Джон. Когато отново изгрееха, щяха да светнат над свят, променен завинаги. Няколко души от хората на кралицата стояха и гледаха до жаравата от огъня на лейди Мелисандра. Джон погледна към Кралската кула и зърна за миг червен блясък зад един от прозорците. От кралица Селайз нямаше и помен.

Време беше.

— Отворете портата — каза тихо Джон Сняг.

— *ОТВОРЕТЕ ПОРТАТА!* — ревна Големия Лидъл.

На седемстотин стъпки горе стражите чуха и вдигнаха бойните рогове към устните си. Звукът прокълтя и отекна от Вала над света. Един дълъг зов. От хиляда години и повече този зов означаваше връщане на обход. Днес зовеше свободния народ към новия му дом.

От двете страни на дългия тунел крилата на портите се люшнаха и се отвориха и железните решетки се вдигнаха. Утринната светлина затрептя горе по леда, розова, златна и пурпурна. Ед Скръбния беше прав. Валът скоро щеше да заплаче. „Боговете дано да дадат да плаче само той.“

Сатена ги поведе под леда, осветяваше пътя им в сумрака с фенер. Джон тръгна след него, повел коня си. След него — охраната. По-назад беше Боуен Марш и стюардите му, два̀сет души, всеки мъж със своя задача. Горе Ълмър от Кралския лес държеше Вала. Четирийсет души от най-добрите стрелци на Черен замък стояха с него, готови да реагират на всяка неприятност долу с дъжд от стрели.

Северно от Вала Тормунд Ужаса на великаните ги очакваше, яхнал малък дръглив гарон, който изглеждаше твърде слаб за тежестта му. Двамата му останали синове бяха с него, високият Торег и младият Дрин, с още шейсет воители.

— Ха! — извика Тормунд. — Охрана, тъй ли? Къде е доверието в това, врано?

— Взел си повече мъже от мен.

— Така е. Ела при мене, момче. Искам хората ми да те видят. Хиляди от моите никога не са виждали лорд-командир, пораснали мъже, дето като момчета са им разправяли, че обходниците ви ще ги изядат, ако не слушат. Трябва да те видят добре, зелен младок със старо черно наметало. Трябва да научат, че няма защо да се боят от Нощния страж.

„Този урок бих предпочел никога да не научат.“ Джон смъкна ръкавицата от изгорялата си ръка, пъхна два пръста в устата си и изсвири. Дух изтича от портата. Конят на Тормунд толкова се изплаши, че дивакът за малко да падне от седлото.

— Няма защо да се боят, а? — каза Джон. — Дух, стой.

— Кучи син с черно сърце си ти, лорд Врано. — Тормунд Свирача на рог вдига бойния рог към устните си. Звукът му отекна от леда като гръм и първите от свободния народ започнаха да се стичат към портата.

От зори до здрач Джон гледа преминаващите диваци.

Първи тръгнаха зложниците — сто момчета от осем до шестнайсет години.

— Кръвната ти цена, лорд Врано — заяви Тормунд. — Надявам се воплите на горките им майки да не терзаят сънищата ти нощем.

Някои от момчетата ги водеха до портата майките или бащите им, други — по-големите им братя и сестри. Повечето идваха сами. Четиринайсет-петнайсет годишните момчета бяха почти мъже и не искаха да ги видят вкопчени в женски поли.

Двама стюарди брояха преминаващите момчета и записваха всяко име на дълги кожени свитъци. Трети събираше ценностите им за данъка и отбелязваше и това. Момчетата отиваха на място, където никой не беше ходил преди, за да служат в орден, който беше враг на близките им от хиляди години, но Джон не видя сълзи, не чу майчини ридания. „Това са хора на зимата — напомни си. — В родния им край

сълзите замръзват на бузите ти.“ Нито един заложник не се поколеба, нито се опита да се измъкне, щом дойдеше редът му да влезе в сумрачния тунел.

Почти всички момчета бяха много измършавели, с кльощави крака и ръце, тънки като клечки. Точно както Джон беше очаквал. Иначе бяха всевъзможни на вид, на ръст и цвят. Високи момчета и ниски момчета, момчета с кафяви коси и момчета с черни коси, меденоруси и ягодоворижи, и червенокоси, целунати от огън като Игрит. Момчета с белези, куцащи момчета и момчета с нашарени от сипаница лица. Много от по-големите имаха обрасли с мъх страни или тънки мустаци, но имаше и един с брада, гъста като на Тормунд. Някои бяха облечени в хубави меки кожи, други в щавена кожа и парчета броня, повечето във вълна и тюленови кожи, неколцина в дрипи. Един беше гол. Мнозина имаха оръжия: наострени копия, чукове с каменни глави, ножове, направени от кост или камък, или драконово стъкло, криваци, мрежи, дори по някой прояден от ръжда меч тук-там. Момчетата от Роговата стъпка газеха безгрижно боси в преспите. Други момчета имаха мечи лапи на ботушите си и стъпваха над същите преспи, без да счупят кората. Шест момчета дойдоха на коне, две на мулета. Двама братя се появиха с една коза. Най-големият заложник беше шест и половина стъпки висок, но имаше бебешко лице; най-малкият беше дребосък, който твърдеше, че е на девет, но не изглеждаше на повече от шест.

Специално отбелязваха синовете на по-изтъкнати мъже. Тормунд грижливо ги посочваше, докато преминаваха.

— Онова момче там е синът на Сорен Трошача на щитове — каза той за един висок момък. — Онзи там с рижата коса е рожбата на Герик Кралската кръв. Потеклото му е от Реймън Червената брада, ако го слуша човек. От малкия брат на Червената брада по-скоро. — Две от момчетата толкова си приличаха, че можеше да са близнаци, но Тормунд настоя, че са братовчеди, родени с година разлика. — Едното е на Харл Ловеца, другото на Харл Хубавеца, и двамата от една и съща жена. Бащите се мразят един друг. На твое място бих пратил единия в Източен страж, а другия в Сенчестата ви кула.

Други заложници бяха посочени като синове на Хоуд Скитника, на Брог, на Девин Тюленови кожи, Килег от Дървеното ухо, Морна Бялата маска, Големия Морж...

— Големия Морж? Сериозно?

— Странни имена имат по Замръзналия бряг.

Трима заложници се оказаха синове на Алфин Враноубиеца, спечелилия си лоша слава разбойник, убит от Корин Полурьката. Така поне твърдеше Тормунд.

— Не приличат на братя — изтъкна Джон.

— Братя са, ама от различни майки. Членът на Алфин беше слаба работа, по-малък и от твоя, но не се свенеше да го мушка където му падне. Има син във всяко село.

За един дребосък с мише лице Тормунд каза:

— Този е изтърсака на Варамир Шестте кожи. Помниш ли Варамир, лорд Врана?

Помнеше го.

— Превъплъщенеца.

— Да. Зъл и опасен дребосък. Вече е мъртъв най-вероятно. Никой не го е виждал след битката.

Две от момчетата бяха предрешени момичета. Когато ги видя, Джон прати Рори и Големия Лидъл да му ги доведат. Едното дойде съвсем кротко, другото риташе и хапеше. „Това може да свърши зле.“

— Тези двете имат ли прочути бащи?

— Ха! Тия слабачета? Едва ли. Избрани са по жребий.

— Те са момичета.

— Ами? — Тормунд примижа към двете от седлото си. — С лорд Враната тука се хванахме на бас кой от двама ви има по-голямата патка. Смъквайте бричовете да видим.

Едното момиче се изчерви. Другото го изгледа с гняв.

— Остави ни на мира, Тормунд Великанска воня. Пусни ни.

— Ха! Печелиш, врано. Няма пишки тия. Малката има хъс обаче. Ще стане жена на копието от нея. — Извика на един от мъжете си: — Иди им намери да облекат нещо момичешко, докато лорд Враната не си е намокрил гащите.

— Ще ми трябват две момчета на тяхно място.

— Как тъй? — Тормунд се почеса по брадата. — Заложникът си е заложник според мен. Тоя твой голям меч може да клъцне момичешка глава толкова лесно, колкото и на момче. Един баща обича и дъщерите си. Повечето бащи де.

„Не бащите им ме притесняват.“

— Манс пял ли ти е някога за Храбрия Дани Флинт?

— Не помня. Кой е пък той?

— Момиче, преоблечено като момче, за да вземе черното. Песента за нея е тъжна и хубава. Това, което ѝ се е случило, не е. — В някои варианти на песента призракът ѝ още бродеше из Нощната крепост. — Ще пратя момичетата в Дългата могила. — Единствените мъже там бяха Емет Железния и Ед Скръбния, и двамата благонадеждни. Същото не можеше да се каже за повечето му братя.

Дивакът разбра.

— Гадни птици сте това враните. Още две момчета тогаз. Ще ги имаш.

Когато покрай тях се изнизаха деветдесет и девет заложници, за да минат под Вала, Тормунд Ужаса на великаните представи последния.

— Синът ми Дрин. Гледай да се грижат добре за него, врано, или ще ти сваря черния дроб и ще го изям.

Джон огледа внимателно момчето. „На годините на Бран, или на колкото щеше да е, ако Теон не го беше убил.“ Но Дрин нямаше нищо от чара на Бран. Беше набито момче, с къси крака, здрави мишци и широко червено лице — малко копие на баща си, с къса тъмнокафява коса.

— Ще служи като мой личен паж — каза Джон на Тормунд.

— Чу ли, Дрин? Гледай да не се надуеш много. — А на Джон каза: — Ще му трябва хубав пердах от време на време. Внимавай със зъбите му обаче. Хапе. — Посегна отново за рога си, вдигна го и изсвири още веднъж.

Този път напред тръгнаха воители. И не просто сто. „Петстотин — прецени Джон, докато излизаха от дърветата, — може и да са към хиляда.“ Един на всеки десет беше на кон и всички бяха въоръжени. На гърбовете си носеха кръгли плетени щитове, покрити с груба щавена кожа, с нарисувани на тях змии и паяци, отсечени глави, кървави чукове, счупени черепи и демони. Неколцина бяха облечени в крадена стомана, очукани късове броня, плячкосана от труповете на паднали обходници. Други се бяха бронирали с кости, като Дрънчащата ризница. Всички носеха кожени елеци и тежки наметала.

С тях имаше и жени на копието, с дълги развети коси. Джон не можеше да погледне към тях, без да си спомни за Игрита: огнения

блясък в косата ѝ, лицето ѝ, когато се беше съблякла за него в пещерата, гласа ѝ. „Нищо не знаеш, Джон Сняг.“

„Точно толкова вярно е сега, колкото и тогава.“

— Можеше да пратиш първо жените — каза той на Тормунд. — Майките и девиците.

Дивакът го погледна хитро.

— Можех, да. А вие враните можеше да решите да затворите тая порта. Няколко бойци от другата страна и портата стои отворена, нали? — Мъжът се ухили. — Купих проклетия ти кон, Джон Сняг. Не значи, че не можем да му преброим зъбите. Хайде, не мисли, че аз и хората ми не ти вярваме. Вярваме ти точно толкова, колкото и ти на нас. — Тормунд изсумтя. — Искаше воини, нали? Е, ето ти ги. Всеки от тях струва колкото шест от черните ти врани.

Джон се усмихна.

— Стига да си пазят тези оръжия за общия ни враг, не възразявам.

— Дадох ти думата си, нали? Думата на Тормунд Ужаса на великаните. Здрава е като желязо. — Обърна се и плу.

Сред потока воини бяха бащите на много от заложниците на Джон. Някои го поглеждаха със студени очи, докато минаваха, и опипваха дръжките на мечовете си. Други му се усмихваха като на отдавна изгубен близък, макар че някои от тези усмивки го притесниха повече от гневните погледи. Никой не коленичи, но мнозина му поднесоха клетвите си.

— Заклевам се, каквото и Тормунд се закле — заяви чернокосият Бруг, не особено словоохотлив. Сорен Трошача на щитове кимна сдържано и изръмжа:

— Бравата на Сорен е твоя, Джон Сняг, ако ти потрябва.

Червенобрадият Герик Кралска кръв доведе три дъщери.

— Ще станат чудесни жени и ще дадат на мъжете си здрави синове с кралска кръв — похвали се той. — Потеклото им е от Реймън Червената брада.

Потекло и кръв почти нищо не значеха сред свободния народ, знаеше Джон. Игрит го беше научила на това. Дъщерите на Герик имаха същата огненочервена коса като нейната, макар че нейната беше на сплетени къдрици, а тяхната висеше дълга и права. „Целунати от огън.“

— Три принцеси, всяка по-хубава от другата — каза на баща им. — Ще се погрижа да ги представят на кралицата. — Селайз Баратеон щеше да ги приеме по-добре, отколкото Вал, подозираше Джон. Бяха по-млади и много по-кротки. „Много мили на вид, макар че баща им е глупак.“

Хоуд Скитника се закле над меча си, най-нащърбеното и очукано парче желязо, което Джон беше виждал. Девин Тюленовите кожи му подари шапка от тюленова кожа, Харл Ловеца — наниз от мечи нокти. Вещицата воин Морна смъкна маската си от язово дърво колкото да целуне ръката му в ръкавицата и се закле да бъде негов мъж или жена, както предпочете.

И още, и още, и още.

Докато минаваха, всеки воин смъкваше съкровищата си и ги хвърляше в една от колите при портата. Кехлибарени висулки, златни торкви, ками със скъпоценни камъни, сребърни токи, гривни, пръстени, чаши ниело и златни бокали, бойни рогове и рогове за пиене, гребен от зелен нефрит, огърлица от речни бисери... всичко претеглено и записано от Боуен Марш. Един мъж предаде ризница от сребърни люспи, явно направена за някой велик лорд. Друг връчи счупен меч с три сапфира на дръжката.

Имаше и по-чудновати неща: играчка мамут, направена от косми на истински мамут, фалос от мамутска кост, шлем от глава на еднорог, със самия рог. Джон Сняг представа нямаше колко храна могат да купят тези неща в Свободните градове.

След конниците преминаха мъжете на Замръзналия бряг. Дузина от големите им костени колесници минаха покрай Джон, дрънчаха като Дрънчащата ризница. Половината се търкаляха както преди; на други бяха заменили колелетата с плазове. Плъзгаха се гладко по снежните преспи, докато тези с колелата засядаха и затъваха.

Кучетата, теглещи колесниците, бяха страховити зверове, големи колкото вълчища. Жените бяха облечени в тюленови кожи, някои с бебета на гърди. По-големите деца ситнеха зад майките си и поглеждаха Джон с очи, тъмни и корави като камъните, които стискаха. Някои от мъжете носеха еленови рога на шапките си, а други — бивни от моржове. Двата вида не се обичаха помежду си, разбра той скоро. Накрая минаха няколко мършави северни елена, а големите кучета ръмжаха по петите на изоставащите.

— Внимавай с тази сган, Джон Сняг — предупреди го Тормунд.
— Див народ са. Мъжете са лоши, жените още повече. — Откачи мях от седлото си и го предложи на Джон. — Дръж. Така може би няма да ти изглеждат толкова страшни. И ще те стопли за нощта. Не, задръж го, за тебе е. Пий.

Медовината беше толкова силна, че очите на Джон се насълзиха и жилки огън полазиха в гърдите му.

— Добър човек си, Тормунд. Като за дивак.

— По-добър от повечето, може би. Не толкова като някои.

Диваците се точеха и точеха, докато слънцето пълзеше по светлосиньото небе. Малко преди обед движението спря, когато една волска кола задръсти завой в тунела. Джон Сняг отиде да види лично. Колата се беше заклешила здраво. Мъжете зад нея се заканваха да я насекат на трески и да заколят вола на място, а коларят и близките му се кълняха, че ще ги избият, ако опитат. С помощта на Тормунд и сина му Торег Джон успя да задържи диваците да не стигнат до кръвопролитие, но им отне близо час, докато отворят отново пътя.

— Трябва ти по-голяма порта — рече недоволно Тормунд и погледна кисело към небето, където се бяха събрали няколко облака. — Адски бавно е така. Все едно да смучеш Млечната вода с тръстика. Ха. Де да имах Рога на Джорамун. Щях да го надуя хубаво и да прегазим през отломките.

— Мелисандра изгори Рога на Джорамун.

— Тъй ли? — Тормунд се плесна по бедрото и се разсмя гръмко.
— Изгорила е оня хубав голям рог, да. Проклет грях според мен. На хиляда години беше. Намерихме го в гроба на един великан и никой от нас не беше виждал толкова голям рог. Сигурно затова на Манс му хрумна да ти каже, че е на Джорамун. Искаше да ви накара враните да си мислите, че е по силите му да ви духне проклетия Вал. Но така и не намерихме истинския рог, колкото и да копахме. Ако бяхме, всеки коленичещ във вашите Седем кралства щеше да има бучки лед да си охлажда виното цяло лято.

Джон се обърна намръщен в седлото си. „И наду Джорамун Рога на Зимата, и вдигна великаните от земята.“ Онзи огромен рог с обков от старо злато, изписано с древни руни... излъгал ли го беше Манс Райдър, или Тормунд лъжеше сега? „Ако рогът на Манс беше фалшификат, къде е истинският?“

Следобед слънцето се скри и денят стана сив и ветровит.

— Снежно небе — заяви мрачно Тормунд.

Други видяха същата лоша поличба в плоските бели облаци. Това като че ли ги пришпори да се разбързат. Нервите се разгорещиха. Един мъж го промушиха, когато се опита да се шмугне пред други, чакали часове в колоната. Торег изтръгна ножа на нападателя, издърпа двамата от тълпата и ги прати обратно в лагера, за да тръгнат отначало.

— Тормунд — заговори Джон, докато гледаха как четири старици дърпат към портата кола, пълна с деца, — кажи ми за враговете ни. Бих искал да науча всичко, което може да се знае за Другите.

Дивакът избърса уста и промърмори:

— Не тук. Не отсам Вала ви. — Погледна притеснено към дърветата в белите им мантии. — Никога не се отдалечават, знаеш ли. Денем няма да се приближат, не и докато грее слънцето, но не си мисли, че си отиват. Сенките никога не си отиват. Може да не ги виждаш, но винаги дебнат по петите ни.

— Безпокоиха ли ви по пътя на юг?

— Не дойдоха със сила, ако това имаш предвид, но бяха с нас през цялото време, ръфаха по краищата ни. Загубихме толкова конни съгледвачи, че не ми се мисли, а изостанеше ли човек или отклонеше ли се встрани, струваше живота му. Всяка нощ обграждахме лагера си с огън. Не обичат огъня, знаеш го. Но паднат ли снеговете... сняг, лапавица и студен дъжд, адски трудно е да се намерят сухи дърва или да си разпалиш подпалките, а *студът*... някои нощи огньовете ни сякаш просто повяхваха и умираха. След такива нощи винаги намираш нещо умряло на заранта. Освен ако тебе не те намерят. Нощта, когато Торвинд... момчето ми, той... — Тормунд извърна лице настрани.

— Знам — каза Джон Сняг.

Тормунд отново се обърна към него.

— Нищо не знаеш. Убил си мъртвец, да, чух. Манс уби сто. Човек може да се бие с мъртвите, но когато дойдат господарите им, когато се вдигнат белите мъгли... как се биеш с *мъгла*, врано? Сенки със зъби... въздух, толкова студен, че те боли да дишаш, като нож в гърдите ти... не знаеш, не можеш да знаеш... може ли мечът ти да реже *студ*?

„Ще видим“, помисли Джон и си спомни нещата, които му беше казал Сам, нещата, които бе намерил в старите си книги. Дълъг нокът бе изкован в огньовете на Валирия, изкован в драконов пламък и със заклинания. „Драконова стомана — бе казал Сам. — По-силна от всяка обикновена стомана, по-лека, по-здрава, по-остра...“ Но думите в книга бяха едно. Истинското изпитание беше в битка.

— Прав си — каза Джон. — Не знам. А ако боговете са добри, никога няма да го узная.

— Боговете рядко са добри, Джон Сняг. — Тормунд кимна към небето. — Облаците се трупат. Вече става по-тъмно и по-студено. Валът ви вече не плаче. Виж. — Обърна се към сина си Торег. — Препусни до лагера и им кажи да се раздвижат. Болните и слабите, мързеливите и страхливите, да се вдигат на проклетите си крака. Запали им проклетите шатри, ако трябва. Портата трябва да се затвори, падне ли нощта. Всеки, който не мине през Вала дотогава, да се моли на Другите да го намерят, преди аз да съм го спипал. Чу ли?

— Чух. — Торег смуши коня си и препусна назад по колоната.

Диваците се точеха и точеха. Денят помръкна, както каза Тормунд. Облаци покриха небето от хоризонт до хоризонт и топлината избяга. Бутането при портата се усили, докато хора, кози и волове се блъскаха да минат. „Не е само нетърпение — разбра Джон. — Уплашени са. Воини, жени на копието, разбойници, страх ги е от тези гори, от сенките, движещи се между дърветата. Искат да са от другата страна на Вала, преди да се спусне нощта.“

Снежинка затанцува във въздуха. После друга. „Потанцувай с мен, Джон Сняг. Потанцувай с мен сега.“

Диваците се точеха и точеха. Вече се движеха по-бързо, притичваха припряно по бойната полоса. Старите, малките и изнемощелите обаче едва кретаха. Сутринта полето бе покрито с дебела пелена стар сняг и бялата му кора блестеше на слънцето. Сега полето беше кафяво, черно и хлъзгаво. Преминаването на свободния народ го беше направило кално и мръсно: дървени колела и конски подкови, плазове от кост, рог и желязо, свински копита, тежки ботуши, копита на крави и бикове, голите черни стъпала на Роговата стъпка, всичко беше оставило дирите си. Размекнатата пръст забавяше колоната още повече.

— Трябва ви по-голяма порта — измърмори отново недоволно Тормунд.

Привечер снегът вече валеше здраво, но реката от диваци се беше смалила до поток. От дърветата, където беше лагерът им, се вдигаха стълбове дим.

— Торег — обясни Тормунд. — Изгаря мъртвите. Винаги има някои, които лягат да спят и не се събуждат. Намираш ги в шатрите им, които имат шатри, свити на кълбо и замръзнали. Торег си знае работата.

Потокът бе изтънял на вадичка, когато Торег излезе от гората. С него яздеха десетина воини, въоръжени с копия и мечове.

— Ариергардът ми — каза Тормунд със зъбата усмивка. — Вие враните имате обходни патрули. Ние също. Оставих ги в лагера в случай, че ни нападнат преди всички да са излезли.

— Най-добрите ти мъже.

— Или най-лошите ми. Всеки от тях е убивал врана.

След ездачите се появи пешак, някакъв грамаден звяр тичаше по петите му. Беше глиган, чудовищен глиган, два пъти по-голям от Дух, покрит с груба черна козина, с бивни дълги колкото мъжка ръка. Джон никога не беше виждал толкова грамаден глиган, нито толкова грозен. Мъжът до него също не беше красавец: изгърбен, с тъмно набръчкано чело, със сплескан нос, провиснали челюсти с тъмна четина по тях и малки черни сближени очи.

— Борок. — Тормунд извърна глава и плю.

— Превъплъщенец. — Не беше въпрос. Някак си го знаеше.

Дух извърна глава. Падащият сняг беше прикрил миризмата на глигана, но белият вълк я надуши. Запристъпва пред Джон, оголил зъби в мълчаливо ръмжене.

— Не — спря го Джон. — Дух, долу. Стой. *Стой!*

— Глигани и вълци — рече Тормунд. — Най-добре ще е да държиш звяра си заключен през нощта. Ще се погрижа Борок да направи същото с прасето си. — Погледна към помръкващото небе. — Тия бяха последните, и крайно време беше. Цяла нощ ще вали, усещам го. Време е да видя какво е от другата страна на всичкия този лед.

— Тръгвай — подкани го Джон. — Аз ще мина последен. Ще се видим на пира.

— Пир? Ха! Ей тая дума обичам да я чувам. — Дивакът обърна коня си към Вала и го плесна по задницата. Торег и ездачите го последваха: при портата слязоха и поведоха конете за юздите. Боуен Марш се задържа, докато стюардите му изтеглят последните коли в тунела. Само Джон Сняг и охраната му бяха останали.

Превъплъщенецът спря на десетина крачки от тях. Чудовището му зари калта и задуши. Лек сняг беше покрил черния му извит гръб. Глиганът изгрухтя, наведе глава и за миг Джон си помисли, че се кани да нападне. Мъжете от двете му страни снишиха копията си.

— Брат — каза Борок.

— По-добре влизай. След малко ще затворим портата.

— Направете го — каза Борок. — Затворете я хубаво и здраво. Те идат, врано. — Усмихна се с най-грозната усмивка, която Джон беше виждал, и се запъти към портата. Глиганът тръгна след него. Падащият сняг скри следите им.

— Е, и това свърши — каза Рори, след като се скриха.

„Не е — помисли Джон Сняг. — Тепърва започва.“

Боуен Марш го чакаше южно от Вала с табличка, изписана с числа.

— Три хиляди сто и деветнайсет диваци минаха днес през портата — каза лорд-стюардът. — Шейсет от зложниците ви бяха пратени в Източен страж и Сенчестата кула, след като ги нахраниха. Ед Толет откара шест фургона с жени за Дългата могила. Другите остават с нас.

— Не за дълго — увери го Джон. — Тормунд смята да отведе хората си в Дъбов щит след ден-два. Останалите ще ги последват, след като решим къде да ги сложим.

— Както кажете, лорд Сняг. — Думите прозвучаха сковано. Тонът намекваше, че Боуен Марш знае къде *той* би ги сложил.

Замъкът, в който Джон се върна, бе много по-различен от онова, което беше оставил заранта. Откакто го знаеше, Черен замък беше място на безмълвие и сенки, където жалък отряд мъже в черно се движеха като призраци сред развалините на крепост, приютявала някога десет пъти повече от тях. Всичко това се беше променило. Сега светеха светлини от прозорци, в които Джон Сняг никога не беше виждал светлини. Странни гласове отекваха из дворовете, а свободният народ щъкаше по заледените пътеки, познавали години наред само

черни ботуши. Пред старите Бараки на Флинт се натъкна на десетина мъже, които се замерваха със сняг. „Играят си — изуми се Джон. — Пораснали мъже си играят като деца, замерват се със снежни топки като Бран и Аря някога, и Роб и мен преди тях.“

Но старата оръжейна на Донал Ноя все още беше тъмна и тиха, а стаите на Джон в дъното на студената ковачница — още по-тъмни. Но щом смъкна наметалото си, Данел надникна през открехнатата врата да съобщи, че Клидас е донесъл съобщение.

— Да дойде. — Джон запали вощеница от жарта в мангала и три свещи от вощеницата.

Клидас влезе порозовял и мигащ, стиснал парче пергамент в меката си длан.

— Ще прощавате, лорд-командир. Знам, че сте уморен, но помислих, че ще искате да видите това веднага.

— Добре си направил. — Джон зачете:

„При Хардхоум с шест кораба. Бясно море. Черна птица изгубен с целия екипаж, два лисенски кораба изхвърлени на Скейн, Нокът поема вода. Много лошо тук. Диваците ядат мъртвите си. Мъртви твари в горите. Браавоските капитани взимат на корабите си само жени и деца. Жени вещици ни наричат ловци на роби. Опит да вземат Бурна врана, шестима от екипажа мъртви, много диваци убити. Осем гарвана отлетяха. Мъртви твари във водата. Пратете помощ по суша, морето бурно. От Нокът, от ръката на майстер Хармун.“

Котър Пайк беше ударил ядосан печата си отдолу.

— Ужасно ли е, милорд? — попита Клидас.

— Много.

„Мъртви твари в гората. Мъртви твари във водата. Шест кораба от единайсете отплавали.“ Джон нави пергамент на намръщен. „Нощта пада. И моята война започва.“

ПРЕНЕБРЕГНАТИЯТ РИЦАР

— Всички на колене пред Негово великолепие Хиздар зо Лорак, четиринайсети с това благородно име, крал на Мийрийн, потомък на Гхиз, октарх на Старата империя, господар на Скаазадан, консорт на Драконите и Кръв на Харпията — изрева херолдът. Гласът му отекна от мраморния под и закънтя сред колоните.

Сир Баристан Селми пхна ръка под гънката на наметалото си и разхлаби меча си в ножницата. Не бяха разрешени никакви оръжия в присъствието на краля, освен на защитниците му. Като че ли все още го брояха за един от тях, въпреки освобождаването му. Поне никой не се беше опитал да вземе меча му.

Денерис Таргариен предпочиташе да води дворцовия си съвет от скамейка от лъскав абанос, гладка и проста, покрита с възглавнички, които сир Баристан й беше намерил, за да й е по-удобно. Крал Хиздар беше сменил пейката с два внушителни трона от позлатено дърво с високи гърбове, изваяни във формата на дракони.

Кралят се настани на трона отдясно със златна корона на главата и отрупан със скъпоценни камъни скиптър в бледата си ръка. Вторият трон остана празен.

„Важният трон — помисли сир Баристан. — Никакъв драконов стол не може да замени дракон, колкото и изкусно да е изваян.“

Вдясно от двата трона застана Гогор Великана, грамаден мъж със свиреп, покрито с белези лице. Отляво беше Пъстрата котка, със заметната през рамо леопардова кожа. Зад тях стояха Белақво Трошача на кокали и Краз със студените очи. „Опитни убийци — помисли Селми, — но едно е да се изправиш срещу противник в ямата, когато идването му е оповестено с рогове и барабани, а съвсем друго — да намериш скрит убиец, преди да може да удари.“

Денят беше ранен и свеж, но въпреки това той се чувстваше уморен до кости, все едно се е бил цяла нощ. Колкото повече остаряваше, толкова по-малко сън му трябваше сякаш. Като скуайър можеше да спи десет часа нощем и пак да се прозява, докато се

препъва на двора за упражнения. На шейсет и три пет часа на нощ му изглеждаха повече от достатъчно. Предната нощ почти не беше спал. Спалнята му представляваше малка килия до покоите на кралицата, бивша слугинска стая. Обзавеждането включваше легло, нощно гърне, гардероб за дрехите му и дори стол, в случай, че поиска да седне. На масичката до леглото държеше свещ от пчелен восък и статуетка на Воина. Макар и да не беше религиозен, със статуетката се чувстваше по-малко самотен тук, в този чужд град, и към нея се беше обърнал в тъмното си нощно бдение. „Защити ме от съмненията, които ме глождат — беше се помолил, — и ми дай силата да направя каквото е правилно.“ Но нито молитвата, нито утрото му донесоха сигурност.

Залата беше пълна както винаги, но Баристан Селми забеляза най-вече кои лица липсват: Мисандей, Белвас, Сив червей, Аго, Джого и Ракаро, Ирри и Джикуи, Даарио Наарис. На мястото на Бръснатото теме стоеше дебел мъж с издута гръдна броня и маска на лъв, дебелиите му крака се показваха под пола от ивици кожа. Маргаз зо Лорак, братовчедът на краля, новият командир на Бронзовите зверове. Селми вече си беше оформил здравословно презрително отношение към него. Познаваше този тип хора от Кралски чертог — раболепни към погорните от тях, груби към по-долните, слепи, колкото и горделиви, и прекомерно надути.

„Скааз също може да е в залата — осъзна Селми. — Скрит зад маска.“ Четирийсет Бронзови щитовете стояха между колоните и светлината на факлите огряваше лъскавите им маски. Бръснатото теме можеше да е който и да е от тях.

Залата бръмчеше от стотици тихи гласове. Звукът беше злокобен, гневен. Напомни на Селми звука на гнездо на стършели в мига преди всички стършели да заврат и да изригнат навън. А по лицата на множеството видях гняв, скръб, подозрение и страх.

Новият кралски херолд едва бе обявил началото на аудиенцията, когато започна грозното. Една жена зариде за брат си, умрял в ямата на Дазнак, друга за пострадалия си паланкин. Дебел мъж разкъса превръзките си, за да покаже изгорялата си ръка, плътта по която все още беше раздрана и мокра. А когато един заговори за Харгаз Героя, един освободен роб зад него го събори на пода. Шестима Бронзови маски едва ги разтърваха и ги измъкнаха от залата. „Лисица, ястреб, тюлен, скакалец, лъв, мечка.“ Селми се зачуди дали маските имат

някакво значение за мъжете, които ги носеха. Дали едни и същи мъже носеха едни и същи маски всеки ден, или си избираха нови лица всяка сутрин?

— Тишина! — умоляваше Резнак мо Резнак. — Моля! Ще ви отговоря, но само ако...

— Вярно ли е? — извика една освободена. — Мъртва ли е майка ни?

— Не, не, не — закрещя Резнак. — Кралица Денерис ще се върне, когато благоволи, в цялата си мощ и величие. Дотогава негово величество крал Хиздар ще...

— Той не ми е крал — изрева един освободен.

Хората започнаха да се бутат.

— Кралицата не е мъртва — заяви сенешалът. — Кръвните й ездачи бяха пратени отвъд Скаазадан, за да намерят нейно величество и да я върнат на възлюбения й лорд и верните й поданици. Всеки води със себе си десет отбрани ездачи и всеки мъж има по три бързи коня, за да пътуват бързо и надалече. Кралица Денерис ще бъде намерена.

След това заговори висок гхискарец с халат от брокат, с толкова звучен, колкото и студен глас. На драконовия си трон крал Хиздар се стараеше да изглежда едновременно загрижен и невъзмутим. Отново вместо него отвърна сенешалът му.

Сир Баристан Селми заслуша с половин ухо мазните думи на Резнак. Годишната служба в Кралската гвардия го бяха научили да слуша, без да чува, особено полезно умение, когато говорещият е решил да докаже, че думите наистина са вятър. В дъното на залата забеляза дорнското принцче с двамата му спътници. „Не трябваше да идват тук. Мартел не разбира каква опасност го грози. Денерис беше единственият му приятел в този двор, а нея я няма.“ Зачуди се колко ли разбират от това, което се говори. Дори той не можеше винаги да схване смесената гхискарска реч, която говореха търговците на роби, особено ако говореха бързо.

Принц Куентин поне слушаше съсредоточено. „Като баща си е.“ Нисък и набит, с простовато лице, изглеждаше добър младеж, сериозен, разумен, изпълнителен... но не от тези, които щяха да накарат сърцето на едно младо момиче да се разтупти. А Денерис Таргариен, каквото и да представляваше иначе, все пак беше младо момиче, както твърдеше сама всеки път, щом поискаше да изиграе

невинност. Като всяка добра кралица, на първо място поставяше народа си — иначе изобщо нямаше да се омъжи за Хиздар зо Лорак, — но момичето в нея все още копнееше за поезия, за любовна страст и смях. „Иска огън, а Дорн ѝ изпраща кал.“

Човек може да направи лапа от кал и да охлади треска. Може да засади зърно в кал и да отгледа жито, за да изхрани децата си. Калта може да нахрани човек, докато огънят само ще го погълне, но глупаците, децата и младите момичета винаги избират огъня.

Зад принца сир Герис Пийвода шепнеше нещо на Ирънууд. Сир Герис беше всичко, което принцът му не беше: висок, строен и с приятна външност, с изящество на фехтовач и духовитост на придворен кавалер. Селми не се съмняваше, че много дорнски девици са разрошвали с пръсти тази прошарена със слънце коса и са целували изкусителната усмивка на устните му. „Ако този беше принцът, нещата можеше да тръгнат съвсем другояче“, помисли си неволно... но у Пийвода имаше нещо прекалено чаровно за вкуса му. „Фалшива монета“, каза си старият рицар. Познавал беше много такива мъже през живота си.

Това, което шепнеше, сигурно бе смешно, защото едрият му плешив приятел изведнъж прихна толкова силно, че кралят извърна глава към дорнците и щом видя принца, се намръщи.

Това мръщене не се хареса на сир Баристан. А това, че кралят махна на Маргаз да се приближи, наведе се и зашепна на ухото му, му хареса още по-малко.

„Не съм се заклевал на Дорн“, каза си сир Баристан. Но Левин Мартел беше някога негов Заклет брат, по времето, когато връзките между рицарите в Кралската гвардия все още бяха здрави. „Не можах да помогна на принц Левин на Тризъбеца, но мога да помогна на племенника му сега.“ Мартел стъпваше в змийско гнездо, а дори не виждаше змиите. Продължителното му задържане, дори след като Денерис се беше отдала на друг пред очите на богове и хора, щеше да предизвика всеки съпруг, а кралицата я нямаше, за да защити Куентин от гнева на Хиздар. „Макар че...“

Мисълта го порази като плесник през лицето. Куентин бе отраснал в дворцовите среди на Дорн. Коварства и отрови не му бяха чужди. А и принц Левин не беше единственият му чичо. „Роднина е на Червената пепелянка.“ Денерис беше взела друг за консорт, но ако

Хиздар умре, щеше да е свободна да се омъжи отново. „Възможно ли е Бръснатото теме да е сгрешил? Кой може да каже, че скакалците бяха за Денерис? Беше кралската ложа. А ако той е бил набелязаната жертва?“ Смъртта на Хиздар щеше да разбие крехкия мир. Синовете на Харпията щяха да подновят убийствата си, а юнкайците — войната. За Денерис нямаше да остане по-добър избор от Куентин и брачния договор с него.

Сир Баристан още се бореше с това подозрение, когато чу тропота на тежки ботуши, изкачващи се по стръмните каменни стъпала в дъното на залата. Юнкайците бяха дошли. Трима Мъдри господари водеха процесията от Жълтия град, всеки със своя въоръжена свита. Един от търговците на роби носеше кестеняв токар със златни ресни, друг — токар на ивици морскосиньо и оранжево, трети — гръдна броня с еротични сцени, изработени с гагат, нефрит и перли. Наемническият капитан Кървавата брада ги придружаваше с кожена торба, метната на рамо, и с убийствено зла усмивка на лицето.

„Не Дрипавия принц — забеляза Селми. — Не Кафявия Бен Плум.“ Сир Баристан изглежда хладно Кървавата брада. „Дай ми най-малкия повод да потанцувам с теб и ще видим кой ще се смее накрая.“

Резнак мо Резнак се запровира напред през множеството.

— Мъдри господари, за нас е висока чест. Негово сияние крал Хиздар приветства с добре дошли своите приятели от Юнкай. Разбираме, че...

— Разбирате това. — Кървавата брада извади от торбата си отсечена глава и я хвърли в краката на сенешала.

Резнак писна уплашено и отскочи. Главата се затъркаля по пурпурния мраморен под, като оставяше кървава диря, и спря под драконовия трон на крал Хиздар. Бронзовите зверове снишиха копията си. Гогор Великана пристъпи тежко и застана пред кралския трон, а Пъстрата котка и Краз се озоваха от двете му страни в плътна стена.

Кървавата брада се изсмя.

— Той е мъртъв. Не хапе.

Плахо, много плахо, сенешалът се доближи до главата и деликатно я вдигна за косата.

— Адмирал Гролео.

Сир Баристан хвърли поглед към трона. Беше служил на толкова много крале, че неволно си представи как те щяха да реагират на

подобно предизвикателство. Ерис щеше да се дръпне назад с ужас, сигурно щеше да се убодне на шиповете на Железния трон, а след това щеше да кресне на охраната си да насекат юнкайците на парчета. Робърт щеше да изреве за чука си и да плати на Кървавата брада на място в натура. Дори Джеерис, смятан за слаб от мнозина, щеше да заповяда да арестуват Кървавата брада и юнкайските търговци на роби.

Хиздар седеше замръзнал и вкаменен. Резнак постави главата на сатенена възглавничка в краката на краля и се дръпна боязливо назад, изкривил уста в превзета гримаса на отвращение. Сир Баристан можеше да надуши тежкия парфюм на сенешала от няколко крачки разстояние.

Мъртвият беше зяпнал с укор нагоре. Брадата му бе кафява от засъхналата кръв, но струйка червено все още течеше от отсечения врат. Личеше, че е трябвало повече от един удар, за да се отдели главата от тялото му. В дъното на залата молители започнаха да се измъкват навън. Един от Бронзовите зверове дръпна лъскавата си маска на ястреб и повърна закуската си.

Баристан Селми неведнъж беше виждал отсечени глави. Но тази... беше прекосил половината свят със стария мореплавател, от Пентос до Карт и обратно до Ащадор. „Гролео беше добър човек. Не заслужаваше такъв край. Искаше само да се върне у дома.“ Рицарят зачака напрегнато.

— Това — най-сетне проговори кралят, — това не е... възмутени сме, това... какво трябва да означава това... това...

Търговецът на роби с кестенявия токар извади свитък пергамент.

— Удостоен съм с честта да поднеса това послание от съвета на господарите. — Разгъна свитъка. — В него пише: „Седем влязоха в Мийрийн, за да подпишат мирните условия и да гледат празничните игри в Ямата на Дазнак. В гаранция за тяхната сигурност ни бяха предадени седем заложници. Жълтият град скърби за своя благороден син Юрказ зо Юнзак, който загина жестоко като гост на Мийрийн. Кръвта трябва да се плати с кръв.“

Гролео имаше жена в Пентос. Деца, внуци. „Защо точно той, от всички заложници?“ Джого, Хиро и Даарио Наарис командваха бойци, но Гролео беше адмирал без флота. „Жребий ли са теглили, или са решили, че Гролео е най-малко ценният за нас, най-малко вероятно ще

е смъртта му да провокира отплата“, запита се рицарят... но да се постави въпросът беше по-лесно, отколкото да му се отговори. „Нямам опит в разплитането на такива възли.“

— Ваша милост — извика сир Баристан. — Ако благоволите да напомня, благородният Юрказ загина при трагично стечение на обстоятелства. Спъна се на стъпалата, докато се опитваше да избяга от дракона, и беше стъпкан от собствените си роби и свита. Или сърцето му се е пръснало от страх. Беше стар.

— Кой там си позволява да говори без кралско разрешение? — запита юнкайският лорд с пъстрия токар, дребен мъж с безволева брадичка и зъби, твърде големи за устата му. Приличаше на заек. — Длъжни ли са лордовете на Юнкай да търпят брътвежите на стражи? — Тръсна възмутен перлите по ресните на токара си.

Хиздар зо Лорак сякаш не можеше да откъсне очи от отрязаната глава. Едва след като Резнак прошепна нещо, най-последно се овладя.

— Юрказ зо Юнзак беше върховният ви главнокомандващ. Кой от вас говори сега от името на Юнкай?

— Всички — заяви заекът. — Съветът на господарите.

Крал Хиздар намери малко твърдост в себе си.

— Тогава всички носите отговорността за това нарушаване на мира ни.

Отговори юнкаецът с бронята.

— Мирът не е бил нарушаван. Кръвта се заплаща с кръв, животът — с живот. За да покажем своята благонамереност, ви връщаме трима от заложенниците. — Железните редици зад него се раздвоиха. Изкараха напред трима мийрийнци, вкопчили ръце в токарите си — две жени и един мъж.

— Сестро — каза сковано Хиздар зо Лорак. — Братовчеди. — Махна към кървавата глава. — Махнете това от очите ми.

— Адмиралът беше човек на морето — напомни му сир Баристан. — Ваше величество навярно би могъл да помоли юнкайците да ни върнат тялото му, за да можем да го погребем под вълните?

Лордът със заешките зъби махна с ръка.

— Ако пожелае ваше сиятелство, това ще стане. В знак на уважението ни.

Резнак мо Резнак се покашля шумно.

— Моля да не прозвучи като обида, но ми се струва, че нейно величество кралица Денерис ви даде... тъ... седем заложници. Другите трима...

— Другите ще останат наши гости — заяви юнкайският лорд с бронята. — Докато драконите не бъдат унищожени.

В залата се възцари тишина. Последваха тих ропот и мърморене, изшепнати проклетия и нашепнати молитви. Стършелите се размърдваха в гнездото си.

— Драконите... — почна крал Хиздар.

— ... са чудовища, както всички хора видяха в Ямата на Дазнак. Никакъв истински мир не е възможен, докато са живи.

Резнак отговори:

— Нейно величество кралица Денерис е Майка на драконите. Само тя може да...

Кървавата брада го прекъсна рязко:

— Нея я няма. Изгорена и погълната. Бурени растат от разбития ѝ череп.

Думите бяха посрещнати с рев. Някои викаха и ругаеха. Други тропяха с крака и свиреха одобрително. Бронзовите зверове трябваше да заудрят с копията по пода, докато залата отново утихне.

Сир Баристан не откъсваше очи от Кървавата брада. „Дойде, за да оплячкоса града, а мирът на Хиздар го лиши от плячката. Готов е на всичко, за да предизвика кръвопролитие.“

Хиздар зо Лорак се надигна бавно от драконовия си трон.

— Трябва да го обсъдя със съвета си. Аудиенцията приключи.

— Всички на колене пред негово великолепие Хиздар зо Лорак, четиринайсети с това благородно име, крал на Мийрийн, потомък на Гхиз, октарх на Старата империя, господар на Скаазадан, консорт на Драconi и Кръв на Харпията — изрева херолдът. Бронзовите зверове се стекоха между колоните, строиха се в плътна редица и бавно настъпиха в крак, подкарвайки молителите извън залата.

На дорниците не се налагаше да ходят много далече. Както се полагаше на ранга и положението му, Куентин Мартел бе настанен във великата пирамида, два етажа по-долу — представително жилище с няколко стаи, със свой клозет и тераса с висок парапет. Навярно затова принцът и спътниците му се задържаха, изчаквайки тълпата да оредее, преди да тръгнат към стълбището.

Сир Баристан ги погледна замислено. „Какво щеше да поиска Денерис?“, запита се. Като че ли знаеше отговора. Закрачи през залата и дългото бяло наметало се разлюля зад него.

— Дворът на баща ти никога не е бил толкова оживен — чу отдалече шегата на Пийвода.

— Принц Куентин — извика Селми. — Може ли две думи?

Куентин Мартел се обърна.

— Сир Баристан. Разбира се. Стайте ми са едно ниво по-надолу.

„Не.“

— Не е моя работа да ви съветвам, принц Куентин... но на ваше място не бих се върнал в квартирата си. Вие и приятелите ви трябва да слезете по стъпалата и да напуснете.

Принц Куентин го зяпна.

— Да напуснем пирамидата?

— Напуснете града. Върнете се в Дорн.

Дорнците се спогледаха.

— Оръжията и бронята ни са в стаите — каза Герис Пийвода. — Да не говорим за повечето пари, които ни останаха.

— Мечовете може да се сменят — отвърна сир Баристан. — Мога да ви осигуря достатъчно пари за превоз до Дорн. Принц Куентин, кралят ви забеляза днес. Намръщи се.

Герис Пийвода се изсмя.

— От Хиздар зо Лорак ли да се плашим? Нали го видях. Разтрепери се пред юнкайците. Те му пратиха *глава*, а той не направи нищо.

Куентин Мартел кимна съгласен.

— За един принц е добре да помисли, преди да действа. Този крал... не знам какво да мисля за него. Вярно, кралицата също ме предупреди да се пазя от него, но...

— Предупредила ви е? — Селми се намръщи. — Защо още сте тук?

Принц Куентин се изчерви.

— Брачният договор...

— ... е сключен от двама мъртви и не съдържа нито дума за кралицата или вас. Обещава ръката на сестра ви на нейния брат, още един мъртвец. Няма никаква сила. Докато не се появихте тук, нейно величество беше в неведение за съществуването ви. Баща ви пази

тайните си добре, принц Куентин. Твърде добре, опасавам се. Ако кралицата знаеше за този договор в Карт, можеше изобщо да не тръгне към Робския залив, но вие закъсняхте. Нямам никакво желание да слагам сол в раните ви, но нейно величество има нов съпруг и стар любовник и изглежда предпочита тях двамата пред вас.

В тъмните очи на принца блесна гняв.

— Този дребен гхискарски лорд е негоден за консорт на кралицата на Седемте кралства.

— Не вие ще прецените това. — Сир Баристан помълча, разколебан дали вече не е казал твърде много. „Не. Кажи му останалото.“ — Онзи ден в Ямата на Дазнак част от храната в кралската ложка беше отровена. Беше чиста случайност, че Белвас Силния я изяде всичката. Сините грации твърдят, че само големината и необикновената му сила са го спасили, но беше на косъм. Може би скоро ще умре.

Стъписването на лицето на принц Куентин беше пълно.

— Отрова... предназначена за Денерис?

— За нея или за Хиздар. Може би и за двамата. Но ложата беше неговата. Негово величество направи всички приготовления. Ако отровата е била негово дело... е, трябва му изкупителна жертва. Кой би бил по-подходящ от един съперник от далечна земя, който няма никакви приятели в двора? Кой би бил по-подходящ от един отхвърлен ухажор на кралицата?

Куентин Мартел пребледня.

— Аз! Никога не бих... не е възможно да мислите, че съм замесен в каквото и да било...

„Или е самата истина, или е блестящ артист.“

— Други може да го помислят — каза сир Баристан. — Червената пепелянка ви беше чичо. И имате сериозно основание да искате смъртта на крал Хиздар.

— Други също — намеси се Герис Пийвода. — Наарис например. На кралицата...

— ... фаворитът — довърши сир Баристан, преди дорнският рицар да е казал нещо, което можеше да урони честта на кралицата. — Така ги наричат в Дорн, нали? — Не дочака отговор. — Принц Левин беше мой Заклет брат. В онези дни в Кралската гвардия нямаше много

тайни. Знам, че той имаше фаворитка. Не смяташе, че има нещо срамно в това.

— Да — каза изчервен Куентин, — но...

— Даарио би убил Хиздар на мига, ако смееше — продължи сир Баристан. — Но не с отрова. Никога. А и все едно, Даарио не е тук. Хиздар все пак с удоволствие би го обвинил за скакалците... но на краля тепърва може да му потрѣбват Бурните врани, а ще ги загуби, ако се окаже замесен в смъртта на капитана им. Не, принце. Ако негово величество има нужда от отровител, когото да посочи, ще погледне към вас. — Беше казал всичко, което можеше да се каже без риск. След още няколко дни, ако боговете им се усмихнеха, Хиздар зор Лорак нямаше да управлява повече Мийрийн... но нямаше да е добре принц Куентин да пострада в кървавата баня, която предстоеше. — Ако трябва непременно да останете в Мийрийн, ще е добре да стоите настрана от двора и да се надявате Хиздар да ви забрави — довърши сир Баристан, — но един кораб за Волантис ще е по-разумно, принце. Каквото и ход да изберете, желая ви всичко най-добро.

Преди да е направил й три стъпки, Куентин Мартел извика след него:

— Баристан Храбрия ви наричат.

— Някои.

Беше си спечелил това име едва десетгодишен, новоизпечен скуайър, но толкова суетен и горд, че си беше втълпил, че може да се срази в турнир с изпитани и доказани рицари. Беше взел назаем един боен кон и някаква броня от оръжейната на лорд Дондарион и излезе на турнира при Черния пристан като „тайнствения рицар“. „Дори херолдът се смя. Ръцете ми бяха толкова тънки, че когато наведох пиката, едва можех да я задържа върхът й да не зарови в земята.“ В правото на лорд Дондарион беше да го смъкне от коня и да го напердаши, но принцът на Морски кончета бе съжалил шантавото момче в зле стоящата му броня и го почете, като прие предизвикателството му. Един рунд стигаше. След това принц Дънкан му помогна да се вдигне на крака и свали шлема му.

— Момче — обяви той на тълпата. — Храбро момче.

„Преди петдесет и три години. Колко ли мъже все още са живи от онези, които бяха тогава на Черен пристан?“

— Какво име мислите, че ще ми дадат, ако се върна в Дорн без Денерис? — попита принц Куентин. — Куентин Предпазливия? Куентин Страхливия? Куентин Плашливия?

„Принцът, който закъсня“, помисли старият рицар... но ако един рицар от Кралската гвардия не научаваше нищо друго, научаваше се поне да си сдържа езика.

— Куентин Благоразумния — предположи сир Баристан. И се надяваше да е истина.

ОТХВЪРЛЕНИЯТ УХАЖОР

Часът на призраците почти бе дошъл, когато сир Герис Пийвода се върна в пирамидата да донесе, че е намерил Боба, Книгите и Стария Бил кокала в една от не особено почитените изби на Мийрийн да пият жълто вино и да гледат как роби се трепят едни други с голи ръце и остри зъби.

— Боба извади нож и предложи да се хванат на бас дали коремите на дезертъорите са пълни с жълти лайна — докладва сир Герис, — тъй че му хвърлих дракон и попитах жълто злато ще свърши ли работа. Захапа монетата и ме попита какво искам да купя. Като му казах, прибра ножа и ме попита пиян ли съм, или луд.

— Да мисли каквото си иска, стига да предаде съобщението — каза Куентин.

— А, това ще го направи. Обзалагам се, че ще си получиш и срещата, макар и само за да може Дрипите да накара Хубавата Мерис да ти отреже черния дроб и да го изпържи с лук. Трябваше да послушаме Селми. Когато Баристан Храбрия ти каже да бягаш, разумният човек си връзва ботушите. Трябва да намерим кораб до Волантис, докато пристанището още е отворено.

Само при споменаването за кораб лицето на сир Арчибалд позеленя.

— Никакви кораби повече. По-скоро ще подскочам до Волантис на един крак.

„Волантис — помисли Куентин. — После Лис, после — у дома. Обратно откъдето тръгнах, с празни ръце. Трима храбри мъже загинаха, и за какво?“

Щеше да е хубаво да види отново Зелената кръв, да посети Слънчево копие и Водните градини и да диша чистия сладък планински въздух на Ирънууд вместо горещите влажни и мръсни изпарения на Робския залив. Баща му нямаше да му каже нито дума в укор, знаеше Куентин, но разочарованието щеше да се чете ясно в очите му. Сестра му щеше да се държи презрително, Пясъчните змии

щяха да му се подиграват с усмивки, остри като мечове, а лорд Ирънууд, вторият му баща, който беше изпратил с него собствения си син, за да го пази...

— Няма да ви задържам тук — каза Куентин на приятелите си. — Баща ми постави тази задача на мен, не на вас. Идете си у дома, щом това искате. По който начин предпочетете. Аз оставам.

Големия мъж сви рамене.

— Тогава Пий и аз също оставаме.

Следващата нощ Дензо Д'хан се появи на вратата на принц Куентин, за да уговорят условията.

— Ще се срещне с теб утре, на пазара за подправки. Гледай за врата със знак пурпурен лотос. Почукай два пъти и извикай: „Свобода“.

— Разбрано — каза Куентин. — Арч и Герис ще са с мен. Той също може да вземе двама мъже. Не повече.

— Както благоволите, принце. — Думите бяха съвсем вежливи, но в тона на Дензо се прокрадна злоба, а очите на воина поет блеснаха подигравателно. — Елате по залез-слънце. И се погрижете да не ви следят.

Дорнците напуснаха Великата пирамида час преди залез-слънце, за да не би да объркат пътя или да се затруднят с намирането на пурпурния лотос. Куентин и Герис носеха мечовете си. Големия мъж беше стегнал бойния си чук на гърба.

— Все още не е твърде късно да зарежем тази глупост — каза Герис, докато вървяха по една мръсна уличка към пазара за подправки. Въздухът вонеше на урина и чуваха пред себе си трополенето на обкованите с желязо колела на кола за извозване на трупове. — Стария Бил Кокала често разправяше, че Хубавата Мерис може да проточи смъртта на човек цял лунен кръг. Ние ги *излъгахме*, Куент. Използвахме ги, за да стигнем тук, а после се прехвърлихме при Бурните врани.

— Както ни беше заповядано.

— Само че Дрипавия изобщо нямаше предвид да го направим наистина — намеси се Големия мъж. — Другите му момчета, сир Орсън и Дик Сламката, Хънгърфорд, Уил от Горите, те още са в някоя тъмница благодарение на нас. На Старата Дрипа едва ли му е харесало много.

— Не е — отвърна принц Куентин. — Но обича златото.

Герис се засмя.

— Жалко, че нямаме. Вярваш ли на този мир, Куент? Аз не. Половината град нарича драконоубиеца герой, а другата половина плюе кръв при споменаването на името му.

— Харзу — каза големият мъж.

Куентин се намръщи.

— Харгаз.

— Хиздар, Хумзум, Хагнак, има ли значение? Аз всички ги наричам Харзу. Никакъв драконоубиец не беше. Само дето му опекоха хубаво задника.

— Беше храбър. — „Щях ли и аз да имам кураж да се изправя пред онова чудовище само с едно копие?“

— Храбро умря имаш предвид.

— Умря с писъци — каза Арч.

Герис сложи ръка на рамото на Куентин.

— Дори и да се върне, кралицата все пак е омъжена.

— Не и ако млясна крал Харзу с чука си — подхвърли Големия мъж.

— Хиздар — каза Куентин. — Името му е Хиздар.

— Една целувка от чука ми и никой няма да го интересува какво му е било името — отвърна Арч.

„Те не разбират.“ Приятелите му бяха изгубили поглед за истинската му цел тук. „Пътят води през нея, не към нея. Денерис е средството за наградата, не самата награда.“

— Драконът има три глави, каза ми тя. Бракът ми не бива да бъде краят на всичките ти надежди, така каза. Знам защо си тук. За огън и кръв... Имам кръвта на Таргариен в себе си, знаете го. Мога да проследя родословието си назад до...

— Майната му на родословието ти — каза Герис. — Драконите не ги интересува кръвта ти, освен как е на вкус може би. Те са чудовища, а не майстери. Куент, наистина ли искаш да го направиш това?

— Това е, което трябва да направя. За Дорн. За баща ми. За Клетъс и Уил, и майстер Кедри.

— Те са мъртви — каза Герис. — Не ги интересува.

— Всички са мъртви — съгласи се Куентин. — И за какво? За да ме доведат тук, за да мога да се ожения за драконовата кралица. Велико приключение го нарече Клетъс. Демонски пътища и бурни морета, а в края му е най-красивата жена на света. Приказка, която ще разказваме на внуците си. Но Клетъс никога няма да има дете, освен ако не е оставил копеле в корема на онази кръчмарска слугиня, която хареса. Уил никога няма да има сватбата си. Тяхната смърт трябва да има някакъв смисъл.

Герис посочи един труп, свлякъл се до тухлена стена, и кръжация около него рояк мухи.

— Неговата смърт има ли смисъл?

Куентин погледна тялото с погнуса.

— Умрял е от дизентерията. Стойте настрана от него. — Бялата кобила беше отсам градските стени. Нищо чудно, че улиците изглеждаха толкова пусти.

— Неопетнените ще пратят кола за него.

— Несъмнено. Но въпросът ми не беше това. Животът на хората има смисъл, не смъртта им. Аз също обичах Уил и Клетъс, но това няма да ни ги върне. Това е грешка, Куент. Не можем да се доверим на наемници.

— Те са хора като всички други. Искат злато, слава, власт. На това се доверявам. — „На това и на предопределението си. Аз съм принц на Дорн и кръвта на драконите е в жилите ми.“

Слънцето се беше скрило зад градската стена, когато намериха пурпурния лотос, нарисуван на изкорубената дървена врата на нисък тухлен коптор, схлупен между няколко други такива коптора в сянката на голямата жълто-зелена пирамида на Раздар. Куентин почука два пъти, както му бяха казали. Зад вратата се отзова дрезгав глас и заръмжа нещо на непонятната реч на Робския залив, мръсна смесица от стар гхискарски и висок волантински. Принцът отговори на същия език:

— Свобода.

Вратата се отвори. Герис влезе първи за по-сигурно, Куентин плътно зад него и Големия мъж в тила. Въздухът вътре бе задимен от синкав пушек, чиято сладникава миризма не можеше съвсем да прикрие по-силната воня на урина, вкиснало вино и развалено месо. Пространството се оказа много по-голямо, отколкото изглеждаше

отвън, изпънато наляво и надясно през съседните съборетини. Това, което от улицата изглеждаше десетина постройки, се оказа една дълга зала отвътре.

В този час мястото беше полупразно. Няколко посетители удостоиха дорните с погледи — отегчени, враждебни или любопитни. Останалите се бяха струпали около ямата в другия край на помещението, където двама голи мъже се сечаха с ножове, докато зрителите ги окуражаваха с викове.

От мъжете, с които бяха дошли да се срещнат, нямаше и помен. След това се отвори врата, която Куентин не бе забелязал, и оттам излезе старица, съсухрено същество с тъмочервен токар с ресни във формата на малки златни черепи. Кожата ѝ беше бяла като кобилешко мляко, а косата ѝ толкова рядка, че можеше да се види черепът под нея.

— Дорн — рече тя. — Аз Зарина. Пурпурен лотос. Слезете тук долу, намерите тях. — Задържа вратата и ги подкани с ръка да минат.

Зад вратата имаше дървено стълбище, стръмно и извито. Този път поведе Големия мъж, а Герис остана в тила, с принца между тях. „Подземие.“ Слизането беше дълго и толкова тъмно, че Куентин трябваше да опипва с ръка, за да не се хлъзне. Преди да стигнат дъното, сир Арчибалд извади камата си.

Озоваха се в тухлена изба, три пъти по-голяма от пивницата горе. Огромни бъчви скриваха стените. На кука точно до вратата висеше червен фенер, а на едно обърнато буре, служещо за маса, мъждукаше лоена свещ. Това бе единствената светлина.

Каго Убиеца на трупове крачеше покрай бъчвите, черният му аракх се полюшваше на кръста му. Хубавата Мерис държеше арбалет, очите ѝ бяха студени и мъртви като два сиви камъка. След като дорните влязоха, Дензо Д'хан залости вратата и зае позиция пред нея, скръстил ръце на гърдите си.

„С един повече“, помисли Куентин.

Дрипавия принц седеше зад масата и отпиваше вино. На жълтата светлина на свещта сребристосивата му коса изглеждаше почти златна, но пък торбичките под очите му изпъкваха големи като самари. Носеше кафяво вълнено наметало, под което проблясваше сребриста ризница. Коварство ли предвещаваха това, или беше просто проява на предпазливост? „Старият наемник е предпазлив наемник.“ Куентин се приближи до масата.

— Милорд. Изглеждате различно без наметалото си.

— Опърпаната ми дреха ли? — Пентошецът сви рамене. — Жалка работа... но ония дрипи изпълват враговете ми със страх, а на бойното поле разветите ми от вятъра парцали окуражават мъжете ми повече от всяко знаме. А ако поискам да се движа невидим, трябва само да го смъкна и да стана прост и незабележим. — Махна към пейката срещу себе си. — Сядай. Разбирам, че си принц. Де да го бях знаел. Ще пиеш ли? Зарина предлага и ядене. Хлябът ѝ е клисав, а яхнията неописуема. Мас и сол само с една-две мръвки на казан. Куче, казва, но според мен е по-скоро плъх. Няма да те убие обаче. Открил съм, че човек трябва да се пази само когато храната е изкусителна. Отровителите неизменно избират най-апетитните блюда.

— Довели сте трима — изтъкна сир Герис малко изнервено. — Разбрахме се за по двама.

— Мерис не е мъж. Мерис, миличка, развържи си ризата и им покажи.

— Няма да е нужно — каза Куентин. Ако приказките, които беше чул за нея, бяха верни, под ризата Хубавата Мерис имаше само белези, останали от мъжете, които ѝ бяха отрязали гърдите. — Мерис е жена, съгласен съм. Все пак извъртяхте условията.

— Дрипав и извъртащ, какъв мошеник съм само. Трима на двама не е кой знае какво предимство, трябва да се признае, но все пак се брои за нещо. На този свят човек трябва да се научи да грабва даровете, които боговете са решили да му пратят. Този урок научих на известна цена. Предлагам ти го в знак на доверието си. — Махна отново към седалката. — Седни и кажи каквото си дошъл да кажеш. Обещавам да не ви убия, докато не съм те изслушал. Това е най-малкото, което мога да направя за колега принц. Куентин беше, нали?

— Куентин от дома Мартел.

— Жабока ти отива повече. Нямам навик да пия с лъжци и дезертъори, но ти събуди любопитството ми.

Куентин седна. „Една погрешна дума и ще се стигне до кръв за миг.“

— Моля да ни простите за измамата. Единствените кораби, плаващи към Робския залив, бяха тези, които наехте да ви докарат за войната.

Дрипавия принц сви рамене.

— Всеки обърни-плащ си има оправдание. Не сте първите, които ми заклехте мечовете си, взехте ми парите и избягахте. Всички имат *причини*. „Малкият ми син е болен“ или „жена ми ми слага рога“, или „другите мъже ме накараха да им смуча патките“. Такова чаровно момче беше последният, но не го извиних за дезертьорството. Друг един ми каза, че храната ни била толкова лоша, че трябвало да избяга, за да не се разболе, тъй че заповядах да му отрежат стъпалото, опекох го и му го дадох да го изяде. После го направих лагерен готвач. Храната ни се подобри забележително, а когато договорът му приключи, подписа друг. Ти обаче... няколко от най-добрите ми хора са заключени в тъмниците на кралицата заради лъжливия ти език, а се съмнявам, че дори можеш да готвиш.

— Аз съм принц на Дорн — каза Куентин. — Имах дълг към баща си и към народа ми. Имаше таен брачен договор.

— Чух. И когато сребърната кралица видя парчето ти пергамент, падна в ръцете ти, нали?

— Не — рече Хубавата Мерис.

— Не? О, спомням си. Младоженката ти отлетя на дракон. Е, като се върне, сигурен съм, че ще ни покани на сватбената церемония. Мъжете от дружината ми ще пият с удоволствие за твое щастие, а аз обичам вестероските сватби. Частта с отвеждането на булката в брачното ложе особено, само че... а, чакай... — Обърна се към Дензо Д'хан. — Дензо, не ми ли каза, че драконовата кралица се е омъжила за някакъв гхискарец?

— Мийрийнски благородник. Богат.

Дрипавия принц отново се обърна към Куентин.

— Възможно ли е да е вярно това? Със сигурност не. А брачният ти договор?

— Тя му се изсмя — каза Хубавата Мерис.

„Изобщо не се смя.“ Другите мийрийнци можеше да са видели в него един забавен особняк, като изгнаника от Летните острови, когото крал Робърт държеше в Кралски чертог, но кралицата винаги му говореше вежливо.

— Много късно дойдохме — отвърна Куентин.

— Жалко, че не дезертирахте от мен по-рано. — Дрипавия принц отпи от виното. — Значи... няма сватба за принц Жабок. Затова ли се

върна при мен на скок-подскок? Да не би трите ми храбри дорнски момчета да са решили да уважат договорите си?

— Не.

— Колко жалко.

— Юрказ зо Юнзак умря.

— Стара новина. Видях го как умря. Горкият, видя дракон и се препъна, докато се опитваше да избяга. После хиляда от най-близките му приятели го стъпкаха. Не се съмнявам, че Жълтият град е окъпан в сълзи. Искаш да вдигна тост в негова памет ли?

— Не. Юнкайците избраха ли нов командир?

— Съветът на господарите не можаха да се разберат. Йезан зо Кагаз получи най-голяма подкрепа, но той също умря. Мъдрите господари се редуват във върховното командване. Днес водачът ни е тоя, дето братята ти по оръжие нарекоха Пияния завоевател. Утре ще е лорд Треперещи бузи.

— Заека — каза Мерис. — Треперещи бузи беше вчера.

— Поправям се, миличко. Юнкайските ни приятели бяха така добри да ни осигурят график. Трябва да се постарая да го изуча прилежно.

— Юрказ зо Юнзак беше човекът, който ви нае.

— Подписа договора ни от името на града. Нищо повече.

— Мийрийн и Юнкай сключиха мир. Обсадата ще се вдигне, армиите ще се разпуснат. Няма да има никакво сражение, никакво клане, никакъв град няма да се плячкосва.

— Животът е пълен с разочарования.

— Колко дълго ще искат юнкайците да плащат заплатите на четири свободни дружини според теб?

Дрипавия принц пак отпи от виното.

— Неприятен въпрос. Но такъв е животът на нас, мъжете от свободните дружини. Свършва една война, друга започва. За щастие винаги някой се бие с някого някъде. Може би тук. Докато си седим тук и пием, Кървавата брада подтиква юнкайските ни приятели да поднесат на крал Хиздар нова глава. Освободени и търговци на роби си гледат накриво вратовете и точат ножовете си, Синовите на Харпията заговорничат в пирамидите си, бялата кобила газии по роб и по господар, приятелите ни от Жълтият град заничат към морето, а някъде из Тревното море дракон гризе нежната плът на Денерис Таргариен.

Кой управлява Мийрийн тази нощ? Кой ще го управлява утре? — Пентошецът сви рамене. — В едно съм сигурен. Някой ще има нужда от мечовете ни.

— Аз се нуждая от тези мечове. Дорн ще ви наеме.

Дрипавия принц се обърна към Хубавата Мерис.

— Не му липсва наглост на тоя Жабок, а? Трябва ли да му напомня? Скъпи ми принце, с последния договор, който подписахме, ти си изтри хубавото розово задниче.

— Ще удвоя това, което ви плащат юнкайците.

— И плащаш в злато при подписване на договора ни, така ли?

— Ще ти платя една част щом стигнем във Волантис, останалото — когато се върна в Слънчево копие. Взехме злато с нас, когато отплавахме, но щеше да е трудно да го скрием, след като се записахме в дружината, тъй че го оставихме по банките. Мога да ти покажа документи.

— Аха. Документи. Но ще ни се плати *двойно*.

— Двойно повече документи — каза Хубавата Мерис.

— Останалото ще получите в Дорн — настоя Куентин. — Баща ми е човек на честта. Ако аз подпечатам договор, ще изпълни условията му. Имаш думата ми за това.

Дрипавия принц довърши виното си, обърна чашата и я постави между двамата.

— Тъй. Да видим дали разбирам добре. Доказан лъжец и клетвопрестъпник иска да сключи договор с нас и плаща с обещания. И за какви услуги, питам се? Може би моите Брулени от вятъра трябва да размажат юнкайците и да превземат Жълтия град? Да съкрушат дотракски халазар на полето? Да те придружат до вкъщи при баща ти? Ще бъдеш ли доволен, ако ти доставим кралица Денерис в леглото, мокра и жадна за ласката ти? Каж ми истината, принц Жабок. Какво точно би искал от мен и хората ми?

— Трябва ми помощта ви да откраднем дракон.

Убиеца на трупове се изкиска. Хубавата Мерис изви устна в нещо като усмивка. Дензо Д'хан подсвирна.

Дрипавия принц само се отпусна на столчето и рече:

— Двойно не стига за дракони, принцче. Дори една жаба би трябвало да знае това. Драконите вървят скъпо. Хора, които плащат с

обещания, би трябвало поне да имат благоразумието да обещаят *повече*.

— Ако искаш да утрия...

— Това, което искам, е Пентос — каза Дрипавия принц.

ПРЕРОДЕНИЯТ ГРИФОН

Първо пусна стрелците си.

Балак Черния командваше хиляда лъка. На младини Джон Конингтън беше споделял пренебрежението на повечето рицари към стрелци с лъкове, но по време на изгнанието си беше помъдрял. По свой начин стрелата беше толкова смъртоносна, колкото меча, тъй че през дългото пътуване беше настоял Хари Стрикланд Бездомника да разбие командата на Балак на десет отряда от по сто души и да постави всеки отряд на различен кораб.

Шест от тези кораби се бяха задържали заедно достатъчно дълго, за да доставят пътниците си на бреговете на нос Гняв (другите четири се бавеха, но рано или късно щяха да се появят, уверяваха ги волантинците, но според Гриф също толкова вероятно беше да са се изгубили или да са пристанали другаде), при което дружината оставаше с шестстотин лъка. В случая двеста се оказаха достатъчно.

— Ще се опитат да пратят гарвани — каза на Балак Черния. — Наблюдавай майстерската кула. Тук. — Посочи на картата, която бе надраскал в калта в лагера им. — Сваляте всяка птица, която напусне замъка.

— Ще стане — отвърна мъжът от Летните острови.

Една трета от хората на Балак използваша арбалети, друга трета — двойно извитите лъкове от рог и жила на Изтока. По-добри от тях бяха големите дълги лъкове от тис, донесени от стрелци с вестероска кръв, а най-добри от всички бяха големите лъкове от златно сърце, ценени от самия Балак Черния и неговите мъже от Летните острови. Само лък от драконова кост можеше да мята по-далече от лъка, направен от златно сърце. Какъвто и лък да носеха, всички мъже на Балак бяха с остър поглед, опитни ветерани, доказали годността си в сто битки, набези и престрелки. Отново го доказаха и при Грифонов полог.

Замъкът се издигаше на нос Гняв на висок зъбер от червен камък, обкръжен от три страни от бурните води на залива

Коработрошача. Единственият достъп към него бе защитен от укрепена порта, зад която се изпъваше дългият гол хребет, който Конингтън наричаха Гърлото на грифона. Да проникнеш със сила през Гърлото можеше да се окаже кървава работа, тъй като хребетът излагаше нападателите на копията, камъните и стрелите на бранителите в двете кръгли кули встрани от главната порта на замъка. А стигнеха ли до тези порти, мъжете вътре можеха да излеят врящо масло върху главите им. Гриф очакваше да загуби сто мъже, навярно и повече.

Изгубиха четирима.

Горите бяха оставени да нахлуят в полето зад укрепената порта, тъй че Франклин Цветята използва храсталаците за прикритие и изнесе хората си на двайсет разтега от портите, преди да се покажат от дърветата с тарана, направен в лагера. Трясъкът на дърво докара на бойниците двама мъже; стрелците на Балак Черния ги свалиха, преди да са отъркали съня от очите си. Портата се оказа затворена, но не залостена. Поддаде на втория удар и хората на сир Франклин бяха на средата на Гърлото, когато боен рог подаде сигнал за тревога от същинския замък.

Първият гарван полетя, докато куките им прехвърляха крепостната стена, вторият — няколко мига по-късно. Двете птици не прелетяха и сто разтега, преди стрелите да ги свалят. Страж отвътре хвърли ведро масло върху първите, стигнали до портата, но тъй като не бе имал време да го нагрее, ведрото нанесе повече щети от маслото. Скоро на няколко места по бойниците закънтяха мечове. Мъжете на Златната дружина се катереха между зъбците и се втурваха по пасажите с викове: „Грифон! Грифон!“, древния боен вик на дома Конингтън, което сигурно обърка защитниците още повече.

За няколко минути всичко приключи. Гриф препусна по гърлото на бял кон до Хари Стрикланд Бездомника. Когато приближиха портата, видя трети гарван, излитащ от кулата на майстера. Балак Черния го прониза лично.

— Никакви съобщения повече — каза Гриф на сир Франклин Цветята в двора. Следващото нещо, което изхвърча от кулата на майстера, беше майстерът. Както махаше с ръце, човек можеше да го вземе за поредната птица.

Това бе краят на цялата съпротива. Бранителите, колкото бяха останали, хвърлиха оръжията си. Грифонов полог отново беше негов и Джон Кониингтън отново беше лорд.

— Сир Франклин — каза той, — минете през цитаделата и кухните и изкарайте навън всички, които намерите. Мало, същото с майстерската кула и оръжейната. Сир Брендел, конюшните, септата и войнишките помещения. Доведете ги на двора и гледайте да не убиее никой, който не настоява непременно да умре. Искаме да спечелим Бурните земи и да не го направим с клане. На всяка цена погледнете под олтара на Майката, там има скрито стълбище, което води до тайно скривалище долу. И друго под северозападната кула, което води до морето. Никой да не се измъкне.

— Няма, милорд — обеща Франклин Цветята.

Разтичаха се по задачите, а Кониингтън кимна на Полумайстера.

— Халдон, заеми се с гарванарника. Довечера трябва да разпрятя съобщения.

— Дано да са ни оставили гарвани.

Дори Хари Бездомника беше впечатлен от бързата им победа.

— Изобщо не мислех, че ще е толкова лесно — рече капитан-генералът, щом влязоха в голямата зала при резбования и позлатен Престол на Грифона, на който бяха седели петдесет поколения Кониингтън.

— Ще стане по-тежко. Сега ги изненадахме. Не може да продължи вечно, дори Балак Черния да свали всеки гарван във владението.

Стрикланд огледа избелелите гоблени по стените, сводестите прозорци с безбройните стъкла с форма на диамант, от червено и бяло стъкло, стойките с копия, мечове и бойни чукове.

— Нека дойдат. Това място може да издържи срещу петдесет пъти повече от нас, стига да сме добре запасени. И казвате, че има проход навън до морето?

— Да. Скрито заливче под скалата, пристанът се появява само при отлив. — Но Кониингтън нямаше намерение да ги остави „да дойдат“. Гарваново гнездо беше здраво, но малко и докато стояха тук, те също щяха да изглеждат малки. Но наблизко имаше друг замък, много по-голям и несъкрушим. „Него вземи и кралството ще

потрепери.“ — Трябва да ме извините, капитан-генерал. Милорд баща ми е погребан под септата, а от много години не съм се молил за него.

— Разбира се, милорд.

Но след като се разделиха, Джон Конингтън не тръгна към септата. Стъпките му го отведоха на покрива на източната кула, най-високата в Грифонов полог. Докато се изкачваше, си спомни предишни изкачвания — стотици с милорд баща си, който обичаше да стои горе и да гледа над гори, скали и море и да знае, че всичко, което вижда, принадлежи на дома Конингтън, и едно (само едно!) с Регар Таргариен. Принц Регар се връщаше от Дорн и със свитата си се бе задържал тук за две седмици. „Толкова млад беше тогава, а аз — още по-млад. Момчета, и двамата.“ На пира в чест на гостите принцът беше взел арфата си със сребърните струни и им посвири. „Песен за любов и смърт — спомни си Джон Конингтън, — и всички жени в залата плачеха, когато остави арфата.“ Не мъжете, разбира се. В никакъв случай баща му, чиято единствена любов беше земята. Лорд Армънд Конингтън цяла вечер се бе мъчил да спечели принца на своя страна в спора си с лорд Мориген.

Вратата към покрива на кулата бе клеясала — явно никой не я беше отварял от години. Наложил се да натисне с рамо и да я отвори със сила. Но когато излезе на високите бойници, гледката беше точно толкова опияняваща, колкото я помнеше: стръмнината с изваяните ѝ от вятъра скали и разядени шпилове, морето долу, ръмжащо и бушуващо в подножието на замъка като неспокоен звяр, безкрайни левги небе и облаци, гората с есенните ѝ цветове.

— Земите на баща ти са красиви — беше казал принц Регар, застанал точно където Джон стоеше сега. А той, някогашното момче, бе отвърнал:

— Един ден всички ще са мои.

„Сякаш това можеше да впечатли принц, наследник на цялото кралство, от Арбор до Вала.“

Грифонов полог *наистина* стана негов след време, макар и само за няколко кратки години. Оттук Джон Конингтън бе управлявал просторни земи, простиращи се на много левги на запад, север и юг, също както баща му и бащата на баща му преди него. Но баща му и бащата на баща му никога не бяха губили земите си. Той беше.

„Издигнах се твърде високо, обичах твърде силно, дръзнах твърде много. Опитах се да хвана звезда, надценех се и паднах.“

След Битката на камбаните, когато Ерис Таргариен го бе лишил от всички титли и го беше пратил в изгнание в безумен пристъп на неблагодарност и подозрителност, земите и лордството бяха останали в дома Конингтън, предадени на братовчед му сир Роналд, същия, когото Джон бе направил свой кастелан, когато отиде в Кралски чертог на гости на принц Регар. Робърт Баратеон бе довършил унищожението на грифоните след войната. На братовчед му Роналд бе позволено да запази замъка и главата си, но загуби титлата си и стана просто Рицарят на Грифонов полог, а девет десети от земите му бяха отнети и раздадени на съседни лордове, подкрепили претенцията на Робърт.

Роналд Конингтън беше умрял преди години. Сегашният Рицар на Грифонов полог, синът му Ронет, според сведенията бе заминал на война в Речните земи. И толкова по-добре. Опитът на Джон Конингтън показваше, че хората се готови да се бият за неща, които чувстват като свои, та дори да са неща, спечелени с кражба. А и не го радваше мисълта, че ще отпразнува връщането си с убийството на свой близък. Бащата на Ронет Червения бързо се беше възползвал от пропадането на лорд братовчед си, вярно, но синът му беше дете по това време. Джон Конингтън дори не мразеше покойния сир Роналд. Вината си беше негова.

Беше загубил всичко при Каменна септа, в своята арогантност.

Робърт Баратеон се криеше някъде в града, ранен и сам. Джон Конингтън бе научил това, а също така знаеше, че главата на Робърт, набучена на копие, ще сложи край на бунта, там и веднага. Беше млад и изпълнен с гордост. И как не? Крал Ерис го бе назначил за своя Ръка, дал му беше армия и той възнамеряваше да се докаже достоен за тази чест, за обичта на Регар. Щеше лично да убие бунтовния лорд и да всече място за себе си във всички истории на Седемте кралства.

Тъй че нахлу в Каменна септа, затвори града и започна да търси. Рицарите му минаваха от къща на къща, разбиваха всяка врата, надничаха във всяко мазе. Дори беше пратил хора да използват по каналите, но въпреки всичко Робърт се беше отървал. Хората на града го *криеха*. Местеха го от едно скривалище в друго, винаги на стъпка пред хората на краля. Целият град беше гнездо на предатели. Накрая бяха скрили узурпатора в един бардак. Що за крал можеше да е това,

да се крие зад женски поли? Но докато търсенето се проточваше, Едард Старк и Хостър Тъли щурмуваха града с бунтовническа армия. Последваха камбани и битка, а Робърт излезе от бардака си с меч в ръка и за малко не посече Джон на стъпалата на старата септа, дала името на градчето.

Години след това Джон Конингтън си повтаряше, че не е виновен, че е направил всичко, което е можело да се направи. Войниците му претърсиха всяка дупка и коптор, предлагаше опрощения и награди, взимаше заложници, окачваше ги в клетки за врани и се кълнеше, че няма да получат нито храна, нито вода, докато не му доведат Робърт. Всичко — напразно.

— Самият Тивин Ланистър нямаше да може да направи повече — беше настоял една нощ пред Черното сърце, в първата година на изгнанието им.

— Точно тук грешиш — беше отвърнал Майлс Тойн. — Лорд Тивин изобщо нямаше да се занимава с търсене. Щеше да изгори онова градче с всичко живо в него. Мъже и момчета, кърмачета, благородни рицари и свети септони, прасета и курви, плъхове и бунтовници, щеше всичките да ги изгори. А след като пламъците угаснат и остане само пепел и въглени, щеше да прати хората си да намерят костите на Робърт Баратеон. След това, като дойдеха Старк и Тъли с войската си, щеше да предложи опрощение и на двамата, а те щяха да коленичат и да се върнат по домовете си с подвити опашки.

„Прав беше — помисли Джон Конингтън, подпрян на бойниците на предците си. — Искях да спечеля славата, че съм убил Робърт в двубой, а не име на касапин. Тъй че Робърт ми избяга и закла Регар на Тризъбеца.“

— Провалих бащата — промълви той. — Но няма да проваля сина.

Слезе на двора. Хората му вече бяха събрали гарнизона на замъка и оцелелите слуги. Макар сир Ронет наистина да беше заминал някъде на север с Джайм Ланистър, Грифонов полог не беше съвсем осиротял откъм грифони. Сред пленниците бяха по-младият брат на Ронет Реймънд, сестра му Алин и незаконният му син, свирепо момче, наречено Роналд Буря. От всички тях щяха да се получат полезни заложници, когато (и ако) Ронет Червения се върнеше, за да се опита да си върне замъка, който баща му бе откраднал. Конингтън заповяда

да ги затворят в западната кула под стража. Момичето заплака, а момчето копеле се опита да ухапе един копиеносец.

— Спрете и двамата — скастри ги той. — Никой от вас няма да пострада, освен ако Ронет Червения не се окаже пълен глупак.

Оказа се, че само няколко от пленниците бяха служили тук, докато Джон Конингтън беше лорд: побелял сержант, сляп с едното око; две перачки; ратай, който беше конярче по време на бунта на Робърт; готвачът, станал неимоверно дебел, и оръжейникът на замъка. Гриф беше оставил брадата си да порасте по време на пътуването, за първи път от много години, и за негова изненада тя беше станала предимно червена, макар и да се показваше пепел между огъня тук-там. Облечен в дълга червено-бяла туника, извезана с двата противостоящи си грифона на дома му, той изглеждаше по-стар и по-суров вариант на младия лорд, някогашния приятел и спътник на принц Регар... но мъжете и жените на Грифонов полог го гледаха с очите на непознати.

— Някои от вас ме знаят — каза им той. — Останалите ще научат. Аз съм законният ви владетел, завърнал се от изгнание. Враговете ми са ви казали, че съм мъртъв. Тези приказки са лъжа, както виждате. Служете ми вярно, както служихте на братовчед ми, и никой от вас няма да пострада.

Повика ги един по един, попита всекиго за името му, след това ги накара да коленичат и да му се закълнат във вярност. Всичко мина бързо. Войниците на гарнизона — само четирима бяха оцелели от щурма, старият сержант и три момчета — положиха мечовете си в краката му. Никой не се възпротиви. Никой не загина.

Вечерта в голямата зала победителите пируваха с печени мяса и прясно уловена риба, полети с гъсти червени вина от избите на замъка. Джон Конингтън седеше на Престола на Грифона и до него седяха Хари Стрикланд Бездомника, Балак Черния, Франклин Цветята и тримата млади грифони, които бяха пленили. Децата бяха от неговата кръв и чувстваше, че трябва да ги опознае, но когато копелето заяви: „Татко ми ще те убие“, реши, че ги е опознал достатъчно, заповяда да ги върнат в килиите и се извини.

Халдон Полумайстера не беше дошъл на пира. Лорд Джон го намери в майстерската кула, наведен над куп пергаменти, с изпънати около него карти.

— Опитваш се да разбереш къде може да е останалата част от дружината ли?

— Де да можех, милорд.

Десет хиляди души бяха отплавали от Волон Терис, с цялото си въоръжение, коне и слонове. По-малко от половината бяха стигнали до Вестерос, в или близо до района за дебаркиране, пустинна ивица бряг в края на дъждовния лес... земи, които Джон Конингтън познаваше добре, понеже някога бяха негови.

Само допреди няколко години изобщо нямаше да дръзне да опита да дебаркира на нос Гняв. Лордовете на бурята бяха твърде ревностно верни на дома Баратеон и крал Робърт. Но след като Робърт и брат му Ренли бяха убити, всичко се промени. Станис беше твърде суров и студен човек, за да вдъхва особена вярност, дори и да не беше на половин свят далече от тях, а Бурните земи нямаха особени причини да обичат дома Ланистър. А и Джон Конингтън не беше без приятели тук. „Някои от по-старите лордове все още ме помнят, а синовете им са чували разказите. И всеки от тях ще знае за Регар и малкия му син, чиято глава беше разбита в студена каменна стена.“

За щастие неговият кораб бе един от първите, стигнали до крайната им цел. След това беше въпрос само да укрепят лагер, да събере хората си, докато слизаха на брега, и да се задвижи бързо, преди местните дребни лордове да са разбрали за заплахата. И тук Златната дружина бе доказала на какво е способна. Хаосът, който неизбежно щеше да забави такъв поход с набързо събрано воинство от домашни рицари и местни мобилизирани, отсъстваше напълно. Това бяха наследниците на Горчива стомана и дисциплината беше майчино мляко за тях.

— Утре до това време би трябвало да държим три замъка — каза той. Силата, превзела Грифонов полог, бе една четвърт от наличната им. Сир Тристан Реките бе тръгнал едновременно с тях към седалището на дома Мorigен във Вранско гнездо, Ласуел Пийки за Дъждовен дом, крепостта на Уайлд, всеки със сила с подобна големина. Другите им хора бяха останали на лагер, за да пазят базата за дебаркиране и принца, под командата на ковчезника на дружината Горис Едориен. Броят им продължаваше да нараства: всеки ден пристигаха още кораби. — Все още имаме твърде малко коне.

— И никакви слонове — напомни му Полумайстера. Все още не се беше появил нито един от големите когове, возещи слонове. За последен път ги бяха видели в Лис, преди бурята да разпръсне половината флот. — Конете може да се намерят във Вестерос. Слоновете...

— ... са без значение. — Големите зверове щяха да са полезни в открито сражение, несъмнено, но щеше да мине доста време, докато съберат достатъчно сила, за да се изправят срещу враговете си на бойното поле. — Тези пергаменти казаха ли ти нещо полезно?

— О, много и много, милорд. — Халдон се усмихна. — Ланистърите лесно си създават врагове, но им е трудно да запазват приятели. Съюзът им с Тирел е крехък, ако се съди по това, което чета тук. Кралица Церсей и кралица Марджери се бият над малкия крал като две кучки над пилешки кокал, а и двете са обвинени в измяна и разврат. Мейс Тирел е изоставил обсадата на Бурен край и е тръгнал обратно към Кралски чертог да спаси дъщеря си, оставяйки символична сила да държи хората на Станис затворени в замъка.

Конингтън седна.

— Кажете още.

— В Севера Ланистърите разчитат на Болтън, а в Речните земи на Фрей, но и двата дома отдавна са си спечелили лоша слава с вероломството и жестокостта си. Лорд Станис Баратеон си остава в открит бунт, а железнородените от островите също са си издигнали крал. Никой като че ли не споменава за Долината, което ми подсказва, че Арин не са взели ничия страна във всичко това.

— А Дорн? — Долината беше далеко. Дорн беше близо.

— По-малкият син на принц Доран е бил сгоден за Мирцела Баратеон, което би могло да наемва, че дорнците са заложили на дома Ланистър, но имат войска в Костен път и друга в Принцовия проход, само изчакват...

— Изчакват. — Той се намръщи. — За какво? — Без Денерис и драконите й Дорн беше възлов за каузата им. — Пиши на Слънчево копие. Доран Мартел трябва да знае, че синът на сестра му е жив и се е върнал, за да си вземе бащиния трон.

— Както кажете, милорд. — Полумайстера погледна друг пергамент. — Едва ли можехме да улучим по-подходящ момент за

дебаркиране от този. Имаме потенциални приятели и съюзници навсякъде.

— Но не и дракони — каза Джон Кониингтън. — Тъй че за да спечелим тези съюзници за каузата си, трябва на всяка цена да имаме какво да им предложим.

— Злато и земи са традиционните стимули.

— Де да имахме и тях. Обещания за земя и обещания за злато може да са достатъчни за някои, но Стрикланд и хората му ще очакват първо те да получат най-добрите поля и замъци, отнети от предците им, когато са избягали в изгнание.

— Милорд все пак има голяма награда, която да предложи — изтъкна Халдон Полумайстера. — Ръката на принц Егон. Брачен съюз, който да доведе някой Велик дом под знамената ни.

„Невеста за хубавия ни принц.“ Джон Кониингтън много добре помнеше сватбата на принц Регар. „Елия изобщо не беше достойна за него. Беше крехка и болнава от самото начало, а раждането само я отслаби още повече.“ След раждането на принцеса Ренис майка ѝ бе останала прикована на легло половин година, а раждането на принц Егон едва не я беше убило. Няма да ражда повече деца, бяха казали след това майстерите на принц Регар.

— Денерис Таргариен все пак може да дойде един ден — каза Кониингтън на Полумайстера. — Егон трябва да е свободен да се ожени за нея.

— Милорд знае най-добре — отвърна Халдон. — В такъв случай може да обсъдим предлагане на потенциални приятели на по-малка награда.

— Какво би предложил?

— Вас. Вие сте неженен. Велик лорд, все още в разцвета на мъжките си сили, без наследници, освен тези братовчеди, които току-що лишихме от права, потомък на древен род с хубав здрав замък и просторни тучни земи, които несъмнено ще бъдат възстановени и може би разширени от благодарния крал, след като триумфираме. Според мен не малко амбициозни лордове с охота биха предложили дъщерите си на такъв мъж. Дори принцът на Дорн може би.

В отговор Джон Кониингтън го изгледа продължително и студено. Имаше моменти, в които Полумайстера го дразнеше почти колкото онова джудже.

— Не мисля. — „Смъртта пълзи по ръката ми. Никой мъж не трябва да разбере, нито жена.“ Стана отново. — Пригответи писмото до принц Доран.

— Както заповяда милорд.

Тази нощ Джон Конингтън спа в покоите на лорда, в леглото, което някога бе на баща му, под пращен балдахин от червено-бяло кадифе. Събуди се на разсъмване от шума на дъжд и плахо почукване на слуга, притеснен какво ще желае за закуска новият му господар.

— Варени яйца, пържен хляб и боб. И кана вино. Най-лошото вино в избата.

— Н-най-лошото ли, милорд?

— Чу ме.

Щом донесоха храната и виното, залости вратата, изсипа каната в купа и натопи ръката си. Кисненето в оцет и баните с оцет бяха лечението, предписано от лейди Лемор за джуджето, след като се уплаши, че може да е хванал сива люспа, но искането на кана оцет всяка сутрин щеше да издаде играта. Виното трябваше да свърши работа, но не виждаше смисъл да хаби добра реколта. Ноктите на всичките му четири пръста вече бяха почернели, освен на палеца. На средния пръст сивото бе пропълзяло над втората става. „Би трябвало да ги отсека, но как да обясня два липсващи пръста?“ Не смееше да издаде сивата люспа. Колкото и странно да изглеждаше, мъже, които с радост влизаха в битка и рискуваха да загинат, за да спасят приятел, бяха готови да изоставят същия този приятел на мига, ако се разбереше, че има сива люспа. „Трябваше да оставя проклетото джудже да се удави.“

По-късно същия ден, отново с ръкавици на ръцете, Конингтън направи оглед на замъка и извести Хари Стрикланд Бездомника и капитаните му да се явят при него за военен съвет. В дневната се събраха деветима: Конингтън и Стрикланд, Халдон Полумайстера, Балак Черния, сир Франклин Цветята, Джайн, сир Брендел Бърн, Дик Коул и Лимънд Пийзи. Полумайстера имаше добра новина.

— В лагера е стигнала вест от Марк Мандрейк. Оказва се, че волантинците са го свалили на брега на Естермонт с близо петстотин души. Завзел е Зелен камък.

Естермонт беше остров край нос Гняв, не и някоя от целите им.

— Проклетите волантинци толкова бързат да се отърват, че ни хвърлят на всяко късче земя, което видят — рече Франклин Цветята. — Обзалагам се, че са пръснали момчета по половината проклети Каменни стъпала.

— Със слоновете ми — каза тъжно Хари Стрикланд. Липсваха му слоновете на Бездомника.

— Мандрейк няма стрелци — каза Лимънд Пийзи. — Знаем ли дали Зелен камък е пуснал гарвани, преди да падне?

— Предполагам — отвърна Джон Конингтън. — Но какво съобщение са могли да носят? Най-много някое неточно описание на разбойници от морето. — Още преди да отплават от Волон Терис, беше заповядал на капитаните си да не показват никакви знамена в първите щурмове — нито триглавия дракон на принц Егон, нито неговите грифони, нито черепите и златните бойни пряпорци на дружината. Нека Ланистърите подозират Станис Баратеон, пирати от Каменни стъпала, разбойници от горите или когото още им хрумне да обвинят. Ако съобщенията, стигащи до Кралски чертог, бяха объркани и противоречиви, толкова по-добре. Колкото по-бавно реагираше Железният трон, толкова повече време щяха да имат, за да съберат силата си и да привлекат съюзници за каузата си. — На Естермонт трябва да има кораби. *Остров* е. Халдон, пиши на Мандрейк да остави гарнизон и да докара останалите си хора на нос Гняв с благородните пленници.

— Както заповядате, милорд. Домът Естермонт има кръвни връзки и с двата двора, между другото. Добри заложници.

— Добри откупи — каза доволен Хари Бездомника.

— Време е да повикаме и принц Егон — заяви лорд Джон. — В по-голяма безопасност ще е в Грифонов полог, отколкото в лагера.

— Ще пратя конник — рече Франклин Цветята. — Но на момчето няма да му хареса да стои в безопасност, казвам ти. Ще иска да е в центъра на нещата.

„Като всички нас на годините му“, помисли си лорд Джон.

— Дошло ли е времето да вдигнем знамето му? — попита Пийзи.

— Още не. Нека Кралски чертог да си мисли, че това не е нищо повече от един лорд изгнаник, върнал се у дома с няколко наети мечи да си възстанови рожденото право. Стара семейна история. Дори ще напиша на крал Томен, ще го заявя и ще помоля за опрощение и

възстановяване на земите и титлите ми. Това ще им даде повод за размисъл за известно време. А докато се двоумят, тайно ще известим възможни приятели в Бурните земи и Предела. И Дорн. — Това беше съдбоносната стъпка. По-дребни лордове можеше да се присъединят към каузата им от страх да не пострадат или от надежда за печалба, но само принцът на Дорн имаше силата да се опълчи на дома Ланистър и съюзниците му. — Над всичко друго трябва да спечелим Доран Мартел.

— Едва ли — каза Стрикланд. — Дорнецът се плаши и от сянката си. Трудно може да го нарече човек смел.

„Не повече от теб.“

— Принц Доран е предпазлив човек, вярно. Никога няма да се съюзи с нас, освен ако не е сигурен, че ще победим. Тъй че за да го убедим, трябва да покажем силата си.

— Ако Пийки и Реките успеят, ще контролираме по-голямата част от нос Гняв — възрази Стрикланд. — Четири замъка за четири дни, това е великолепно начало, но все още разполагаме само с половината си сила. Трябва да изчакаме останалите си хора. Липсват ни и коне, и слоновете. Аз казвам да изчакаме. Събираме силата си, печелим на своя страна няколко дребни лорда, Лисоно Маар пуска шпионите си и научаваме каквото можем за враговете си.

Конингтън изглежда хладно пълния капитан-генерал. „Този не е Черно сърце, нито Черна стомана, нито Мелис. Ще чака ако може всичките седем ада да замръзнат, вместо да рискува да се опари.“

— Не прехвърлихме половин свят, за да чакаме. Най-добрият ни шанс е ако ударим здраво и бързо, преди Кралски чертог да е разбрал кои сме. Смятам да взема Бурен край. Несъкрушима крепост и последната опора на Станис Баратеон на юг. Вземем ли я, ще имаме сигурна база, където можем да се оттеглим, ако потрѣбва, а спечелването ѝ ще докаже силата ни.

Капитаните на Златната дружина се спогледаха.

— Щом Бурен край още се държи от верни на Станис хора, ще я вземем от него, не от Ланистърите — възрази Брендел Бърн. — Защо не се съюзим с него срещу тях?

— Станис е брат на Робърт, от същата пасмина, която свали дома Таргариен — напомни му Джон Конингтън. — Нещо повече, той е на хиляда левги оттук, с жалката си сила, която все още командва. Цялото

кралство е помежду ни. Ще ни отнеме половин година само да стигнем до него, а той няма нищо, което да ни предложи.

— Ако Бурен край е толкова несъкрушим, как смяташ да го завземеш? — попита Мало.

— С хитрост.

Хари Стрикланд Бездомника не се съгласи.

— Трябва да изчакаме.

— Ще изчакаме. — Джон Конингтън стана. — Десет дни. Не повече. Толкова ще ни трябва, за да се подготвим. На заранта на единайсетия ден тръгваме за Бурен край.

Принцът дойде при тях след четири дни начело на колона от сто конници. Три слона се тътреха в ариергарда. Лейди Лемор беше с него, облечена отново в белия халат на септа. Пред тях яздеше сир Роли Дъкфилд, със спускащо се от раменете му снежнобяло наметало.

„Стабилен мъж, и верен — помисли Конингтън, докато гледаше как Дък слиза от коня, — но неподходящ за Кралската гвардия.“ Беше направил всичко по силите си да разубеди принца да даде това наметало на Дъкфилд. Изтъкваше, че може би ще е най-добре тази чест да се запази за по-велики и прочути воители, чиято вяност ще добави блясък към каузата им, и за по-младите синове на велики лордове, чиято подкрепа ще им трябва в предстоящата борба. Но момчето бе непреклонно.

— Дък ще загине за мен, ако потрѣбва — така каза, — и само това искам в своята Кралска гвардия. Кралевубиеца беше велик и прочут воин, и син на велик лорд също така.

„Поне го убедих да остави другите шест места свободни, иначе Дък щеше да си има шест патета, едно от друго по-подходящи.“

— Доведете негово височество в дневната ми — заповяда той. — Веднага.

Но принц Егон Таргариен изобщо не беше толкова послушен, колкото Младия Гриф. Мина близо час, преди най-сетне да се появи в дневната, с Дък до него.

— Лорд Конингтън. Замъкът ви ми харесва.

„Земите на баща ти са красиви“ бе казал той. Вятърът развяваше сребрилата му коса, а очите му бяха тъмнолилави, по-тъмни, отколкото на това момче.

— На мен също, ваше височество. Моля, седнете. Сир Роли, засега няма да се нуждаем повече от вас.

— Не, искам Дък да остане. — Принцът седна. — Говорихме със Стрикланд и Цветята. Казаха ни за щурма на Бурен край, който замисляте.

Джон Конингтън не издаде гнева си.

— И опита ли се Хари Бездомника да ви убеди да го отложим?

— Всъщност да — каза принцът. — Но не искам. Хари е като стара мома, нали? Прав сте, милорд. Искам щурмът да се извърши... С една промяна. Смятам да го водя аз.

ЖЕРТВОПРИНОШЕНИЕТО

На зелената селска морава хората на кралицата вдигаха кладата си.

„Или трябва да е бялата селска морава?“ Снегът беше дълбок до колене, освен където мъжете го бяха изгребали, за да изкопаят дупки. Вятърът се вихреше от запад и навяваше още сняг по замръзналата повърхност на езерата.

— Не държиш да гледаш това — каза Али Мормон.

— Не, но ще гледам. — Аша Грейджой беше дъщерята на кракена, не някоя глезена девица, която не би могла да понесе грозна гледка.

Беше мрачен, студен, гладен ден. Като предния ден и деня преди него. Бяха прекарали повечето време вън на леда, треперейки до двете дупки, които бяха изсекли в по-малкото от замръзналите езера, с рибарски корди в изтръпналите ръце в безпръсти ръкавици. До неотдавна можеха да разчитат на по една-две риби, закачени на куките, а по-опитните в риболова на лед хора от вълчия лес вадеха по четирипет. Днес Аша се беше върнала само с дълбок до костите студ. Али не се беше справила по-добре. Три дни бяха минали, откакто някоя от тях бе уловила риба.

Мечката опита отново.

— Аз не държа да гледам това.

„Не теб искат да изгорят хората на кралицата.“

— Иди си тогава. Имаш думата ми, няма да избягам. Къде бих могла да отида? В Зимен хребет ли? — Аша се изсмя. — Само три дни езда, както ми казват.

Шестима от хората на кралицата се бореха с два огромни окастрени бора, за да ги наместят в дупките, които други шестима хора на кралицата бяха изкопали. Не беше нужно Аша да ги пита за какво са. Знаеше. „Колове.“ Нощта скоро щеше да падне, а червеният бог трябваше да се храни. „Дар от кръв и огън — наричаха го хората на

кралицата, — за да може Господарят на Светлината да извърне огненото си око към нас и да стопи тези трижди проклети снегове.“

— Дори в това място на страх и мрак Господарят на Светлината ни пази — каза сир Годри Фаринг на хората, събрани да гледат, докато набиваха дърветата в дупките.

— Какво общо има вашият южняшки бог със *снега*? — запита ядосано Артос Флинт. Черната му брада беше покрита с ледена кора. — Това, което ни сполетя тук, е гневът на старите богове. Тях трябва да умилостивим.

— Да — каза Вул Голямото ведро. — Червения Рахло нищо не значи тук. Само ще ядосате старите богове. Гледат от острова си.

Селцето се намираще между две езера, по-голямото осеяно с гористи островчета, щръкнали над леда като замръзнали юмруци на удавен великан. На едно такова островче се издигаше древно язово дърво със ствол и клони, бели като снеговете наоколо. Преди осем дни Аша бе отишла с Али Мормон да видят отблизо цепнатите му червени очи и кървавата уста. „Само мъзга е — беше си казала, — червената мъзга, която тече в язовите дървета.“ Но очите ѝ не се убедиха. Човек вижда това, което вярва, тъй че виждаха замръзнала кръв.

— Вие северняците ни докарахте тези снегове — настоя Корлис Пени. — Вие и демонските ви дървета. Р'хлор ще ни спаси.

— Р'хлор ще ни обрече на смърт — отвърна му Артос Флинт.

„Чума да тръшне боговете и на двама ви“, помисли Аша Грейджой.

Сир Годри Великаноубиеца огледа пилоните и разклати единия, за да се увери, че е здраво набит.

— Добре. Добре. Ще свършат работа. Сир Клейтън, доведи жертвите.

Сир Клейтън Съгс беше силната дясна ръка на Годри. „Или трябва да е изсъхналата му ръка?“ Аша не харесваше сир Клейтън. Докато Фаринг изглеждаше страстен в предаността си към червения бог, Съгс беше просто жесток. Виждаше го беше край нощните огньове, как гледа разтворил устни и с жадни очи. „Не бога обича, а пламъците.“ Когато попита сир Джъстин дали Съгс винаги е бил такъв, той ѝ отвърна с гримаса:

— На Драконов камък играеше комар с палачите и им помагаше в разпита на затворници, особено ако затворникът беше млада жена.

Аша не се изненада. Не се съмняваше, че Съгс щеше да гледа с особена наслада изгарянето ѝ. „Освен ако бурите не спрат.“

От деветнайсет дни бяха на три дни път от Зимен хребет. „Сто левги от Дълбоки лес до Зимен хребет. Триста мили полет на гарван.“ Но не бяха гарвани, а бурята беше неумолима. Всяка сутрин Аша се събуждаше с надеждата, че може би най-сетне ще види слънцето, но виждаше само поредния снежен ден. Бурята беше погребала всяка колиба и коптор под могила мръсен сняг, преспите скоро щяха да затрупат и дългата къща на селцето.

А нямаше никаква храна освен издъхващите им от глад и студ коне, рибата от езерата (все по-малко от ден на ден) и жалкия дивеч, който можеха да намерят в тези студени и мъртви гори. След като кралските рицари и лордове взимаха за себе си лъвския пай от конското месо, за простите войници оставаше от малко по-малко. Нищо чудно, че бяха започнали да ядат мъртвите.

Аша се беше ужасила като всички останали, когато Мечката ѝ каза, че са хванали четирима от мъжете на Пийзбъри да секат един от войниците на покойния лорд Фел. Режели парчета плът от бедрата и задника му, докато едната му ръка се въртяла на шиш. Но не можеше да се преструва на изненадана. Четиримата не бяха единствените, вкусили човешка плът по време на този убийствен поход — бяха само първите разкрити.

Четиримата на Пийзбъри щяха да платят за този свой пир с живота си, по заповед на краля... а изгарянето им щяло да сложи край на бурята, твърдяха хората на кралицата. Аша Грейджой не вярваше в червения им бог, но все пак се молеше дано да са прави. Иначе щеше да има още клади и сърдечното желание на сир Клейтън Съгс можеше да се сбъдне.

Сир Клейтън изведе напред четиримата плътоядци — голи, с вързани отзад ръце. Най-младият плачеше, докато залиташе в снега. Други двама вървяха все едно, че вече са мъртви, забили погледи в земята. Аша се изненада, като видя колко обикновени изглеждат. „Никакви чудовища не са. Най-обикновени хора.“

Най-старият беше сержантът им. Само той бе непокорен и ръсеше отрова по хората на кралицата, докато го бутаха напред с копията си.

— Майната ви на всички, майната му на червения ви бог. Чува ли ме, Фаринг? *Великаноубиец*? Смах се, когато шибаният ти братовчед умря, Годри. Трябваше и него да изядем, толкова хубаво миришеше, когато го опекохме. Бас слагам, момчето беше сладко и крехко. Сочно. — Удар с тъпия край на копие го събори на колене, но не го усмири. Когато се вдигна, изплю кръв и счупени зъби и продължи: — Курът е най-вкусната част, с коричка от огъня. Тлъста наденичка. — Продължи да реве дори когато го овързаха с веригите. — Корлис Пени, ела тука бе. Що за име е това, Пени? Толкова ли взимаше майка ти? А ти, Съгс, проклето копеле, ти...

Сир Клейтън не каза нито дума. Бързо посичане разпра гърлото на сержанта и обля гърдите му с кръв.

Плачещият заплака още по-силно, тялото му се тресеше с всеки хлип. Беше толкова слаб, че Аша можеше да преброи всяко ребро.

— Не — замоли ги той, — моля ви, той беше умрял, беше умрял, а бяхме гладни, *моля ви...*

— Сержантът беше умният — каза Аша на Али Мормон. — Предизвика Съгс да го убие. — Зачуди се дали същата хитрост ще подейства отново, ако дойде нейният ред.

Четирите жертви бяха оковани гръб до гръб, по двама на кол. Увиснаха там, трима живи и един мъртъв, докато поклонниците на огнения бог струпат цепеници и съчки в краката им; след това поляха куповете с масло. Трябваше да побързат. Снегът както винаги валеше тежко и дървото скоро щеше да прогизне.

— Къде е кралят? — попита сир Корлис Пени.

Преди четири дни един от личните скуайъри на краля се беше предал на студа и глада, момче на име Браян Фаринг, близък на сир Годри. Станис Баратеон стоя с мрачно лице пред погребалната клада, когато предадоха тялото на момчето на пламъците. След това се беше оттеглил в наблюдателната си кула. Не беше излизал оттогава... макар да го зърваха от време на време на покрива на кулата, очертан на фона на сигналния огън, който гореше там ден и нощ. „Говори с червения бог“, казваха някои. „Вика лейди Мелисандра“, настояваха други. Тъй или иначе, според Аша Грейджой кралят беше отчаян и се молеше за помощ.

— Канти, иди намери краля и му кажи, че всичко е готово — каза сир Годри на един войник.

— Кралят е тук — чу се гласът на Ричард Хорп.

Над бронята сир Ричард носеше ватирания си жакет, извезан с трите пеперуди „мъртвешка глава“ на поле от пепел и кост. Крал Станис вървеше до него. Зад тях, мъчейки се да не изостане, куцукаше Арнолф Карстарк с тоягата си от черен трън. Лорд Арнолф ги беше намерил преди осем дни. Беше довел със себе си син, трима внуци, четиристотин копия, четирийсет стрелци, дузина конници с пики, майстер и кафез с гарвани... но с провизии едва колкото да изхранят хората му.

Карстарк не беше истински лорд, както бяха обяснили на Аша, а само кастелан на Кархолд, докато истинският лорд оставаше в плен на Ланистърите. Мършав и изгърбен, с лявото рамо с една педя по-високо от дясното, той имаше хилав врат, присвити сиви очи и пожълтели зъби. Само няколко бели косъма по главата го делиха от пълната плешивина; раздвоената му брада беше колкото бяла, толкова и сива, но винаги чорлава. Според Аша в усмивките му имаше нещо кисело. Но ако приказките бяха верни, тъкмо Карстарк щяха да държат Зимен хребет, стига да го вземеха. Някъде в далечното минало домът Карстарк беше изникнал от дома Старк, а лорд Арнолф бе един от първите знаменосци на Едард Старк, взели страната на Станис.

Доколкото Аша знаеше, боговете на Карстарк бяха старите богове на Севера, богове общи за тях и Вул, Норей, Флинт и другите планински кланове. Зачуди се дали лорд Арнолф е дошъл да гледа изгарянето по покана на краля, за да види лично могъществото на червения бог.

При появата на Станис двама от вързаните на пилоните започнаха да молят за милост. Кралят ги изслуша мълчаливо, стиснал зъби. След това каза на Годри Фаринг:

— Може да започнете.

Великаноубиеца вдигна високо ръце.

— Господарю на Светлината, чуй ни.

— Господарю на Светлината, защити ни — запяха хората на кралицата, — че нощта е тъмна и пълна с ужаси.

Сир Годри вдигна глава към помръкващото небе.

— Благодарим ти за слънцето, което ни топли, и те молим да ни го върнеш, о, господи, та да огрее пътя ни към твоите врагове. — Снежниките се топяха по лицето му. — Благодарим ти за звездите, що

ни гледат нощем отгоре, и те молим да разкъсаш това було, що ги скрива, та да ликуваме отново под техния взор.

— Господарю на Светлината, защити ни — молеха се хората на кралицата — и прогони надалече този жесток мрак.

Сир Корлис Пени пристъпи напред, стиснал запалена факла с две ръце. Разлюля я в кръг над главата си, та пламъците да се разгорят. Един от пленниците започна да хленчи.

— Р'хлор — зареди с напевен глас сир Годри, — даваме ти сега четирима зли мъже. С радостни и верни сърца, отдаваме ги на твоите пречистващи огньове, за да бъде изгорен мракът от душите им. Нека изсъхне и почернее омърсената им плът, та дано духовете им се издигнат свободни и чисти, и се възнесат в светлината. Приеми тяхната кръв, о, господи, и стопи ледените вериги, оковали слугите ти. Чуй болката им и дай сила на мечовете ни, за да могат да пролеят кръвта на враговете ти. Приеми това жертвоприношение и ни покажи пътя към Зимен хребет, за да можем да унищожим неверниците.

— Господарю на Светлината, приеми тази жертва — отекнаха сто гласа. Сир Корлис запали първата клада с факлата, а след това я натика в дървата в основата на втората. Вдигнаха се струйки дим. Пленниците закашляха. Появиха се първите пламъци, свенливи като девици, заподскачаха и затанцуваха от цепеница към крак. След няколко мига двата пилон бяха погълнати от огъня.

— Беше умрял! — закрещя плачещото момче, докато пламъците ближеха краката му. — Намерихме го мъртъв... моля ви... бяхме гладни... — Огънят стигна до топките му. Когато пламнаха космите около члена му, молбите му се сляха в един дълъг безсловесен писък.

Аша Грейджой усети вкуса на жлъчка в гърлото си. На Железните острови беше виждала как жреци от народа ѝ прерязват гърлата на роби и дават телата им на морето в почит към Удавения бог. Колкото и жестоко да беше, това тук бе много по-жестоко.

„Затвори си очите — каза си. — Запуши си ушите. Обърни се. Не си длъжна да гледаш това.“ Хората на кралицата пееха пеан във възхвала на червения Р'хлор, но не можеше да чуе думите над писъците. Горещината на пламъците биеше в лицето ѝ, но въпреки това тя трепереше. Въздухът се изпълни с пушек и воня на изгоряла плът; едно от телата все още се гърчеше в нажежените до червено вериги, стегнали го към пилон.

След малко и последният писък секна.

Безмълвен, крал Станис се обърна и тръгна към самотата на кулата си. „При сигналния си огън, да търси отговори в пламъците.“ Арнолф Карстарк закуца след него, но сир Ричард Хорп го хвана под мишницата и го поведе към дългата къща. Зрителите започнаха да се разпръскват, всеки към своя си огън и жалката си вечеря.

Клейтън Съгс се присламчи до нея.

— Хареса ли желязната путка зрелището?

Вонеше на ейл и лук. „Има свински очи“, помисли Аша. Отиваше му: гербът на щита и връхната му туника показваше прасе с крила. Съгс доближи лицето си до нейното толкова, че можеше да преброи черните пъпки на носа му, и рече:

— Тълпата ще е още по-голяма, когато ти се загърчиш на кола.

Беше прав. Вълците не я обичаха. Беше железнородена и трябваше да отговаря за престъпленията на своя народ, за Рова Кайлин, Дълбоки лес и Тореново тържище, за столетията грабежи по Каменния бряг, за всичко, което Теон беше направил в Зимен хребет.

— Пуснете ме, сир.

Всеки път, когато Съгс я заговореше, съжаляваше ужасно за брадвите си. Аша можеше да танцува с пръсти не по-зле от който и да е мъж на островите и имаше десет пръста, с които да го докаже. „Само да можех да потанцувам с този.“ Някои мъже имаха лица, които плачеха за брада. Лицето на сир Клейтън плачеше за брадва между очите. Но тя нямаше брадви, тъй че най-доброто, което можеше да направи, бе да се дръпне. Това само накара сир Клейтън да я стисне още по-силно, пръстите му в ръкавицата се впиха в ръката ѝ като железни нокти.

— Милейди помоли да я пуснете — каза Али Мормон. — Няма да е зле да я послушате, сир. Лейди Аша не е за изгаряне.

— А, ще бъде — изсумтя Съгс. — Твърде дълго търпяхме тази поклонничка на демон между нас. — Все пак пусна ръката на Аша. Не държеше да предизвиква Мечката без нужда.

Джъстин Маси се появи точно в този момент и каза с усмивка:

— Кралят има други планове за скъпата си пленничка. — Страните му се бяха зачервили от студа.

— Кралят? Или ти? — Съгс изсумтя презрително. — Интригантствай колкото искаш, Маси. Тя все пак е за огъня, с

кралската ѝ кръв. Сила има в кралската кръв, така казва червената жена. Сила, която да удовлетвори нашия бог.

— На Р'хлор му стигат четиримата, които му пратихме току-що.

— Четирима прости селянци. Просешки дар. Такъв боклук никога няма да стопи снега. Виж, тя би могла.

Мечката се намеси:

— А ако я изгорите и снегът продължи да вали, тогава какво? Кого ще изгорите след това? Мен ли?

Аша не можеше да се сдържа повече.

— Защо не сир Клейтън? Може би на Р'хлор ще му хареса някой от неговите? Дълбоко вярващ, който ще пее „Слава тебе, боже“, докато пламъците му ближат патката.

Сир Джъстин се изсмя. На Съгс не му беше много до смях.

— Смей се колкото щещ, Маси. Ако снегът продължи да вали, ще видим кой ще се смее. — Хвърли поглед към мъртъвците на пилоните, подсмихна се и тръгна към сир Годри и другите хора на кралицата.

— Закрилникът ми — каза Аша на Джъстин Маси. Заслужаваше го, каквито и да бяха мотивите му. — Благодаря за избавлението, сир.

— Няма да ти спечели приятели сред хората на кралицата — каза Мечката на Маси. — Изгубил ли си вяра в червения Р'хлор?

— Изгубил съм вяра в много повече — отвърна Маси. Дъхът му излезе на облак пара. — Но все още вярвам в една добра вечеря. Ще дойдете ли с мен, дами?

Али Мормон поклати глава.

— Нямам никакъв апетит.

— Аз също. Все пак ще е добре да преглътнете малко конско, за да не съжалите скоро. Имахме осемстотин коня, когато тръгнахме от Дълбоки лес. Снощи преброиха шейсет и четири.

Думите му не я стъписаха. Почти всичките големи дестриери бяха измрели, жребецът на самия Маси също. Повечето обикновени коне също си бяха отишли. Дори издръжливите гарони на северняците измираха заради липсата на фураж. Но за какво им бяха коне? Станис вече не вървеше наникъде. Слънцето, луната и звездите бяха изчезнали толкова отдавна, че Аша започваше да се пита дали не ги е сънувала.

— Добре, ще ям — каза Аша.

Али поклати глава.

— Без мен.

— Позволете да се погрижа за лейди Аша тогава — каза ѝ сир Джъстин. — Имате думата ми, няма да позволя да избяга.

Мечката се съгласи с неохота, глуха за шеговития му тон. Разделиха се. Али тръгна към палатката си, а Аша и Джъстин Маси към дългата къща. Не беше далече, но преспите бяха дълбоки, вятърът бе отривист, а стъпалата на Аша бяха станали на ледени блокове. Болката в глезена я пронизваше при всяка стъпка.

Колкото и малка и схлупена да беше, дългата къща бе най-голямата в селцето, тъй че лордовете и капитаните я бяха взели за себе си. Двама стражи пазеха на вратата, подпрени на дълги копия. Единият повдигна мазното платнище и сир Джъстин поведе Аша в благословената топлина вътре.

От двете страни на залата бяха разпънати пейки и маси, с място за петдесет души... макар че вътре се бяха сместили два пъти повече. По средата на пръстения под бяха изкопали ров за огън, с ред отвори за дима горе в покрива. Вълците бяха насядали от едната страна на рова, рицарите и южняшките лордове — от другата.

Южняците изглеждаха окаяно — измършавели и с изпити лица, някои пребледнели и болнави, други — със зачервени обрулени от вятъра лица. За разлика от тях, северняците изглеждаха в цветущо здраве, едри червендалести мъже с гъсти като храсти бради, облечени в тежки кожи и желязо. И те сигурно бяха измръзнали и гладни, но походът за тях бе минал по-леко с издръжливите им на студ гарони и мечите лапи.

Аша смъкна кожените си ръкавици и изохка, щом раздвижи пръстите си. Болка прониза краката ѝ, докато замръзналите ѝ ходила се стопляха. При бягството си селяните бяха оставили много сух торф и въздухът бе изпълнен със синкав дим и силна землиста миризма.

Сир Джъстин им намери места и донесе вечерята — ейл и конски мръвки, овъглени отвън и червени отвътре. Аша отпи глътка ейл и ги нападна. Порцията беше по-малка от последния път, когато бе хапвала, но стомахът ѝ все пак изръмжа от миризмата.

— Благодаря, сир — каза възпитано; кръв и мазнина се стичаха по брадичката ѝ.

— Джъстин. Настоявам. — Маси нарязва месото си на късчета и набоде едно с камата си.

Уил Фоксглоув разправяше как Станис щял да поднови похода си към Зимен хребет след три дни. Чул го от устата на един от конярите, които се грижеха за конете на краля.

— Негово величество е видял победа в огньовете си — каза Фоксглоув, — победа, за която ще се пее хиляда години, в лордски замък и в селска колиба.

Джъстин Маси вдигна очи от конското си.

— Студеното броене нощес стигна осемдесет. — Измъкна хрущял от зъбите си и го хвърли на близкото псе. — Ако тръгнем, ще мрем със стотици.

— Ще умрем с хиляди, ако стоим тук — каза сир Хъмфри Клифтън. — Напираме или мрем, така казвам аз.

— Напираме *и* мрем, отговарям аз. А ако стигнем до Зимен хребет, какво? Как го взимаме? Половината ни мъже са толкова слаби, че едва могат да местят краката си. Да катерят стените ли ще ги пратиш? Да строят обсадни кули?

— Трябва да останем тук, докато се оправи времето — каза сир Ормънд Уайлд, стар рицар с мъртвешки бледо лице. Аша беше чула слухове, че някои войници залагат кой от големите рицари и велики лордове ще е следващият умрял. Сир Ормънд се бе очертал като явен фаворит. „А колко пари са заложили на мен, чудно? Може би все още има време да спечеля залог.“ — Тук поне имаме някакъв подслон — настоя Уайлд. — А и риба има в езерата.

— Много малко риба и прекалено много рибари — каза навъсено лорд Пийзбъри. Имаше причина да се въси. Сир Годри току-що бе изгорил негови хора, а някои в същата тази зала ги бяха чули да говорят, че самият Пийзбъри знаел какво правят и може би дори е споделял пировете им.

— Лордът е прав — избоботи Нед Горите, един от съгледвачите от Дълбоки лес. Безносия Нед го наричаха; беше загубил върха на носа си от замръзване преди две зими. Горите познаваше вълчия лес по-добре от всички. И най-гордите лордове на краля се бяха научили да слушат, когато заговореше. — Знам ги тия езера. Налазихте ги като личинки труп, със стотици. Толкова дупки насякохте, че е истинско чудо как не пропаднахте. Край острова някои места приличат на сирене, наядено от плъх. — Поклати глава. — Езерата свършиха. Изловихте им рибата.

— Още една причина да тръгнем — настоя Хъмфри Клифтън. — Ако ни е съдено да мрем, да умрем поне с меч в ръка.

Същият аргумент като предната нощ и нощта преди нея. „Настъпваме и мрем, оставаме тук и мрем, отстъпваме и мрем.“

— Мри, щом толкова искаш, Хъмфри — рече Джъстин Маси. — Колкото до мен, мисля да доживея да видя още една пролет.

— Някои биха могли да нарекат това страхливост — отвърна му лорд Пийзбъри.

— По-добре страхливец, отколкото човекоядец.

Лицето на Пийзбъри се изкриви от гняв.

— Ти...

— Смъртта е част от войната, Джъстин. — Сир Ричард Хорп беше застанал на входа, тъмната му коса бе мокра от топящия се сняг. — Които тръгнат с нас, ще имат дял от цялата плячка, която вземем от Болтън и копелето му, и още по-голям дял от вечната слава. Които са много слаби да тръгнат, ще трябва да се погрижат сами за себе си. Но имате думата ми, ще им пратим храна, щом вземем Зимен хребет.

— Няма да вземете Зимен хребет!

— Ще го вземем — чу се грак от високата маса, където Арнолф Карстарк седеше със сина си Артор и тримата си внуци. Лорд Арнолф се надигна като лешояд от плячката си. Вкопчи костеливата си ръка в рамото на сина си за опора. — Ще го вземем, заради Нед и дъщеря му. Да, и заради Младия вълк, дето го заклаха така жестоко. Аз и моите ще ви покажем пътя, ако трябва. Казах го на негово величество. „Само напред“, рекох му, и преди да се е обърнала луната, всички ще се къпем в кръвта на Фрей и Болтън.

Мъжки крака затупаха по пода и юмруци заудряха по масата. Почти всички бяха северняци, забеляза Аша. Южняците седяха на пейките си смълчани.

Джъстин Маси изчака шумът да стихне и каза:

— Куражът ви е достоен за възхищение, лорд Карстарк, но куражът няма да пробие стените на Зимен хребет. Как смятате да вземете замъка? Със снежни топки?

Отвърна му един от внуците на стария лорд Арнолф:

— Ще отсечем дървета за тарани и ще разбием вратите.

— И ще умрете.

Друг внук се обади:

— Ще направим стълби и ще изкатерим стените.

— И ще умрете.

Артор Карстарк, по-младият син на лорд Арнолф, извика:

— Ще вдигнем обсадни кули.

— И ще умрете, ще умрете, ще умрете. — Сир Джъстин завъртя очи с досада. — Богове мили, всички Карстарк ли сте луди?

— *Богове?* — намеси се Ричард Хорп. — Внимавай, Джъстин. Само един бог имаме тук. Не говори за демони в тази компания. Само Господарят на Светлината може да ни спаси вече. Не си ли съгласен? — Отпусна ръка на дръжката на меча си за повече тежест, а очите му не се откъсваха от лицето на Джъстин Маси.

Под този поглед сир Джъстин се оклюма.

— Господарят на Светлината, да. Вярата ми е силна като твоята, Ричард, знаеш го.

— В куража ти се съмнявам, Джъстин, не във вярата ти. Проповядваш поражение на всяка стъпка по пътя, откакто тръгнахме от Дълбоки лес. Започвам да се чудя на чия страна си.

По врата на Маси полази червенина.

— Няма да седя тук и да търпя обиди.

Дръпна наметалото си от стената толкова силно, че Аша чу как се разпра, мина покрай Хорп и излезе. В залата лъхна студен въздух, вдигна пепел от огнения ров и пламъците се разгоряха малко по-ярко.

„Толкова бързо се прекърши — помисли Аша. — Моят закрилник е направен от лой.“ Все пак сир Джъстин беше един от малкото, които можеше да възразят, ако хората на кралицата поискат да я изгорят. Тъй че и тя стана, загърна се в наметалото си и го последва във виелицата.

Изгуби се, преди да се е отдалечила и на десет крачки. Можеше да види само сигналния огън, горящ на покрива на наблюдателната кула — смътно оранжево петно високо горе. Иначе селото бе изчезнало. Беше съвсем сама, в бял свят на сняг и безмълвие, и газеше през преспи, високи до бедрата ѝ.

— Джъстин? — извика Аша.

Отговор не последва. Чу цвилене на кон някъде отляво. „Горкото същество, уплашено е. Сигурно разбира, че ще е утрешната вечеря.“ Придърпа наметалото по-плътно.

Озова се отново на селската морава. Пилоните още стояха, почернели и обгорени, но недогорели съвсем. Веригите около мъртъвците вече бяха изстинали, но още държаха телата в желязната си прегръдка. Гарван беше кацнал върху единия и късаше ивици изгоряла плът от почернелия череп. Навяваният сняг бе покрил пепелта в подножието на кладата и бе пропълзъл нагоре до глезените на мъртвия. „Старите богове искат да го погребат — помисли Аша. — Това не беше тяхно дело.“

— Хубаво го погледай, путко — чу дълбокото ръмжение на сир Клейтън Съгс зад гърба си. — Ще изглеждаш също толкова хубава опечена. Кажи ми, могат ли сепиите да пицят?

„Боже на бащите ми, ако можеш да ме чуеш във водните си палати под вълните, дай ми само една малка метателна брадва.“ Удавения бог не се отзова. Рядко го правеше. Това беше проблемът с боговете.

— Виждал ли си сир Джъстин?

— Онзи надут глупак ли? Какво искаш от него, путко? Ако искаш чукане, аз съм повече мъж от Маси.

„Пак путка?“ Беше странно как мъже като Съгс използваха тази дума, за да унижат жени, след като това бе единствената женска част, която ценяха. А Съгс беше по-лош и от Лидъл Средния. „Когато казва думата, има предвид точно това.“

— Кралят ви скопява мъже за изнасилване — напомни му Аша.

Сир Клейтън се изсмя.

— Кралят е почти спял от зяпането в огньовете. Но не бой се, путко, няма да те изнасиля. После ще трябва да те убия, а предпочитам да те видя как гориш.

„Пак онзи кон.“

— Чу ли?

— Какво да чуя?

— Кон. Не, коне. Повече от един са.

Извърна глава и се вслуша. Снегът правеше странни неща със звуците. Трудно беше да се разбере от коя посока идва цвиленето.

— Това да не е някоя сепийска игра? Не чувам... — Съгс се намръщи. — Седем ада! Конници! — Заопипва непохватно с дебелиите си кожени ръкавици и извади меча си.

Конниците вече бяха при тях.

Появиха се от виелицата като духове, едри мъже на дребни коне, изглеждаха още по-едри заради кожите, в които бяха загърнати. Мечовете на бедрата им пееха тихата си стоманена песен, подрънквайки в ножниците. Аша видя бойна брадва на седлото на един и боен чук на гърба на друг. Носеха и щитове, но толкова скрити под сняг и лед, че гербовете не можеше да се различат. Въпреки дебелиите си дрехи Аша се почувства гола пред тях. „Рог — помисли в паника, — трябва ми рог, да вдигна лагера.“

— Бягай, тъпа путко — извика сир Клейтън. — Бягай да предупредиш краля. Лорд Болтън ни напада. — Можеше да е злодобиче, но не му липсваше кураж. Закрачи през снега с меч в ръката и застана между ездачите и кралската кула с огъня, проблясващ зад него като оранжевото око на някой неведом бог. — Кои сте вие? Спрете!

Първият ездач дръпна юзди пред него. Отзад имаше още, може би двайсетина. Аша нямаше време да ги преброи. Можеше да са още стотици, прииждащи след тях в бурята. Цялата войска на Рууз Болтън можеше да се е изсипала върху тях, скрита от тъмното и вихреция се сняг. Но тези...

„Твърде много са за съгледвачи и твърде малко за авангард.“ А двама бяха в черно. „Нощният страж“, осъзна тя изведнъж.

— Кои сте? — извика им.

— Приятели — отвърна ѝ смътно познат глас. — Търсихме ви при Зимен хребет, но намерихме само Кроуфорд Ъмбър да бие барабани и да надува рогове. Отне ни доста време, докато ви намерим. — Ездачът скочи от седлото, смъкна качулката си и се поклони. В първия миг Аша не го позна. След това се сети.

— Трис?

— Милейди. — Тристифер Ботли се смъкна на коляно. — Девическата също е тук. Рогон, Пръстите, Руук... шестима от нас, всички още годни да яздат. Кром умря от раните си.

— Какво значи това? — попита намръщено сир Клейтън Съгс. — Нейни ли сте? Как се измъкнахте от тъмниците на Дълбоки лес?

Трис стана и изгупа снега от коленете си.

— На Сибел Гловър ѝ предложиха щедър откуп за свободата ни и реши да го приеме в името на краля.

— Какъв откуп? Кой ще плати и петак за морски боклук?

— Аз, сир. — Заговорилият подкара коня си напред. Беше много висок, много тънък и толкова дългокрак, че беше чудо как краката му не се влачат по земята. — Трябваше ми надежден ескорт, за да ме доведе безопасно до краля, а лейди Сибел трябваше да се отърве от няколко гърла за хранене. — Шалът скриваше лицето на високия мъж, но на главата му бе кацнала най-странната шапка, която Аша бе виждала от последното си плаване до Тирош: висока кула от някаква тъкан, като три цилиндъра, сложени един върху друг. — Обясниха ми, че бих могъл да намеря крал Станис тук. Изключително спешно е да говоря с него веднага.

— И кой, в името на седемте вонящи ада, си ти?

Високият мъж се смъкна изцяло от седлото, свали чудноватата си шапка и се поклони.

— Имам честта да бъда Тайко Несторис, смирен слуга на Желязна банка Браавос.

От всички странни неща, които можеше да дойдат на кон от тъмната нощ, последното, което Аша Грейджой изобщо можеше да очаква, беше браавоски банкер. Беше прекалено нелепо. Не може да не се засмее.

— Крал Станис е отседнал в наблюдателната кула. Сир Клейтън с удоволствие ще ви заведе при него, сигурна съм.

— Би било изключително мило. Времето е от съдбовно значение. — Банкерът я изглежда с проникателни тъмни очи. — Вие сте лейди Аша от дома Грейджой, освен ако не греша.

— Аз съм Аша от дома Грейджой, да. Има различни мнения доколко съм лейди.

Браавосецът се усмихна.

— Носим ви дар. — Махна на мъжете зад себе си. — Очаквахме да намерим краля в Зимен хребет. Същата тази виелица е погребала замъка, уви. Под стените му намерихме Морс Ъмбър с отряд зелени момчета, чакаха краля да дойде. Дадоха ни това.

„Момиче и старец“, помисли Аша, когато избутаха грубо двамата в снега пред нея. Момичето трепереше ужасно. Ако не беше толкова уплашена, можеше да мине за хубава, макар върхът на носа ѝ да бе почернял от замръзване. Старецът... на никого нямаше да му хрумне да го нарече хубав. Аша беше виждала градински плашила с повече

плът. Лицето му беше череп, покрит с кожа, косата му — костенобяла и мръсна. И *смърдеше*. Дори само видът му я изпълни с погнуса.

А старецът вдигна очи и каза:

— Сестро. Виж. Този път те познах.

Сърцето на Аша подскочи.

— Теон?!

Устните му се изпънаха назад в нещо, което може би трябваше да е усмивка. Половината му зъби ги нямаше, а останалите бяха изпочупени.

— Теон — повтори той. — Името ми е Теон. Човек трябва да помни *името* си.

ВИКТАРИОН

Морето беше черно, а луната — сребърна, когато Железният флот врѣхлетя върху плячката.

Забелязаха я в теснините между Острова на кедрите и скалистите хълмове на сушата на Ащатор, точно както им беше казал черният жрец Мокоро.

— Гхискари — извика Лонгуотър Пайк от вранското гнездо и Виктарион Грейджой излезе на палубата. Скоро видя галерата и дългата бяла диря след нея, блеснала на лунната светлина като белег през морето.

„Не е боен кораб. Търговска галера, и голяма.“ Щеше да е чудесна плячка. Даде сигнал на капитаните си да я подгонят. Щяха да я вземат на абордаж.

Капитанът на галерата вече бе осъзнал бедата, която го грозеше. Промени курса на запад към Острова на кедрите, може би с надеждата да се скрие в някое заливче или да примами преследвачите си в назъбените скали покрай североизточния бряг. Но галерата му бе тежко натоварена, а вятърът бе попътен за железнородените. „Скръб“ и „Желязна победа“ пресякоха курса ѝ, а бързият „Врабчар“ и подвижният „Танцуващи пръсти“ се понесоха зад нея. Дори тогава гхискарският капитан не се отказа. Когато „Ридание“ настигна плячката, отърка се в бакборда и натроши греблата ѝ, бяха толкова близо до обитаваните от призраци руини на Гозаи, че можеха да чуят крясъците на маймуните. Светлината на ранното утро вече къпеше порутените пирамиди на града.

Плячката им се казваше „Гхискарска зора“, каза капитанът ѝ, след като го доведоха при Виктарион във вериги. Беше от Нов Гхиз и се връщаше там през Юнкай след търговия в Мийрийн. Не говореше нито един свестен език, а само гърления гхискарски, пълен с ръмжащи и съскащи звуци, най-гадният език, който Виктарион Грейджой беше чувал. Мокоро превеждаше думите му на Общата реч на Вестерос.

Войната за Мийрийн беше спечелена. Драконовата кралица беше мъртва и градът се управляваше от гхискарец, някой си Хиздар.

Виктарион заповяда да му отрежат езика затова, че излъга. Денерис Таргариен *не беше* мъртва. Мокоро го бе уверил, че червеният му бог Р'хлор му бил показал лицето ѝ в свещените си огньове. Виктарион не понасяше лъжи, така че заповяда да вържат ръцете и краката на гхискарския капитан и да го хвърлят през борда като жертвен дар на Удавения бог.

— Твоят червен бог ще получи своето — обеща на Мокоро, — но в моретата властва Удавения бог.

— Няма други богове освен Р'хлор и Другия, чието име не бива да се изрича.

Жрецът магьосник беше облечен в черно, с много малко златна нишка на яката, ръкавите и полите на халата. Нямаше червен плат на борда на „Желязна победа“, но и не подобаваше Мокоро да обикаля по палубата в зацапаните със сол дрипи, в които Полевката го бе измъкнал от морето, тъй че Виктарион бе заповядал на Том Плавея да му ушие нов халат от каквото има подръка и дори бе дал няколко от туниките си за целта. В черно и златно бяха, защото гербът на дома Грейджой бе златен кракен на черно поле, а знамената и платната на корабите им бяха същите. Пурпурните и алени халати на червените жреци бяха чужди за железнородените и Виктарион се надяваше хората му да приемат Мороко по-леко, ако е облечен в цветовете на Грейджой.

Напразни надежди. Облечен в черно от глава до пети, с маска от червени и оранжеви пламъци, татуирани по лицето, жрецът изглеждаше още по-зловещо. Моряците се дърпаха настрана, щом тръгнаше по палубата, и плюеха, ако сянката му случайно паднеше върху тях. Дори Полевката, който бе извадил червения жрец от морето, подканяше Виктарион да го даде на Удавения бог.

Но Мокоро познаваше тези чужди брегове така, както не ги познаваше никой железнороден, и познаваше и тайните на драконовата раса. „Вранското око държи магьосници, защо да нямам и аз?“ Черният му чародей беше по-могъщ от тримата на Юрон заедно. Мократа коса можеше да не одобри, но и той, и неговата благочестивост бяха далече.

Тъй че Виктарион стисна изгорялата си ръка в юмрук и рече:

— „Гхискарска зора“ не е име, подобаващо за кораб на Железния флот. В твоя чест, чародеецо, ще го преименувам на „Гневът на червения бог“.

Магът наведе глава.

— Както благоволите.

И корабите на Железния флот отново станаха четирийсет и пет.

На следващия ден ги връхлетя внезапен шквал. Мокоро и него беше предсказал. След като дъждовете ги отминаха, се оказа, че са изчезнали три кораба. Виктарион нямаше как да разбере дали са потънали, заседнали в плитчините или вятърът ги е отклонил от курса.

— Знаят къде отиваме — каза на екипажа си. — Ако още са на вода, ще се срещнем отново. — Железният капитан нямаше време да чака пипкави хора. Не и след като невестата му бе обкръжена от врагове. „Най-красивата жена на света има спешна нужда от брадвата ми.“

Освен това Мокоро го увери, че трите кораба не са изгубени. Всяка нощ жрецьт чародей разпалваше огън на бака на „Желязна победа“, крачеше около пламъците и редеше молитви. На огнената светлина черната му кожа блестеше като лъскав оникс и понякога Виктарион можеше да се закълне, че пламъците, татуирани на лицето му, също танцуват, извиват се и се огъват, стапят се един в друг и цветовете им се менят с всяко извиване на главата на жреца.

— Черният жрец вика демони над нас — каза един от гребците.

Виктарион заповяда да го бият с камшик до кръв. До много кръв. Тъй че когато Мокоро каза: „Изгубените ви агнеци ще се върнат в стадото край острова, наречен Йарос“, капитанът заяви:

— Моли се да се върнат, жрецо. Иначе може ти да следващият, който ще опита бича.

Морето беше синьо, а слънцето грееше от пусто синьо небе, когато Железният флот взе втората си плячка, във водите на северозапад от Ащпор.

Този път беше мирски ког, „Гълъбицата“, на път за Юнкай през Нов Гхиз с товар килими, сладки млади вина и мирска дантела. Капитанът им имаше мирско око, с което далечните неща изглеждаха близки — две стъклени лещи в няколко месингови тръби, изковани хитроумно, тъй че всяка част да се хлъзга в следващата, докато окото стане не по-голямо от кинжал. Виктарион взе за себе си драгоценната

вещ. Кораба преименува на „Свраката“. Екипажът му бе задържан за откуп. Не бяха нито роби, нито търговци на роби, а свободни мийрийнци и опитни моряци. Такива хора струваха теглото си в злато. Понеже плаваше от Мир, „Гълъбица“ не им донесе никакви нови вести за Мийрийн или Денерис, само вехтории за дотракски конници по Ройн, за Златната дружина, тръгнала в поход, и други неща, които Виктарион вече знаеше.

— Какво виждаш? — попита същата нощ жреца, докато Мокоро стоеше пред огъня. — Какво ни чака утре? Още дъжд? — Миришеше му на дъжд.

— Сиви небеса и силни ветрове — каза Мокоро. — Без дъжд. Отзад идат тигри. Напред чака драконът ти.

„Драконът ти.“ Добре му прозвуча.

— Кажи ми нещо, което не знам, жрецо.

— Капитанът заповядва, аз се подчинявам — отвърна Мокоро. Екипажът бе започнал да го нарича Черния пламък, име, лепнато му от Стефар Пелтека. — Брегът тук минава на запад и изток. Като завие на север, ще се натъкнете на още два заека. Бързи и с много крака.

Така и стана. Този път плячката бе две галери, дълги, пъргави и бързи. Ралф ги видя първи, но те надбягаха „Злочестина“ и „Изгубена надежда“, тъй че Виктарион прати „Желязно крило“, „Врабчар“ и „Целувката на кракена“ да ги догонят. Нямаше по-бързи кораби от тия трите. Гонитбата продължи почти целия ден, но накрая и двете галери бяха взети на абордаж. Бяха празни, на път за Нов Гхиз, за да натоварят храна и оръжия за гхискарските легиони на лагер пред Мийрийн... и да докарат нови легионери на мястото на измрелите.

— Мъже убити в бой ли? — попита Виктарион.

Екипажите на галерите го отрекоха. Смъртта била от кърваво течение. „Бялата кобила“ го наричаха. И също като капитана на „Гхискарска зора“ повториха лъжата, че Денерис Таргариен била мъртва.

— Предайте й целувка от мен, в който ад я намерите — каза Виктарион, нареди да му донесат брадвата и им отсече главите на място. После изби и екипажите им, като пощади само робите на греблата. Лично счупи веригите им и им каза, че вече са свободни хора и ще имат привилегията да гребат за Железния флот, чест, до която

всяко момче на Железните острови мечтае да израсне. — Драконовата кралица освобождава роби, и аз също — заяви той.

Прекръсти галерите на „Призрак“ и „Сянка“.

— Защото смятам да ги върна и да тормозя с тях юнкайците — каза на смуглата жена същата нощ, след като си взе удоволствието от нея. Вече бяха близки и от ден на ден ставаха все по-близки. — Ще ги ударим като небесен гръм — каза, докато стискаше гърдата ѝ. Зачуди се дали така се е почувствал Ерон, когато Удавения бог му бе проговорил. Почти чуваше гласа на бога, извиращ от морските дълбини. „Ще ми служиш добре, капитане — казваха сякаш вълните. — За това те създадох.“

Но щеше и червения бог да нахрани, огнения бог на Мокоро. Ръката, която жрецът бе изцерил, беше ужасна наглед, като печено свинско, напукано от лакътя до върховете на пръстите. Понякога, щом Виктарион свиеше пръсти и юмрук, кожата се цепеше и димеше, но пък ръката му бе по-силна отвсякога.

— Два бога са с мен сега — каза на смуглата жена. — Никой враг не може да се опълчи на два бога. — После я обърна на гръб и я взе още веднъж.

Когато скалите на Йарос се появиха отляво, видя, че трите му изгубени кораба го чакат, точно както бе обещал Мокоро. Виктарион даде на жреца златна торква за награда.

Сега трябваше да направи избор: дали да рискува през проливите, или да преведе Железния флот покрай острова? Споменът за Белия остров глождеше железния капитан. Станис Баратеон беше връхлетял върху Железния флот от север и юг, докато те бяха заклещени в пролива между острова и континента, и бе нанесъл най-съкрушително поражение на Виктарион. Но плаването покрай Йарос щеше да му струва скъпоценни дни. След като Юнкай бе толкова близо, трафикът на кораби в проливите щеше да е тежък, но не очакваше да се натъкне на юнкайски кораби, след като бяха по-близо до Мийрийн.

„Какво щеше да направи Вранското око?“ Помисли малко и даде сигнал на капитаните си да плават през проливите.

Още три плячки бяха взети, преди Йарос да изчезне зад тях. Тумбест галеас бе пленен от Полевката и „Скръб“, а една търговска галера — от Манфрид Мерлин на „Акула“. Трюмовете им се оказаха

натъпкани със стока — вина, коприни и подправки, редки видове дърво и още по-редки благоухания, но същинската плячка бяха самите кораби. По-късно същия ден „Седем черепа“ и „Проклятието на роба“ плениха рибарски кеч. Беше малък, бавен и разнебитен и едва ли си струваше усилието да се взима на абордаж. Виктарион се ядоса, като чу, че два негови кораба са били нужни, за да надвият рибарите. Но тъкмо от техните уста научи за връщането на черния дракон.

— Сребърната кралица изчезна — каза му капитанът на кеча. — Отлетя на дракона си отвъд Дотракското море.

— Къде е това Дотракско море? — попита го той навъсен. — Ще го преплавам с Железния флот и ще намеря кралицата, където и да е.

Рибарят се изсмя гръмко.

— Това ще е хубава гледка. Дотракското море е от трева, глупако.

Не биваше да казва това. Виктарион го спипа за гърлото с изгорялата си ръка, вдигна го, натресе го в мачтата и стисна и лицето на юнкаеца почерня като пръстите, впити в гръкляна му. Мъжът пририта и се загърчи.

— Никой не може да нарече Виктарион Грейджой глупак и да живее, за да се хвали с това. — Когато отвори ръката си, отпуснатото тяло плъсна на палубата. Лонгуотър Пайк и Том Плавея го метнаха зад борда: още един дар за Удавения бог.

— Вашият Удавен бог е демон — каза след това черният жрец Мокоро. — Не е нищо повече от роб на Другия, тъмния бог, чието име не трябва да се изрича.

— Внимавай, жрецо — предупреди го Виктарион. — На този кораб има набожни мъже, които ще ти откъснат езика за такива богохулства. Червеният ти бог ще си получи дължимото, заклевам се. Думата ми е желязо. Попитай когото щеш от хората ми.

Черният жрец наведе глава.

— Няма нужда. Господарят на Светлината ми показва, че сте велик и достоен мъж. Всяка нощ виждам в огньовете си славата, която ви чака.

Тези думи зарадваха Виктарион Грейджой и същата нощ той го каза на смуглата жена.

— Моят брат Бейлон беше велик мъж — каза й, но аз ще постигна онова, което той не можа. Железните острови отново ще бъдат свободни и Старият обичай ще се върне. Дори Дагон не е могъл

да постигне това. — Почти сто години бяха минали, откакто Дагон Грейджой бе седнал на Престола Морски камък, но железнородените още разказваха за неговите набези и битки. По времето на Дагон на Железния трон бе седял слаб крал, чиито сълзливи очи не се откъсвали отвъд Тясното море, където копелета и изгнаници кроели бунт. Тъй че лорд Дагон бе отплавал от Пайк и бе направил Морето на залеза свое. — Спипал лъва в бърлогата му и вързал на възли опашката на вълчището, но дори Дагон не могъл да надвие драконите. Но аз ще направя драконовата кралица моя. Ще легне в ложето ми и ще ми роди много и могъщи синове.

Тази нощ корабите на Железния флот наброяваха шейсет.

Чуждите платна ставаха все по-обичайни на север от Йарос. Бяха много близо до Юнкай и крайбрежието от Жълтия град до Мийрийн щеше да гъмжи от търговски и снабдителни съдове, тъй че Виктарион изтегли Железния флот в по-дълбоки води, докато сушата не се скри от погледа им. Дори тук обаче щяха да се натъкват на други кораби.

— Никой да не се измъкне, за да предупреди враговете ни — заповяда железният капитан.

Никой не се измъкна.

Морето беше зелено, а небето сиво на заранта, когато „Скръб“, „Момичето на война“ и „Желязна победа“ на Виктарион плениха робска галера от Юнкай във водите право на север от Жълтия град. В трюмовете ѝ имаше двайсет напарфюмирани момчета и осемдесет момичета, предназначени за домовете за удоволствия в Лис. Екипажът ѝ не беше и помислил, че може да го сполети беда толкова близо до родния бряг, така че железнородените я завзеха без голямо усилие. Носеше името „Благосклонната девица“.

Виктарион изкла търговците на роби, а след това прати долу мъжете си, за да свалят оковите на гребците.

— Сега гребете за мен. Гребете здраво и ще благоденствате.

Момичетата раздели между капитаните си.

— Лисенците щяха да ви направят курви — каза им, — но ние ви спасихме. Сега трябва да обслужвате само един мъж вместо много. Тези, които задоволят капитаните си, може да бъдат взети за солени жени и ще са на почит.

Напарфюмираните момчета върза във вериги и хвърли в морето. Бяха неестествени същества и корабът замириса по-добре, след като го

разчистиха от тях.

За себе си взе седемте най-отбрани момичета. Една имаше червено-златна коса и лунички на циците. Една се бръснеше навсякъде. Една беше с кафява коса и кафяви очи, плаха като мишле. Една имаше най-големите гърди, които бе виждал. Петата беше дребно същество с права черна коса и златиста кожа. Очите ѝ бяха с цвета на кехлибар. Шестата беше бяла като мляко, със златни халки на зърната и срамните устни, а седмата беше черна като мастило от сепия. Търговците на роби от Юнкай ги бяха обучили в изкуството на седемте въздишки, но не за това ги поиска Виктарион. Смуглата жена стигаше да утоли апетита му, докато стигне до Мийрийн и вземе кралицата си. Никой мъж няма нужда от свещи, щом го чака слънцето.

Галерата прекръсти на „Писькът на роботърговеца“. С нея корабите на Железния трон станаха шейсет и един.

— Всеки кораб, който пленим, ни прави по-силни — каза Виктарион на железнородените, — но оттук насетне ще става по-тежко. Утре или в другиден сигурно ще срещнем бойни кораби. Навлизаме във водите на Мийрийн, където ни чакат флотите на враговете ни. Ще срещнем кораби от всичките три Свободни града, кораби от Толос, Елирия и Нов Гхиз, дори кораби от Карт. — Умишлено премълча за зелените галери на Стар Волантис, които със сигурност вече плаваха из Залива на скръбта. — Тези роботърговци са кекави същества. Видяхме как бягат пред нас, чухме как хленчат, щом ги подложим на меч. Всеки от вас струва колкото двацет от тях, защото само ние сме изковани от желязо. Помнете това следващия път, когато зърнем платна на роботърговци. Бъдете безмилостни и не очаквайте пощада. Защо ни е пощада? Ние сме железнородените и два бога гледат над нас. Ще пленим корабите им, ще съкрушим надеждите им и ще окъпем залива им в кръв.

Мощен вик последва думите му. Капитанът отвърна с кимване, с мрачно лице, а след това заповяда да доведат на палубата седемте момичета, които бе взел, най-хубавите от всички, които бяха намерили на борда на „Благосклонната девица“. Целуна всяко по бузите и им каза за високата чест, която ги чака, макар те да не разбраха думите му. След това заповяда да ги качат на рибарския кеч, който бяха пленили, да отсекаят въжетата му и да го запалят.

— С този дар на невинност и красота почитаме и двамата богове — заяви той, докато бойните кораби на Железния флот гребяха покрай горящия кеч. — Нека тези момичета се преродят в светлината, неомърсени от тленна похот, или да слязат във водните палати на Удавения бог, за да пируват, да танцуват и да се смеят, докато моретата не пресъхнат.

Към края, преди димящият кеч да бъде погълнат от морето, на Виктарион Грейджой му се стори, че воплите на седемте прелестни същества се сляха в радостна песен. Тогава ги връхлетя силен вятър, вятър, който изду платната и ги понесе отново на североизток и север, към Мийрийн и неговите пирамиди от многоцветни тухли. „На крилете на песен летя към теб, Денерис“, помисли железният капитан.

Тази нощ за първи път извади на показ драконовия рог, който Вранското око бе намерил сред димящите руини на велика Валирия. Беше извит, шест стъпки дълъг, лъскаво черен и обкован с червено злато и тъмна валирианска стомана. „Адският рог на Юрон.“ Виктарион прокара длан по него. Беше топъл и гладък като бедрата на смуглата жена, и толкова лъскав, че можеше да види изкривено лицето си в дълбините му. В обкова бяха всечени странни магически писмена.

— Валириански глифове — каза Мокоро.

Това и Виктарион го знаеше.

— Какво казват?

— Много и много. — Черният жрец посочи един от златните обръчи. — Тук е изписано името на рога. „Аз съм Обвързващият дракони“. Чували ли сте го някога да свири?

— Веднъж. — Един от мелезите на брат му беше надул адския рог на кралския събор на Стар Уик. Мъж чудовище, огромен и с бръсната глава, с гривни от злато, гагат и нефрит по мускулестите мишци и с голям ястреб, татуиран на гърдите. — Звукът, който издаде... изгаряше някак. Сякаш костите ми бяха пламнали, разкъсваше плътта ми отвътре. Писанията грееха нажежени до червено, след това — нажежени до бяло и болезнени за очите. Сякаш звукът никога нямаше да спре. Като протяжен писък. Хиляда писъци, слети в едно.

— А мъжът, който наду рога, с него какво стана?

— Умря. Имаше мехури на устните му след това. Птицата му също кървеше. — Капитанът се потупа по гърдите. — Ястребът, ето

тук. От всяко перо капеше кръв. Чух, че целият изгорял отвътре, но може да са били само приказки.

— Верни са. — Мокоро обърна адския рог и огледа странните букви, плъзнали по втория златен обръч. — Ето, тук пише: „Никой смъртен, който ме надуе, не ще оживее.“

Мрачна мисъл за братска измяна обзе Виктарион. „Даровете на Юрон винаги са отровни.“

— Вранското око се закле, че този рог ще обвърже дракони към волята ми. Но как ще ми послужи, ако цената е смърт?

— Брат ви не е надул рога сам. И вие не сте длъжен да го направите. — Мокоро посочи стоманения обръч. — Ето тук: „Кръв за огън, огън за кръв.“ Не е важно кой ще надуе адския рог. Драконите ще дойдат при господаря на рога. Трябва да *спечелите* рога. С кръв.

ГРОЗНОТО МОМИЧЕНЦЕ

Единайсет слуги на Многоликия бог се събраха тази нощ под храма, повече, отколкото бе виждала някога наведнъж. Само дребният лорд и дебелакът дойдоха през предната врата. Останалите пристигнаха по тайни пътища, през тунели и скрити проходи. Носеха халатите си от черно и бяло, но щом седнеха, всеки смъкваше качулката си, за да покаже лицето, което бе избрал да носи този ден. Високите им столове бяха издялани от абанос и язово дърво като вратите на храма горе. Абаносовите столове имаха лица от язово дърво на гърбовете, а столовете от язово дърво — лица, изваяни от абанос.

Един от другите послушници стоеше в другия край на стаята с кана тъмночервено вино. На нея се падаше водата. Щом някой от слугите пожелаеше да пие, вдигаше очи или кривваше пръст и един от двамата отиваше да напълни чашата му. Но повече стояха и чакаха погледи, които така и не идваха. „Издялана съм от камък — напомни си тя. — Аз съм статуя, като Морските господари, които стоят покрай Канала на героите.“ Водата беше тежка, но ръцете ѝ бяха силни.

Жреците говореха езика на Браавос, макар понякога да заговаряха разгорещено на висок валириански. Момичето разбираше повечето думи, но те говореха тихо и не можеше винаги да чуе.

— Познавам този мъж — каза един жрец с лице като на жертва на чума.

— Познавам този мъж — повтори дебелият, докато тя му наливаше.

Но красивият каза:

— Ще дам на този мъж дара, не го познавам.

По-късно кривогледият повтори същото, или някой друг.

След три часа вино и думи жреците си тръгнаха... освен милия човек, бездомничето и онзи, чието лице приличаше на чумаво. Бузите му бяха покрити с кървави рани, а косата му беше окапала. Кръв капеше от едната му ноздра и се спичаше в тъглчетата на очите му.

— Нашият брат иска да поговори с теб, дете — каза ѝ милият човек. — Седни, ако искаш.

Тя седна се на стол от язово дърво с лице от абанос отзад. Кървави рани не я плашеха. Твърде дълго бе живяла в Къщата на Черното и Бялото, за да я плаши фалшиво лице.

— Коя си ти? — попита чумавото лице, след като останаха сами.

— Никоя.

— Не. Ти си Аря от дома Старк, която хапе устна и не може да каже лъжа.

— Бях. Вече не съм.

— Защо си тук, лъжкиньо?

— За да служа. Да се уча. Да променя лицето си.

— Първо промени сърцето си. Дарът на Многоликия бог не е детска играчка. Готова си да убиеш за свои цели, за лично удоволствие. Отричаш ли го?

Тя прехапа устна.

— Аз...

Мъжът я зашлеви.

Бузата ѝ пламна, но тя знаеше, че си го е заслужила.

— Благодаря. — Още шамари и може би щеше да спре да си хапе устната. Аря правеше това, не нощният вълк. — Отричам го.

— Лъжеш. Мога да видя истината в очите ти. Имаш очите на вълк и искаш кръв.

„Сир Грегър — помисли тя. — Дънсън, Раф Сладура. Сир Илин, сир Мерин, кралица Церсей.“ Заговореше ли, щеше да се наложи да лъже и той щеше да разбере. Замълча.

— Била си котка, казват. Обикаляла си улиците вмирисана на риба, продавала си стриди и миди за петаци. Дребен животец, подходящ за дребно същество като теб. Поискай и може да ти го върнем. Тикай количката си, хвали си мидите и стридите, бъди доволна. Сърцето ти е твърде меко, за да си една от нас.

„Иска да ме изгони.“

— Нямам сърце. Само дупка. Убила съм много хора. Мога и теб да убия, ако поискам.

— Сладък ли ще ти е вкусът от това?

Не знаеше правилния отговор.

— Може би.

— Значи мястото ти не е тук. Смъртта не носи сладост в тази къща. Не сме воини, нито войници, нито улични разбойници. Не убиваме в служба на господар, за да пълним кесиите си, за да поласкаем суетата си. Никога не даваме дара, за да си доставим удоволствие. Нито избираме тези, които убиваме. Ние сме само слуги на Многоликия бог.

— Валар дохерис. — „Всички хора трябва да служат.“

— Знаеш думите, но си твърде горда, за да служиш. Един слуга трябва да е смирен и покорен.

— Аз съм покорна. Мога да съм по-смирена от всички.

Това го разсмя.

— Можеш да си самата богиня на покорството, сигурен съм. Но можеш ли да платиш цената?

— Каква цена?

— Цената си ти. Цената е всичко, което имаш, и всичко, което си се надявала някога да имаш. Взехме очите ти и ти ги върнахме. След това ще вземем ушите ти и ще вървиш в тишина. Ще ни дадеш краката си и ще пълзиш. Ще бъдеш ничия дъщеря, ничия жена, ничия майка. Името ти ще бъде лъжа и всяко лице, което носиш, няма да е твоето.

За малко отново да прехапе устна, но се овладя. „Лицето ми е тъмно езеро, крие всичко, не показва нищо.“ Помисли за всички имена, които бе носила: Ари, Невестулка, Тантурчо, Котката на Каналите. Помисли за онова глупаво момиче от Зимен хребет, Аря Конското лице. Имената не бяха важни.

— Мога да платя цената. Дай ми лице.

— Лицата трябва да се спечелят.

— Каж ми как.

— Дай на един определен човек определен дар. Можеш ли да го направиш?

— Кой човек?

— Не го познаваш.

— Много хора не познавам.

— Той е един от тях. Чужд. Не някой, когото обичаш, нито някой, когото мразиш, нито някой, когото изобщо ще познаваш. Ще го убиеш ли?

— Да.

— Тогава утре отново ще си Кет, Котката на Каналите. Носи това лице, наблюдавай, подчинявай се. И ще видим дали наистина си достойна да служиш на Онзи с многото лица.

На другия ден се върна при Бруско и дъщерите им в къщата на канала. Бруско се ококори, като я видя, а Брея ахна.

— Валар моргулис — каза за поздрав Котката.

— Валар дохерис — отвърна Бруско.

След това все едно изобщо не ги беше напускала.

По-късно същата сутрин за първи път видя мъжа, когото трябваше да убие, докато тикаше количката си по калдъръмените улички покрай Пурпурния пристан. Беше стар, много над петдесет. „Живял е твърде дълго — помъчи се да се убеди. — Защо трябва да има толкова много години, щом татко имаше толкова малко?“ Но Котката на Каналите нямаше баща, тъй че затаи мисълта за себе си.

— Пресни морски миди и стриди — подвижна Котката, докато минаваше покрай него, — стриди, скариди и тлъсти зелени миди. — Дори му се усмихна. Понякога бе нужна само една усмивка, за да ги накара да спрат и да си купят. Старият мъж не ѝ се усмихна. Погледна я намръщено, подмина я и нагази в една локва. Опръска краката ѝ.

„Груб е — помисли тя, загледана след него. — Лицето му е кораво и зло.“ Носът на стария мъж беше тесен и остър, устните му тънки, очите му — малки и сближени. Косата му бе побеляла, но малката му подкастриена брадичка беше черна. Кет реши, че е боядисана, и се зачуди защо не е боядисал и косата си. Едното му рамо бе по-високо от другото и му придаваше изгърбена стойка.

— Той е зъл човек — заяви тя същата вечер, щом се върна в Къщата на Черното и Бялото. — Устните му са жестоки, очите му са зли и има брада на злодей.

Милият човек се изкиска.

— Той е човек като всеки друг, със светлина и мрак в себе си. Не е твоя работа да го съдиш.

Това я стъписа.

— Боговете ли са го осъдили?

— Някои богове може би. За какво са боговете, ако не да седят горе и да съдят хората? Но Многоликият бог не претегля хорските души. Той дава дара си на най-добрите, както и на най-лошите. Иначе доброто щеше да живее вечно.

Ръцете на стария мъж бяха най-лошото у него, реши Кет на другия ден, докато го наблюдаваше иззад количката си. Пръстите му бяха дълги и костеливи, вечно се движеха, чешеха брадата му, бъркаха в ушите, барабанияха по масата, все мърдаха, мърдаха, мърдаха. „Като два бели паяка са.“ Колкото повече гледаше ръцете му, толкова повече ги намразваше.

— Твърде много си мърда ръцете — каза вечерта в храма. — Сигурно е изпълнен със страх. Дарът ще му донесе мир.

— Дарът носи мир на всички.

— Когато го убия, ще ме погледне в очите и ще ми благодари.

— Ако го направи, значи ще си се провалила. Най-добре ще е изобщо да не те забележи.

Старият мъж беше нещо като търговец, заключи Кет, след като го наблюдава няколко дни. Търговията му трябваше да е свързана с морето, макар изобщо да не го видя да се качва на кораб. Дните си прекарваше в един дюкян за супа близо до Пурпурния пристан, с чаша луков бульон, изстиваща до лакътя му, докато раздаваше хартии с восъчни печати и говореше с рязък тон на върволица капитани, собственици на кораби и други търговци. Никой от тях като че ли не го харесваше особено.

Но му носеха пари: кожени кесии, издути от злато, сребро и четвъртитите железни монети на Браавос. Старият мъж ги броеше грижливо, сортираше монетите и ги редеше на спретнати купчинки, еднакви с еднакви. Никога не поглеждаше монетите. Само ги захапваше, винаги с лявата страна на устата си, където все още имаше зъби. От време на време завърташе някоя на масата и слушаше звука, докато не дрънне и не спре.

А след като преброеше и опитах монетите, драсваше нещо на свитък, подпечатваше го с печата си и го даваше на капитана. Или поклащаше глава и избутваше монетите обратно по масата. Когато направеше това, другият мъж почервеняваше и се ядосваше или преbledняваше и гледаше уплашено.

Кет не разбираше.

— Те му плащат със злато и сребро, но той им дава само нещо написано. Глупави ли са?

— Някои може би. Повечето са просто предпазливи. Някои си мислят да го излъжат. Но той не се лъже лесно.

— Но какво им *продава*?

— Пише на всеки от тях застраховка. Ако корабите им се изгубят при буря или бъдат пленени от пирати, им обещава да им плати цената на съда и съдържанието му.

— Нещо като бас ли е това?

— Един вид. Бас, който всеки капитан се надява да загуби.

— Да, но ако спечелят...

— ... губят корабите си, често и живота си. Моретата са опасни, а най-много през есента. Несъмнено не един капитан, потънал в буря, е получил малка утеха от застраховката, която е платил в Браавос, в смисъл, че вдовицата и децата му няма да живеят в нужда. — Тъжна усмивка пробяга по устните му. — Но едно е да подпишеш такава застраховка, а съвсем друго е да се възползваш от нея.

Кет разбра. „Сигурно го мразят. И някой от тях е дошъл в Къщата на Черното и Бялото и се е помолил богът да го вземе.“ Зачуди се на глас кой е бил, но милият човек не пожела да й каже.

— Не е твоя работа да ровиш в такива неща. Коя си ти?

— Никоя.

— Никоя не задава въпроси. — Хвана ръцете й. — Ако не можеш да направиш това, трябва само да кажеш. Нищо срамно няма в това. Някои са създадени да служат на Многоликия бог, а някои не са. Кажи и ще те облекча от тази задача.

— Ще го направя. Казах и ще го направя.

Как обаче? Това беше по-трудното.

Той имаше охрана. Двама мъже, висок и слаб и нисък и дебел. Вървяха с него навсякъде, откакто напуснеше къщата си сутринта, докато се върнеше вечерта. Не допускаха никой да се доближи без разрешението на стареца. Веднъж един пиан за малко щеше да се блъсне в него, докато се връщаше вкъщи от дюкяна за супа, но високият мъж пристъпи между двамата, бутна го и го събори на земята. В дюкяна за супа ниският винаги опитваше лучения бульон преди стареца. Старецът изчакваше бульонът да изстине, преди да отпие, достатъчно, за да се увери, че телохранителят му не е пострадал.

— Страх го е — осъзна тя. — Или знае, че някой иска да го убие.

— Не знае — отвърна милият човек. — Но подозира.

— Телохранителите са с него дори когато ходи да пикае — каза тя. — Но той не ходи с тях, когато те пикаят. Високият е по-бързият. Ще изчакам, когато той отиде да пусне вода, влизам в дюкяна и намушквам стареца в окото.

— А другият телохранител?

— Той е бавен и глупав. Мога да убия и него.

— Да не си някой касапин на бойното поле, че да колиш всеки, който ти се изпречи на пътя?

— Не съм.

— Надявам се. Ти си слуга на Многоликия бог, а ние, които служим на Онзи с многото лица, даваме дара му само на белязаните и избраните.

Разбра. „Убий него. Убий само него.“

Отне ѝ още три дни наблюдение, докато измисли как, и още един ден упражнение с малкото ѝ ножче. Червения Рого я беше научил как да го използва, но не беше рязала кесия отпреди да ѝ вземат очите. Искаше да се увери, че още знае как. „Плавно и бързо, това е начинът, никакво суетене“, каза си, докато го плъзгаше от ръкава в ръката си отново и отново. След като остана доволна, го наточи, докато не заблестя сребристобяло на светлината на свещта. Другата част беше по-сложна, но бездомничето щеше да ѝ помогне.

— Утре ще му дам дара — заяви тя, докато закусваше.

— Онзи с многото лица ще е доволен. — Милият човек стана. — Котката на Каналите е позната на мнозина. Ако я видят, че е направила това, може да навлече беда на Бруско и дъщерите му. Време е да получиш друго лице.

Момичето не се усмихна, но вътрешно бе доволно. Беше изгубила веднъж Кет и скърбеше за нея. Не искаше да я изгуби отново.

— Как ще изглеждам?

— Грозна. Жените ще извързват очи, щом те видят. Децата ще зяпват и ще те сочат. Силни мъже ще те съжаляват, а някои може да отронят сълза. Никой, който те види, няма скоро да те забрави. Ела.

Милият човек взе железния фенер от куката и я поведе покрай черния басейн и редиците тъмни безмълвни богове към стъпалата в дъното на храма. Бездомничето застъпва след тях. Заслизаха. Никой не говореше. Единственият звук беше тихото шумолене на пантофите им. Осемнайсет стъпала ги отведоха до подземията, където пет сводести

прохода се разперваха като пръстите на човешка ръка. Тук долу стъпалата станаха по-тесни и по-стръмни, но момичето бе тичало по тях хиляда пъти, тъй че не я плашеха. Още двајсет и две стъпала и бяха в долното подземие. Тунелите тук бяха тесни и извити, като черни червееви дупки, плъзнали през голямата скала. Един проход бе затворен от тежка желязна врата. Жрецьт окачи фенера на кука, пъхна ръка в халата си и извади красив ключ.

Тя настръхна. „Светая светих.“ Слязоха още по-надолу, до третото ниво, в тайните зали, където можеха да влизат само жреци.

Ключът изщрака три пъти, много тихо, докато милият човек го завърташе в ключалката. Вратата се люшна и се отвори на смазаните желязни панти, без да издаде звук. Зад нея имаше още стъпала, изсечени в скалата. Жрецьт взе фенера и отново поведе. Момичето тръгна след светлината, като броеше стъпалата надолу. „Четири, пет, шест, седем.“ Неволно съжали, че не си е взела тояжката. „Десет, единајсет, дванајсет.“ Знаеше колко стъпала има между храма и подземието, между подземието и долното подземие, и дори беше броила стъпалата на тясното извито стълбище нагоре към тавана, както и стъпенките на стръмната дървена стълба, която стигаше до вратата на покрива и ветровитата тераса горе.

Това стълбище ѝ бе непознато обаче и заради това беше опасно. „Двајсет и едно, двајсет и две, двајсет и три.“ С всяка стъпка въздухът сякаш ставаше малко по-студен. Когато броенето ѝ стигна до трийсет, разбра, че са дори под каналите. Трийсет и три. Четирийсет и три. Колко дълбоко щяха да слязат?

Беше стигнала до петдесет и четири, когато стъпалата най-сетне свършиха при друга желязна врата. Незаклучена. Милият човек я бутна и пристъпи вътре. Тя го последва, с бездомничето по петите ѝ. Стъпките им отекнаха в тъмното. Милият човек вдигна фенера си и отвори капациите му. Светлината обля стените.

Хиляда лица се взряха в нея.

Висяха по стените, пред и зад нея, високо и ниско, накъдето да погледнеше и накъдето да се обърнеше. Стари лица и млади лица, бледи лица и тъмни лица, гладки лица и сбръчкани лица, луничави лица и нашарени с белези лица, красиви лица и грозни лица, мъже и жени, момчета и момичета, дори бебета, усмихнати лица, намръщени лица, лица, изпълнени с алчност, с ярост и страст, голобради лица и

лица обрасли с гъста четина. „Маски“, каза си тя, но още докато си го помисляше осъзна, че не е така. Бяха кожи.

— Плашат ли те, дете? — попита милият човек. — Все още не е късно да ни напуснеш. Наистина ли искаш това?

Аря прехапа устна. Не знаеше какво иска. „Ако напусна, къде ще отида?“ Беше измила и съблякла сто трупа, мъртвите не я плашеха. „Носят ги тук долу и им изрязват лицата, тъй че какво?“ Беше нощният вълк, парчета кожа не можеха да я уплашат. „Кожени качулки, това са, не могат да ме наранят.“

— Не — каза тя. — Не искам.

Той я поведе през залата, покрай тунели, разклоняващи се в странични проходи. Светлината на фенера му ги огряваше поред. Един от тунелите беше със стени от човешки кости, а покривът му се крепеше на колони от черепи. Друг свършваше с вито стълбище, което водеше още надолу. „Колко подземия има тук? — запита се тя. — Вечно ли продължават надолу?“

— Седни — каза жрецът. Тя седна. — Сега затвори очи, дете. — Тя затвори очи. — Ще боли — предупреди я той. — Но болката е цената на силата. Не мърдай.

„Неподвижна като камък“, помисли тя. Седеше, без да помръдне. Срязването беше бързо, ножът — остър. По принцип допирът на метала в плътта ѝ трябваше да е студен, но усети топлина. Кръвта потече по лицето ѝ като надиплена червена завеса, от челото и по страните ѝ брадичката, и тя разбра защо жрецът я бе накарал да затвори очи. Щом стигна до устните ѝ, вкусът беше на сол и мед. Облиза я и потръпна.

— Донеси ми лицето — каза милият човек. Бездомничето не отвърна, но пантофите ѝ зашепнаха по каменния под. На момичето каза: — Изпий това. — И опря чаша в ръцете ѝ. Тя я изгълта наведнъж. Кисело и стипчиво, все едно да захапеш лимон. Преди хиляда години бе познавала едно момиче, които обичаше лимонов кейк. „Не, онова не бях аз. Беше само Аря.“

— Глумците променят лицата си с измама — говореше милият човек, — а магьосниците използват чарове, преплитане на светлина, сянка и желание, за да създадат илюзии, които лъжат окото. Тези изкуства ще научиш, но това, което правим тук, е по-дълбоко. Мъдри хора могат да видят през заблудите и чаровете се разпадат пред остри

очи, но лицето, което ще ти поставим сега, ще е истинско и плътно като лицето, с което си се родила. Дръж си очите затворени. — Усети как пръстите му докоснаха черната ѝ коса. — Стой неподвижно. Усещането ще е странно. Може да се замаеш, но внимавай да не помръднеш.

Последва дръпване и тихо шумолене, докато изпъваха новото лице върху старото. Кожата остърга по челото ѝ, суха и корава, но след като кръвта ѝ се просмука в нея, омекна и стана гъвкава. Бузите ѝ станаха топли и се зачервиха. Усети как сърцето ѝ запърха в гърдите и дълго не можа да си поеме дъх. Ръце се стегнаха около гърлото ѝ, корави като камък, и я задушиха. Собствените ѝ ръце се вдигнаха, за да ги махнат, но не напипаха нищо. Изпълни я ужас и чу шум, отвратително *хрущене*, придружено от заслепяваща болка. Някакво лице заплува пред нея, тлъсто, брадато и жестоко, с изкривена от гняв уста. Чу жреца да казва:

— Дишай, дете. Издишай страха. Отърси се от сенките. Той е мъртъв. Тя е мъртва. Болката ѝ е свършила. *Дишай*.

Тя вдиша, дълбоко, и разбра, че е вярно. Никой не я душеше и никой не я удряше. Все пак ръката ѝ трепереше, когато я вдигна пред лицето си. Люспи засъхнала кръв се отрониха при допира на пръстите ѝ, черни на светлината на фенера. Опипа страните си, докосна очите си и проследи с пръсти линията на челюстта.

— Лицето ми си е същото.

— Нима? Сигурна ли си?

Беше ли сигурна? Не бе усетила никаква промяна, но може би и не трябваше да усети. Прокара длан по лицето си, както беше видяла веднъж да го прави Джакен Х'гхар в Харънхъл. Когато го направи, цялото му лице се беше надиплило и се промени. Когато го направи тя, не последва нищо.

— Усещането е същото.

— За теб — каза жрецът. — Не изглежда същото.

— За други очи носят и челюстта ти са счупени — каза бездомничето. — Едната страна на лицето ти е хлътнала, където е разбита костта, и половината ти зъби липсват.

Тя облиза с език устата си, но не усети никакви дупки или счупени зъби. „Магия — помисли си. — Имам ново лице. Грозно осакатено лице.“

— Може да те мъчат лоши сънища известно време — предупреди милият човек. — Баща ѝ я биеше толкова често и толкова жестоко, че болката никога не я оставяше напълно, нито страхът, докато не дойде при нас.

— Убихте ли го?

— Тя поиска дара за себе си, не за баща си.

„Трябвало е да убиете него.“

Той явно отгатна мислите ѝ.

— Накрая смъртта дойде и за него, както идва за всички хора. Както трябва да дойде за един определен човек утре. — Вдигна фенера. — Приключихме тук.

„Засега.“ Докато се връщаха нагоре по стълбите, празните дупки на очите в кожата по стените сякаш я проследяваха. За миг ѝ се стори, че вижда устните им да се движат, сякаш си нашепваха мрачни, съкровени тайни с толкова смътни думи, че не можеше да ги чуе.

Сънят не я споходи лесно. Въртеше се под завивките в тъмната студена стая, но накъдето и да се обърнеше, виждаше лицата. „Нямат очи, но могат да ме виждат.“ Видя лицето на баща си на стената. До него висеше лицето на лейди майка ѝ, а под тях — тримата ѝ братя един до друг. „Не. Онова беше друго момиче. Аз съм никоя, а братята ми носят халати в черно и бяло.“ Но там беше и черният певец, и конярчето, което беше убила с Игла, и пълничкият скуайър от хана на кръстопътя, а ето там — пазачът, чието гърло беше прерязала, за да ги измъкне от Харънхъл. Веселяка също висеше на стената, с черните дупки на мястото на очите му, изпълнени със злост. Гледката ѝ върна спомена за камата в шепата ѝ, докато я забиваше в гърба му — още, и още, и още.

Когато най-сетне дойде, денят беше сив, тъмен и облачен. Момичето се беше надявало за мъгла, но боговете пренебрегнаха молитвите ѝ, както често правят боговете. Въздухът беше чист и студен, а вятърът хапеше злобно. „Хубав ден за смърт“, помисли тя. А молитвата неволно се върна на устните ѝ. „Сир Грегър, Дънсън, Раф Сладура. Сир Илин, сир Мерин, кралица Церсей.“ Изреди имената безмълвно. В Къщата на Черното и Бялото човек никога не знаеше кой може да слуша.

Подземята бяха пълни със стари дрехи, взети от дошлите в Къщата, за да изпият мир от храмовия басейн. Всичко можеше да се

намери тук, от просешки дрипи до богати коприни и кадифе. „Грозно момиче трябва да носи грозни дрехи“, реши тя и си избра оцапано кафяво наметало, опърпано, тъмнозелена туника, вмирисана на риба, и тежки ботуши.

Нямаше защо да бърза, тъй че реши да тръгне по дългия път покрай Пурпурен пристан. Мина по моста към Острова на боговете. Кет от Каналите беше продавала стриди и миди между храмовете тук, когато на дъщерята на Бруско, Талея, ѝ потичаше лунната кръв и трябваше да остане на легло. Почти очакваше да види Талея да продава днес тук, може би край Зайчи приют, където бяха самотните светилища на всички забравени божества, но това беше глупаво. Денят бе твърде студен, а и Талея не обичаше да става толкова рано. Статуята пред светилището на Плаещата дама на Лис плачеше със сребърни сълзи, когато грозното момиче мина покрай нея. В Градините на Геленеи се издигаше позлатено дърво, сто стъпки високо и с листа от ковано сребро. Светлина от факли блещукаше зад прозорците от оловно стъкло в дървения храм на Бога на хармонията, с петдесетте вида пеперуди във всичките им ярки цветове.

Веднъж Моряшката жена бе обикаляла с нея и ѝ разказваше приказки за по-странните богове на града.

— Онова там е домът на Великия пастир. Онази кула, с трите кулички, е на Триглавия Триос. Първата глава поглъща умирация, а прероденият излиза от третата. Не знам какво прави средната глава. Онова там са Камъните на Мълчаливия бог, а ей там е входът към Лабиринта на Създателя на шарките. Само които се научат да минават през него правилно ще намерят пътя си към мъдростта, казват жреците на Шарката. Отвъд него, до канала, е храмът на Акван Червения бик. На всеки тринайсети ден жрецьт коли бяло теле и раздава купи кръв на просящите.

Днес явно не беше тринайсети ден: стъпалата на Червения бик бяха празни. Братята богове Семош и Селосо сънуваха в двата си еднакви храма от двете страни на Черния канал, свързани с извит каменен мост. Момичето мина по него и заслужи към кейовете, след това мина през пристана на Рагман и покрай хлътналите кули и куполи на Удавения град.

Група лисенски моряци се клатушкаха по Щастливия пристан, но нямаше ни една курва. Кораба беше самотен и тих, глумците

несъмнено все още спяха. Но по-нататък, на кея до един китоловец от Ибен, зърна стария приятел на Кет, Таганаро, да си подхвърля топка с Касо, Краля на тюлените, докато един от джебчиите му обработваше тълпата зяпачи. Когато спря да погледа и да послуша, Таганаро я погледна и не я позна, но Касо излая и плесна с плавниците си. „Позна ме — помисли момичето, — или му замириса на риба.“ Бързо се отдалечи.

Когато стигна Пурпурния пристан, старият мъж се беше настанил в дюкяна за супа на обичайната си маса и броеше кесия с монети, докато се пазареше с един корабен капитан. Високият тънък телохранител бе надвиснал над него. Ниският и набит беше до вратата, за да вижда добре всеки, който влезе. Все едно. Нямаше намерение да влиза. Седна на една ограда на двайсетина крачки оттам и се присви; разбушувалият се вятър задърпа наметалото ѝ с призрачни пръсти.

Дори в студен и сив ден като този пристанището бе оживено. Видя моряци, тръгнали на лов за курви, и курви, тръгнали на лов за моряци. Двама катили минаха покрай нея, с омачкани контешки дрехи, подпираха се един на друг и се клатушкаха покрай кейовете, а оръжията им подрънкваха на хълбоците. Червен жрец мина забързано, аленият му халат плющеше на вятъра.

Беше почти обед, когато видя мъжа, който ѝ трябваше, богат корабовладелец, когото бе видяла да си има работа със стария мъж вече три пъти. Плешив и едър, с тежко наметало от меко кафяво кадифе и кафяв кожен колан, украсен със сребърни луни и звезди. Някаква злополука бе оставила единия му крак вдървен. Вървеше бавно и се подпираше на тояга.

Щеше да свърши добра работа, по-добра от повечето други, реши грозното момиче. Скочи от оградата и тръгна след него. След десетина крачки се озова точно зад него, с ножчето в ръка. Кесията му беше отдясно, на колана му, но наметалото му ѝ пречеше. Ножчето ѝ блесна, гладко и бързо, един дълбок разрез през кадифето, а той не усети нищо. Червения Рого щеше да се усмихне, ако беше видял това. Тя бръкна в дупката, срязва кесията, напипа златото...

Мъжът се обърна.

— Какво...

Движението му заплете ръката ѝ в гънките на наметалото. В краката им заваляха монети.

Мъжът извика и вдигна тоягата си да я удари. Тя го изрита в болния крак, отскочи и побягна. Профуча покрай майка с дете. Монети падаха от пръстите ѝ и се търкаляха по земята. Гостилничар с голямо шкембе посегна трмаво да я сграбчи, но тя се извъртя, изхвърча покрай една смееща се курва и затича към най-близката пряка.

Кет от Каналите познаваше тези улички и грозното момиче ги помнеше. Свърна наляво, метна се през нисък зид, прескочи един тесен канал и се шмугна през незаключена врата в някакъв пращен склад. Всички звуци от гонитбата вече бяха заглъхнали, но беше по-добре да е сигурна. Присви се зад някакви кошове и зачака. Чака около час, после реши, че е безопасно да си тръгне, изкатери се по задната стена на сградата и продължи по покривите почти до Канала на героите. Корабовладелецът вече трябваше да е събрал монетите си, да си е взел тояжката и да е изкуцукал до дюкяна за супа. Може би пиеше горещ бульон и се оплакваше на стария мъж от грозното момиченце, което се опитало да му открадне кесията.

Милият човек я чакаше в Къщата на Черното и Бялото, седнал на ръба на храмовия басейн. Грозното момиче седна до него и сложи една монета между двамата. Беше златна, с дракон от едната страна и крал от другата.

— Златният дракон на Вестерос — каза милият човек. — И как се сдоби с това? Ние не сме крадци.

— Не беше кражба. Взех една от неговите, но му оставих една от нашите.

Милият човек разбра.

— А с тази монета и другите в кесията си той плати на един определен човек. Скоро след това сърцето на въпросния човек спря. Така ли стана? Много тъжно. — Жрецът взе монетата с два пръста и я хвърли в басейна. — Имаш много и много да учиш, но може би не си безнадеждна.

Тази нощ ѝ върнаха лицето на Аря Старк.

Донесоха ѝ също така и халат, мек дебел халат на послушница, черен от едната страна и бял от другата.

— Носи това, когато си тук — каза жрецът, — но знай, че няма да ти трябва много засега. Утре ще отидеш при Изембаро, за да започнеш първото си чирачество. Вземи си каквито искаш дрехи от подземията. Градската стража търси едно грозно момиче, което често

ходи на Пурпурния пристан, тъй че ще е добре да имаш и ново лице.
— Хвана я за брадичката, завъртя главата ѝ, огледа я и кимна. —
Хубаво този път, мисля. Хубаво като твоето. Коя си ти, дете?
— Никоя — отвърна тя.

ЦЕРСЕЙ

През последната нощ в затвора кралицата не можа да спи. Щом се унесеше, главата ѝ се изпълваше с мрачни предчувствия и кошмарни видения. „Ще имам охрана — казваше си. — Ще ме пазят от тълпите. Никой няма да може да ме докосне.“ Това поне Върховният врабец ѝ бе обещал.

И все пак я беше страх. В деня, в който Мирцела отплава за Дорн, деня на хлебните бунтове, златни плащове бяха поставени по целия маршрут на процесията, но тълпата беше пробила редиците им, бе разкъсала на парчета стария дебел Върховен септон и бе изнасила петдесет пъти Лолис Стоукуорт. А щом онова бледо меко и тъпо същество можеше да възбуди животните напълно облечено, колко повече похот можеше да пробуди една кралица?

Церсей крачеше в килията си неспокойно като лъвовете в клетката в подземията на Скалата на Кастърли, когато бе момиче. Двамата с Джайм дръзваха понякога да се качат до клетката им, веднъж тя дори се осмели да пъхне ръката си между две пречки и да пипне един от големите жълтеникавокафяви зверове. Беше по-храбра от брат си. Лъвът извърна глава и се взря в нея с огромните си златни очи. А след това облиза пръстите ѝ. Езикът му беше грапав като пила, но въпреки това тя не издърпа ръката си. Джайм я хвана за раменете и я дръпна рязко от клетката.

— Твой ред е — каза му тя после. — Скубни го за гривата, ако смееш.

„Така и не го направи. Аз трябваше да имам меч, не той.“

Крачеше боса и трепереща, с тънко одеяло, загърнато около раменете. Идващият ден я безпокоеше. До вечерта всичко щеше да е свършило. „Малка разходка и ще съм си у дома, ще съм се върнала при Томен, в покоите си в Стегата на Мегор.“ Чичо ѝ бе казал, че това е единственият начин да се спаси. Беше ли обаче? Не можеше да се довери на чичо си повече, отколкото вярваше на Върховния септон.

„Все още мога да откажа. Все още мога да настоявам за невинността си и да рискувам всичко на съд.“

Но не смееше да се остави на Вярата да я съди, както бе решила Марджери Тирел. Това можеше и да свърши работа на малката розичка, но Церсей нямаше много приятели между септите и врабците около този нов Върховен септон. Единствената ѝ надежда беше съд чрез двубой, а за това на всяка цена ѝ трябваше поборник.

„Ако Джайм не беше загубил ръката си...“

Но този път не водеше доникъде. Дясната ръка на Джайм я нямаше, както и него самия, изчезнал с онази Бриен някъде из Речните земи. Кралицата трябваше да си намери друг защитник, иначе днешното изпитание щеше да се окаже най-малката ѝ грижа. Враговете ѝ я обвиняваха в измяна. Трябваше да стигне до Томен на всяка цена. „Той ме обича. Няма да откаже на собствената си майка. Джоф беше упорит и непредсказуем, но Томен е добро малко момче, добър малък крал. Ще направи каквото му се каже.“ Ако останеше тук, беше обречена, а единственият начин да се върне в Червената цитадела беше пеш. Върховният врабец бе непреклонен, а сир Кеван бе отказал да му се възпротиви.

— Няма да пострадам днес — каза Церсей, щом първите лъчи светлина забърсах прозореца. — Само гордостта ми ще пострада.

Думите отекнаха кухо в ушите ѝ. „Джайм все още може да дойде.“ Представи си го как язди през утринната мъгла, златната му броня блеснала ярко на светлината на изгряващото слънце. „Джайм, ако изобщо си ме обичал...“

Тъмничарките ѝ дойдоха. Септа Унела, септа Моел и септа Сколера водеха четири послушници и две от мълчаливите сестри. Мълчаливите сестри със сивите си халати изпълниха кралицата с ужас. „Защо са тук? Ще умра ли?“ Мълчаливите сестри придружаваха мъртвите.

— Върховният септон обеща, че няма да пострадам.

— Така и ще бъде.

Септа Ноела кимна на послушниците, които носеха сапун, леген топла вода, ножици и дълъг прав бръснач. Церсей потръпна, като видя острата стомана. „Ще ме обръснат. Още едно малко унижение, стафидка за кашата ми.“ Нямаше да им достави удоволствието да я чуят, че се моли. „Аз съм Церсей от дома Ланистър, лъв на Скалата,

законната кралица на Седемте кралства, законна дъщеря на Тивин Ланистър. А косата израства отново.“

— Започвайте — каза им.

По-възрастната от двете мълчаливи сестри взе ножиците. Опитна бръснарка, несъмнено. Ордент ѝ подготвяше труповете на убитите благородници, преди да ги върнат на близките им, а подрязването на бради и подстригването на коси бе част от това. Жената първо ѝ острига косата. Церсей седеше неподвижно като каменна статуя, докато ножиците щракаха. Шепи златна коса западаха по пода. В килията не можеше да се грижи подобаващо за косата си, но макар и немита и разрошена, тя блестеше където я докоснеше слънцето. „Короната ми — помисли кралицата. — Взеха ми другата корона, а сега ми отнемат и тази.“ Когато кичурите и къдриците се струпаха около краката ѝ, една от послушниците насапуниса главата ѝ, а мълчаливата сестра остърга четината с бръснача.

Церсей се надяваше, че с това ще свърши, но не би.

— Свалете си ризата — каза септа Унела.

— Защо? — попита кралицата.

— Трябва да бъдете остригана.

„Остригана. Като овца.“ Дръпна ризата си над главата и я хвърли на пода.

— Правете каквото искате.

Отново сапунът, топлата вода и бръсначът. Първо си отидоха космите под мишниците, а после тънките златни косъмчета между краката ѝ. Когато мълчаливата сестра застърга с бръснача там, Церсей си спомни как Джайм коленичеше и я целуваше между бедрата, докато овлажнее. Целувките му бяха топли. Бръсначът бе леденостуден.

След като всичко свърши, се чувстваше толкова гола и уязвима, колкото може да се чувства гола и уязвима жена. „Нито косъм, зад който да се скрия.“ Смах се откъсна от устните ѝ, тъжен и горчив.

— Ваша милост за забавно ли го намира? — попита септа Сколера.

— Не, септа — отвърна Церсей. „Но един ден ще заповядам да изтръгнат езика ти с клещи и това ще е много забавно.“

Една от послушниците ѝ подаде халат, мек бял халат на септа, който да я покрие, докато слиза по стъпалата на кулата и върви през септата, тъй че на богомолците, които срещнат по пътя си, да им бъде

спестена гледката на голата ѝ плът. „Седемте да ни спасят дано, какви лицемери са.“

— Ще ми бъде ли позволено да нося сандали? — попита тя. — Улиците са мръсни.

— Не толкова мръсни, колкото греховете ви — каза септа Моел. — Негова висша святост заповяда да се представите така, както са ви създали боговете. Имаште ли сандали на краката си, когато излязохте от утробата на лейди майка си?

— Не, септа — отвърна с усилие кралицата.

— Получихте отговора си.

Заби камбана. Дългото пленничество на кралицата бе към края си. Церсей придърпа по-плътнo халата си, благодарна за топлината му, и рече:

— Да тръгваме.

Синът ѝ я чакаше в другия край на града. Колкото по-скоро тръгнеше, толкова по-скоро щеше да го види.

Грубият камък на стъпалата застърга петите ѝ. Беше влязла в Септата на Белор като кралица, на носилка. Излизаше обръсната и боса. „Но излизам. Само това е важно.“

Камбаните на кулата биеха и зовяха града да стане свидетел на позора ѝ. Великата септа на Белор беше пълна с богомолци, дошли за утринната служба, молитвите им отекваха под купола, но когато се появи процесията на кралицата, настъпи внезапна тишина. Хиляда очи се извърнаха и я проследиха, докато вървеше по пътеката покрай мястото, където лорд баща ѝ бе лежал в цялото си великолепие след смъртта си. Церсей се плъзгаше покрай тях, без да поглежда надясно или наляво. Босите ѝ крака пляскаха по студения мраморен под. Усещаше очите им. Зад олтарите си Седемте сякаш също я наблюдаваха.

В Залата на светилниците чакаха десетина Воини на слънцето с пъстри като дъга плащове. Кристалите, увенчали шлемовете им, искряха на светлината на светилниците. Бронята им бе сребърна, излъскана до огледален блясък, но тя знаеше, че отдолу всеки носи власеница. Дългите им островърхи щитове носеха един и същи знак: кристален меч, искрящ в тъмното, древния знак на онези, които простолудиято наричаше Мечовете.

Капитанът им коленичи пред нея.

— Може би ваша милост ме помни. Аз съм сир Теодан Верния. Негова висша святост заповяда да ви придружим. С братята ми ще се погрижим за вашата безопасност през града.

Погледът на Церсей обходи лицата на мъжете зад него. И ето го: Лансел, братовчед ѝ, сина на сир Кеван, който ѝ се беше признал някога в любов, преди да реши, че обича повече боговете. „Моята кръв и моят предател.“ Нямаше да го забрави.

— Можете да станете, сир Теодан. Готова съм.

Рицарят стана, обърна се и вдигна ръка. Двама от мъжете му пристъпиха към високите порти, отвориха ги и Церсей излезе през тях и примига на слънчевата светлина като къртица, измъкната от дупката си.

Духаше отривист вятър и долницата на халата ѝ се развя и заплющя около краката ѝ. Утринният въздух бе наситен със старите познати миризми на Кралски чертог. Вдиша мириса на вкиснало вино, на прясно изпечен хляб, на развалена риба и нощна мръсотия, на пушек, пот и конска пикня. Никое цвете не беше мирисало някога толкова сладко. Свита в халата си, Церсей спря на площадката на мраморното стълбище, докато Синовете на Воина се строяваха около нея. Изведнъж се сети, че беше стояла на същото това място в деня, когато лорд Едард Старк бе изгубил главата си. „Не трябваше да става това. Джоф трябваше да пощади живота му и да го прати на Вала.“ Най-големият син на Старк щеше да го наследи като лорд на Зимен хребет, но Санса щеше да остане в кралския двор като заложенница. Варис и Кутрето бяха уговорили условията, а Нед Старк беше преглътнал скъпоценната си чест и бе признал измяната си, за да спаси празната главичка на дъщеря си. „Щях да уредя хубав брак на Санса. Брак с Ланистър. Не Джоф, разбира се, но Лансел можеше да ѝ подхожда, или някой от по-младите му братя.“ Самият Петир Белиш беше предложил да се ожени за момичето, спомни си тя, но това, разбира се, бе невъзможно: потеклото му бе твърде ниско. „Ако Джоф бе направил каквото му се каза, Зимен хребет изобщо нямаше да тръгне на война, а татко щеше да се е справил с братята на Робърт.“

Но Джоф бе заповядал да отсекаат главата на Старк, а лорд Слонт и сир Илин Пейн побързаха да се подчинят. „Беше точно тук“, спомни си кралицата, взряна в лобното място. Джанос Слонт беше вдигнал

главата на Нед Старк за косата и кръвта на живота му потече надолу по стъпалата, а след това връщане вече нямаше.

Спомените изглеждаха толкова далечни. Джофри беше мъртъв, както и всички синове на Старк. Дори баща ѝ беше загинал. А ето, че тя стоеше отново на стъпалата на Великата септа, само че този път тълпата беше зяпнала нея, а не Едард Старк.

Широкият мраморен площад долу беше претъпкан като в деня, когато бе умрял Старк. Накъдето и да погледнеш, виждаше очи. В тълпата сякаш имаше равен брой мъже и жени. Някои държаха деца на раменете си. Просяци и крадци, кръчмари и търговци, кожари, коняри и глумци, бедняшки курви, целият измет на града бе дошъл, за да види унизената кралица. А сред тях се бяха смесили Бедните братя, мръсни и дрипави същества, въоръжени с копия и брадви и облечени в очукана броня, ръждясали ризници и напукана кожа, с туники от груб плат със седемлъчната звезда на Вярата. Парцаливото воинство на Върховния врабец.

Отчасти все още копнееше Джайм да се появи и да я избави от това унижение, но близнакът ѝ не се виждаше никакъв. Чичо ѝ също го нямаше. Това не я изненада. Сир Кеван ясно бе изразил възгледите си при последното си посещение: срамът ѝ не трябва да опетни честта на Скалата на Кастърли. Никакви лъвове нямаше да вървят днес с нея. Това изпитание беше нейно и само нейно.

Септа Унела застана вдясно от нея, септа Моел отляво, септа Сколера зад гърба ѝ. Ако кралицата побегнеше или се спреше, трите стари вещици щяха да я замъкнат обратно и този път щяха да се погрижат никога повече да не напусне килията си.

Церсей вдигна ръка. Отвъд площада, отвъд морето от жадни очи, зяпнали усти и мръсни лица, в другия край на града, в далечината се издигаше хълмът на Егон, кулите и бойниците на Червената цитадела грееха розови на светлината на изгряващото слънце. „Не е толкова далече.“ Щом стигнеше портите ѝ, най-тежките ѝ грижи щяха да са свършили. Щеше отново да има сина си. Щеше да има своя поборник. Чичо ѝ го беше обещал. „Томен ме очаква. Моят малък крал. Мога да направя това. Трябва.“

Септа Унела пристъпи напред и заяви високо:

— Грешница иде пред вас — Церсей от дома Ланистър, вдовстваща кралица, майка на негово величество крал Томен, вдовица

на негово величество крал Робърт, жена, извършила най-тежки измами и прелюбодеяния.

Септа Моел пристъпи вдясно от кралицата.

— Тази грешница призна греховете си и помоли за снизхождение и опрощение. Негова висша святост ѝ повели да покаже разкаянието си, като остави всякаква гордост и лицемерие и се представи както боговете са я създали пред добрите хора на града.

Септа Сколера довърши:

— Тъй че сега тази грешница застава пред вас със смирено сърце, остригана от тайни и притворства, гола пред богове и хора, за да измине своя път на покаяние.

Церсей беше на една годинка, когато почина дядо ѝ. Първото нещо, което бе направил баща ѝ при възкачването си, бе да прогони алчната, от ниско потекло любовница на баща си от Скалата на Кастърли. Взели ѝ бяха коприните и кадифетата, които лорд Титос щедро ѝ бе подарявал, и накитите, които си беше взела сама, и беше наредил да мине гола по улиците на Ланиспорт, за да я види Западът такава, каквата е.

Макар да беше твърде малка, за да помни това зрелище, Церсей беше слушала разказите, раздувани от устата на перачки и стражи, които го бяха видели. Говореха как жената плачела и се молела, за отчаянието, с което се вкопчила в дрехите си, когато ѝ заповядали да се съблече, за напразните ѝ усилия да скрие гърдите и бедрата си с ръце, докато куцала боса и гола по улиците към изгнанието си.

— Суетна и горда беше преди — помнеше думите на един от стражите, — толкова надута, че човек да си помисли, че е забравила, че дойде от калта. Но щом ѝ смъкнаха дрехите, си беше просто поредната курва.

Ако сир Кеван и Върховният врабец си въобразяваха, че ще е същото и с нея, много грешаха. Кръвта на лорд Тивин течеше в нея. „Аз съм лъвица. Няма да се свивам пред тях.“

Кралицата смъкна халата си.

Съблече се с плавно, спокойно движение, все едно беше в покоите си и се събличаше за банята си, без никого наоколо освен слугините ѝ. Студеният вятър докосна кожата ѝ и тя потрепери. Нужна ѝ беше цялата ѝ воля, за да не се опита да се прикрие с ръце, както беше направила курвата на дядо ѝ. Пръстите ѝ се стегнаха в юмруци,

ноктите ѝ се забиха в дланите. Гледаха я хиляди жадни очи. Но какво виждаха? „Аз съм красива“, напомни си тя. Колко пъти ѝ го беше казвал Джайм? Дори Робърт ѝ го беше признавал, когато идваше в леглото ѝ пиан, за да изрази пианската си почит с члена си.

„Но по същия начин гледаха и Нед Старк.“

Трябваше да тръгне. Гола, остригана, боса, Церсей бавно заслиза по широките мраморни стъпала. Кожата ѝ настръхна. Бедните братя забутаха хората назад, за да отворят път през тълпата, а Мечовете закрачиха от двете ѝ страни. Септа Унела, Септа Сколера и септа Ноела ги последваха. Зад тях тръгнаха момичетата послушници в бяло.

— Курва! — извика някой. Женски глас. Жените винаги са най-жестоките към други жени.

Церсей я пренебрегна. „Ще има още, и по-лошо. За тези същества няма по-голяма радост в живота от това да злорадстват над по-добрите от тях.“ Не можеше да ги накара да замълчат, тъй че трябваше да се преструва, че не ги чува. Нямаше и да ги гледа. Щеше да задържи очите си на Високия хълм на Егон в другия край на града, на кулите на Червената цитадела, блеснали на светлината. Там щеше да намери спасението си, ако чичо ѝ беше спазил своята част от сделката им.

„Той поиска това. Той и Върховният врабец. И малката розичка също, не се съмнявам. Съгрешила съм и трябва да изкупя вината си, трябва да покажа позора си пред всеки просяк в града. Мислят, че това ще прекърши гордостта ми, че ще е краят за мен, но грешат.“

Септа Унела и септа Моел крачеха от двете ѝ страни, а септа Сколера ситнеше отзад и звънеше с малка камбана.

— Срам — викаше старата вещица, — срам за грешницата, срам, срам.

Някъде отдясно се чу друг глас, в контрапункт на нейния, момчето на някой пекар завика:

— Месеници, три петака, хайде на горещите месеници.

Мраморът под стъпалата ѝ беше студен и хлъзгав и Церсей трябваше да стъпва бавно, за да не се подхлъзне. Минаха покрай статуята на Белор Блажения, извисен и строг на постаментата си, лицето му — самото vyplъщение на великодушието. Погледнеше ли го човек, изобщо нямаше и да предположи какъв глупак е бил. Династията Таргариен беше давала добри и лоши крале, но никой толкова обичан

като Белор, благочестивия и милостив септон-крал, който обичал простолюдието и боговете еднакво, но се бе изгаврил със собствените си сестри. Цяло чудо беше, че статуята не рухна при гледката на голите ѝ гърди. Тирион често казваше, че крал Белор се ужасявал от собствения си кур. Веднъж прогонил всички курви от Кралски чертог. Молил се за тях, според историите, докато ги гонели през градските порти, но не смеел да ги погледне.

— Блудница — изкрещя друг глас. Пак жена. Нещо изхвърча от тълпата. Някакъв гнил зеленчук. Кафяво и капещо, профуча над главата ѝ и плъсна в краката на един от Бедните братя. „Не ме е страх. Аз съм лъвица.“ Продължи напред.

— Горещи банички — викаше момчето на пекаря. — Хайде на горещите банички.

Септа Сколера биеше камбанката и пееше:

— Срам, срам, срам, срам за грешницата, срам, срам.

Бедните братя вървяха пред тях, разбутваха хората с щитовете си, отваряха с жива стена тясна пътека. Церсей ги следваше, вдигнала вдървено глава и впила очи в далечината. Всяка стъпка я доближаваше до Червената цитадела. Всяка стъпка я доближаваше до нейния син и спасението.

Сякаш им отне сто години, докато прекосят площада, но най-сетне мраморът отстъпи на каменни плочи, дюкяни, конюшни и къщи се доближиха от двете страни, щом заслизаха по хълма на Висения.

Тук ходът им се забави. Улицата беше стръмна и тясна, тълпите — още по-гъсти. Бедните братя натискаха преградилиите пътя им, мъчеха се да ги избутат настрана, но те нямаше къде да отидат, а другите отзад напиреха. Церсей се стараеше да държи главата си вдигната, но стъпи на нещо хлъзгаво и залитна. Щеше да падне, но септа Унела я задържа.

— Ваша милост трябва да гледа къде стъпва.

— Да, септа — отвърна хрисимо Церсей, макар да беше толкова ядосана, че бе готова да я заплуюе. Продължи напред, облечена само в настръхнала кожа и в гордостта си. Погледна нагоре за Червената цитадела, но тя вече се беше скрила от погледа ѝ зад високите дървени сгради от двете страни.

— Срам, срам — пееше септа Сколера и биеше камбанката.

Церсей се опита да закрочи по-бързо, но скоро се озова зад гърбовете на Звездите пред нея и се наложи отново да забави стъпка. Някакъв мъж напред продаваше печено месо от количка и процесията спря, докато Бедните братя го избутат настрани. Месото приличаше подозрително на плъх, но хората наоколо дъвчеха с шишове в ръка. Най-после улицата се опразни достатъчно, за да продължат напред.

— Искаш ли да си хапнеш? — извика някакъв дебелак със свински очички, огромен корем и рошава брада, която ѝ напомни за Робърт. Тя го погледна с отвращение, а той хвърли шиша по нея. Полуопеченото месо остави петно мазнина и кръв по бедрото ѝ.

Тук виковете сякаш бяха по-силни, отколкото на площада, може би защото тълпата беше много по-близо. „Курва“ и „грешница“ бяха най-честите, но викаха и „тая, дето се ебе с брат си“, и „путка“, и „предателка“, а от време на време чуваше някой да вика за Станис или за Марджери. Калдъръмът под стъпалата ѝ беше мръсен, а имаше толкова малко място, че дори не можеше да заобиколи локвите. „Никой не е умрял от мокри крака“, каза си. Искаше ѝ се да вярва, че локвите са просто дъждовна вода, но конска пикня беше по-вероятно.

Още боклук се посипа от прозорци и тераси: изгнили плодове, ведра прокиснала бира, яйца, които се пръскаха на сярна воня, щом се разпукваха на земята. След това някой хвърли умряла котка върху главите на Бедните братя и Синовите на Воина — трупът тупна на каменните плочи толкова силно, че оплиска краката ѝ с черва и личинки.

Церсей продължи напред. „Аз съм сляпа и глуха, а те са червеи.“

— Срам, срам — пееха септите.

— Кестени, горещи кестени — реवेशе уличен продавач.

— Кралица Путка — обяви тържествено някакъв пияница от една тераса горе и вдигна към нея чашата си в подигравателен тост. — Наздраве за циците на кралицата! — „Думите са вятър — помисли Церсей. — Думи не могат да ме наранят.“

На средата на хълма на Висения падна за първи път, понеже кракът ѝ се хлъзна в нещо, което можеше да се е изсипало от изхвърлено нощно гърне. Септа Унела я вдигна. Накъсан смях мина по тълпата, а един мъж ѝ изрева, че ако му духне, ще ѝ мине. Церсей погледна зад себе си. Все още можеше да види огромния купол и седемте кристални кули на Великата септа на Белор горе на хълма.

„Наистина ли съм изминала толкова малко?“ По-лошо, сто пъти по-лошо: беше изгубила от погледа си Червената цитадела.

— Къде... къде...?

— Ваше величество. — Капитанът на ескорта пристъпи до нея. Церсей бе забравила името му. — Не спирайте. Тълпата става неудържима.

„Да — помисли тя. — Неудържима.“

— Не ме е страх...

— А би трябвало.

Дръпна я за ръката и почти я повлече. Залитаха надолу по хълма — надолу, все надолу — и тя потръпваше от болка при всяка крачка. „Джайм трябваше да е до мен.“ Щеше да извади златния си меч и да изсече пътека право през тълпата, да избоде очите на всеки, който дръзнеше да я погледне.

Камъните бяха грапави и жулеха меките ѝ ходила. Стъпи на нещо остро, камък или чиреп, и извика от болка.

— Помолих за сандали — изсъска на септа Унела. — Можеше да ми дадете сандали, поне това можеше да направите. — Рицарят отново я дръпна за ръката все едно, че беше някоя проста кръчмарска слугиня. „Забравил ли е коя съм?“ Беше кралицата на Вестерос: никакво право нямаше да се държи така грубо.

Склонът стана по-полегат и улицата се разшири. Церсей отново видя Червената цитадела, блеснала алена на утринното слънце горе на Високия хълм на Егон. „Трябва да продължа да вървя.“ Издърпа ръката си от ръката на сир Теодан.

— Не е нужно да ме влачите, сир.

Закуцука напред, оставяше след себе си диря от кървави стъпки. Врявата наоколо продължаваше.

— Циците на жена ми са по-сладки от тия — извика някой.

Колар запсува, когато Бедните братя му заповядаха да издърпа фургона си.

— Срам, срам, срам за грешницата — пееха септите.

— Вижте я тая — извика някаква курва от прозореца на някакъв бардак и вдигна полите си на мъжете долу. — Тук не са влизали толкова пишки, колкото в путката ѝ.

Камбани звъняха, звъняха, звъняха.

— Това не може да е кралицата — каза някакво момче. — Провиснала е като мама.

„Това е наказанието ми — каза си Церсей. — Съгрешила съм тежко, това е изкуплението ми. Скоро ще свърши, ще е зад мен, ще мога да го забравя.“

Започна да вижда познати лица. Плешив мъж с рунтави бакенбарди гледаше от един прозорец, намръщен като баща ѝ, и за миг толкова ѝ заприлича на лорд Тивин, че се препъна. Младо момиче седеше под един фонтан, мокро от пръските, и я гледаше с обвиняващите очи на Мелара Хедърспун. Видя Нед Старк, а до него малката Санса с кестенявата ѝ коса и голямо рошаво куче, което можеше да е вълкът ѝ. Всяко дете, провряло се през тълпата, се превръщаше в брат ѝ Тирион, ухилен злобно като него в деня, когато умря Джофри. И Джоф беше там, синът ѝ, първородният, красивото ѝ слънчево момче със златните устни и сладката усмивка, имаше такива хубави устни, беше...

Тогава падна за втори път.

Трепереше като есенно листо, когато я вдигнаха на крака.

— Моля ви — промълви тя. — Майко милостива, изповядах се.

— Да — каза септа Моел. — Това е изкуплението ви.

— Не е много далече — каза септа Унела. — Виждате ли? — Посочи. — Горе на хълма, и край.

„Горе на хълма. И край.“ Истина беше. Бяха в подножието на Високия хълм на Егон, замъкът се извисяваше над тях.

— Курва — изкреця някой.

— Чука се с брат си — извика друг. — Изчадие.

— Искаш ли да осмучеш това, мръсницо? — Мъж с кожена престилка бе извадил члена си и се хилеше. Все едно. Беше почти стигнала до дома си.

Започна да се изкачва.

Тук подигравателният смях и виковете станаха още по-жестоки. Пътят ѝ не я беше превел през Квартала на бълхите, тъй че жителите му се бяха струпали долу по склона на Високия хълм на Егон, за да видят зрелището. Лицата, надничачи злобно зад щитовете и копията на Бедните братя, бяха разкривени, чудовищни, отвратителни. Прасета и голи хлапета щъкаха навсякъде, сакати просяци и джебчий пълзяха из гъстата гмеж като хлебарки. Видя мъже с изпилени като ками зъби,

старици с провиснали гуши, големи колкото главите им, курва с огромна пъстра змия, увита около гърдите и раменете ѝ, мъж, чиито бузи и чело бяха покрити с рани, от които капеше сива гной. Хилеха се, ближеха устни и я освиркваха, докато куцукаше покрай тях с провиснали и полюшващи се от стръмното изкачване гърди. Някои ѝ подвикваха мръсни подкани, други — обиди. „Думите са вятър. Думи не могат да ме наранят. Аз съм красива, най-красивата жена във Вестерос, Джайм го казва, Джайм никога не би ме излъгал. Дори Робърт, Робърт изобщо не ме обичаше, но виждаше, че съм красива, искаше ме.“

Но не се чувстваше красива. Чувстваше се стара, мръсна и грозна. Имаше белези по корема от родените деца, а гърдите ѝ не бяха толкова твърди като някога, когато беше млада. Без дрехите, които да ги стягат, бяха увиснали. „Не трябваше да правя това. Бях тяхната кралица, но сега видяха, видяха, видяха. Не трябваше да позволя да видят.“ Облечена и с корона беше кралица. Гола и залитаща беше само жена, не много по-различна от жените им, повече като майките им, отколкото като хубавите им малки девствени дъщери. „Какво направих?“

Нещо ѝ беше влязло в очите, смъдеше и размътваше погледа ѝ. Не можеше да плаче, нямаше да заплаче, червеите не трябваше да я видят, че плаче. Избърса очите си с длани. Лъхна студен вятър и тя затрепери неудържимо.

И изведнъж старата вещица се появи, застанала сред тълпата с огромните си провиснали гърди, с брадавиците по зеленикавата кожа, ухилена като всички, с лъснала в гуреливите ѝ жълти очи злоба.

— *Кралица ще си — изсъска ѝ, — докато дойде друга, по-млада и по-красива, за да те смъкне и да вземе най-скъпото ти.*

И сълзите вече не можеха да спрат. Пареха страните ѝ като киселина. Церсей изписка, закри гърдите си с едната си ръка и пхна другата между краката си, за да скрие цепката, и затича, хукна превита нагоре по хълма. Някъде по средата се спъна и падна, стана и след десет крачки падна пак. След това пълзеше, лазеше на четири крака нагоре като куче, а добрите хора на Кралски чертог ѝ отваряха път, смееха ѝ се и дюдюкаха, и ръкопляскаха.

А след това изведнъж тълпата сякаш се стопи и портите на замъка се извисиха пред нея, с редицата копиеносци с позлатени

шлемове и алени плащове. Церсей чу познатия дрезгав глас на чичо си, който ревеше заповеди, и зърна бяло от двете страни, щом сир Борос Блънт и сир Мерин Трант закрачиха към нея в лъскавите си брони и снежнобели наметала.

— Синът ми — извика тя. — Къде е синът ми? Къде е Томен?

— Не е тук. Никой син не трябва да вижда позора на майка си. — Гласът на сир Кеван беше суров. — Покрийте я.

След това Джослин Суифт се навеждаше над нея и я загръщаше в меко чисто одеяло от зелена вълна, за да скрие голотата ѝ. Сянка падна над двете и затули слънцето. Студена стомана се хлъзна под кралицата и две огромни ръце в броня я вдигнаха от земята, надигнаха я толкова леко, колкото тя беше вдигала Джофри като бебе. „Великан“, помисли замаяна Церсей, докато ръцете я носеха към портата с бойниците. Чувала беше, че все още имало великани в безбожната пустош отвъд Вала. „Това е само приказка. Сънувам ли?“

Не. Спасителят ѝ бе истински. Осем стъпки висок, дори повече, с крака като дънери и рамене като на бик. Бронята му беше от стоманени плочи, емайлирана в бяло и бляскава като девичи надежди, под нея носеше позлатена ризница. Огромен шлем скриваше лицето му. От гребена му се спускаха седем копринени пера в цветовете на дъгата на Вярата. Две златни седемлъчи звезди стягаха плаща на раменете му.

„Бял плащ.“

Сир Кеван беше спазил своята част от сделката. Томен, скъпото ѝ малко момче, бе назначил поборника ѝ в Кралската гвардия.

Церсей така и не видя откъде дойде Кибърн, но изведнъж се озова до тях и заситни бързо, за да не изостане от дългите крачки на защитника ѝ.

— Ваше величество — заговори той, — толкова е хубаво, че се върнахте. Позволете ми честта да ви представя най-новия член на Кралската гвардия. Това е сир Робърт Силния.

— Сир Робърт — прошепна тя, докато влизаха през портите.

— Ваше величество, сир Робърт е дал свята клетва за мълчание — продължи Кибърн. — Заклел се е, че няма да проговори, докато всички врагове на ваше величество не загинат и злото не бъде прогонено от кралството.

„Да — помисли Церсей Ланистър. — О, да.“

ТИРИОН

Купчината разписки беше респектиращо висока. Тирион я погледна и въздъхна.

— Бях останал с впечатлението, че сте дружина братя. Това ли е любовта на брат към брата? Къде е доверието? Приятелството, дружбата, дълбоката привързаност, която само мъже, които са се сражавали и пускали кръв заедно, могат да познават?

— Всичко с времето си — каза Кафявия Бен Плум.

— След като подпишеш — рече Мастилницата, докато подостряше паче перо.

Каспорио Милостивия докосна дръжката на меча си.

— Ако искаш да започнеш с пускането на кръв веднага, с радост ще се подчиня.

— Колко мило, че го предлагаш — отвърна Тирион. — Не мисля.

Мастилницата тупна купчината пред Тирион и му тикна перото в ръката.

— Ето ти мастило. От Стар Валонтис е. Ще трае колкото истинското черно майстерско. Само подписваш и ми даваш разписките. Аз ще се оправя нататък.

Тирион му се ухили.

— Може ли първо да ги прочета?

— Ако искаш. Всички са еднакви, общо взето. Освен най-долните, но ще стигнем и до тях.

„О, сигурен съм.“ За повечето мъже включването в дружина не струваше нищо, но той не беше от повечето мъже. Топна перото в мастилницата, наведе се над първия лист, спря и вдигна очи.

— Как предпочитате да се подпиша? *Йоло* или *Хюгор Хълма*?

Кафявия Бен присви очи.

— Как предпочиташ, на наследниците на Йезан ли да те върнем, или просто да ти резнем главата?

Джуджето се засмя и написа: „Тирион от дома Ланистър“. Подаде листа на Мастилницата и погледна купчината.

— Те... колко са, петдесет? Шейсет? Мислех, че сте петстотин Втори синове.

— Петстотин и тринайсет в момента — каза Мاستилницата. — Като подпишеш книгата ни, ще сме петстотин и четиринайсет.

— И само един на десет ли получава разписка? Не е честно. Мислех, че в свободните дружини делите всичко поравно. — Подписа следващата разписка.

Кафявия Бен се изкиска.

— О, всичко делим. Но не поравно. Вторите синове са като едно семейство...

— ... а всяко семейство има олигавените си братовчеди. — Тирион сложи още един подпис. — В подземията на Скалата на Кастърли има килии, където милорд баща ми държеше най-гадните типове. — Топна перото в мастилницата. „Тирион от дома Ланистър“, надраска под обещанието приносителят на бележката да получи сто златни дракона. „Всяко драсване на перото ме оставя малко по-беден... или щеше, ако поначало не бях просяк.“ Някой ден можеше да съжали за тези подписи. „Но не и следващите.“ Духна мокрото мастило, хлъзна пергаментата към ковчежника и подписа другия под него. И следващия. И пак. И пак. — Това ме наранява дълбоко, трябва да знаете — каза между два подписа. — Във Вестерос думата на Ланистър се смята за ценна като злато.

Мастилницата сви рамене.

— Тук не е Вестерос. Отсам Тясното море записваме обещанията си и се подписваме. — Поръсваше всеки лист със ситен пясък, за да попие излишното мастило от подписа, тръсваше го и го оставяше настрана. — Незаписаните дългове обикновено се... забравят, така да се каже.

— Не и от нас. — Тирион подписа нов лист. И още един. Вече му беше хванал ритъма. — Ланистър винаги плащат дълговете си.

Плум се изкиска.

— Да, но думата на един наемник не струва и пет пари.

„Вашата — помисли Тирион. — И слава на боговете, че е така.“

— Вярно, но няма да съм наемник, докато не се подпиша в книгата ви.

— Скоро ще е — увери го Кафявия Бен. — След като подпишем всичко тука.

— Горя от нетърпение.

Искаше му се да се изсмее, но това щеше да развали играта. Плум се забавляваше, а Тирион нямаше намерение да му развали забавлението. „Нека си мисли, че ме е надупил и ме шиба в задника, а пък аз ще си купувам стоманени мечове с хартиени дракони.“ Върнеше ли се някога във Вестерос, за да си вземе каквото му се полагаше по рождено право, щеше да разполага с всичкото злато на Скалата на Кастърли, за да изпълни обещанията си. Ако не, какво пък — щеше да е умрял, а новите му братя можеха да си избършат задниците с тия хартийки. Някои можеше и да идат в Кралски чертог с драскулките в ръка и с надеждата да убедят милата му сестра да плати. „Да можех да съм хлебарка в чергите, за да видя това.“

Вписаните думи се промениха някъде от средата на купчината. Бележките за сто дракона бяха за сержантите. Сумите под тях изведнъж станаха по-големи. Тирион вече обещаваще да плати на приносителя хиляда златни дракона. Поклати глава, засмя се и подписа. И още веднъж. И отново.

— Е — попита той, докато драскаше подписа си, — и какви ща са ми задълженията в дружината?

— Твърде грозен си, за да станеш любимото момче на Бококо — рече Каспорио. — Но може да свършиш работа като събирач на стрели.

— И още как — отвърна Тирион. — Дребно човече с голям щит направо ще побърква стрелците. Един по-умен от теб ми го каза веднъж.

— Ще работиш с Мاستилницата — каза Кафявия Бен Плум.

— Ще работиш за Мастилницата — уточни Мастилницата. — Поддържане на счетоводни книги, броене на пари, писане на договори и писма.

— С удоволствие — рече Тирион. — Обожавам книгите.

— Какво друго може да правиш? — изсумтя презрително Каспорио. — Виж се само. Не си годен за бой.

— Някога отговарях за всички канали в Скалата на Кастърли — каза скромно Тирион. — Някои бяха запушени от години, но бързо ги отпуших. — Топна отново перото в мастилницата. — Бих могъл да надзиравам лагерните ви жени. Не може да позволим на мъжете да им е запушено, нали така?

Шегата не допадна на Кафявия Плум и той изръмжа:

— Стой настрана от курвите. Повечето са със срамната болест и освен това много дрънкат. Не си първият избягал роб, записал се в дружината, но не искам да те виждат. Ще си стоиш вътре и ще си акаш в гърненцето. Прекалено много очи има по нужниците. И без мое разрешение няма да излизаш от лагера. Може да те облечем в стомана на скуайър и да се правим, че си момчето на Джора, но все някой ще разбере. Щом вземем Мийрийн и тръгнем за Вестерос, може да се перчиш колкото щеш в злато и пурпур. Но дотогава...

— ... ще живея като змия под камък и няма да гъкна. Имаш думата ми за това.

„Тирион от дома Ланистър“, подписа отново с размах. Оставаха още три разписки, различни от останалите. Бяха на фина хартия, поименни. За Каспорио Милостивия десет хиляди дракона. Същото за Мاستилницата, чието истинско име се оказа Тиберо Истарион.

— *Тиберо* ли? — каза Тирион. — Звучи почти като ланистърско. Да не си някой далечен братовчед?

— Може би. И аз винаги плащам дълговете си. Подпиши.

Тирион подписа.

Бележката за Кафявия Бен беше последната. Беше изписана на агнешка кожа. „Сто хиляди златни дракона, петдесет хайда плодородна земя, замък и лордска титла. Добре, добре. Този Плум не върви евтино.“ Тирион се почеса по половината нос и се зачуди дали да не се направи на възмутен. Когато шибаш мъж, очакваш да повреци малко. Можеше да изпсува, да ругае и кълне, да вдигне врява, че го крадат, да откаже да подпише отначало и след това да се предаде с неохота, като през цялото време недоволничи. Но му бяха омръзнали преструвките, тъй че само направи гримаса, подписа и връчи пергамента на Кафявия Бен.

— Курът ви е голям точно колкото разправят. Смятайте ме за хубаво и истински преебан, лорд Плум.

Кафявия Бен духна на подписа му.

— За мен беше удоволствие, Дяволче. А сега те правим наш човек. Мастилница, дай книгата.

Книгата беше подвързана с кожа, с железни панти и толкова голяма, че човек можеше да си яде вечерята на нея. Вътре на тежките й дървени таблички бяха изписани имена и дати отпреди цял век.

— Вторите синове са една от най-старите свободни дружини — заговори Мاستилницата, докато обръщаше страниците. — Това е четвъртата книга. Тук са изписани имената на всеки мъж, служил с нас. Кога са се включили, къде са се били, колко време са служили, как са умрели — всичко е в книгата. Вътре ще намериш прочути имена, някои и от вашите Седем кралства. Егор Реките е служил година при нас, преди да напусне, за да основе Златната дружина. Горчива стомана, както го наричат. Бляскавия принц, Ерион Таргариен, е бил Втори син. И Родрик Старк, Скитащия вълк, също. Не това мастило. Ето, използвай това. — Отпуши нова мастилница и я сложи на масата.

Тирион кривна глава.

— Червено мастило?

— Традиция на дружината — обясни Мастилницата. — Някога всеки нов мъж е записвал името си със собствената си кръв, но кръвта е гадно мастило.

— Ланистърите обичаме традицията. Услужи ми с ножа си.

Мастилницата вдигна вежда, сви рамене, измъкна камата си от канията и му я подаде над масата с дръжката напред. „Все още боли, Полумайстер, много благодаря за което“, помисли Тирион и боцна върха на палеца си. Изстиска тлъста капка кръв в мастилницата, смени камата с перото и надраска с едри завъртени букви *Тирион от дома Ланистър, лорд на Скалата на Кастърли*, точно под доста поскромния подпис на Джора Мормон.

„И се свърши.“ Джуджето се люшна на лагерното столче.

— Само това ли се искаше от мен? Не трябва ли да положи клетва? Да убия кърмаче? Да осмуча кура на капитана?

— Осмучи каквото намериш за добре. — Мастилницата обърна книгата и посипа страницата с малко ситен пясък. — За повечето от нас подписът е достатъчен, но не искам да разочаровам нов брат по оръжие. Добре дошъл при Вторите синове, лорд Тирион.

„Лорд Тирион.“ Добре му прозвуча. Вторите синове можеше да не се радват на бляскавата слава на Златната дружина, но бяха спечелили няколко прочути битки през вековете.

— Други лордове служили ли са в дружината?

— Обезземлени — отвърна Кафявия Бен. — Като теб, Дяволче.

Тирион скочи от столчето.

— Предишният ми брат беше крайно незадоволителен. Надявам се на повече от новите си. Сега откъде взимам снаряжението си?

— И свиня ли ще искаш за яздене? — попита Каспорио.

— Виж ти, не знаех, че и жена ти е в дружината — рече Тирион.
— Много мило от твоя страна, че я предложи, но май ще предпочета кон.

Контето се изчерви, но Мاستилницата се изсмя, а Кафявият Бен го докара чак до кискане.

— Мастилница, заведи го при фургоните. Да си избере броня и оръжие. Момичето също. Сложете ѝ там някакъв шлем и ризница, може да я вземат за момче.

— Лорд Тирион, с мен. — Мастилницата задържа платнището на палатката, та джуджето да се изгътри навън. — Снач ще те заведе до фургоните. Вземи жена си и го намерете при кухненската палатка.

— Не ми е жена. Може би ти трябва да я вземеш. Напоследък само спи и ме гледа сърдито.

— Трябва да я биеш повече и да я чукаш по-често — посъветва го нещо ковчезникът. — Като си вземеш снаряжението, мини при мен да те запиша в счетоводната книга.

— Както кажеш.

Тирион завари Пени заспала в ъгъла на палатката им, свита на тънкия сламеник под купчина мръсни долни дрехи. Когато я докосна с носа на ботуша си, тя се обърна, примига и се прозя.

— Хюгор? Какво става?

— Пак говорим, а? — Беше по-добре от обичайното ѝ намусено мълчание. „И всичко това заради едно куче и едно прасе. Спасих двама ни от робство, поне малко благодарност ми се полага.“ — Ако продължаваш да спиш, може да изгървеш войната.

— Мъчно ми е. — Прозя се отново. — И съм уморена. Много съм уморена.

„Уморена или болна?“ Тирион коленичи до постелята ѝ.

— Изглеждаш пребледняла. — Опипа челото ѝ. „Пари ли, или само така ми се струва?“ Не смееше да зададе въпроса на глас. Дори корави мъже като Вторите синове се плашеха да не яхнат бялата кобила. Ако помислеха, че е болна, щяха да я изхвърлят без миг колебание. „Може дори да ни върнат на наследниците на Йезан, с

бележките или без тях.“ — Подписах им книгата. По стария начин, с кръв. Вече съм Втори син.

Пени се надигна и разтърка очи.

— Ами аз? Може ли и аз да подпиша?

— Не мисля. Някои свободни дружини взимат и жени, но... ами, не са Втори дъщери все пак.

— *Не сме* — каза тя. — Ти си един от тях, трябва да казваш *ние*, не *те*. Някой виждал ли е Хубавка? Мاستилницата каза, че ще пита за нея. И Хрус, чу ли се нещо за Хрус?

„Само ако вярваш на Каспорио.“ Не толкова милостивият помощник-командир на Плум твърдеше, че из лагерите обикаляли трима юнкайски ловци на роби и разпитвали за две избягали джуджета. Единият носел дълго копие с кучешка глава, набучена на върха. Но такава новина едва ли щеше да зарадва Пени.

— Нищо засега — излъга той. — Хайде. Трябва да ти намерим някаква броня.

Тя го изгледа притеснено.

— Броня ли? Защо?

— Нещо, което ми каза старият ми учител по оръжие. „Никога не влизай в бой гол, момко“, така ми каза. Освен това нали вече съм наемник, продавам си меч — значи трябва да имам меч за продан. — Тя като че ли не мислеше да става. Тирион я сграбчи за китката, дръпна я на крака и хвърли дрехите ѝ в лицето ѝ. — Обличай се. Слагай наметалото с качулката и дръж главата си наведена. Трябва да сме две хубави момченца, ако ловците на роби дойдат да гледат.

Снач чакаше до кухненската палатка и дъвчеше горчицец.

— Чух, че двамата ще се биете за нас — рече сержантът. — В Мийрийн сигурно са се напикали от страх. Някой от двама ви убивал ли е човек?

— Аз — отвърна Тирион. — Размазвам ги като мухи.

— С какво?

— С брадва, с кама, с думи. Макар че съм най-опасен с арбалет.

Снач се почеса по четината с остроото на куката си.

— Гадна работа е това арбалетът. Колко души си убил с него.

— Деветима. — Баща му се броеше най-малко за толкова, определено. Лорд на Скалата на Кастърли, Гарант на Запада, Щит на Ланиспорт, Ръка на краля, съпруг, брат, баща, баща, баща.

— Деветима. — Снач изсумтя и изплю червена каша. Целеше се в стъпалото на Тирион сигурно, но улучи коляното му. Ясно беше какво мисли за тия деветима. Пръстите му бяха оцапани с червено от сока на горчицеца. Пъхна два в устата си, изсвири и викна: — Кем! Ела тука, шибано цукало. — Кем притича при тях. — Заведи лорд и лейди Дяволче при фургоните и кажи на Чука да им даде нещо от стоманата на дружината.

— Чука може да се е отцепил — предупреди Кем.

— Изпикай му се на лицето. Това ще го събуди. — Снач се обърна към Тирион и Пени. — Никога досега не сме имали проклети джуджета, но момчета не са ни липсвали. Синове на тая или оная курва, малки тъпацы, избягали от къщи да търсят приключения, млади дупета, скуайъри, разни такива. Боклукът на някои е достатъчно малък, за да стане на дяволчета като вас. Общо взето носят боклук, когато умират, но знам, че такива свирепи шибаняци като вас това няма да ги притесни. Деветима, викаш? — Поклати глава и си тръгна.

Вторите синове държаха дружинната си броня в четири големи фургона, разпрегнати в центъра на лагера. Кем ги поведе натам, размахваше копието си като жезъл.

— Как младеж от Кралски чертог като теб се озова в свободна дружина? — попита го Тирион.

Младокът го погледна намръщено.

— Кой ти каза, че съм от Кралски чертог?

— Никой. — „Всяка дума от устата ти смърди на Квартала на бълхите.“ — Умът ти те издаде. Няма по-умни от хората на Кралски чертог, казват.

Това, изглежда, го изненада.

— Кой го казва?

— Всички. — „Аз.“

— Откога?

„Откакто го измислих току-що.“

— От векове — излъга той. — Баща ми често го казваше. Познаваш ли лорд Тивин, Кем?

— Ръката. Веднъж го видях да язди нагоре по хълма. Мъжете с него имаха червени плащове и лъвчета на шлемовете. Харесаха ми шлемовете. — Стисна устни. — Ръката никога не ми е харесвал обаче. Той опустоши града. А след това ни разби на Черната вода.

— Ти беше ли там?

— Със Станис. Лорд Тивин се появи с призрака на Ренли и ни удари във фланг. Хвърлих си копието и побягнах, но на корабите тоя проклет рицар каза: „Къде ти е копието, момче? При нас няма място за страхливци“, разкараха се и ме оставиха, с още хиляди като мен. По-късно чух, че баща ви ги пращал на Вала затова, че са се били на страната на Станис, тъй че прехвърлих Тясното море и се записах при Вторите синове.

— Липсва ли ти Кралски чертог?

— Малко. Едно момче ми липсва, той... беше ми приятел. И брат ми, Кенет, но той умря на моста от кораби.

— Много добри хора умряха тогава. — Белегът на Тирион го засърбях ужасно и той го зачеса с нокът.

— И храната ми липсва — каза тъжно Кем.

— Готвената от майка ти ли?

— Готвеното на майка ми и плъховете не щат да го ядат. Но оная гостилница. Никой не прави кафява яхния като тях. Толкова гъста, че лъжицата ти може да стои права в купата, и с мръвки и зеленчуци. Опитвал ли си я някога тая яхния, Половин човеко?

— Един-два пъти. Яхнията на певеца я наричам.

— Защо така?

— Толкова е вкусна, че ти се иска да запееш.

На Кем му хареса.

— Яхнията на певеца. Като се върна в Квартала на бълхите, ще си поръчам. На тебе какво ти липсва, джудже?

„Джайм — помисли Тирион. — Шае. Тиша. Жена ми, жената, която едва опознах.“

— Вино, курви и богатство — отвърна той. — Особено богатството. С богатство можеш да си купиш вино и курви. — „И мечове също. И Кемовци, които да ги въртят.“

— Вярно ли е, че цукалата в Скалата на Кастърли били от истинско злато? — попита Кем.

— Не бива да вярваш на всичко, което чуеш. Особено за дома Ланистър.

— Казват също, че Ланистърите са коварни змии.

— Змии ли? — Тирион се засмя. — Звукът, който чуваш, е милорд баща ми, докато се обръща в гроба. Ние сме лъвовете, или поне

така обичаме да казваме. Но все едно, Кем. Настъпиш ли змия или опашка на лъв, си еднакво умрял.

Вече бяха стигнали до тъй наречената оръжейна. Ковачът, прословутият Чук, се оказа чудноват едър като мечка тип с лява ръка два пъти по-дебела от дясната.

— Пиян е най-често — обясни Кем. — Кафявия Бен не го закача, но някой ден ще си вземем истински оръжейник.

Чиракът на Чука се оказа жилав червенокос младок по прякор Пирона. „Разбира се. Какво друго?“, разсъди Тирион. Чука хъркаше пиянски, когато стигнаха до ковачницата, но Пирона не възрази джуджетата да поровят из фургоните.

— Желязото е скрап, повечето — предупреди ги. — Можете да вземете каквото ви хареса.

Фургоните бяха пълни със старо въоръжение и броня. Тирион само погледна и въздъхна, като си спомни лъскавите рамки с мечове, копия и алебарди в оръжейната на Ланистър под Скалата на Кастърли.

— Ще отнеме доста време — заяви той.

— Тук има и здрава стомана, ако можеш да я намериш — изръмжа дълбок глас. — Не е хубава, но ще спре меч.

От задницата на един фургон се показва едър рицар, облечен от глава до пети в дружинна стомана. Единият му наколенник не съвпаднаше с другия, бронята на шията беше зацапана с ръжда, предпазителите на ръцете пищно украсени, с инкрустирани с ниело цветя. На дясната му ръка имаше ръкавица от люспеста броня, на лявата — от ризница и без пръсти. Зърната на издутия нагръдник бяха с две железни халки през тях. Големият му шлем бе увенчан с овнешки рога, единия счупен.

Когато го смъкна, се показва очуканото лице на Джора Мормон.

„Прилича си съвсем на наемник, а не на оня нещастник, който измъкнахме от клетката на Йезан“, прецени Тирион. Отоците вече бяха общо взето спаднали, тъй че Мормон отново почти приличаше на човек... макар и много смътно на себе си. Демонската маска, която търговците на роби бяха прогорили на дясната му страна, дамгосвайки го като опасен и непокорен роб, никога нямаше да се махне. Сир Джора и преди не беше мъж, когото човек можеше да нарече хубав. Дамгата беше превърнала лицето му в нещо плашещо.

Тирион се ухили.

— Стига да изглеждам по-хубав от теб, ще се радвам. — Обърна се към Пени. — Ти иди в онзи фургон. Аз ще започна с този.

— По-бързо ще стане, ако търсим заедно. — Момичето вдигна един ръждясал полушлем, изкикоти се и го нахлузи на главата си. — Страшна ли изглеждам?

„Изглеждаш като момиче глумец, което си е сложило цукало на главата.“

— Това е полушлем. Трябва ти цял. — Намери един и ѝ го смени.

— Много е голям. — Гласът на Пени прозвуча кухо под стоманата. — Не мога да виждам. — Свали го и го хвърли настрана. — Какво му е лошото на полушлема?

— Лицето е открито. — Тирион я щипна по носа. — Харесва ми да ти гледам носа. Искам да си го запазиш.

Тя се ококори.

— Харесваш носа ми?

„О, Седемте да са ми на помощ!“ Тирион се обърна и почна да рови из купищата стара броня.

— А други неща по мен харесваш ли? — попита Пени.

Сигурно трябваше да прозвучи закачливо. Но прозвуча по-скоро тъжно.

— Всичко харесвам по теб — отвърна Тирион, надяваше се да приключат с обсъждането на темата. — Даже повече, отколкото по мен.

— Защо трябва да носим броня? Ние сме само глумци. Само се *преструваме*, че се бием.

— Много добре се преструваш. — Тирион оглеждаше тежка желязна ризница, с толкова дупки по нея, че все едно беше проядена от молци. „Що за молци прояждат желязна ризница?“ — Преструването, че си умрял, е един от начините да оцелееш в битка. Добрата броня е друг начин. — „Макар да се опасявам, че тук от нея има адски малко.“ На Зелената вилка се беше сражавал в късове броня, измъкната от фургоните на лорд Лефорд, с цилиндричен шлем с шип на върха, с който изглеждаше все едно, че някой му е нахлузил помийно ведро на главата. Дружинната стомана беше още по-зле. Не просто стара и неудобна, но и очукана, пробита и мръсна. „Това тука съсирена кръв ли е, или само ръжда?“ Подуши, но не можа да разбере.

— Виж, ето ти арбалет. — Пени му посочи.

Тирион го погледна.

— Този се запъва с крак, не мога да се справя. Трябва ми такъв, който се навива. — Макар че, честно казано, не искаше арбалет. Много време искаха за презареждане. Дори да се скриеше зад клозетите да изчака някой враг да клекне, шансовете му да стреля повече от веднъж нямаше да са добри.

Вместо него вдигна един боздуган с остри шипове, развъртя го и го остави „Много е тежък.“ Пробва боен чук (много дълъг), млатило (прекалено тежко) и няколко дълги меча, преди да се спре на един кортик, който му хареса — гадно парче стомана с триъгълно острие.

— Това може да свърши работа.

По острието имаше ръжда, но това само щеше да го прави по-гадно. Намери подходяща ножница от дърво и кожа и пъкна кортика вътре.

— Малък меч за малък мъж ли? — пошегува се Пени.

— Това е кортик и е направен за голям мъж. — Показа й стар дълъг меч. — Това е меч. Пробвай го.

Пени го взе, размаха го и се намръщи.

— Много е тежък.

— Стоманата тежи повече от вълната. Но посечеш ли с това нещо врата на някой, главата му сигурно ще стане на диня. — Взе меча и го огледа внимателно. — Евтина стомана. И очукана. Ето тук, виждаш ли? Взимам си думите назад. Трябва ти по-добро оръжие, за да сечеш глави.

— *Не искам да сека глави.*

— Няма и нужда. Сечи долу под коляното. Прасец, сухожилие, глезен... дори великани падат, като им срежеш сухожилията. Паднат ли, не са по-големи от теб.

Пени изглеждаше готова да се разплаче.

— Снощи сънувах, че брат ми е жив. Играехме турнир пред някакъв велик лорд, яздехме Хрус и Хубавка, а хората ни хвърляха рози. Бяхме толкова щастливи...

Тирион я плесна.

Беше само едно леко перване с китката, без никаква сила. Дори не остави следа на страната й. Но очите й все пак се напълниха със сълзи.

— Ако искаш да сънуваш, лягай пак и спи — каза ѝ той. — Когато се събудиш, пак ще сме избягали роби наред обсада. Хрус е мъртъв. Прасето също, най-вероятно. Сега си намери някаква броня и си я сложи, колкото и да те стяга. Играта на глумци свърши. Бий се или се крий, или се наакай, както искаш, но каквото и да решиш, ще го направиш облечена в стомана.

Пени опипа си бузата си.

— Не трябваше да бягаме. Ние не сме наемни мечове. Никакви мечове не сме. Не беше толкова лошо с Йезан. Не беше. Дойка беше жесток понякога, но Йезан изобщо не беше. Ние му бяхме любимците, неговите... неговите...

— *Роби.* Думата, която търсиш, е *роби*.

— Роби — повтори тя и се изчерви. — Но бяхме *специалните* му роби. Също като Сладкиши. Съкровищата му.

„Домашните му животинки — помисли Тирион. — И толкова ни обичаше, че ни прати в ямата да ни изядат лъвовете.“

Не че не беше права. Робите на Йезан се хранеха по-добре от много селяни в Седемте кралства и беше по-малко вероятно да умрат от глад, щом дойдеше зимата. Робите бяха имущество, да. Можеше да се купуват и продават, да се бият с камшик и дамгосват, да се използват за плътско удоволствие от господарите им, да ги чифтосват, за да родят още роби. В този смисъл не бяха нещо повече от кучета или коне. Но повечето господари гледаха кучетата и конете си достатъчно добре. Горди хора можеше да викат, че по-скоро ще умрат свободни, отколкото да живеят като роби, но гордостта бе евтина. Удареше ли стоманата кремъка, такива хора се оказваха рядкост като драконови зъби. Иначе светът нямаше да е толкова пълен с роби. „Никога не е имало роб, който да не е избрал да бъде роб — помисли джуджето. — Изборът им може да е между окови и смърт, но винаги има изобр.“

Тирион Ланистър не правеше изключение. Езикът му бе спечелил няколко бича по гърба в началото, но много скоро се бе научил как да угажда на Дойка и на благородния Йезан. Джора Мормон се би по-дълго и упорито, но накрая щеше да стигне пак там.

„Виж, Пени...“

Пени си беше търсила нов господар от деня, в който брат ѝ Грош бе загубил главата си. „Иска някой да се грижи за нея, някой да ѝ казва какво да прави.“

Но щеше да е жестоко да ѝ го каже. Затова ѝ обясни:

— Специалните роби на Йезан не се спасиха от бялата кобила. Всички са мъртви. Сладкиши пръв си отиде. — Гигантският им господар беше умрял в деня, в който избягаха, беше му казал Кафявия Бен. Нито той, нито Каспорио или друг някой от наемниците не знаеше за другите от колекцията изроди на Йезан... но щом на Пени ѝ трябваха лъжи, за да спре да бленува, щеше да я лъже. — Ако искаш пак да си робиня, ще ти намеря добър господар, щом свърши тази война, и ще те продам за достатъчно злато, за да ме върне у дома — обеща ѝ Тирион. — Ще ти намеря някой мил юнкаец, който да ти сложи друг златен нашийник, с малки звънчета на него, които да звънкат като ходиш. Първо обаче трябва да оцелееш в това, което предстои. Никой не купува мъртви глумци.

— И мъртви джуджета — каза Джора Мормон. — Всички май ще храним червеите, като свърши тази битка. Юнкайците са загубили тази война, макар че ще им трябва малко време, докато го разберат. Мийрийн има армия от пехота на Неопетнените, най-добрата на света. И има дракони. Три дракона, само да се върне кралицата. А тя ще се върне. Трябва. Нашата страна включва четирийсет дребни юнкайски лордове, всеки с неговите полуобучени полумаймуни. Роби на кокили, роби във вериги... може да имат войници слепци и паралитични деца, не бих се изненадал.

— О, знам. Вторите синове са на губещата страна. Трябва пак да обърнат плащовете, и то веднага. — Тирион се ухили. — Това го остави на мен.

КРАЛСКИЯТ УНИЩОЖИТЕЛ

Двамата заговорници — бяла и черна сянка — се събраха в тишината на оръжейната на второто ниво на Великата пирамида сред рамки с копия, снопове метални стрели и стени, отрупани с трофеи от забравени битки.

— Тази нощ — каза Скааз мо Кандак. Бронзовото лице на прилеп кръвопиец надничаше изпод качулката на кърпеното му наметало. — Всичките ми хора ще са на място. Думата е „Гролео“.

— Гролео. — „Подходящо всъщност.“ — Това, което направиха с него... Ти беше ли на дворцовия съвет?

— Сред четирийсетте гвардейци. Всички чакахме празният табард на трона да изрече заповедта, за да посечем на място Кървавата брада и останалите. Мислиш ли, че юнкайците щяха изобщо да дръзнат да поднесат на *Денерис* главата на неин заложник?

„Не“, помисли Селми.

— Хиздар изглеждаше потресен.

— Преструвка. Неговите близки Лорак ги върнаха невредими. Видя го. Юнкайците ни изиграха глумски фарс, с благородния Хиздар като главния глумец. Проблемът изобщо не беше Юрказ зо Юнзак. Другите търговци на роби с радост биха стъпкали сами стария глупак. Това трябваше да даде повод на Хиздар да убие драконите.

Сир Баристан помисли.

— Би ли посмял?

— Посмя да убие кралицата си. Защо не и любимците ѝ? Ако не действаме, Хиздар ще се поколебае малко, за да докаже неохотата си и да даде възможност на Мъдрите господари да го отърват от Бурната врана и кръвния ездач. *Тогав*а ще действа. Искат драконите да са мъртви преди да пристигне волантинската флота.

„Да, и с право.“ Всичко съвпаднаше. Не че на Баристан Селми му харесваше повече от това.

— Няма да стане. — Кралицата му беше Майката на дракони. Нямаше да позволи децата ѝ да пострадат. — Часът на вълка. Най-

черната част на нощта, докато целият свят спи. — За първи път бе чул тези думи от Тивин Ланистър пред стените на Дъскъндейл. „Даде ми един ден, за да изведе Ерис. Каза ми, че ако не се върна с краля на другия ден до разсъмване, ще вземе града със стомана и огън. В часа на вълка влязох и в часа на вълка излязохме.“ — Сив червей и Неопетнените ще затворят и залостят портите на разсъмване.

— По-добре да атакуваме на разсъмване — каза Скааз. — Изригваме от портите и помитае обсадните линии, разбиваме юнкайците, докато още залитат от постелите си.

— Не. — Двамата вече бяха спорили за това. — Има мир, подписан и подпечатан от нейно величество. Няма да бъдем първите, които ще го нарушат. След като задържим Хиздар, ще съставим съвет, който да управлява вместо него, и ще настояим юнкайците да ни върнат заложенниците и да изтеглят войските си. Ако откажат, тогава и само тогава ще заявим, че мирът е нарушен, и ще излезем да им дадем сражение. Твоят начин е безчестен.

— А твоят е глупав — отвърна Бръснатото теме. — Часът е назрял. Освободените ни са готови. Жадни.

Това поне беше вярно. Симон Шарения гръб от Свободните братя и Молоно Йос Доб от Здравите щитове бяха зажаднали за битка, решени да се докажат и да измият всички злини, които бяха претърпели, в потоп от юнкайска кръв. Само Марселен от Мъжете на Майката споделяше съмненията на сир Баристан.

— Обсъдихме го. Ти се съгласи, че ще бъде по моему.

— Съгласих се — измърмори недоволно Бръснатото теме. — Но това беше преди Гролео. Главата. Търговците на роби нямат никаква чест.

— Ние имаме.

Бръснатото теме измърмори нещо на гхискарски, после каза:

— Както желаш. Макар че според мен ще съжалим за старческата ти чест, преди да свърши тази игра. А охраната на Хиздар?

— Негово величество държи двама мъже при себе си, когато спи. Един на вратата на спалнята му и втори вътре, в алкова. Тази нощ ще са Краз и Стоманената кожа.

— Краз — измърмори Бръснатото теме. — Не ми харесва това.

— Не е нужно да се стига до кръв — каза сир Баристан. — Смятам да говоря с Хиздар. Ако разбере, че нямаме намерение да го

убиваме, може да заповяда на охраната си да се подчини.

— А ако не? Хиздар не бива да ни се измъкне.

— Няма да се измъкне. — Селми не се боеше от Краз, още по-малко от Стоманената кожа. Бяха само борци от ямите. Страховитата колекция на Хиздар от бивши роби борци в най-добрия случай представляваше посредствена охрана. Имаха бързина, сила и боен плам, а и известно умение с оръжия също така, но кървавите игри не бяха добра подготовка за пазене на крале. В ямите обявяваха враговете им с рогове и барабани, а след като битката свършеше и бъдеше спечелена, победителите можеше да превържат раните си и да глътнат малко от млякото на мака за болката, знаейки, че заплахата е отминала и са свободни да пият, да пируват и да спят с курви до следващия бой. Но за един рицар от Кралската гвардия битката никога не свършваше. Заплахите идваха отвсякъде и отникъде, по всяко време, ден и нощ. Никакви тръби не известяваха за врага: васали, слуги, приятели, братя, синове, дори съпруги, всеки от тях можеше да крие нож под наметалото и затаено в сърцето желание за убийство. Срещу всеки час бой един рицар от Кралската гвардия прекарваше десет хиляди часа в бдение, в очакване, в безмълвно стоене в сенките. Бойците от ямите на крал Хиздар вече ставаха отегчени и изнервени от задълженията си — а отегчените мъже са лениви и реагират бавно.

— Аз ще се оправя с Краз — каза сир Баристан. — Ти само се погрижи да не се наложи да се разправяме и с някои от Бронзовите зверове.

— Казваш, че имаш свои хора сред юнкайците?

— Доносници и шпиони. Резнак има повече.

„На Резнак не може да се разчита. Прекалено сладко мирише и е прекалено мръсен отвътре.“

— Някой трябва да освободи заложниците ни. Ако не си върнем хората, юнкайците ще ги използват срещу нас.

Скааз изсумтя през ноздрите на маската си.

— Лесно е да се каже. По-трудно е да се направи. Нека ни заплашат.

— А ако отидат по-далече от заплахата?

— Много ли ще ти липсват, старче? Един евнух, един дивак и един наемник.

„Хиро, Джого и Даарио.“

— Джого е кръвният ездач на кралицата, кръв от нейната кръв. Заедно излязоха от Червената пустиня. Хиро е помощникът на Сив червей. А Даарио... — „Тя обича Даарио.“ Виждаше го беше в очите й, когато го погледнеше, чувал го беше в гласа й, когато му заговореше. — Даарио е суетен и припрян, но е скъп на нейно величество. Трябва да бъде спасен, преди неговите Бурни врани да решат да вземат нещата в свои ръце. Може да стане. Веднъж измъкнах невредим бащата на кралицата от Дъскъндейл, където един бунтовник лорд го държеше в плен, но...

— Не можеш да минеш незабелязан сред юнкайците. Те познават лицето ти.

„Мога да скрия лицето си като теб“, помисли Селми, но знаеше, че Бръснатото теме е прав. Дъскъндейл беше преди цял живот. Твърде стар беше за такива подвизи.

— В такъв случай трябва на всяка цена да намерим друг начин. Някой друг избавител. Някой познат на юнкайците, чието присъствие в лагера им може да мине незабелязано...

— Даарио те нарича сир Дядо — напомни му Скааз. — Да не казвам мен как ме нарича. Ако ние с теб бяхме заложниците, щеше ли да рискува кожата си за нас?

„Едва ли“, помисли сир Баристан, но отвърна:

— Би могъл.

— Би могъл да се изпикае върху нас, ако горим. Иначе за помощ не го търси. Бурните врани да си изберат друг капитан, който си знае мястото. Ако кралицата не се върне, светът ще е с един наемен меч по-малко. Кой ще скърби?

— А когато се върне?

— Ще плаче, ще си скубе косата и ще проклина юнкайците. Не нас. Нямаме кръв на ръцете си. Можеш да я утешиш. Разкажи й нещо за старите дни, тя ги обича такива. Горкият Даарио, храбрият й капитан... никога няма да го забрави, но... по-добре за всички ни, ако е мъртъв, нали? По-добре и за Денерис.

„По-добре за Денерис и за Вестерос.“ Денерис Таргариен обичаше капитана си, но това бе момичето в нея, не кралицата. „Принц Регар обичаше своята лейди Лиана и хиляди умряха заради това.“ Демън Блекфир бе обичал първата Денерис и бе вдигнал бунт, когато му я отказали. Горчивата стомана и Кървавия гарван бяха обичали

Шиера Морската звезда и Седемте кралства бяха удавени в кръв. Принцът на Морските кончета бе обичал Джени от Стари камъни толкова, че бе отхвърлил корона, а Вестерос беше платил цената на младоженката с трупове. И тримата синове на петия Егон се бяха оженили по любов, отхвърляйки желанията на баща си. И тъй като той, този несполучил монарх, също бе последвал сърцето си, когато бе избрал кралицата си, бе позволил синовете му да изберат сами и си бе създал жестоки врагове там, където би могъл да има верни приятели. Последниците? Измяна и смут, както нощ следва деня, и всичко бе свършило в Летен замък в магия, огън и скръб.

„Любовта й към Даарио е отрова. По-бавна отрова от скакалците, но също толкова смъртоносна.“

— Все пак остава Джого — каза сир Баристан. — Той и Хиро. И двамата са скъпи на нейно величество.

— Ние също имаме заложници — напомни му Скааз Бръснатото теме. — Ако търговците на роби убият един от нашите, убиваме един от техните.

В първия миг сир Баристан не разбра какво има предвид. След това ахна.

— Виночерпците на кралицата?

— Заложниците на кралицата — настоя Скааз мо Кандак. — Граздар и Кеза са от кръвта на Зелената грация. Мезара е от Мерек, Кезмя е Пал, Азак — Гхазийн. Баказ е Лорак, от рода на самия Хиздар. Всички са синове и дъщери на пирамидите. Зак, Куазар, Ухлез, Хазкар, Дазак, Йеризан, всички са деца на Велики господари.

— Невинни момичета и хубаволики момчета. — Сир Баристан ги бе опознал всички, докато служеха на кралицата, Гразар с мечтите му за слава, свенливата Мезара, ленивия Миклаз, суетната хубава Кезмя, Кеза с големите очи и ангелския глас, Дазар танцьора и останалите. — Деца.

— Деца на Харпията. Само кръв може да изкупи кръв.

— Така каза и юнкаецът, който донесе главата на Гролео.

— Беше прав.

— Няма да го позволя.

— Каква полза от заложници, ако са недосегаеми?

— Навярно бихме могли да предложим три от децата за Даарио, Хиро и Джого — каза сир Баристан. — Нейно величество...

— Нейно величество не е тук. Ние с теб трябва да решим какво да се направи. Знаеш, че съм прав.

— Принц Регар имаше две деца — каза сир Баристан. — Ренис беше малко момиче, Егон — още бебе. Когато Тивин Ланистър взе Кралски чертог, мъжете му убиха и двете. Поднесе окървавените тела в пурпурни наметала, дар за новия крал. — „А какво каза Робърт, когато ги видя? Усмихна ли се?“ Баристан Селми беше тежко ранен на Тризъбеца, тъй че му бе спестена гледката с дара на лорд Тивин, но често се беше чудил. „Ако го бях видял да се усмихва над труповете на децата на Регар, никоя армия на тази земя нямаше да може да ме спре да го убия.“ — Няма да допусна убийството на деца. Приеми това или не участвам.

Скааз се изсмя.

— Упорит старец си ти. Твоите хубаволики момченца ще пораснат и ще станат Синове на Харпията. Убий ги, недей да чакаш.

— Убиваме хора за злините, които са направили, не за злините, които може да направят някой ден.

Бръснатото теме свали една брадва от стената, огледа я и въздъхна.

— Така да бъде. Хиздар и заложниците остават невредими. Това ще те задоволи ли, сир Дядо?

„Нищо в тази работа няма да ме задоволи.“

— Става. Часът на вълка. Запомни.

— Няма да забравя, сир. — Макар устата на бронзовия прилеп да не се движеше, сир Баристан усети усмивката зад маската. — Дълго чака Кандак за тази нощ.

„От това се боя.“ Ако крал Хиздар се окажеше невинен, това, което правеха сега, щеше да е измяна. Но как можеше да е невинен? Селми го беше чул да подканя Денерис да опита отровените скакалци, чул го беше да вика на хората си да убият дракона. „Ако не Действаме, Хиздар ще убие драконите и ще отвори портите за враговете на кралицата. Нямаме избор.“ Но както и да го въртеше и усукваше, старият рицар не намираше никаква чест в това.

Останалото от този дълъг ден пролази бързо като охлюв.

Знаеше, че някъде другаде крал Хиздар се съветва с Резнак мо Резнак, Маргаз зо Лорак, Галаза Галаре и другите си мийрийнски съветници, за да реши как най-добре да отговори на исканията на

юнкайците... но Баристан Селми вече не участваше в такива съвети. Нито имаше крал, когото да пази. Вместо това направи обиколките си на пирамидата, за да се увери, че всички часови са на постовете си. Това му отне по-голямата част от предобеда. Следобеда прекара със своите сираци, дори взе меч и щит, за да подложи на по-сурово изпитание няколко от по-големите момчета.

Някои от тях се бяха обучавали за бойните ями, когато Денерис Таргариен превзе Мийрийн и ги освободи от веригите, и вече познаваха добре меча, копието и бойната брадва, преди сир Баристан да ги поеме. Някои можеше и да са готови. „Момчето от Островите на Базилиска например. Тумко Лхо.“ Черен беше като майстерско мастило, и бърз и силен, най-добрият роден майстор на меча, когото Селми беше виждал след Джайм Ланистър. „Ларак също. Камшичният удар.“ Сир Баристан не одобряваше бойния му стил, но за уменията му нямаше съмнение. Ларак имаше още години пред себе си, докато усъвършенства истинските рицарски оръжия, меч, копие и боздуган, но беше убийствен с камшика и тризъбеца си. Старият рицар го беше предупредил, че камшикът ще е безполезен срещу брониран противник... докато не видя как борава с него: първаше го около краката на противниците си и ги събаряше на земята. „Не е рицар все още, но е силен боец.“

Ларак и Тумко бяха най-добрите му. След тях момчето от Лхазар, което другите момчета наричаха Червеното агне, макар че засега той бе само свирепост и никаква техника. Може би и братята, трима гхискарци от простолюдието, взети в робство, за да платят дълговете на баща си.

С тях ставаха шест. „Шест от двайсет и седем.“ Селми се беше надявал на повече, но шест бяха добро начало. Повечето други момчета бяха по-малки, и по-запознати с тъкачни станове, плугове и нощни гърнета, отколкото с мечове и щитове, но се трудеха здраво и се учеха бързо. Няколко години като скуайъри и можеше да има още шест рицари, които да даде на кралицата. Колкото до тези, които никога нямаше да се подготвят, е, не всяко момче е родено за рицар. „Кралството има нужда и от свещари, ханджии и оръжейници.“ Това бе толкова вярно в Мийрийн, колкото и във Вестерос.

Докато наблюдаваше тренировката им, сир Баристан се замисли дали да не издигне Тумко и Ларак в рицарство тук и веднага, а може би

и Червеното агне. Само рицар можеше да направи другиго рицар, а ако тази нощ нещо се объркаше, утрото можеше да го завари мъртъв или в тъмницата. Кой щеше да помаже тогава скуайърите му? От друга страна, доброто име на един нов рицар поне отчасти произтичаше от честта на мъжа, който го е посветил в рицарство. Нямаше да е добре за момчетата му, ако се знаеше, че са получили рицарските си шпори от изменник, а и това като нищо можеше да ги вкара в тъмницата при него. „Заслужават по-добро — реши сир Баристан. — По-добре дълъг живот като скуайър, отколкото кратък като опетнен рицар.“

По здрач каза на питомците си да оставят мечовете и щитовете си и да се съберат около него. Заговори им какво значи да си рицар.

— Това, което прави един рицар, е поведението, не мечът. Без чест един рицар не е нищо повече от обикновен убиец. По-добре е да умреш с чест, отколкото да живееш без нея. — Момчетата го гледаха неразбиращо, но един ден щяха да разберат.

След това, отново на върха на пирамидата, сир Баристан завари Мисандей да чете сред купчините ръкописи и книги.

— Стой тук тази нощ, дете — каза й. — Каквото и да се случи, каквото и да видиш или чуеш, не напускай покоите на кралицата.

— Тази чува — отвърна момичето. — Ако може да попита...

— По-добре недей.

Сир Баристан излезе сам в градините на терасата. „Не съм създаден за това“, помисли си, загледан над просторния град. Пирамидите се събуждаха една подир друга, грейваха фенери и факли, а сенките се сбираха долу по улиците. „Заговори, коварства, шепоти, лъжи, тайни в тайни, а аз някак станах част от тях.“

Може би трябваше вече да е свикнал с такива неща. Червената цитадела също имаше своите тайни. „Дори и Регар.“ Принцът на Драконов камък никога не му се беше доверявал така, както се доверяваше на Артур Дейн. Харънхъл бе доказателство за това. „Годината на лъжливата пролет.“

Споменът все още горчеше. Старият лорд Уент бе обявил турнир скоро след едно гостуване на брат си, сир Осуел Уент от Кралската гвардия. Варис шепнеше на ухото на крал Ерис и го убеди, че синът му заговорничи да го свали, че турнирът на Уент е само повод за Регар да се срещне с толкова велики лордове, колкото може да събере. Ерис не беше излизал извън Червената цитадела след Дъскъндейл, но изведнъж

обяви, че ще придружи принц Регар до Харънхъл, а оттам всичко се обърка.

„Ако бях по-добър рицар... ако бях свалил принца от коня така, както свалях толкова други в онзи последен двубой, на мен щеше да се падне да избира кралицата на любовта и красотата...“

Регар беше избрал Лиана Старк от Зимен хребет. Баристан Селми би направил друг избор. Не кралицата, която не присъстваше. Нито Елия Дорнска, макар и да беше добра и нежна. Ако тя беше избрана, много война и скръб щеше да се избегне. Изборът му щеше да е една млада девица, отскоро в двора, от компаньонките на Елия... макар че в сравнение с Ашара Дейн дорнската принцеса беше кухненска пачавра.

Дори след всичките тези години сир Баристан все още можеше да си спомни усмивката на Ашара и звучния ѝ смях. Трябваше само да затвори очи, за да я види, да види дългата ѝ тъмна коса, къдреца се около раменете, и виолетовите ѝ очи... „Денерис има същите очи.“ Понякога, когато кралицата го погледнеше, имаше чувството, че гледа дъщерята на Ашара...

Но дъщерята на Ашара бе мъртвородена, а хубавата му дама скоро след това се хвърли от една кула, полудяла от скръб по детето, което бе изгубила. А може би и по мъжа, който я беше обезчестил в Харънхъл. Умря, без изобщо да разбере, че сир Баристан я обича. Но как да разбере? Той беше рицар от Кралската гвардия, заклел се в целомъдрие. Нищо добро нямаше да произтече, ако ѝ беше казал за чувствата си. „Нищо добро не произтича и от мълчанието. Ако бях свалил Регар и бях короновал Ашара за кралица на любовта и красотата, щеше ли да погледне към мен вместо към Старк?“

Никога нямаше да го научи. Но от всичките му провали никой не глождеше Баристан Селми толкова, колкото този.

Небето беше облачно, въздухът горещ, душен и потискащ, и все пак нещо го гъделичкаше в гръбнака. „Дъжд. Буря иде. Ако не тази нощ, то утре.“ Сир Баристан се зачуди дали ще доживее да я види. „Ако Хиздар има своя Паяк, все едно съм мъртъв.“ Стигнаше ли се до това, смяташе да умре така, както беше живял, с меч в ръка.

Когато последната дневна светлина угасна на запад зад платната на корабите в Робския залив, сир Баристан се прибра, повика двама

слуги и им каза да му приготвят банята. От упражненията със скауайърите в следобедния зной се беше изпотил.

Водата беше хладка, но Селми стоя в банята, докато не изстина съвсем, и търка кожата си, докато почти я ожули. По-чист от всякога, стана, избърса се и се облече в бяло. Чорапи, долни дрехи, копринена туника, ватиран жакет, всичко изпрано и избелено. Отгоре надяна бронята, която кралицата му бе подарила в знак на почит. Ризницата бе позлатена, изплетена от тънки жички, връзките гъвкави като добра кожа, плочата емайлирана, твърда като лед и бяла като току-що навалял сняг. Камата от едната страна, дългият меч от другата, увиснали от белия кожен колан със златни токи. Накрая се заметна с белия плащ и го стегна около раменете си.

Шлема остави. Тесният процеп за очите ограничаваше зрението му, а трябваше да може да вижда добре онова, което предстоеше. Нощем коридорите на пирамидата бяха тъмни и враговете можеха да нападнат от всички страни. Освен това макар пищните драконови криле, увенчаващи шлема, да бяха великолепно гледка, можеха лесно да закачат меч или брадва. Щеше да ги остави за следващия си турнир, ако Седемте го даряха с турнир.

Зачака, седнал в сумрака на малката си стаичка до покоите на кралицата. Лицата на всички крале, на които бе служил и които бе провалил, заплуваха пред него в тъмното, а и лицата на братята, които бяха служили с него в Кралската гвардия. Зачуди се колко ли от тях биха направили това, което се канеше да направи той. „Някои със сигурност. Но не всички. Някои нямаше да се поколебаят да убият Бръснатото теме като изменник.“ Навън заваля. Сир Баристан седеше в тъмното, заслушан. „Дъждът капе като сълзи. Като сълзите на плачещи мъртви крале.“

След това дойде време да тръгне.

Великата пирамида на Мийрийн бе построена като копие на Великата пирамида на Гхиз, чиито колосални развалини бе посетил някога Ломас Дългата крачка. Като древната си предшественичка, чиито червени мраморни коридори сега се обитаваха от прилепи и паяци, мийрийнската пирамида се гордееше със своите трийсет и три нива, брой, който по някаква причина бе свят за боговете на Гхиз. Сир Баристан започна дългото си слизание сам, белият му плащ се надипли, щом закрачи надолу по стълбите. По слугинските стълби, не по

парадното стълбище с пъстрия мрамор, а по по-тесните, по-стръмни стъпала, скрити в дебелия тухлени стени.

Дванайсет етажа по-долу Бръснатото теме го чакаше. Грубото му лице все още бе скрито зад маската, която бе носил заранта, маската на прилеп кръвопиец. Беше довел шест Бронзови звяра, всичките маскирани като насекоми, еднакви.

„Скакалци“, осъзна Селми.

— Гролео — каза им.

— Гролео — отвърнаха скакалците.

— Имам още скакалци, ако ти трябва — каза Скааз.

— Шест ще стигнат. А мъжете на вратите?

— Мои са. Няма да имаш неприятности.

Сир Баристан плесна Бръснатото теме по ръката.

— Не проливайте кръв, освен ако не се наложи. Утре ще свикаме съвет и ще кажем на града какво сме направили и защо.

— Добре. Успех, старче.

Разделиха се. Бронзовите зверове закрачиха след сир Баристан надолу по стълбището.

Кралските покои бяха скрити дълбоко в самия център на пирамидата, на шестнайсетия и седемнайсетия етаж. Вратите към тях бяха затворени с вериги и двама Бронзови зверове ги пазеха: единият плъх, другият — бик.

— Гролео — каза сир Баристан.

— Гролео — отвърна бикът. — Третият коридор вдясно.

Плъхът отключи веригата. Сир Баристан и шестимата влязоха в тесен осветен от факли слугински проход от червени и черни тухли. Стъпките им отекваха. Подминаха два коридора и завиха по третия вдясно.

Пред резбованите дървени врати към кралските покои стоеше Стоманената кожа, по-млад борец от ямите, все още неприет в първия ранг на кралската охрана. Страните и челото му бяха нашарени с изкусни татуировки в зелено и черно, древни валириански магически знаци, които уж правеха плътта и кожата му твърди като стомана. Подобни знаци покриваха и гърдите и мишците му, макар че дали наистина щяха да спрат меч или брадва, тепърва предстоеше да се разбере.

Но и без тях Стоманената кожа изглеждаше внушителен — строен и пъргав, извисяваше се с половин стъпка над сир Баристан.

— Кой там? — извика той отдалече и размаха дългата си брадва, за да се направи на страшен, но щом видя сир Баристан и бронзовите скакалци зад него, я отпусна. — А, старият сир.

— Трябва да говоря с краля — каза сир Баристан.

— Часът е късен.

— Часът е късен, но поводът е спешен.

— Ще попитам.

Стоманената кожа удари с тъпото на дългата брадва по вратата на кралските покои. Отвори се шпионка. През нея надникна детско око. Детски глас се чу зад вратата. Стоманената кожа отговори. Сир Баристан чу стърженето на тежко резе. Вратата се люшна и се отвори.

— Само вие — каза Стоманената кожа. — Зверовете чакат тук.

Сир Баристан кимна на скакалците да изчакат и влезе през вратата.

Стаите, в които се бе настанил кралят — без прозорци, с осем стъпки дебели тухлени стени, бяха просторни. Огромни греди от черен дъб крепяха високите тавани. Подовете бяха застлани с копринени килими от Карт. По стените висяха безценни гоблени, древни и много избелели: изобразяваха блясъка на старата империя на Гхиз. Най-големият показваше последните оцелели от победената валирианска армия, как минават под робския ярем и ги окоават. Арката към кралската спалня се пазеше от статуите на двама любовници от сандалово дърво, гладки и лъскави. Сир Баристан ги намери за безвкусни, макар несъмнено да бяха предназначени да възбуждат. „Колкото по-скоро се махнем оттук, толкова по-добре.“

Единствената светлина идваше от един мангал. До него стояха двама от виночерпците на кралицата, Драказ и Кеза.

— Миклаз отиде да събуди краля — каза Кеза. — Да ви донесем ли вино, сир.

— Не, благодаря.

— Заповядайте, седнете — каза Драказ и му посочи една скамейка.

— Предпочитам да остана прав. — Чу гласове през арката откъм спалнята. Единият беше на краля.

Мина доста време, преди крал Хиздар зо Лорак, четиринайсетият с това благородно име, да се появи с прозявка. Връзваше широкия пояс, стягащ нощния му халат. Халатът бе от зелен сатен, общит с перли и сребърна нишка. Под него кралят беше гол. Това бе добре. Голите мъже се чувстваха уязвими и бяха по-малко склонни към прояви на самоубийствен героизъм.

Жената, която сир Баристан зърна да наднича през арката иззад прозрачната завеса, също беше гола, гърдите и бедрата ѝ белееха зад развятата от течението коприна.

— Сир Баристан? — Хиздар пак се прозя. — Кой час е? Има ли вест от милата ми кралица?

— Не, ваша милост.

Хиздар въздъхна.

— Ваше величество. Макар че в този час „ваша сънливост“ би било по-подходящо. — Кралят отиде до бюфета, за да си налее вино, но на дъното на каната бяха останали само няколко капки. По лицето му пробяга раздразнение. — Миклаз, вино. Веднага.

— Да, ваше величество.

— Вземи Драказ с теб. Една кана арборско златно и една от онова сладкото червено. Не и от нашата жълта пикня обаче. И ако още веднъж намеря каната си празна, ще заповядам да напердашат сладките ти розови бузки. — Момчето затича, а кралят се обърна към Селми. — Сънувах, че сте намерили Денерис.

— Сънищата често лъжат, ваша милост.

— „Ваше сияние“ поне. Какво ви води при мен в този час, сир? Някаква неприятност в града?

— Градът е спокоен.

— Така ли? — Хиздар го изгледа объркано. — Защо сте дошли тогава?

— За да ви задам един въпрос. Ваше величество, вие ли сте Харпията?

Чашата на Хиздар се изплъзна от пръстите му и тупна на килима.

— Идваш в спалнята ми посред нощ и ме питаш това? Ти луд ли си? — Едва сега като че ли забеляза, че сир Баристан е с броня. — Какво... защо... как смееш...

— Отровата ваше дело ли беше, ваше величество?

Крал Хиздар отстъпи крачка назад.

— Скакалците? Не... дорнецът беше. Куентин, тъй нареченият принц. Питай Резнак, ако се съмняваш в мен.

— Имате ли доказателство за това? Резнак има ли?

— Не, иначе щях да заповядам да ги задържат. Може би все пак трябва да го направя. Маргаз ще изтръгне признание от тях, не се съмнявам. Дорнците са отровители, всички го знаят. Резнак казва, че почитат змии.

— Ядат змии — каза сир Баристан. — Беше вашата яма, вашата лежа, вашите места. Сладко вино и меки възглавнички, фурми и пъпеши, и скакалци в мед. Вие осигурихте всичко. Вие подканяхте нейно величество да опита скакалците, но не изядохте нито един.

— Аз... силните подправки не ми понасят. Тя беше жена ми. Кралицата ми. Защо ще искам да я трова?

„Беше. Вярва, че е мъртва.“

— Само вие можете да отговорите на това, ваше величество. Възможно е да искате да я смените с друга жена. — Сир Баристан кимна към момичето, което надничаше от спалнята. — Тази там например.

Кралят погледна към арката.

— С нея?! Тя е нищо. Креватна робиня. — Вдигна ръце. — Сбърках. Не робиня. Свободна жена. Обучена за удоволствие. Дори един крал има своите нужди, а тя... тя не е ваша грижа, сир. Никога не бих навредил на Денерис. Никога.

— Подканвахте кралицата да опита скакалците. Чух ви.

— Мислех, че ще ѝ харесат. — Хиздар отстъпи още крачка назад. — Люти и сладки едновременно.

— Люти и сладки — и отровни. Със собствените си уши чух как заповядахте на мъжете в ямата да убият Дрогон.

Хиздар облиза устни.

— Той ядеше Барсена. Драконите се хранят с хора. Беше убийство, изгаряне на...

— Изгаряне на хора, които искаха да навредят на кралицата. Синове на Харпията най-вероятно. Ваши приятели.

— Не са ми приятели.

— Вие го казвате. Но когато им казахте да спрат, се подчиниха. Защо ще го правят, ако не сте от тях?

Хиздар поклати глава. Този път не отговори.

— Кажете ми истината. Обичахте ли я изобщо, поне малко? Или просто жадувахте страстно короната?

— Страстно? Смейте да ми говорите за *страст*? — Устата на краля се изкриви от гняв. — Желаех короната, да... но не толкова страстно, колкото тя своя наемник. Може би точно скъпият на сърцето ѝ капитан се опита да я отрови затова, че го изостави. А ако и аз бях ял от скакалците — какво пък, толкова по-добре.

— Даарио е убиец, но не е отровител. — Сир Баристан пристъпи към краля. — Вие ли сте Харпията? — Ръката му хвана дръжката на дългия меч. — Кажете ми истината и ви обещавам, че ще получите бърза и чиста смърт.

— Твърде много си позволявате, сир — каза Хиздар. — До гуша ми дойде от въпросите ви, и от вас също. Освободен сте от служба. Напуснете веднага Мийрийн и ще пощадя живота ви.

— Ако не сте Харпията, кажете ми кой е. — Сир Баристан извади меча от ножницата. Острието му улови светлината от мангала и се превърна в резка оранжев огън.

Хиздар се прекърши.

— Краз! — изкрещя и отскочи към спалнята си. — Краз! Краз!

Сир Баристан чу изскърцване на отваряща се врата, някъде отляво. Обърна се в мига, в който Краз се появи иззад един от гоблените. Движеше се бавно, още замаян от съня, но любимото му оръжие бе в ръката му: дотракски аракх, дълъг и извит. Оръжие, направено да нанася смъртоносни рани от конски гръб. „Убийствено оръжие срещу полуголи врагове в ямата или на бойното поле.“ Но тук беше тясно, дължината на аракха щеше да пречи, а Баристан Селми бе с броня.

— Дойдох за Хиздар — каза рицарят. — Пусни аракха, стой кротко и няма да пострадаш.

Краз се изсмя.

— Старче. Ще ти изям сърцето. — Двамата бяха еднакви на ръст, но Краз беше с петнайсет кила по-тежък и с четирийсет години по-млад, с бяла кожа, мъртвешки очи и гребен червеникавочерна коса, спускащ се от челото до тила му.

— Ами опитай — подкани го Баристан Храбрия.

Краз тръгна към него.

За първи път този ден сир Баристан Селми се чувстваше сигурен. „За това съм създаден. За танца, за сладката песен на стоманата, за меч в ръката ми и врага пред мен.“

Борецът от ямите беше бърз, мълниеносно бърз, по-бърз от всеки мъж, с когото сир Баристан се беше сражавал. В огромните му ръце аракхът се превърна в свистяща мълния, в стоманена буря, която сякаш врълхиташе към стария рицар от три страни едновременно. Повечето удари бяха насочени към главата му. Краз не беше глупав — без шлем Селми беше най-уязвим над врата.

Сир Баристан парираше ударите спокойно, дългият му меч посрещаше всяко посичане и го отбиваше. Оръжията кънтяха. Сир Баристан заотстъпва. С крайчеца на окото си видя как виночерпците ги гледат — очите им бяха големи и бели като кокоши яйца. Краз изруга и обърна високо посичане в ниско, но ударът му само остърга белия стоманен наколенник. Ударът, с който отвърна Селми, намери лявото рамо на бореца от ямите, срязва тънкия лен и ухапа плътта под него. Жълтата туника порозовя и след миг стана червена.

— Само страхливци обличат желязо — заяви Краз, докато кръжеше около него. Никой не носеше броня в бойните ями. Тълпите идваха заради кръвта: смърт, писъци на предсмъртна агония, музиката на червените пясъци.

— Този страхливец скоро ще ви убие, сир — каза сир Баристан.

Краз не беше рицар, но куражът му заслужаваше учтивост. Краз не знаеше как да се бие с мъж в броня. Сир Баристан го видя в очите му: съмнение, смут, наченките на страха. Борецът от ямите налетя отново, този път с крясък, сякаш викът можеше да посече врага там, където не може стоманата. Аракхът посече ниско, високо, пак ниско.

Селми парираше ударите към главата си и оставяше бронята да свърши другото. Разпра бузата на бореца от ямите от ухото до устата, а след това остави червена диря през гърдите му. Кръв бликна от раните на Краз. Това сякаш го вбеси още повече и той помете мангала със заден замах и нажежените въглени се пръснаха в краката на Селми. Сир Баристан ги прескочи. Краз замахна към ръката му, но аракхът само одраска емайла на твърдата стомана.

— В ямата това щеше да ти отсеке ръката, старче.

— Не сме в ямата.

— Свали тази броня!

— Още не е късно да свалиш оръжие. Предай се.

— Умри — изкрещя Краз... но докато вдигаше аракха, върхът му остърга един от гоблените на стената. Това бе шансът, който чакаше сир Баристан. Замахна и разпра корема на бореца от ямите, парира аракха, щом се изтръгна от плата, и довърши Краз с бързо забиване в сърцето. Червата на бореца от ямите се хлъзнаха навън като кълбо мазни змиорки.

Селми отстъпи назад. Дългият меч в ръката му беше червен до средата. Чу хлипа на Кеза.

— Не бой се — каза старият рицар. — Няма да пострадаш, дете. Искам само краля.

Избърса меча си в копринената завеса, прекрачи в спалнята и намери Хиздар зо Лорак, четиринайсетия с това благородно име, свит зад един гоблен. Хленчеше.

— Пощади ме — замоли се Хиздар. — Не искам да умра.

— Никой не иска. Но всички умират. — Сир Баристан прибра меча в ножницата и вдигна Хиздар на крака. — Хайде. Ще те заведа в килията. — Бронзовите зверове вече трябваше да са обезоръжили Стоманената кожа. — Ще стоиш там, докато кралицата се върне. Ако нищо не се докаже против теб, няма да пострадаш. Имаш думата ми на рицар.

Хвана краля под мишницата и го изведе от спалнята. Чувстваше се странно замаян, почти пиян. „Бях кралски бранител. Какво съм сега?“

Миклаз и Драказ се бяха върнали с виното на Хиздар. Стояха на прага, притиснали каните до гърдите си, втренчени в трупа на Краз. Кеза още плачеше, а Йезен я утешаваше.

— В-ваше величество — заекна Миклаз, — благородният Резнак мо Резнак каза д-да ви к-кажа да дойдете веднага.

Момчето говореше на краля все едно сир Баристан изобщо го нямаше, все едно че нямаше мъртвец проснат на килима в локва кръв. „Скааз трябваше да арестува Резнак и да го държи, докато не се уверим във верността му. Какво е станало?“

— Къде да дойде? — попита сир Баристан момчето. — Къде иска сенешалът да иде негово величество?

— Ами... — Миклаз сякаш го видя чак сега. — На т-терасата, сир. Да види.

— Какво да види?

— Д-д-драконите. Драконите, сир.

„Седемте да са ни на помощ“, помисли старият рицар.

УКРОТИТЕЛЯТ НА ДРАКОНИ

Нощта пълзеше с бавни черни стъпки. Часът на прилепа отстъпи на часа на змиорката, часът на змиорката — на часа на призраците. Принцът лежеше загледан в тавана и сънуваше буден, спомняше си, представяше си, въртеше се под ленената завивка с ум, възбуден от мисли за огън и кръв.

Най-сетне отчаян, че сънят му убягва, Куентин Мартел отиде в дневната, наля си чаша вино и я изпи в тъмното. Вкусът бе сладка утеха на езика му, тъй че запали свещ и си наля пак. „Виното ще ми помогне да заспя“, каза си, но знаеше, че това е лъжа.

Дълго се вираше в свещта, а след това остави чашата и вдигна дланта си над пламъка. Нужна му беше всяка трошица воля, за да я спусне, докато пламъкът я докосне, а когато я докосна, я дръпна рязко и извика от болка.

— Куентин, луд ли си?

„Не, просто уплашен. Не искам да горя.“

— Герис?

— Чух те, че стана.

— Не мога да заспя.

— Изгарянето ще те приспи ли? Чаша топло мляко и приспивна песничка може да помогнат. Или мога да те заведа до Храма на Грациите и да ти намерим момиче.

— Курва искаш да кажеш.

— Наричат ги Грации. В различни цветове са. Червените са тези, дето се чукат. — Герис седна срещу него. — Нашите септи трябва да възприемат този обичай, мен ако питаш. Забелязал ли си, че всички стари септи приличат на сушени сливи? Това прави благочестивият живот с хората.

Куентин погледна над терасата. Нощните сенки тъмнееха между дърветата. Чу тих шепот.

— Заваля ли? Твоите курви ще са си отишли.

— Не всички. В градините за удоволствие има малки стаички и те чакат там някой мъж да ги избере. Неизбраните трябва да останат, докато изгрее слънцето, самотни и пренебрегнати. Можем да ги утешим.

— Те могат да ме утешат, имаш предвид.

— И това също.

— Не тази утеха ми е нужна.

— Не съм съгласен. Денерис Таргариен не е единствената жена на света. Девствен ли искаш да умреш?

Куентин изобщо не искаше да умре. „Искам да се върна в Ирѐнууд и да целувам двете ти сестри, да се ожения за Гуинет Ирѐнууд, да гледам как става все по-красива, да имам дете от нея. Искам да яздя в турнири, да ходя на лов, да гостувам на мама в Нордос, да чета книгите, които ми праща татко. Искам Клетъс, Уил и майстер Кедри пак да са живи.“

— Мислиш ли, че Денерис ще е доволна, ако чуе, че съм спал с курва?

— Може би. Мъжете може да обичат девственици, но жените обичат мъж, който знае какво да прави в кревата. Това е като боравенето с меча. Искат тренировка, за да си добър.

Подигравката го ужили. Куентин никога не се беше чувствал толкова момче, колкото пред Денерис Таргариен, когато ѝ поиска ръката. Мисълта да спи с нея го плашеше колкото драконите ѝ. А ако не успееше да я задоволи?

— Денерис има любовник — отвърна той, сякаш се оправдаваше. — Баща ми не ме прати тук, за да забавлявам кралицата в кревата. Знаеш защо дойдохме.

— Не можеш да се ожениш за нея. Има си съпруг.

— Тя не обича Хиздар зо Лорак.

— Какво общо има любовта с брака? Един принц трябва да е разумен. Казват, че баща ти се е оженил по любов. Колко радост му е донесло това?

„Много малко.“ Доран Мартел и норвошката му жена бяха прекарали половината си брак разделени, а другата половина в караници. Беше единственото припряно нещо, което баща му бе направил в живота си, според някои, единственият път, когато бе послушал сърцето вместо ума си, и беше съжалил за това.

— Не всички рискове водят до провал — настоя той. — Това е моят дълг. Съдбата ми. — „Трябва уж да си ми приятел, Герис. Защо се подиграваш с надеждите ми? Имам си достатъчно съмнения и без да наливаш масло в огъня на страха ми.“ — Това ще е моето велико приключение.

— Във великите приключения героите мрат.

Прав беше. Героят тръгваше с приятели и съратници, излагаше се на опасности, връщаше се победоносно. Само че някои от спътниците му изобщо не се връщаха. „Но героят никога не умира. Трябва да съм героят.“

— Трябва ми само кураж. Нали не искаш Дорн да ме запомни с провал?

— Дорн едва ли ще запомни задълго някой от нас.

Куентин изсмука петното изгоряло на дланта си.

— Дорн помни Егон и сестрите му. Дракони не се забравят лесно. И Денерис ще запомнят.

— Не и ако умре.

— Тя е жива. — „Трябва да е жива.“ — Изгубена е, но мога да я намеря. — „И тогава ще ме погледне, както гледа наемника си. След като се докажа достоен за нея.“

— На гърба на дракон ли?

— Яздя от шестгодишен.

— И са те хвърляли два-три пъти. Коне, не дракони.

— Това никога не ме е спирало да ги яхна пак.

— Никога не си падал от хиляда стъпки обаче — изтъкна Герис. — А и конете не правят ездачите си на въглен.

„Знам опасностите.“

— Не искам да те слушам повече. Намери кораб и бягай у дома, Герис. — Принцът стана, духна свещта и легна в прогизналите от пот ленени чаршафи. „Трябваше да целуна една от близначките на Пийвода, или може би и двете. Трябваше да ги целуна, докато можех. Трябваше да ида до Норвос да видя мама и родното ѝ място, за да разбере, че не съм я забравил.“ Чувахе ромоленето на дъжда навън.

Дойде и часът на вълка. Дъждът плющеше, студен и проливен. Тухлените улици на Мийрийн скоро щяха да се превърнат в реки. Тримата дорнци закусиха в предутринния студ — скромна закуска с

плодове, хляб и сирене, полята с козе мляко. Герис понечи да си налее вино, но Куентин го спря.

— Никакво вино. Ще има достатъчно време за пиене след това.

— Дано — каза Герис.

Големия мъж надникна навън и каза:

— Знаех си, че ще вали. Кокалите ме боляха нощес. Винаги болят преди дъжд. На драконите няма да им хареса това. Огън и вода не се смесват, факт. Напалиш си хубав огън, а после дъждът запикае отгоре му и го гаси.

Герис се изкиска.

— Драконите не са от дърво, Арч.

— Някои са. Старият крал Егон, похотливият, е направил дървени дракони, за да ни завладее с тях. Зле са свършили обаче.

„И това може да свърши зле“, помисли принцът. Глупостите и провалите на Егон Недостойния не го засягаха, но беше пълен със съмнения и опасения. От дърдоренето на приятелите му само го заболяваше главата. „Те не разбират. Може да са дорнци, но аз съм Дорн. След години, когато ще съм умрял, това ще е песента, която ще пеят за мен.“ Надигна се рязко.

— Време е.

Приятелите му станаха. Сир Арчибалд допи чашата си козе мляко и избърса с ръка капките от горната си устна.

— Ще взема глумското ни облекло.

Върна се с вързопа, който им беше дал Дрипавия принц на втората им среща. Вътре имаше три дълги наметала с качулки, съшити от хиляди малки парчета плат, три кривака, три къси меча и три маски от лъскав бронз. Бик, лъв и маймуна.

Всичко нужно на човек, за да е Бронзов звяр.

— Може да питат за дума — предупреди ги Дрипавия принц, когато им връчи вързопа. — Думата е куче.

— Сигурен ли си? — беше го попитал Герис.

— Толкова сигурен, че живот залагам.

Принцът веднага схвана смисъла.

— Моя живот.

— Точно него.

— Как научи думата?

— Случайно се натъкнахме на едни Бронзови зверове и Мерис ги попита мило. Но един принц не би трябвало да задава такива въпроси, дорнецо. В Пентос имаме поговорка. Никога не питай пекаря какво слага в пая. Просто яж.

„Просто яж.“ Имаше мъдрост в това, да.

— Аз ще съм бикът — заяви Арч.

Куентин му подаде бичата маска.

— Лъвът е за мен.

— Значи аз съм маймуната. — Герис притисна маймунската маска на лицето си. — Как дишат през тези неща?

— Просто си я сложи. — Принцът нямаше настроение за шеги.

Във вързопа имаше и бич — гадно парче стара кожа с дръжка от бронз и кост, достатъчно здрав, за да обели кожата на вол.

— Това за какво е? — попита Арч.

— Денерис усмири звяра с бич. — Куентин нави бича и го окачи на колана си. — Арч, вземи си и чука. Може да ни потрябва.

Не беше лесно да се влезе нощем във Великата пирамида. Вратите се затваряха и залостваха всеки ден по заник-слънце и оставаха затворени до разсъмване. На всеки вход пазеха стражи, други патрулираха по най-долните тераси, откъдето наблюдаваха улиците. Преди стражите бяха Неопетнени. Сега бяха Бронзовите зверове. Разликата беше голяма и щеше да ги улесни, надяваше се Куентин.

Стражата се сменяше по изгрев-слънце, но до разсъмване все още оставаше половин час, когато заслизаха по слугинското стълбище. Стените около тях бяха от тухли в петдесет цвята, но сенките ги правеха сиви, докато не ги докоснеше светлината на факлата в ръката на Герис. Не срещнаха никого. Чуваше се само шумоленето на ботушите им по изтърканите тухли под краката им.

Главните порти на пирамидата бяха откъм централния площад на Мийрийн, но дорните тръгнаха към страничен вход на една от задните улички. През него преди бяха минавали робите, тръгнали по работа за господарите си, а сега влизаха и излизаха хора от простолудието, за да донесат стоките си.

Вратите бяха от дебел бронз, затворени с тежък железен лост. Пред тях стояха двама Бронзови зверове, въоръжени с криваци, копия и къси мечове. Светлината на факлата заигра по лъскавия бронз на

маските им — плъх и лисица. Куентин даде знак на Големия мъж да остане назад в сенките. Двамата с Гери закрачиха напред.

— Подранили сте — каза Лисицата.

Куентин сви рамене.

— Може да се върнем, ако кажете. Нищо против да изкарате и нашата смяна. — Знаеше, че изобщо не говори като гхискарец, но половината Бронзови щитове бяха освободени роби, с всевъзможни родни езици, тъй че това не беше проблем.

— Заеби — измърмори Плъха.

— Кажете ни думата за деня — каза Лисицата.

— Куче — отвърна дорнецът.

Двамата Бронзови зверове се спогледаха. Мълчанието се проточи и Куентин се уплаши, че нещо се е объркало, че Хубавата Мерис и Дрипавия принц не са научили вярната дума. След това Лисицата изсумтя:

— Куче да е. Вратата е ваша. — След като се отдалечиха, принцът отново задиша спокойно.

Нямаха много време. Истинската смяна скоро щеше да се появи.

— Арч — подвикна той и Големия мъж се приближи, светлината на факлата блесна от бичата маска. — Резето. Побързай.

Огромното желязно резе беше тежко, но сир Арчибалд го повдигна без усилие. Куентин бутна вратата и Герис влезе вътре с факлата.

Колата чакаше в уличката. Коларят перна мулето с камшика и я подкара. В нея имаше насечен труп на вол и две мъртви овце. С колата влязоха шестима. Петима бяха с наметала и маски на Бронзовите зверове. Хубавата Мерис не си беше направила труда да се предреши.

— Къде е господарят ти? — попита Куентин.

— Нямам *господар* — отвърна тя. — Ако питаш за колегата ти принц, наблизко е, с петдесет души. Изкарайте колата и ще ви изведе безопасно, както обеща. Тук командва Каго.

Сир Арчибалд оглеждаше кисело колата.

— Ще стигне ли да побере дракон?

— Би трябвало. Побира два вола. — Трупобиеца беше облечен като Бронзов звяр, нашареното му от белези лице бе скрито зад маска на кобра, но любимият му черен аракх на бедрото го издаваше. — Казаха ни, че тези зверове са по-малки от чудовището на кралицата.

— Ямата е забавила растежа им. — Според прочетеното от Куентин същото беше станало в Седемте кралства. Никой от драконите, родени и отгледани в Драконовата яма на Кралски чертог, не бе достигал големината на Вхагар или Мераксес, още по-малко на Черния ужас, чудовището на крал Егон. — Взехте ли достатъчно вериги?

— Колко дракона имаш? — рече Хубавата Мерис. — Имаме вериги за десет, скрити под месото.

— Добре. — Куентин се чувстваше замаян. Нищо от това като че ли не беше съвсем истинско. В един момент му приличаше на игра, в следващия — на кошмар, на лош сън, в който се оказва, че отваря тъмна врата и знае, че от другата страна го очаква ужас и смърт, но някак си е безсилен да се спре. Дланите му бяха станали хлъзгави от пот. Избърса ги в крачолите и каза: — При ямата ще има още стражи.

— Знаем — каза Герис.

— Трябва да сме готови за тях.

— Готови сме — отвърна Арч.

Коремът го присви. Изпита внезапна нужда да опразни червата си, но знаеше, че не могат да спрат.

Вървяха след него: Герис и Големия мъж, Мерис, Каго и другите Брулени от вятъра. Двама от наемниците бяха извадили арбалети.

След конюшните приземният етаж на Великата пирамида се превърна в лабиринт, но Куентин Мартел беше минавал оттук с кралицата и помнеше пътя. Минаха под три огромни тухлени арки, след това надолу по стръмна каменна рампа към дълбоките подземия, покрай тъмниците, залите за мъчение и две дълбоки щерни. Стъпките им кухо отекваха от стените, колата трополеше зад тях.

Най-сетне пред тях се издигнаха тежки железни врати, проядени от ръжда и застрашителни, затворени с верига, всяка брънка от която беше дебела като мъжка ръка. Дори само големината и дебелината на вратите бяха достатъчни, за да накарат Куентин Мартел да се усъмни в разумността на начинанието им. Нещо по-лошо, и двете крила явно бяха изкривени отвътре от нещо, опитвало се да излезе. Дебелото желязо беше пропукано и нацепено на три места, а горният ъгъл на лявото крило изглеждаше отчасти разтопен.

Вратата се пазеше от четирима Бронзови щитове. Трима държаха дълги копия. Четвъртият, сержантът, беше въоръжен с къс меч и кама.

Маската му бе изкована във формата на глава на базилиск. Другите трима бяха маскирани като насекоми.

„Скакалци“, осъзна Куентин. И каза:

— Куче.

Сержантът се вцепени.

Само това бе достатъчно, за, да подсказе на Куентин, че нещо не е наред.

— Дръжте ги — изграчи той, докато Базилиска посягаше към меча си.

Бърз беше сержантът. Големия мъж бе още по-бърз. Хвърли факлата по най-близкия скакалец, посегна зад гърба си и измъкна бойния чук. Базилиска още не бе извадил меча от кожената ножница, когато чукът го натресе в слепоочието и изпраця през тънката бронзова маска, през плътта и костта отдолу. Сержантът залитна, коленете му се огънаха и той се свлече на пода.

Куентин зяпна стъписано, коремът му закипя. Оръжието му все още беше в ножницата. Не беше успял дори да посегне за него. Очите му бяха приковани в издъхващия сержант. Падналата факла гаснеше на пода и всички сенки подскачаха и се извиваха в чудовищна пародия на гърчовете на умиращия. Принцът така и не видя идващото към него копие на единия пазач, но Герис скочи към него и го избута настрана. Върхът на копието все пак остърга бузата на лъвската му глава и едва не отпра маската от лицето му. „Щеше да мине направо през гърлото ми“, помисли той замаян.

Наемниците изригнаха от сенките и един от стражите зяпна към тях достатъчно дълго, та Герис да влезе под копието му. Заби меча си под бронзовата маска и през гърлото му, а от гърдите на втория скакалец изникна металната стрела на арбалет.

Последният пазач хвърли копието си.

— Предавам се. Предавам се.

— Не. Ще умреш. — Каго отсече главата му с един замах на аракха си, валирианската стомана се хлъзна през плът, кост и сухожилие все едно, че бяха лой. — Много шум — измърмори той недоволен. — Сигурно са ни чули.

— Куче — каза Куентин. — Днешната дума трябваше да е куче. — Защо не ни пуснаха? Казаха ни...

— Казаха ти, че този твой план е безумен, забрави ли? — прекъсна го Хубавата Мерис. — Хайде, прави за каквото си дошъл.

„Драконите — помисли принц Куентин. — Да. Дойдохме за драконите.“ Имаше чувството, че ще повърне. „Какво правя тук? Татко, защо? Четирима убити за четири мига, и за какво?“

— Огън и кръв — прошепна той, — огън и кръв. — Кръвта се изливаше в краката му и попиваше в тухления под. Огънят бе зад вратите. — Веригите... нямаме ключ...

— Имам ключ — каза Арчи и замахна с чука. Разхвърчаха се искри. После още веднъж, и още веднъж. На петия удар ключалката се разби и веригите се свлякоха с толкова силно дрънчене, че сигурно се чу в цялата пирамида. — Докарайте колата. — Драконите щяха да са по-кротки нахранени. „Да се натъпчат с овъглено говеждо.“

Арчибалд Ирънууд сграбчи железните крила и ги дръпна. Ръждясалите панти изскърцаха така, че да събудят всички, които още не се бяха събудили от чупенето на ключалката. Отвътре ги лъхна зной, натежал от миризмите на пепел, сяра и изгорено месо.

Зад вратите беше черно, навъсена адска тъмнина, която изглеждаше жива, заплашваща и гладна. Куентин усети, че има нещо в този мрак, свито на кълбо и чакащо. „Воине, дай ми кураж“, помоли се наум. Не искаше да прави това, но не виждаше друг начин. „Иначе защо Денерис трябваше да ми покаже драконите? Искане да се докажа пред нея.“ Герис му подаде факла и той пристъпи вътре.

„Зеленият е Регал, белият Визерион — напомни си. — Използвай имената им, заповядай им, говори им спокойно, но строго. Овладей ги, както Денерис овладя Дрогон в ямата.“ Момичето беше само, облечено само в тънка коприна, но безстрашно. „Не трябва да ме е страх. Тя го направи, значи и аз мога.“ Главното беше да не покаже никакъв страх. „Животните могат да надушват страха, а драконите...“ Какво знаеше за драконите? „Какво знае който и да е човек за драконите? Няма да ги е на света от над сто години.“

Ръбът на ямата беше малко по-напред. Куентин запристъпва бавно, вдигнал факлата. Стените, подът и таванът изпиваха светлината. „Овъглени са — осъзна той. — Изгорени до черно тухли, ронят се на пепел.“ Въздухът ставаше по-горещ с всяка стъпка. Започна да се поти.

Две очи се извисиха пред него.

Бронзови бяха, и по-блестящи от излъскани щитове, грееха със собствена топлина, изгаряха зад облака дим, лъхащ от ноздрите на дракона. Светлината на факлата обля тъмнозелени люспи, зеленото на мъх в дълбоки лесове по здрач, малко преди да угасне последната светлина. Драконът отвори устата си и блъвна светлина и зной. Зад ограда от остри черни зъби Куентин зърна грееща пещ, мъждукане на тлеещ огън, сто пъти по-ярък от пламъка на факлата. Драконовата глава беше по-голяма от конска, а вратът се изпъваше и изпъваше, развиваше се като огромно влечуго, докато главата се вдигаше, докато двете сияещи бронзови очи го зяпнаха отгоре.

„Зелен — помисли принцът. — Люспите му са зелени.“

— Регал. — Гласът му излезе на накъсано крякане. „Жаба — помисли той. — Отново се превръщам в Жабок.“ — Храната — изкряка. — Дайте храната.

Арч хвана едната овца за двата крака, завъртя я и я метна в ямата.

Регал я хвана във въздуха. Главата му изплющя настрани и от челюстите му изригна огнен стълб, буря от оранжево-жълт огън, прошарен със зелени жилки. Овцата пламна още преди да започне да пада. Зъбите на дракона щракнаха. Ореол от пламъчета все още блещукаше по тялото. Замириса на горяща вълна и сяра. „Драконовата воня.“

— Мислех, че са два — каза Големия мъж.

„Визерион. Да. Къде е Визерион?“ Принцът наведе факлата над ямата. Видя как зеленият дракон разкъса димящия труп на овцата, опашката му замаха наляво-надясно. Около врата му се виждаше дебел железен нашийник с три стъпки провиснала скъсана верига. Останалите брънки бяха разпилени по пода на ямата между почернели кости — извит полуразтопен метал. „Регал беше окован за стената и пода, когато бях тук — спомни си принцът, — но Визерион висеше от тавана.“ Отстъпи, вдигна факлата и погледна нагоре.

В първия миг видя само почернелите тухлени сводове, опърлени от драконовия огън. А после се посипа пепел — нещо там мърдаше. „Направил си е пещера. Изровена в тухлите.“ Основите на Великата пирамида на Мийрийн бяха невероятно дебели, за да поддържат тежестта на огромната конструкция. Дори вътрешните стени бяха три пъти по-дебели от крепостните стени на който и да е замък. И

Визерион си беше изровил дупка в тях с пламък и нокти, дупка достатъчно голяма, за да спи в нея.

„А ние току-що го събудихме.“ Видя как нещо подобно на огромна змия се разгъна в стената там, където тя се извиваше, за да се превърне в таван. Още пепел се посипа и се откърти парче тухла. А след това се появи рогатата глава на дракона и очите му грейнаха в тъмното като два златни въглена. Изпъващите му се криле запращаха.

Всички планове на Куентин се изпариха. Чу как Каго Трупоубиеца завика нещо на наемниците си. „Веригите, праща ги да донесат веригите“, помисли дорнският принц. Планът беше да нахранят зверовете и да ги оковат, щом задремат заситени, точно както беше направила кралицата. Един дракон, а още по-добре — и двата.

— Още месо — каза Куентин. „Щом се нахранят, ще станат лениви.“ Виждал беше, че става така със змии в Дорн, но тук, с тези чудовища... — Донесете... донесете...

Визерион изригна от тавана, светлите му кожени криле се разгънаха и се разпериха широко. Провисналите от врата му вериги се разлюляха. Пламъкът му лумна над ямата, светлослат стълб, прошарен с червено и оранжево, и спареният въздух изригна на облак гореща пепел и сира, а белите криле биеха и биеха.

Нечия ръка стисна Куентин за рамото. Факлата се изплъзна от ръката му, отскочи от пода и пропадна надолу в ямата. Той се обърна и се озова лице в лице с бронзова маймуна. „Герис.“

— Куентин, няма да стане така. Много са диви, много са...

Драконът се спусна надолу между дорнците и вратата с грохот, от който щяха да побегнат и сто лъва. Главата му се завъртя, докато оглеждаше натрапниците — дорнците, Брулените от вятъра, Каго. Последно и най-дълго се загледа в Хубавата Мерис, душеше. „Тя е жена — осъзна Куентин. — Знае, че е женска. Търси Денерис. Искан майка си и не разбира защо не е тук.“

Куентин се издърпа от ръката на Герис.

— Визерион. — „Белият е Визерион.“ За миг се уплаши да не е сбъркал. — Визерион — извика отново Куентин и заопипва за бича на колана си. „Тя укроти черния с едно перване. Трябва да направя същото.“

Драконът знаеше името си. Главата му се обърна и погледът му се задържа на дорнския принц за три дълги мига. Ярък огън гореше

зад лъсналите черни ками на зъбите му. Очите му бяха езера от разтопено злато, от ноздрите му излизаше дим.

— Долу — каза Куентин. А после се закашля. Въздухът бе наситен с пушек и вонята на сира го задавяше.

Визерион загуби интерес. Обърна се отново към Брулените от вятъра и се спусна към вратата. Може би бе помирисал кръвта на мъртвите стражи или месото в каруцата. Или пък просто бе видял, че пътят е отворен.

Куентин чу виковете на наемниците. Каго им викаше да донесат веригите, а Хубавата Мерис крещеше на някого да се дръпне. Драконът се движеше трмаво по земята, като пълзящ на лакти и колене човек, но по-бързо, отколкото дорнският принц можеше да повярва. Брулените от вятъра не успяха да се отдръпнат навреме от пътя му и Визерион им налетя с рев. Куентин чуваше дрънченето на вериги, после звън на тетива на арбалет.

— Не — изкрещя той, — не, недей, недей. — Но беше много късно. „Глупак“, остана му време само да помисли, когато металната стрела рикошира от врата на Визерион и изчезна в тъмното. Резка от пламък блесна по дирята ѝ — драконова кръв, грейнала златночервена.

Драконовите зъби стиснаха врата на стрелеца. Мъжът носеше маска на Бронзов звяр, страховито подобие на тигър. Когато пусна оръжието, за да се опита да разтвори челюстите на Визерион, от устата на тигъра блъвна пламък. Очите на мъжа се пръснаха с тихо изпукване, а бронзът около тях потече. Драконът изтръгна гръкляна на наемника и го изгълта, докато горящият труп се свличаше на пода. Другите Брулени от вятъра вече бяха. Беше повече, отколкото можеше да понесе и Хубавата Мерис. Рогатата глава на Визерион се завъртя към тях, но след миг той сякаш забрави наемниците и откъсна нова мръвка от мъртвия — от крака този път.

— Визерион — извика Куентин. Можеше да го направи, щеше да го направи, баща му го беше пратил на другия край на света да го направи и той нямаше да го провали. — **ВИЗЕРИОН!** — Плесна с бича във въздуха и пукотът отекна от почернелите стени.

Бялата глава се надигна. Огромните златни очи се присвиха. Струйки дим закръжиха нагоре от ноздрите на дракона.

— Долу — заповяда принцът. „Не трябва да му позволя да подуши страха ми.“ — Долу, долу, долу! — Замахна с бича и перна

дракона по муцуната. Визерион *изсърска*.

И тогава го лъхна горещ вятър, и чу хрущенето на кожени криле, а въздухът беше пълен с пепел и въглени, и чудовищен рев заотеква от черните овъглени тухли, и той чу обезумелите викове на приятелите си. Герис го викаше, отново и отново, а Големия мъж ревеше:

— Зад тебе, зад тебе, *зад тебе!*

Куентин се обърна и вдигна лявата си ръка над лицето, за да заслони очите си от лъхналия от огнена пещ вятър. „Регал — спомни си. — Зеленият е Регал.“

Когато вдигна бича, видя, че ивицата кожа гори. Ръката му също. Целият, гореше целият.

„О“, помисли Куентин.

След това запищя.

ДЖОН

— Нека умрат — каза кралица Селайз.

Отговорът, който Джон Сняг бе очаквал. „Тази кралица винаги успява да ме разочарова.“ Това някак си не смекчи удара.

— Ваше величество — настоя той упорито, — те умират от глад с хиляди. Много от тях са жени...

— ... и деца, да. Много тъжно. — Кралицата придърпа дъщеря си и я целуна по бузата. „Незасегнатата от сивата люспа буза“, не пропусна да забележи Джон. — Съжаляваме за децата, разбира се, но трябва да сме разумни. Нямаме никаква храна за тях, а са твърде малки, за да помогнат на моя съпруг краля във войните му. По-добре да се преродят в светлината.

По-мекият начин да се каже *нека умрат*.

Залата беше препълнена с хора. Принцеса Шайрийн стоеше до стола на майка си, Кръпчо бе седнал кръстато в нозете ѝ. Зад кралицата се извисяваше сир Аксел Флорент. Мелисандра Ашайска стоеше по-близо до огъня и рубинът на гърлото ѝ пулсираше с всеки поет дъх. Червената жена също имаше своите придружители — скуайъра Деван Държеливия и двама от охраната, която ѝ бе оставил кралят.

Телохранителите на кралица Селайз стояха покрай стените, бляскави рицари до един: сир Мейлгорн, сир Бенетон, сир Нарбърт, сир Патрек, сир Дордън, сир Брус. При толкова много кръвожадни диваци, плъзнали из Черен замък, Селайз държеше заклетите си щитове около себе си денонощно. Тормунд Ужаса на великаните беше изревал гръмко да го чуят всички:

— Страх я е да не я отвлекат, а? Дано не си ѝ казал колко ми е голям, Джон Сняг, това би уплашило всяка жена. Винаги съм искал да си взема жена с мустаци. — А после се смя и се смя.

„Сега не би се смял.“

Джон беше похабил достатъчно време тук.

— Съжалявам, че притесних ваше величество. Нощният страж ще се заеме с този проблем.

Кралицата се намръщи.

— Все пак смятате да тръгнете за Хардхоум. Виждам го на лицето ви. *Нека умрат*, казах, но вие все пак настоявате за тази безумна глупост. Не го отричайте.

— Трябва да направя каквото смятам за най-добре. С цялото ми уважение, ваше величество, Валът е мой, както и това решение.

— Така е — отвърна Селайз. — И ще отговаряте за него, когато кралят се върне. И за други решения, които взехте, опасявам се. Но виждам, че сте глух за разума. Правете каквото смятате за добре.

Сир Мейлгорн проговори:

— Лорд Сняг, кой ще води този обход?

— Себе си ли предлагате, сир?

— Толкова глупав ли изглеждам?

Кръпчо скочи на крака.

— Аз ще го водя! — Звънчетата му дръннаха весело. — Ще влезем в морето и пак ще излезем. Ще яздим морски коне под вълните и русалки ще надуват раковини да възвестят идването ни, ох, ох, ох.

Всички се засмяха. Дори кралица Селайз си позволи да се усмихне. На Джон не му беше до смях.

— Няма да искам от хората си това, което не бих направил сам. Смятам да водя обхода лично.

— Колко храбро от ваша страна — каза кралицата. — Одобряваме. След това някой бард ще съчини вълнуваща песен за вас, несъмнено, а ние ще имаме по-благоразумен лорд-командир. — Отпи глътка вино. — Да поговорим за други неща. Аксел, бъдете така добър да доведете дивашкия крал.

— Веднага, ваше величество. — Сир Аксел излезе през една врата и след миг се върна с Герик Кралската кръв. — Герик от дома Червена брада — обяви той. — Кралят на диваците.

Герик Кралската кръв беше висок, дългокрак и широк в раменете. Кралицата, изглежда, го бе облякла в някои от старите дрехи на краля. Изчеткан и лъснат, облечен в зелено кадифе и къса пелерина от хермелин, с дълга измита рижа коса и подкастриена огнена брада, дивакът приличаше на южняшки лорд от глава до пети. „Би могъл да

влезе в тронната зала на Кралски чертог и никой няма да мигне“, помисли Джон.

— Герик е истинският и законен крал на диваците — заяви кралицата, — потомък в непрекъсната родословна мъжка линия на техния велик крал Реймън Червената брада, докато узурпаторът Манс Райдър е роден от простосмъртна жена и баща му е един от черните ви братя.

„Не — можеше да отвърне Джон. — Герик е потомък на по-малък брат на Реймън Червената брада.“ За свободния народ това имаше значение горе-долу толкова, колкото ако беше потомък на коня на Реймън Червената брада. „Нищо не знаят, Игрит. Още по-лошото е, че няма да се научат.“

— Герик милостиво се съгласи да даде ръката на най-голямата си дъщеря на моя възлюбен Аксел, за да бъдат съчетани от Господаря на Светлината в свят брак — продължи кралицата. — Другите му момичета ще се омъжат по същото време — втората дъщеря за сир Брус Бъкълър, а най-малката за сир Мейлгорн от Червен вир.

— Господа. — Джон кимна почтително на споменатите рицари. — Дано намерите щастие със своите годеници.

— В морето мъжете се женят за риби. — Кръпчо направи лека танцова стъпка и звънчетата дръннаха. — О, да, о, да, о, да.

— Четири женитби може да се направят толкова лесно, колкото и три — продължи кралица Селайз. — Крайно време е тази жена Вал да бъде опитомена, лорд Сняг. Решила съм да бъде венчана за моя добър и верен рицар сир Патрек от Кралска планина.

— Казано ли е на Вал, ваше величество? — попита Джон. — При свободния народ, когато мъж пожелае жена, той я открадва и така доказва силата си, ловкостта и куража си. Ухажорът рискува да бъде набит жестоко, ако го хванат родствениците на жената, и още по-лошо, ако самата тя го сметне за недостоен.

— Дивашки обичай — каза Аксел Флорент.

Сир Патрек само се изсмя.

— Никой не е имал повод досега да оспори куража ми. Никоя жена няма да дръзне.

Кралица Селайз нацупи устни.

— Лорд Сняг, тъй като лейди Вал не е запозната с нашите обичаи, моля, пратете я при мен, за да мога да ѝ обясня какви са

задълженията на една благородна лейди към лорд съпруга ѝ.

„Ще мине великолепно, знам.“ Джон се зачуди дали кралицата щеше да бърза толкова да омъжи Вал за някой от рицарите си, ако знаеше какво изпитва Вал към принцеса Шайрийн.

— Както желаете. Макар че ако мога да говоря свободно...

— Не, не мисля. Можете да напуснете.

Джон Сняг сгъна коляно, наведе вежливо глава и се оттегли.

Взимаше по две стъпала наведнъж и кимаше на стражите на кралицата, докато слизаше. Нейно величество бе поставила мъже на всяка площадка, за да я пазят от диваците. На средата на стълбището някой извика отгоре:

— Джон Сняг.

Джон се обърна.

— Лейди Мелисандра.

— Трябва да поговорим.

— Трябва ли? — „Не мисля.“ — Милейди, имам задължения.

— Точно за тях бих искала да поговорим. — Заслиза към него, червените ѝ поли зашумоляха по стъпалата. Сякаш не стъпваше, а се рееше във въздуха. — Къде е вълчището ви?

— Спи в покоите ми. Нейно величество не позволява Дух да се появява пред нея. Твърди, че плаши принцесата. А докато Борок и глиганът му са тук, не смея да го пускам на свобода. — Превъплъщениецът щеше да придружи Сорен Трошача на щитове до Каменна порта, след като фургоните, откарали клана на Тюленовите кожи до Зелен страж, се върнеха. Дотогава Борок се бе настанил в една от древните гробници до гробището на замъка. Компанията на отдавна мъртви мъже, изглежда, го устройваше по-добре от тази на живите, а глиганът му риеше доволно между гробовете, далече от други животни. — Онова чудо е голямо колкото бик, с бивни като мечове. Дух може да го нападне, ако е на свобода, и един от двамата няма да оцелее в схватката.

— Борок е най-малката ти грижа. Този обход...

— Една дума от вас можеше да склони кралицата.

— Селайз е права, лорд Сняг. *Нека умрат*. Не можеш да ги спасиш. Корабите ви са изгубени...

— Шест остават. Повече от половината флот.

— Корабите ви са изгубени. *Всички*. Нито един мъж няма да се върне. Видях го в огньовете си.

— Знае се, че огньовете ви лъжат.

— Правила съм грешки, признавам, но...

— Сиво момиче на умиращ кон. Ками в тъмното. Предречен принц, роден в пушек и сол. Струва ми се, че нищо друго не правите, освен *грешки*, милейди. Къде е Станис? А Дрънчащата ризница и неговите жени на копието? *Къде е сестра ми?*

— На всичките ти въпроси ще се отговори. Погледни небето, лорд Сняг. И когато получиш отговорите си, повикай ме. Зимата е почти над нас. Аз съм единствената ти надежда.

— Глупашка надежда. — Джон се обърна и я остави.

Кожите чакаше вън на двора.

— Торег се е върнал — съобщи той, щом Джон се появи. — Баща му е настанил хората си в Дъбов щит и ще се върне днес следобед с осемдесет бойци. Какво каза брадатата кралица?

— Нейно величество не може да осигури помощ.

— Твърде заета е да си скубе космите по брадичката, а? — Кожите се изплю. — Все едно. Мъжете на Тормунд и нашите ще стигнат.

„Ще стигнат да отидем дотам, може би.“ Пътуването обратно притесняваше Джон Сняг. На връщане щяха да ги бавят хилядите от свободния народ, много от които болни и прегладнели. „Река от хора, която се движи по-бавно от ледена река.“ Това щеше да ги направи уязвими. „Мъртви твари в горите. Мъртви твари във водите.“

— Колко мъже са достатъчно? — попита той Кожите. — Сто? Двеста? Петстотин? Хиляда? — „Повече ли трябва да взема, или по-малко?“ По-малък обходен отряд щеше да стигне по-бързо до Хардхоум... но каква полза от мечовете, ако не носеха храна? Майка Къртица и хората ѝ вече бяха на ръба да ядат мъртвите си. За да ги нахрани, трябваше да вземе коли и фургони, и товарни животни, които да ги теглят — коне, волове, кучета. Вместо да летят през горите, щяха да са осъдени да пълзят. — Много неща все още трябва да се решат. Разнеси вестта. Искam всички челни мъже да се съберат в Залата на щитовете, когато започне вечерният страж. Тормунд трябва да се е върнал дотогава. Къде мога да намеря Торег?

— При малкото чудовище най-вероятно. Хвърлил е око на една от дойките, чувам.

„Хвърлил е око на Вал. Сестра ѝ беше кралица, защо не и тя?“ Тормунд някога си бе наумил да стане крал отвъд Вала, преди Манс да го надвие. Торег Високия като нищо можеше да мечтае за същото. „По-добре той, отколкото Герик Кралската кръв.“

— Остави го — каза Джон. — Ще говоря с него по-късно. — Погледна над Кралската кула. Валът беше мътнобял, небето отгоре — още по-бяло. „Снежено небе.“ — Само се моли да не ни връхлети друга буря.

Мъли и Бълхата трепереха на пост пред оръжейната.

— Не трябваше ли да сте вътре при този вятър? — попита Джон.

— Щеше да е добре, милорд — отвърна Фулк Бълхата, — но вълкът ви днес не е в настроение за компания.

Мъли се съгласи.

— Опита се да ме ухапе.

— Дух?! — Джон се стъписа.

— Освен ако ваше благородие няма и друг вълк, да. Никога не го бях виждал такъв, милорд. Съвсем подивял, искам да кажа.

Прав беше, както се увери самият Джон, щом се пъкна през откренатата врата. Голямото бяло вълчище не искаше да лежи спокойно. Крачеше от единия край на оръжейната до другия, покрай студената ковачница и обратно.

— Спокойно, Дух — извика Джон. — Долу. Седни, Дух. *Долу!* — Но когато посегна да го докосне, вълкът настръхна и се озъби. „Заради онзи проклет глиган е. Дори тук Дух надушва миризмата му.“

Гарванът на Мормон също май се беше възбудил.

— Сняг — изграчи птицата. — Сняг, сняг, сняг. — Джон го пропъди с ръка, накара Сатена да разпали огъня, а след това го прати за Боуен Марш и Отел Ярвик. — Донеси и греяно вино.

— Три чаши ли, милорд?

— Шест. Мъли и Бълхата също имат нужда от нещо топло. И за теб донеси.

След като Сатена излезе, Джон седна и отново огледа картите на земите северно от Вала. Най-бързият път до Хардхоум беше покрай брега... от Източен страж. Горите близо до морето бяха по-рехави, теренът — повече низини, хълмчета и солени блата. А когато завиеха

есенните бури, по брега падаше повече лапавица, град и смразяващ дъжд, отколкото сняг. „Великаните са при Източен страж, а Кожите казва, че някои ще помогнат.“ От Черен замък пътят бе по-труден, през недрата на омагьосаната гора. „Щом снегът при Вала е толкова дълбок, колко ли по-лошо ще е там?“

Марш влезе намръщен, сумтеше недоволно. Ярвик беше още покисел.

— Пак буря — заяви Първият строител. — Как да работим в това? Трябват ми повече строители.

— Използвай хора от свободния народ — предложи Джон.

Ярвик поклати глава.

— Повече неприятности, отколкото полза от тях. Тромави, невнимателни, мързеливи... намират се добри дърводелци, не отричам, но зидари трудно, а ковач — нито един. Здрави гърбове, но не правят каквото им кажеш. И ние, с всичките тия развалини, да ги направим пак укрепления. Не може да стане, милорд. Истина ви казвам. Не може да стане.

— Ще стане. Или ще живеят в развалини.

Един лорд имаше нужда от мъже около себе си, мъже, на които да разчита за честен съвет. Марш и Ярвик не бяха подлизурковци и това беше добре... но и *не помагаха* кой знае колко. Все повече и повече усещаше, че знае какво ще кажат, преди да ги е попитал.

Особено по отношение на свободния народ, където неодобрението им стигаше чак до костите. Когато Джон реши да настани Сорен Трошача на щитове в Каменна порта, Ярвик възрази, че било твърде изолирано. Как щели да разберат дали Сорен не им крои някоя неприятност в ония хълмове? Когато даде Дъбов щит на Тормунд Ужаса на великаните и Краличина порта на Морна Бялата маска, Марш изтъкна, че Черен замък вече ще има врагове от двете си страни и че лесно могат да го откъснат от останалите крепости по Вала. Колкото до Борок, Отел Ярвик твърдеше, че горите на север от Каменна порта били пълни с глигани. Как да знаят дали превъплъщенецът няма да си направи своя армия от диви свине?

Леден хълм и Ледена порта все още бяха без гарнизони, тъй че Джон ги беше попитал за мнения кои от останалите главатари и бойни водачи на диваците може да са най-подходящи да ги държат.

— Имаме Брог, Гавин Търговеца, Големия Морж... Хоуд Скитника върви сам, според Тормунд, но остават още Харл Ловеца, Харл Хубавеца, Слепия Дос... Югон Дядото води хора, но повечето са негови синове и внуци. Има осемнайсет жени, половината отвлечени при набези. Кой от тези...

— Никой — беше отвърнал Боуен Марш. — Знам ги всички по делата им. Тия трябва с въжени клупове да ги уредим, не да им даваме замъците си.

— Да — беше се съгласил Отел Ярвик. — Лошо, по-лошо и най-лошо е просешки избор. Все едно милорд да ни покаже глутница вълци и да ни пита кой искаме да ни разкъса гърлата.

Същото беше и с Хардхоум. Сатена наливаше, докато Джон им разказа за срещата си с кралицата. Марш слушаше внимателно, без да поглежда греяното вино, а Ярвик изгълта две чаши една след друга. Но веднага щом Джон приключи, лорд-стюардът каза:

— Нейно величество е разумна. Нека да умрат.

Джон се отпусна на стола си.

— Това ли е единственият съвет, който можете да предложите, милорд? Тормунд води осемдесет мъже. Колко трябва да пратим? Да потърсим ли помощ от великаните? Жените на копиеото от Дълга могила? Ако имаме жени с нас, това би могло да успокои хората на Майка Къртица.

— Пратете жените тогава. Великаните пратете. Бебета пратете. Това ли желае да чуе милорд? — Боуен Марш потърка белега, който си бе спечелил при Моста на черепите. — Пратете ги всичките. Колкото повече загубим, толкова по-малко гърла ще трябва да храним.

Ярвик не беше по-услужлив.

— Щом диваците при Хардхоум трябва да се спасяват, да ги спасяват диваците тук. Тормунд знае пътя до Хардхоум. Ако го слуша човек, може да ги спаси всички с огромния си член.

„Това беше безсмислено — реши Джон. — Безсмислено, безплодно, безнадеждно.“

— Благодаря ви за съвета, господа.

Сатена им помогна да облекат наметалата си. На излизане от оръжейната Дух ги подуши, изпънал опашка и настръхнал. „Моите братя.“ Нощният страж се нуждаеше от водачи с мъдростта на майстер Емон, ученолюбието на Самуел Тарли, куража на Корин Полуръката,

упоритата сила на Стария мечок, състраданието на Донал Ноя. А той имаше тях.

Снегът навън валеше тежко.

— Вятърът е от юг — отбеляза Ярвик. — Навява снега право към Вала. Виждате ли?

Беше прав. Стълбището беше затрупано почти до първата площадка, а дървените врати към ледените килии и складовете бяха изчезнали под бяла стена.

— Колко хора имаме в ледените клетки? — попита Джон.

— Четирима живи — отвърна Боуен Марш. — Двама мъртви.

„Труповете.“ Джон почти бе забравил за тях. Беше се надявал да научи нещо от телата, които бяха донесли от горичката с язови дървета, но мъртвите упорито си бяха останали мъртви.

— Трябва да разчистим килиите.

— Десет стюарди и десет лопати ще стигнат — каза Марш.

— Използвай и Вун Вун.

— Както заповядате.

Десет стюарди и един великан набързо се справиха с преспите, но дори когато вратите на килиите бяха разчистени, Джон не остана доволен.

— До заранта отново ще ги затрупа. По-добре да преместим затворниците, преди да са се задушили.

— И Карстарк ли, милорд? — попита Фулк Бълхата. — Не можем ли просто да го оставим да трепери до пролетта?

— Де да можехме. — Напоследък Креган Карстарк бе започнал да вие по нощите и да хвърля замръзнали лайна по всеки, който дойдеше да му донесе храна. Пазачите не го обичаха. — Заведете го в кулата на лорд-командира. Долното мазе би трябвало да го устрои. — Макар и наполовина срутено, бившето седалище на Стария мечок беше по-топло от ледените килии. Подземята му общо взето бяха непокътнати.

Креган зарита пазачите, когато влязоха, блъскаше ги, дори се опитваше да хапе. Но беше изнемощял от студа, а мъжете на Джон бяха по-едри, по-млади и по-силни. Измъкнаха го навън и го повлякоха през снега към новия му затвор.

— Какво ще нареди лорд-командирът да направим с труповете? — попита Марш, след като преместиха живите.

— Оставете ги.

Ако бурята ги погребеше, толкова по-добре. Щеше да се наложи да ги изгори рано или късно, несъмнено, но засега бяха оковани с железни вериги в килиите си. Това, както и че бяха мъртви, трябваше да е достатъчно, за да не създават проблеми.

Тормунд Ужаса на великаните пристигна малко след това. Само петдесет души като че ли бяха дошли с него, вместо осемдесетте, обещани на Кожите, но Тормунд не случайно го наричаха и Тормунд Гръмката дума. Беше зачервен и изрева за рог вино и нещо горещо за ядене. Имаше лед в брадата, а и мустаците му бяха започнали да хващат кора.

Някой вече беше казал на Гръмовния юмрук за Герик Кралската кръв и новата му титла.

— Крал на диваците ли? — ревна Тормунд. — Ха! Крал на косматия ми гъз по-скоро.

— Имаше доста царствен вид — каза Джон.

— Има малка червена пишка освен оная червена брада, това има. Реймън Червената брада умря със синовете си при Дълго езеро, убит от твоите проклети Старки и Пияния великан. Не и малкият брат обаче. Питал ли си се някога защо го наричат Червения гарван? — Устата на Тормунд се разцепи в зъбата усмивка. — Пръв избяга от битката тоя. Имаше песен след това. Певецът трябваше да намери рима за „от страх насран“, ама не успя... — Обърса си носа. — Щом рицарите на кралицата ти искат ония негови щерки, да ги взимат, тяхна си работа.

— Щ-щерки — изкъркори гарванът на Мормон. — Щ-щерки, щ-щерки.

Това отново разсмя Тормунд.

— Виж, това му се вика умна птица. Колко искаш за него, Сняг? Син ти дадох, най-малкото, което можеш да направиш, е да ми го дадеш тоя проклет гарван.

— Бих ти го дал — отвърна Джон. — Но най-вероятно ще го изядеш.

Тормунд отново зарева.

— Ядеш — каза гарванът мрачно и плесна с черните си криле. — Г-жито? Г-жито? Г-жито?

— Трябва да поговорим за обхода — каза Джон. — Искам да сме на един ум в Залата на щитовете, трябва да... — Спря, защото Мъли надникна през откритата врата и съобщи, че Клидас е донесъл писмо.

— Да ти го остави. Ще го прочета по-късно.

— Както кажете, милорд, само че... Клидас не изглеждаше много на себе си... беше повече бял, отколкото розов, ако ме разбирате... и трепереше.

— Черни криле, черни слова — измърмори Тормунд. — Така казвате вие коленичащите, нали?

— Казваме също: „Студ ли те е, пускай кръв, гориш ли — пирувай“ — отвърна му Джон. — Казваме: „Никога не пий с дорнци, когато луната е пълна.“ Много неща казваме.

Мъли също добави лептата си:

— Баба ми пък казваше: „Летните приятели ще се стопят като летен сняг, но зимните приятели са вечни.“

— Предлагам да приключим с мъдростите засега — каза Джон Сняг. — Доведи Клидас, ако обичаш.

Мъли не грешеше. Старият стюард трепереше и лицето му беше бяло като снега навън.

— Знам, че е глупаво, милорд, но... това писмо ме плаши. Вижте. „Копеле“ беше единствената дума, изписана отвън на свитъка. „Не лорд Сняг или Джон Сняг, или лорд-командир.“ Просто „Копеле“. А писмото бе запечатано с твърд розов восък.

— Прав беше, че дойде веднага — каза Джон. „Прав си, че си се уплашил.“ Счупи печата, разви пергамента и прочете:

„Фалшивият ви крал е мъртъв, копеле. Той и цялата му войска бяха размазани в седемдневна битка. Магическият му меч е у мен. Кажи го на червената му курва.

Приятели на фалшивия ви крал са мъртви. Главите им са набучени на стените на Зимен хребет. Ела ги виж, копеле. Фалшивият ви крал излъга, както и ти. Каза на света, че си изгорил Краля отвъд Вала. Вместо това го прати в Зимен хребет да откридне невестата ми.

Ще си върна невястата. Ако искаш да си върнеш Манс Райдър, ела си го вземи. Държа го в клетка да го види целият Север, доказателство за лъжите ти. Клетката е студена, но съм му направил топло наметало от кожата на шестте курви, които дойдоха с него в Зимен хребет.

Искам си невястата. Искам кралицата на фалшивия крал. Искам дъщеря му и червената му вещица. Искам дивашката му принцеса. Искам малкия му принц, дивашкото бебе. И искам моя Смрад. Прати ми ги, копеле, и няма да притеснявам нито теб, нито черните ти врани. Не ми ли ги предадеш, ще ти изтръгна сърцето, копеле, и ще го изям.“

Беше подписано:

Рамзи Болтън,
Законен лорд на Зимен хребет.

— Сняг? — каза Тормунд Ужаса на великаните. — Изглеждаш все едно, че проклетата глава на баща ти току-що се изтъркаля от тая хартия.

Джон Сняг не отговори веднага.

— Мъли, помогни на Клидас да се прибере в стаята си. Нощта е тъмна, а и пътеките са хлъзгави от снега. Сатен, отиди с тях. — Подаде писмото на Тормунд. — Ето, виж сам.

Дивакът изгледа писмото подозрително и му го върна.

— Гадно изглежда... Но Тормунд Гръмовен юмрук имаше да прави по-добри неща, вместо да се учи да си говори с хартии. Никога няма да кажат нещо добро, нали така?

— Рядко — съгласи се Джон Сняг. „Черни криле, черни слова.“ Може би все пак в старите поговорки имаше повече истина, отколкото си мислеше. — Пратено е от Рамзи Сняг. Ще ти прочета какво е написал.

Когато свърши, Тормунд подсвирна.

— Ха. Шибана работа, вярно. Какво беше онова за Манс? В клетка го държал, тъй ли? Как, когато стотици видяха, че червената ви вещица го изгори?

„Онова беше Дрънчащата ризница — за малко да каже Джон. — Беше магия. Илюзия, както го нарече тя.“

— Мелисандра... — „Погледни небето“, бе казала. Остави писмото на масата. — Гарван и буря. Тя видя, че идва. — „Когато получиш отговорите си, повикай ме.“

— Може пък да са лъжи. — Тормунд се почеса по брадата. — Ако имах едно хубаво гъше перо и шише мастило, можех да напиша, че членът ми е дълъг и дебел колкото ръката ми, обаче това няма да го направи толкав, нали?

— Той държи Светлоносец. Говори за глави на стените на Зимен хребет. Знае за жените на копието и броя им. — „Знае за Манс Райдър.“ — Не. Тук има истина.

— Няма да кажа, че грешиш. Какво смяташ да правиш, врано?

Джон сгъна пръстите на дясната си ръка. „Нощният страж не взима страна.“ Стисна юмрук и го отпусна. „Това, което предлагате, е ни повече, ни по-малко измяна.“ Помисли за Роб, за снежинките, стапящи се в косата му. „Убий момчето и нека се роди мъжът.“ Помисли за Бран, как се катери, пъргав като маймунка. За Рикон, останал без дъх от смях. За Санса, как гали козината на Лейди и си пее тихо. „Нищо не знаеш, Джон Сняг.“ Помисли за Аря, за косата ѝ, оплетена като птиче гнездо. „Направил съм му топло наметало от кожата на шестте курви, които дойдоха с него в Зимен хребет. Искam си невястата. Искam си невястата. Искam си невястата...“

— Мисля, че ще трябва да променим плана — каза Джон Сняг.

Обсъждаха го близо два часа.

Коня и Рори бяха сменили Бълхата и Мъли при вратата на оръжейната.

— С мен — каза им Джон, когато дойде време. Дух също поиска да тръгне с тях, но когато застъпва тихо по петите им, Джон го сграбчи за врата и го натика обратно вътре. Борок можеше да е сред събралите се в Залата на щитовете. Последното, което му трябваше точно сега, беше вълкът му да налети на глигана на превъплъщеница.

Залата на щитовете бе една от най-старите части на Черен замък, дълга и проветрива зала за пирове от тъмен камък, дървените тавански

греди бяха почернели от столетия дим. Когато Нощният страж бил много по-голям, по стените й били накачени редици ярко оцветени дървени щитове. Тогава, както и сега, щом някой рицар обличал черното, се отказвал от предишния си герб, за да вземе простия черен щит на братството. И изоставените щитове се окачвали в Залата на щитовете.

Стотици и стотици рицари означаваше стотици и стотици щитове. Ястреби и орли, дракони и грифони, слънца и елени, вълци, мантикори, бикове, дървета и цветя, арфи, копия, раци и кракени, червени лъвови и златни лъвови, и пъстри лъвови, бухали, агнета, девици и тритони, жребци, звезди, токи и торкви, одрани мъже и обесени мъже, и изгорени мъже, брадви, дълги мечове, костенурки, мечки, пачи пера, паяци и змии, и скорпиони, и стотици още хералдически символи бяха красили стените на Залата на щитовете, грейнали в повече цветове, отколкото всяка дъга можеше да мечтае.

Но когато умреше рицар, сваляха щита му, за да отиде с него на погребалната клада или в гробницата му, а през годините и столетията все по-малко и по-малко рицари бяха обличали черното. Дошло беше време, когато вече нямаше смисъл рицарите да се хранят отделно. Залата на щитовете бе изоставена. Като за трапезна зала, имаше много да се желае — беше тъмна, мръсна, ветровита и трудно се стопляше зиме, мазетата й гъмжаха от плъхове, таванските греди бяха проядени от червеи и обрали с паяжина.

Но беше достатъчно голяма, за да насядат двеста души, а и триста, ако се сместеха. Когато Джон и Тормунд влязоха, из залата премина бръмчене като на раздразнени оси. Диваците надвишаваха по брой враните пет към едно, ако се съдеше по малкото черно, което видя Джон. Само десетина щита бяха останали, тъжни сиви петна с избеляла боя и дълги цепнатини в дървото. Но в скобите по стените горяха факли, а Джон бе заповядал да внесат пейки и маси. Седналите удобно мъже са по-склонни да слушат, беше му казал веднъж майстер Емон; стоящите прави са по-склонни да викат.

Джон се качи на хлътналата платформа с Тормунд Ужаса на великаните и вдигна ръце за тишина. Осите само забръмчаха още по-силно. Тогава Тормунд вдигна бойния рог и изсвири веднъж. Ревът на рога отекна от тавана. Всичко затихна.

— Повиках ви, за да съставим планове за спасителната акция на Хардхоум — започна Джон Сняг. — Там са събрани хиляди от свободния народ и гладуват, а имаме сведения за мъртви същества в леса. — Видя вляво Марш и Ярвик. Отел бе обкръжен от строителите си, а с Боуен бяха Уик Дяланата пръчка, Лю Лявата ръка и Алф от Рънимъд до него. Отдясно Сорен Трошача на щитове седеше скръстил ръце на гърдите си. По-назад видя Гавин Търговеца и Харл Хубавеца — шепнеха си. Югон Дядото седеше между жените си, Хоуд Скитника — сам. Борок се беше подпрял на стената в един тъмен ъгъл. За щастие глиганът не се мяркаше никакъв. — Корабите, които пратих да приберат Майка Къртица и хората й, са разбити от бури. Трябва да пратим каквато помощ можем, или да ги оставим да умрат. — Двама от рицарите на кралица Селайз също бяха дошли, забеляза Джон, сир Нарбърт и сир Бенетон, стояха близо до вратата в дъното на залата. Но отсъствието на останалите от хората на кралицата се набиваше на очи. — Надявах се лично да поведе обхода и да върна толкова от свободния народ, колкото оцелеят в пътуването. — Червен блясък в дъното на залата привлече окото му. Лейди Мелисандра беше дошла. — Но сега разбирам, че не мога да тръгна за Хардхоум. Обходът ще се води от Тормунд Ужаса на великаните, познат на всички ви. Обещал съм му толкова мъже, колкото поиска.

— А ти къде ще си, врано? — прогърмя гласът на Борок. — Тук ли в Черен замък ще се криеш с бялото си псе?

— Не. Тръгвам на юг. — И Джон им прочете писмото на Рамзи Сняг.

Залата на щитовете побесня.

Всички наскочаха и размахаха юмруци. Извадиха мечове, брадви заблъскаха в щитове. Джон Сняг погледна към Тормунд. Ужаса на великаните надигна рога и изсвири отново, дважд по-дълго и дважд по-силно от първия път.

— Нощният страж не взима страна във войните на Седемте кралства — напомни им Джон, след като се възцари някакво подобие на тишина. — Не е наша работа да се противопоставяме на Копелето на Болтън, да отмъщаваме за Станис Баратеон, да защитаваме вдовицата и дъщерята му. Това *съществува*, което прави наметала от кожата на жени, се е заклело да ми изтръгне сърцето и смятам да му

потърся сметка за тези думи... но няма да поискам от братята си да се отменят от своите клетви.

— Нощният страж тръгва за Хардхоум. Аз тръгвам за Зимен хребет сам, освен ако... — Джон замълча. — Има ли някой, който ще дойде и застане с мен?

Ревът, който последва, бе невероятен, врявата — толкова оглушителна, че два стари щита тупнаха от стените. Сорен Трошача на щитовете бе скочил на крака, както и Скитника. Торег Високия, Брог, Харл Ловеца и Харл Хубавеца, Югон Дядото, Слепия Дос, дори Великия морж. „Имам своите мечове — помисли Джон Сняг. — И идваме за теб, Копеле.“

Ярвик и Марш се измъкнаха навън, видя той, и всичките им хора след тях. Беше все едно. Вече не му трябваша. Не ги *искаше*. „Никой никога няма да може да каже, че съм накарал братята си да изменят на клетвите си. Ако това е клетвопрестъпничество, престъплението е мое и само мое.“ Тормунд го тупаше по гърба, ухилен до уши.

— Добре казано, врано. Дай сега медовината! Направи ги свои и ги напий, така се прави. Тепърва ще те направим дивак, момче. Ха!

— Ще пратя за ейл — отвърна разсеяно Джон. Мелисандра беше излязла, а също и рицарите на кралицата. „Трябваше първо да ида при Селайз. Тя има правото да знае, че лорд съпругът ѝ е мъртъв.“ — Трябва да ме извиниш. Ще те оставя да ги напиеш.

— Ха! Бива ме за тая задача, врано. Хайде върви!

Коня и Рори тръгнаха след Джон. „Трябва да говоря с Мелисандра, след като видя кралицата. Щом може да види гарван в буря, може да ми намери и Рамзи Сняг.“ И тогава чу викове... и рев, толкова силен, че сякаш разтърси Вала.

— Идва от Кулата на Хардин, милорд — каза Коня. Сигурно щеше да каже повече, но го прекъсна писък.

„Вал“, помисли в първия миг Джон. Но не беше женски писък. „Мъж, в предсмъртна агония.“ Затича, Коня и Рори хукнаха след него.

— Духове ли са? — попита Рори. Джон се зачуди. Възможно ли беше труповете да са се изтръгнали от веригите си?

Когато стигнаха до Кулата на Хардин, крясъкът беше секнал, но Вун Вун Дар Вун продължаваше да реве. Влачеше кървав труп за единия крак, досущ както Аря влачеше куклата си като малка и я въртеше като боздуган, застрашена от зеленчуците. „Само че Аря

никога не разкъсваше куклата си на парчета.“ Дясната ръка на мъртвия беше запокитена на няколко крачки встрани и снегът под нея почервяваше.

— Пусни го — извика Джон. — Вун Вун, *пусни го!*

Вун Вун или не чу, или не разбра. Беше в кръв от рани от меч по корема и едната ръка. Развъртя отново мъртвия рицар и го блъсна в сивия камък на кулата, още веднъж, и още, и още, докато главата му не стана на червена каша като пръсната диня. Наметалото на рицаря плющеше в студения въздух. От бяла вълна беше ушито, със сребърен кенар обшито и със сини звезди извезано. Кръв и кост хвърчаха навсякъде.

От околните кули и цитадели се изливаха мъже. Северняци, свободен народ, хора на кралицата...

— Оформете редица — заповяда им Джон Сняг. — Задръжте ги назад. Всички, особено хората на кралицата.

Мъртвият беше сир Патрик от Кралска планина; главата му почти я нямаше, но хералдиката му се открояваше като лицето му. Джон не искаше да рискува сир Мейлгорн или сир Брус, или който и да е друг от рицарите на кралицата да се опита да отмъсти за него.

Вун Вег Вун Дар Вун нададе вой, дръпна другата ръка на сир Патрик и тя се откъсна от рамото с плисък на светлочервена кръв. „Като дете, късащо листенца на маргаритка“, помисли Джон.

— Кожи, говори му, успокой го. Старата реч, той разбира Старата реч. *Стойте назад*, останалите. Приберете си стоманата, плашим го. — Не можеха ли да видят, че великанът е ранен? Джон трябваше да сложи край на това, иначе още мъже щяха да загинат. Представа нямаха за силата на Вун Вун. „Рог, трябва ми рог.“ Видя блеснала стомана и се обърна натам. — Никакви оръжия! — изкрещя. — Уик, прибери...

„Прибери ножа“, искаше да каже, но Уик Дяланата пръчка замахна към гърлото му и той само изпышка. И отскочи. Ножът все пак го закачи. „Поряза ме.“

— Защо?

— За Стража. — Уик замахна отново. Този път Джон го улови за китката, изви му ръката и той изгърва камата. Длъгнестият стюард отстъпи назад и вдигна ръце, сякаш искаше да му каже: „Не аз, не бях аз.“ Крещяха мъже. Джон посегна за Дълъг нокът, но пръстите му бяха

изтръпнали и вцепенени. Някак сякаш не можеше да извади меча от ножницата.

А после пред него застана Боуен Марш, по бузите му се стичаха сълзи.

— За Стража. — Удари Джон в корема. Отдръпна ръката си, но камата остана където я беше забил.

Джон се свлече на колене. Напипа дръжката на камата и я изтръгна. В студения нощен въздух раната димеше.

— Дух — прошепна той.

Болката го обля. „Бодеш ги с острия край.“ Когато третата кама го порази отзад между раменете, изпъшка и падна по очи в снега. Така и не усети четвъртия нож. Само студа...

РЪКАТА НА КРАЛИЦАТА

Дорнският принц умираше три дни.

Сетния си треперлив дъх пое в безрадостното черно утро, докато навън свистеше студен дъжд от тъмно небе и превръщаше тухлените улици на стария град в реки. Бе удавил най-буйните огньове, но струи дим все още се вдигаха от тлеещите руини на доскорошната пирамида на Хазкар и голямата черна пирамида на Йеризан, където Регал бе направил леговището си, като тромава дебела жена, натруфена с блестящи оранжеви накити.

„Може би боговете все пак не са глухи — помисли сир Баристан Селми, загледан в далечните догарящи въглени. — Ако не беше дъждът, пожарите вече щяха да са погълнали цял Мийрийн.“

От драконите нямаше и помен, но и не беше очаквал да ги види. Драконите не обичаха дъжда. Тънка червена резка очертаваше хоризонта на изток. Напомняше на Селми за първата кръв, бликнала от рана. Често, дори при дълбок удар, кръвта идваше преди болката.

Стоеше на парапета на най-високото стъпало на Великата пирамида и търсеше с очи в небето, както правеше всяка сутрин: знаеше, че зората скоро трябва да дойде, и се надяваше, че и кралицата му ще дойде с нея. „Няма да ни изостави, никога не би изоставила своя народ“, казваше си, когато чу последния хрип на принца, дошъл от покоите на кралицата.

Влезе вътре. Дъждовна вода се стичаше от белия му плащ и ботушите му оставяха мокри стъпки по подове и килими. По негова заповед Куентин Мартел бе положен в леглото на самата кралица. Беше рицар — и принц на Дорн освен това. Беше проява на елементарна доброта да го оставят да издъхне в леглото, заради което бе прекосил половин свят. Постелята беше съсипана — чаршафи, завивки, възглавници, дюшеци, всичко вонеше на кръв и пушек, но сир Баристан смяташе, че Денерис щеше да му прости.

Мисандей седеше до леглото. Беше седяла до принца ден и нощ, грижеше се да утоли всяка негова нужда, даваше му вода и от млякото

на мака, когато бе достатъчно силен да пие, слушаше малкото измъчени думи, които можеше да промълви от време на време, четеше му, щом утихнеше, спеше на стола до него. Сир Баристан бе помолил някои от виночерпците на кралицата да ѝ помогнат, но гледката на изгорения мъж бе твърде непосилна дори и за най-храбрите от тях. А Сините грации така и не дойдоха, макар да беше пращал да ги викат четири пъти. Навярно бялата кобила бе отнесла вече и последните от тях.

Мъничката наатийска писарка вдигна очи към него.

— Почитаеми сир. Принцът вече не страда. Дорнските му богове го прибраха у дома. Виждате ли? Усмивва се.

„Как можеш да знаеш? Той няма устни.“ Щеше да е помилостиво, ако драконите го бяха погълнали. Поне щеше да е бързо. Това... „Огънят е ужасен начин да умреш. Нищо чудно, че половината адове са от огън.“

— Покрий го.

Мисандей дръпна завивката над лицето на принца.

— Какво ще направят с него, сир? Толкова далече е от дома си.

— Ще се погрижа да бъде върнат в Дорн. — „Но как? На пепел?“ Щеше да е нужен още огън, а сир Баристан не можеше повече да го понесе. „Ще трябва да смъкнем плътта от костите му. Пчели, не изваряване.“ Мълчаливите сестри щяха да се погрижат за това у дома, но това тук бе Робският залив. Най-близката мълчалива сестра бе на десет хиляди левги оттук. — Трябва вече да поспиш, дете. В своето си легло.

— Ако е позволено на тази да бъде дръзка, сир, вие също. Не сте спали цяла нощ.

„Не съм спал от много години, дете. От Тризъбеца.“ Великият майстер Пицел му беше казал веднъж, че на старите не им трябва толкова сън, колкото на младите, но не беше само това. Сигнал бе до онази възраст, когато мразиш да затваряш очи от страх, че може никога повече да не ги отвориш. Други хора можеше да желаят да умрат заспали в леглото си, ала това не беше смърт, подобаваща за рицар от Кралската гвардия.

— Тези нощи са твърде дълги — каза на Мисандей, — а има да се свърши много и много, винаги. Тук, както и в Седемте кралства. Но

ти свърши достатъчно засега, дете. Иди си и отдъхни. — „А ако боговете са добри, няма да сънуваш дракони.“

След като момичето си отиде, старият рицар отметна завивката, за да погледне за последен път лицето на Куентин Мартел, или каквото бе останало от него. Толкова много от плътта на принца се беше обелила, че се виждаше черепът под нея. Очите му бяха станали на локвички гной. „Трябваше да си остане в Дорн. Трябваше да си остане жабок. Не всички са създадени да танцуват с дракони.“ Докато покриваше отново момчето, неволно се зачуди дали някой е покрил кралицата му, или лежи неоплакана сред високите треви на Дотракското море, взряна неவிждаща към небето, докато плътта ѝ окапва от костите.

— Не — каза високо. — Денерис не е мъртва. Тя яхна онзи дракон. Видях го със собствените си очи. — Казвал го беше сто пъти... но с всеки ден ставаше все по-трудно да го вярва. „Косата ѝ беше пламнала. И това видях. Тя гореше... и макар да не я видях да пада, стотици се кълнат, че са я видели.“

Денят пропълзя над града. Макар дъждът да продължаваше да вали, смътна светлина обля небето на изток. А със слънцето дойде и Бръснатото теме. Бе с обичайната черна ризница, наколенници и издута гръдна броня. Бронзовата маска под мишницата му беше нова — вълча глава с изплезен език.

— Тъй — каза за поздрав, — глупакът е мъртъв, а?

— Принц Куентин издъхна преди разсъмване. — Селми не се изненада, че Скааз знае. Вестите бързо се разнасяха из пирамидата. — Съветът събран ли е?

— Чакат долу благоволенieto на Ръката.

„Не съм никаква Ръка — искаше му се да извика. — Аз съм само един прост рицар, защитникът на кралицата. Изобщо не исках това.“ Но след като кралицата я нямаше, а кралят бе окован, някой трябваше да управлява, а сир Баристан не се доверяваше на Бръснатото теме.

— Има ли някаква вест от Зелената грация?

— Все още не се е върнала в града.

Скааз се беше противопоставил на изпращането на жрицата. Самата Галаза Галаре не беше приела задачата с охота. Щяла да отиде, щом трябва, беше отстъпила, но Хиздар зо Лорак бил по-подходящ за преговаряне с Мъдрите господари. Но сир Баристан не се предаде

лесно и накрая Зелената грация наведе глава и се закле, че ще направи всичко по силите си.

— Как се държи градът? — попита Селми.

— Всички порти са затворени и залостени, както заповяда. Излавяме всички наемници и юнкайци, които намерим в града, и ги изгонваме или ги задържаме. Повечето, изглежда, са се изпокрили. В пирамидите, несъмнено. Неопетнените пазят стените и кулите, готови за всеки щурм. Двеста благородници са се събрали на площада, стоят под дъжда и реват за аудиенция. Искат Хиздар да бъде освободен, искат моята смърт и искат да убиеш драконите. Някой им е казал, че рицарите ги бива в това. Още вадят трупове от пирамидата на Хазкар. Великите господари от Йеризан и Ухлез са оставили своите пирамиди на драконите.

Сир Баристан знаеше всичко това.

— А сметката на касапина? — попита със страх.

— Двайсет и девет.

— Двайсет и девет?! — Беше по-лошо, отколкото си беше представял. Синовете на Харпията бяха подновили скритата си война преди два дни. Три убийства първата нощ, девет — втората. Но да стигнат от девет до двайсет и девет за една нощ...

— Броят ще надхвърли трийсет до обед. Защо така пребледня, старче? Какво очакваше? Харпията иска Хиздар да бъде освободен, тъй че отново почва да коли. Всички мъртви са освободени роби и Бръснати темета, както преди. Един беше мой, Бронзов звяр. Знакът на Харпията е оставен до телата, с креда по настилката или надраскан на стената. Има и послания. „Драконите да мрат“, пише, и „Харгаз героят“. И „Смърт за Денерис“ също.

— Кръвният данък...

— Двайсет и девет по сто жълтици от всяка пирамида, да — измърмори Скааз. — Ще бъде събран... но загубата на няколко монети изобщо няма да спре ръката на Харпията. Само кръв може да го направи.

— Така казваш. — „Пак заложниците. Готов е да убие всички, ако позволя.“ — Чух те първите сто пъти. Не.

— Ръка на кралица — измърмори Скааз отвратен. — Ръка на старица според мен, сбръчкана и слаба. Моля се Денерис да се върне

скоро. — Нахлузи бронзовата си вълча маска. — Съветът долу ще се изнерви.

— Те са съветът на кралицата, не мой.

Селми смени мокрия си плащ със сух, затегна оръжейния си колан и придружи Бръснатото теме надолу по стъпалата.

Тази сутрин в залата с колоните нямаше молители. Макар да бе приел титлата Ръка, сир Баристан нямаше да си позволи да води дворецов съд в отсъствието на кралицата, нито щеше да го разреши на Скааз мо Кандак. Нелепите драконови тронове на Хиздар бяха махнати по заповед на сир Баристан, но не беше върнал скромната скамейка с възглавнички, предпочитана от кралицата. Вместо тях бе наредил да поставят голяма кръгла маса в центъра на залата, с високи столове около нея, където мъжете можеха да седят и да говорят като равни.

Станаха, когато сир Баристан заслиза по мраморните стъпала със Скааз Бръснатото теме. Марселен от Мъжете на Майката присъстваше, със Симон Шарения гръб, командир на Свободните братя. Здравите щитове бяха избрали нов командир, чернокож мъж от Летните острови на име Тал Торак, след като старият им капитан, Молоно Йос Доб, бе отнесен от бялата кобила. Сив червей беше тук за Неопетнените, придружен от трима евнуси сержанти с бронзови полушлемове с остри шипове. Бурните врани бяха представени от двама ветерани наемници: стрелеца Джокин и киселия, нашарен с белези боец с брадва, известен просто като Вдовеца. Двамата бяха поели командването на дружината в отсъствието на Даарио Наарис. Повечето от халазара на кралицата бяха заминали с Аго и Ракаро да я търсят из Дотракското море, но кривокракият джака ран Ромо бе тук, за да говори от името на останалите ездачи.

А на масата срещу сир Баристан седяха четирима от бившите телохранители на крал Хиздар, борците от ямите Гогор Великана, Белаково Трошача на кокали, Камарон и Пъстрата котка. Въпреки възраженията на Скааз Бръснатото теме Селми бе настоял да присъстват. Бяха помогнали веднъж на Денерис Таргариен да вземе града и това не биваше да се забравя. Можеше да са прогизнали от кръв зверове и убийци, но по свой начин бяха верни... на крал Хиздар, да, но и на кралицата също.

Последен в залата с тежки стъпки влезе Белвас Силния.

Евнухът беше видял смъртта в лицето, толкова отблизо, че все едно я бе целунал по устните. Беше го белязала. Беше изгубил поне десетина кила от теглото си и тъмнокафявата кожа, която преди се изпъваше стегната по внушителните му гърди и корем, набраздена от сто стари белега, сега висеше на гънки, хлабава и отпусната като халат, скроен три пъти по-голям от тялото му. Стъпката му също се беше забавила и станала някак несигурна.

Все пак появата му зарадва сърцето на стария рицар. Някога бе прекосил света с Белвас Силния и знаеше, че може да разчита на него, ако се стигне до мечове.

— Белвас. Радваме се, че можеш да се присъединиш към нас.

— Бяла брада. — Белвас се усмихна. — Къде е черният дроб с лука? Белвас Силния не е толкова силен като преди, трябва да яде, да стане отново голям. Разболяха го Белвас Силния. Някой трябва да умре.

„Някой ще умре. Много, най-вероятно.“

— Сядай, приятелю. — След като Белвас се настани и скръсти ръце, сир Баристан продължи: — Куентин Мартел умря тази сутрин, точно преди разсъмване.

Вдовеца се изсмя.

— Ездачът на дракони.

— Глупака го наричам аз — каза Симон Шарения гръб.

„Не, просто момче.“ Сир Баристан не беше забравил глупостите на собствената си младост.

— Не говорете лошо за мъртвия. Принцът плати ужасна цена за това, което направи.

— А другите дорнци? — попита Тал Торак.

— Затворници, засега. — Никой от дорнци не бе оказал съпротива. Арчибалд Ирънууд беше сгушил до гърдите си овъгленото димящо тяло на своя принц, когато Бронзовите зверове го бяха намерили, както свидетелстваха обгорените му ръце. С тях бе угасил пламъците, погълнали Куентин Мартел. Герис Пийвода стоеше над тях с меч в ръка, но беше пуснал оръжието в мига, в който се появиха скакалците. — В обща килия са.

— На обща бесилка да идат — каза Симон Шарения гръб. — Пуснаха два дракона над града.

— Отворете ямите и им дайте мечове — подкани го Пъстрата котка. — Ще ги убия и двамата, а цял Мийрийн ще реве името ми.

— Бойните ями ще останат затворени — заяви Селми. — Кръв и шум само ще привлекат драконите.

— И трите може би — подхвърли Марселен. — Черния се върна веднъж, защо не пак? Този път с кралицата ни.

„Или без нея.“ Върнеше ли се Дрогон в Мийрийн без Денерис на гърба, градът щеше да избухне в кръв и огън, в това сир Баристан изобщо не се съмняваше. Самите мъже, които седяха на тази маса, скоро щяха да извадят камите си един срещу друг. Денерис Таргариен можеше да е младо момиче, но беше единственото, което ги държеше заедно.

— Нейно величество ще се върне, когато се върне — каза сир Баристан. — Вкарали сме хиляда овце в Ямата на Дазнак, напълнихме Ямата на Граз с говеда, а Златната яма със зверове, които Хиздар зорак беше събрал за игрите си. — Засега двата дракона показваха вкус към говеждото — връщаха се в ямата на Дазнак, щом огладнееха. Сир Баристан все още не беше чул някой да е нападал човек, в града или извън него. Единствените мийрийнци, убити от драконите след Харгаз Героя, бяха търговците на роби, оказали се толкова глупави, че да се противопоставят, когато Регал реши да си направи бърлога на върха на пирамидата на Хазкар. — Имаме да обсъдим по-спешни проблеми. Изпратих Зелената грация при юнкайците, за да уговори освобождаването на зложниците ни. Очаквам да се върне днес до обед с отговора им.

— С думи — каза Вдовеца. — Бурните врани познават юнкайците. Езиците им са червеи, които се гърчат накъдето си щат. Зелената грация ще се върне с думи на червеи, не с капитана.

— Ако Ръката на кралицата благоволит да напомня, Мъдрите господари държат и нашия Хиро — каза Сив червей. — Също и конния господар Джого, кръвния ездач на самата кралица.

— Кръв от кръвта ѝ — потвърди дотракът Ромо. — Трябва да бъде освободен. Честта на халазара го изисква.

— Ще бъде освободен — заяви сир Баристан. — Но първо се налага да изчакаме и да видим дали Зелената грация може да постигне...

Скааз Бръснатото теме удари с юмрук по масата.

— Зелената грация няма да постигне *нищо*. Може дори да заговорничи с юнкайците, докато ние седим тук. *Да уговори*, казваш? *Да уговори*? Какво *да уговори*?

— Откуп — отвърна сир Баристан. — Теглото на всеки заложник в злато.

— На Мъдрите господари не им трябва златото ни, сир — взе думата Марселен. — Те са по-богати от вашите вестероски лордове, всеки от тях.

— Но наемниците им ще искат златото. Какво са заложниците за тях? Ако юнкайците откажат, това ще извади нож между тях и наемните им мечове. — „Така се надявам поне.“ Мисандей му бе предложила тази тактика. Самият той изобщо нямаше да се сети. В Кралски чертог подкупите бяха в сферата на Кутрето, докато лорд Варис имаше задачата да подклажда разногласие между враговете на короната. Задълженията на Селми бяха по-праволинейни. „Единайсетгодишна, а е умна колкото половината мъже на тази маса и по-мъдра от всички тях.“ — Наредил съм на Зелената грация да представи предложението само когато всички юнкайски командири са събрани да го чуят.

— Все пак ще откажат — настоя Симон Шарения гръб. — Ще кажат, че искат драконите да бъдат убити и кралят възстановен.

— Моля се да грешиш. — „Боя се, че си прав.“

— Боговете ви са далече, сир Дядо — каза Вдовеца. — Не мисля, че ще чуят молитвите ти. А когато юнкайците върнат старата жена, за да плюят в лицето ти, тогава какво?

— Огън и кръв — отвърна Баристан Селми тихо, много тихо.

Дълго време никой не проговори. След това Белвас Силния се плесна по корема и рече:

— По-добро от черен дроб с лук.

А Скааз Бръснатото теме го изгледа през очите на маската с вълчата глава и попита:

— Ще нарушиш ли мира на крал Хиздар, старче?

— Ще го пръсна на парчета. — Някога, преди много време, един принц го бе нарекъл Баристан Храбрия. Част от онова момче все още беше в него. — Подготвили сме сигнален огън на пирамидата, където преди се издигаше харпията. Сухи дърва, наkisнати с масло, покрити, за да не ги мокри дъждът. Дойде ли часът, а се моля да не дойде, ще

запалим този огън. Пламъците ще бъдат сигналът ни да се изсипем от портите и да нападнем. Всеки от вас ще има роля, така че всеки трябва да е готов по всяко време, ден и нощ. Ще унищожим враговете си или ще бъдем унищожени. — Даде знак с ръка на чакащите скуайъри. — Поръчах да направят карти с разположението на враговете ни, техните лагери, обсадни линии и требушети. Ако успеем да разбием търговците на роби, наемните им мечове ще ги изоставят. Знам, че имате притеснения и въпроси. Изкажете ги тук. Когато напусна тази маса, всички трябва да сме единомислени, с една цел.

— Пратете за храна и пиене тогава — предложи Симон Шарения гръб. — Ще отнеме доста време.

Отне целия предобед и повечето от следобеда. Капитаните и командирите спореха над картите като рибарски жени над ведро с раци. Слаби места и силни места, как най-добре да използват малкия си отряд стрелци, дали да пробият линиите на юнкайците със слоновете, или да ги държат в резерв, който ще има честта да поведе първия щурм, дали конницата им ще е най-добре да е на фланговете, или в авангарда.

Сир Баристан остави всеки да изкаже каквото мисли. Тал Торак смяташе, че трябва да настъпят към Юнкай, след като пробият през отбранителните им линии. Жълтият град щял да е почти без защита, тъй че юнкайците нямало да имат друг избор, освен да вдигнат обсадата и да ги последват. Пъстрата котка предложи да предизвикат врага да изпрати поборник и да го срещне в единичен двубой. Белвас Силния хареса идеята, но настоя той да се бие, а не Котката. Камарон предложи план да пленят корабите, пристанали по реката, и по Скаазадан да превозят триста борци от ямите в юнкайския тил. Всеки около масата бе съгласен, че Неопетнените са най-добрите бойци, но нямаше двама съгласни как да бъдат развърнати. Вдовеца искаше да използват евнусите като железен юмрук, който да размаже ядрото на юнкайската отбрана. Марселен смяташе, че ще е по-добре да ги поставят в двата края на главната бойна линия, където ще могат да отбиват всеки опит на врага да обърне фланговете им. Симон Шарения гръб държеше да ги разцепят на три части и да ги разделят между трите отряда освободени. Твърдеше, че неговите Свободни братя са храбри и жадни за бой, но се боеше, че неизпитаните му в сражение войници може да нямат дисциплината сами да се изправят срещу

калени в битки наемници. Сив червей каза само, че Неопетнените ще се подчинят, каквото и да се поиска от тях.

А когато всичко това бе обсъдено, разисквано и решено, Симон Шарения гръб постави един последен въпрос.

— Като роб в Юнкай помогнах на господаря си да се спазари със свободните дружини и изплатих заплатите им. Познавам наемниците и знам, че юнкайците не могат да им платят достатъчно, за да се изправят срещу драконов огън. Тъй че ви питам... ако мирът се провали и тази битка се поведе, ще дойдат ли драконите? Ще се включат ли в боя?

„Ще дойдат — можеше да отвърне сир Баристан. — Шумът ще ги привлече, виковете и крясъците, миризмата на кръв. Ще ги привлече към бойното поле също както ревът от Ямата на Дазнак привлече Дрогон към червените пясъци. Но когато дойдат, ще различат ли едната страна от другата.“ Някак не си го представяше. Затова каза само:

— Драконите ще направят каквото ще направят. Ако дойдат, може само сянката на крилете им да обезсърчи достатъчно търговците на роби и да ги накара да побегнат. — След това им благодари и ги освободи.

Сив червей се задържа, след като другите напуснаха.

— Тези ще са готови, когато сигналният огън бъде запален. Но Ръката, разбира се, трябва да знае, че щом нападнем, юнкайците ще убият заложените.

— Правя всичко, каквото мога, за да го предотвратя, приятелю. Имам... идея. Но моля да ме извиниш. Крайно време е дорните да чуят, че принцът им е мъртъв.

Сив червей сведе глава.

— Този се подчинява.

Сир Баристан взе със себе си двама от новопосветените си рицари и слязоха в тъмниците. Знаеше, че скръбта и чувството за вина могат да докарат добри мъже до лудост, а Арчибалд Ирънууд и Герис Пийвода бяха изиграли роля в трагичната смърт на приятеля си. Когато стигнаха до килията, каза на Тум и Червеното агне да изчакат отвън и влезе да съобщи на дорните, че агонията на принца им е свършила.

Сир Арчибалд, големият и плешивият, нямаше какво да отвърне. Седна на ръба на нара си и заби поглед в превързаните си с лен ръце.

Сир Герис удари с юмрук по стената.

— Казах му, че е глупост. Молах го да се приберем у дома. Вашата кучка кралица нямаше нужда от него, всеки можеше да го разбере. Прекоси света, за да ѝ предложи любовта и верността си, а тя му се изсмя в лицето.

— Изобщо не се изсмя — каза Селми. — Ако я познавахте, щяхте да го знаете.

— Отхвърли го. Той ѝ поднесе сърцето си, а тя му го хвърли обратно и отиде да се чука с наемника си.

— Дръжте си езика, сир. — Сир Баристан не харесваше този Герис Пийвода, нито щеше да му позволи да злослови по адрес на Денерис. — Смъртта на принц Куентин беше негово дело и ваше.

— *Наше?* С какво сме виновни ние, сир? Куентин беше наш приятел, да. Малко глупак, бих казал, но всички мечтатели са глупаци. Но преди всичко беше нашият принц. Дължахме му подчинението си.

Баристан Селми не можеше да оспори истината в това. Повечето му живот беше минал в подчинение на заповедите на пияници и луди.

— Той закъсня.

— Поднесе ѝ сърцето си — повтори сир Герис.

— Трябваша ѝ мечове, не сърца.

— Щеше да ѝ даде и копията на Дорн.

— Де да ги беше дал. — Никой не искаше Денерис да гледа с благоволение на дорнския принц повече от Баристан Селми. — Но много закъсня, а тази глупост... купуване на наемници, пускане на два дракона над града... беше безумие и по-лошо от безумие. Беше предателство.

— Направи го от любов към кралица Денерис — настоя Герис Пийвода. — За да се докаже достоен за ръката ѝ.

Старият рицар беше чул достатъчно.

— Това, което направи принц Куентин, беше за Дорн. За изкуфял дядо ли ме взимате? Прекарах живота си до крале, кралици и принцове. Слънчево копие се кани да вдигне оръжие срещу Железния трон. Не, не си правете труда да го отричате. Доран Мартел не е човек, който ще вдигне копията си без надежда за победа. Дългът доведе тук принц Куентин. Дълг, чест, жажда за слава... никаква любов. Куентин беше тук за дракони, не за Денерис.

— Не го познавахте, сир. Той беше...

— Той е мъртъв, Пий. — Ирънууд стана. — Думи няма да го върнат. Клетъс и Уил също са мъртви. Тъй че затваряй си проклетата уста, преди да съм тикнал юмрука си в нея. — Големият рицар се обърна към Селми. — Какво смятате да правите с нас?

— Скааз Бръснатото теме иска да ви обесим. Убихте четирима от хората му. Четирима мъже на *кralицата*. Бяха освободени роби, тръгнали след нейно величество от Ащapor.

Ирънууд не изглеждаше изненадан.

— Мъжете зверове, да. Аз убих само единия, с главата на базилиск. Наемниците убиха другите. Но е все едно, знам.

— Пазехме Куентин — намеси се Пийвода. — Ние...

— Млъкни, Пий. Той знае. — Големият рицар отново се обърна към сир Баристан. — Нямаше смисъл да идвате и да говорите с нас, ако смятахте да ни обесите. Тъй че не е това, нали?

— Не е. — „Този май не е толкова тъп, колкото изглежда.“ — Полезни ще сте ми живи, отколкото мъртви. Служете ми и след това ще ви уредя кораб, който да ви върне в Дорн, и ще ви дам костите на принц Куентин, за да ги върнете на лорд баща му.

Сир Арчибалд направи гримаса.

— Защо винаги кораби? Някой трябва да върне Куентин у дома обаче. М-да. Какво искате от нас, сир?

— Мечовете ви.

— Имате хиляди мечове.

— Освободените на *кralицата* все още не са пускали кръв. На наемниците не вярвам. Неопетнените са храбри войници... но не са воини. Не са *рицари*. — Помълча. — Какво стана, когато се опитахте да вземете драконите? Кажете ми.

Дорниците се спогледаха. След това Пийвода заговори:

— Куентин каза на Дрипавия принц, че може да ги овладее. Било в кръвта му, така каза. Имаше таргариенска кръв.

— Кръвта на дракона.

— Да. Наемниците трябваше уж да ни помогнат да измъкнем драконите оковани, за да можем да ги откараме на пристанището.

— Дрипите беше уредил кораб — рече Ирънууд. — Голям, в случай, че вземехме и двата дракона. А Куент щеше да яхне единия. — Погледна превързаните си ръце. — Но щом влязохме, се видя, че нищо няма да излезе. Драконите бяха много диви. Веригите... имаше

парчета скъсана верига навсякъде, големи вериги, брънки колкото главата ви, смесени с безброй натрошени кости. А Куент, Седемте да го спасят дано, изглеждаше все едно, че ще се насере в гащите. Каго и Мерис не бяха слепи, и те го видяха. После един от стрелците с арбалет стреля. Може да са се канели да убият драконите през цялото време и само да са ни използвали, за да стигнат до тях. С Парцалите човек никога не знае. Както и да я редиш, все ще те изиграят. Но стрелата само ядоса драконите, а и те поначало не бяха в много добро настроение. След това... нещата тръгнаха зле.

— А Брулените от вятъра се отвяха — каза сир Герис. — Куентин пищеше, целият в пламъци, а тях ги нямаше. Каго, Хубавата Мерис, всички освен мъртвите.

— Ха, а ти какво очакваше, Пий? Котка ще убие мишка, прасе ще се въргала в лайна, а наемник ще избяга когато най-много ти трябва. Не може да ги виниш. Природата на звяра, това е.

— Прав е — каза сир Баристан. — Какво обеща принц Куентин на Дрипавия принц в замяна на цялата му помощ?

Не получи отговор. Сир Герис погледна към сир Арчибалд. Сир Арчибалд погледна ръцете си, пода, вратата.

— Пентос — каза сир Баристан. — Обещал му е Пентос. Кажете го. Никакви думи няма вече да навредят на принц Куентин.

— Да — измърмори сир Арчибалд. — Пентос беше. — Написаха го на хартия двамата.

„Тук има шанс.“

— Още държим Брулените от вятъра в тъмниците. Ония, лъжедезертьорите.

— Помня — отвърна Ирънууд. — Хънгърфорд, Сламката. Някои не бяха толкова зле като за наемници. Други, е, могат да понесат малко смърт. Какво за тях?

— Смятам да ги върна на Дрипавия принц. И вас с тях. Ще бъдете двама между хиляди. Присъствието ви в юнкайските лагери би трябвало да мине незабелязано. Искам да занесете послание на Дрипавия принц. Кажете му, че аз ви пращам, че говоря с гласа на кралицата. Кажете му, че ще платим цената му, ако ни предаде заложниците, цели и непокътнати.

Сир Арчибалд направи гримаса.

— Дрипи и Парцали по-скоро ще ни даде на Хубавата Мерис. Няма да направи това.

— Защо не? Задачата е съвсем проста. — „В сравнение с краденето на дракони.“ — Аз веднъж изведох бащата на кралицата от Дъскъндейл.

— Ама във Вестерос — каза Герис Пийвода.

— Мийрийн, Вестерос — каква разлика?

— Арч дори не може меч да държи с тия ръце.

— Вероятно няма да му потрѣбва. Нали ще сте с наемниците.

Герис Пийвода избута назад кичур от слънчево русата си коса.

— Може ли да ни дадете малко време да го обсъдим насаме?

— Не — каза Селми.

— Аз ще го направя — предложи сир Арчибалд. — Стига да е без проклетѣ лодки. Пий също ще го направи. — Големия мъж се ухили. — Още не го знае, но ще го направи.

И с това се свърши.

„Простата част“, помисли Баристан Селми по време на дългото изкачване до върха на пирамидата. Трудната част бе оставил в дорнски ръце. Дядо му щеше да се ужаси. Дорнците бяха рицари, поне на име, макар че само у Ирѣнууд имаше истинска стомана. Пийвода имаше хубаво лице, бѣбрив език и красива коса.

Докато старият рицар се върне в покоите на кралицата, бяха изнесли тялото на принц Куентин. Шест от младите виночерпци играеха някаква детска игра, когато влезе — седяха в кръг на пода и въртяха поред кама в средата. Щом спреше да се върти, отрязваха кичур коса от този, към когото сочеше върхът. Сир Баристан беше играл подобна игра с братовчедите си като момче в Житен замък... макар че във Вестерос, доколкото помнеше, се включваше и целуване.

— Баказ — подвикна той. — Чаша вино, бѣди така добър. Гразар, Азак, вратата е ваша. Очаквам Зелената грация. Поканете я веднага щом пристигне. Иначе не желая да ме обезпокояват.

Азак стана припряно.

— Както заповядаѣте, лорд Рѣка.

Сир Баристан излезе на терасата. Дѣждът беше спрял, макар че стена от сиви облаци скриваше слънцето, спускащо се на запад в Робския залив. Няколко струи дим още се вдигаха от почернелите камъни на Хаздар, огънати като ленти от вятѣра. Далече на изток,

отвъд градските стени, видя бели криле над линията на хълмовете. „Визерион.“ Тръгнал на лов навярно, или летеше заради самото летене. Зачуди се къде ли е Регал. Досега зеленият дракон се бе показал по-опасен от белия.

Баказ му донесе вино, старият рицар отпи дълга глътка и го прати за вода. Няколко чаши вино може би щяха да са точно това, което му трябваше за хубав сън, но трябваше да е с ума си, когато Галаза Галаре се върнеше от преговорите с врага. Тъй че изпи виното добре разредено, докато светът наоколо помръкваше. Беше много уморен и изпълнен със съмнения. Дорнците, Хиздар, Резнак, атаката... Правеше ли каквото трябва? Правеше ли това, което Денерис щеше да поиска? „Не съм създаден за това.“ И други от Кралската гвардия бяха служили като Ръка преди него. Не много, но няколко. Чел беше за тях в Бялата книга. А сега се питаше дали и те се бяха чувствали така объркани като него.

— Лорд Ръка. — Гразар стоеше на вратата със свещ в ръка. — Зелената грация дойде.

— Покани я. И запали свещи.

Галаза Галаре беше с четири Розови грации. Обкръжаваше я такава аура на мъдрост и достолепие, че сир Баристан неволно ѝ се възхити. „Силна жена. И беше вярна приятелка на Денерис.“

— Лорд Ръка — каза тя. Лицето ѝ бе скрито зад потръпващи зелени була. — Може ли да седна? Костите ми са стари и изтощени.

— Гразар, стол за Зелената грация. — Розовите грации се наредиха зад нея, навели очи и стиснали ръце пред себе си. — Може ли да предложи нещо освежително? — попита сир Баристан.

— Би било изключително любезно от ваша страна, сир Баристан. Гърлото ми пресъхна от говорене. Сок може би?

— Както желаете. — Махна на Кезмя и ѝ поръча да донесе на жрицата бокал с лимонов сок, подсладен с мед. За да пие, жрицата трябваше да отмести булото, и това напомни на Селми колко е стара. „Двайсет години по-стара от мен, или повече.“ — Ако кралицата беше тук, знаей, че щеше да ви благодари за всичко, което направихте за нас.

— Нейно величество винаги е била изключително мила. — Галаза Галаре довърши питието си и стегна отново булото. — Има ли някакви вести за нашата възлюбена кралица?

— Все още не.

— Ще се моля за нея. Както и за крал Хиздар, ако ми е позволена тази дързост. Ще ми бъде ли разрешено да видя негово сияние?

— Скоро, надявам се. Непокътнат е, уверявам ви.

— Радвам се да го чуя. Мъдрите господари на Юнкай попитаха за него. Няма да се изненадате, ако чуете, че желаят благородният Хиздар незабавно да бъде възстановен на законното му място.

— Ще бъде, ако се докаже, че не се е опитал да убие кралицата ни. Дотогава Мийрийн ще се управлява от съвет на верните и справедливите. Има място за вас в този съвет. Зная, че има много неща, на които да ни научите. Нуждаем се от вашата мъдрост.

— Боя се, че ме ласкаете с празни вежливости, лорд Ръка — каза Зелената грация. — Ако наистина ме смятате за мъдра, чуйте ме сега. Освободете благородния Хиздар и го възстановете на трона му.

— Само кралицата може да направи това.

Зелената грация въздъхна зад булата си.

— Мирът, който той с толкова усилия осигури, пърха като лист на есенен вятър. Живеем в ужасни времена. Смърт дебне на улиците, яхнала бялата кобила от трижди проклетия Ащатор. Драconi кръжат в небесата и пируват с плът на деца. Стотици са качват на кораби и отплават за Юнкай, за Толос, за Карт, за всяко убежище, което би ги приело. Пирамидата на Хазкар е рухнала на димяща руина и мнозина от този древен род лежат мъртви под почернелите ѝ камъни. Пирамидите на Ухлез и Йеризан са се превърнали в бърлоги на чудовища, а господарите им в бездомни просяци. Народът ми е изгубил всякаква надежда и се е обърнал против самите богове, отдават се нощем на пианство и разврат.

— И убийства. Синовете на Харпията убиха трийсет през нощта.

— Чувам го с преголяма скръб. Толкова по-основателно е да освободите благородния Хиздар за Лорак, който спря убийствата преди.

„А как постигна това, освен ако самият той не е Харпията?“

— Нейно величество даде ръката си на Хиздар за Лорак, направи го свой крал и консорт, възстанови смъртното изкуство по негова молба. В отплата той ѝ даде отровени скакалци.

— В отплата ѝ даде мирът ѝ. Не го отхвърляйте, сир, моля ви. Мирът е най-безценният бисер. Хиздар е от Лорак. Никога не би оцапал ръцете си с отрова. Той е невинен.

— Как може да сте сигурна? — „Освен ако не знаеш кой е отровителят.“

— Боговете на Гхиз ми го казаха.

— Моите богове са Седемте, а Седемте мълчат по този въпрос. Ваша мъдрост, представихте ли предложението ми?

— Пред всички господари и пълководци на Юнкай, както ми заповядахте... но се боя, че няма да харесате отговора им.

— Отказаха ли?

— Да. Никакво злато няма да откупи обратно хората ви, казаха ми. Само кръвта на драконите би могла да ги освободи отново.

Беше отговорът, който сир Баристан очакваше, ако не и този, на който се беше надявал. Устата му се стегна.

— Знам, че не тези думи желаехте да чуете — продължи Галаза Галаре. — Но колкото до мен, ги разбирам. Тези дракони са безмилостни същества. Юнкай се бои от тях... и с основание, не можете да го отречете. Историите ни говорят за господарите на дракони на ужасната Валирия и опустошението, което са нанасяли на народите на Стар Гхиз. Дори вашата млада кралица, хубавата Денерис, която се наричаше Майката на дракони... видяхме я, че гори, онзи ден в ямата... дори тя не бе пощадена от драконовия гняв.

— Нейно величество не е... тя е...

— Тя е мъртва. Боговете дано я дарят със сладък сън. — Сълзи блеснаха зад булата. — Нека и драконите умрат.

Докато Селми търсеше отговор, се чува тежки стъпки. Вратата се отвори и Скааз мо Кандак нахлу с четирима Бронзови зверове зад него. Гразар се опита да прегради пътя му, но той го блъсна настрани.

Сир Баристан се изправи рязко.

— Какво има?

— Требушетите — изръмжа Бръснатото теме. — И шестте.

Галаза Галаре стана.

— Така Юнкай отговаря на предложенията ви, сир. Предупредих ви, че няма да харесате отговора им.

„Войната избраха значи. Така да бъде.“ Сир Баристан се почувства странно облекчен. От война разбираше.

— Ако си мислят, че ще прекършат Мийрийн, като хвърлят камъни...

— Не камъни. — Гласът на старата жена бе изпълнен със скръб и страх. — Трупове.

ДЕНЕРИС

Хълмът бе каменен остров сред зелено море.

Отне ѝ половината предобед, докато слезе. Когато стигна подножието, беше останала без дъх. Мускулите я боляха и се чувстваше като в треска. Скалите бяха ожулили дланите ѝ. „Но са по-добре от преди“, реши тя и обели спукан мехур. Кожата ѝ беше розова и крехка, а от напуканите ѝ длани капеше млечнобяла течност, но изгарянията ѝ зарастаха.

Отдолу хълмът се извиси пред очите ѝ сякаш по-голям. Дани бе започнала да го нарича Драконов камък — на древната цитадела, където бе родена. Нямаше никакви спомени за онзи Драконов камък, но този нямаше да забрави скоро. Жилава трева и трънливи храсти покриваха по-ниските му склонове, но по-нагоре беше лабиринт от голи скали, щръкнали стръмно към небето. Тук, сред натрошени балвани, остри като бръснач зъбери и тънки като игли шпилове, Дрогон си бе направил леговище в една плитка пещера. Живял бе тук от доста време, беше разбрала Денерис, когато за първи път видя хълма. Въздухът миришеше на пепел, всяка скала и дърво пред очите ѝ бяха овъглени и почернели, земята бе осеяна с изгорели и натрошени кости, но беше домът му.

Дани познаваше съблазънта на дома.

Преди два дни, след като се изкатери на една висока скала, беше зърнала вода на юг, тънка ивица, която блесна за миг, докато слънцето се снишаваше. „Поток“, реши Дани. Малък, но щеше да я отведе до по-голям, а той щеше да се влее в някоя малка река, а всички реки в тази част на света бяха васали на Скаазадан. Щом намереше Скаазадан, щеше да трябва само да продължи по течението ѝ до Робския залив.

Предпочиташе да се върне в Мийрийн на драконови криле, разбира се. Но Дрогон май не споделяше това желание.

Драконовите господари на Валирия бяха властвали над драконите си с обвързващи заклинания и магически рогове. Дани се

беше справила с дума и камшик. Яхнала драконовия гръб, често се чувстваше все едно, че отново се учи да язди. Щом плеснеше сребърната си кобила по десния хълбок, кобилата тръгваше наляво, защото първият инстинкт на коня беше да бяга от опасността. Когато изпердашеше с бича от дясната страна на Дрогон, тъй възвиваше надясно, защото първият инстинкт на дракона бе винаги да напада. Но понякога като че ли беше все едно къде го удря. Понякога той тръгваше накъдето сам поиска и я отнасяше със себе си. Нито бич, нито думи не можеха да обърнат Дрогон, ако не искаше да се обърне. Бичът по-скоро го дразнеше, отколкото нараняваше, беше се уверила тя. Люспите му бяха станали по-твърди от рог.

Но колкото и далече да отлиташе драконът всеки ден, привечер някакъв инстинкт го притегляше обратно към дома на Драконов камък. „Неговият дом, не моят.“ Нейният дом беше в Мийрийн, със съпруга ѝ и любовника ѝ. Там ѝ беше мястото, разбира се.

„Продължавай напред. Погледна ли назад, съм изгубена.“

Спомени вървяха с нея. Облаци, видени отгоре. Конете, малки като мравки, препускащи през тревата. Сребърна луна, толкова близо, че почти можеше да я докосне. Течащи реки, яркосини долу, блещукащи под слънцето. „Ще видя ли изобщо повече такива гледки?“ На гърба на Дрогон се чувстваше *цяла*. Горее в небето злочестините на този свят не можеха да я засегнат. Как можеше да изостави това?

Но беше време. Едно момиче можеше да прекара живота си в игра, но тя бе пораснала жена, кралица, съпруга, майка на хиляди. Децата ѝ се нуждаеха от нея. Дрогон се бе огънал под бича, тя също трябваше да го стори. Трябваше отново да сложи короната и да се върне на абаносовата си пейка и в прегръдките на благородния си съпруг.

„Хиздар с хладните целувки.“

Слънцето бе горещо тази сутрин, небето синьо и безоблачно. Това беше добре. Дрехите на Дани бяха станали на дрипи и не предлагаха много топлина. Единият ѝ сандал бе паднал по време на дивия ѝ полет от Мийрийн, а другия бе оставила в пещерата на Дрогон, предпочиташе да върви боса, вместо полуобута. Токара си и булата бе изоставила в бойната яма, а ленената ѝ долна риза изобщо не бе направена да издържи в горещите дни и студените нощи на Дотракското море. Пот, трева и пръст я бяха зацапали, а и Дани

трябваше да откъсне парче от полите ѝ, за да си превърже пищяла. „Сигурно изглеждам дрипава и прегладняла — помисли си, — но ако дните останат топли, няма да измръзна.“

Самотно бе пребиваването ѝ тук, и най-вече съпроводено с болка и глад... но въпреки това се чувстваше някак странно щастлива. „Малко болезки, празен корем, студ нощем... какво значение има, когато можеш да летиш?“

Джикуи и Ирри щяха да я чакат на върха на пирамидата в Мийрийн. Писарката ѝ Мисандей също, и всичките ѝ малки пажове. Щяха да ѝ донесат храна и щеше да се окъпе в езерцето под сливовото дърво. Щеше да е хубаво да се почувства отново чиста. Не ѝ трябваше огледало, за да разбере колко е мръсна.

Беше и гладна. Една сутрин си беше намерила малко див лук на средата надолу по южния склон, а по-късно същия ден — листат червеникав зеленчук, който можеше да е някакъв сорт зеле. Каквото ѝ да беше, не ѝ прилоша. Освен това и една риба, която хвана в поточето, вливащо се в малкото езеро пред пещерата на Дрогон, преживяваше с остатъците от храната на дракона, с изгорели кости и късове димящо месо, полуовъглено и полусуrowo. Имаше нужда от повече. Един ден изрита разпукан овчи череп с босия си крак и той заподскача надолу по хълма. Докато го гледаше как се търкаля по стръмния склон, осъзна, че трябва да го последва.

Тръгна с отривисти стъпки през високата трева. Земята бе топла. Тревата бе висока колкото нея. „Изобщо не изглеждаше така висока, когато яздох своето сребро до своето слънце и звезди в челото на неговия халазар.“ Докато вървеше, се потупваше по бедрото с бича на надзирателя на ямата. Той, както ѝ дрипите на гърба ѝ, бяха единствените неща, които бе взела от Мийрийн.

Макар да вървеше през зелено кралство, не беше тъмнозеленото на лятото. Дори и тук се усещаше есента, а зимата нямаше да закъснее. Тревата бе по-светла, отколкото я помнеше, заляняла и бледозелена, на ръба на пожълтяването. След това щеше да стане кафява. Тревата умираше.

Денерис Таргариен не беше чужда за Дотракското море, огромния океан от трева, проснал се от леса на Кохор до Майката на планините и Утробата на света. Беше я видяла за първи път, докато все още беше момиче, наскоро омъжена за хал Дрого и на път към Вес

Дотрак, за да я представят на стариците от дош халеен. Гледката на всичката тази трева, проснала се пред нея, ѝ бе отнела дъха. „Небето беше синьо, тревата беше зелена, а аз бях пълна с надежда.“ Сир Джора беше с нея тогава, грубият ѝ стар мечок. Имала беше Ирри и Джикуи, и Дорея, да се грижат за нея, своето слънце и звезди да я прегръща нощем, детето, което растеше в нея. „Рего. Щях да го нарека Рего, а дош халеен казаха, че ще бъде Жребецът, който яха света.“ Никога не се беше чувствала толкова щастлива от онези полузабравени дни в Браавос, когато живееше в къщата с червената врата.

Но в Червената пустош радостта ѝ се беше изпепелила. Нейното слънце и звезди беше паднал от коня си, майги Мирри Маз Дуур бе убила Рего в утробата ѝ, а Дани бе удушила празната черупка на хал Дрого със собствените си две ръце. След това великият халазар на Дрого се беше разбил. Ко Поно се самопровъзгласи за хал Поно и взе много ездачи със себе си, както и много роби. Ко Джако се самопровъзгласи за хал Джако и замина с още повече. Маго, неговият кръвен ездач, изнасили и уби Ерое, момичето, което Денерис веднъж бе спасила от него. Само раждането на драконите ѝ сред огъня и пушека на погребалната клада на хал Дрого бе спасило самата Дани да не я довлекат до Вес Дотрак и да преживее остатъка от дните си сред стариците на дош халеен.

„Огънят изгори косата ми, но другаде не ме докосна.“ Същото беше и в Ямата на Дазнак. Това поне можеше да си спомни, макар че повечето след това ѝ беше в мъгла. „Толкова много хора, пицяха и се блъскаха.“ Спомняше си изправени на задните си крака коне, кола с храна, разпиляла дини, докато се обръщаше. Отдолу към нея летеше копие, последвано от залп метални стрели от арбалети. Една мина толкова близо, че Дани усети как забърса бузата ѝ. Други се пръснаха от люспите на Дрогон, заседнаха между тях или разкъсаха ципата на крилете му. Помнеше как драконът се извиваше под нея, потръпваше от ударите, докато тя отчаяно се мъчеше да се вкопчи в люспестия му гръб. Раните димяха. Дани видя как една от стрелите лумна внезапно. Друга се откъсна и падна, изтърсена от ударите на крилете му. Видя как долу хора кръжаха в кръг, обгърнати от пламъци и вдигнали ръце във въздуха като в някакъв безумен танц. Жена със зелен токар грабна плачещо дете и го притисна към себе си, за да го заслони от

пламъците. Дани видя ясно цвета, но не и лицето на жената. Хората я тъпчеха, докато лежеше свита на кълбо върху тухлите. Някои горяха.

После всичко това изтля, звуците заглъгнаха, хората се смалиха, копия и стрели падаха ниско под тях, докато Дрогон се издигаше в небето. Нагоре и нагоре, и нагоре я беше отнесъл, високо над пирамидите и ямите, с изпънати криле, за да уловят топлия вятър от окъпаните от слънцето тухли на града. „Ако падна и умра, все пак ще си е струвало“, беше си помислила.

Полетяха на север, отвъд реката, Дрогон се плъзгаше през облаците, които се вееха край тях като знамена на някоя призрачна армия. Дани зърна бреговете на Робския залив и стария валириански път, минаващ покрай него през пясък и пустош, докато не изчезна на запад. „Пътят към дома.“ След това под тях нямаше нищо освен надиплена от вятъра трева.

„Преди хиляда години ли беше този първи полет?“ Понякога ѝ се струваше, че е било така.

Слънцето ставаше все по-горещо и скоро главата ѝ запулсира. Косата на Дани отново растеше, но бавно.

— Трябва ми шапка — каза тя на глас.

Горе на Драконов камък се бе опитала да си направи, като оплете стръкове трева, както беше виждала да правят дотракските жени, докато беше с Дрого, но или не използваше подходящия вид трева, или ѝ липсваше нужното умение. Всичките ѝ шапки се разпадаха на късчета в ръцете ѝ. „Опитай пак — каза си. — Следващия път ще се справиш по-добре. Ти си кръвта на дракона, можеш да направиш една шапка.“ Опитваше и опитваше, но последният ѝ опит не беше успешен от първия.

Следобед стигна потока, който бе зърнала от хълма. Беше бара, ручейче, вадичка, не по-широка от ръката ѝ... а ръката ѝ бе изтънявала всеки ден на Драконов камък. Дани гребна шепа вода и напръска лицето си. Когато събра ръце, кокалчетата на пръстите ѝ се заровиха в калта на дъното на поточето. Можеше да си пожелае по-студена, по-чиста вода... но не. Ако се осланяше на желанията си, щеше да си пожелае спасение.

Беше се вкопчила в надеждата, че все някой ще е тръгнал след нея. Сир Баристан можеше да е тръгнал да я търси. Беше първият от краличината ѝ гвардия, беше се заклел да защити живота ѝ със своя.

Дотракското море не беше чуждо за кръвните ѝ ездачи, а животът им бе обвързан с нейния. Съпругът ѝ, благородният Хиздар зо Лорак, можеше да е пратил търсачи. А Даарио... Дани си го представи препускащ към нея през високата трева, усмихнат, златният му зъб блещука на последната светлина на гаснещото слънце.

Само че Даарио бе даден на юнкайците, заложник, за гаранция, че юнкайските капитани няма да пострадат. „Даарио и Хиро, Джого и Гролео, и трима от родствениците на Хиздар.“ Досега всичките ѝ заложници трябваше да са освободени. Но...

Зачуди се дали оръжията на капитана ѝ все още висят на стената до леглото ѝ в очакване Даарио да се върне и да си ги вземе. „Ще оставя момичетата си при теб — беше казал. — Пази ми ги, любима.“ И се зачуди знаят ли юнкайците какво означава капитанът за нея. Беше задала този въпрос на сир Баристан следобеда, в който заложниците заминаха.

— Ще са чули приказките — отвърна ѝ той. — Наарис може и да се похвали с голямото... уважение... на ваше величество към него. Ще ми простите, че ви го казвам, но скромността не е от добродетелите на капитана. Много се гордее със своето... боравене с меч.

„Хвали се, че спи с мен, имаш предвид.“ Но Даарио нямаше да е толкова глупав, че да се хвали със същото при враговете ѝ. „Все едно. Юнкайците би трябвало вече да пътуват към дома си.“ Точно затова бе направила всичко, което бе направила. За мир.

Обърна се натам, откъдето бе дошла, към Драконов камък, извисен над степта като стегнат юмрук. „Изглежда толкова близо. Вървяла съм с часове, а още изглежда все едно, че мога да се пресегна и да го пипна.“ Не беше много късно да се върне. Имаше риба в запълваното от извора езерце до пещерата на Дрогон. Беше уловила една първия си ден там, можеше да хване още. Щеше да има и огризки, овъглени кости с късчета месо по тях, останки от дивеча, уловен от Дрогон.

„Не — каза си Дани. — Погледна ли назад, съм изгубена.“ Можеше да живее дълги години сред окъпаните от слънцето скали на Драконов камък, да язди Дрогон денем и да оглозгва останките от храната му привечер, докато голямото зелено море прелива от златно в оранжево, но не това бе животът, за който беше родена. Тъй че отново обърна гръб на далечния хълм и запуши ушите си за песента за полет и

свобода, която вятърът пееше, заиграл се сред зъберите на хълма. Поточето ромолеше на юг и югоизток, доколкото можеше да прецени. Тръгна по него. „Заведи ме до реката, само това искам от теб. Заведи ме до реката, аз ще направя останалото.“

Часовете се точеха бавно. Поточето извиваше, а Дани го следваше, потупваше крака си с бича в ритъм и се мъчеше да не мисли колко още трябва да върви, нито за болката в главата, нито за празния си корем. „Една крачка. После друга. Още една крачка. Още една.“ Какво друго можеше да направи?

Тихо беше нейното море. Щом вятърът лъхнеше, тревата въздишаше с милувката на стръковете и шепнеше на език, който само боговете можеха да разберат. От време на време поточето бълбукаше, потекло покрай по-голям камък. Кал мляскаше между пръстите ѝ. Насекоми бръмчаха наоколо, лениви водни кончета, лъскави оси и хапещи мушици, толкова малки, че не можеше да ги види. Пропъждаше ги разсеяно, щом кацнеха по ръцете ѝ. Веднъж се натъкна на плъх, пиещ в потока, но избяга, щом тя се появи, прошумоля между стръковете и се скри във високата трева. Понякога чуваше песен на птици. Коремът ѝ изръмжаваше при звука, но нямаше мрежи, с които да ги улови, а гнезда досега не беше намерила. „Някога мечтаех да летя, а сега, след като летях, мечтаех да открадна яйца.“ Мисълта я разсмя.

— Хората са луди, а боговете още по-луди — каза тя на тревата, а тревата ѝ измърмори в съгласие.

Три пъти този ден зърна Дрогон. Веднъж бе толкова далече, че можеше да е орел, шмугнал се между далечните облаци, но Дани знаеше вече как изглежда дори когато бе не повече от точица в небето. Втория път мина пред слънцето с разперените си черни криле и светът помръкна. Последния път прелетя точно над нея, толкова близо, че можеше да чуе песента на крилете му. За миг Дани помисли, че я преследва, но той продължи, без да я забележи, и изчезна някъде на изток. „Толкова по-добре“, каза си тя.

Падането на вечерта почти я изненада. Докато слънцето позлатяваше далечните зъбери на Драконов камък, Дани се натъкна на нисък каменен зид, обрасъл и порутен. Навярно беше част от храм или къща на селски господар. Зад него се простираха още развалини — стар кладенец и няколко кръга в тревата, очертали основите на

някогашните колиби. Бяха строени от кал и слама, прецени тя, но дългите години вятър и дъжд ги бяха изренили до нищо. Дани видя осем, преди слънцето да се скрие, но по-нататм можеше да има и още, скрити в тревата.

Каменният зид бе издържал по-добре. Макар да не беше по-висок от три стъпки, тгълът, където се съединяваше с друг, по-нисък, все пак предлагаше някакъв заслон от стихииите, а нощта настъпваше бързо. Дани се настани там и си направи нещо като гнездо, като оскуба шепи от израсналата около развалините трева. Беше много уморена, а по двете ѝ стъпала се бяха появили нови мехури, включително две торбички на порозовелите ѝ пръсти. „Трябва да е от начина, по който вървя“, помисли тя и се изкикоти.

Когато светът помръкна, тя се сви в гнездото си и затвори очи, но сънят не идваше. Нощта бе студена, земята корава, коремът ѝ празен. Усети се, че мисли за Мийрийн, за Даарио, своята любов, и Хиздар, своя съпруг, за Ирри и Джикуйи, и за милата Мисандей, за сир Баристан и Резнак, и Скааз Бръснатото темe. „Дали се боят, че съм умряла? Отлетях на гърба на дракон. Дали си мислят, че ме е изял?“ Зачуди се дали Хиздар все още е крал. Короната му бе дошла от нея, можеше ли да я опази в нейно отсъствие? „Искаше смъртта на Дрогон. Чух го. Убийте го, крещеше, убийте го, а на лицето му се бе изписала похотлива страст.“ А Белвас Силния беше паднал на колене, задъхан и разтреперан. „Отрова. Трябва да е било отрова. Захаросаните скакалци. Хиздар ме подканяше да ги опитам, но Белвас ги изяде всичките.“ Беше направила Хиздар свой крал, взела го беше в леглото си, отворила беше за него бойните ями, нямаше никаква причина да иска смъртта ѝ. Но кой друг можеше да е? Резнак, напарфюмираният ѝ сенешал? Юнкайците? Синовеите на Харпията?

Някъде в далечината зави вълк. Звукът я натъжи и я накара да се почувства самотна, но не по-малко гладна. Докато луната се издигаше над степта, Дани най-сетне потъна в неспокоен сън.

Сънуваше. Всичките ѝ грижи я бяха оставили, а и всичките ѝ болки, и тя сякаш се рееше в небето. Летеше, кръжеше, смееше се, танцуваше, а звездите кръжаха около нея и шепнеха тайни в ухото ѝ.

— За да идеш на север, трябва да тръгнеш на юг. За да стигнеш на запад, трябва да тръгнеш на изток. За да идеш напред, трябва да се

върнеш назад. За да докоснеш светлината, трябва да минеш под сянката.

— Куайте? — извика Дани. — Къде си, Куайте?

И я видя. „Маската ѝ е от звездна светлина.“

— Помни коя си, Денерис — шепнеха звездите с женски глас. — Драконите знаят. А ти?

На сутринта се събуди вкочанена, ожулена и схваната, мравки бяха плъзнали по ръцете, краката и лицето ѝ. Щом разбра какво са, изрита стръковете суха кафява трева, послужили ѝ за постеля и завивка, и се изправи с усилие. Беше нахапана навсякъде, малки червени точки, сърбящи и възпалени. „Откъде се взеха всичките тези мравки?“ Дани ги изтупа от ръцете, краката и корема си. Прокара длан по голия череп, където косата ѝ бе изгоряла, и напипа още мравки по главата си, а една пълзеше по тила ѝ. Изтупа ги и ги стъпка с босите си крака. Бяха толкова много...

Оказа се, че мравунякът им е от другата страна на зида. Зачуди се как са успели да я намерят. За тях тези разкъртени камъни сигурно изглеждаха огромни като Вала на Вестерос. „Най-голямата стена на света“, често казваше брат ѝ Визерис, горд все едно, че той го е построил.

Визерис ѝ разказваше за рицари толкова бедни, че спели под старите живи плетове покрай пътищата на Седемте кралства. Дани бе готова да даде много и много за един хубав плет. „За предпочитане без мравуняк.“

Слънцето едва бе започнало да изгрява. Няколко ярки звезди се бяха задържали в кобалтовото небе. „Може би една от тях е хал Дрого, язди огнения си жребец в нощните земи и ми се усмихва отгоре.“ Драконов камък все още се виждаше над тревите. „Изглежда толкова близо. Трябва вече да съм се отдалечила на левги, но сякаш бих могла да се върна за час.“ Искаше ѝ се да легне отново, да затвори очи и да се отдаде на съня. „Не. Трябва да продължа. Потокът. Просто следвай потока.“

Постоя малко, докато се ориентира. Нямаше да е добре да тръгне в грешна посока и да загуби поточето.

— Моят приятел — каза на глас. — Ако стоя близо до моя приятел, няма да се загубя.

Щеше да спи до водата, ако смееше, но имаше животни, които идваха нощем до потока, за да пият. Беше видяла дирите им. Щеше да е жалка храна за вълк или лъв, но и жалка храна беше по-добре от нищо.

След като се увери накъде е юг, започна да брои крачките си. Потокът се появи на осмата. Дани гребна с шепи да пие. От водата стомахът я заболя, но спазмите бяха по-поносими от жаждата. Нямаше нищо друго за пиене освен капчиците утринна роса, лъснали по високата трева, и съвсем нищо за ядене, освен не ако започнеше да пасе. „Мога да се опитам да ям мравки.“ Жълтите бяха прекалено малки, за да я заситят, но в тревата имаше и червени, а те бяха по-големи.

— Изгубена съм в море — каза тя, докато куцукаше до лъкатушещото си ручейче, — тъй че може би ще намеря няколко рака или хубава тлъста риба. — Бичът пляскаше тихо по бедрото ѝ. Стъпка по стъпка, и потокът щеше да я заведе до дома.

Малко след пладне се натъкна на израснал до потока храст. Кривите му клони бяха покрити с твърди зелени плодчета. Дани присви очи и ги изгледа подозрително, после откъсна едно и ухапа. Беше стипчиво и жилаво, с горчив привкус, който ѝ се стори познат.

— В халазара използваха такива плодове за подправка на печеното — реши тя. Това, че го каза на глас, ѝ помогна да се самоубеди. Коремът ѝ заръмжа и Дани започна да къса плодчетата с две ръце и да ги яде.

След час коремът я заболя толкова лошо, че не можеше да продължи. До края на деня повръщаше зелена слуз. „Ако остана тук, ще умра. Може би вече умирам.“ Щеше ли конният бог на дотраките да раздвои тревата и да я вземе за своя звезден халазар, за да язди по нощните земи с хал Дрого? Във Вестерос мъртвите от дома Таргариен ги даваха на пламъците, но кой щеше да запали кладата ѝ тук? „Плътта ми ще нахрани вълците и лешоядните врани — помисли с тъга, — и червеи ще дълбаят в утробата ми.“ Очите ѝ се извърнаха към Драконов камък. Изглеждаше по-малък. Видя дим, издигащ се от изваяното му от ветровете скалистото било, на мили далече. „Дрогон се е върнал от лов.“

Залезът я завари да клечи в тревата и да стене. Всяко изхождане беше по-рядко от предишното и миришеше по-лошо. Когато луната

изгря, сереше кафява вода. Колкото повече пиеше, толкова повече сереше, но колкото повече сереше, толкова повече ожадняваше и жаждата я караше да пропълзи до потока и да изгълта още вода. Когато най-сетне затвори очи, не знаеше дали ще е достатъчно силна да ги отвори отново.

Сънува мъртвия си брат.

Визерис изглеждаше точно както го бе видяла последния път. Устата му бе изкривена от болка, косата му бе изгоряла, а лицето му бе почерняло и димеше там, където стопеното злато бе потекло по челото и бузите, и в очите му.

— Ти си мъртъв — каза Дани.

„Убит. — Макар устните му да не се движеха, можеше да чуе някак гласа му, шепнещ в ухото й. — Ти така и не ме оплака, сестричке. Тежко е да умреш неоплакан.“

— Обичах те някога.

„Някога“ — повтори той с такава горчивина, че я накара да потръпне. „Трябваше да станеш моя жена, да ми родиш деца със сребърна коса и виолетови очи, да опазят драконовата кръв чиста. Аз се грижех за теб. Научих те коя си. Хранех те. Продадох короната на майка ни, за да те изхраня.“

— Нараняваше ме. Плашеше ме.

„Само когато събудеше дракона. Аз те обичах.“

— Ти ме продаде. Предаде ме.

„Не. Ти беше предателката. Ти се обърна срещу мен, срещу собствената си кръв. Те ме измавиха. Твоят конен мъж и неговите вмирисани диваци. Бяха измамници и лъжци. Обещаха ми златна корона, а ми дадоха това.“ Докосна стопеното злато, плъзнало по лицето му, и от пръста му се вдигна дим.

— Можеше да си получиш короната — каза му Дани. — Моето слънце и звезди щеше да ти я спечели, само ако беше изчакал.

„Чаках достатъчно дълго. Чаках през целия си живот. Аз бях техният крал, техният законен крал. Те ми се изсмяха.“

— Трябваше да останеш в Пентос с магистър Илирио. Хал Дрого трябваше ме представи на дош халеен, но ти не трябваше да идваш с нас. Това беше твой избор. Твоя грешка.

„Искаш ли да събудиш дракона, глупава курвичке? Халазарът на Дрого беше мой. Аз ги купих от него, сто хиляди вресльовци. Платих

за тях с твоята девственост.“

— Ти така и не разбра. Дотраките не купуват и не продават. Те дават дарове и ги получават. Ако беше почакал...

„Чаках. За короната си, за трона си, за теб. Всичките тези години — а получих котел разтопено злато. Защо дадох драконовите яйца на теб? Трябваше да са мои. Ако имах дракон, щях да науча света какво значат думите ни.“ Визерис започна да се смее, докато челюстта не падна от лицето му, димяща. От устата му потече стопено злато и кръв.

Когато се събуди задъхана, бедрата ѝ бяха лепкави от кръв.

В първия миг не разбра какво е. Светът тъкмо бе започнал да изсветлява и високата трева шумолеше тихо на вятъра. „Не, моля ви, нека да поспя още малко. Толкова съм уморена.“ Опита се да се сгуши отново под купчината трева, която бе оскубала, преди да си легне. Някои от стръковете бяха влажни на допир. Пак ли беше валяло? Бързо се надигна, уплашена, че се е оцапала, докато е спала. Щом вдигна пръсти към лицето си, усети по тях миризмата на кръв. „Умирам ли?“ Тогава видя бледия лунен сърп, зареян високо над тревата, и се сети, че това е просто лунната ѝ кръв.

Ако не беше толкова болна и уплашена, сигурно щеше да изпита облекчение. Вместо това затрепери неудържимо. Изтърка пръстите си в земята и оскуба шепа трева, за да се избърше между бедрата. „Драконът не плаче.“ Кървеше, но беше само женска кръв. „Но луната все още е полумесец. Как е възможно това?“ Опита се да си спомни кога беше кървила последния път. Последното пълнолуние? Предишното? Или преди него? „Не, не може да е било толкова отдавна.“

— Аз съм кръвта на дракона — каза тя на тревата.

„Някога — изшепна ѝ в отговор тревата. — Докато не окова драконите си в тъмното.“

— Дрогон уби малко момиченце. Името ѝ беше... името ѝ... — Не можа да си спомни името на детето. Това толкова я натъжи, че щеше да заплаче, ако всичките сълзи не бяха пресъхнали. — Никога няма да си имам малко момиченце. Бях Майката на дракони.

„Да — каза тревата. — Но се обърна срещу децата си.“

Коремът ѝ беше празен, стъпалата ожулени и изприщени, а спазмите сякаш бяха станали още по-лоши. Вътрешностите ѝ бяха пълни с гърчещи се змии и тези змии хапеха. Гребна кал и вода с

треперещите си ръце. До обед водата щеше да се стопли, но в утринния хлад беше почти студена и ѝ помогна да задържи очите си отворени. Щом наплиска лицето си, видя по бедрата си прясна кръв. Долната ѝ риза се беше зацапала от нея. Гледката на толкова много червено я уплаши. „Лунна кръв, това е само лунната ми кръв“, но не помнеше да е имала някога толкова силно течение. „Възможно ли е да е от водата?“ Ако беше от водата, беше обречена. Трябваше да пие или да умре от жажда.

— Върви — заповяда си Дани. — Следвай потока и той ще те заведе до Скаазадан. Там Даарио ще те намери.

Но беше нужна цялата ѝ сила само за да се вдигне отново на крака, а когато го направи, можеше само да стои, пламнала от треска и кървяща. Вдигна очи към празното синьо небе и примижа към слънцето. „Половината сутрин вече си отиде“, осъзна с отчаяние. Насила направи стъпка, после нова, и вече отново вървеше надолу по малкото поточе.

Денят стана по-горещ и слънцето биеше безмилостно по главата ѝ и изгорените останки от косата ѝ. Водата пляскаше под петите ѝ. Вървеше в потока. От колко време го правеше? Меката кафява глина между пръстите облекчаваше мехурите. „В потока или покрай него, трябва да продължиш да вървиш. Водата тече надолу. Потокът ще ме отведе до реката, а реката ще ме отведе до дома.“

Не съвсем.

Мийрийн не беше нейният дом и никога нямаше да бъде. Беше град на странни хора със странни богове и още по-странна коса, на търговци на роби, увити в токари с пискюли, град, където благоволенieto се печелеше с блудство, клането беше изкуство, а кучето беше деликатес. Мийрийн винаги щеше да е градът на Харпията, а Денерис не можеше да е харпия.

„Никога — каза тревата с хрипливия глас на Джора Мормон. — Бяхте предупреждена, ваше величество. Оставете този град, казах. Вашата война е във Вестерос, казах го.“

Гласът не беше повече от шепот, но Дани някак имаше чувството, че той е тук и върви до нея. „Моят мечок, моят стар мил мечок, който ме обичаше и ме предаде.“ Толкова ѝ беше липсвал. Искеше да види грозното му лице, да го прегърне и да притисне лице до гърдите му.

— Сънувам — каза си. — Сън наяве, сън, докато вървя. Аз съм сама и изгубена.

„Изгубена, защото се задържа там, където изобщо не трябваше да бъдеш — промълви сир Джора тихо като вятъра. — Сама, защото ме прогони.“

— Ти ме предаде. Предаваше сведения за мен, за злато.

„Заради дома. Исках само да се върна у дома.“

— И мен. Искаше и мен. — Дани го беше видяла в очите му.

„Да“, отвърна тревата с тъга.

— Ти ме целуна. Не бях казала, че можеш, но го направи. Продаде ме на враговете ми, но беше искрен, когато ме целуна.

„Дадох ти добър съвет. Запази копията и мечовете си за Седемте кралства, така ти казах. Остави Мийрийн на мийрийнците и иди на запад, казах. Не ме послуша.“

— Трябваше да взема Мийрийн или да гледам как децата ми умират от глад в похода. — Дани все още виждаше в ума си дирята от трупове, която бе оставила зад себе си, докато прекосяваше Червената пустош. Не беше гледка, която ѝ се щеше да види отново. — Трябваше да взема Мийрийн, за да нахраня хората си.

„Взе Мийрийн, но се задържа.“

— За да бъде кралица.

„Ти си кралица — каза мечокът ѝ. — Във Вестерос.“

— Пътят е толкова дълъг — оплака се тя. — Бях уморена, Джора. Бях уморена от война. Исках да отдъхна, да се смея, да садя дървета и да гледам как растат. Аз съм само едно младо момиче.

„Не. Ти си кръвта на дракона.“ Шепотът ставаше все по-смътен, сякаш сир Джора изоставаше след нея. „Драконите не садят дървета. Помни това. Помни коя си, за какво си създадена. Помни думите си.“

— Огън и кръв — каза Дани на люшкащата се трева.

Под крака ѝ се обърна камък. Тя се олюля и падна на колене, изплака от болка с напразната надежда, че мечокът ѝ ще я подхване, ще ѝ помогне да се вдигне на крака. Когато извърна глава, за да погледне, видя само вадичка кафява вода... и тревата, която леко се движеше. „Вятърът — каза си, — вятърът я люлее.“ Само че не духаше никакъв вятър. Слънцето грееше отгоре, светът бе тих и горещ. Мушици бръмчаха из въздуха, водно конче се рееше над потока. А тревата се, движеше, макар да нямаше никаква причина да се движи.

Напипа камък, голям колкото юмрука ѝ, и го измъкна от калта. Беше слабо оръжие, но по-добро от празна ръка. С крайчеца на окото си видя как тревата отново се раздвижи, вдясно от нея. Люшката се и се покланяше ниско като пред крал, но никакъв крал не се появи. Светът беше зелен и пуст. Светът беше зелен и тих. Светът беше жълт и умиращ. „Трябва да стана — каза си. — Трябва да вървя. Трябва следвам потока.“

През тревата доехтя сребърен звън.

„Звънчета“, помисли Дани с усмивка и си спомни хал Дрого, нейното слънце и звезди, и звънчетата, които заплиташе в косата си. „Когато слънцето изгрее откъм заник и залезе накъм изгрев, когато моретата пресъхнат и когато вятърът издуха планината като сухи листи, когато утробата ми се съживи отново и родя живо дете, хал Дрого ще се върне при мен.“

Но ни едно от тези неща не се беше случило. „Звънчета“, помисли Дани отново. Кръвните ѝ ездачи я бяха намерили.

— Аго — прошепна тя. — Джого. Ракаро.

Зеленото море се разтвори. Появи се ездач. Плитката му беше черна и лъскава, кожата му тъмна като излъскана мед, очите му — като два горчиви бадема. Звънчета пееха в косата му. Носеше колан с бронзова тока и червен елек, аракх на едното бедро и бич на другото. Ловен лък и колчан стрели висяха от седлото му.

„Един ездач, и сам. Съгледвач.“ Ездач, който яздеше пред халазара, за да намери дивеча и добрата зелена трева, и да надуши врагове, ако се крият някъде. Намереше ли я тук, щеше да я убие, да я изнасили или пороби. В най-добрия случай щеше да я върне при стариците на дош халеен, където се очакваше да идат добрите халееси, щом техните халове умрат.

Но не я видя. Тревата я скриваше, а той гледаше другаде. Дани проследи погледа му и видя полетялата сянка с широко разперените криле. Драконът беше на цяла миля, но съгледвачът стоеше на място замръзнал, а конят му зацвили от страх. След това сякаш се събуди от сън, обърна коня и препусна в галоп през високата трева.

Дани погледа след него. Когато тропотът на копитата заглъхна, тя започна да вика. Вика, докато не прегракна... и Дрого дойде, и изригна облаци дим. Тревата му се поклони ниско. Дани скочи на

гърба му. Вонеше на кръв, на пот и страх, но всичко това бе маловажно.

— За да продължа напред, трябва да се върна — каза тя.

Босите ѝ крака се стегнаха около врата на дракона. Срита го и Дрогон се понесе в небето. Бича ѝ го нямаше, затова го насочи с крака и ръце на североизток, накъдето бе заминал съгледвачът. Дрогон се понесе натам на драго сърце — сигурно беше надушил страха на ездача.

След десетина мига подминаха дотрака, препускаш, далече долу в галоп. Вдясно и вляво Дани зърна места, където тревата бе изгоряла на пепел. „Дрогон е идвал насам преди“, осъзна тя. Следите от лова му бяха осеяли зеленото тревно море като верига от сиви острови.

Под тях се появи огромно стадо коне. Имаше и ездачи, двайсетина или повече, но обърнаха и побягнаха веднага щом зърнаха дракона. Конете се пръснаха, щом сянката падна над тях, препуснаха през тревата, раздираха с копитата си пръстта... но колкото и бързи да бяха, не можеха да летят. Скоро един започна да изостава от хергелето. Драконът се спусна над него с рев и изведнъж горкото животно лумна в пламъци, но някак се задържа на крака и продължи да тича, докато Дрогон не се спусна върху него и не му прекърши гърба. Дани се вкопчи в драконовия врат с всичка сила, за да се задържи да не се хлъзне на земята.

Трупът се оказа твърде тежък, за да го отнесе в леговището си, тъй че Дрогон започна да яде жертвата си на място. Разкъсваше опърлената плът, а тревата около него гореше, въздухът натежа от вдигащия се дим и миризмата на изгорели конски косми. Дани, примряла от глад, се смъкна от гърба му и яде с него, късаше мръвки димящо месо от мъртвия кон с голи опърлени ръце. „В Мийрийн бях кралица в коприна, похапвах фурми и късчета агнешко в мед. Какво ли би помислил благородният ми съпруг, ако ме видеше сега?“ Хиздар щеше да се ужаси, несъмнено. Но Даарио...

Даарио щеше да се засмее, да отреже къс конско месо със своя аракх и да клекне да яде до нея.

Когато небето на запад доби цвета на кървав оток, чу тропот на приближаващи се коне. Дани се вдигна, избърса ръце в опърпаната си долна риза и застана до своя дракон.

Така я намери хал Джако, когато петдесет конни воини излязоха от валмата дим.

ЕПИЛОГ

— Не съм изменник — заяви рицарят на Грифонов полог. — Аз съм човек на крал Томен и ваш.

Отмерено кап-кап-кап накъса думите му, от стопения сняг, закапал от плаща му на локва по пода. Снегът беше валял над Кралски чертог почти цялата нощ. Сир Кеван Ланистър придърпа наметалото около себе си.

— Така твърдите вие, сир. Думите са вятър.

— Тогава позволете да защитя истинността им с меча си. — Светлината на факлите придаде огнен блясък на дългата червена коса и брада на Ронет Конингтън. — Пратете ме срещу чичо ми и ще ви донеса главата му, както и главата на този лъжедракон.

Копиеносците на Ланистър в алени плащове и полушлемове с лъвски гребени стояха пред западната стена на тронната зала. Гвардейците на Тирел бяха с лице към тях пред отсрещната стена. Студът в тронната зала бе осезаем. Макар кралица Церсей и кралица Марджери да не бяха сред тях, присъствието им се долавяше отровно във въздуха, като призраци на пир.

Зад масата, където седяха петимата членове на малкия кралски съвет, Железният трон стоеше като огромен, присвит за скок звяр, с шиповете, ноктите и остриетата му скрити в сянка. Кеван Ланистър го усещаше зад гърба си, като лек сърбеж между плешките. Лесно беше да си представи стария крал Ерис кацнал там, кървящ от някое ново порязване и загледан намръщен отгоре. Но днес тронът беше празен. Не беше видял причина Томен да е с тях. По-милостиво беше момчето да остане с майка си. Само Седемте знаеха колко дълго щяха да са заедно майка и син преди съда на Церсей... и вероятно екзекуцията ѝ.

Говореше Мейс Тирел.

— Ще се справим с вашия чичо и неговото фалшиво момче, като му дойде времето. — Новата Ръка на краля седеше на дъбов трон, изваян във формата на ръка, нелепа суетност, извадена на показ от

негово благородие в деня, в който сир Кеван се съгласи да му отстъпи поста, за който ламтеше.

— Ще стоите тук, докато се подготвим за поход. Тогава ще имате възможност да докажете верността си.

Сир Кеван не възрази.

— Придружете сир Ронет до покоите му — разпореди се той. „И се погрижете да остане там“ остана неизречено. Колкото и шумни да бяха протестите му, рицарят от Грифонов полог си оставаше заподозрян. Предполагаше се, че наемниците, слезли на брега на юг, се водят от негов родственик.

Щом ехото от стъпките на Конингтън заглъхна, Великият майстер Пицел поклати тежко глава.

— Чичо му някога стоеше точно където момчето стоеше сега и каза на крал Ерис как щял да му донесе главата на Робърт Баратеон.

„Така е, когато човек остарее като Пицел. Всичко, което видиш или чуеш, ти напомня за нещо, което си видял или чул на младини.“

— Колко войници придружиха сир Ронет до града? — попита сир Кеван.

— Двайсет — отвърна лорд Рандил Тарли, — и повечето от тях от сганта на Грегър Клегейн. Племенникът ви Джайм ги даде на Конингтън. За да се отърве от тях, обзалагам се. Бяха в Девици извор няма и ден, когато един уби човек, а друг го обвиниха в изнасилване. Наложих се да обеса единия и да скопя другия. Ако зависеше от мен, щях да ги пратя всичките на Нощния страж, и Конингтън с тях. Мястото на такива отрепки е на Вала.

— Кучето се държи като господаря си — заяви Мейс Тирел. — Черни наметала щяха да им отиват, съгласен съм. Няма да търпя такива мъже в градската стража. — Сто от неговите мъже от Планински рай бяха добавени към златните плащове, но негово благородие явно бе решил да се противопоставя на всякакво вмъкване на западници за равновесие.

„Колкото повече му давам, толкова повече иска.“ Кеван Ланистър започваше да разбира защо Церсей толкова негодуваше против Тирел. Но сега не беше моментът да се предизвиква открит спор. Рандил Тарли и Мейс Тирел бяха довели войски в Кралски чертог, докато най-добрата част от силата на дома Ланистър оставаше в Речните земи и бързо се стапяше.

— Хората на Планината винаги са били здрави бойци — каза той с помирителен тон, — а може да ни потрябва всеки меч срещу тези наемници. Ако това наистина е Златната дружина, както твърдят осведомителите на Кибърн...

— Наричайте ги както искате — каза Рандил Тарли. — Все пак не са нищо повече от авантюристи.

— Може би — каза сир Кеван. — Но колкото повече не обръщаме внимание на тези „авантюристи“, толкова по-силни стават. Поръчали сме да приготвят карта. Карта на нахлуванията. Велик майстер?

Картата беше красива, нарисувана на най-фин велен и голяма колкото цялата маса.

— Тук. — Пицел посочи с петнистата си ръка. Там, където ръкавът на халата му се повдигна, се показа бледа плът, провиснала от ръката под лакътя. — Тук и тук. По целия бряг и на островите. Тарт, Каменните стъпала, дори Естермонт. А вече имаме сведения и че Конингтън се придвижва към Бурен край.

— Стига да е Джон Конингтън — изтъкна Рандил Тарли.

— Бурен край. — Лорд Мейс Тирел изсумтя. — Не може да вземе Бурен край. Освен ако не е Егон Завоевателя. А и да го вземе, какво толкова? Сега го държи Станис. Да минава замъкът от един претендент на друг, защо трябва да ни притеснява това? Ще го завладеа отново, след като се докаже невинността на дъщеря ми.

„Как можеш да го завладееш отново, като изобщо не си го завладявал?“

— Разбирам, милорд, но...

Тирел не го остави да довърши.

— Тези обвинения срещу дъщеря ми са мръсни лъжи. Питам отново, *защо* трябва да играем този шутовски фарс? Накарайте крал Томен да заяви, че дъщеря ми е невинна, сир, и да сложим край на тази глупост тук и веднага.

„Направи го, и клюките ще преследват Марджери до края на живота ѝ.“

— Никой не се съмнява в невинността на дъщеря ви, милорд — излъга сир Кеван, — но негова висша святост настоява за съд.

Лорд Рандил изсумтя.

— В какво сме се превърнали, щом крале и висши лордове трябва да танцуват на цвърченето на врабци?

— Имаме врагове отвсякъде, лорд Тарли — напомни му сир Кеван. — Станис е на север, железните на запад, наемните на юг. Опълчим ли се на Върховния септон, ще потече кръв и в канавките на Кралски чертог. Ако ни видят като опълчили се на боговете, това само ще привлече благочестивите в прегръдката на един или друг от тези кандидат-узурпатори.

Мейс Тирел остана непреклонен.

— Щом Пакстър Редвин измете железните от морето, синовете ни ще върнат Щитовете. Снеговете ще го направят за Станис или Болтън. Колкото до Конингтън...

— Ако е той — каза лорд Рандил.

— ... колкото до Конингтън — повтори Тирел, — какви битки е печелил досега, че да се страхуваме от него? Можеше да сложи край на бунта на Робърт при Каменните стъпала. Не успя. Златната дружина също винаги се е проваляла. Някои може да се втурнат да се съюзят с тях, да. Толкова по-добре за кралството, че ще се отърве от такива глупаци.

За жалост сир Кеван не споделяше неговата увереност. Беше познавал бегло Джон Конингтън — горд младеж, най-упоритият от шумната компания млади лордчета, които се бяха събрали около принц Регар Таргариен и се надпреварваха да спечелят височайшето му благоволение. „Нагъл, но способен и енергичен.“ Това, както и уменията му във военното изкуство, бе причината лудият крал Ерис да го назначи за своя Ръка. Бездействието на стария лорд Мериуедър бе позволило бунтът да пусне корен и да се разпространи и Ерис искаше някой млад и деен, който да не отстъпва на младостта и енергията на Робърт.

— Много рано е — бе заявил лорд Тивин Ланистър, когато вестта за избора на краля бе стигнала до Скалата на Кастърли. — Конингтън е твърде млад, твърде дързък, твърде жаден за слава.

Битката на Камбаните бе потвърдила истинността на думите му. Сир Кеван беше очаквал след това, че Ерис няма да има друг избор, освен да призове Тивин отново... но лудият крал се беше обърнал към лорд Честелд и Росарт и плати за това с живота и короната си. „Но

всичко това бе толкова отдавна. Ако това наистина е Джон Конингтън, той ще е друг човек. По-стар, по-твърд, по-опитен... по-опасен.“

— Конингтън може да разполага с нещо повече от Златната дружина. Казват, че има претендент Таргариен.

— Фалшиво момче, това има — отвърна Рандил Тарли.

— Може и така да е. Или не. — Кеван Ланистър беше тук, в същата тази зала, когато Тивин бе положил телата на децата на принц Регар в подножието на Железния трон, увити в червени плащове. Момичето бе разпознато като принцеса Ренис, но момчето... „обезобразена ужасия от кости, мозък и кръв, няколко кичура светла коса. Никой от нас не гледа дълго. Тивин заяви, че е принц Егон, и го приехме на честна дума.“ — А и тези приказки, които идат от изток. Втора Таргариен, чиято кръв е неоспорима. Денерис Родената в буря.

— Луда като баща си — заяви лорд Мейс Тирел.

„Това май беше същият баща, когото Планински рай и домът Тирел подкрепяше до самия горчив край и много след това.“

— Може и да е луда — каза сир Кеван, — но при толкова много дим, носещ се на запад, със сигурност на изток трябва да гори някакъв пожар.

Великият майстер Пицел кимна.

— Драconi. Същите приказки са стигнали и до Староград. Твърде много са, за да се пренебрегнат. Среброкоса кралица с три дракона.

— В другия край на света — каза Мейс Тирел. — Кралица на Робския залив, да. Да си го държи.

— По това може да се съгласим — отвърна сир Кеван, — но момичето е от рода на Егон Завоевателя и не мисля, че ще се примири да остане завинаги в Мийрийн. Ако стигне до тези брегове и съедини силата си с лорд Конингтън и този негов принц, фалшив или не... трябва да унищожим Конингтън и претендента му *сега*, преди Денерис Родената в буря да е успяла да дойде на запад.

Мейс Тирел скръсти ръце.

— Смятам да направя точно това, сир. *След* съдебните процеси.

— Наемниците се бият за пари — заяви Великият майстер Пицел. — С достатъчно злато бихме могли да убедим Златната дружина да предадат лорд Конингтън и претендента.

— Да, ако имахме злато — отвърна сир Харис Суифт. — Уви, господа, в съкровищниците ни има само плъхове и хлебарки. Написах отново до мирските банкери. Ако се съгласят да уредят дълга на короната към браавосите и да ни отпуснат нов заем, може би няма да се наложи да вдигаме данъците. Иначе...

— Магистрите на Пентос също заемат пари — каза сир Кеван. — Опитайте с тях. — Пентошите щяха да са по-малко в помощ от мирските сарафи, но усилието трябваше да се положи. Ако не се намереше друг източник на пари и Желязната банка не се смилеше, нямаше да му остане избор, освен да изплати дълговете на короната с ланистърско злато. Не смееше да прибегне до нови данъци, не и след като в Седемте кралства кипеше бунт. Половината лордове във владението нямаше да различат облагането от тирания и щяха веднага да се присъединят към най-близкия узурпатор, стига това да им спести и един петак. — Ако и това се провали, може би ще се наложи да отидете до Браавос и лично да преговаряте с Желязната банка.

Сир Харис потръпна.

— Аз ли?

— *Вие* сте ковчежникът — заяви рязко лорд Рандил.

— Да. — Рехавите бели косми по брадичката на Суифт затрепериха от гняв. — Трябва ли да напомня на милорд, че тази неприятност не е по моя вина? И не всички имахме възможността да напълним ковчежетата си с плячката от Девичи извор и Драконов камък.

— Възмутен съм от намека ти, Суифт — заяви настръхнал Мейс Тирел. — Никакво богатство не бе намерено на Драконов камък, уверявам те. Хората на сина ми претърсиха всяка педя от онзи влажен пуст остров и не намериха и един скъпоценен камък или топче злато. И нито помен от прословутия куп драконови яйца.

Кеван Ланистър беше видял Драконов камък със собствените си очи. Много се съмняваше, че Лорас Тирел е претърсил всяка педя от онази древна крепост. Валирианците я бяха вдигнали, в края на краищата, а всички техни строежи воняха на магия. А сир Лорас беше млад, склонен към присъщите за младостта прибързани преценки, и освен това бе тежко ранен при щурма на замъка. Но нямаше да е от полза да напомня на Тирел, че любимият му син може да е сгрешил.

— Ако на Драконов камък имаше богатство, Станис щеше да го е намерил — заяви той. — Да продължим нататък, ваши благородия. Може би помните, че имаме две кралици, които ще бъдат изправени на съд за върховна измяна. Племенницата ми ме уведомява, че е избрала съд чрез двубой. Сир Робърт Силния ще бъде поборникът ѝ.

— Мълчаливия великан. — Лорд Рандил направи гримаса.

— Кажете ми, сир, откъде дойде този човек? — настоя Мейс Тирел. — Защо никога преди не сме чували името му? Не говори, не показва лицето си, винаги е облечен в броня. Знаем ли със сигурност дали изобщо е рицар?

„Не знаем дори дали е жив.“ Според Мерин Трант Силния нито ядеше, нито пиеше, а Борос Блънт отиваше още по-далече с твърдението си, че не го бил виждал да използва нужник. „А и защо? Мъртвите не серат.“ Кеван Ланистър имаше силно подозрение кой точно е всъщност този сир Робърт под бляскавата бяла броня. Подозрение, което Мейс Тирел и Рандил Тарли несъмнено споделяха. Каквото и лице да се криеше под шлема на Силния, трябваше да остане скрито засега. Мълчаливия великан беше единствената надежда на племенницата му. „И дано да е толкова силен, колкото изглежда.“

Но Мейс Тирел, изглежда, не можеше да види по-далече от заплахата към дъщеря си.

— Негова милост назначи сир Робърт в Кралската гвардия — напомни му сир Кеван, — а Кибърн също гарантира за него. Все едно, победата на сир Робърт ни е нужна, господа. Ако се докаже виновността на племенницата ми в тези предателства, легитимността на децата ѝ ще бъде оспорена. Ако Томен престане да бъде крал, Марджери ще престане да бъде кралица. — Помълча малко, за да може Тирел да смели това. — Каквото и да е направила Церсей, тя все пак е дъщеря на Скалата, от моята кръв. Няма да позволя да умре с изменническа смърт, но съм се погрижил да извадя ноктите ѝ. Цялата ѝ охрана беше освободена и сменена с мои хора. Вместо досегашните ѝ придворни дами оттук насетне ще я придружават септа и три послушници, избрани от Върховния септон. Повече няма да има глас в управлението на кралството, нито в образованието на Томен. Решил съм след съда да я върна в Скалата на Кастърли и да се погрижа да остане там. Смятам, че това е достатъчно.

Останалото премълча. Церсей вече беше оцапана стока, властта ѝ бе приключила. Всяко хлебарче и просяк в града бяха видели позора ѝ и всяка пачавра и бояджия от Квартала на бълхите до Завоя Пиклива вода бяха зяпали голотата ѝ, жадните им очи бяха пълзели по гърдите, корема и женските ѝ части. Никоя кралица не можеше да очаква, че ще управлява след това. В злато, коприна и смарагди Церсей беше кралица, почти богиня. Гола беше само човешко същество, застаряваща жена с белези по корема и провисващи гърди... както злобно изтъкваха жените на съпрузите и любовниците си. „По-добре да живее в позор, отколкото да умре горда“, каза си сир Кеван.

— Племенницата ми няма да прави повече пакости — увери той Мейс Тирел. — Имате думата ми за това, милорд.

Тирел кимна с неохота.

— Както кажете. Моята Марджери предпочита да бъде съдена от Вярата, за да стане цялото владение свидетел на невинността ѝ.

„Щом дъщеря ти е толкова невинна, колкото искаш да повярваме, защо трябва да държиш армията си тук, когато се изправи пред обвинителите си?“, можеше да попита сир Кеван.

— Скоро, надявам се — отвърна и се обърна към Великия майстер Пицел. — Нещо друго има ли?

Великият майстер погледна бележките си.

— Трябва да решим въпроса с наследството на Росби. Шест претенции са представени...

— Росби можем да уредим на по-късна дата. Нещо друго?

— Трябва да се направят приготовления за принцеса Мирцела.

— Това получаващ, когато си имаш работа с дорнците — каза Мейс Тирел. — Вярвам, че може да се намери по-добър брак за момичето?

„Например твоят син Уилас, може би? Тя обезобразена от един дорнец, той осакатен от друг?“

— Несъмнено — отвърна сир Кеван, — но имаме достатъчно врагове, без да оскърбяваме Дорн. Ако Доран Мартел обедини силата си с Конингтън в подкрепа на този лъжедракон, нещата биха могли да тръгнат много зле за всички ни.

— Сигурно можем да убедим дорнските ни приятели да се справят с лорд Конингтън — каза сир Харис Суифт с дразнещ кикот. — Това би ни спестило много кръв и грижи.

— Би могло — отвърна отегчено сир Кеван. Време беше да приключи с това. — Благодаря ви, ваши благородия. Нека се съберем отново след пет дни. След процеса на Церсей.

— Както кажете. Дано Воинът влее сила в мишците на сир Робърт. — Думите бяха изречени с неохота и Мейс Тирел кимна много съдържано с брадичка на лорд-регента. Но все пак беше нещо и сир Кеван Ланистър беше благодарен и на толкова.

Рандил Тарли напусна залата със своя лорд сюзерен и копиеносците им в зелените плащове тръгнаха след тях. „Тарли е същинската опасност — помисли сир Кеван, загледан след тях. — Ограничен, но с желязна воля и проникателен, и най-добрият воин, с когото Предела би могъл да се похвали. Но как да го спечеля на наша страна?“

— Лорд Тирел не ме обича — отрони с мрачен тон Великият майстер Пицел, след като Ръката напусна. — Онази история с лунния чай... Изобщо нямаше да проговоря за това, но вдовстващата кралица ми заповяда! Ако благоволи лорд-регентът, ще спя по-спокойно, ако ми заемете няколко души от вашата охрана.

— Лорд Тирел може да го изтълкува погрешно.

Сир Харис Суифт подръпна рехавата си брада.

— Аз също имам нужда от охрана. Времената са опасни.

„Да — помисли Кеван Ланистър. — А Пицел не е единственият член на съвета, когото нашата Ръка би искал да подмени.“ Мейс Тирел имаше свой кандидат за лорд-ковчежник: своя чичо, сенешал на Планински рай, когото наричаха Гарт Грамадения. „Само това ми липсва, още един Тирел в малкия съвет.“ Вече го надвишаваха числено. Сир Харис беше баща на жена му, а на Пицел също можеше да се разчита. Но Тарли се беше заклел на Планински рай, както и Пакстър Редвин, лорд-адмирал и началник на корабите, понастоящем плаващ с флотата си покрай Дорн, за да се справи с железните на Юрон Грейджой. Щом Редвин се върнеше в Кралски чертог, съветът щеше да е трима на трима, Ланистър и Тирел.

Седмият глас щеше да е на жената от Дорн, която сега придружаваше Мирцела на път към дома. „Лейди Ним. Но не е лейди, ако половината в донесенията на Кибърн е истина.“ Незаконна дъщеря на Червената пепелянка, прочута почти колкото баща си и решена да заеме мястото в съвета, което за толкова кратко беше заел принц

Оберин. Сир Кеван все още не беше намерил за подходящо да уведоми Мейс Тирел за идването ѝ. Ръката нямаше да е доволен, знаеше го. „Човекът, който ни трябва, е Кутрето. Петир Белиш има дарба да сътворява дракони от въздуха.“

— Наемете мъжете на Планината — посъветва сир Кеван. — На Ронет Червения няма да му трябват повече. — Не мислеше, че Мейс Тирел ще е толкова недодялан да се опита да убие Пицел или Суифт, но щом с охрана щяха да се чувстват по-безопасно, да си вземат охрана.

Излязоха заедно от тронната зала. Снегът се вихреше из двора като виещ за свобода окован звяр.

— Изпитвали ли сте някога такъв студ? — попита сир Харис.

— Не е време да говорим за студ, когато стоим в него — каза Великият майстер Пицел и тръгна бавно към покоите си.

Другите двама се задържаха за миг на стъпалата на тронната зала.

— Не вярвам много на тези мирски банкери — каза сир Кеван на тъст си. — Най-добре се подгответе да отидете в Браавос.

Перспективата не зарадва сир Харис.

— Щом трябва. Но пак казвам, тази неприятност не е по моя вина.

— Не е. Церсей реши, че Желязната банка ще изчака дължимото си. Нея ли да пратя в Браавос?

Сир Харис примига.

— Това... това...

— Това беше шега. Лоша. Идете си намерете топъл огън. Смятам да направя същото. — Надяна ръкавиците си и тръгна през двора, наведен срещу вятъра, наметалото му заплующ зад него.

Сухият ров около Стегата на Мегор бе затрупан с три стъпки сняг и железните шипове лъщяха, покрити със скреж. Единственият достъп до кулата беше по подвижния мост над рова. В другия край винаги стоеше на пост рицар от Кралската гвардия. Тази нощ дежурството се беше паднало на сир Мерин Трант. След като Бейлон Суан бе отишъл да издири подивелия рицар Тъмната звезда в Дорн, Лорас Тирел бе тежко ранен на Драконов камък, а Джайм беше изчезнал в Речните земи, само четирима от Белите мечове бяха останали в Кралски чертог, а сир Кеван беше хвърлил Озмунд Черното

котле (и брат му Осфрид) в тъмницата няколко часа след признанието на Церсей, че е имала и двамата за любовници. Така оставаха само Трант, хилавият Борос Блънт и нямото чудовище на Кибърн Робърт Силния, които да пазят младия крал и кралската фамилия.

„Ще трябва да намеря нови мечове за Кралската гвардия.“ Томен трябваше да има седем добри рицари около себе си. В миналото Кралската гвардия служеше до живот, но това не беше спряло Джофри да освободи сир Баристан Селми, за да отвори място за кучето си Сандор Клегейн. Кеван можеше да се възползва от този прецедент. „Бих могъл да облека Лансел в белия плащ — прецени той. — В това има много повече чест, отколкото ще намери изобщо в Синовете на Воина.“

Окачи наметалото си в дневната, смъкна ботушите си и заповяда на слугата си да донесе още дърва за огъня.

— Чаша греяно вино също ще ми дойде добре — каза му, след като се настани до камината. — Погрижи се.

Скоро огънят го отпусна, а виното хубаво го стопли отвътре. Но освен това го приспиваше, тъй че не посмя да изпие втора чаша. Денят му съвсем не беше свършил. Имаше да чете доклади и да пише писма. „И вечеря с Церсей и краля.“ Племенницата му бе станала кротка и хрисима след изкупителното си минаване през града, слава на боговете. Послушниците, които я придружаваха, донасяха, че прекарва една трета от будното си време със сина си, една трета в молитва и една трета в къпалното корито. Къпеше се по пет пъти на ден, търкаше се с четки от конски косъм и силен сапун от луга все едно, че беше решила да си остърже кожата.

„Никога няма да измие петното, колкото и силно да се търка.“ Сир Кеван помнеше някогашното момиче, толкова жизнено и пакостливо. А когато бе разцъфтяла, аххх... имало ли беше изобщо някога на света такава сладка девица? „Ако Ерис се беше съгласил да я омъжи за Регар, колко смърт щеше да се избегне...“ Церсей можеше да е дала на принца синовете, които искаше, лъвове с виолетови очи и сребърни гривни... а с такава жена Регар може би нямаше и да погледне Лиана Старк. Северното момиче имаше дива красота, помнеше той, макар че колкото и ярко да гори една факла, не може да се сравни с изгряващото слънце.

Но нямаше полза да размишлява за изгубени битки и неизвървени пътища. Това беше порок на старци, чийто живот е свършил. Регар се беше оженил за Елия Дорнска, Лиана Старк беше умряла, Робърт Баратеон беше взел Церсей за невяста, и ето ги тук. А тази нощ пътят му щеше да го отведе до покоите на племенницата му и лице в лице с Церсей.

„Нямам причина да се чувствам виновен — каза си сир Кеван. — Тивин щеше да разбере това, със сигурност. Неговата дъщеря донесе срам за името му, не аз. Това, което направих, го направих за доброто на дома Ланистър.“

Не че брат му не беше правил същото. В последните си години баща им, след кончината на майка им, беше взел за любовница хубавата дъщеря на един свещар. Не беше нещо необичайно овдовял лорд да държи момиче от простолюдието да му топли леглото... Но лорд Титос скоро започна да я води със себе си в залата, да я отрупва с дарове и почести, дори да я пита за мнения по държавни въпроси. След година тя вече освобождаваше слуги, разпореждаше се с домашните му рицари, дори говореше от името на негово благородие, когато беше неразположен. Стана толкова влиятелна, че из Ланиспорт говореха, че всеки, който пожелае жалбата му да бъде чута, трябва да коленичи пред нея и да говори силно на скута ѝ... защото ушите на лорд Титос били между краката на дамата му. Беше започнала дори да носи накитите на майка им.

До деня, в който сърцето на баща им не се пръсна в гърдите му, при това докато се качваше по стръмното стълбище към ложето ѝ. Всички кариеристи, които се бяха обявили за нейни приятели и се домогваха до благоволението ѝ, я изоставиха много набързо, когато Тивин заповяда да я съблекат гола и да я преведат през цял Ланиспорт до пристанището като обикновена курва. Макар никой мъж да не ѝ посегна, това преминаване сложи край на властта ѝ. Разбира се, Тивин не беше и сънувал, че същата съдба очаква собствената му златна дъщеря.

— Трябваше да стане — промълви сир Кеван над остатъка от виното си. Негова върховна святост трябваше да бъде усмирен. Томен се нуждаеше от опората на Вярата в предстоящите битки. А Церсей... златното дете се бе превърнало в суетна, глупава, алчна жена. Оставена да управлява, щеше да унищожи Томен, както Джофри.

Вятърът навън се усилваше, дращеше с нокти по прозорците. Сир Кеван стана. Време беше да се изправи пред лъвицата в бърлогата ѝ. „Изтръгнахме ноктите ѝ. Джайм обаче...“ Но не, нямаше да мисли за това.

Облече стар изтърган жакет в случай, че на племенницата му пак ѝ хрумне да хвърли чаша вино в лицето му, но оръжейния си колан остави окачен на гърба на стола. Само на рицарите от Кралската гвардия бяха разрешени мечове в присъствието на Томен.

С момчето крал и майка му беше сир Борос Блънт. Носеше лъскава люспеста броня, бял плащ и полушлем. Не изглеждаше добре. Напоследък видимо бе натежал на лице и корем и цветът му не беше добър. И се подпираше на стената, сякаш самото стоене му струваше голямо усилие.

Храната бе поднесена от три послушници, хубаво излъскани момичета от добро потекло, на възраст между дванайсет и шестнайсет. В меките си бели вълнени халати всяко изглеждаше по-невинно и чисто от предишното, но Върховният септон бе настоял нито едно момиче да не прекарва повече от седем дни в служба на кралицата, за да не го поквари Церсей. Грижеха се за гардероба на кралицата, за банята ѝ, наливаха ѝ виното, сменяха сутрин завивките на ложето ѝ. Една преспиваше в ложето на кралицата всяка нощ, за да е сигурно, че няма друга компания. Други две спяха в съседна стая със септата, която ги надзираваше.

Високо като щърк момиче с пъпчиво лице го придружи и го представи на кралските особи. Церсей стана, щом той влезе, и леко го целуна по бузата.

— Скъпи чичо. Толкова е хубаво, че ще вечеряш с нас. — Бе облечена скромно, като матрона, с тъмнокафява рокля, закопчана чак до гърлото, и със зелена пелерина с качулка, покриваща обръснатата ѝ глава. „Преди разходката ѝ щеше гордо да покаже плешивостта си под златна корона.“ — Заповядай, седни. Ще пийнеш ли вино?

— Една чаша — отвърна той, все още нащрек.

Послушница с лунички по лицето напълни чашите им с греяно вино с подправки.

— Томен каза, че лорд Тирел възнамерява да пресъгради Кулата на Ръката — каза Церсей.

Сир Кеван кимна.

— Да, щяла да е два пъти по-висока от тази, която ти изгори.

Церсей се изсмя гърлено.

— Дълги копия, високи кули... намеква ли за нещо лорд Тирел?

Това предизвика усмивката му. „Добре е, че все още не е забравила как да се смее.“ Когато я попита дали има всичко, което ѝ е нужно, кралицата отвърна:

— Добре ме обслужват. Момичетата са мили, а добрите септи се грижат да казвам молитвите си. Но след като невинността ми бъде доказана, ще се радвам, ако Таена Мериуедър може да бъде отново с мен. Би могла да доведе сина си в двора. Томен се нуждае от други момчета, приятели от благородно потекло.

Беше скромна молба. Сир Кеван не виждаше причина да ѝ откаже. Самият той можеше да осинови момчето на Мериуедър, докато лейди Таена придружи Церсей до Скалата на Кастърли.

— Ще пратя да я поканят след процеса — обеща той.

Вечерята започна с телешка супа с ечемик, последвана от пъдпъдъци и печена щука, близо три стъпки дълга, с ряпа, гъби и много горещ хляб и масло. Сир Борос опита от всяко блюдо, поднесено на краля. Унизително задължение за рицар от Кралската гвардия, но може би единственото, за което Блънт беше годен напоследък... и благоразумно, предвид това как беше умрял братът на Томен.

Кралят изглеждаше по-щастлив, отколкото Кеван Ланистър го беше виждал от дълго време. От супата до десерта Томен бърбеше за подвизите на котенцата си, докато ги хранеше с късчета от щуката от собственото си кралско блюдо.

— Лошият котарак беше във на прозореца ми снощи — уведоми той Кеван по някое време, — но сир Нокътчо му изсъска и той избяга на покривите.

— Лошият котарак? — повтори сир Кеван развеселен. „Той е мило момче.“

— Стар черен котарак с откъснато ухо — каза Церсей. — Мръсно и зло същество. Веднъж одраска ръката на Джоф. — Направи физиономия. — Котките изстребват плъховете, знам, но онзи... знаеше се, че напада гарвани в гарванарника.

— Ще кажа на ловците на плъхове да сложат капан. — Сир Кеван не помнеше да е виждал племенницата си толкова кротка, примирена и сдържана. Толкова по-добре, предполагаше. Но това го и

натъжаваше. „Огънят ѝ е потушен. Тя, която гореше толкова ярко.“ — Не ме попита за брат си — каза той, докато чакаха за сладкишите с крем. Сладкишите с крем бяха любимите на краля.

Церсей вдигна брадичка и зелените ѝ очи блеснаха на светлината на свещите.

— Джайм? Имаш ли вест от него?

— Никаква. Церсей, може би ще трябва да се подготвиш за...

— Ако беше мъртъв, щях да знам. Дойдохме на този свят заедно, чичо. Той не би го напуснал без мен. — Отпи глътка вино. — Тирион може да напусне когато пожелае. И за него нямаш вест, предполагам.

— Никой не се е опитвал да ни продаде глава на джудже напоследък.

Тя кимна.

— Чичо, може ли да ти задам един въпрос?

— Какъвто пожелаеш.

— Жена ти... смяташ ли да я доведеш в двора?

— Не. — Дорна беше стеснителна душа, никога не се чувстваше свободно с приятели и роднини. Беше се справила добре с децата им, мечтаеше да има внуци, молеше се седем пъти на ден, обичаше везмото и цветята. В Кралски чертог щеше да се чувства щастлива колкото някое от котетата на Томен в гнездо на пепелянки. — Тя не обича пътуванията. Ланиспорт е мястото ѝ.

— Една разумна жена си знае мястото.

Не му прозвуча добре.

— Кажки какво имаш предвид.

— Мисля, че го казах. — Церсей вдигна чашата. Момичето с луничките я напълни отново. Тогава се появиха сладкишите с крем и разговорът взе по-лек обрат. Едва след като Томен и котенцата му бяха придружени до кралската спалня от сир Борос, заговориха за процеса ѝ.

— Братята Озни няма да стоят безразлично и да гледат как умира — предупреди го Церсей.

— Не го и очаквах. Заповядах да ги арестуват.

Това сякаш я стъписа.

— За какво престъпление?

— Разврат с кралица. Според негова върховна святост си изповядала, че си спала с двамата — забрави ли?

Тя се изчерви.

— Не. Какво ще направиш с тях?

— Ще идат на Вала, ако признаят вината си. Ако отрекат, могат да се изправят срещу сир Робърт. Такива мъже изобщо не трябваше да се издигат толкова високо.

Церсей наведе глава.

— Аз... погрешно ги прецених.

— Доста мъже прецени погрешно, изглежда.

Можеше да каже още, но тъмнокосата послушница със закръглените бузки влезе и съобщи:

— Милорд, милейди, съжалявам, че ви прекъсвам, но долу има едно момче. Великият майстер Пицел моли за присъствието на лорд-регента веднага.

„Черни криле, черни слова“, помисли сир Кеван. Възможно ли беше Бурен край да е паднал? Или може би беше вест от Болтън в Севера?

— Може да е вест за Джайм — каза кралицата.

Имаше само един начин да се разбере. Сир Кеван стана.

— Моля да ме извиниш.

Преди да напусне, се смъкна на коляно и целуна ръката на племенницата си. Ако Мълчаливия великан я провалеше, това можеше да е последната целувка, която щеше да е познала.

Пратеникът се оказа осем или деветгодишно момче, увито в толкова кожи, че приличаше на мече. Трант го бе задържал да чака на подвижния мост, вместо да го пусне в Стегата на Мегор.

— Иди намери огън, момко — каза му сир Кеван и лепна петак в ръката му. — Знам пътя до гарванарника достатъчно добре.

Снегът най-сетне беше спрял. Зад дрипавите облаци пълната луна се рееше тлъста и бяла като снежна топка. Звездите светеха студени и далечни. Когато сир Кеван тръгна през вътрешния двор, замъкът му се стори чуждо място — на всяка цитадела и кула бяха израснали ледени зъби и всички познати пътеки бяха изчезнали под бяла завивка. Висулка, дълга колкото копие, падна и се пръсна в краката му. „Есен в Кралски чертог — помисли той мрачно. — Какво ли трябва да е горе на Вала?“

Отвори му от слугинче, мършава същество в обшит с кожа халат, твърде голям за нея. Сир Кеван изтупа снега от ботушите си, смъкна

наметалото си и ѝ го хвърли.

— Великият майстер ме очаква.

Момичето кимна, строго и мълчаливо, и посочи към стълбището.

Покоите на Пицел се намираха под гарванарника, няколко просторни стаи, пълни с рафтове с билки, мехлеми и отвари, и лавици, отрупани с книги и свитъци. Сир Кеван винаги ги беше намирал за неприятно затоплени. Не и тази нощ. След като мина през вратата, студът бе осезаем. Само черна пепел и гаснещи въглени бяха останали от огнището в камината. Няколко мъждукащи свещи хвърляха локви мътна светлина.

Останалото бе загърнато в сянка... освен под отворения прозорец, където на лунната светлина блещукаха ледени кристали, завихрени от вятъра. На стола до прозореца клечеше гарван: бял, огромен, с настръхнали пера. Най-големият гарван, който Кеван Ланистър бе виждал. По-голям от всеки ловен ястреб в Скалата на Кастърли, по-голям от най-големия бухал. Навяваният сняг танцуваше около него, а луната го багреше със сребро.

„Не сребро. Бяло. Птицата е бяла.“

Белите гарвани не носеха съобщения като черните си братовчеди. Когато тръгнаха от Староград, целта бе само една: да възвестят промяна на сезони.

— Зима — каза сир Кеван. Думата остави бяла мъгла във въздуха. Той се извърна от прозореца.

Нещо го блъсна в гърдите, твърдо като великански юмрук. Отне дъха му и го накара да залитне назад. Белият гарван хвъркна, белите криле изплюяха в главата му. Сир Кеван се смъкна на стола под прозореца. „Какво... кой...“ В гърдите му, почти до перата, се беше забила метална стрела. „Не. Не, така умря брат ми.“ Кръв се процеждаше около металната пръчка.

— Пицел — промълви той объркано. — Помогни ми... аз...

Великият майстер Пицел седеше на масата си, главата му бе отпусната на голям подвързан в кожа том. „Спи“, помисли Кеван... докато не примигна и не видя дълбоката червена рана в петнистия череп на стареца и кръвта, събрала се на локвичка под главата му, зацапала страниците на книгата. Около свещта имаше късчета кост и мозък, островчета сред езеро от стопен восък.

„Той поиска охрана — помисли сир Кеван. — Трябваше да му пратя охрана.“ Възможно ли беше Церсей да е била права през цялото време? Дело на племенника му ли беше това?

— Тирион? — извика той. — Къде...?

— Далече е — отвърна познат глас.

Стоеше в сянката до един книжен шкаф, пълничък, с бледо лице, с кръгли рамене, стиснал арбалет в меките си напудрени ръце. Копринени пантофи загръщаха ходилата му.

— Варис?

Евнухът остави арбалета на пода.

— Сир Кеван. Простете ми, ако можете. Не храня лоши чувства към вас. Не го направих със зъл умисъл. А заради кралството. Заради децата.

„Имам деца. Имам жена. О, Дорна.“ Заля го болка. Затвори очи, отново ги отвори.

— Има... има стотици гвардейци на Ланистър в този замък.

— Но нито един в тази стая, за щастие. Това ме наскърбява, милорд. Не заслужавате да умрете сам в такава студена и тъмна нощ. Има много като вас, добри мъже в служба на лоши каузи... но вие заплашвахте да развалите всичката добра работа на кралицата, да примирите Планински рай и Скалата на Кастърли, да обвържете Вярата към младия крал, да обедините Седемте кралства под властта на Томен. Така че...

Лъхна отривист вятър. Сир Кеван потрепери.

— Студено ли ви е, милорд? — попита Варис. — Наистина ми простете. Великият майстер се изпусна, преди да умре, и смрадта бе толкова непоносима, че се уплаших да не се задавя.

Сир Кеван понечи да стане, но силата го бе напуснала. Не можеше да усети краката си.

— Сметнах, че арбалетът ще е подходящ. Имахте толкова много общи неща с лорд Тивин, защо не и това? Племенницата ви ще помисли, че са ви убили Тирел, може би в съучастие с Дяволчето. Тирел ще подозират нея. Някой някъде ще намери начин да обвини дорнците. Съмнение, разделение и недоверие ще разяждат твърдта под вашето момче крал, а Егон ще вдигне знамето си над Бурен край и лордовете на кралството ще се съберат около него.

— Егон? — В първия миг не разбра. После си спомни. Бебе, загърнато в червено наметало, платът зацапан с кръвта и мозъка му. — Мъртъв. Той е мъртъв.

— Не е. — Гласът на евнуха стана сякаш по-дълбок. — И е подготвян да управлява още отпреди да проходи. Беше обучен в оръжия, както подобава на рицар, но с това образованието му не свършва. Чете и пише, говори няколко езика, изучил е история, закон и поезия. Септа го е въвела в мистериите на Вярата, откакто стана достатъчно голям, за да ги разбира. Живял е с прости рибари, работил е с ръцете си, плувал е в реки и е кърпил мрежи, и се е научил сам да си пере дрехите, щом се наложи. Може да лови риба и да готви, и да превърже рана, знае какво означава да си гладен, да си преследван, да си уплашен. Томен беше учен, че кралството е негово право. Егон знае, че кралството е негов дълг, че един крал трябва да поставя на първо място народа си и да живее и управлява заради поданиците си.

Кеван Ланистър понечи да извика... на стражите си, на жена си, на брат си... но думите не идваха. Кръв закапа от устата му. Потръпна неудържимо.

— Съжалявам. — Варис закърши ръце. — Страдате, знам, а аз стоя тук и бъбря като глупава старица. Време е да приключим.

Присви устни и тихо изсвири.

Сир Кеван беше студен като лед и болката, която го пронизваше с всеки измъчен дъх, бе разкъсваща. Зърна движение, чу тихо шумолене на обути в пантофи стъпала по камък. Дете се появи от локва мрак, бледо момче в опърпан халат, не повече от десетгодишно. Друго се надигна иззад стола на Великия майстер. Момичето, което му бе отворило вратата, също бе тук. Всички бяха около него, половин дузина, белолики деца с тъмни очи, момчета и момичета.

С ками в ръцете.

ПРИЛОЖЕНИЕ

ВЕСТЕРОС

МОМЧЕТО КРАЛ

Томен Баратеон, Първи с това име, крал на андалите, на ройнарите и на Първите хора, и Господар на Седемте кралства, осемгодишно момче.

– жена му, кралица Марджери от дома Тирел, трижди венчана, дважд овдовяла, обвинена във върховна измяна, държана в плен във Великата септа на Белор,

– нейните придворни дами и братовчедки, Мега, Ала и Елинон Тирел, обвинени в разврат,

– годеникът на Елинон, Алин Амброуз, скуайър,
– майка му, Церсей от дома Ланистър, вдовстваща кралица, господарка на Скалата на Кастърли, обвинена във върховна измяна, пленничка във Великата септа на Белор,

– неговите братя и сестри:

– по-големият му брат, {крал Джофри I Баратеон}, отровен по време на брачния си пир,

– по-голямата му сестра, принцеса Мирцела Баратеон, деветгодишно момиче, повереничка на принц Доран Мартел в Слънчево копие, сгодена за сина му Тристейн,

– неговите котенца, сир Нокътчо, лейди Мустачки, Ботушчето,

– неговите вуйчовци:

– сир Джайм Ланистър, наречен Кралеубиеца, близък на кралица Церсей, лорд-командир на Кралската гвардия,

– Тирион Ланистър, наречен Дяволчето, джудже, обвинен и осъден за кралеубийство и отцеубийство,

– други негови родственици:

– дядо му, {Тивин Ланистър}, Господар на Скалата на Кастърли, Гарант на Запада и Ръка на краля, убит в нужника от своя син Тирион,

– братът на дядо му, сир Кеван Ланистър, лорд-регент и Защитник на Владението, женен за Дорна Суифт,

– децата им:

– сир Лансел Ланистър, рицар на Святия орден на Синовете на Воина,

- {Вилем}, близък на Мартин, убит при Речен пад,
- Мартин, близък на Вилем, скуайър,
- Джаней, тригодишно момиче,
- сестрата на дядо му, Дженна Ланистър, омъжена за сир Емън Фрей,
- децата им:
 - {сир Клеос Фрей}, убит от разбойници,
 - сир Тивин Фрей, син на Клеос, наричан Тай,
 - Вилем Фрей, син на Клеос, скуайър,
- сир Лайънъл Фрей, вторият син на лейди Дженна,
- {Тион Фрей}, син на Дженна, убит при Речен пад,
- Уолдър Фрей, наричан Уолдър Червения, паж в Скалата на Кастърли,
- братът на дядо му, {сир Тигет Ланистър}, женен за Дарлеса Марбранд,
- децата им:
 - Тирек Ланистър, скуайър, изчезнал по време на гладните бунтове в Кралски чертог,
 - лейди Ермесанда Хейфорд, непълнолетната жена на Тирек,
- братът на дядо му, Герион Ланистър, изгубен в морето,
- Джой Хълма, негова незаконна дъщеря,
- Малкият съвет на крал Томен:
 - сир Кеван Ланистър, лорд-регент,
 - лорд Мейс Тирел, Ръка на краля,
 - Велик майстер Пицел, съветник и лечител,
 - сир Джайм Ланистър, лорд-командир на Кралската гвардия,
 - лорд Пакстър Редвин, адмирал и началник на корабите,
 - Кибърн, изпаднал в немилост майстер и предполагаем некромант, надзорник на слухарите.
- Бившият малък съвет на кралица Церсей,
 - {лорд Джилс Росби}, лорд-ковчезник и надзорник на хазната, умрял от кашлица,
 - лорд Ортън Мериуедър, съдия и надзорник на законите, избягал в Дългата маса при арестуването на кралица Церсей,
 - Аурейн Водите, копелето на Дрифтмарк, адмирал и началник на корабите, избягал по море с кралския флот при арестуването на кралица Церсей,
- Кралската гвардия на Томен:
 - сир Джайм Ланистър, лорд-командир,
 - сир Мерин Трант,

- сир Борос Блънт, отстранен и по-късно възстановен,
- сир Бейлон Сван, в Дорн с принцеса Мирцела,
- сир Озмунд Черно котле,
- сир Лорас Тирел, Рицарят на цветята,
- {сир Арис Оукхарт}, умрял в Дорн,
- Дворът на Томен в Кралски чертог:
 - Лунното момче, кралски шут и глумец,
 - Пейт, осемгодишно момче, „момчето за камшика“ на Томен,
 - Ормонд от Староград, кралският арфист и бард,
 - сир Осфрид Черно котле, брат на сир Озмунд и сир Озни, капитан на Градската стража,
 - Нохо Димитис, посланик от Желязната банка на Браавос,
 - {сир Грегър Клегейн}, наречен Яздещата планина, убит от отровна рана,
 - Ренифър Лонгуотърс, главен надзирател на тъмниците в Червената цитадела,
- набедените любовници на кралица Марджери:
 - Уат, певец, приел прозвището Синия бард, полудял при изтезания,
 - Хамиш Арфиста, стар певец, умрял в плен,
 - сир Марк Мюлендор, изгубил маймуна и половин ръка в Битката при Черната вода,
 - сир Талад с прозвището Високия, сир Ламберт Търнбъри, сир Баярд Норкрос, сир Хю Клифтън,
 - Джалабхар Ксхо, принц на Долината на Червеното цвете, изгнанник от Летните острови,
 - сир Хорас Редвин, признат за невинен и освободен,
 - сир Хобър Редвин, признат за невинен и освободен,
- главният обвинител на кралица Церсей,
 - сир Озни Черно котле, брат на сир Озмунд и сир Осфрид, задържан в плен от Вярата,
- хората на Вярата:
 - Върховният септон, Отец на ПравOVERните, Глас на Седмината на Земята, болнав и хилав старец,
 - септа Унела, септа Моел, септа Сколера, тъмничарките на кралицата,
 - септон Торбърт, септон Рейнард, септон Лусиън, септон Олидор, от Най-благочестивите,
 - септа Аглантайн, септа Хелицент, служещи на Седмината във Великата септа на Белор,
 - сир Теодан Уелс, наречен Теодан Верния, благочестив командир на Синове на Воина,

- „врабците“, най-смирените и ревностни в благочестивата си вяра,
- хора от Кралски чертог:
 - Чатая, собственичка на скъп публичен дом,
 - Алайая, нейна дъщеря,
 - Данси, Марей, две от момичета на Чатая,
 - Тобо Мот, майстор оръжейник,
- лордове на земите на короната, заклет на Железния трон:
 - Ренфред Рикър, лорд на Дъскъндейл,
 - сир Руфус Лийк, еднокрак рицар на служба при него, кастелан на Сивия форт в Дъскъндейл,
 - {Танда Стоукуорт}, лейди на Стоукуорт, умряла от счупено бедро,
 - голямата ѝ дъщеря, {Фалайс}, умряла с писъци в черните килии,
 - {сир Болман Бърч}, съпруг на лейди Фалайс, убит в рицарски двубой,
 - малката ѝ дъщеря, Лолис, малоумна, лейди на Стоукуорт,
 - новороденият ѝ син, Тирион Щавача, от стоте бащи,
 - съпругът ѝ, сир Брон от Черна вода, бивш наемник, станал рицар,
 - майстер Френкен, на служба в Стоукуорт,

Знамето на крал Томен изобразява коронования елен на Баратеон, черен на златно поле, и лъва на Ланистър, златен на пурпурно поле, в бойни пози.

КРАЛЯТ ПРИ ВАЛА

Станис Баратеон, Първият с това име, втори син на лорд Стефон Баратеон и на лейди Кассана от дома Естермонт, лорд на Драконов камък, титулуващ се Крал на Вестерос.

– със Станис в Черен замък:

– лейди Мелисандра Ашайска, наричана Червената жена, жрица на Р'хлор, Господаря на Светлината,

– неговите рицари и закleti мечове:

– сир Ричард Хорп, първият му помощник-командир,

– сир Годри Фаринг, с прозвище Великаноубиеца,

– сир Джъстин Маси,

– лорд Робин Пийзбъри,

– лорд Харууд Фел,

– сир Клейтън Съгс, сир Корлис Пени, хора на кралицата и ревностни поклонници на Бога на Светлината,

– сир Вилам Фоксглоув, сир Хъмфри Клифтън, сир Ормънд Уайлд, сир Харис Коб, рицари,

– неговите скуайъри, Деван Държеливия и Браян Фаринг,

– неговият пленник, Манс Райдър, Кралят отвъд Вала,

– синът бебе на Райдър, „принцът дивак“,

– Джили, дойката на бебето, момиче дивачка,

– бебето син на Джили, „чудовището“, от баща ѝ {Крастър},

– Дворът на Станис в Източен крайморски страж:

– кралица Селайз от дома Флорент, негова жена,

– принцеса Шайрийн, тяхна дъщеря, единайсетгодишна,

– Кърпено лице, или Кърпчо, нейният малоумен шут,

– чичо ѝ, сир Аксел Флорент, най-изтъкнатият от хората на кралицата, титулуващ се Ръката на кралицата,

– нейните рицари и закleti мечове, сир Нарбърт Грандисън, сир Бенетон Скейлс, сир Патрек от Кралска планина, сир Дордън Киселия, сир Мейлгорн от Червено езеро, сир Ламбърт Бяла вода, сир Перкин Фолард, сир Брус Бъклър,

– сир Давос Държеливия от Дъждовен лес, Адмирал на

Тясното море, Ръката на краля, с прозвище Луковия рицар,
– Саладор Саан, пират и наемник от Лис, командващ
„Валириан“ и флота галери,
– Тайко Несторис, пратеник от Желязната банка на
Браавос.

Крал Станис е избрал за свое знаме огненото сърце на Господаря
на Светлината: червено сърце, обкръжено от оранжеви пламъци на
жълто поле. Вътре в сърцето е изобразен коронованият елен на
дома Баратеон, в черно.

КРАЛЕТЕ НА ОСТРОВИТЕ И СЕВЕРА

Грейджой от Пайк извеждат родословието си от Сивия крал от Героичния век. Според легендите Сивия крал властвал над самото море и си взел за жена русалка. Егон Дракона сложил край на последната кралска линия на Железните острови, но позволил на железородните да възстановят древния си обичай да избират онзи, който да има върховенство над тях. Избрали лорд Викон Грейджой Пайкски. Гербът на Грейджой е златен кракен на черно поле. Девизът им е: „Ние не сеем.“

Юрон Грейджой, Третият с това име след Сивия крал, крал на Железните острови и на Севера, крал на Солта и на Скалата, Син на Морския вятър и лорд Жътваря на Пайк, капитан на „Тишина“, наричан Вранското око,

– по-големият му брат, {Бейлон}, крал на Железните острови и на Севера, Деветият с това име след Сивия крал,

– вдовицата на крал Бейлон кралица Аланис, от дома Харлоу,

– техните деца:

– {Родрик}, убит по време на първия бунт на Бейлон,

– {Мейрон}, убит по време на първия бунт на Бейлон,

– Аша, капитан на „Черен вятър“, завладяла замъка Дълбоки лес, омъжена за Ерик Железаря,

– Теон, наричан от северняците Теон Обърни-плащ, пленник в Дредфорт,

– по-младият му брат Виктарион, лорд-капитан на Железния флот, владеец на „Желязна победа“,

– най-младият му брат, Ерон, наричан Мократа коса, жрец на Удавения бог,

– неговите капитани и заклетни мечове:

– Торволд Кафявия зъб, Джон Майр Мършавия, Родрик Фриборн, Червения гребец, Лукас Код Левака, Квелон Хъмбъл, Харън Халфхор, Кемет Пайк Копелето, Карл Ярема, Стоунхенд, Ралф Пастира, Ралф от Владетелски пристан,

– неговият екипаж:

– {Крагорн}, който наду адския рог и умря,

– неговите лордове знаменосци:

- Ерик Железаря, наричан още Ерик Трошача на наковални и Ерик Справедливия, лорд-стюард на Железните острови, кастелан на Пайк и прочут някога старец, женен за Аша Грейджой,
- лордове на Пайк:
 - Джърмънд Ботли, лорд на Владетелски пристан,
 - Уолдън Винч, лорд на Железен хълм,
- лордове на Стар Уик:
 - Дънстан Дръм, капитан на „Гръмоносец“,
 - Норни Гудбрадър, от Шатърстоун,
 - Каменната къща,
- лордове на Голям Уик:
 - Горолд Гудбрадър, лорд на Хамърхорн,
 - Трайстън Фарвайнд, лорд на нос Тюленова кожа,
 - Спар (Мачтата),
 - Мелдред Мерлин, лорд на Пебълтън,
- лордове на Оркмонт:
 - Алин Оркууд, наречен Оркууд от Оркмонт,
 - лорд Бейлон Тоуни,
- лордове на Харлоу:
 - Родрик Харлоу, наричан Четеца, лорд на Харлоу, лорд на Десетте кули, Харлоу на Харлоу,
 - Сигфрид Харлоу, наричан Сигфрид Сребърна коса, негов стар чичо, владеец на замъка Харлоу,
 - Хото Харлоу, наричан Хото Гърбицата, от Кулата на Сиянието, братовчед,
 - Бормунд Харлоу, наричан Бормунд Синия, владеец на Хълма Харидан, братовчед,
- лордове на по-малките острови и скали:
 - Джилбърт Фарвайнд, лорд на Самотната светлина,
- железнородените завоеватели:
 - на Островите на щитовете:
 - Андрик Навъсеня, лорд на Южен щит,
 - Нют Бръснаря, лорд на Дъбов щит,
 - Мейрон Волмарк, лорд на Зелен щит,
 - сир Харас Харлоу, лорд на Сив щит, рицарят на Сиви градини,
 - на Рова Кайлин:
 - Ралф Кенинг, кастелан и командир,
 - Адрак Хъмбъл, изгубил половин ръка,
 - Дагон Код, който не се прекланя пред никого,
 - на Тореново поле:
 - Дагмър с прякора Ждрелото, капитан на „Пиещата пяна“,

– на Дълбоки лес:
– Аша Грейджой, дъщерята на кракена, капитан на „Черен вятър“,
– нейният любовник, Карл Девицата, майстор на меча,
– бившият ѝ любовник, Тристифер Ботли, наследник на Владетелски пристан, лишен от владенията си,
– екипажът ѝ, Рогон Ръждивата брада, Гримтънг, Ролф Джуджето, Лорен Дългата брадва, Руук, Пръстите, Харл Шестте пръста, Хаген Рога и красивата му червенокоса дъщеря,
– братовчед ѝ Куентън Грейджой,
– братовчед ѝ Дагон Грейджой, наречен Дагон Пияницата.

ДРУГИ ДОМОВЕ, ГОЛЕМИ И МАЛКИ

ДОМЪТ АРИН

Арините са потомци на кралете на Планината и Долината. Гербът на Арин е луна и сокол, бели на небесносиньо поле. Домът Арин не е взел страна във Войната на петимата крале.

Робърт Арин, владетел на Орлово гнездо, Пазител на Долината, Гарант на Изтока, болнаво осемгодишно момче,

– майка му {лейди Лиза от дома Тъли}, вдовица на лорд Джон Арин, загинала, след като е бутната от Лунната врата,

– неговият пастрок Петир Белиш, с прозвище Кутрето, лорд на Харънхъл, лорд-сюзерен на Тризъбеца и лорд-протектор на Долината,

– Алайн Каменна, незаконна дъщеря на лорд Петир, всъщност Санса Старк,

– сир Лотор Брун, наемник на служба при лорд Петир, капитан на гвардията на Орлово гнездо,

– Озуел, ветеран на служба при лорд Петир, наричан понякога Черното котле,

– сир Шадрик от Сенчестата клисура, наречен Лудата мишка, странстващ рицар на служба при лорд Петир,

– сир Бирон Красивия, сир Моргарт Веселия, странстващи рицари на служба при лорд Петир,

– неговото домакинство и прислуга:

– майстер Колемон, съветник, лечител и наставник,

– Морд, жесток тъмничар,

– Гретчел, Мади и Мела, слугини,

– неговите знаменосци, лордовете на Планината и Долината:

– Йон Ройс, Бронзовия Йон, лорд на Рунстоун (Вълшебната скала),

– неговият син сир Андар, наследник на Рунстоун,

– лорд Нестор Ройс, Върховен стюард на Долината и кастелан на Лунните порти,

– сир Албар, син и наследник на лорд Нестор,

– Миранда, дъщеря на лорд Нестор, наричана

Ранда, вдовица, но държана настрана,
 – Мия Каменна, незаконна дъщеря на крал Робърт,
 – Лайънъл Корбрей, лорд на Дома на сърцето,
 – сир Лин Корбрей, негов брат и наследник,
 владеец на прочутия меч Скръбната дама,
 – сир Лукас Корбрей, по-младия му брат,
 – Тристън Съндърленд, лорд на Трите сестри,
 – Годрик Борел, лорд на Сладката сестра,
 – Роланд Лонгторп, лорд на Дългата сестра,
 – Ализандър Торент, лорд на Малката сестра,
 – Аня Уейнууд, лейди на замък Железни дъбове,
 – сир Мортън, нейният най-голям син и
 наследник,
 – сир Донел, вторият ѝ син, Рицаря на Кървавата
 порта,
 – Уолъс, най-младият ѝ син,
 – Харолд Хардинг, неин повереник, скуайър,
 често наричан Хари Наследника,
 – сир Симънд Темпълтън, Рицаря на Найнстарс (Деветте
 звезди),
 – Джон Линдърли, лорд на Змийския лес,
 – Едмънд Уоксли, Рицаря на Уикъндън,
 – Джеролд Графтън, лорд на Града на гларуса,
 – {Еон Хънтър (Ловеца)}, владетел на замъка Дълъг лък,
 умрял наскоро,
 – сир Джилууд, най-големият син и наследник на
 лорд Еон, вече наричан лорд Хънтър Младия,
 – сир Юстейс, вторият син на лорд Еон,
 – сир Харлан, най-младият син на лорд Еон,
 – домакинството на лорд Хънтър Младия:
 – майстер Виламен, съветник, лечител,
 наставник,
 – Хортън Редфорт, лорд на Редфорт, женен три пъти,
 – сир Джаспър, сир Крейгтон, сир Джон, негови
 синове,
 – сир Мичъл, най-младият му син, наскоро
 помазан в рицарство, женен за Юсила Ройс от Рунстоун,
 – Бенедар Белмур, лорд на Стронгсонг,
 – кланови вождове от Лунните планини:
 – Шага син на Долф, от Каменните врани, сега
 водач на разбойническа чета в кралския лес,
 – Тимет син на Тимет, от Горените,
 – Чела дъщеря на Чейк, от Черните уши,

– Краун син на Калор, от Лунните братя.
Девизът на Арините е: „Високо като честта“.

ДОМЪТ БАРАТЕОН

Най-младият от Великите домове. Домът Баратеон е възникнал по време на Войните на Завоеванието, когато Орис Баратеон, според мълвата незаконен брат на Егон Завоевателя, победил и убил Аргилак Наглия, последния от Кралете на бурята. Егон го възнаградил със замъка на Аргилак, земи и една от дъщерите си. Орис взел момичето за невяста и наследил знамето, титлите и девиза на нейния род.

През 253 г. след Завоеванието на Егон Робърт от дома Баратеон, лорд на Бурен край, сваля от власт Лудия крал, Енис II Таргариен, и спечелва Железния трон. Претенцията му за трона произлиза от баба му, дъщеря на крал Егон V Таргариен, макар Робърт да предпочита да твърди, че претенцията му е бойният му чук.

{Робърт Баратеон}, Първият с това име, крал на андалите, на ройнарите и на Първите хора, Господар на Седемте кралства и Защитник на Владението, убит от глиган,

- жена му, кралица Церсей, от дома Ланистър,
- децата им:

- {крал Джофри Баратеон}, Първият с това име, убит на сватбения му пир,

- принцеса Мирцела, повереница в Слънчево копие, сгодена за принц Тристейн Мартел,

- крал Томен Баратеон, Първият с това име,
- братята му:

- Станис Баратеон, бунтовник, лорд на Драконов камък и претендент за Железния трон,

- неговата дъщеря, Шайрийн, единайсетгодишно момиче,

- {Ренли Баратеон}, бунтовник лорд на Бурен край и претендент за Железния трон, убит при Бурен край сред армията си,

- незаконните му деца:

- Мия Каменна, деветнайсетгодишна девица, на служба при лорд Нестор Ройс, при Лунните порти,

- Джендри, разбойник в Речните земи, в неведение за потеклото си,

- Едрик Буря, негов признат незаконен син от лейди

Делена от дома Флорент, криещ се в Лис,
 – сир Андрю Естермонт, негов братовчед и
 телохранител,
 – негови охранители и защитници:
 – сир Джералд Гоуър, сир Тристън от Беязания
 хълм, Луис, с прозвище Рибарката, Омер Боровинката, кралски
 хора, пазачи и закрилници на Едрик,
 – {Барра}, негова незаконна дъщеря от курва в Кралски
 чертог, убита по заповед на вдовицата му,
 – други негови родственици:
 – старият му чичо, сир Елдън Естермонт, лорд на Зелен
 камък,
 – неговият братовчед, сир Емон Естермонт, син
 на Елдън,
 – неговият братовчед, сир Алин
 Естермонт, син на Емон,
 – неговият братовчед, сир Ломас Естермонт, син
 на Елдън,
 – неговият братовчед, сир Андрю
 Естермонт, син на Ломас,
 – знаменосци, закleti на Бурен край, лордовете на бурята:
 – Давос Държеливия, лорд на Дъждовен лес, адмирал на
 Тясното море, Ръка на краля,
 – неговата жена, Маря, дъщеря на дърводелец,
 – техните синове {Дейл, Алард, Матос,
 Марик}, убити в битката на Черна вода,
 – техният син Деван, скуайър при крал
 Станис,
 – техните синове, Станис и Стефон,
 – сир Джилбърт Фаринг, кастелан на Бурен край,
 – неговият син, Браян, скуайър при крал Станис,
 – неговият братовчед, сир Годри Фаринг, наречен
 Великаноубиеца,
 – Елууд Медоуз, лорд на Грасфилд, сенешал в Бурен край,
 – лорд Селвин Тарт, наречен Вечерната звезда, владетел
 на Тарт,
 – неговата дъщеря, Бриен, Девата на Тарт,
 наричана още Бриен Красавицата,
 – нейният скуайър, Подрик Пейн,
 десетгодишно момче,
 – сир Ронет Конингтън, наричан Ронет Червения, Рицаря
 на Грифонов полог,
 – по-младите му братя Реймънд и Алин,

- незаконният му син Роналд Буря,
- неговият братовчед, Джон Конингтън, бивш владетел на Бурен край и Ръка на краля, прокуден от Ерис II Таргариен, вярва се, че е умрял от пьянство,
- Лестър Мorigен, лорд на Вранско гнездо,
- неговият брат и наследник, сир Ричард Мorigен,
- неговият брат {сир Гаярд Мorigен, наричан Гаярд Зеления}, убит в Битката на Черна вода,
- Арстан Селми, лорд на Житен замък,
- братът на дядо му сир Баристан Селми,
- Каспър Уайлд, лорд на Дъждовен дом,
- неговият чичо, сир Ормънд Уайлд, престарял рицар,
- Харууд Фел, лорд на Фелууд,
- Хю Грандисън, наричан Сивата брада, лорд на Гранд Вю,
- Себастион Ерол, лорд на Хейстак Хол,
- Клифорд Сван, лорд на Стоунхелм,
- Берик Дондарион, лорд на Черна вода, наричан Лордът Мълния, разбойник в Речните земи, убиван многократно и смятан за мъртъв,
- {Брайс Карън}, лорд на Нощна песен, убит от сир Филип Фуути на Черната вода,
- неговият убиец, сир Филип Фуути, едноок рицар, лорд на Нощна песен,
- неговият брат, сир Роланд Буря, наричан Копелето на Нощна песен, претендент владетел на Нощна песен,
- Робин Пийзбъри, лорд на Подингфилд,
- Мери Мертинс, лейди на Мъглив лес,
- Ралф Бъклър, лорд на Бронзова порта,
- неговият братовчед сир Брус Бъклър.

Гербът на Баратеон е коронован елен, черен, на златно поле. Девизът им е „Наша е яростта“.

ДОМЪТ ФРЕЙ

Фрей са знаменосци на дома Тъли, но не винаги са изпълнявали ревностно дълга си. В началото на Войната на петимата крале Роб Старк печели съюза на лорд Уолдър, като се заклева да се ожени за някоя от неговите дъщери или внучки. Но след като вместо да изпълни клетвата си се жени за лейди Джейни Уестърлинг, Фрей влизат в заговор с Рууз Болтън и убиват Младия вълк и свитата му в т.н. Червена сватба.

Уолдър Фрей, лорд на Бродовете,

– от първата му жена, {лейди Пера от дома Ройс}:

– {сир Стеврон}, загинал след Битката при Волско

кръстовище,

– сир Емон Фрей, вторият му син,

– сир Енис Фрей, предвождащ силите на Фрей в Севера,

– синът на Енис, Егон Кръвника, разбойник,

– синът на Енис, Регар, пратеник в Бял пристан,

– Периан, най-голямата дъщеря на лорд Уолдър, омъжена за сир Леслин Хайг,

– от втората му жена, {лейди Кирена от дома Суан}:

– сир Джаред, четвърти син на лорд Уолдър, пратеник в Бял пристан,

– септон Лусиън, неговият пети син,

– от третата му жена, {лейди Амарея от дома Крейкхол}:

– сир Хостийн, прочут рицар,

– Литийн, втората му дъщеря, омъжена за лорд Лусиас Вайприн,

– Саймонд Фрей, седмият му син, пратеник в Бял пристан,

– сир Дануел Фрей, осмият му син,

– {Мерет Фрей}, обесен при Старите камъни,

– дъщерята на Мерет, Валда, наричана Валда Дебелата, омъжена за Рууз Болтън, лорд на Дредфорт,

– синът на Мерет, Уолдър, наричан Уолдър

Малкия, скуайър на служба при Рамзи Болтън,

– {сир Джереми Фрей}, десетият му син, удавен,

– сир Раймънд Фрей, единайсетиет му син,

– от четвъртата му жена, {лейди Алиса от дома Блекууд (Черни лес)}:

– Лотар Фрей, дванайсетиет син на лорд Уолдър, наричан

Лотар Куция,

- сир Джамос Фрей, тринаisetият син на лорд Уолдър,

- синът на Джамос, Уолдър, наричан Уолдър

Големия, осемгодишен, скуайър на служба при Рамзи Болтън,

- сир Уолън Фрей, четиринаisetият син на лорд Уолдър,

- Мория, дъщеря на лорд Уолдър, омъжена за сир Флемент

Бракс,

- Тита, четвъртата дъщеря на лорд Уолдър, наричана Тита

Девата,

- от петата му жена, {лейди Саря от дома Уент}:

- няма потомство,

- от шестата му жена, {лейди Бетани от дома Росби},

- сир Первин, петнаisetият син на лорд Уолдър,

- {сир Бенфрей}, умрял от рана, получена на Червената

- сватба, женен за Джиана Фрей, негова братовчедка,

- майстер Виламен, седемнаisetият син на лорд Уолдър,

- на служба в замъка Дълъг лък,

- Оливар, осемнаisetият син на лорд Уолдър, бивш

- скуайър при Роб Старк,

- Рослин, шестнаisetгодишна, омъжена за лорд Едмур Тъли

- на Червената сватба, бременна,

- от седмата му жена, {лейди Анара от дома Фаринг},

- Арвин, шестата дъщеря на лорд Уолдър,

- четиринаisetгодишна девица,

- Вендел, деветнаisetият син на лорд Уолдър, паж в

- Морски страж,

- Колмар, наричан Тир, дваisetият син на лорд Уолдър,

- единаisetгодишен и вречен във Вярата,

- Валтир, наричан Тир, дваiset и първият син на лорд

- Уолдър, десетгодишен,

- Елмар, дваiset и първият и последен син на лорд

- Уолдър, деветгодишен, сгоден за кратко за Аря Старк,

- Ширей, седмата дъщеря на лорд Уолдър, седемгодишна и

- най-малкото му дете,

- осмата му жена, лейди Джоиз от дома Еренфорд, в момента бременна,

- незаконни деца на лорд Уолдър от случайни жени:

- Уолдър Реките, наричан Уолдър Копелето,

- майстер Мелвис, на служба в Росби,

- Джейни Реките, Мартин Реките, Ригър Реките, Ронел

- Реките, Мелара Реките, други.

ДОМЪТ ЛАНИСТЪР

Ланистъррови от Скалата на Кастърли остават принципните поддръжници на претенциите на крал Томен за Железния трон. Гордеят се, че са потомци на Лан Умника, легендарен хитрец от Героичния век. Златото на Скалата на Кастърли и Златния зъб ги е направило най-богатия от Великите домове. Гербът на Ланистър е златен лъв на пурпурно поле. Девизът на дома Ланистър е: „Чуй моя рев!“

{Тивин Ланистър}, лорд на Скалата на Кастърли, Гарант на Запада, Щит на Ланиспорт и Ръка на краля, убит в нужника от своя син-джудже,

– децата на лорд Тивин:

– Церсей, близначка на Джайм, вдовица на крал Робърт I Баратеон, затворничка във Великата септа на Белор,

– сир Джайм, наричан Кралеубиеца, близък на Церсей,

– негови скуайъри, Джосмин Пекълдън, Гарет Пийдж, Лю Пайпър,

– сир Илин Пейн, рицар с отрязан език, Кралското правосъдие, палач,

– сир Ронет Конингтън, наричан Ронет Червения, Рицаря на Грифонов полог, пратен в Девиче езеро с пленник,

– сир Адам Марбранд, сир Флемент Бракс, сир Алин Стакспир, сир Стефон Суифт, сир Хъмфри Суифт, сир Лайл Крейкхол, наричан Силния глиган, сир Алин Стакспир, сир Джон Бетли, наричан Джон Безбрадия, Малкия Джон, рицари служещи с войската на сир Джайм в Речен пад,

– Тирион, наричан Дяволчето, джудже и родоубиец, беглец отвъд Тясното море,

– домакинството в Скалата на Кастърли:

– майстер Крейлен, лечител, наставник и съветник,

– Вилар, капитан на гвардията,

– сир Бенедикт Брум, оръжейник,

– Уат Бялата усмивка, певец,

– сир Кеван Ланистър, женен за Дорна от дома Суифт,

– Дженна Ланистър, женена за сир Емън Фрей, сега лорд на Речен пад,

– най-големият син на Дженна, {сир Клеос Фрей}, женен за Джейни от дома Дари, убит от разбойници,

- сир Тивин Фрей, най-големият син на Клеос, наричан Тай, сега наследник на Речен пад,
- Вилем Фрей, вторият син на Клеос, скуайър,
- сир Лайънъл Фрей, вторият син на лейди Дженна,
- {Тион Фрей}, Уолдър Фрей, наричан Уолдър Червения,
- {сир Тигет Ланистър}, умрял от шарка,
- Тирек Ланистър, син на Тигет, изгубен, има опасения, че е убит,
- лейди Ермесанда Хейфорд, непълнолетната жена на Тирек,
- {Герион Ланистър}, изгубен в морето,
- Джой Хълма, незаконна дъщеря на Герион, единайсетгодишна,
- други близки роднини на лорд Тивин:
 - {сир Стафорд Ланистър}, братовчед и брат на жената на лорд Тивин, убит при Волско кръстовище,
 - дъщерите на Стафорд, Серена и Мириел,
 - синът на Стафорд, сир Дейвън Ланистър,
 - сир Дамион Ланистър, братовчед, женен за лейди Шиела Крейкхол,
 - синът им сир Люсион,
 - дъщеря им, Лана, омъжена за лорд Антарио Джаст,
 - лейди Маргот, братовчедка, омъжена за лорд Титус Пийки,
- знаменосци и заклетни мечове, лордове на Запада:
 - Деймън Марбранд, лорд на Ейшмарк,
 - Роланд Крейкхол, лорд на Крейкхол,
 - Себастон Фарман, лорд на Светлия остров,
 - Титос Бракс, лорд на Хорнвейл (Долината на рога),
 - Куентин Бейнфорт, лорд на Бейнфорт,
 - сир Харис Суифт, кръстник на сир Кеван Ланистър,
 - Редженард Естрен, лорд на Виндхол, пленник в Близнаците,
 - Гавен Уестърлинг, лорд на Зъбера,
 - лорд Селмънд Стакспир,
 - Теренс Кенинг, лорд на Кайси,
 - лорд Антарио Джаст,
 - лорд Робин Морланд,
 - лейди Алисан Лефорд,

- Луис Лидън, лорд на Дълбоки вир,
- лорд Филип Плум,
- лорд Гарисън Престър,
- сир Лорент Лорч, оземлен рицар,
- сир Гарт Грийнфилд, оземлен рицар,
- сир Лимънд Вайкъри, оземлен рицар,
- сир Райнард Рътигър, оземлен рицар,
- сир Манфрид Иу, оземлен рицар,
- сир Тиболт Хедърспун, оземлен рицар,

ДОМЪТ МАРТЕЛ

Дорн е последното от Седемте кралства, което се е заклело във васална вяроност на Железния трон. Кръв, традиция, география и история отличават дорните от останалите кралства. При избухването на Войната на петимата крале Дорн не взема страна. С годеща на Мирцела Баратеон за принц Тристейн Слънчево копие е обявил подкрепата си за крал Джофри. Знамето на Мартел е червено слънце, пронизано от златно копие. Девизът им е: „Непокорими, неподвластни, несъкрушими“.

Доран Нимерос Мартел, лорд на Слънчево копие, принц на Дорн,

– съпругата му, Меларио, от свободния град Норвос,

– децата им:

– принцеса Ариан, наследничка на Слънчево копие,

– принц Куентин, отскоро рицар, храненик в Ирѐнууд,

– принц Тристейн, сгоден за Мирцела Баратеон,

– сир Гаскойн от Зелената кръв (Грийнблъд),

заклет щит на принц Тристейн,

– родственици на принц Доран:

– {принцеса Елия}, изнасилена и убита при завземането на Кралски чертог,

– {Ренис Таргариен}, малката ѝ дъщеря, убита при завземането на Кралски чертог,

– {Егон Таргариен}, бебе, убито при завземането на Кралски чертог,

– {принц Оберин}, наричан Червената пепелянка, убит от сир Грегър Клегейн по време на съд чрез единоборство,

– Елария Пясък, любовницата на принц Оберин, незаконна дъщеря на лорд Хармън Ълър,

– Змиите на Пяска, незаконните дъщери на принц Оберин:

– Обара, дваисет и осем годишна, дъщеря на Оберин от курва в Староград,

– Нимерия, наричана Лейди Ним, дваисет и пет годишна, негова дъщеря от благородничка на Волантис,

– Тиени, дваисет и три годишна, дъщеря на Оберин от септа,

– Сарела, деветнайсетгодишна, негова дъщеря от търговка, капитан от Летните острови,

– Елия, четиринайсетгодишна, негова дъщеря от

Елария Пясък,

Пясък,

– Дорея, осемгодишна, негова дъщеря от Елария

– Лореца, шестгодишна, негова дъщеря от Елария

Пясък,

– дворът на принц Доран:

— във Водните градини:

– Арео Хота, от Норвос, капитан на гвардията,

– майстер Калеот, съветник, лечител и

наставник, в Слънчево копие:

– майстер Майлс, съветник, лечител и наставник,

– Рикасо, сенешал в Слънчево копие, стар и

сляп,

– сир Манфрей Мартел, кастелан в замъка

Слънчево копие,

– лейди Алайз Лейдибrait, дворцов ковчежник,

– неговата повереничка, принцеса Мирцела Баратеон, сгодена за принц Тристейн,

– нейният заклет щит, {сир Арис Оукхарт}, убит от Арео

Хота,

– Розамунд Ланистър, лична слугиня и спътничка на

Мирцела, далечна братовчедка,

- знаменосци на принц Доран, лордовете на Дорн:

– Андерс Ирънууд, лорд на Ирънууд, Гарант на Каменния път, Кралската кръв,

– Инис, най-голямата му дъщеря, женена за Райън

Алирион,

– сир Клетъс, негов син и наследник,

– Гуинет, най-малката му дъщеря,

дванайсетгодишна,

– Хармън Ълър, лорд на Хелхолт,

– Делон Алирион, лейди на Божия милост,

– Райън Алирион, неин син и наследник,

– Дагос Мануди, лорд на Кралски гроб,

— Лара Блекмонт, лейди на Блекмонт,

– Нимела Толанд, лейди на Призрачен хълм,

– Куентин Коргайл, лорд на Пясъчника,

– сир Дезиел Долт, Рицаря на Лимоновата гора,

– Франклин Фаулър (Птицеловеца), лорд на Скайрийч

(Небесен простор), наричан Стария ястреб, Гарант на Принцовия проход,

лес),

- сир Саймън Сантагар, Рицаря на Спотсууд (Пъстрия

- Едрик Дейн, лорд на Звездопад, скуайър,
- Требор Джордейн, лорд на Тор (Скалист хълм),
- Тремънд Гаргалън, лорд на Солен бряг,
- Дерон Вайт, лорд на Червените дюни.

ДОМЪТ СТАРК

Старките проследяват родословието си от Брандън Строителя и Кралете на Зимата. Управлявали са в продължение на хиляди години от Зимен хребет като Крале в Севера, докато Торен Старк, Коленичилия крал, положил клетва във васална вярност пред Егон Дракона. Когато лорд Едард Старк от Зимен хребет е екзекутиран от крал Джофри, северняците отхвърлят васалството си на Железния трон и обявяват сина на лорд Едард Роб за крал в Севера. По време на Войната на петимата крале той печели всички битки, но е предаден и убит от хората на Фрей и Болтън в Близнаците.

{Роб Старк}, крал на Севера, крал на Тризъбеца, лорд на Зимен хребет, най-големият син на лорд Едард Старк и лейди Кейтлин от дома Тъли, шестнайсетгодишно момче, наричано Младия вълк, убит на Червената сватба,

– {Сив вятър}, неговото вълчище, убито на Червената сватба,

– законните му братя и сестри:

– Санса, негова сестра, омъжена за Тирион от дома Ланистър,

– {Лейди}, нейното вълчище, убита в замъка Дари,

– Аря, единайсетгодишно момиче, липсващо и смятано за убито,

– Нимерия, нейното вълчище, скитащо в Речните земи,

– Брандън, наричан Бран, деветгодишно самото момче, наследник на Зимен хребет, смятано за мъртво,

– Лято, неговото вълчище,

– Рикон, четиригодишно момче, смятано за мъртво,

– Рошльо, вълчището на Рикон, черно и свирепо,

– спътничката на Рикон, Оша, дивачка, пленена някога в Зимен хребет,

– неговият незаконен брат Джон Сняг, от Нощния страж,

– Дух, вълчището на Джон, бяло и мълчаливо,

– други негови родственици:

– чичо му, Бенджен Старк, Първи обходник на Нощния страж, изгубил се отвъд Вала, смятан за мъртъв,

– леля му, {Лиза Арин}, лейди на Орлово гнездо,

- нейният син, Робърт Арин, лорд на Орлово гнездо и Пазител на Долината, болнаво момче,
- вуйчо му, Едмур Тъли, взет в плен на Червената сватба,
- лейди Рослин, от дома Фрей, жена на Едмур,
- сир Бриндън Тъли, наричан Черната риба, чичо на майка му, кастелан на Речен пад,
- знаменосците на Зимен хребет, лордовете на Севера:
 - Джон Ъмбър, наричан Големия Джон, лорд на Последно огнище, пленник в Близнаците,
 - {Джон}, наричан Малкия Джон, най-големият син и наследник на Големия Джон, убит на Червената сватба,
 - Морс, наричан Вранояда, чичо на Големия Джон, кастелан на Последно огнище,
 - Ходър, наричан Курвенската напаст, чичо на Големия Джон, също кастелан на Последно огнище,
 - {Клей Кервин}, лорд на Кервин, убит в Зимен хребет,
 - Джонел, негова сестра, дваисет и три годишна девица,
 - Рууз Болтън, лорд на Дредфорт,
 - {Домерик}, негов наследник, умрял от болен корем,
 - Рамзи Болтън, незаконен син на Рууз, наричан Копелето на Болтън, лорд на Рогов лес,
 - Уолдър Фрей и Уолдър Фрей, наричани Големия Уолдър и Малкия Уолдър, скуайъри на Рамзи,
 - Бен Кокалите, кучкар в Дредфорт,
 - {Смрад}, войник, презиран заради лошата му миризма, убит, докато се представя за Рамзи,
 - Момчетата на Копелето, войници на Рамзи:
 - Жълтия Дик, Деймън Потанцувай за мен, Лютън, Алин Киселия, Грънт,
 - {Рикард Карстарк}, лорд на Кархолд, обезглавен от Младия вълк за убийство на затворници,
 - {Едард}, негов син, убит в Шепнещия лес,
 - {Торен}, негов син, убит в Шепнещия лес,
 - Харион, негов син, пленник при Девиче езеро,
 - Алис, негова дъщеря, петнайсетгодишна девица,
 - Арнолф, чичо на Рикард, кастелан на Кархолд,
 - Креган, по-големият син на Арнолф,
 - Артор, по-малкият син на Арнолф,
 - Виман Мандърли, лорд на Бял пристан, ужасно дебел,

- сир Уилис Мандърли, неговият най-голям син и наследник, много дебел, пленник в Харънхъл,
- жената на Уилис, Леона от дома Уулфилд,
- Винафрид, тяхната по-голяма дъщеря, деветнайсетгодишна девица,
- Вила, тяхната по-малка дъщеря, петнайсетгодишна девица,
- {сир Вендел Мандърли}, вторият му син, убит на Червената сватба,
- сир Марлон Мандърли, негов братовчед, командир на гарнизона в Бял пристан,
- майстер Теомор, съветник, наставник, лечител, Векс, дванайсетгодишно момче, бивш скуайър на Теон Грейджой, няма,
- сир Бартимъс, стар рицар, еднокрак, едноок и често пиян, кастелан на Вълчата бърлога,
- Гарт, тъмничар и палач,
- неговата брадва, Лейди Лу,
- Тери, млад тъмничар,
- Мейг Мормон, лейди на Мечия остров,
- {Дейси}, нейната най-голяма дъщеря, убита на Червената сватба,
- Алисейн, нейна дъщеря, младата Мечка,
- Лайра, Джорел, Лиана, нейни по-малки дъщери,
- {Джеор Мормон}, неин брат, лорд-командир на Нощния страж, убит от свои,
- сир Джора Мормон, неин син, изгнаник,
- Хоуланд Тръстиката от наколното укрепление Сива вода,
- неговата жена, Джоана, от езерните хора,
- техните деца:
 - Мийра, млада ловкиня,
 - Джойен, момче, благословено със зеления взор,
- Галбарт Гловър, господар на Дълбоки лес, неженен,
- Робет Гловър, негов брат и наследник,
- жената на Робет, Сибел от дома Локи,
- Бенджикот Клона, Нед Горите Безносия, хора на вълчия лес, заклетни на Дълбоки лес,
- {сир Хелман Толхарт}, владетел на Тореново поле, убит при Дъскъндейл,
- {Бенфред}, негов син и наследник, убит от железните на Камен бряг,

- Едара, негова дъщеря, пленничка в Тореново поле,
- {Леобалд}, негов брат, убит в Зимен хребет,
 - жената на Леобалд, Берена от дома Хорнууд, пленничка в Тореново поле,
 - синовете им Брандън и Берен, също пленници в Тореново поле,
- Родрик Ризуел, владетел на Ручеите,
 - Барбри Дъстин, негова дъщеря, владетелка на Бароутън, вдовица на {лорд Вилам Дъстин},
 - Харууд Стаут, неин васал, дребен лорд в Бароутън,
 - {Бетани Болтън}, негова дъщеря, втора жена на лорд Рууз Болтън, умряла от треска,
 - Роджър Ризуел, Рикард Ризуел, Рууз Ризуел, негови свадливи братовчеди и знаменосци,
 - Лиеса Флинт, владетелка на Вдовичи страж,
 - Ондрю Локи, лорд на Стар замък, старец,
- вождовете на планинските кланове:
 - Хюго Вул, наричан Голямото ведро, или Вул,
 - Брандън Норей, наричан Норея,
 - Брандън Норей Младши, негов син,
 - Торен Лидъл, наричан Лидъла.
 - Дънкан Лидъл, най-големият му син, наричан Големия Лидъл, мъж на Нощния страж,
 - Морган Лидъл, вторият му син, наричан Средния Лидъл,
 - Рикард Лидъл, третият му син, наричан Малкия Лидъл,
 - Торген Флинт, от Първите Флинт, наричан Флинта или Стария Флинт,
 - Донел Флинт Черния, негов син и наследник,
 - Артос Флинт, вторият му син, от друга жена.

Гербът на Старките е сиво вълчище, тичащо през ледено бяло поле. Девизът на Старките е: „Зимата иде“.

ДОМЪТ ТЪЛИ

Лорд Едмин Тъли от дома Речен пад е един от първите крайречни лордове, заклел се във васална вяност на Егон Завоевателя. След победата си Егон го възнаграждава, като издига дома Тъли над всички земи по Тризъбеца. Гербът на Тъли е скачаща пъстърва, сребърна, на поле от вълнисто синьо и червено. Девизът на Тъли е: „Семейство, дълг, чест“.

Едмур Тъли, лорд на Речен пад, пленен по време на своята сватба и държан като пленник от дома Фрей,

- лейди Рослин от дома Фрей, младоженката на Едмур,
- {лейди Кейтлин Старк}, негова сестра, вдовица на лорд Едгард Старк от Зимен хребет, убита на Червената сватба,
- {лейди Лиза Арин}, негова сестра, вдовица на лорд Джон Арин от Долината, бутната от Лунната врата на Орлово гнездо и загинала,

- сир Бриндън Тъли, наричан Черната риба, чичо на Едмур, кастелан на Речен пад, сега разбойник,

- домакинството на лорд Едмур в Речен пад:

- майстер Виман, съветник, лечител и наставник,
- сир Дезмънд Грел, главен оръжейник,
- сир Робин Ригър, капитан на гвардията,
- Лю Дългия, Елууд, Делп, гвардейци,
- Ъдърис Вейн, стюард на Речен пад,

- знаменосци на Едмур, лордове на Тризъбеца:

- Титос Блекууд, лорд на Гарваново дърво.
 - Бриндън, най-големият му син и наследник,
 - {Лукас}, вторият му син, убит на Червената

сватба,

- Хостър, третият му син, пристрастено към книгите момче,

- Едмънд и Алин, по-малките му синове,
- Бетани, дъщеря му, осемгодишно момиче,

- {Робърт}, най-малкият му син, умрял от разстройство,

- Джонос Бракън, лорд на Каменна ограда,
 - Барбара, Джейни, Кейтлин, Бес, Алисан,

неговите пет дъщери,

- Хилди, лагерна курва,

– Джейсън Малистър, лорд на Морски страж, затворник в
собствения си замък,
– Патрек, негов син, затворен с баща си,
– сир Денис Малистър, чичо на лорд Джейсън, мъж
на Нощния страж,
– Клемент Пайпър, лорд на замъка Розова девица,
– сир Марк Пайпър, негов син и наследник,
пленен на Червената сватба,
– Карил Ванс, лорд на замъка Подслон за пътника,
– Норбърт Ванс, слепият лорд на Атранта,
– Теомар Смолууд (Малък лес), лорд на Жълдов замък,
– Вилем Мутън, лорд на Девиче езеро,
– Елеанор, негов дъщеря и наследничка,
тринайсетгодишна, омъжена за Дикон Тарли на Рогов хълм,
– Шела Уент, лишена от владенията си лейди на Харънхъл,
– сир Халмън Пеги,
– лорд Лимънд Гудбрук.

ДОМЪТ ТИРЕЛ

Тирелите се издигат на власт като стюарди на кралете на Предела, макар да извеждат родословието си от Гарт Зелената ръка, крал градинар на Първите хора. Когато последният крал на дома Градинарите бил убит на Огненото поле, неговият стюард Харлън Тирел предал Планински рай на Егон Завоевателя. Егон му подарил замъка и властта над Предела. Мейс Тирел обявява подкрепата си за Ренли Баратеон в началото на Войната на петимата крале и му дава ръката на дъщеря си Марджери. След смъртта на Ренли Планински рай сключва съюз с дома Ланистър, а Марджери е сгодена за крал Джофри.

Мейс Тирел, лорд на Планински рай, Гарант на Юга, Пазител на Блатата, Върховен маршал на Предела,

– съпругата му, лейди Алери, от дома Хайтауър от Староград,

– децата им:

– Уилас, най-големият им син и наследник на Планински рай,

– сир Гарлан, наричан Галантния, вторият им син, наскоро издигнат в лорд на Бистра вода,

– неговата жена, лейди Леонет от дома Фосоуей,

– сир Лорас, Рицарят на цветята, най-малкият им син, Заклет брат на Кралската гвардия, ранен на Драконов камък,

– Марджери, тяхната дъщеря, два пъти омъжена и два пъти вдовица,

– свитата и придворните дами на Марджери:

– нейните братовчедки, Мега, Ала и Елинон Тирел,

– годеникът на Елинон, Алин Амброуз, скуайър,

– лейди Алисан Бълвър, лейди Алис Грейсфорд, Мерedit Крейн, наричана Мери, нейна дворцова свита,

– овдовялата майка на Мейс, лейди Олена от дома Редвин, наричана Кралицата на тръните,

– сестрите на Мейс:

– лейди Мина, омъжена за Пакстър Редвин, лорд на Арбор,

– нейният син, сир Хорас Редвин, близък на Хобър, с прякор Ужаса,

– нейният син, сир Хобър Редвин, близък на

Хорас, с прякор Лигльото,

- нейната дъщеря, Дезмера Редвин, шестнайсетгодишна девица,
- лейди Джана, омъжена за сир Джон Фосоуей,
- чичовци и братовчеди на Мейс:
 - чичо му, Гарт Тирел, наричан Грамадния, лорд-сенешал на Планински рай,
 - незаконородените синове на Гарт, Гарс и Гарет Цветята,
 - чичо му, сир Морин Тирел, лорд-командир на Градската стража на Староград,
 - чичото на Мейс, майстер Гормон, служещ в Цитаделата,
- домакинството му в Планински рай:
 - майстер Ломис, съветник, лечител и наставник,
 - Игон Вируел, капитан на гвардията,
 - сир Вортимър Крейн, майстор оръжейник,
 - Масловката, глумец и шут, много дебел,
- неговите знаменосци, лордовете на Предела:
 - Рандил Тарли, лорд на Рогов хълм, командващ армията на Томен на Тризъбеца,
 - Пакстър Редвин, лорд на Арбор,
 - сир Хорас и сир Хобър, негови синове близнаци,
 - лечителят на лорд Пакстър майстер Балабар,
 - Арвин Оукхарт, лейди на Оукхарт,
 - Матис Роуан, лорд на Златна дъбрава, женен за Бетани от дома Редвин,
 - Лейтън Хайтауър, Гласът на Староград, владетел на Пристана,
 - Хъмфри Хюет, лорд на Оукъншийлд (Дъбов щит),
 - Фалия Цветя, негова незаконна дъщеря,
 - Ортън Мериуедър, лорд на Дългата маса,
 - лейди Таена, негова съпруга, жена от Мир,
 - Ръсел, неин син, шестгодишно момче,
 - лорд Артър Амброуз,
 - Лорент Касуел, лорд на Битърбридж (Горчив мост),
- негови рицари и заклет мечове:
 - сир Джон Фосоуей, от Зелената ябълка на Фосоуей,
 - сир Тантън Фосоуей, от Червената ябълка на Фосоуей.

Гербът на Тирел е златна роза на тревистозелено поле. Девизът им е: „Да крепнем“.

ЗАКЛЕТИТЕ БРАТЯ НА НОЩНИЯ СТРАЖ

Джон Сняг, Копелето на Зимен хребет, деветстотин деветдесет и осмият лорд-командир на Нощния страж,
– Дух, бялото вълчище на Джон,
– Едисон Толет, наричан Ед Скръбния, негов скуайър,
– в Черен замък:
 – майстер Емон (Таргариен), лечител и съветник, сляп, сто и две годишен,
 – стюардът на Емон Клидас,
 – стюардът на Емон Самуел Тарли, дебел и
пристрастен към четенето,
 – Боуен Марш, лорд-стюард,
 – Трипръстия Хоб, стюард и главен готвач,
 – {Донал Ноя}, майстор на оръжия и ковач,
еднорък, убит при портата от Маг Могъщия,
 – Оуен, наричан Тъпака, Тим Вързания език,
Мъли, Къгън, Донел Хълма, наричан Сладкия Донел, Лю Левака,
Джерен, Уик Дяланата пръчка, стюарди,
 – Отел Ярвик, Пръв строител,
 – Празния ботуш, Холдър, Албет, Бурето, Алф от
Рънимъд, строители,
 – септон Целадор, пияница,
 – Черния Джек Бълвър, Първи обходник,
 – Дивен, Кедж Бялото око, Бедвик Великана,
Матар, Гарт Сивото перо, Ълмър от Кралски лес, Елрон, Гарет
Зеленото копие, Фулк Бълхата, Пипар, наричан Пип, Грен, наричан
Зубъра, Бернар Черния, Тим Камък, Рори, Брадатия Бен, Том
Ечемиченото зърно, Гоуди Големия Лидъл, Люк от Лонгтаун, Хал
Косматия, обходници,
 – Кожите, дивак, станал врана,
 – сир Алисър Торн, бивш оръжеен инструктор,
 – лорд Джанос Слонт, бивш командир на Градската стража
на Кралски чертог, за кратко лорд на Харънхъл,
 – Емет Железния, преди това от Източен страж, оръжеен
инструктор,
 – Харет, наричан Коня, близнаците Арон и Емрик,
Сатена, Робин Скокливия, обучаващи се новобранци,
– в Сенчеста кула:

- сир Денис Малистър, командир на Сенчеста кула,
 - неговият стюард и скуайър Уолъс Маси,
 - майстер Мълин, лечител и съветник,
 - {Корин Полуръката, скуайър Долбридж, Иген},обходници, убити отвъд Вала,
 - Каменната змия, обходник, изгубил се вПискливия проход,
- в Източния (Крайморски) страж:
 - Котър Пайк, копеле от Железните острови, командир,
 - майстер Хармун, лечител и съветник
 - Стария Татърсолт, капитан на „Черната птица“,
 - сир Глендън Хюет, оръжеен инструктор,
 - сир Мейнард Холт, капитан на „Нокът“,
 - Ръс Ечемичено зърно, капитан на „Бурнатаврана“,

ДИВАЦИТЕ ИЛИ СВОБОДНИЯТ НАРОД

- Манс Райдър, Кралят отвъд Вала, пленник в Черен замък
- неговата жена {Дала}, умряла при раждане,
 - новороденият им син, роден в битка, още неназован,
 - Вал, по-младата сестра на Дала, „принцесата дивачка“, пленничка в Черен замък,
 - {Джарл}, любовникът на Вал, убит
 - негови вождове, главатари и разбойници:
 - Властелинът на костите, с прякор Дрънчащата риза, разбойник и водач на бойна банда, пленник в Черен замък,
 - {Игрит}, млада „жена на копието“, любовница на Джон Сняг, убита при щурма на Черен замък,
 - Рик, наричан Дългото копие, член на бандата му,
 - Рагвил, Ленил, членове на бандата му,
 - Тормунд, кралят на медовината в Ръждив замък, наричан Ужаса на великаните, Високоречия, Духача на рога и Трошация ледовете, и още Гръмовния юмрук, Мъжът на мечките, Говорещия на боговете и Бащата на ордите,
 - синовете на Тормунд, Торег Високия, Торвинд Кроткия, Дормунд и Дрин, дъщеря му Мунда,
 - Ревливеца, наричан още Плачещия мъж, щурмовак и водач на бойна банда,
 - {Харма}, наричана Песоглавата, убита под Вала,
 - Халек, нейният брат,
 - {Стир}, магнар на Денн, убит при щурма на Черен замък,
 - Сигорн, син на Стир, новият магнар на Денн,
 - Варамир, наричан Шестте кожи, превъплъщенец и варг, наричан Лъмп като момче,
 - Едноокия, Хитрата, Крадливеца, неговите вълци,
 - брат му {Бъмп}, убит от куче,
 - неговият пастрок, {Хагон}, варг и ловец,
 - Трън, жена на копието,
 - {Бриар, Гризела}, превъплъщенци, отдавна мъртви,
 - Борок, наричан Глигана, превъплъщенец,
 - Герик Кралската кръв, от кръвта на Реймън Червената

брада,

- неговите три дъщери,
 - Сорен Трошача на щитове, прочут воин,
 - Морна Бялата маска, воин вещица, щурмовак,
 - Югон Дядото, главатар на клан с осемнайсет жени,
 - Великия морж, водач на Замръзналия бряг,
 - Майка Къртица, горска вещица, пророчица,
 - Брог, Гавин Търговеца, Харл Ловеца, Харл Хубавеца,
- Хоуд Скитника, Слепия Дос, Килег от Дървеното ухо, Девин Тюленови кожи, главатари и водачи сред свободния народ,
- {Орелл, наричан Орелл Орела}, превъплъщенец, убит от Джон Сняг в Пискливия проход,
 - {Маг Мар Тън Дох Вег, наричан Маг Могъщия}, великан, убит от Донал Ноя при портата на Черен замък,
 - Вун Вег Вун Дар Вун, наричан Вун Вун, великан,
- Роуан, Холи, Катерицата, Уилоу Вещерското око, Френя, Миртъл, жени на копието, пленнички на Вала.

ОТВЪД ВАЛА

– в Гората на духовете:

– Брандън Старк, наричан Бран, принц на Зимен хребет и наследник на Севера, сакалото деветгодишно момче,

– неговите приятели и закрилници:

– Мийра Тръстиката, шестнайсетгодишна девица, дъщеря на лорд Хоуланд Хоуланд Тръстиката от Сива вода,

– Джойен Тръстиката, неин брат, тринайсетгодишен, прокълнат с дарбата на зеленозрящ,

– Ходор, слабоумен младеж, седем стъпки висок,

– неговият водач, Студени ръце, облечен в черно, някога може би мъж от Нощния страж, сега загадка,

– в Цитаделата на Крастър:

– изменниците, бивши мъже на Нощния страж:

– Дирк, който е убил Крастър,

– Оло Рязаната ръка, който е убил своя лорд-командир Джеор Мормон, Стария мечок,

– Гарт от Грийнуей, Моуни, Гръбс, Алан от Росби, бивши обходници,

– Карл Куция, Ос Сирака, Бил Мърморкото, бивши стюарди.

– в пещерите под един кух хълм:

– Триоката врана, наричан още Последния зеленозрящ, магьосник и сънебродник, някога мъж от Нощния страж, на име Бриндън, сега повече дърво, отколкото човек,

– горските чеда, които пеят песента на земята, последните от умиращата им раса:

– Лист, Пепел, Люспи, Черен нож, Снежни кичури, Въглени.

ОТВЪД ТЯСНОТО МОРЕ

В БРААВОС

Ферего Антарион, Морският владетел на Браавос, болен и вехнеш,
– Каро Волентин, Първи меч на Браавос, негов протектор,
– Белегере Одерис, наричана Черната перла, куртизанка, потомка на кралица пиратка със същото име,
– Дамата с воала, Кралицата на чучулигите, Лунната сянка, Дъщерята на здрача, Славея, Поетесата, прочути куртизанки,
– милият човек и бездомничето, слуги на Многоликия бог в Къщата на Бялото и Черното,
– Умма, храмовият готвач,
– Чаровния, Дебелия, Господарчето, Строгото лице, Кривогледия и Прегладнелия, тайни слуги на Онзи с многото лица,
– Аря, от дома Старк, послушница на служба в Къщата на Бялото и Черното, известна също като Ари, Нан, Невестулката, Гарджето, Солничката и Кет от Каналите,
– Бруско, рибар,
– неговите дъщери, Талея и Брея,
– Мералин, наричана Мери, собственичка на бардака „Щастлив пристан“,
– Жената на моряка, курва в „Щастлив пристан“,
– Лана, нейна дъщеря, млада курва,
– Червения Рого, Гилоро Дотаре, Гилено Дотаре, писар с прозвище Перото, Косомо Факира, редовни посетители на „Щастлив пристан“,
– Таганаро, пристанищен джебчия и крадец,
– Касо, Краля на тюлените, негов дресиран тюлен,
– Сврони, пристанищна курва с убийствени наклонности,
– Пияната дъщеричка, курва.

В СТАР ВОЛАНТИС

- властващите триарси:
 - Малакво Мегир, триарх на Волантис, тигър,
 - Донифос Пенимион, триарх на Волантис, слон,
 - Ниесос Васар, триарх на Волантис, слон.
- хора от Волантис:
 - Бенеро, върховен жрец на Р'хлор, Господаря на Светлината,
 - неговата дясна ръка, Мокоро, жрец на Р'хлор,
 - Вдовицата на брега, богатата освободена жена от града, наричана още Курвата на Вогаро,
 - нейните ревностни защитници, Синовете на Вдовицата,
 - Пени, момиче джудже и глумец,
 - нейното прасе, Хубавка,
 - нейното куче, Хрус,
 - {Грош}, брат на Пени, джудже глумец, убит и обезглавен,
 - Алиос Кедар, кандидат за триарх,
 - Паркело Веларос, кандидат за триарх,
 - Белихо Стегон, кандидат за триарх,
 - Граздан мо Ераз, пратеник от Юнкай.

НА РОБСКИЯ ЗАЛИВ

– в Юнкай, Жълтия град:

– Юрказ зо Юнзак, върховен главнокомандващ армиите и съюзниците на Юнкай, търговец на роби и стар благородник с безукорно родословие,

– Йезан зо Кагаз, наричан на подигравка Жълтия кит, чудовищно дебел, болнав, баснословно богат,

– Дойка, неговият надзирател на роби,

– Сладкиши, роб хермафродит, неговото съкровище,

– Белега, сержант и войник роб,

– Морго, войник роб,

– Моргаз зо Жерзин, често пиян благородник, наричан на подигравка Пияния завоевател,

– Горзак зо Ераз, благородник и търговец на роби, наричан на подигравка Тлъстото лице,

– Фезар зо Фаез, благородник и търговец на роби, известен като Заека,

– Газдор зо Ахлак, благородник и търговец на роби, наричан на подигравка лорд Треперещи бузи,

– Резнак зо Мирак, благородник с дребен ръст, наричан на подигравка Гълъбчето,

– Чездар зо Раезн, Мезон зо Раезн, Граздан зо Раезн, благородници и братя, наричани на подигравка Дрънчащите лордове,

– Господаря на зверовете, Колесничаря, Парфюмирания герой, благородници и търговци на роби,

– в Ащатор, Червения град:

– Клеон Велики, наричан Краля касапин,

– Клеон II, неговият наследник, крал за осем дни,

– Крал Главорез, бръснар, прерязал гърлото на Клеон II, за да открадне короната му,

– Кралица Курва, конкубинка на Клеон II, взела трона след убийството му.

ЗАДМОРСКАТА КРАЛИЦА

- Денерис Таргариен, Първата с това име, кралица на Мийрийн, кралица на андалите и на ройнарите, и на Първите хора, владетелка на Седемте кралства, Протектор на Владенията, халееси на Великото тревно море, наричана Денерис Родената в буря, Неизгоримата, Майката на драконите,
- нейните дракони, Дрогон, Визерион, Регал,
 - нейният брат {Регар}, принц на Драконов камък, убит от Робърт Баратеон на Тризъбеца,
 - дъщерята на Регар {Ренис}, убита при завземането на Кралски чертог,
 - синът на Регар {Егон}, бебе, убито при завземането на Кралски чертог,
 - нейният брат, {Визерис}, Третият с това име, наричан Краля просяк, коронясан с разтопено злато,
 - нейният лорд съпруг, {Дрого}, хал на дотраките, умрял от гноясала рана,
 - мъртвороденият ѝ син от хал Дрого, {Рего}, убит в утробата ѝ от майги Мирри Маз Дуур,
 - нейните защитници:
 - сир Баристан Селми, наричан Баристан Храбрия, лорд-командир на Краличината гвардия,
 - неговите момчета, скуайъри, обучаващи се за рицари:
 - Тумко Лхо, от Островите на Базилиска,
 - Ларак, наричан Камшичния удар, от Мийрийн,
 - Червеното агне, освободен роб от Лхазар,
 - Момчетата, трима братя от Гхиз,
 - Белвас Силния, евнух, бивш роб от бойните арени,
 - нейните кръвни ездачи:
 - Джого, бичът, кръв от нейната кръв,
 - Аго, лъкът, кръв от нейната кръв,
 - Ракаро, аракхът, кръв от нейната кръв,
 - нейните капитани и командири:
 - Даарио Наарис, бляскав тирошки наемник, капитан на отряда на Бурните врани,
 - Бен Плум, наричан Кафявия, командващ отряда на Вторите синове, наемник, мелез,

- Сив червей, евнух от Неопетнените,
- Хиро, капитан от Неопетнените, първи помощник-командир,
- Верния щит, копиеносец от Неопетнените,
- Молоно Йос Доб, командир на Здравите (Верните) щитове, отряд от освободени,
- Симон Шарения гръб, командир на Свободните братя, отряд от освободени,
- Марселен, командир на Мъжете на Майката, отряд от освободени, евнух, брат на Мисандей,
- Гролео от Пентос, бивш капитан на „Садулеон“, сега адмирал без флота,
- Ромо, джака ран на дотраките,
- нейният мийрийнски двор:
 - Резнак мо Резнак, нейният сенешал, плешив и дебел,
 - Скааз мо Кандак, наричан Бръснатото теме, командир на Бронзовите зверове, нейната градска стража,
- нейните лични слугини:
 - Ирри и Джикуи, шестнайсетгодишни дотракски момичета,
 - Мисандей, наатийка, писар и преводач,
 - Граздар, Кеза, Мезара, Кезмя, Азак, Батаз, Миклаз, Дазар, Драказ, Джезейн, деца от пирамидите на Мийрийн, нейни виночерпци и пажове,
- хора от Мийрийн, благородни и простолюдие:
 - Галаза Галаре, Зелената грация, върховна жрица в Храма на Грациите,
 - Граздан зо Галаре, неин братовчед, благородник,
 - Хиздар зо Лорак, богат мийрийнски благородник с древно потекло,
 - Маргаз зо Лорак, негов братовчед,
 - Рилон Рий, освободена робиня и арфистка,
 - {Хазея}, дъщеря на селянин, четиригодишна,
 - Гогор Великана, Краз, Белакво Трошача на кокали, Камарон, Итоук Безстрашния, Пъстрата котка, Барсена Черната коса, Стоманената кожа, борци от бойните ями и освободени роби,
- нейните несигурни съюзници, лъжливи приятели и сигурни врагове:
 - сир Джора Мормон, бивш лорд на Мечия остров,
 - {Мирри Маз Дуур}, божия жена и майги, служила на Великия пастир на Лхазар,
 - Ксаро Ксоан Даксос, търговски принц от Карт,
 - Куайте, сенкообвързваща, маскирана жена от Ашаи,

- Илирио Мопатис, магистър от Свободния град Пентос, уредил бракосъчетанието ѝ с хал Дрого,
- Клеон Велики, Краля касапин на Ащатор,
- ухажорите на кралицата:
 - на Робския залив:
 - Даарио Наарис, от Тирош, наемник и капитан на Бурните врани,
 - Хиздар зо Лорак, богат мийрийнски благородник,
 - Скааз мо Кандак, наричан Бръснатото теме, дребен благородник от Мийрийн,
 - Клеон Велики, Краля касапин на Ащатор,
 - във Волантис:
 - принц Куентин Мартел, най-големият син на Доран Мартел, лорд на Слънчево копие и принц на Дорн,
 - негови закleti щитове и приятели:
 - {сир Клетъс Ирънууд}, наследник на Ирънууд, убит от корсари,
 - сир Арчибалд Ирънууд, братовчед на Клетъс, наричан Големия мъж,
 - сир Герис Пийвода,
 - {сир Вилам Кладенците}, убит от корсари,
 - {майстер Кедри}, убит от корсари,
 - на Ройн:
 - Гриф Младия, синекос осемнайсетгодишен младеж,
 - пастрокът му, Гриф, наемник от Златната дружина,
 - негови спътници, учители и защитници:
 - сир Роли Дъкфилд, наричан Патока, рицар,
 - септа Лемор, жена на Вярата,
 - Халдон, наричан Полумайстера, негов възпитател,
 - Яндри, собственик и капитан на „Свенливата девица“,
 - Юсила, неговата жена,
 - по море:
 - Виктарион Грейджой, лорд-капитан на Железния флот, наричан Железния капитан,
 - неговата наложница, смуглата жена без

език, дар от Юрон Вранското око,
– неговият лечител, майстер Кервин, от
Зеления щит, дар от Юрон Вранското око,
– неговият екипаж на „Желязна победа“:
– Вулф Едноухия, Рагнор Пайк,
Лонгуотър Пайк, Том Тайдууд, Бъртън Хъмбъл (Кроткия), Квелон
Хъмбъл, Стефар Пелтека,
– неговите капитани:
– Родрик Спар, наричан
Полевката, капитан на „Скръб“,
– Ралф Стонхауз, капитан на
„Червеният шут“,
– Манфрид Мерлин, капитан на
„Акула“,
– Ралф Куция, капитан на „Лорд
Квелон“,
– Том Код, наричан Безкръвния
Том, капитан на „Ридание“,
– Дегон Пастира, наричан Черния
пастир, капитан на „Камата.“

Таргариените са от драконовата кръв, потомци на върховните
владетели на древното Свободно владение на Валирия, потеклото
им се отличава с люлякови, мастиленосини и виолетови на цвят
очи и сребристорозлатиста коса. За да съхранят своята кръв и да я
запазят чиста, Таргариените често се женели брат за сестра,
братовчед за братовчедка или чичо за племенничка. Основателят
на династията, Егон Завоевателя, взел за жени двете си сестри и
всяка му родила по един син. Знамето на Таргариен е триглав
дракон, червен на черно поле, като трите глави символизират
Егон и двете му сестри. Девизът на Таргариен е: „Огън и кръв“.

НАЕМНИЦИТЕ, МЪЖЕ И ЖЕНИ ОТ СВОБОДНИТЕ ДРУЖИНИ

- Златната дружина, десетхилядна сила с неясни ангажименти:
 - Хари Стрикланд Бездомника, капитан-генерал,
 - Ваткин, негов скуайър и виночерпец,
 - {сир Майлс Тойн, наричан Черното сърце}, мъртъв от четири години, предишният капитан-генерал,
 - Балак Черния, белокоос мъж от Летните острови, командир на стрелците на дружината,
 - Лисоно Маар, наемник от Свободния град Лис, началник на шпионите на дружината,
 - Горис Едориен, наемник от Свободния град Волантис, ковчежник на дружината,
 - сир Франклин Цветята, Копеле на Сайдърхол, наемник от Предела,
 - сир Марк Мандрейк, изгнаник, избягал от робство, с белези от шарка,
 - сир Ласуел Пийки, лорд, изгнаник,
 - неговите братя, Торман и Пайкууд,
 - сир Тристан Реките, копеле, разбойник, изгнаник,
 - Каспор Хълма, Хъмфри Камъка, Мало Джайн, Дик Коул, Уил Коул, Лоримас Мъд, Джон Лотстон, Лимънд Пийзи, Денис Силния, Веригите, Младия Джон Мъд, сержанти от дружината,
 - {сир Егор Реките, наричан Горчивата стомана, копеле на крал Егон IV Таргариен, основател на дружината},
 - {Мелис I Блекфир, наричан Мелис Чудовищния}, капитан-генерал на дружината, претендент за Железния трон на Вестерос, член на Бандата на деветимата, убит по време на Войната на Кралете на деветте петака,
 - Брулените от вятъра, две хиляди души конница и пехота, заклетите на Юнкай,
 - Дрипавия принц, бивш благородник от Свободния град Пентос, капитан и основател,
 - Каго, наричан Трупоубиеца, дясната му ръка,
 - Дензо Д'хан, воин бард, лявата му ръка,
 - Хю Хънгърфорд, сержант, бивш дружинен ковчежник, глобен с три пръста за кражба,
 - сир Орсън Камъка, сир Луцифър Дългия, Уил от

Горите, Дик Сламката, Рижия Джак, вестероски наемници,
– Хубавата Мерис, инквизиторката на дружината,
– Книгите, волантински майстор на меча и
страстен читател,
– Боба, стрелец с арбалет, от Мир,
– Стария Бил Кокала, ветеран от Летните
острови,
– Мирио Миракис, наемник от Пентос,
– Дружината на котката, трихилядна сила, закleti на Юнкай,
– Кървавата брада, капитан и командир,
– Дългите пики, хиляда и осемстотин конници, закleti на Юнкай,
– Джило Реган, капитан и командир,
– Вторите синове, петстотин конници, закleti на кралица
Денерис,
– Кафявия Бен Плум, капитан и командир,
– Каспорио, наричан Милостивия, убиец, първи помощник-
командир,
– Тиберо Истарион, наричан Мاستилницата, дружинен
ковчежник,
– Чука, вечно пиян ковач и оръжейник,
– неговият чирак, наричан Пирона,
– Снач, еднорък сержант,
– Кем, млад наемник, от Квартала на бълхите,
– Бококо, прочут със силата си с бойната бравда,
– Бурните врани, петстотин конници, закleti на кралица Денерис,
– Даарио Наарис, капитан и командир,
– Вдовеца, негов първи помощник-командир,
– Джокин, командир на стрелците на дружината.

БЛАГОДАРНОСТИ

Предишната беше много гадна. Тази беше още по-гадна, че и отгоре. Още веднъж, моите благодарности на моите търпеливи редактори и издатели: на Джейн Джонсън и Джой Чембърлейн във „Вояджър“, и на Скот Шанън, Нита Тотлиб и Ан Гроел от „Бантам“. Тяхното разбиране, добро чувство за хумор и мъдри съвети ми помогнаха в трудните части и никога няма да престана да съм им благодарен за търпението им.

Благодаря също на еднакво търпеливите и безкрайно подкрепящите ме агенти: Крис Лотс, Винс Джерардис, прословутите Кай Маккоули и покойния Ралф Вицинанза. Ралф, жалко, че не си тук да споделим този ден.

Благодаря и на Стивън Бучър, на Оси за поддръжката на компютъра ми смазан и бръмчащ всеки път, когато се отбие в Санта Фе за закуска с бурито и бекон джалапеньо.

Тук, у дома, дължа благодарности на моите скъпи приятели Мелинда Снодграс и Даниел Ейбрахам за окуражаването и подкрепата им, и на моя уебмайстор Пати Нейгъл за поддържането на кътчето ми в интернет, и на възхитителната Рая Голдън за ястията и неизменно доброто настроение, с което огря и най-тъмните дни край Теръпин Стейшън. Въпреки че се опита да ми открадне котката.

Колкото и време да ми отне да изтанцувам този танц, със сигурност щеше да отнеме два пъти повече без помощта на моя верен (и саркастичен) слуга и понякога спътник в пътуванията Тай Франк, който се грижи за компютъра ми, докато го няма Стивън, държи вилнеещите виртуални тълпи извън виртуалния ми праг, тича по задачите ми, поддържа папките ми, прави ми кафето, тича насам-натам и взима десет хиляди долара, за да смени една крушка — всичко това докато пише собствените си скапани книги в средите.

Най-сетне, но не и на последно място, цялата ми обич и благодарност към жена ми, Парис, която изтанцува всяка стъпка до мен. Обичам те, Парис.

13 май, 2011 г.

Джордж Р. Р. Мартин

ЗА АВТОРА

Джордж Р. Р. Мартин е най-продаваният автор на „Ню Йорк Таймс“. Продава първия си разказ през 1971 г. и оттогава се занимава професионално с писане. Прекарва десет години в Холивуд като писател-продуцент, работил е над сценарии на „Зоната на здрача“, „Красавицата и звяра“, различни игрални филми и телевизионни постановки, които така и не са реализирани. В средата на 90-те се връща към прозата, първата си любов, и започва работа над международно признатата фентъзи поредица „Песен за огън и лед“ — „Игра на тронове“, „Сблъсък на крале“, „Буря от мечове“, „Пир за врани“ и „Танц с дракони“. Оттогава пребивава в Седемте кралства. Когато му позволят да напусне, се връща в Санта Фе, щата Ню Мексико, където живее с жена си Парис и четирите им котки.

www.georgerrmartin.com

Издание:

Джордж Р. Р. Мартин. Танц с дракони

Песен за огън и лед, №5

Американска, първо издание

Превод: Валерий Русинов

Редактор: Иван Тотоманов

Художествено оформление на корица: „Megachrom“, 2011 г.

ИК „Бард“ ООД, 2011 г.

ISBN: 978-954-655-265-5

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.